

Giới thiệu Huyền Thiên Tà Tôn

Nhóm dịch: Dung nhi

Thể loại: Dị giới huyền ảo

Giới thiệu:

Cửu thiên thần lôi thối thể, pháp tắc thiên địa tại thân, Âm Dương Niết Bàn xung bá, Huyền Thiên Chân Kinh độc tôn!

Phân chia cảnh giới: Tinh giả, Tiên Thiên, Thần Đạo...

Mỗi cảnh giới chỉ làm chín cấp, từ cấp một tới cấp chín. Trên Thần Đạo còn là bí ẩn.

Đánh giá truyện: Truyện được đánh giá 9,6/10 điểm, thường xuyên top 1 trên qidian!

Đánh giá của người dịch: Truyện này được nhóm chọn theo tiêu chuẩn tu luyện hài, hi vọng có thể mang tới cho các bạn tiếng cười sau những ngày làm việc mệt mỏi. Và đặc biệt là đội ngũ hậu cung của nam nvc khá là đông đảo ^^!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên việt

- Ta... Còn chưa chết?

Thiếu niên nghi hoặc mở mắt, tựa hồ không thể tin mình còn có thể sống được.

- Ngã xuống từ đỉnh Hoa Sơn, vậy mà lại không chết? Uhm! Coi như lão thiên gia còn có mắt. Ca bất quá chỉ sờ lên PP của tiểu nữ kia mà để nam nhân ngây thơ như ca phải chết thì quả thực không thể nói nổi, ha ha ha ha... A!

Thiếu niên mới cười được một nửa, đột nhiên hét lên một tiếng thê lương thảm thiết, hai tay ôm đầu.

Trong nháy mắt này, từ trong đầu hấn truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt, dường như bị hàng ngàn mũi kim châm vào. Cùng lúc đó, một phần ký ức, ký ức vô cùng kỳ quái, căn bản không thuộc về ký ức của thiếu niên, như một cuốn phim thoáng hiện trong đầu hấn. Mà những cảnh trong cuốn phim đó, căn bản không thể tồn tại trên Địa Cầu, giống như một câu chuyện thần thoại. Nhưng tất cả sự việc trong đó lại khiến thiếu niên thấy đồng cảm, giống như mình chính là người đã từng trải qua những chuyện đó vậy.

Đây là một cảm giác kỳ diệu không từ ngữ nào có thể hình dung được. Đại lục Thiên Huyền, tinh thần lực, Đế quốc Cát Ương, Dương gia, thiếu niên truy cầu võ đạo, cũng là thiếu niên tên gọi Dương Thiên Lôi.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, Dương Thiên Lôi ôm đầu không ngừng run rẩy, rên lên thống khổ. Hai cổ ý niệm trong đầu xoay chuyển mãnh liệt, không ngừng trùng kích, rồi dung hợp, khiến Dương Thiên Lôi trở nên hoảng hốt. Trong đầu hấn dường như thấy hai Dương Thiên Lôi kia đều là chính mình, những chuyện kia đều là tự mình trải qua...

Không biết qua bao lâu, đau đớn dần dần biến mất. Dương Thiên Lôi dụi dụi hai mắt, chậm rãi ngồi dậy.

- Hô... Nhất định là đang nằm mơ. Bất quá, giấc mơ này thực... con mẹ nó chân thực!

Dương Thiên Lôi thở phào một hơi dài, sau khi xác định mình đã hoàn toàn tỉnh táo, lẩm bẫm nói.

- A? Y phục của ta... Ta đánh... Tàng đá đều bị ta đập nát?

Dương Thiên Lôi kinh ngạc phát hiện chính mình không ngờ lại toàn thân xích lỏa, mà dưới thân hấn, toàn bộ khối đá bị vỡ thành từng mảnh nhỏ.

- Làm sao có thể?

Nhìn quanh bốn phía, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên khiếp sợ há to miệng, con mắt tròn trắng lên như chuông đồng, nhìn tròng cảnh quen thuộc trước mắt kia, rõ ràng là cảnh mình vừa mới thấy trong mơ. Xoay người nhìn xuống dưới thân, đó chẳng phải là cảnh trong mơ lúc tu luyện cự thạch sao? Chỉ là, tại sao lại bề thành từng khối?

Tiểu viện độc lập, phòng ốc kiến tạo có chút kỳ lạ, thật giống như cảnh ký túc xá của mình trong mơ.

- Móa! Chẳng lẽ vẫn còn trong mộng?

Dương Thiên Lôi hung hăng véo mạnh vào tay mình một cái, cảm thấy có chút đau nhức, cho thấy mình không phải nằm mơ. Nhưng vì sao mình lại gặp phải không gian của cảnh trong mơ?

Dương Thiên Lôi chậm rãi đứng lên, bỗng dưng cảm giác có điểm gì đó không đúng, vừa cúi đầu nhìn xuống, nhất thời giật mình mở to hai mắt. Hắn nhìn thân thể của mình, làn da nguyên bản màu đồng cổ, bây giờ lại trở nên trong suốt như ngọc. Càng khoa trương chính là, Dương Thiên Lôi cảm giác mình tựa hồ nhỏ đi một vòng, mà cái vẻ nhỏ gầy này dường như không thích hợp với thân thể của mình, luôn tràn đầy lực lượng bạo tạc, tựa hồ so với bất kỳ thời gian nào trong dĩ vãng cũng đều cường tráng hơn nhiều.

- Ta đánh! Đây không phải là bản thân mình trong mộng chứ? Lẽ nào mình lại thực sự biến thành nam nhân bị kịch trong mộng kia?

Nghĩ tới bị kịch vô cùng thâm thúy của thiếu niên trong mộng, Dương Thiên Lôi vô cùng khiếp sợ, đồng thời cũng càng thêm phiền muộn. Chỉ là, Dương Thiên Lôi mơ hồ nghĩ, hiện tại bản thân mình ngoài đời và trong mộng đã có điểm khác biệt. Loại cảm giác tràn ngập lực lượng này trước đây chưa từng bao giờ xuất hiện, kể cả trên người thiếu niên trong mộng cũng vậy.

- Dương Thiên Lôi!

Đúng lúc này, bỗng nhiên Dương Thiên Lôi nghe thấy ngoài sân có người gọi tên mình, giọng nói ôn nhu, nhẹ nhàng, như suốt mát chảy qua bờ đá, hoàng anh xuất cốc, truyền vào tai Dương Thiên Lôi hết sức rành rọt, vô cùng êm tai. Đây rõ ràng là thanh âm của một thiếu nữ thanh xuân. Ngay sau đó, “Két...” một tiếng, cửa phòng bị mở ra. Dương Thiên Lôi quay đầu nhìn lại.

- Aaaaaaaa!

- Aaaaaaaa!

Hai tiếng thét chói tai đồng thời vang lên. Dương Thiên Lôi nhất thời há to miệng, hai mắt tròn trũng, ngây người ra như phỗng nhìn thẳng vào thiếu nữ bỗng nhiên xông vào trước mắt, trong khoảnh khắc mọi động tác đều cứng đờ. Mà thiếu nữ kia cũng khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, cần cổ trắng như tuyết càng như mặt trời lúc bình minh, tàn mát ra vẻ đẹp mỹ lệ kinh người, tựa như trong mộng ảo.

- Mỹ nữ, thực sự là mỹ nữ... So với tiểu nữ kia còn đẹp hơn gấp chục lần!

Dương Thiên Lôi nhìn chằm chằm vào thiếu nữ siêu cấp xinh đẹp trước mắt, bạch y như tuyết, vóc người thướt tha, khuôn mặt xinh xắn mà thanh thuần, trong lòng âm thầm so sánh nàng với tiểu nữ lúc trước chỉ vì mình âm thầm sờ trộm nấy cái mà rơi từ đỉnh Hoa Sơn xuống. Kết luận của hắn tất nhiên là, tiểu nữ đã từng là nữ thần trong suy nghĩ của hắn so với thiếu nữ trước mặt này, căn bản là không đáng nhắc tới.

- Hoàn hảo a! 82-54-87. Cái gì cần lớn thì lớn, cần mảnh liền mảnh, cần vểnh thì vểnh... Quả thực là vóc người ma quỷ, khuôn mặt thiên sứ mà... Quá hoàn hảo rồi! Nhất là khí chất này... Thật sự là quá tình khiết!

- Dương Thiên Lôi, người... Người làm cái gì vậy?

Ngay khi Dương Thiên Lôi còn đang chảy nước miếng dầm dề, thiếu nữ mới từ trong kích thích cường đại của thị giác tỉnh táo lại, nổi giận đùng đùng bưng kín hai mắt, phần nộ hết lên.

- Không xong rồi!

Dương Thiên Lôi nhất thời ý thức được chuyện gì, nhanh như thiểm điện bưng kín tiểu huynh đệ đang chấp chôn giữa hai chân mình.

- Khục khục! Không có gì! Mỹ nhân, hôm nay thực sự là quá nóng, ca kim lòng không được bền tự giải phóng một chút. Thật xin lỗi... Xin lỗi!

Dương Thiên Lôi vừa nói vừa lui về phía sau, rất nhanh chui vào phòng trong.

Trần trụi trước mặt một mỹ nữ là chuyện tuyệt đối không hay, nhất là khi còn chưa có phát dục hoàn toàn. Đương nhiên, nếu như mỹ nữ lửa thể trước mặt mình, thì lại càng không có bất luận vấn đề gì. Đó chính là “quần tử thân đàn đàn, tiểu nhân giấu kê kê”. Cho nên, Dương Thiên Lôi thậm chí có thể cam đoan, trước tiên mình cũng sẽ thẳng thắn thành khẩn gấp lại, không có gì phải e ngại. Muốn lửa thể, mọi người cùng lửa thể, càng lửa thể càng khỏe mạnh nha!

Tuy nhiên lúc này, trong lòng Dương Thiên Lôi lại âm thầm cảm thấy kỳ quái. Vì sao mỹ nữ này biết tên mình? Mà mình lại căn bản chưa hề gặp nàng. Cho dù là phụ nữ thuộc loại trâu bò, cho dù chủ nhân thân thể này không có hứng thú gì với nữ nhân, nhưng chỉ cần đã gặp qua một lần, cũng tuyệt đối sẽ không quên.

Bước vào hậu viện, Dương Thiên Lôi lần thứ hai thấy được bài biện hết sức quen thuộc, một cái giường lớn, một cái bàn, một tủ quần áo, bố trí cực kỳ đơn giản, không hề có bất cứ vật dụng trang hoàng dư thừa nào.

Dương Thiên Lôi lấy ra một bộ quần áo, mặc vào thân thể dường như nhỏ đi một vòng, lại cực kỳ vừa người.

Giờ khắc này, Dương Thiên Lôi đã tin chắc cảnh tượng trong đầu mình căn bản là không phải mơ mộng gì, mà thân thể này đã từng chính là chủ nhân của

những ký ức kia.

Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn Dương Thiên Lôi còn có chút khó tiếp thu, nhưng hẳn hiểu rõ, chuyện này đã là sự thật không gì thay đổi được. Hẳn hiểu rõ mình chắc chắn đã... Xuyên việt.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mỹ nữ lão sư (thượng)

Trong nội tâm Dương Thiên Lôi chợt lóe lên một chút tiếc nuối, thất lạc và không cam lòng. Đương nhiên, cảm giác đó cũng chỉ thoáng qua trong phút chốc mà thôi.

Từ trong trí nhớ khá rõ ràng, Dương Thiên Lôi hiểu được đại khái, số phận chủ nhân trước đây của thân thể này rất bi ai, nhưng so với cuộc sống trên Địa Cầu không thân nhân, không người thương, không người yêu của hắn cũng coi như tốt hơn nhiều.

- Này! Dương Thiên Lôi, mặc y phục rồi ra đi. Ngươi hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao không đi luyện công sáng? Ta là lão sư mới tới của các ngươi.

Mỹ nữ mặc bạch y đã áp chế được tâm tình khiếp sợ của mình, lớn tiếng nói, nhưng trong lòng lại âm thầm động viên chính mình, “Hắn mới mười một tuổi, bất quá chỉ là một tiểu nam hài. Hơn nữa, đây là ký túc xá của hắn, cũng không thể trách hắn... Ta đã là lão sư, cũng nên có phong độ của lão sư...”

Thế nhưng, trong lòng mỹ nữ mặc bạch y khó có thể bình tĩnh được. Mặc dù Dương Thiên Lôi chỉ là một hài tử mười một tuổi, nhưng dù sao cũng là nam nhân, “linh kiện” cũng giống của nam nhân trưởng thành, gây cho thị tuyến của mỹ nữ mặc bạch y kích thích tuyệt đối không nhỏ.

Phải biết rằng, mỹ nữ mặc bạch y bất quá cũng chỉ mới mười tám tuổi, vẫn chỉ là một tiểu xử nữ ngây thơ trong sáng. Nếu có nhìn thấy thứ đồ chơi kia cũng chỉ là của tiểu oa nhi mà thôi. Mặt hàng quy mô như của Dương Thiên Lôi căn bản là chưa từng chứng kiến qua.

- Luyện công buổi sáng? Lão sư mới tới?

Dương Thiên Lôi run run đi ra, đôi mắt đen trắng rõ ràng, thoát nhìn vô cùng thuần khiết lại phi thường không thành thật dừng ở trước mặt siêu cấp mỹ nữ, thầm nghĩ trong lòng: “Thảo nào không có bất luận thông tin gì về mỹ nữ này. Thì ra là lão sư mới tới.”

- Như thế nào? Chẳng lẽ ngươi không tin ta sao?

Nghe giọng điệu nghi vấn của Dương Thiên Lôi, tựa hồ không tin tưởng thân phận lão sư của nàng, mỹ nữ mặc bạch y nhất thời trừng trắng hai trong mắt tuyệt mỹ, hỏi ngược lại.

- Tin! Ta tuyệt đối tin tưởng lời mỹ nữ lão sư nói. Chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

Mỹ nữ mặc bạch y hơi kỳ quái. Người trước mắt này và người được mô tả là trầm mặc ít lời, chỉ biết có tu luyện và tu luyện Dương Thiên Lôi kia tựa hồ khác nhau quá xa, nhất là thần sắc và giọng điệu của hắn.

- Mỹ nữ lão sư...

Dương Thiên Lôi gãi gãi đầu.

- Ta là Trương Từ Hàm, ngươi có thể gọi là Trương lão sư.

- Ách... Trương lão sư, là thế này, ta có lẽ, khả năng, hẳn là... Đã đột phá bình cảnh rồi.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi vừa mới đi tới thế giới này, nhưng trong đầu hắn cũng đã có sẵn ký ức của thiếu niên, hơn nữa cũng cảm thấy như mình đã từng trải qua. Cho nên, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, mình hiện tại và nam nhân bi ai kia có thay đổi rất lớn, cỗ lực lượng bạo tạc kia chính là đột phá bình cảnh, trở thành biểu tượng Tinh giả cấp một.

...

Nam nhân bi ai Dương Thiên Lôi năm tuổi đã bắt đầu tu luyện công pháp trúc cơ “Hùng Vương Đoán Cơ Công”, tới ngày thứ ba đã lập nên kỳ tích, cảm ứng được tinh thần lực, cũng có thể dẫn vào trong cơ thể, một lần hành động liền phá vỡ kỷ lục của Đế quốc Cát Ương, khiến hắn trở thành trọng điểm bồi dưỡng của học phủ cao cấp nhất Đế quốc Cát Ương – học viện Cực Dương, thành hi vọng của gia tộc.

Tất cả mọi người đều cho rằng, Dương Thiên Lô sẽ vượt qua bất cứ người nào trong gia tộc, trở thành thiếu niên đáng kiêu ngạo nhất Đế quốc Cát Ương. Mọi người cũng cho rằng, chỉ cần không đến một năm, hẳn liền có thể dùng tinh thần lực rèn luyện hoàn toàn sáu trăm ba mươi chín khối cơ bắp, trở thành Tinh Giả cấp một. Thế nhưng thẳng cho tới hôm nay, hắn vẫn dậm chân tại thời điểm năm tuổi đó. Tinh thần lực hấp thu được chưa kịp rèn luyện cơ thể đã biến mất một cách quý dị.

Ban đầu, trưởng bối của Dương Thiên Lô, các lão sư trong học viện còn không quá để ý. Nhưng theo thời gian trôi qua, khi chứng bạn cùng lứa của hắn, thậm chí các tiểu hài tử niên kỷ nhỏ hơn đều lần lượt đột phá, địa vị của thiếu niên đã từng được coi là thiên tài trong mắt mọi người cũng dần dần thay đổi, trở thành kẻ tầm thường không hơn không kém. Đồng thời, rất hiển nhiên, hắn cũng mất đi tư cách trọng điểm bồi dưỡng của Học viện Cực Dương.

Chỉ là Dương Thiên Lô rất quật cường, không chịu buông bỏ mộng tưởng trong lòng. Hắn vẫn trước sau như một, thậm chí càng thêm điên cuồng mà nỗ lực tu luyện. Hắn phải một lần nữa đoạt lại vinh quang mình đã từng sở hữu. Hắn có thể phụ lòng bất kỳ người nào, nhưng nhất quyết không thể phụ lòng mẫu thân mình.

Dương Thiên Lô nhớ rất rõ ràng bình thường mẫu thân bị Đại nương cùng Nhị nương khi dễ, cũng nhớ rất rõ ràng khuôn mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ tươi cười của mẫu thân khi biết mình là thiên tài tu luyện. Hắn cũng nhớ rất kỹ mẫu thân đã từng nói qua với hắn:

- Mẫu thân không sợ bị khi dễ, cũng không để bụng chuyện bị khi dễ, nhưng mẫu thân hi vọng con trở thành cường giả, một cường giả đỉnh thiên lập địa, một cường giả vượt qua Tinh Giả cấp chín. Đó là hi vọng duy nhất của mẫu thân, là nguồn sống của mẫu thân.

Lúc đó, Dương Thiên Lô còn nhỏ tuổi, không rõ vì sao mẫu thân lại nói như vậy, mãnh liệt yêu cầu hắn trở thành cường giả. Bây giờ hắn cũng vẫn không rõ. Nhưng trong lòng hắn đã âm thầm thề rằng, nhất định phải hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân.

Mình nhất định phải trở thành cường giả! Cường giả vượt qua Tinh Giả cấp chín!

Thế nhưng ngày hôm qua, tại sinh nhật mười một tuổi của Dương Thiên Lô, thời gian kỳ hạn cuối cùng đã tới. Hắn nỗ lực tu luyện một lần cuối cùng, nhưng vẫn như trước, không thể thành công.

Hắn không cam lòng! Hắn không muốn khuất phục! Thế nhưng hắn lại biết, mười một tuổi không thể thành Tinh Giả, vậy thì cả đời cũng chỉ có thể là một tên võ phu bình thường mà thôi. Quy luật đã tồn tại từ hàng trăm nghìn năm trước này giống như một sợi dây xiềng xích không gì phá nổi, hoàn toàn trói buộc hắn. Nếu muốn phá vỡ, căn bản là không có khả năng.

Lần đầu tiên Dương Thiên Lô cảm thấy tuyệt vọng thực sự. Kỳ vọng của mẫu thân hắn, mộng tưởng của hắn cũng vô pháp thực hiện.

- Bang! Bang!...

Trong cơn tuyệt vọng, hắn điên cuồng gầm lên, liều mạng đánh xuống cự thạch dưới thân, trên nắm tay máu thịt lẫn lộn. Nhưng những đau đớn thể xác này vẫn không thể giúp hắn thoát khỏi áp lực và cảm giác không cam lòng.

Quá tuyệt vọng, hắn bắt đầu nảy sinh ý định tự tử, trực tiếp lao đầu vào cự thạch dưới thân, nhất thời máu tuôn ra như suối.

Nước mưa, máu loãng, nước mắt thấm đầy cự thạch, nhuộm khối cự thạch trở nên đỏ như máu. Chỉ là, hắn đang trong cơn tuyệt vọng nên không phát hiện, dòng máu đỏ tươi kia, trong nháy mắt khi tiếp xúc với cự thạch liền dung nhập vào trong cự thạch, nhuộm đỏ bên trong cự thạch, nhưng bên ngoài, nước mưa vẫn trong suốt như lúc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Mỹ nữ lão sư (hạ)

Mưa càng ngày càng lớn, mây đen cũng càng lúc càng nhiều, sấm sét càng lúc càng điên cuồng, máu tươi cũng càng chảy càng nhiều...

Khi trong cơ thể Dương Thiên Lô không còn giọt máu nào nữa, hắn cũng hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Cự thạch dưới thân Dương Thiên Lô đã biến thành màu đỏ đậm, bên trong mơ hồ hiện lên quang mang bảy màu đang không ngừng lưu động, tựa hồ như có chứa một sinh mệnh sống.

Hắn rõ ràng cảm giác được thân thể của mình dần dần trở nên lạnh như băng. Hắn biết, sinh mệnh đã dần dần rời bỏ hắn. Tuy trong lòng có một tia không nỡ, một tia quyến luyến, nhưng mạnh hơn cả là cảm giác được giải thoát.

Đúng lúc này, một cỗ năng lượng không thuộc về bất cứ loại nào trong năng lượng ngũ hành kim-mộc-thủy-hỏa-thổ bỗng nhiên phát ra từ cự thạch dưới thân hắn, phá tan tầng tầng mây đen, phảng phất như xuyên qua tầng tầng lớp lớp hàng rào không gian, tiến nhập vào bầu trời bao la.

- Răng rắc!

Sau một lát, một tiếng sấm cuồng bạo vang lên, xe tan bầu trời đêm. Một luồng sấm sét thật lớn chừng một người ôm bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, không ngờ bổ thẳng vào người Dương Thiên Lôi. Quần áo trên người hắn nhất thời nát vụn thành tro tàn, thân thể gầy gò của hắn cũng phát ra mùi thịt nướng khét lẹt, rõ ràng đã mất hết toàn bộ sinh cơ.

Cùng lúc đó, cự thạch dưới thân hắn lại phát ra tiếng nổ “Ầm ầm”. Ngay sau đó liền vang lên một loạt tiếng đả vỡ kêu “răng rắc”. Cự thạch chiếm phương viên mấy thước vậy mà ầm ầm vỡ thành từng mảnh vụn. Đồng thời, trong nháy mắt, hai đạo quang mang bảy màu từ trong đó phóng ra. Trong đó, một đạo như thiểm điện chui vào thân thể hắn như bị bóng hoàn toàn của hắn, mà một đạo khác, lại như bị triệu hoán, phóng thẳng lên trời biến mất không còn tung tích.

“Răng rắc!”

Tựa hồ như có một phản ứng huyền ảo nào đó xảy ra, một đạo sấm sét càng cuồng bạo hơn lần thứ hai bạo phát, xé rách tầng tầng mây đen, lộ ra bầu trời đầy sao.

Tại tinh không xa xôi kia, theo hướng đạo quang mang bảy sắc vừa biến mất, một đạo quang mang khác càng chói lóa hơn đột nhiên xuất hiện, tựa như hô ứng với đạo quang mang bảy sắc trong cự thạch, từ trong bầu trời đêm thăm thẳm, từ xa tới gần, bay qua đây với tốc độ kinh người.

Trong sát na khi hai đạo quang mang dung hợp với nhau, nhất thời tán mát ra vô số kim quang, bay tới trên người Dương Thiên Lôi, nhanh như thiểm điện.

Đúng lúc này, từng đạo kim quang kia bỗng nhiên dường như có sinh mệnh, bắt đầu bay lượn quanh người Dương Thiên Lôi, hóa thành từng dòng văn tự bằng kim quang lóe ra không ngừng. Những văn tự này dường như tràn đầy thiên địa chí lý, hằng ngàn, hàng vạn đại đạo ẩn chứa trong từng chữ đó như những sợi tơ quấn quanh người Dương Thiên Lôi, càng không ngừng xoay vòng bay lượn. Xoay tròn trong vòng mười phút, khi đám văn tự màu vàng phát ra sáng ngời rõ ràng liền bắt đầu dung nhập vào trong người Dương Thiên Lôi.

Sau khi mấy ngàn văn tự kim quang lóng lánh dung nhập toàn bộ vào trong người Dương Thiên Lôi, năng lượng bảy sắc trong cơ thể hắn bỗng nhiên ngưng tụ giữa bầu trời, tán mát ra kim quang bằng bạc, hóa thành bốn chữ thật lớn màu vàng lóng lánh – “Huyền Thiên Chân Kinh”

Kim quang lóe lên lúc đó lần thứ hai tiếp tục chui vào trong người Dương Thiên Lôi.

Đúng vào lúc này, mưa gió sấm chớp đột nhiên ngừng lại một cách quỷ dị, dường như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra. Bầu trời lại trở lại sáng sủa, không gian hoàn yên tĩnh, bình hòa.

“Răng rắc... Răng rắc...”

Một canh giờ sau, thân thể hắn phát ra âm thanh như tiếng xương vỡ, làn da bên ngoài lúc trước bị cháy đen bây giờ bong tróc ra từng mảng, giống như thoát thai hoán cốt, quanh thân thể tán mát ra một đạo quang mang bảy màu nhàn nhạt.

....

- Đột phá bình cảnh? Dương Thiên Lôi, ngươi... Trở thành Tinh giả?

Trương Tử Hàm nhất thời khiếp sợ nói, thanh âm vốn êm tai lúc này đề cao lên đến tám trăm đề xi ben.

- Ngày hôm qua là sinh nhật lần thứ mười một của ta, là kỳ hạn cuối cùng, ta... Rốt cục đột phá!

Dương Thiên Lôi trầm giọng nói, tâm tình bất tri bất giác dung nhập vào thiếu niên truy cầu đỉnh cao võ đạo kia. Tại thời khắc này, Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm ứng được tâm tình thiếu niên đã từng trải qua, loại tâm tình mãi mê truy cầu đỉnh cao võ đạo bất chấp mọi gian nan hiểm trở. Mà hiện tại, cuối cùng đã có được cảm giác “Vén mây mù nhìn trăng sáng” vô cùng sáng khoái.

Tại giờ khắc này, Dương Thiên Lôi bây giờ và Dương Thiên Lôi trước đây dường như có sự đồng cảm sâu sắc. Trong mắt hắn, hiện lên hai đạo quang mang chớp nháy cùng kiên định, thân thể gầy nhỏ tán mát ra khí thể dũng cảm tiến lên, không sợ hãi bất cứ thứ gì.

- Chúc... Mừng ngươi!

Trương Tử Hàm hơi khiếp sợ nói:

- Thế nhưng, do trước đó không vượt qua được kỳ thi tấn cấp, ngươi vẫn là đệ tử của ta. Đi thôi, ta đưa ngươi đi luyện công buổi sáng.

Trương Tử Hàm nói xong, không cho Dương Thiên Lôi kịp chất vấn, liền vươn bàn tay ngọc nhỏ bé, nhẹ nhàng cầm tay Dương Thiên Lôi.

Thần kinh Dương Thiên Lôi nhất thời có chút căng thẳng. Tuy rằng nội tâm người này hèn mọn không gì sánh được, nhưng trên thực tế còn chưa có kinh nghiệm tiếp xúc với bất kỳ nữ nhân xinh đẹp nào, đừng nói “abc, xyz này kia”, ngay cả tay cũng chưa từng nắm qua. Duy nhất có một lần đại não nóng lên, toàn thân phát nhiệt, cuối cùng tình trạng thượng não mà sờ sờ tiểu PP, cuối cùng dẫn tới bị kịch xuyên việt tới thế giới này như bây giờ.

Cho nên, trong nháy mắt khi được siêu cấp mỹ nữ nắm tay, cảm giác trơn bóng, ôn nhu như không xương từ tay nàng truyền qua, khiến hắn có cảm giác như bị điện giật.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi cảm nhận được một cỗ lực lượng nhu hòa nhưng cường đại từ bàn tay nhỏ bé của Trương Tử Hàm dũng mãnh truyền vào trong cơ thể mình. Ngay sau đó, bên tai truyền đến tiếng gió vù vù. Cảnh vật hai bên bắt đầu lui nhanh về phía sau, trong nháy mắt đã đạt tốc độ chạy nước rút 100 mét.

- Ta đánh...

Dương Thiên Lôi khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, thấy mỹ nữ bên cạnh mặt không đổi sắc, hơi thở không gấp gáp, trong lòng tràn ngập khiếp sợ. Cái này con mẹ nó là trong phim sao? Là võ lâm cao thủ trong truyền thuyết? Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn như vậy không ngờ ẩn chứa năng lượng cường đại như thế?

Ký ức chung quy vẫn là ký ức. Mặc dù Dương Thiên Lôi có được ký ức như chính mình trải qua, cũng từ đó biết được một ít chuyện tình không thể tưởng tượng được, thế nhưng, so với chấn động mang lại do tự thân thử nghiệm lại hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Mạnh hơn nhiều, trực tiếp hơn nhiều!

Vô hình chung, một loại cảm giác mong chờ xuất hiện càng mãnh liệt trong trái tim Dương Thiên Lôi.

“Đây là một thế giới cường giả vi tôn. Thế giới như vậy không phải là thế giới võ hiệp ca thích nhất sao? Đào quang kiếm ảnh, khoái ý ân thù, tiểu ngạo giang hồ, bằng tuyệt thế thần công khiến vô số muội muội mê mẩn tâm thần!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Điều này sao có thể (thượng)?

Chỉ chốc lát sau đó, Trương Tử Hàm liền dẫn Dương Thiên Lôi tới một thao trường nhỏ rộng gần bốn trăm thước vuông. Đứng tại trung tâm thao trường là một đội ngũ xếp thành hình vuông bao gồm các tiểu nam hài, nữ hài chừng bảy, tám tuổi.

- Chào lão sư!

Khi Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi đi tới, các tiểu nam hài và tiểu cô nương đồng thời hô lên bằng thanh âm non nớt như tiếng trẻ đang bú mẹ.

Trương Tử Hàm buông tay Dương Thiên Lôi, mỉm cười nói:

- Chào các đồng học! Dương Thiên Lôi, về hàng đi.

- Được...

Dương Thiên Lôi bất đắc dĩ nói. “Ta” đã mất mặt nhiều năm như vậy, thêm mấy ngày nữa cũng không thành vấn đề, hơn nữa, còn có thể được gần gũi thưởng thức tuyệt đại mỹ nữ như thế này. Loại mỹ nữ cấp bậc như vậy, Dương Thiên Lôi dùng mõng suy nghĩ cũng biết, vô luận là tại Địa Cầu hay thế giới này đều không có nhiều.

Dương Thiên Lôi ngoan ngoãn đi tới chỗ ghế trống trong hàng, nhìn bao quát đám tiểu hài tử thấp hơn mình một cái đầu. Dương Thiên Lôi không rõ ràng lắm thiếu niên kia làm sao có thể chịu đựng được cảm giác “Hạc giữa bầy gà” này. Hắn thực cảm thấy xúc động muốn thổ huyết. Cho dù hắn liên tục không ngừng nhắc nhở mình dung nhập vào tâm cảnh của thiếu niên trong trí nhớ, thế nhưng hắn lại không làm được. Cái này không giống như truy cầu võ đạo đỉnh cao, có thể rất nhanh sinh ra đồng cảm. Chuyện này, hắn căn bản không thể sinh ra bất luận chút đồng cảm gì.

- Đại ngu ngốc vậy mà lại đến muộn. Hi hi...

Một nam sinh chừng bảy, tám tuổi nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lôi “cao to” trước mặt, nói với một nam sinh cũng trạc tuổi đó bên cạnh.

- Học kỳ sau tên ngu ngốc này sẽ bị đuổi học. Hắn cũng khoảng cùng tuổi ca ca ta, đã mười một tuổi rồi. Ca ca ta đã là Tinh Giả cấp, hắn vẫn còn ở cấp một. Thực mất mặt!

- Đúng vậy! Đây chính là hậu nhân Dương gia đó...

- Tiểu hài tử xấu xa, nói cái gì đó? Ngửa miệng hả?

Vốn Dương Thiên Lôi đang phiền muộn, lại nghe được đối thoại của hai tiểu hài tử xấu xa này, không thể nghi ngờ chính là họa vô đơn chí. Hắn làm sao có thể nhịn được, lập tức quay đầu lại, giống như hung thần ác sát, trừng hai mắt nhìn hai tiểu nam hài, tàn bạo nói.

Hai tiểu nam hài nhất thời bị dọa lui về phía sau hai bước, kinh ngạc mở to hai mắt. Bọn họ không ngờ Dương Thiên Lôi trước nay luôn nhẫn nhịn chịu đựng bỗng nhiên lại hung hăng như vậy. Trước đây ngay cả mắng thẳng vào mặt hắn là kẻ đại ngu ngốc, đại si đần... Hắn cũng không thêm để ý, hôm nay lại bỗng nhiên thay đổi. Hai tiểu nam hài xấu xa căn bản không thích ứng được, lập tức ngậm miệng, không dám nói thêm một lời nào.

- Được rồi! Mọi người đã đông đủ. Chúng ta bắt đầu thần luyện (luyện công buổi sáng) đi thôi.

Đúng lúc này, mỹ nữ lão sư nhẹ giọng nói, thanh âm tuy nhỏ nhưng rõ ràng, truyền tới tai ba mươi sáu người.

- Hôm nay là ngày đầu tiên ta cùng mọi người thần luyện. Trước khi thần luyện, ta nhấn mạnh một điều, tuy “Hùng Vương Đoán Cơ Công” chỉ là công pháp sơ cấp, nhưng nó cũng là căn cơ của tu luyện giả. Có thể đột phá bình cảnh trở thành Tinh giả cấp một rất đơn giản, thế nhưng muốn thực sự rèn luyện hoàn toàn ba trăm sáu mươi lăm khối cơ bắp quanh thân thể cũng rất khó. Chỉ có người thực sự nắm giữ chỗ tinh túy của nó mới làm được điều này. Việc đó và việc sau này các ngươi có thể nắm giữ đỉnh cao võ học có liên quan rất chặt chẽ.

- Hiện tại, các ngươi chuẩn bị điều kiện trạng thái tốt nhất để lão sư nhìn xem trong các ngươi ai nổi bật nhất. Nếu như ai có thể diễn luyện hết ba mươi sáu thức, ta sẽ thưởng cho...

“Môi thơm?”

Hai mắt Dương Thiên Lôi sáng bừng lên, thiếu chút nữa thốt ra lời.

- Một lễ vật thần bí!

Trương Tử Hàm trầm giọng nói.

Dương Thiên Lôi vô cùng thất vọng. Cái này hoàn toàn là diễn trò dễ tiểu hài tử nha. Bất quá, thấy dáng dấp hưng phấn của đám tiểu hài tử kia, Dương Thiên Lôi biết mỹ nữ lão sư đã đạt được mục đích.

Có thể trở thành học viên của Học viện Cực Dương tất nhiên là thiên tài trong thiên tài. Nhiều thiên tài tụ tập một chỗ như vậy, lại có ai chịu thua? Đừng nói Trương Tử Hàm muốn thưởng lễ vật thần bí, mặc dù không nói, các tiểu hài tử cũng sẽ khát khao tranh cao thấp, thể hiện mình với mỹ nữ lão sư mới tới, chính mình mới là thiên tài chân chính.

- Yêu cầu là, tất cả chủ cơ cùng 80% phụ cơ đều rót vào tinh thần lực!

Trương Tử Hàm nói tiếp.

Các tiểu hài tử vốn đang kích động xoa tay muốn thử, khi nghe được những lời này của Trương Tử Hàm, ngoại trừ một vài người cá biệt, còn lại cả đám đều như gà mắc mưa, co ro rụt đầu hết.

Phải biết rằng, “Hùng Vương Đoán Cơ Công” có tổng cộng ba mươi sáu thức, mỗi một thức vừa độc lập, lại vừa nằm trong chính thể hữu cơ. Muốn rèn luyện toàn thân thể phải đi từng thức, từng thức, đồng thời mỗi thức đều phải điều chỉnh tới cảnh giới thể xác và tinh thần hợp nhất, chuyển tải được tinh thần lực, tiếp theo rèn luyện cơ bắp tương ứng.

Rót toàn bộ tinh thần lực vào chủ cơ không khó, nhưng muốn rót vào 80% phụ cơ lại không phải dễ dàng, nhất là đối với những sơ học giả còn chưa trở thành Tinh giả. Có thể rót tinh thần lực vào phụ cơ nhiều hay ít phụ thuộc vào thiên phú của người đó đối với “Hùng Vương Đoán Cơ Công”, và trình độ nắm bắt tinh túy của nó. Bình thường, có thể rót vào 50% đã là thiên tài, đừng nói tới 80%.

Điều kiện này vừa nói ra, liền có rất nhiều người lựa chọn từ bỏ.

- Bắt đầu!

Trong nháy mắt dưới sự ra lệnh của mỹ nữ lão sư, hai tiểu hài tử xấu xa vừa đứng phía sau cười nhạo Dương Thiên Lôi không chút do dự liền bắt đầu thức thứ nhất.

Mà những học sinh lựa chọn buông xuôi không tham dự thì tự động đứng thành một vòng tròn. Có điều, khiến bọn họ kỳ quái chính là, tên đại ngu ngốc Dương Thiên Lôi vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Lẽ nào hắn có thể đạt được yêu cầu 80%.

Khi nghe đến hai chữ “Bắt đầu!”, mặc dù Dương Thiên Lôi không phải bị mỹ nữ lão sư lừa, nhưng trong lòng hắn đã có dự định tu luyện mãnh liệt. Trong nháy mắt, hắn tựa hồ lần thứ hai trở thành thiếu niên kia, trong lòng ngoại trừ tu luyện cũng chỉ có tu luyện và tu luyện!

- Tinh giả cấp một! Ta đã là một Tinh giả cấp một rồi! Tinh thần lực hấp thu được còn có thể vô duyên vô cớ biến mất sao?

Trong lòng Dương Thiên Lôi không khỏi run lên. Lúc này, ký ức của hắn và Dương Thiên Lôi trước kia hoàn toàn dung hợp làm một.

- Sẽ không đâu! Ta đã không còn là ta trước kia nữa.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lôi chậm rãi nhắm hai mắt lại. Chiêu thứ nhất, thức thứ nhất và tinh túy của Hùng Vương Đoán Cơ Công nhất thời hiện lên trong đầu hắn. Trong nháy mắt, hắn trừ bỏ tất cả tạp niệm, cơ bắp toàn thân hoàn toàn thả lỏng.

Sau một lát, một cỗ khí tức yên lặng, bình hòa và tự nhiên phát ra trên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Điều này sao có thể (hạ)?

Đúng lúc này, ba đạo bóng dáng lặng yên không tiếng động xuất hiện bên ngoài sân thần luyện.

...

- Oa... Thật nhanh a! Hoàng Dịch và Từ Ba đều đã đến thức thứ sáu... Nhìn đại ngu ngốc kia... Ha Ha... Có phải đang ngủ không?

- Nhìn hắn làm gì! Hắn chỉ là đồ ngốc thôi. Tốt nhất vẫn là nhìn Hoàng Dịch và Từ Ba đi, đối với chúng ta may ra có chỗ tốt.

Trong đám người có hai tiểu hài tử thấp giọng bàn luận.

...

Hai tiểu nam hài tên Hoàng Dịch và Từ Ba đã hoàn thành thức thứ sáu của Hùng Vương Đoán Cơ Công, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn khép hờ hai mắt như trước, lẳng lặng đứng ở đó không nhúc nhích. Ánh mắt đám học viên nhìn về phía Dương Thiên Lôi vẫn tràn ngập khinh thường.

Nhưng mà, khác với đám học viên này, ánh mắt mỹ nữ lão sư Trương Từ Hàm cùng ba bóng dáng vừa mới lặng yên không tiếng động xuất hiện nhìn về phía Dương Thiên Lôi lại càng lúc càng kinh ngạc.

Thời gian từng giây, từng giây trôi qua, bóng dáng lộ vẻ đơn bạc của Dương Thiên Lôi tựa như chậm rãi lớn lên, lớn lên nữa... Hô hấp cũng càng lúc càng sâu, càng lúc càng mạnh, mạnh đến không thể nghe thấy.

Còn chưa bắt đầu thức thứ nhất của Hùng Vương Đoán Cơ Công, hai vai Dương Thiên Lôi bỗng nhiên kêu “Răng rắc” một tiếng, trầm xuống. Ngay sau đó, thắt lưng, eo, khớp, đầu gối, mắt cá chân, các khớp ngón tay đều phát ra thanh âm cực nhỏ. Mặc dù người bình thường không nghe được, nhưng mỹ nữ lão sư và ba bóng dáng kia lại nghe rất rõ ràng. Bọn họ biết rõ đó là dấu hiệu về sau sẽ đạt tới cảnh giới “Lồng tinh” chân chính.

Thế nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến bọn họ kinh ngạc, mà nguyên nhân thực sự chính là trên người Dương Thiên Lôi tản ra cỗ khí tức nhàn nhạt, hơi thở mỏng manh này lại khiến người ta có cảm giác thuộc về một người lưng hùm vai gấu – khí tức của gấu. Đây mới chính là Hùng Vương Đoán Cơ Công đích thực!

Tuy rằng các tu luyện giả đều có thể thông qua Hùng Vương Đoán Cơ Công rèn luyện hoàn tất tuyệt đại bộ phận chủ cơ và phụ cơ quanh thân, trở thành Tinh giả cấp một, theo đó tiến bước càng lúc càng xa. Nhưng tuyệt đại đa số người lại không thể lĩnh ngộ Hùng Vương Đoán Cơ Công chân chính. Rất nhiều người khi trở thành cường giả cao cấp mới chậm rãi lĩnh ngộ. Thế nhưng, Dương Thiên Lôi này là thiếu niên ngay cả Tinh giả cấp một cũng chưa đạt tới, không ngờ lại lĩnh ngộ được Hùng Vương Đoán Cơ Công chân chính.

..

- Ô! Đại ngu ngốc cuối cùng cũng bắt đầu rồi... Ha ha! Người ta đều đã xong rồi, hắn mới bắt đầu...

Ngay khi Hoàng Dịch và Từ Ba diễn luyện đến thức thứ hai mươi hai, Dương Thiên Lôi vốn như tên ngốc đứng yên không nhúc nhích cuối cùng cũng động. Thấy một màn này, trong đám người nhất thời truyền đến vô số tiếng cười chế nhạo.

- Ô?

Chỉ là, tiếng cười của bọn hắn còn chưa kết thúc đã đột ngột ngừng bật lại. Cả đám kinh ngạc thốt lên:

- Chuyện này...Sao có thể?

- Hùng Vương Đoán Cơ Công thức thứ nhất, thức thứ hai, thức thứ ba, thức thứ bốn...

Chỉ thấy Dương Thiên Lôi diễn luyện sinh động lưu loát như nước chảy mây trôi, mỗi thức đều trong nháy mắt rèn luyện cơ bắp hoàn toàn lỏng xuống, không chút trở ngại, liền mạch lưu loát.

Đến nhanh đi nhanh! Trước giờ chưa từng thấy ai nhanh như vậy.

Đây là cái dạng tốc độ gì? Mỹ nữ lão sư và ba bóng dáng kia đều khiếp sợ mở to hai mắt nhìn.

- Cực hạn của Hùng Vương Đoán Cơ Công! Hẳn lại có thể luyện tới cực hạn của Hùng Vương Đoán Cơ Công!

Trương Tử Hàm thì thảo nói. Chính nàng cũng chỉ miễn cưỡng mới có thể làm được điều đó, nhưng chắc chắn không thể so với Dương Thiên Lôi. Mà mình đã là Tinh Giả cấp sáu, Dương Thiên Lôi lại chỉ là một người mới vừa tấn cấp Tinh giả cấp một. Hẳn làm sao có thể làm được?

Khiếp sợ! Tuyệt đối là vô cùng khiếp sợ!

Tại giờ khắc này, cái miệng anh đào nhỏ nhắn mê người của Trương Tử Hàm đang há thật to, thật tròn. Bộ dáng nàng lúc này thực sự có thể mê hoặc bất cứ nam nhân nào. Đáng tiếc, lúc này vẻ đẹp phong tình mê người ấy lại không được ai chú ý tới.

Ba bóng dáng kia nhìn nhau, cùng thấy được trong mắt đối phương vẻ khiếp sợ. Chỉ là, trong chớp lát, ba người không hẹn mà cùng nghĩ tới chuyện kia, bất đắc dĩ lắc đầu thờ dài.

Nhưng mà, tiếng thờ dài của bọn họ còn chưa dứt, đã đồng thời hít sâu một ngụm khí lạnh, kinh ngạc thốt lên:

- Sao lại thế? Điều này sao có thể?

Tinh thần lực dồi dào trong nháy mắt khi Dương Thiên Lôi hoàn thành Hùng Vương Đoán Cơ Công như hải nạp bách xuyên, vạn lưu quy hải. Thân thể hẳn dường như sở hữu nam châm có lực hút cường đại, tinh thần lực như từng mảnh sắt vụn hội tụ về phía thân thể Dương Thiên Lôi bằng tốc độ kinh người.

Tốc độ hấp thu như vậy đối với cường giả Tinh giả ngoài cấp sáu mà nói không tính là gì, nhưng đối với một người trong cảm nhận của mọi người ngay cả Tinh giả cấp một còn chưa đạt tới thì là cái khái niệm gì?

Không thể tưởng tượng!

Chỉ trong chớp lát đó, tinh thần lực dồi dào liền bắt đầu bay nhanh tới dung nhập vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi, cũng dần dần tích súc, đúng, là tích súc mà không phải biến mất một cách quỷ dị.

- Không biến mất... Không biến mất! Ta... Rốt cuộc có thể ngưng tụ tinh thần lực!

Tại giờ khắc này, hai Dương Thiên Lôi tại hai thể giới khác nhau hoàn toàn dung nhập làm một, không còn phân biệt rõ ràng nữa. Vô luận là tên sinh viên hèn mọn trên Địa Cầu hay là thiếu niên bị ai truy cầu đỉnh cao võ đạo trên đại lục Huyền Thiên đều trở thành một bộ phận không thể tách rời của sinh mệnh Dương Thiên Lôi. Hai nửa Dương Thiên Lôi cũng không phân rõ bên nào trọng, bên nào khinh, thật giống như một linh hồn hoàn chỉnh bị phân thành hai nửa, tại phương diện khác nhau, thời không khác nhau, địa điểm khác nhau, đã trải qua hai đoạn nhân sinh hoàn toàn khác nhau, tận đến bây giờ mới chính thức dung nhập làm một!

Hợp hai làm một, trở thành nguyên vẹn một Dương Thiên Lôi chân chính!

Một cảm giác no đủ, tràn đầy dần xuất hiện trong cơ thể Dương Thiên Lôi, khiến các cơ bắp phồng lên.

Dương Thiên Lôi lúc này biết đã đạt yêu cầu của mỹ nữ lão sư, ý niệm khế động, chủ cơ và phụ cơ quanh thân từ trên xuống dưới, từ trái sang phải bắt đầu khe khẽ run lên rất có quy luật, chỉ chớp lát đã tuần hoàn một vòng quanh cơ thể hắn.

- Haizzz!!!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng mở hai mắt, cơ bắp quanh thân vận thành nhất thể, bật lên thành tiếng, song chương toàn lực đẩy ra.

“Hizzz!”

Vậy mà phát ra tiếng xé gió rất nhỏ.

- Trăm phần trăm!

Trương Tử Hàm và ba bóng dáng kia lần thứ hai lộ ra ánh mắt khiếp sợ.

...

- Hồng Toàn, xem ra hôm nay ngươi không cần đưa tôn tử của ngươi về rồi...

Một lão nhân mặc bạch y, tóc bạc, râu bạc trắng, lông mi cũng bạc, toàn thân đều là màu trắng, nhìn không ra tuổi tác, chính là một trong ba bóng dáng dừng lại trên người Dương Thiên Lôi, nhẹ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Khiêu khiêu đường (thượng)!

Bên trái lão nhân mặc bạch y, một vị lão nhân khác thân hình cao lớn, quanh người tản ra một cỗ uy áp vô hình, vẻ mặt vui mừng và kích động nhìn Dương Thiên Lôi.

Đã bao nhiêu năm làm gia chủ Dương gia, một trong lưỡng đại nguyên soái Đế quốc Cát Ương, Dương Hồng Toàn, trong ấn tượng của mọi người luôn uy nghiêm, thiết huyết, chưa từng bao giờ kích động như vậy. Thế nhưng giờ khắc này, lão rốt cuộc không che giấu được kích động trong lòng mình.

Nghe lão nhân mặc bạch y nói, Dương Hồng Toàn, vị nguyên soái Đế quốc Cát Ương được người người kính ngưỡng, thở phào một hơi thật dài, tựa như gỡ bỏ được tảng đá luôn đè nặng trong lòng, cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười thư thái, kích động nói:

- Đúng vậy! Không cần... Thiên Lôi, tôn nhi của ta, rốt cuộc vượt qua được chướng ngại đầu tiên. Dương lão, cảm tạ ngài!

Thân là một trong lưỡng đại nguyên soái Đế quốc Cát Ương, dưới một người mà trên vạn người, dù để cúi đầu nhìn chúng sinh, vậy mà Dương Hồng Toàn lại xưng hô lão nhân mặc bạch y là “Dương lão”, hơn nữa giọng điệu cũng thập phần kính trọng, có thể tưởng tượng được địa vị của lão nhân mặc bạch y tại Đế quốc Cát Ương là thế nào.

- Không cần cảm tạ ta. Trời không phụ người có tâm. Đây chính là kết quả nỗ lực của chính Thiên Lôi.

Lão nhân mặc bạch y mỉm cười, nhẹ giọng nói.

- Ta đi xem Thiên Lôi!

Đúng lúc này, đứng ở phía bên phải Dương lão, nam nhân trung niên này giờ vẫn yên lặng đột nhiên trầm giọng nói. Thanh âm của hắn tựa hồ không chứa bất luận cảm tình gì, lạnh lùng, cứng nhắc, như vẻ mặt của hắn vậy. Mặc dù trong ánh mắt hiện ra vẻ vô cùng kích động, nhưng vẫn khó có thể phai nhạt được khí chất khắc nghiệt bẩm sinh trên người hắn. Trường bào màu hồng rực như lửa, vốn nên tràn ngập sức sống và phấn chấn nhưng khi mặc trên người hắn lại biến thành máu tươi đỏ sẫm – máu của địch nhân.

Hắn là “Huyết y đại tướng” Dương Huyền Phong – phụ thân của Dương Thiên Lôi.

...

“Hô...!”

Dương Thiên Lôi thở ra một hơi trọc khí thật dài, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra nụ cười thân nhiên. Hắn rõ ràng cảm ứng được, mình không những đột phá bình cảnh, trở thành Tinh giả cấp một, hơn nữa còn trực tiếp vượt qua hai cảnh giới “Nhập môn” và “Đại thành”, đạt tới Tinh giả cấp một đỉnh phong.

Dương Thiên Lôi dĩ nhiên biết đẳng cấp tu luyện trên Đại lục Huyền Thiên tổng cộng chia làm chín đẳng cấp, từ Tinh giả cấp một đến Tinh Giả cấp chín. Mà mỗi cấp lại chia làm ba cấp độ Nhập môn, Đại thành và Đỉnh phong.

Cấp độ Nhập môn, Đại thành và Đỉnh phong cũng không phải tiến hành theo chất lượng, mà phân chia theo trình độ hoàn thành đẳng cấp. Nói ví dụ, đẳng cấp Tinh giả cấp một, cảnh giới Nhập môn là hoàn thành rèn luyện toàn thân 100% chủ cơ và 50% phụ cơ, cảnh giới Đại thành là hoàn thành rèn luyện toàn thân 100% chủ cơ và 90% phụ cơ, mà cảnh giới Đỉnh phong là hoàn thành rèn luyện toàn thân 100% cả chủ cơ và phụ cơ.

Việc này có liên quan chặt chẽ tới tư chất và ngộ tính của tu luyện giả. Vô luận là Nhập môn hay Đỉnh phong, cũng không ảnh hưởng tới tu luyện sau này. Giống như trong cuộc thi, 60% và 100% đều như nhau, chỉ cần đạt tiêu chuẩn là có thể tiến hành bước tu luyện tiếp theo. Chờ sau khi mình trở thành cường giả cấp cao hơn, thực lực và ngộ tính được nâng cao, lại quay lại bù đắp những gì trước đó chưa hoàn thành rèn luyện, cũng giống như học sinh cấp ba quay trở lại trường cấp hai khi mình chưa học giỏi. Chuyện này tương đối mà nói, đơn giản hơn nhiều.

Thế nhưng, tu luyện giả như Dương Thiên Lôi, một lần liền đạt tới cảnh giới Tinh giả cấp một Đỉnh phong cũng là trong vạn người không tìm được một.

- Thiên Lôi!

Một thanh âm lạnh lùng quen thuộc bỗng nhiên vang lên bên tai Dương Thiên Lôi. Khi hắn còn chưa có phản ứng, trước mặt đã bao trùm một mảng hồng rực. Ngay sau đó, hai cánh tay lực lưỡng đột nhiên ôm chặt hắn, một bàn tay to lớn, nặng nề vỗ vỗ mạnh vào lưng hắn.

- Tốt! Tốt lắm! Mẫu thân con nhất định sẽ rất cao hứng!

Thanh âm vẫn lạnh lùng như trước, nhưng nghe vào trong tai Dương Thiên Lôi lại giống như sấm sét.

- Mẫu, mẫu thân ta...

Nghe tới hai chữ “mẫu thân”, trong nháy mắt, trong lòng Dương Thiên Lôi nhất thời hiện ra một bóng dáng gầy gò, thô nhy. Trong gia tộc, bóng dáng kia vì mình mà chịu đủ châm chọc, ức hiếp và khiêu khích. Thân ảnh ấy cũng chưa bao được tươi cười, gửi gắm toàn bộ hi vọng và tình yêu vào chính mình.

Một xúc mãnh liệt tới khó hiểu nhất thời trào dâng trong lòng Dương Thiên Lôi.

“Mẫu thân hi vọng con trở thành cường giả, cường giả chân chính, cường giả vượt qua Tinh giả cấp chín đỉnh cao! Đó là hi vọng, là nguồn sống duy nhất của mẫu thân”

Dương Thiên Lôi vĩnh viễn nhớ kỹ ánh mắt kiên định cùng giọng điệu chấp nhất của mẫu thân khi nói những lời này.

- Phụ thân, mẫu thân... Người có khỏe không?

Dương Thiên Lôi không chút do dự gọi một tiếng “phụ thân – mẫu thân”. Sâu trong nội tâm hắn cũng không hề cảm thấy một chút khác thường cùng mất tự nhiên nào.

Sau khi chính thức hợp hai làm một, hoàn toàn dung nhập, tất cả những gì của thiếu niên Dương Thiên Lôi trước đây bây giờ cũng là của hắn. Loại cảm giác này thật không thể nào hình dung được, nhưng lại thực sự xuất hiện trong lòng Dương Thiên Lôi.

Vị phụ thân luôn trầm mặc ít lời, nhìn như lạnh lùng vô tình này đã vì mẫu thân, vì tu luyện của mình mà bỏ ra không ít tâm huyết, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng, trả một cái giá không nhỏ. Điều này hắn biết!

Tuy rằng, ở trước mặt hắn, phụ thân chưa bao giờ nhắc tới, nhưng hắn biết, trên người phụ thân có một vài vết sẹo sâu tới tận xương, vĩnh viễn không cách nào lành lại, chính là vì hắn mà có.

- Rất khỏe! Mẫu thân con chưa bao giờ từ bỏ hi vọng đối với con.

Dương Huyền Phong kích động nói.

- Huyết Y Đại Tướng... Dương Huyền Phong?

Biểu tượng thiết huyết hồng bào, khí thế băng lãnh đặc trưng khiến Trương Tử Hàm liếc mắt liền nhận ra người này chính là người trong truyền thuyết, khiến địch nhân nghe tên đều kinh hãi – Huyết Y Đại Tướng, Tinh Giả cấp tám đỉnh phong – Dương Huyền Phong.

- A... Viện trưởng...

Trương Tử Hàm lần thứ hai kinh ngạc. Không ngờ trong ngày đầu tiên mình làm lão sư lại thấy được Huyết Y Đại Tướng trong truyền thuyết và vị Viện trưởng rất ít khi lộ diện, ngoài ra còn một lão giả vừa nhìn liền biết là một đại nhân vật.

- Gia gia...

Dương Thiên Lôi nhẹ giọng gọi.

- Vậy mới tốt chứ, Thiên Lôi! Gia gia rất cao hứng!

Dương Hồng Toàn không chút che giấu niềm vui sướng của mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Dương Thiên Lôi, hưng phấn nói.

- Gia gia...? Liệt Hóa Quân Thần... Dương Hồng Toàn?

Trương Tử Hàm nhất thời nhận ra lão giả này là ai, lần thứ ba kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn.

- Tiểu Hàm a...

Đúng lúc này, Dương lão mỉm cười nhìn Trương Tử Hàm, nhẹ giọng nói.

- Viện trưởng...

Trương Tử Hàm từ lâu đã mất đi bộ dáng lão sư, trở thành một tiểu nữ sinh có điểm kích động cùng xấu hổ, cúi đầu, hai tay nắm chặt góc áo, thấp giọng nói. Bộ dáng kia thật muốn bao nhiêu ngoan ngoãn liền có bấy nhiêu ngoan ngoãn.

- Trần khảo hạch này hắn là Thiên Lôi thắng. Người không phải vừa nói sẽ có phần thưởng bí mật sao? Đâu? Để lão nhân ta nhìn xem đó là thứ tốt gì...?

Dương lão đùa giỡn nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Khiêu khiêu đường (hạ)!

- A... Viện trưởng... Ta...

Trương Tử Hàm nhất thời lúng túng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ trở nên đỏ bừng. Nguyên lai nàng chỉ định lừa dối mấy tiểu hài tử này để chúng ra sức diễn luyện mà thôi. Về phần cái “phần thưởng bí mật” kia chính là sáng tạo độc đáo do nàng tự tay chế tác, tùy thời đều mang trên người. Nhưng trước mặt viện trưởng, nàng sao có thể không biết xấu hổ mà mang ra? Vốn định tìm một thứ gì đó thay thế, nhưng khổ nỗi, nàng một thân quần áo nhẹ nhàng, ngoại trừ thứ mà nàng gọi là “phần thưởng bí mật” kia, cũng không còn bất cứ vật gì khác.

Trương Tử Hàm cảm giác khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng, thế nhưng đối mặt với Dương lão, Liệt Hỏa Quân Thần Dương Hồng Toàn, cùng với Dương Thiên Lôi và đông đảo ánh mắt chờ mong của đám tiểu hài tử, nàng đành phải chậm rãi móc từ trong túi tiền ra một vật gọi là “phần thưởng bí mật”, vô cùng xấu hổ cúi bàn tay nhỏ bé ngọc ngà.

Màu đỏ, màu xanh, màu tím... Nguyên một đám tiểu đậu đậu trong suốt, sáng lóng lánh xuất hiện trong lòng bàn tay nàng. Cả cái cổ trắng như tuyết của Trương Tử Hàm cũng đều trở nên đỏ bừng, giống y như lúc nàng thấy Dương Thiên Lôi xích lõa vậy.

- Ô! Đây là vật gì vậy?

Lấy kiến thức rộng rãi của Dương lão và Dương Hồng Toàn cũng không nhận ra tiểu Đậu đậu đáng yêu trong tay Trương Tử Hàm.

- Đường...

- Đường?

Hai lão đầu kinh ngạc mở to hai mắt.

- Ta... Đường do ta tự tay làm... Ta gọi nó là... Khiêu khiêu đường...

Trương Tử Hàm xấu hổ thấp giọng nói.

- Ha ha ha...

Hai lão nhân rốt cục không nhịn được bật cười thành tiếng. Ngay cả người thiết diện vô tình như Huyết Y Đại Tướng Dương Huyền Phong cũng không nhịn được, khoe miệng co quắp lại.

Tiểu nha đầu này thật đáng yêu!

- Ăn rất ngon... Thực sự ăn rất ngon...!

Trương Tử Hàm nhìn không được nói thêm. Lời vừa nói ra càng khiến hai lão nhân cười lớn hơn.

Khác với hai lão nhân chính là, Dương Thiên Lôi cũng khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt kích động không thể tưởng tượng được, còn có thêm cả vẻ chần chừ!

Là một người có kiến thức rộng rãi, cũng đã xem qua không ít các trang web đại sắc giới, tại phương diện khác có thể hân ngưu đốt, nhưng đối với loại công cụ gọi là “khiêu khiêu đường” này, Dương Thiên Lôi không thể nào không quen thuộc. Chứng kiến tiểu mỹ nữ tạm thời xếp thứ nhất trong suy nghĩ của mình không ngờ lại xuất ra cái vật “mê người” đó, trong đầu Dương Thiên Lôi nhất thời xuất hiện tràng cảnh không dành cho lứa tuổi nhi đồng, nhìn về phía mỹ nữ lão sư, hai tròng mắt dần hiện ra quang mang cổ quái chỉ có hân mới có thể hiểu được.

- Đồ tốt! Ta rất thích! Cực kỳ thích! Cảm tạ mỹ nữ lão sư.

Dương Thiên Lôi mang theo một tia mỉm cười kỳ dị, nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của Trương Tử Hàm, dốc toàn bộ “khiêu khiêu đường” trong tay nàng sang lòng bàn tay mình, vô cùng nghiêm túc nói.

- Mỹ nữ lão sư?

Dương Hồng Toàn và Dương Huyền Phong đồng thời nhìn về phía Dương Thiên Lôi. Bọn họ rõ ràng cảm nhận được, Dương Thiên Lôi lúc này so với trước đây dường như đã khác rất nhiều. Những lời như vậy, trước đây hẳn tuyệt không có khả năng nói ra. Bất quá, hai người liền cảm thấy thoải mái. Có lẽ trước đây hẳn chịu quá nhiều áp lực, hiện tại đã đột phá bình cảnh, trở thành Tinh giả cấp một, áp lực trói buộc hẳn sáu năm, rốt cuộc đã được gỡ bỏ. Hân lúc này mới thực sự là hân?

- Ủ! Không tệ! Không tệ! Tuy nhiên, lão nhân ta hi vọng người một lần nữa ban thưởng hạng nhất cho Dương Thiên Lôi!

Dương lão nói đến đây, tựa hồ hữu ý vô ý liếc nhìn Dương Thiên Lôi, cánh tay già nua nhẹ nhàng vung lên, thoáng chốc, một cỗ tinh thần lực thô kệch bùng nổ xuất hiện, bày ra một tầng kết giới nghiêm mật, ngăn cách hoàn toàn mọi người với đám tiểu hài tử kia.

Dương Hồng Toàn, Dương Huyền Phong, Dương Thiên Lôi cùng Trương Tử Hàm đồng thời cả kinh, không rõ vì sao Dương lão lại bày ra tầng kết giới

này. Lẽ nào có chuyện tình cơ mật muốn nói?

- Viện trưởng, ngài nói...

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Hùng Vương Đoán Cơ Công đối với Thiên Lô mà nói, không còn ý nghĩa lớn trong tu luyện về sau. Người hãy truyền cho hắn "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh" đi,

- "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh"?

Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm, Dương Hồng Toàn và Dương Huyền Phong đồng thời cả kinh.

"Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh" cũng giống như Hùng Vương Đoán Cơ Công, đều là công pháp sơ cấp thượng thừa nhất. Tuy nhiên, Hùng Vương Đoán Cơ Công là công pháp tất cả học giả tại Học viện Cực Dương đều phải tu luyện, cũng là chương trình tu luyện duy nhất. Nhưng muốn tu luyện "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh" lại cần điều kiện cực cao. Thứ nhất, phải dưới tám tuổi, thứ hai, phải đạt được cảnh giới Tinh giả cấp một Đại thành. Nói cách khác, phải rèn luyện hoàn toàn 100% chủ cơ và trên 90% phụ cơ mới có thể tu luyện.

Hai điều kiện này nhìn như đơn giản nhưng người thực sự có thể làm được cũng là vạn người có một. Phải biết rằng, tám tuổi đạt đến Tinh giả cấp một đã là tương đối khó khăn. Mà dù đạt đến, rất nhiều người do ngộ tính và tư chất bản thân có hạn, căn bản không thể rèn luyện tới 90% phụ cơ. Đó là lý do vì sao rất nhiều người khi đạt đến Tinh giả cấp một, qua một thời gian tu luyện, phát hiện không thể tiếp tục rèn luyện thêm nhiều phụ cơ, sẽ bắt đầu tu luyện công pháp cấp một, nhanh chóng thăng cấp. Tuyệt đại đa số tu luyện giả đều đợi đến sau khi đạt tới Tinh Giả cấp sáu mới từng bước hoàn tất rèn luyện phụ cơ.

Có thể nói, tại toàn bộ Học viện Cực Dương cũng chỉ có rất ít thiên tài mới có tư cách tu luyện "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh".

Sở dĩ quy định hai điều kiện này, cũng không phải Học viện Cực Dương cố tình giấu bí kíp, mà là vì bản thân "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh" cần phải như vậy. Tu luyện giả nếu không đạt được hai điều kiện này mà vẫn cố tình tu luyện, sẽ không có bất cứ lợi ích gì, không tiến bộ bằng tu luyện công pháp bình thường. Cái được tuyệt đối không đủ bù cho cái mất.

Mà hiện tại Dương Thiên Lô đã mười một tuổi. Mặc dù hắn đạt tới cảnh giới Tinh giả cấp một Đỉnh phong, nhưng niên kỷ của hắn đã vượt quá ba tuổi, vì sao Dương lão còn để hắn tu luyện "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh"?

Đó chính là nguyên nhân khiến Trương Tử Hàm, Dương Hồng Toàn cùng Dương Huyền Phong cảm thấy kinh ngạc.

Khác với ba người chính là, Dương Thiên Lô cũng khiếp sợ cái tên "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh" nghe cực kỳ trâu bò này. Nghe ra có vẻ so với tuyệt học Thiếu Lâm "Dịch cân kinh" còn muốn trâu bò hơn. Nhưng nhiên, cũng chỉ là nghe mà thôi. Phải biết rằng, "Dịch cân kinh" là nội công tâm pháp vô thượng, có thể thoát thai hoán cốt, tẩy kinh phạt tủy. Dương Thiên Lô hiểu rất rõ, tuy rằng cái tên "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh" này nghe rất trâu bò, nhưng cũng chỉ là một loại công pháp rèn luyện gân mạch toàn thân mà thôi. Sự khác nhau về bản chất của hai công pháp này căn bản là không thể so sánh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Cửu chuyển Dịch Cân Kinh

- Dương lão, Thiên Lô đã mười một tuổi. Có thể chứ?

Dương Hồng Toàn nhìn không được, hỏi. Mặc dù trong lòng không hề nghi ngờ những lời của Dương lão, nhưng việc này quan hệ rất lớn đến phát triển sau này của Dương Thiên Lô. Dương Thiên Lô đã mười một tuổi, so với các bạn cùng lứa khác mà nói, đã tụt hậu rất nhiều rồi. Thời gian đối với Dương Thiên Lô thực sự là rất quan trọng. Lão không thể không cẩn thận.

Dương lão cười thần bí, lại từ chối cho ý kiến, chỉ nói:

- Một tháng sau, gặp mặt sẽ hiểu.

...

Ngay ngày hôm ấy, Dương Hồng Toàn, Dương Huyền Phong liền trở lại Dương gia. Dương Hồng Toàn triệu tập toàn bộ thành viên gia tộc, bí mật cử hành một tiệc chúc mừng cực kỳ long trọng. Nguyên nhân chúc mừng đương nhiên là việc Dương Thiên Lô đột phá bình cảnh, trở thành Tinh giả cấp một. Tuy nhiên, ý định của Dương Hồng Toàn cũng hơi lạ, chỉ thông báo tin tức Dương Thiên Lô trở thành Tinh giả cấp một, về phần cảnh giới Đỉnh phong và việc tu luyện "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh" lại không hề nói qua. Dù vậy, việc này cũng khiến cả gia tộc oanh động không nhỏ.

Mấy nhà vui sướng, mấy nhà sầu.

Người vui nhất đương nhiên là mẫu thân của Dương Thiên Lôi, Lộ Miểu Ân. Nàng chưa từng bao giờ tươi cười, trong nháy mắt nghe xong tin này lại vì vui quá mà bật khóc. Thấy một màn này, khuôn mặt băng lãnh của Dương Huyền Phong đến bây giờ mới chính thức thả lỏng một chút, tảng đá đè nặng trong lòng rốt cục cũng được gỡ xuống.

Dương Huyền Phong có ba thê tử. Trong ba người, chỉ có Lộ Miểu Ân là do chính hắn lựa chọn, cũng là nữ nhân hắn yêu nhất. Ngoại trừ Lộ Miểu Ân, hai thê tử kia đều là những đám hỏi chính trị, mỗi một người đều có gia tộc sau lưng làm chỗ dựa vững chắc. So với nữ tử Lộ Miểu Ân không có bất cứ chỗ dựa nào, địa vị của hai người tại Dương gia tất nhiên vượt xa so với Lộ Miểu Ân.

Mẫu lấy tử quý! Vốn có thể hi vọng dựa vào tài năng của Dương Thiên Lôi mà thay đổi địa vị của Lộ Miểu Ân trong gia tộc, lại không ngờ rằng, Dương Thiên Lôi tu luyện liên tục sáu năm lại không hề có tiến bộ. Điều này càng làm cho nàng sống trong gia tộc chịu đủ ánh mắt lạnh nhạt và trào phúng. Mặc dù Dương Huyền Phong càng sủng ái nàng hơn, nhưng cũng không có cách nào thay đổi chuyện này.

Dương Huyền Phong đối với Dương Thiên Lôi làm hết thảy là vì cái gì? Không phải là vì danh dự của Dương gia, cũng không phải vì Dương Thiên Lôi, lại càng không phải vì chính hắn, mà là vì nữ nhân trong lòng hắn yêu nhất – Lộ Miểu Ân.

Dương Thiên Lôi là nhi tử Lộ Miểu Ân yêu thương nhất, là tất cả của nàng. Mà Lộ Miểu Ân, nữ nhân thần bí, ngay cả Dương Huyền Phong cũng không thật sự hiểu thấu nàng, lại cũng là tất cả của Dương Huyền Phong. Cho nên, Dương Huyền Phong chỉ có thể càng yêu nàng, bao dung nàng tất cả, kể cả bí mật chỉ tồn tại giữa hai người bọn họ - Dương Thiên Lôi.

Lộ Miểu Ân luôn hi vọng Dương Thiên Lôi trở nên mạnh mẽ. Cái loại hi vọng này mãnh liệt đến nỗi Dương Huyền Phong cũng không thể lý giải được. Bởi vì hắn biết, Lộ Miểu Ân căn bản không quan tâm địa vị của mình trong gia tộc là thế nào. Dường như, nàng chỉ đơn thuần hi vọng nhi tử của mình có thể trở thành cường giả, cường giả siêu cấp!

Biết tin Dương Thiên Lôi tấn cấp Tinh giả cấp một, những người khác trong Dương gia, nhất là các đường huynh đệ cùng lứa với Dương Thiên Lôi tuy rằng ngoài mặt vui mừng, nhưng nội tâm lại hoàn toàn khác. Bọn họ thực sự có điềm kinh ngạc, nhưng là kinh ngạc vì vận mệnh cửat chó của Dương Thiên Lôi, không ngờ tại một ngày đêm cuối cùng khi mười một tuổi lại có thể đột phá bích chương. Thế nhưng, trong nội tâm bọn họ càng thêm coi thường và khinh bỉ Dương Thiên Lôi, càng càng ngạc nhiên trước quyết định của gia gia Dương Hồng Toàn. Có cái gì đáng ăn mừng? Mười một tuổi mới trở thành Tinh giả cấp một, lẽ nào lão nhân gia người còn trông cậy vào hắn có thể làm nên đại sự gì? Hắn căn bản chỉ là một phế tài. Chỉ có chúng ta mới là những người tới đây sẽ chính thức cạnh tranh chức vị Gia chủ Dương gia.

...

Buổi chiều cùng ngày.

- Dương Thiên Lôi!

“Đương! Đương!...”

Trương Tử Hàm đứng trước cửa phòng Dương Thiên Lôi hô to. Chỉ bất quá lần này nàng không dám trực tiếp đẩy cửa bước vào, mà là gõ cửa, sợ tên kia lại đang “mất mề”, nàng có thể chịu không nổi. Bất quá, dù vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm vẫn như trước, trở nên ửng đỏ. Thật không có biện pháp! Lần kích thích thị giác cường đại kia, đối với một thiếu nữ ngây thơ tình đầu chưa khai như nàng mà nói, thật sự là ấn tượng quá sâu sắc. Lúc này, hình tượng Dương Thiên Lôi “Quân tử thân dân” kia kim không được lại xuất hiện trong đầu nàng, xua đuổi thế nào cũng không được.

- Mỹ nữ lão sư!

Trong nháy mắt nghe được thanh âm của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi như thiểm điện vọt tới trước cửa, giật mạnh ra, thò đầu ra ngoài xem xét.

- Ách!

- Ngươi... Ngươi không thể chậm một chút sao?

Trương Tử Hàm đại quần. Nàng vốn đứng ở cửa, không nghĩ tới Dương Thiên Lôi đi ra “mạnh mẽ” như vậy. Đi ra còn không tính, thân thể còn lao mạnh về phía trước một chút, khiến hai người thiếu chút nữa ôm lấy nhau, mặc dù chưa tới mức tiếp xúc thân mật, nhưng cũng là mặt đối mặt, mũi đối mũi, hai cái miệng nhỏ nhắn gần kề. Cũng may là Trương Tử Hàm phản ứng nhanh nhạy.

- Xin lỗi! Xin lỗi! Nghe thấy thanh âm của lão sư, ta thật sự là khẩn trương...

- Ngươi... Quên đi. Lần sau chú ý chút!

Nhìn nhân thân trong suốt và đáng đáp thành thật dị thường của Dương Thiên Lôi, trong lòng Trương Tử Hàm mềm nhũn, nhẹ giọng nói. Nói xong liền đi trước vào trong viện.

Dương Thiên Lôi nhìn không được len lén nuốt nước miếng một cái, nhìn bóng lưng tuyệt mỹ mê người của Trương Tử Hàm, trong lòng âm thầm kêu đáng tiếc, còn kém một chút a... Nhưng hắn lại trở mắt nhìn cái miệng anh đào nhỏ, mang theo mùi thơm cơ thể nhàn nhạt say lòng người đi xa dần...

Tuy nhiên, đây tuyệt đối là vô tâm, là trùng hợp thôi. Nhưng tại sao mình không chạy nhanh hơn chút nữa chứ? Nếu chạy nhanh thêm một chút nữa, chính

mình không phải... .

- Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không phải ngại chờ không được sao? Vào nhà đi! Chúng ta bắt đầu.

Ngay khi Dương Thiên Lôi nhìn bóng lưng Trương Tử Hàm, còn đang muốn tiếp tục YY, Trương Tử Hàm bỗng nhiên xoay người trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi, nói.

- Khẩn cấp... Vào nhà... Bắt đầu?

Dương Thiên Lôi trợn mắt há mồm. Tuy biết rõ nữ hài ngây thơ như giấy trắng Trương Tử Hàm này đơn thuần chỉ là nói chuyện tu luyện, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn như trước không không chế được cái loại tư tưởng đen tối phảng phất như ngấm vào trong xương tủy này của mình. Huống chi, tu luyện bình thường đều là ở bên ngoài, tại sao vị mỹ nữ lão sư này lại muốn đi vào trong phòng?

- Vâng!

Tuy rằng trong lòng Dương Thiên Lôi cảm thấy nghi hoặc, nhưng căn bản không định hỏi, không chút do dự đáp, nhanh chóng đi vào gian nhà giản đơn, trống trải của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Có thể không khẩn trương sao?

mời xem

Sau khi Trương Tử Hàm đi vào, hai mắt long lanh như nước hồ thu chậm rãi nhìn lướt qua, cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Phòng của Dương Thiên Lôi không ngờ đơn sơ đến như vậy, khác hoàn toàn so với các thiếu niên đại gia tộc khác. Thật sự là đơn sơ tới mức khó coi. Bất quá, về đơn sơ này lại khiến trong lòng Trương Tử Hàm sinh ra một tia hào cảm.

Dương Thiên Lôi nhìn chằm chằm khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm bằng ánh mắt nóng bỏng. Tuy nhiên, cái nhìn này trong mắt Trương Tử Hàm lại biến thành Dương Thiên Lôi bức thiết muốn tu luyện "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh". Điều này làm cho nàng rất hài lòng.

Cho nên, Trương Tử Hàm cũng không nhiều lời vô ích, trực tiếp cởi chiếc đai lưng dài trắng như tuyết đeo bên hông ra. Cái này cũng chưa tính, nàng không ngờ còn cởi luôn chiếc áo dài phiêu dật cũng màu tuyết trắng, lộ ra một bộ luyện công phục cũng màu trắng rộng thùng thình như đạo bào. Đáng người là lướt, hấp dẫn lập tức hiện lộ không sót chút nào, vòng eo mảnh khảnh, cái mông hơi vênh lên, hai ngọn núi nhấp nhô...Không thứ gì là không mê hoặc chết người.

Hai mắt Dương Thiên Lôi nhất thời trợn trắng như chuông đồng.

- Cởi đai lưng ra!

Trương Tử Hàm ra lệnh.

Không phải chứ? Lễ nào thực sự muốn... Dương Thiên Lôi nhất thời thở gấp, tim đập nhanh hơn... Ca vẫn còn là tiểu xử nam a...Được rồi, xem nàng so với Little Girl còn hấp dẫn hơn mấy chục lần, lần đầu tiên, ca cũng cố mà làm vậy... Hiện thân cho nàng... Nhưng nàng phải chịu trách nhiệm đấy... Dương Thiên Lôi mắt hồng tai đỏ, biểu tình bi tráng, rất có dáng vẻ quyết tâm hiến thân anh dũng, "Soạt" một tiếng liền rút sạch đai lưng trên người ra, hô lên:

- Đến đây đi!

Trương Tử Hàm tựa hồ phát hiện thái độ khác thường của Dương Thiên Lôi, nhưng lại không có nghi ngờ gì, mỉm cười nói:

- Không cần khẩn trương như vậy. Cứ thả lỏng thể xác và tinh thần.

- Người ta... Lần đầu tiên. Có thể...Không khẩn trương sao được?

- Điều này cũng đúng! Tuy nhiên...

Trương Tử Hàm hơi ngừng lại một chút, nói tiếp:

- Tu luyện "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh", thân thể phải ở vào trạng thái cực kỳ thả lỏng, không thể có bất luận ràng buộc gì, bằng không sẽ ảnh hưởng

tới vận chuyển tinh thần lực trong cơ thể. Điểm này, người nhất định phải nhớ kỹ.

- Ách...

Dương Thiên Lôi xụ mặt không nói gì. Không khí điểm tình cứ như vậy bị phá hủy. Bất quá, trong nháy mắt tên này liền lần thứ hai dựa theo sơ hờ trong lời nói của Trương Tử Hàm mà thừa cơ lợi dụng.

- Điều này chẳng phải là muốn... Lỗ thể?

Dương Thiên Lôi tò vò giật mình nói. Ánh mắt không kiềm được liếc qua liếc lại một vòng trên thân thể Trương Tử Hàm.

Lần này, ngay cả người đơn thuần như Trương Tử Hàm cũng minh bạch. Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ nhất thời đỏ bừng. Trong nháy mắt này, nàng bỗng nhiên có loại cảm giác bị Dương Thiên Lôi nhìn thấu, giống như mình đang lỗ thể trước mặt hắn, trong đầu kim không được lại hiện ra hình ảnh Dương Thiên Lôi toàn thân xích lửa... Thế nhưng, Trương Tử Hàm lại không có cách nào phản bác, bởi vì, toàn thân xích lửa đích thực là điều kiện tu luyện tốt nhất của "Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh".

Thấy Trương Tử Hàm không phản bác, Dương Thiên Lôi nhất thời mở cờ trong bụng, thực sự là hi vọng tràn trề a... Không ngờ vừa mới tới thế giới này liền có thể thể nghiệm Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ song tu, tròng cảnh kiều diễm. Vận may của mình cũng thực là quá tốt đi! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Nếu để mỹ nữ lão sư nhìn thấu tâm tư đen tối của mình, nói không chừng chuyện tốt sẽ hỏng mất. Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lôi nhất thời thu liễm tinh thần, giả bộ một đệ tử truy cầu võ đạo chân chính, dùng đôi mắt trong suốt của mình quan sát về e thẹn, tư thái khó xử của Trương Tử Hàm.

Nhân thân trong suốt, khuôn mặt thanh tú, lần thứ hai lừa dối thành công Trương Tử Hàm.

- Hắn chỉ là một tiểu hài tử, là do mình suy nghĩ nhiều quá!

Trương Tử Hàm hít sâu một hơi, ổn định tâm tình của mình, nhẹ giọng nói:

- Người... Nói rất đúng! Chờ ta giảng giải cho người, trong lúc người tự tu luyện có thể... Không mặc quần áo. Được rồi! Bây giờ ta bắt đầu giảng giải. Người chú ý nghe!

Trương Tử Hàm nói xong liền bắt đầu giảng giải.

- "Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh" và các công pháp rèn luyện gân mạch khác đều giống nhau, mục đích cũng là rèn luyện gân mạch toàn thân. Tuy nhiên, hiệu quả rèn luyện của nó so với các công pháp khác lại cao hơn rất nhiều, không chỉ có thể sử dụng gân mạch quanh thân co duỗi như thường, hơn nữa, sức co và sức dẫn của gân mạch đều cường đại hơn nhiều. Người xem đây!

Trương Tử Hàm nói xong, thân thể bỗng nhiên mềm mại như rắn, ngoặt về sau rồi khom lên, đầu nhô ra từ hai mắt cá chân. Mặc dù loại nhu công này các cô nương biểu diễn tạp kỹ trên Tivi cũng có thể làm được, nhưng so với cái kiểu mềm mại không xương của Trương Tử Hàm, trình độ của các cô kia còn xa mới bằng.

Hai mắt Dương Thiên Lôi nhìn chăm chăm. Hai người vốn cách nhau không xa, dù sao không gian trong phòng cũng có hạn. Sau khi Trương Tử Hàm làm xong động tác này, Dương Thiên Lôi không ngờ mình có thể nhìn thấy được hai ngọn núi tuyết, thung lũng thật sâu, thật mê người... Sung mãn, tròn trịa, săn chắc. Lấy bàn tay nhỏ bé hiện tại của Dương Thiên Lôi, tuyệt đối là một tay không thể ôm trọn hết được. Hơn nữa, mùi hương mê người của cơ thể gần trong gang tấc, Dương Thiên Lôi hận không thể vùi đầu vào khe rãnh thật sâu kia. Không biết cảm giác thế nào? Thật sự là mê hoặc mà! Tiểu huynh đệ sắp biểu tình rồi..!

- Loại co duỗi tính chất tự nhiên này, các công pháp khác không thể bằng được. Xem tiếp!

Trương Tử Hàm nói đến đây, thân thể đột nhiên bắn lên, khôi phục nguyên trạng với tốc độ cực kỳ kinh người. Giống như một trận cuồng phong thổi tới!

- Kháo...!

Dương Thiên Lôi nhin không được kinh hô lên, ngay cả tư tưởng đen tối hèn mọn trong đầu cũng biến mất không còn tăm tích.

Khom xuống phía dưới cũng không có gì đáng kinh ngạc, thu hồi về cũng bình thường, thế nhưng khom đến trình độ này không ngờ lại có thể bộc phát ra tốc độ kinh người như vậy, giống như dây cung kéo căng hết cỡ đột nhiên bắn mạnh ra, mang theo lực đạo cường đại. Chuyện này thực sự là dọa người rồi!

- Loại co giãn và sức giãn này lại càng không có công pháp nào có thể bằng được.

Trương Tử Hàm nhìn đáng vẻ khiếp sợ của Dương Thiên Lôi, mỉm cười nhẹ giọng nói.

- Thế nhưng độ khó trong tu luyện của nó cũng lớn hơn rất nhiều. Quá tám tuổi không thể tu luyện được, bởi vì khi tám tuổi, gân mạch toàn thân đã sơ bộ hình thành, khi đó dù tu luyện thế nào cũng rất khó đạt đến trình độ này. Đây là điểm thứ nhất! Tuy nhiên, người không cần lo lắng. Tình huống của người có điểm đặc thù. Nếu viện trưởng đã để người tu luyện, ta nghĩ... Nhất định không thành vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Cách không đả thương người (thượng)!

mời xem

- Thứ hai, phải đạt được cảnh giới Tinh giả cấp một đỉnh phong. Đây là bởi vì, gân mạch thân thể trải rộng toàn thân, toàn bộ mỗi một khối chủ cơ và phụ cơ, trong đó đều có gân mạch tương liên. Nếu như phụ cơ không thể rèn luyện đến cảnh giới Đại thành, gân mạch trong đó càng khó rèn luyện hơn. "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh" khác với các công pháp khác là, mỗi một gân mạch đều được rèn luyện. Nó là chỉnh thể rèn luyện. Mỗi một chu thiên đều phải luyện hóa được trên 90% tinh thần lực, lại vừa phải tiến hành cho lần tiếp theo. Cho nên, cần phải có điều kiện thứ hai này

Trương Tử Hàm vừa không ngừng giảng giải chi tiết tinh túy và tri thức cơ bản của "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh", vừa không ngừng làm mẫu các động tác. Dương Thiên Lôi lại vừa thưởng thức mỹ nữ vừa dụng tâm nhớ kỹ mỗi một yếu điểm. Hắn cảm giác vô luận là trí nhớ hay năng lực lý giải của mình hiện nay so với hai người riêng rẽ trước đây đều cường đại hơn rất nhiều. Nhất cử nhất động của Trương Tử Hàm, mỗi một nụ cười, mỗi một câu nói, thậm chí mỗi lần phập phồng của bộ ngực sữa hắn đều có thể hoàn toàn nhớ kỹ, dường như quay phim lưu vào trong đầu những hình ảnh, dấu vết đó vậy.

Loại cảm giác này vô cùng tốt, vô cùng thoải mái! Có mỹ nữ ngắm, có công phu học, không nghi ngờ gì, đây là chuyện tình Dương Thiên Lôi thích nhất từ khi trùng sinh tới giờ. Tình cảnh này, khiến Dương Thiên Lôi say mê vô cùng.

Đáng tiếc...

“Đương! Đương! Đương!...” Ngay vào lúc này, đột nhiên từ bên ngoài truyền vào tiếng đập cửa.

“Mẹ kiếp! Tên ngu ngốc nào?”

Sớm không đến, muộn không đến, lại đến vào lúc này, quấy rối chuyện tốt của ca!

Điều này khiến Dương Thiên Lôi rất buồn bực. Theo trí nhớ của hắn, cho tới bây giờ cũng chưa từng có ai tới ký túc xá của hắn, hắn cũng chẳng có bằng hữu gì. Huống chi hiện tại đang là thời gian luyện công, hầu hết học sinh đều ở sân tu luyện mới đúng. Vì sao có người tới nơi này?

Dương Thiên Lôi xoay người đang muốn mở miệng chửi, Trương Tử Hàm bỗng nhiên vươn bàn tay nhỏ bé, chặn ngang miệng hắn.

- Hơ... Đừng lên tiếng!

Trương Tử Hàm thấp giọng nói bên tai Dương Thiên Lôi.

Cách ăn mặc của Trương Tử Hàm, lại cùng trốn ở trong nhà với Dương Thiên Lôi, thực sự không nên để người khác thấy. Mặc dù Dương Thiên Lôi gần như là một tiểu hài tử mới mười một tuổi, nhưng những gì nên có bề ngoài cũng dường như đều đã có, tuy rằng không tính là lớn, nhưng chung quy cũng coi như là một tiểu nam nhân chân chính. Cố sự giữa đại tỷ tỷ và tiểu đệ đệ ở nơi nào cũng có.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng hai thước.

Dương Thiên Lôi cảm thụ được độ ôn nhu của bàn tay nhỏ, nghe trên mặt truyền đến cổ hương khí nhàn nhạt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm, nhịn không được lần thứ hai lòng hươu dạ vượn, tim đập gấp gấp, hô hấp nặng nề.

Đẹp! Thật sự rất đẹp! Đẹp đến không có chút tí vết nào. Nhất là đôi mắt tuyệt mỹ như nước hồ thu kia!

“Đương! Đương! Đương!”

Ngừng một lát, tiếng đập cửa lại một lần nữa vang lên, so với lúc nãy hình như mạnh hơn một chút. Tuy nhiên, hai người vẫn như trước, không ra mở cửa, cũng không nhúc nhích.

Cơ hội tốt như vậy, Dương Thiên Lôi há có thể bỏ qua?

Ánh mắt hắn thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào Trương Tử Hàm. Trương Tử Hàm thấy vậy có chút không tự nhiên, ngưng ngừng quay đầu đi. Chỉ là, cái cảm giác bị nhìn chăm chăm càng lúc càng mãnh liệt, giống như có loài côn trùng nào đang bò trên mặt, Trương Tử Hàm nhịn không được thoáng nhìn lại Dương Thiên Lôi. Dương Thiên Lôi vẫn còn đang nhìn, lại nhìn càng chăm chăm.

Rất cực không thể nhịn được nữa, Trương Tử Hàm quay đầu trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi, hạ giọng nói:

- Ngươi nhìn ta chăm chăm làm gì? Trên mặt ta có hoa chấu?

- Ách... Không có! Nhưng, Trương lão sư, mặt của nàng so với hoa còn đẹp hơn. Hơn nữa, càng nhìn càng không thể nín lòng nhìn thêm lần nữa, càng nhìn càng đẹp! Quả thực là “Hoa nhường nguyệt thẹn”, “Chim sa cá lặn”. Ca... À không... Ta, kim lòng không đậu.

Dương Thiên Lôi thấp giọng đáp lại.

- Hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn là cái gì?

Được khen, không có ai lại không thích. Nghe Dương Thiên Lôi thẳng thắn ca ngợi mình, trong lòng Trương Tử Hàm đương nhiên rất vui vẻ, chỉ là không hoàn toàn hiểu hết ý tứ của Dương Thiên Lôi, nhìn không được tò mò hỏi.

“Đương! Đương! Đương”

Tiếng đập cửa lại vang lên lần nữa. Hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn hơn, thô bạo hơn. Xem ra kẻ gõ cửa này đã hạ quyết tâm không đạt mục đích không bỏ qua!

Dương Thiên Lôi hận không thể bóp chết tên khốn này. Ngựa ghim cương trước vực thẳm, muốn hại chết người ta sao?

- Tử Hàm, ta biết nàng đang ở chỗ này. Mau mở cửa đi. Nàng cho là người có thể giấu được ta sao?

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một thanh âm cực kỳ kiêu ngạo.

Khi nghe thấy thanh âm này, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm nhất thời bùng bùng lửa giận, nhanh chóng mặc lại áo choàng của mình, mở cửa phòng đi ra ngoài.

- Ta biết nàng nhất định ở bên trong!

Cửa vừa mở ra, một thanh âm vô liêm sỉ truyền vào tai Dương Thiên Lôi. Lập tức, Dương Thiên Lôi cảm giác được một ánh mắt âm tàn rất nhanh quét quanh ký túc xá của mình một vòng, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt mình.

- Đây chính là tên Tiểu Bạch si Dương gia đây sao?

Ta xxx con bà nó! Người mới là đồ Tiểu Bạch si, toàn gia người đều là lũ ngốc nghếch! Chuyện tốt bị phá hỏng, vốn đã đầy một bụng lửa giận, hèn không thể bóp chết kẻ nào phá đám, nghe tên kia nói như thế, Dương Thiên Lôi làm sao có thể nhịn được? Thế nhưng trước mặt Trương Tử Hàm cũng không thể biểu hiện quá mức tức giận. Dương Thiên Lôi hầu như không cần nghĩ ngợi, đáp trả lập tức:

- Tiểu Bạch si nói ai đây?

Lúc này, Dương Thiên Lôi đã đi tới trước cửa, thấy trước mắt hiện ra một người thân hình cao lớn, nhưng có chút đẹp trai, tao nhã, thoát nhìn dạng chó hình người, có mắt, có mũi. Nhưng mà, lỗ mũi lại đang héch lên trời, bộ dáng rất là kiêu căng, nhưng lại giống như một thằng ngốc. Hơn nữa, ánh mắt hằn cực kỳ lỗ mãng, kiêu ngạo, thuần túy là một bộ dáng đang thêm ăn đòn.

Tên nam nhân ngu ngốc mặc một thân trường bào màu vàng hoa lệ, trên vai trái áo choàng thêm một nửa đồ án màu vàng kim óng ánh, có sáu đường vân sáng lấp lánh, trên vai phải thêm một đầu thú Lôi Ứng màu xanh. Thân trang phục này cho thấy ba điểm: Người này là đệ tử Học viện Cực Dương, hơn nữa là đệ tử Tinh Giả Cấp sáu, đồng thời, hẳn là người của Lôi gia.

Lôi gia, danh môn vọng tộc tại Đế quốc Cát Ương. Gia chủ đương đại của Lôi gia là Tề tướng của Đế quốc, là kẻ thù chính trị chủ yếu của Dương gia trên triều đình. Tuy nhiên, những thứ này, Dương Thiên Lôi lại không nhìn ra. Trước đây hẳn không có thời gian rồi quan tâm đến mấy sự tình này.

- Hối thừa! Tiểu Bạch si đương nhiên là nói người rồi.

Tên nam nhân ngu ngốc không cần nghĩ ngợi nói luôn. Hẳn nhiên tên này chưa có xem qua mấy đại tác phẩm của Kim Dung, thoáng cái đã rơi vào bẫy của Dương Thiên Lôi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cách không đả thương người (hạ)!

- Ha ha ha...! Đúng! Đúng! Tiểu bạch si nguyên lai là đang nói ta.

Dương Thiên Lôi hết sức vui vẻ. Người dị giới quả thực là dễ lừa!

Tên kia nhất thời kịp phản ứng, nhận ra mình bị Dương Thiên Lôi vòng vo tam quốc mắng. Cái mũi trên mặt heo hếch lên trời nhất thời co quắp cả nửa ngày. Thế nhưng, không ngờ hẳn lại có thể nhẫn nhịn xuống được.

“Phụt!”

Khuôn mặt vốn băng lãnh của Trương Tử Hàm nhất thời nhin không được cười ra tiếng.

Bộ dáng phẫn hận của tên khốn này cũng quá đặc sắc rồi. Tên ngu ngốc luôn luôn dùng lỗ mũi nhìn người này tại Học viện Cực Dương cảm rõ đã quen, dù rất kiêu ngạo, ương ngạnh, rất vô liêm sỉ, nhưng người ta có thực lực! Không có biện pháp! Người có thể trấn áp hẳn tại Học viện Cực Dương hiện vẫn chưa tìm thấy. Cho nên, Trương Tử Hàm chưa từng thấy qua tên ngu ngốc này phẫn hận như vậy. Hiện tại vừa thấy, tâm tình thật là khoan khoái dễ chịu a, cảm giác giống như chứng kiến một tên quý tộc khăn áo chỉnh tề, bỗng nhiên đâm phải vỏ dưa hấu, té lăn quay trên mặt đất. Hơn thế nữa, mặt heo còn tiếp xúc thân mật với mặt đất, mà trên đó vừa mới có một đồng phân.

Nhìn Dương Thiên Lôi với khuôn mặt thanh tú, bộ dáng điềm đạm tự nhiên, chỉ một vài câu liền có thể đùa giỡn tên nam nhân ngu ngốc kia trong lòng bàn tay, trong lòng Trương Tử Hàm sinh ra một tia nghi hoặc. Một thiếu niên cơ trí đầy mình như vậy, làm sao lại là một người trầm mặc ít lời, chỉ biết vùi đầu tu luyện như mọi người vẫn đồn.

- Hừ! Bản thiếu gia không muốn phí lời vô ích với tên Tiểu Bạch si ngơ!

Nam nhân ngu ngốc không ngờ mồm miệng Dương Thiên Lôi lợi hại như vậy, một câu liền khiến mình phẫn hận, nhất thời còn không kịp nghĩ ra câu gì phản kích, chỉ có thể giả vờ cao ngạo hừ lạnh một tiếng, hếch lỗ mũi lên trời, quay mặt về phía Trương Tử Hàm, bày ra bộ dáng khinh thường, không thèm cùng Dương Thiên Lôi nói lời vô ích.

Nhưng đồng thời khi xoay mặt, trong mắt nam nhân ngu ngốc hiện lên một tia âm độc, ngón trỏ tay trái duỗi ra rất nhanh, trong nháy mắt làm một động tác bí ẩn.

Thoáng chốc trong lúc đó, một đạo tinh thần lực mắt thường khó có thể nhìn thấy bắn nhanh về phía Dương Thiên Lôi.

Tinh thần lực ngoại phóng! Cách không đã thương người!

Phải biết rằng, chỉ có Tinh Giả đạt cảnh giới cấp tám, mới có thể tụ tinh thần lực vô hình hóa hữu hình, đạt được tinh thần lực ngoại phóng, giết địch trong vô hình. Có thể làm được điều ấy, không ai không phải là tinh anh được Đế quốc hoặc các thế lực tranh nhau lôi kéo.

Tuy nhiên, cũng có ngoại lệ. Đó chính là Tinh Giả Thuần Kim Chi Thể.

Tinh thần lực căn cứ vào ngũ quy tắc ngũ hành trong thiên địa chia thành: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, năm loại thuộc tính. Mà thuộc tính kim, chính là thuộc tính khí có lực sát thương lớn nhất trong ngũ hành.

Từ thể hào hùng, máu chảy thành sông!

Bộc lộ năng lực sát thương lớn nhất, Tinh Giả thuộc tính kim thường thường có thể vượt trên các Tinh Giả khác, sớm có thể sử dụng tinh thần lực hữu hình. Đây là một thuộc tính học nhanh nhất, cũng lợi hại nhất trong ngũ hành.

Đối với Thuộc tính kim, tinh thần lực mẫn cảm nhất với Thuần Kim Chi Thể, thậm chí khả năng tại cảnh giới Tinh Giả Cấp sáu liền có thể bức một phần cực nhỏ tinh thần lực ra bên ngoài cơ thể, hóa vô hình thành hữu hình, lại mượn đạo cụ của Tinh Giả đỉnh cấp, Tinh Giả Thuần Kim Chi Thể liền có thể thực hiện tinh thần lực ngoại phóng, cách không đã thương người.

Mặc dù thủ đoạn này so với cường giả chân chính đạt được cảnh giới Tinh Giả cấp tám còn có chút khác biệt về bản chất, nhưng dùng để ngược đãi tên thái điều kia cũng tuyệt đối là cường đại rồi.

Tên nam tử ngu ngốc này không ngờ lại là Tinh Giả Thuần Kim Chi Thể, vừa rồi lợi dụng một kiện đạo cụ Tinh Giả đỉnh cấp vừa mới đạt được mới có thể phóng thích tinh thần lực ra ngoài.

Cũng chính vì vậy, mặc dù Trương Tử Hàm biết rõ thực lực của tên nam tử ngu ngốc này cũng vụn vặt không ngờ tới hẳn cư nhiên có thủ đoạn như vậy. Tới khi nàng phát hiện ra, có muốn ngăn cản cũng không kịp rồi.

- Lôi Hoàn, người hơi quá đáng rồi đấy!

Trương Tử Hàm vừa sợ vừa giận trừng mắt nhìn tên nam tử ngu ngốc, lo lắng nắm tay Dương Thiên Lôi hỏi:

- Thiên Lôi, người sao rồi?

- Đừng có gấp! Ở đây Tiểu Bạch si là đệ tử của nàng, ta sẽ không để hắn bị sao đâu.

Lôi Hoàn nhếch miệng, kiêu ngạo nói.

Tên nam tử ngu ngốc lần này công kích cũng rất có chừng lực, cũng sẽ không tạo thành tổn hại gì to lớn đối với Dương Thiên Lôi. Dù sao Dương Thiên Lôi dù là gỗ mục tốt xấu gì cũng là người Dương gia. Lôi Hoành tuy rằng ương ngạnh, nhưng đầu cũng không phải làm toàn bằng bã đậu.

Tuy nhiên, tinh thần lực của thuộc tính kim lợi hại vô cùng. Cổ tinh thần lực này của hắn tuy rằng yếu ớt, nhưng một khi tiến nhập vào cơ thể Dương Thiên Lôi, liền có thể giống như đao thương, làm tổn thương các kinh mạch trong cơ thể hắn. Chỉ ít, cũng có thể khiến Dương Thiên Lôi thống khổ mười ngày nửa tháng.

Bất quá, lần này, vô luận là Trương Tử Hàm hay Lôi Hoành cũng không chú ý tới, Dương Thiên Lôi bị tinh thần lực tiến nhập cơ thể lại không lộ ra biểu tình thống khổ hay phẫn nộ, trên mặt hắn toát ra hoàn toàn là khiếp sợ và mê hoặc!

“Kỳ quái! Kỳ quái! Tại sao có thể như vậy?”

Toàn bộ tinh thần lực của Lôi Hoành vừa tiến nhập vào cơ thể Dương Thiên Lôi rõ ràng biến mất.

Không sai! Chính là biến mất!

Không phải là tinh thần lực của Lôi Hoành không thể duy trì lâu hơn mà biến mất, cũng không phải bị phòng ngự của Dương Thiên Lôi trung hòa, triệt tiêu, mà là quỹ dị biến mất vô tung vô ảnh, không hề có nguyên nhân.

- Tiểu Bạch si, ta dạy ngươi một quy tắc. Nam nhân không phải dựa vào mồm mép, mà là thực lực.

Bởi vì Dương Thiên Lôi nhất thời lâm vào mê hoặc và khiếp sợ, biểu tình trên mặt có chút âm tình bất định, lọt vào trong mắt Lôi Hoành lại tưởng rằng hắn bị tinh thần lực đã thương, cố ý cạy mạnh không chịu kêu đau, mới ghen đến sắc mặt trắng bệch như vậy, không khỏi đắc ý nói tiếp:

- Bất quá, đạo lý cao thâm như vậy, Tiểu Bạch si ngươi cũng chưa chắc hiểu được!

- Lôi Hoành, có chuyện gì chúng ta ra ngoài nói.

Trương Tử Hàm cố tìm cách lôi kéo Lôi Hoành ra ngoài, chỉ cho là Dương Thiên Lôi đang cố nén đau, để phòng ngừa Lôi Hoành tiếp tục làm chuyện xấu, Trương Tử Hàm liền tức giận nói.

- Được! Hiếm khi được Tử Hàm nài nỉ, ta đương nhiên không thành vấn đề.

Lôi Hoành khinh miệt liếc mắt nhìn Dương Thiên Lôi, đắc ý phát trường bào, nện bước khoan thai, rung đùi muốn xoay người rời khỏi ký túc xá của Dương Thiên Lôi. Bộ dáng vô sỉ đó khiến Dương Thiên Lôi thực sự nhìn không được.

- Cút con mẹ ngươi!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi vốn một mực im lặng không nói bỗng nhiên bước lên phía trước hai bước, nhanh như thiểm điện đá hai cước vào cái môn của tên nam tử ngu ngốc. “Bịch” một tiếng, tên nam tử ngu ngốc liền bay ra cửa ký túc xá. Khá khen tên tiểu tử này cũng có chút tài năng, nhanh chóng ổn định thân hình.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ca chưa bao giờ mang thù!

mời xem

- Kháo!

Tên nam tử ngu ngốc rống lên, xoay người muốn giáo huấn tên Dương Thiên Lôi không biết trời cao đất rộng là gì này.

- Ngươi muốn làm gì? Là ngươi gây sự trước đó!

Trương Tử Hàm bước ra chắn trước cửa, tinh thần lực đã vận chuyển quanh thân, bày ra tư thế điều hâu bảo hộ gà con,

Đòn này của Dương Thiên Lôi hoàn toàn là vô chiêu vô thức, không có ẩn chứa chút tinh thần lực nào trong hoành cước, Trương Tử Hàm không nghĩ tới, tên nam tử ngu ngốc đồng dạng cũng không nghĩ tới. Đang khi mở miệng đắc ý, hắn cũng không thêm quan tâm tới Dương Thiên Lôi vốn không thể tạo nên bất cứ uy hiếp gì với hắn.

Đương nhiên, lấy tu vi Tinh Giả Cấp sáu của tên nam tử gốc này, Dương Thiên Lôi có thể đắc thủ hoàn toàn là do may mắn. Một cước kia của hắn cho dù là chỉ dùng một chút ít tinh thần lực, Lôi Hoành sẽ cảm ứng được trước tiên, Dương Thiên Lôi căn bản không thể thành công. Nhưng chiêu thức của Dương Thiên Lôi hết lần này tới lần khác đều không ẩn chứa một tia tinh thần lực nào, vô thanh vô tức, mới khiến người này trúng chiêu.

- Ngươi...

Nhìn tư thế của Trương Tử Hàm, Lôi Hoành biết, hiện tại muốn giáo huấn Dương Thiên Lôi là không có khả năng, khiến hắn và Trương Tử Hàm động thủ tuyệt đối là không được, chỉ có thể phần nộ nhìn Dương Thiên Lôi, tàn bạo nói:

- Nề mặt Trương Tử Hàm, lão tử tạm thời tha cho ngươi một mạng. Về sau ngươi cẩn thận một chút.

Trương Tử Hàm thở dài một hơi, xoa người nói với Dương Thiên Lôi:

- Thiên Lôi, ngươi về phòng trước đi, ngày mai ta trở lại xem ngươi thế nào. Nếu cảm thấy thân thể có gì đó không đúng, ngàn vạn lần đừng gắng gượng, phải lập tức tìm y sư trong học viện, biết không?

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói:

- Yên tâm! Chút thủ đoạn tiểu nhân hèn mọn này ta còn có thể chịu được.

- Hừm!

Lôi Hoành hừ mạnh một tiếng khinh thường.

- Vậy là tốt rồi...!

Thấy thần sắc Dương Thiên Lôi thực sự rất thoải mái, Trương Tử Hàm thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ, Lôi Hoành cố kỵ thân phận của Dương Thiên Lôi, lần xuất thủ này quả thực rất có chừng mực, không tạo thành thương tổn gì quá lớn cho Dương Thiên Lôi.

- Nghỉ ngơi cho tốt. Hôm nay cũng đừng có luyện tập.

Sau khi căn dặn Dương Thiên Lôi một câu, Trương Tử Hàm xoay người đi theo Lôi Hoành.

Thân ảnh Trương Tử Hàm vừa biến mất, nụ cười rạng rỡ tươi tỉnh trên mặt Dương Thiên Lôi cũng không thấy đâu nữa, sắc mặt dần dần lạnh lại.

Người không phạm ta, ta không phạm người. Ta không thích gây phiền phức, nhưng tuyệt đối không phải người có thể dễ dàng khi dễ.

- Ca chưa bao giờ lưu hận. Có cừu oán gì đều báo ngay tại chỗ. Dám chơi lão tử? Tuy nhiên, tên ngu ngốc này quả thực có vẻ rất mạnh. Xem ra về sau lão tử phải cẩn thận một chút rồi.

Dương Thiên Lôi bực bội nói.

Chỉ có mau chóng đề thăng thực lực của chính mình mới là vương đạo!

- Rốt cuộc là chuyện gì vừa xảy ra?

Nghĩ đến tình huống quý dị lúc này, Dương Thiên Lôi tỉ mỉ kiểm tra lại tình hình cơ thể mình, nỗ lực muốn làm rõ vừa rồi đến tột cùng là chuyện gì xảy ra. Mặc dù tinh thần lực Lôi Hoành phóng ra rất yếu ớt, nhưng tinh thần lực đó đột nhiên biến mất lại quá mức quý dị. Chính mình ngay cả một chút đau đớn cũng không hề cảm nhận được.

Suy nghĩ nửa ngày, Dương Thiên Lôi cuối cùng vẫn không rõ thân thể mình vì sao trung hòa được công kích của Lôi Hoành. Trong thân thể cũng không có bất kỳ dị trạng nào.

- Móa! Sau này hãy nói vậy!

Nghĩ mãi không ra, Dương Thiên Lôi cũng không muốn cứ mãi dậm đầu vào ngõ cụt. Dù sao đối với chính mình mà nói, đây cũng là một chuyện tốt. Một ngày nào đó mình cũng sẽ hiểu ra thôi. Hiện tại việc cấp bách chính là phải nhanh chóng tu luyện "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh", đề thăng thực lực của mình. Lôi Hoành nói một câu rất có đạo lý – Thực lực mới là tất cả. Huống chi Dương Thiên Lôi còn muốn khi về nhà vào cuối kỳ tới sẽ mang đến cho mẫu thân một niềm vui thật lớn!

"Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh", công pháp cơ sở của Tinh giả cấp một đỉnh phong, sau khi tu luyện đại thành, cơ bắp, màng da, gân mạch, thậm chí cốt cách cơ thể đều có được tính bền dẻo cùng co giãn không thể tưởng tượng được. Cơ thể có khi mềm mại như bông, khi lại cứng rắn như sắt thép, đại khái khác hẳn người thường. Trên lý thuyết mà nói, tu luyện công phu này đến cực hạn, thậm chí có thể gấp ngược các đốt ngón tay, ngón chân, hoặc là làm động tác đầu xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, như không phải đầu của chính mình.

Bất quá, tuy rằng "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh" là công pháp cơ sở của Tinh giả cấp một đỉnh phong, nhưng nếu muốn tu luyện đến cực hạn, cũng là khó khăn muôn vàn.

Công pháp này ngoại trừ điều kiện nhập môn hà khắc, muốn đại thành cũng cực kỳ gian nan, phải có đại nghị lực, đại dũng khí, đại trí tuệ, còn phải có đầy đủ ngộ tính.

Thân thể con người cấu tạo phức tạp không gì sánh được. Chỉ riêng kinh mạch đã phân thành vô số nhánh nhỏ, trùng trùng điệp điệp, lên tới cả trăm vạn. Muốn nắm giữ toàn bộ những cấu tạo không đếm xuể này của cơ thể, khiến cho mỗi một động thái rất nhỏ đều có thể tùy tâm sở dục biến hóa, tất nhiên là công việc cực kỳ khó khăn. Ngoại trừ tư chất bản thân vượt xa người thường, đối với trí tuệ và ngộ tính của tu luyện giả cũng là một khảo nghiệm cực lớn.

Đồng thời, khi tu luyện "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh", tu luyện giả khác nhau cũng thường thường đạt được những hiệu quả khác nhau. Đó là bởi vì tư chất và ngộ tính của mỗi tu luyện giả khác nhau, sẽ có trình độ nắm giữ cấu tạo cơ thể cao thấp khác nhau.

...

Nửa tháng sau.

Lúc này, trong sự kinh ngạc của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi dĩ nhiên biểu diễn toàn bộ Bát chuyển trong "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh" đã học tới bước cuối cùng. Đồng thời, tới bước chuyển then chốt, hắn muốn thử nghiệm tự mình khống chế ngàn vạn biến hóa của cơ thể, để ý thức và thân thể của mình tương liên chặt chẽ, do đó đột phá thức thứ chín của "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh" – “Cửu chuyển nhập thể”.

Chỉ có đột phá “Cửu chuyển nhập thể” mới có thể thể hiện hoàn toàn hiệu quả của "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh".

Cơ hội tạo thành ý thức và thân thể tương liên này chỉ có một lần, không được phép thất bại, chỉ có thể thành công. Nhưng có thể hoàn thành loại trình độ rèn luyện này hay không, lại hoàn toàn phụ thuộc ở lần đầu tiên.

Lúc này cũng không có bất kỳ ai có thể hiệp trợ, chỉ có thể dựa vào tư chất và ngộ tính của chính mình để hoàn thành.

Thời gian khổ tu của Dương Thiên Lôi trước kia đã tạo cho hắn một tâm chí và nghị lực cứng cỏi, mà một nửa linh hồn Dương Thiên Lôi khác đến từ Địa Cầu lại cho hắn ngoài tính kiên nhẫn còn có vài phần cơ trí, khéo léo đưa đẩy, không phải chỉ biết khổ công vùi đầu tu luyện, mà là linh hoạt biến hóa. Loại tâm tính vừa nhu vừa cương này khiến việc tu luyện của hắn tiến triển cực nhanh

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Lừa tình

mời xem

Kiên nhẫn cảm thụ từng biến hóa rất nhỏ của cơ thể, chậm rãi dẫn đạo tinh thần lực nhập thể, cẩn thận tỉ mỉ chài vớt mỗi một nhánh năng lượng trong bát chuyển...

Khi Dương Thiên Lôi dần dần cảm giác được ba yếu tố: thân thể của mình, tinh thần lực, và tinh thần đã có một loại liên hệ huyền ảo, hai mắt vốn nhắm chặt của hắn đột nhiên mở bừng ra.

- Hey!

Dương Thiên Lôi bật thốt một tiếng, bắt đầu trùng kích lần cuối cùng.

Nửa tháng khổ tu, thành bại ở lần hành động cuối cùng này,

Hết lớn một tiếng, Dương Thiên Lôi hòa hợp tinh, khí, thần làm một thể, đẩy một quyền về phía một gốc cây nhỏ đánh ra. Nhưng khi đường quyền đi được một nửa, tay phải Dương Thiên Lôi đột nhiên uốn éo giật lại. Lập tức, quỹ tích của đường quyền gấp khúc một cách kỳ dị, nhìn qua giống như một cái vẩy ra của cây roi ngựa.

“Ba!”

Một tiếng vang lớn nổ ra, một quyền này đã lột ra một khối lớn vỏ cây.

- Ngươi lại có thể... Thực sự thành công!

Bên cạnh Dương Thiên Lôi truyền đến thanh âm khó có thể tin của một người. Cái miệng nhỏ của Trương Tử Hàm lúc này khẽ héch lên, dùng vẻ mặt không thể tưởng tượng được nhìn Dương Thiên Lôi.

Gần nửa tháng có thể đạt tới “cửu chuyển nhập thể”. Điều này thực sự là quá kinh người!

- Vũ ... Vũ ... Hồ...!

Từng đợt quyền phong, bóng dáng lóe lên. Trên toàn thân Dương Thiên Lôi, mỗi một bộ vị cơ thể, gân mạch, thậm chí cốt cách đều biến chuyển rất nhanh, khi thì giống như roi ngựa mềm dẻo cực điểm, khi lại như côn sắt, cứng rắn mười phần.

Đã qua trọn vẹn nửa canh giờ, Dương Thiên Lôi rốt cục ngừng lại.

Từ trong một loạt động tác vừa rồi của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm rõ ràng thấy được cảnh giới không thể tưởng tượng được của một người – trình độ rèn luyện trăm phần trăm.

- Tiểu Lôi, tới, lau mồ hôi đi.

Sau phút chấn động ban đầu đi qua, trong lòng Trương Tử Hàm bùng lên niềm vui sướng từ tận đáy lòng cùng một chút đắc ý nho nhỏ. Rèn luyện "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh" tới trình độ trăm phần trăm. Đó là khái niệm gì? Chỉ ít, lấy kiến thức của Trương Tử Hàm, cho tới bây giờ nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Bất tri bất giác, ngay cả xưng hô cũng trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

Bất kể thế nào, Dương Thiên Lôi cũng là đệ tử của nàng, là nàng nhìn hấn trưởng thành. Nàng lần đầu tiên làm lão sư, cũng lần đầu tiên ném trái lựu thú làm gương cho người khác.

- Hắc hắc! Cảm tạ Trương lão sư!

Dương Thiên Lôi đưa đầu qua để Trương Tử Hàm lau mồ hôi, miệng cảm ơn rất nhu thuận, nhưng con mắt lại không có chút thành thật nào.

Vóc người Trương Tử Hàm bao quát mà nói là loại lạnh lợi, xinh xắn. Tuy nhiên, trên thân thể nàng, những chỗ cần lớn, chính là lớn đến dọa người. Bình thường, do đồng phục rộng thùng thình của Học viện Cực Dương che giấu còn không nhìn rõ được bao nhiêu, nhưng lúc này, Dương Thiên Lôi đứng ngay sát cạnh hai ngọn núi, Trương Tử Hàm lại đưa tay lên trán Dương Thiên Lôi lau mồ hôi cho hấn. Tư thế này khiến cổ áo nàng hoàn toàn bại lộ dưới mắt Dương Thiên Lôi, hai tòa núi nhỏ ngạo nhân nhất thời nổi lên không sót chút nào.

Phong cảnh mê người như vậy, Dương Thiên Lôi sao có thể dễ dàng bỏ qua?

- Dù thế nào cũng phải là áo cỡ D a...

Ma xui quỷ khiến, Dương Thiên Lôi kim lòng không được lại thốt ra miệng câu cảm khái như vậy,

- Người nói cái gì?

Trương Tử Hàm ngạc nhiên hỏi.

- Ta nói vóc người Trương lão sư thật tốt!

Dương Thiên Lôi cười hi hi nói, tựa hồ cũng không lo lắng Trương Tử Hàm sẽ vì sự lỗ mãng của hấn mà nổi giận.

- Tiểu hoạt đầu, miệng lưỡi càng lúc càng trơn tru!

Trương Tử Hàm mang theo dáng tươi cười ngọt ngào đáp. Chỉ là khi phát hiện ánh mắt Dương Thiên Lôi không thành thật, mới phát hiện chuyện gì xảy ra. Khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ bừng, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhảy tránh xa Dương Thiên Lôi. Khuôn mặt bừng bừng nổi giận, hăm hăm nhìn Dương Thiên Lôi.

Nửa tháng nay, Dương Thiên Lôi cùng Trương Tử Hàm sớm chiều ở chung, hai bên đã thân cận hơn rất nhiều, nói chuyện cũng tùy ý hơn rất nhiều. Hơn nữa, Dương Thiên Lôi mặc dù miệng lưỡi trơn tru, nhưng ánh mắt lại luôn luôn trong suốt, khiến người khác không thể nảy sinh lòng chán ghét. Thêm vào đó, Dương Thiên Lôi tu luyện khắc khổ, khiến Trương Tử Hàm rất có hảo cảm. Cho nên, dù thỉnh thoảng miệng lưỡi Dương Thiên Lôi trơn tru một chút, Trương Tử Hàm cũng sẽ không tức giận, ngược lại còn có chút vui mừng.

Nữ nhân chung quy đều hi vọng được người khác phái khen ngợi, bất kể với phương thức gì, bởi vì... Điều này chứng minh các nàng có sức quyến rũ. Nữ nhân sợ dĩ chán ghét nam nhân không đứng đắn, miệng lưỡi ba hoa, đại để kỳ thực cũng là bởi vì bản thân nam nhân đó khiến các nàng chán ghét mà thôi.

- Trương lão sư, ta đã hoàn thành cửu chuyển nhập thể, hình như trình độ hoàn thành là trăm phần trăm. Có được thưởng gì không?

Dương Thiên Lôi từ trên tầng đá nhảy xuống, cười hi hi nói.

- Người, tiểu hoạt đầu này, muốn thưởng cái gì?

Trương Tử Hàm sáng giọng. Từ khi nàng dùng mấy viên kẹo đường lừa dối đám tiểu hài từ luyện tập lúc trước, mỗi lần tu luyện có tiến triển, Dương Thiên Lôi lại công khai đòi phần thưởng. Mỗi lần như vậy, Trương Tử Hàm lại có một loại ảo giác, nàng nghĩ cái đuôi cáo phía sau lưng Dương Thiên

Lôi đang không ngừng lắc lư.

Nguyên bản Trương Tử Hàm bày ra trò phần thưởng ấy chỉ là muốn lừa dối đám tiểu hài tử mà thôi. Tuy nhiên, hiện tại Trương Tử Hàm nghĩ, hiện tại chính mình đang bị Dương Thiên Lôi tính kế. Hơn nữa, mục đích của tiểu tử này tuyệt đối không phải chỉ là mấy viên đường.

- Lão sư có thể ... Hôn ta một cái không?

- A... Tiểu Lôi, người thực quá cần quấy đó!

Trương Tử Hàm nhất thời lại càng hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vẻ mặt cứng rắn nói. Trương Tử Hàm lớn như vậy, cho tới bây giờ ngoại trừ mấy vị trưởng bối, cũng chưa từng cho nam nhân nào chạm vào. Muốn nâng thân cận nam nhân khác, chuyện này sao có thể?

Tuy rằng niên kỷ Dương Thiên Lôi không lớn, nhưng so về vóc dáng cũng không hề kém Trương Tử Hàm. Tóm lại, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng coi như là một nam nhân.

- Trương lão sư, ta không có ý gì khác...

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên thở dài một hơi, vẻ mặt ưu thương nói:

- Ta nghĩ Trương lão sư có thể đã từng nghe nói qua, ta là phế tài lớn nhất Dương gia? Kỳ thực vốn không phải như vậy. Ta từ khi năm tuổi, tu luyện Hùng Vương Đoán Cơ Công trong ba ngày liền cảm ứng được tinh thần lực. Khi đó ta là sủng nhi của Dương gia và Học viện Cực Dương. Thế nhưng sau đó, không biết vì sao ta vẫn không thể tiến nhập cảnh giới Tinh Giả, thẳng cho đến khi ta mười một tuổi.

- Sau năm tuổi, cuộc sống của ta xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, mỗi ngày đều trải qua tu luyện khô khan nghiêm khắc. Ta không có một bằng hữu. Khi ta tịch mịch, cô độc, bàng hoàng, thất lạc... Cũng chỉ có thể ngồi trên tảng đá ở trong sân kia, nói chuyện cùng nó... Nhưng mà ngay cả nó cũng bị sét đánh, bây giờ chỉ còn là một khối "Tàn thi".

Dương Thiên Lôi chỉ vào tảng đá bị sét đánh phía sau, chỉ thấy còn lại duy nhất một khối đá lớn, buồn bã nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lại gặp Lôi Hoành

mời xem

- Trước năm tuổi, mỗi lần chuẩn bị đi ngủ, mẫu thân đều hôn một cái lên trán ta. Cảm giác ấm áp này ta vẫn luôn nhớ kỹ. Tuy nhiên, từ khi ta trở thành một tên phế tài, ta liền sợ nhìn thấy mẫu thân, sợ mình cô phụ hi vọng của mẫu thân. Ta không dám về nhà, sợ thấy ánh mắt thất vọng của mẫu thân. Mặc dù là ngày nghỉ ở Học viện Cực Dương, ta đều trốn ở trong học viện tu luyện. Cảm giác ấm áp kia dần dần rời xa ta, xa giống như là chuyện của kiếp trước... Từ nay về sau, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện, cũng vẫn chỉ còn có tu luyện...

Dương Thiên Lôi kể lại mọi chuyện bằng một thanh âm non nớt, bóng dáng đơn bạc, hơn nữa, hai tròng mắt trong suốt dần dần hiện ra một chút lệ quang, tràn đầy tình cảm, khiến người thiện lương như Trương Tử Hàm cũng hai mắt đầm lệ mông lung.

Nguyên bản, Dương Thiên Lôi chỉ là muốn lừa dối Trương Tử Hàm để nàng hôn mình mà thôi, không ngờ nói một lúc, chính mình cũng bị câu chuyện của mình làm cho cảm động, nhất là khi nghĩ đến mẫu thân. Vốn đang nghĩ cách ép cho nước mắt chảy ra, kết quả căn bản không cần gượng ép, nước mắt cũng tự nhiên mà rơi xuống. Kết quả này không phải là do công phu của Dương Thiên Lôi cao bao nhiêu, mà là những gì Dương Thiên Lôi kia đã từng trải qua khiến hắn bất tri bất giác dung nhập vào.

Dương Thiên Lôi trên Địa Cầu mà một cô nhi, chưa từng cảm thụ qua một chút thân tình nào. Dương Thiên Lôi ở thế giới này tuy rằng sau năm tuổi hiểu chuyện, đã rời xa phụ mẫu vui đùa tu luyện, nhưng tình thương mẫu thân dành cho hắn lại ảnh hưởng sâu đậm và rung động sâu sắc Dương Thiên Lôi hiện tại. Cùng Trương Tử Hàm sớm chiều ở chung lâu như vậy, Dương Thiên Lôi từ trên người của nàng lần nữa cảm nhận được cảm giác có một nữ nhân chân thành hi vọng hắn thành tài, đối với hắn chiếu cố ân cần là như thế nào. Tình cảm của hắn đối với Trương Tử Hàm cũng có ít nhiều phức tạp. Chỉ ít không phải là tình cảm nam nữ thông thường, còn có một loại tình cảm khác cao hơn. Cho nên lúc này, Dương Thiên Lôi muốn Trương Tử Hàm hôn mình, ngược lại là rất chân thành.

Dương Thiên Lôi xúc động kể chuyện của mình đã lay nhiễm qua cả Trương Tử Hàm vốn rất thiện lương. Đối với Dương Thiên Lôi, cảm giác của Trương Tử Hàm cũng không phải chỉ là một đệ tử thông thường. Tính cách nàng vốn ôn nhu, ở nhà lại ít tuổi nhất, lúc này nàng lại cũng mơ hồ có chút đối đãi với Dương Thiên Lôi như đệ đệ của mình. Có lẽ hôn đệ đệ của mình một cái, cũng không phải là chuyện gì lớn chứ?

Trương Tử Hàm thoáng do dự một chút, đôi mắt tuyệt mỹ khẽ nhắm lại, ôn nhu, chậm rãi... hướng cái miệng anh đào nhỏ nhắn hết sức mê người về

phía trán của Dương Thiên Lôi. . .

Thấy một màn như vậy, Dương Thiên Lôi nhất thời quên mất “bi thương”, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt, cảm nhận trên người Trương Tử Hàm tản mát ra hương thơm xử nữ, bỗng nhiên di động. . .

“Chụt!”

Trong nháy mắt khi Trương Tử Hàm gần hôn tới cái trán Dương Thiên Lôi, khuôn mặt nàng đột nhiên nóng bừng lên, Dương Thiên Lôi đã rất nhẹ nhàng, rất nhanh hôn một cái lên khuôn mặt mịn màng của nàng.

- Ha ha... Thật thơm!

Dương Thiên Lôi cấp tốc chạy đi vài bước, vẻ mặt như gian kế đại thành.

- Ngươi... Tiểu tử thời này...

Trương Tử Hàm nhất thời đại xấu hổ, gấp đến độ giậm mạnh chân, mặt thoáng hồng tới mang tai.

- Ngươi... Hai người các ngươi đang làm cái gì?

Đúng lúc này, phía sau hai người truyền đến thanh âm thờ hồn hèn, phần nộ, sắc nhọn như mèo bị dẫm phải đuôi.

Hai người vội quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt có chút khó có thể tin, lại có chút phần nộ không thể kiềm chế của Lôi Hoành.

Từ lần trước quấy rối Trương Tử Hàm cùng Dương Thiên Lôi tu luyện, cũng không biết Trương Tử Hàm nói với Lôi Hoành cái gì, nói chung trong nửa tháng lại đây, tên ngu ngốc này cũng không xuất hiện lại. Không ngờ hiện tại, lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa may mắn thế nào, lại còn thấy được một màn hương diễm này.

- Lôi Hoành, ngươi lại tới làm gì?

Trương Tử Hàm ngay cả cái gáy ngọc trắng như tuyết cũng trở nên đỏ bừng, chỉ là, trên mặt nàng lại bao phủ một tầng sương lạnh.

Ánh mắt của Lôi Hoành khiến nàng rất khó chịu, giống như nàng vừa làm chuyện gì có lỗi với hắn. Đây bất quá chỉ là trò tình nghịch của tiểu hài tử hồ đồ búng bình mà thôi, vì sao hắn lại nhìn mình bằng ánh mắt như vậy? Huống chi mình cùng hắn cũng không có bất cứ quan hệ gì. Hắn dựa vào cái gì?

Sau khi Lôi Hoành liếc mắt nhìn Trương Tử Hàm, lại tàn bạo nhìn chòng chọc về phía Dương Thiên Lôi. Vốn bởi vì liên quan tới tuổi tác và danh tiếng, cho tới bây giờ Lôi Hoành cũng không cảm thấy Dương Thiên Lôi cùng Trương Tử Hàm ở một chỗ sẽ có bất cứ chuyện gì không thích hợp, nhưng vừa rồi nhìn thấy một màn kia, hắn lại có chút dao động.

Không riêng gì nữ nhân mới có trực giác, có đôi khi nam nhân cũng có trực giác. Hiện tại, trực giác nói cho Lôi Hoành biết, tiểu tử Dương Thiên Lôi này không đơn giản chỉ là Tiểu Bạch si không hiểu chuyện, không có gì uy hiếp. Nhất là ánh mắt Dương Thiên Lôi nhìn về phía mình sau khi hôn Trương Tử Hàm, khiến hắn có cảm giác rất không thoải mái, cảm thấy, đây không phải là ánh mắt của một nam hài ngây thơ không hiểu chuyện.

Hơn nữa, dù nói như thế nào, tiểu tử này cũng đã hôn Trương Tử Hàm rồi!

Lôi Hoành hít một hơi thật sâu, kìm nén lửa giận trong lòng, sắc mặt âm trầm bất định. Một lúc sau, Lôi Hoành bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, cố gắng chôn giấu tâm tình kích động của mình, nói:

- Không có việc gì! Ta chỉ là đến thăm nàng, nói chuyện. Đã lâu rồi không gặp.

Biểu hiện của Lôi Hoành khiến Dương Thiên Lôi nhìn hắn bằng con mắt khác. Tên ngu ngốc này có vẻ cũng không phải đầu óc toàn là bã đậu, chỉ biết quần áo lụa là...

- Cảm ơn! Ta còn phải lên lớp, cũng không có thời gian nói chuyện phiếm với ngươi.

Trương Tử Hàm không khách khí nói.

- Yên tâm, ta sẽ không trò chuyện lâu đâu.

Lôi Hoành thân thiện cười cười, bày ra bộ dáng mình cảm thấy rất hài lòng, coi như không thấy vẻ mặt cự tuyệt người ngoài dạm của Trương Tử Hàm.

Hắn lấy từ trong ngực ra một cuốn sách nhỏ, đưa tới trước mặt Trương Tử Hàm, nói:

- À, Tử Hàm, lần trước nàng nhờ ta tìm tư liệu về các tỷ thí người mới, sân bãi, cùng trọng tài ở các học viện. Ta đã thu thập cho nàng rồi, còn biên soạn, chỉnh lý thành sách. Đủ thấy thành ý của ta rồi chứ?

- Ta nhờ ngươi thu thập tài liệu sân bãi cùng trọng tài lúc nào?

Trương Tử Hàm không vui nói.

Nhưng nàng còn chưa nói dứt câu đã bị Lôi Hoành ngắt lời:

- Ta biết nàng cần những tư liệu này. Dù sao... Nàng cũng được Học viện Cực Dương ủy nhiệm trở thành một trong những đạo sư cao cấp của tân sinh. Đây là học viện coi trọng nàng, đồng thời cũng là khảo nghiệm. Giải đấu “Tỷ thí người mới” lần này đối với nàng mà nói, quan trọng thế nào không cần nói cũng biết. Nàng sao lại không chuẩn bị chu đáo đây? Phải biết rằng, người đang nhìn chằm chằm vào vị trí thứ sáu trên Phong Vân bảng của học viện này cũng không ít đâu...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Khiêu khích

mời xem

- Tỷ thí người mới? Phong Vân bảng?

Dương Thiên Lôi ở một bên nghe hoặc nhẹ giọng lầm bầm. Trước khi trùng sinh, hắn luôn luôn sống trong bế tắc, những hạng mục này trong Học viện Cực Dương hắn hoàn toàn không biết gì cả.

- A! Thiếu chút nữa ta quên mất. Tiểu Bạch si này hình như cũng là đệ tử của Tử Hàm nàng phải không? Tuổi tác của hắn, hình như cũng miễn cưỡng có thể tham gia “Tỷ thí người mới” đó.

Dường như lúc này Lôi Hoành mới phát hiện ra Dương Thiên Lôi, cười dài hướng tới Dương Thiên Lôi.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi:

- Cái gì? Tiểu Bạch si này đã là Tinh Giả Cấp hai Đỉnh phong?

Thứ thứ chín “cửu chuyển nhập thể” của “Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh” một khi thành công, chính thể tu vi của Dương Thiên Lôi cũng nước lên thuyền lên, đạt được Tinh Giả Cấp hai Đỉnh phong. Hiện tại chỉ cần qua một đoạn thời gian củng cố, có thể khiến gân mạch toàn thân đều tràn đầy tinh thần lực, liền có thể trùng kích cảnh giới Tinh Giả Cấp ba.

Khi ở cảnh giới Tinh giả, tinh thần lực quá yếu ớt, Lôi Hoành không tỉ mỉ quan sát còn không nhìn ra Dương Thiên Lôi đã là một Tinh Giả. Nhưng rồi tới sau Cấp hai, tinh thần lực tăng lên không ít, Dương Thiên Lôi cũng không dùng bất cứ thủ đoạn ẩn giấu tinh thần lực nào, lấy tu vi của Lôi Hoành, tất nhiên là liếc mắt một cái liền nhìn thấu,

Điều này làm cho Lôi Hoành cực kỳ kinh ngạc.

Trong hệ thống tu luyện của Tinh Giả, ba cấp đầu tiên là rất dễ dàng đề thăng, cũng chỉ đến cảnh giới Tinh giả Cấp ba, trong cơ thể Tinh Giả, Ngũ Hành chi lực bắt đầu biến chuyển sinh ra bất đồng, phân thành thuộc tính khác nhau. Có thể nói, chỉ khi đạt tới cảnh giới Tinh giả Cấp ba, một Tinh Giả mới có thể chính thức được coi là Tinh Giả. Bởi vì, lúc này tinh thần lực mới có thuộc tính ngũ hành, mới có thể nhìn ra một Tinh Giả có thể chất thuộc tính nào, trực tiếp liên quan đến phương hướng và tiềm lực tu luyện của tu luyện giả sau này.

Bất quá, tuy rằng ba cấp đầu tiên dễ đề thăng, nhưng tốc độ của Dương Thiên Lôi cũng thực sự là quá yêu nghiệt. Mặc dù Lôi Hoành luôn tự cho mình là tư chất rất cao, đương nhiên cũng hoàn toàn không có được tốc độ như vậy.

Trong nháy mắt này, sự khó chịu của Lôi Hoành đối với Dương Thiên Lôi càng sâu đậm, thậm chí mơ hồ sinh ra một tia cảnh giác... Đương nhiên, Lôi Hoành không biết rằng, Dương Thiên Lôi không chỉ trở thành Tinh Giả cấp hai, còn tu luyện tới cảnh giới “cửu chuyển nhập thể” của “Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh”, giống như vũ kỹ cơ sở trong công pháp đỉnh cấp của Tinh Giả, “Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh” có thể giúp Dương Thiên Lôi từ nay về sau trong quá trình tu luyện có thể cùng tinh thần bảo trì liên hệ chặt chẽ. Chỗ tốt này là vĩnh cửu, đi cùng với toàn bộ cuộc đời!

Tuy rằng trong lòng cảnh giác, nhưng trên mặt Lôi Hoành cũng không có biểu hiện gì, ngược lại rất kiên trì giải thích nói:

- “Tỷ thí người mới”, chính là cuộc thi đấu của những học viên mới trong Học viện Cực Dương từ mười hai tuổi trở xuống. Có thể nói là, Học viện Cực Dương lựa chọn tân sinh ưu tú đi thi đấu, quyết định trực tiếp đến phương hướng bồi dưỡng của tân sinh trong tương lai. Nhân thể nói thêm một câu, ta rất vinh hạnh là người phụ trách việc báo danh tỷ thí lần này, cũng là một trong những thành viên đoàn trừ bị. Tỷ thí lần này đối với việc tân sinh đương nhiên là sự việc rất trọng đại rồi. Tuy nhiên năm nay, đối với vài đệ tử cấp cao mà nói, cuộc thi đấu này cũng rất quan trọng, ví dụ như lão sư Trương Tử

Hàm của ngươi. . .

- Lôi Hoành, ngươi muốn hại Dương Thiên Lôi sao?

Lúc này, Trương Tử Hàm đột nhiên đứng chắn giữa Lôi Hoành và Dương Thiên Lôi, tức giận nói:

- Hắn sẽ không tham gia “Tỷ thí người mới” lần này. Ngươi đừng mất công vô ích.

Lôi Hoành nhún vai:

- Tử Hàm, nàng khẩn trương cái gì? Ta có yêu cầu Tiểu Bạch si này báo danh với ta đâu? Nàng đừng đùa! Lấy thực lực này của Tiểu Bạch si, chỉ cần không đến một hiệp đã bị người đánh chết. . . Yên tâm, hắn là đệ tử của nàng, ta sẽ khuyên hắn không nên tham gia “Tỷ thí người mới”. Nàng còn có mấy đệ tử khác, cao thủ dưới mười hai tuổi cũng không ít, sao có thể đến phiên hắn đây? Tiểu Bạch si này vẫn nên ở lại nơi khi ho cò gậy này, học thêm mấy chiêu “Mai rùa thuật”, ít nhất về sau cũng không sợ bị người ta một chiêu đánh chết. Ha ha. . . Ta thấy tiểu tử này khi tới Tinh Giả Cấp ba chắc chắn là một Tinh Giả thuộc tính thổ!

- Trương lão sư, đợi một chút!

Lúc này, Trương Tử Hàm cảm thấy Dương Thiên Lôi đang kéo tay mình. Nàng quay đầu lại, thấy ánh mắt Dương Thiên Lôi nhìn Lôi Hoành chằm chằm không đổi, sắc mặt bình tĩnh mà âm trầm, hai tròng mắt như hai đại dương mênh mông sây không thấy đáy.

Trương Tử Hàm không khỏi sùng sốt một chút. Về mặt này Trương Tử Hàm lần đầu tiên thấy trên người Dương Thiên Lôi. Trong ấn tượng của nàng, tiểu nam hài này là một người luôn luôn hi ha cả ngày, được mọi người yêu thích, hoặc là người chỉ biết cắm đầu tu luyện, chưa từng có bộ dáng như bây giờ, có chút gì đó so với tuổi tác hoàn toàn không tương xứng, giống như là biểu tình trước bão táp cũng luôn bình tĩnh.

Dương Thiên Lôi kéo Trương Tử Hàm đang đứng giữa hai người qua một bên, bước tới trước mặt Lôi Hoành.

...

- Dương Thiên Lôi, ngươi điên rồi!

Nhìn bóng dáng Lôi Hoành xa xa, Trương Tử Hàm có chút tức giận nói với Dương Thiên Lôi.

Ngay vừa rồi, Dương Thiên Lôi đã báo danh ký tên tham gia “Tỷ thí người mới” với Lôi Hoành. Mới vừa rồi, biểu hiện của Dương Thiên Lôi có chút dị thường, đột nhiên khiến Trương Tử Hàm có cảm giác an tâm khó hiểu, phảng phất như trước mặt nàng, hắn không còn là một tiểu hài tử mới mười một tuổi, mà là một nam nhân thành thực, một nam nhân có thể dựa vào.

Loại cảm giác khó hiểu này trong nháy mắt khiến Trương Tử Hàm hoảng hốt. Chỉ trong nháy mắt này, hai tên khốn kiếp Lôi Hoành và Dương Thiên Lôi đã nhanh chóng xong xuôi mọi việc.

Tựa hồ là chỉ trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi đã múa bút như bay ký tên xong, mà Lôi Hoành cũng lập tức vỗ mông rời đi. Hai người tựa hồ thông đồng qua mặt Trương Tử Hàm. Tới khi Trương Tử Hàm phản ứng được, Lôi Hoành đã như trên mông có gấn hỏa tiễn, lập tức bốc khói biến mất xa mấy chục thước.

- Tên ngu ngốc này! Ngươi có biết Lôi Hoành muốn ngươi tham gia “Tỷ thí người mới” căn bản là không có ý tốt hay không?

Ngữ khí của Trương Tử Hàm bởi vì tức giận mà có chút nghiêm khắc khác thường, bất quá, Dương Thiên Lôi lại nghe rất rõ ràng trong đó một tia quan tâm thân thiết.

- Ah! Ta thấy Lôi tiểu tử này có vẻ có chút thiếu thông minh, không giống như là sẽ sử dụng ám chiêu a

Dương Thiên Lôi cười cười nói. Dương Thiên Lôi hắn là ai? Ngay cả người đơn thuần như Trương Tử Hàm cũng nhìn ra được vấn đề, sao hắn lại không nhìn ra chứ? Dùng cái mông nghĩ cũng biết tiểu tử Lôi Hoành kia tuyệt đối không phải thiện tâm đại phát tới nhắc nhở mình

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Âm chiêu

mời xem

Tuy nhiên, Dương Thiên Lôi có giới hạn và tôn nghiêm của mình. Biểu hiện của Lôi Hoành hôm nay đã mơ hồ chạm đến giới hạn của hắn rồi. Dương Thiên Lôi cũng sẽ không lui bước. Huống chi trong lòng Dương Thiên Lôi cũng thực sự hi vọng có thể tham gia “tỷ thí người mới”. Chỉ có không ngừng chiến đấu, thực lực mới có thể tăng tiến, chỉ có dưới ánh mắt chứng kiến của vạn người trong trận đấu, hắn mới có thể mau chóng rửa đi nỗi nhục mang tên “phế tài” trên đầu mình. Không phải chỉ là một cái “Tỷ thí người mới” sao? Đến lúc đó tùy cơ ứng biến là được. Hắn không tin chính mình còn không làm gì được một đám tiểu hài tử!

- Tiểu Lôi, ta biết ngươi tiến bộ rất nhanh, nhưng căn cơ của ngươi vẫn còn quá mỏng!

Trương Tử Hàm thấy Dương Thiên Lôi tựa hồ không ý thức được một chút nào tính chất nghiêm trọng của vấn đề, bắt đầu đi lắc đầu, kiên nhẫn giải thích:

- Huống chi, hai cấp đầu tiên đối với Tinh Giả mà nói chỉ là khởi điểm. Chỉ khi đạt tới Tinh giả cấp ba, tu luyện của Tinh Giả mới tính là thực sự bắt đầu, cũng sẽ trở nên gian nan hơn.

- Tới Tinh giả Cấp ba, tinh thần lực mới có thuộc tính ngũ hành. Cũng chỉ có khi đã có được thuộc tính ngũ hành, mới có thể tu luyện võ kỹ Tinh Giả tương ứng. Cái này so với võ kỹ bình thường của võ đồ hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

- Tinh Giả hệ kim có thể rèn luyện toàn thân lợi hại như đao kiếm; Tinh Giả hệ hỏa có được lực lượng bạo tạc kinh người; Tinh Giả hệ mộc có năng lực khôi phục phi thường; Tinh Giả Hệ thổ có lực phòng ngự vô cùng kiên cố... Những thứ này đều xuất phát từ võ kỹ Tinh Giả tương ứng. Mà Tiểu Lôi ngươi hiện tại, nghiêm khắc mà nói, chỉ bất quá là một võ đồ thân thể tương đối mạnh mẽ một chút mà thôi. “Tỷ thí người mới” chỉ còn cách mười ngày, thực lực của ngươi dù có đề thăng cũng chỉ là có hạn thôi.

- Tiểu Lôi ngươi dù sao cũng chỉ vừa mới trở thành Tinh Giả, có tiến bộ nhanh hơn nữa cũng không thể nào so sánh được với những người đã là Tinh giả Cấp ba từ lâu. Huống chi, tên Lôi Hoành kia lại là một trong những người thuộc trù bị đoàn lần này của tỷ thí, có quyền an bài bộ phận thi đấu, chỉ cần hắn hơi có chút động chân động tay... Tiểu Lôi, “Tỷ thí người mới” đối với tiền đồ của những người mới mà nói là cực kỳ quan trọng, cho nên thí sinh từ trước tới nay đều rất nóng nảy. Trên lời đài “Tỷ thí người mới”, người mới bị đánh cho tàn phế, thậm chí đánh chết cũng không phải là không có.

- Tiểu Lôi...

Trương Tử Hàm hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- Hiện tại ngươi đã ký tên báo danh trên tờ đăng ký, mà tờ báo danh lại nằm trong tay Lôi Hoành, muốn hủy bỏ báo danh là rất khó. Mà nếu ghi danh lại không đi thi, đối với tiền đồ cũng ảnh hưởng rất lớn. Cho nên... Chúng ta tốt nhất là suy nghĩ xem nên làm gì bây giờ?

- Uhm... Thực sự là không dễ làm a...

Dương Thiên Lôi cau mày, ra vẻ suy tư, tựa hồ là nghe Trương Tử Hàm nói đã biết khó mà lui. Bất quá, Trương Tử Hàm còn chưa kịp buông một tiếng thở dài, câu nói tiếp theo của Dương Thiên Lôi khiến nàng trực tiếp hồng mặt

- Nếu như tại “Tỷ thí người mới” ta có được thứ hạng tốt, Trương sư phụ lần này thưởng cho ta cái gì mới tốt đây? Ngay cả hôn đều đã hôn rồi... Hắc hắc...

...

Học viện Cực Dương, học viện cao cấp nhất của Tinh Giả tại Đế quốc Cát Ương.

Lúc này, trong một tòa lầu nhỏ độc lập tại ký túc xá cao cấp của học viện, một nam tử trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn, nhưng thần sắc u ám đang ngồi trên ghế lim có lót thảm đỏ, ngón trỏ tay phải không kiên nhẫn liên tục gõ gõ trên tay vịn bên cạnh, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì.

Thanh niên này chính là thứ tử Lôi gia, Lôi Hoành Lôi công tử.

Không bao lâu sau, cửa phòng bị người nhẹ nhàng đẩy ra. Một nam nhân diện mạo thanh tú, tuổi còn trẻ bước vào. Nam tử này vóc người thon gầy nhưng cao lênh khênh, nhìn qua giống như cây cột điện ngắt ngưỡng di động.

- Thiếu gia!

Sau khi nam tử trẻ tuổi tiến vào, liền gật đầu với Lôi Hoành, nhưng không có hành lễ.

- Lôi Ngao, người đã đến rồi, ngồi đi.

Thần sắc vốn có chút không thiện cảm của Lôi Hoành sau khi nhìn thấy thanh niên này, đã buông lỏng không ít, nhiều ít có chút thân thiện hơn.

Lôi Ngao, từ cái tên này có thể nhìn ra, địa vị của thanh niên này tại Lôi gia cũng không tính là thấp. Lôi gia là danh môn vọng tộc, quy củ nghiêm ngặt. Trong Lôi gia, có thể mang họ Lôi chỉ có hai loại người. Một là người thực sự có huyết thống Lôi gia, hai là người đã có nhiều thế hệ vì Lôi gia phục vụ, đạt được tín nhiệm, được ban thưởng họ Lôi.

- Thiếu gia lần này tìm ta đến có gì phân phó?

Lôi Ngao gật đầu tạ ơn, nhưng cũng không thật sự ngồi xuống, chỉ cung kính hỏi.

Lôi Hoành gật đầu, đưa cho Lôi Ngao một phần tư liệu nói:

- "Tỷ thí người mới" sắp bắt đầu rồi. Lần tỷ thí này đối ta, đối với Lôi gia mà nói đều rất quan trọng... Người này, người tìm một cơ hội phế bỏ hắn đi. Nhớ kỹ, quy củ cũ, không nên làm quá, đừng lưu lại dấu vết. Hiểu chưa?

Lôi Ngao gật đầu tỏ ý đã rõ. tuy rằng Học viện Cực Dương nhìn như yên bình, nhưng là học phủ dành cho Tinh Giả cao cấp nhất Đế quốc, là cái nơi có điều kiện tốt nhất để các thế lực bồi dưỡng cao thủ. Thế lực các nơi không ngừng đấu đá nhau cho tới bây giờ đều là mạch nước ngầm mãnh liệt chảy trong lòng Học viện Cực Dương. Xuất thủ đối phó một ít người mới có tiềm lực nhưng không có lợi cho Lôi gia, đối với Lôi Ngao mà nói cũng không phải lần đầu tiên. Tại Lôi gia, thực lực của Lôi Ngao cũng không tính là cường đại, nhưng hắn lại có năng lực hạng nhất rất được Lôi Hoành và Lôi gia xem trọng. Đó chính là thể chất thuần khiết hệ mộc của hắn, có dị năng đặc biệt, có thể âm thầm phế bỏ thể chất của một người mới, để hắn từ nay về sau trở thành người tinh thần lực không thể ngưng tụ được thuộc tính ngũ hành, mà không để lại bất kỳ vết tích gì.

- Dương Thiên Lôi? Chẳng lẽ chính là Dương gia kia?

Nhìn thoáng qua tư liệu, Lôi Ngao có chút kinh ngạc:

- Người này... Còn cần phải đối phó sao? Học viện Lôi gia muốn chiến thắng hắn không phải là chuyện quá đơn giản sao?

- Chiến thắng hắn?

Lôi Hoành nở nụ cười, cái cười có chút âm trầm. Bộ dáng lúc này của hắn so với dáng dấp có vẻ kiêu ngạo, ương ngạnh hàng ngày giống như là hai người hoàn toàn khác biệt.

- Ta không phải muốn công khai chiến thắng hắn, cái này quá đơn giản rồi... Hắn vốn chỉ là một tên rác rưởi, mà ta hiện tại, chỉ bất quá là muốn, hắn trở về làm một tên rác rưởi trở lại mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Dị biến của cự thạch (thượng)

mời xem

Màn đêm lại một lần nữa bao trùm khắp Đế quốc Cát Ương cổ lão. Đó là một đêm trời quang mây tạnh, trên bầu trời đêm lấp lánh vô số ánh sao sáng ngời chói mắt. Chúng từ cổ chí kim luôn vận hành theo một quỹ tích bất biến. Quỹ tích vận hành của chúng dưới bầu trời đêm, tạo ra vô số Tinh giả với lực lượng và năng lực vô cùng thần bí.

Dương Thiên Lôi là một trong vô số Tinh Giả đó. Lúc này hắn đang đứng trên khối đá lớn bên trong sân ký túc xá, chuyên tâm hấp thu tinh thần lực, rèn luyện thân thể của mình.

Khối thạch đầu này, chính là một mảnh vỡ lớn nhất từ khối cự thạch khi Dương Thiên Lôi xuyên việt bị lực lượng thần bí đánh nát thành nhiều mảnh. Không hiểu vì sao, trước khi trùng sinh, Dương Thiên Lôi tựa hồ đối với khối cự thạch này có một tình cảm kỳ lạ. Đại đa số lần tu luyện của hắn đều diễn ra trên khối cự thạch này. Hơn nữa, mỗi khi tâm tình không tốt, hắn cũng đều rất thích ngồi thờ ra trên khối cự thạch này.

Nói như vậy, trong mười một năm nhân sinh ngắn ngủi của Dương Thiên Lôi kiếp trước, ít nhất... Có non một nửa thời gian là trải qua trên khối cự thạch này.

Khối cự thạch này đối với Dương Thiên Lôi kiếp trước tựa hồ có một lực hấp dẫn kỳ lạ nào đó, đến nỗi vô luận là khi vui vẻ hay phiền muộn, hắn đều chia sẻ với khối cự thạch này một cách vô ý thức.

Lại nói tiếp, hắn cũng thực sự là quá đáng thương! Một thiếu niên mới mười một tuổi, bị cái ô danh “phế tài” áp bách đến thành ra như vậy, thậm chí chỉ có thể chia sẻ tâm tình với một khối thạch đầu, thật sự là quá thảm lương...

Bất quá, khối cự thạch này đích xác có chút yêu nghiệt, tựa hồ thực sự có thể cảm thụ được tâm tình của Dương Thiên Lôi. Mỗi khi Dương Thiên Lôi tâm tình kích động, ngồi trên khối cự thạch này liền rất nhanh có thể bình tĩnh trở lại.

Cho nên Dương Thiên Lôi cho đến hiện tại vẫn không hề có khuynh hướng bị tự kỷ, cũng là nhờ cùng tảng đá này giao lưu không ít. Nhưng nếu đã dung nhập linh hồn Dương Thiên Lôi trước khi trùng sinh, cũng dung nhập cả tính cách của hắn, theo thói quen hành động, nhờ cự thạch mà ổn định tâm tình cũng coi như rất có lợi. Dương Thiên Lôi vẫn thường xuyên tu luyện trên mảnh vỡ của khối cự thạch này.

Lúc này, vô số tinh thần lực quay chung quanh cơ thể Dương Thiên Lôi, vận hành theo một quỹ tích kỳ lạ. Đây chính là cảnh tượng đặc biệt, sau khi tu vi đạt tới cảnh giới Tinh Giả Cấp hai đỉnh phong, bắt đầu trùng kích Tinh giả Cấp ba.

Đây là một đêm cuối cùng trước kỳ “Tỷ thí người mới”. Sau chín ngày khổ tu, đã giúp Dương Thiên Lôi củng cố cảnh giới “Cửu chuyển nhập thể”, đạt tới Cấp hai Đỉnh phong, bắt đầu trùng kích cảnh giới Tinh giả Cấp ba.

Tinh giả Cấp ba, con đường tu luyện của Tinh Giả chính thức bắt đầu, cũng chính tại thời gian này, thể chất Ngũ hành của Tinh Giả, loại thuộc tính tinh thần lực nào thích hợp với Tinh Giả mới bắt đầu hiện lộ.

Thời điểm này đối với Dương Thiên Lôi mà nói cũng là thời khắc mấu chốt. Tuy rằng "Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh" cường đại, nhưng dù sao cũng chỉ là công pháp cơ sở, mặc dù có thể khiến hắn được lợi cả đời, nhưng muốn thực sự đề thăng thực lực, hay cần đề thăng cảnh giới cũng phải học tập một bộ võ kỹ Tinh Giả tương ứng mới có thể được.

Hạt tinh thần lực căn bản càng tụ càng dày, cũng bắt đầu từ từ rót vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi. Tất cả nhìn qua đều rất thuận lợi, chỉ cần hấp thu tinh thần lực vào trong cơ thể thành công, phá tan cảnh giới Tinh Giả Cấp hai, những tinh thần lực này sẽ dựa theo thuộc tính đặc biệt của cơ thể, tiến hành vận chuyển theo quy luật riêng. Từ nay về sau, Dương Thiên Lôi cũng sẽ có được thuộc tính Ngũ hành, trở thành Tinh Giả chân chính.

Có một chút kỳ quái duy nhất chính là, số lượng tinh thần lực mà Dương Thiên Lôi ngưng tụ lúc này có lẽ đã nhiều lắm!

Nói chung, Tinh Giả vốn có càng nhiều Ngũ hành thể chất, khi nỗ lực trùng kích Cấp ba, khả năng ngưng tụ tinh thần lực càng nhiều. Đây là bởi vì, càng nhiều thuộc tính thể chất, càng có thể hấp thu nhiều tinh thần lực thuộc tính khác nhau, số lượng đương nhiên cũng sẽ nhiều hơn. Ví dụ như, Tinh Giả song thuộc tính Kim – Mộc sẽ ngưng tụ được càng nhiều tinh thần lực hơn so với Tinh Giả đơn độc Thuộc tính kim.

Nhưng tinh thần lực Dương Thiên Lôi ngưng tụ được thật sự nhiều lắm! Tựa hồ song, thậm chí tam thể chất đều không ngưng tụ được nhiều tinh thần lực như vậy! Mà vượt lên trên tam thể chất, tại toàn bộ Đại lục Thiên Huyền đều là tồn tại như lông phượng sừng lân, là Tinh Giả cực kỳ có tiềm lực, là cực phẩm trong cực phẩm!

Lại qua khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ, Dương Thiên Lôi rốt cuộc hấp thu toàn bộ tinh thần lực ngưng tụ được vào trong cơ thể, cũng bắt đầu tỉ mỉ quan sát quỹ tích vận chuyển của tinh thần lực...

Một lúc lâu sau, Dương Thiên Lôi đột nhiên mở hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ kêu lên:

- Kháo! Sao có thể như vậy?

Dương Thiên Lôi phát hiện, tinh thần lực trong cơ thể mình rõ ràng không hề vận chuyển theo quy luật bình thường, chỉ là một đám hỗn độn, một đám năng lượng khí lưu hỗn độn.

Đây là chuyện gì? Phải biết rằng, thuộc tính tinh thần lực khác nhau, quỹ tích vận hành trong cơ thể người cũng không giống nhau, lúc này mới có thể từ các chất đơn giản, biến thành các hợp chất phức tạp, tạo ra các công năng kỳ diệu khác nhau.

Giống như than củi và kim cương, đều là cùng một loại nguyên tử cấu thành, chỉ bởi vì phương thức tổ hợp và quỹ tích vận hành khác nhau, mà tạo thành sự khác biệt thật lớn.

Tuy nhiên, có một điều có thể khẳng định là, bất cứ là vật chất gì, đều có quỹ tích vận hành riêng, hơn nữa, loại quỹ tích này luôn luôn theo một quy luật nhất định.

Trong Ngũ hành tinh thần lực, Kim – sắc bén, Mộc – sức sống, Thủy – mềm mại, Hỏa – hung hãn, Thổ - trầm trọng.. Mỗi loại đều có năng lực thần thông do quy luật vận chuyển khác nhau của tinh thần lực mang lại.

Mà tinh thần lực vận chuyển không hề có quy luật, sẽ không mang đến bất cứ năng lực thần thông tương ứng nào.

Trừ phi là tu luyện năm loại thuộc tính tinh thần lực đều đạt đến trạng thái đỉnh phong, ngũ hành hợp nhất, khiến cho tinh thần lực trở thành có thể thao túng được hỗn độn khí ngũ hành. Loại cảnh giới này thực sự không phụ thuộc vào thuộc tính tinh thần lực, cũng so với bất kỳ thuộc tính ngũ hành nào đều cường đại hơn vô số lần. Tuy nhiên, những nhân vật này đều là nhân vật có thể hủy thiên diệt địa, chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Dương Thiên Lôi dù tự đại tới đâu cũng không có khả năng cho rằng mình chỉ là một Tinh giả nho nhỏ, lại sẽ có được Ngũ hành hợp nhất Hỗn độn chi khí.

Như vậy còn lại khả năng duy nhất chính là, hắn là người trời sinh phế căn. Chương 17: Dị biến của cự thạch (thượng).

Màn đêm lại một lần nữa bao trùm khắp Đế quốc Cát Ương cổ lão. Đó là một đêm trời quang mây tạnh, trên bầu trời đêm lấp lánh vô số ánh sao sáng ngời chói mắt. Chúng từ cổ chí kim luôn vận hành theo một quỹ tích bất biến. Quỹ tích vận hành của chúng dưới bầu trời đêm, tạo ra vô số Tinh giả với lực lượng và năng lực vô cùng thần bí.

Dương Thiên Lôi là một trong vô số Tinh Giả đó. Lúc này hắn đang đứng trên khối đá lớn bên trong sân ký túc xá, chuyên tâm hấp thu tinh thần lực, rèn luyện thân thể của mình.

Khối thạch đầu này, chính là một mảnh vỡ lớn nhất từ khối cự thạch khi Dương Thiên Lôi xuyên việt bị lực lượng thần bí đánh nát thành nhiều mảnh. Không hiểu vì sao, trước khi trùng sinh, Dương Thiên Lôi tựa hồ đối với khối cự thạch này có một tình cảm kỳ lạ. Đại đa số lần tu luyện của hắn đều diễn

ra trên khối cự thạch này. Hơn nữa, mỗi khi tâm tình không tốt, hắn cũng đều rất thích ngồi thờ ra trên khối cự thạch này.

Nói như vậy, trong mười một năm nhân sinh ngắn ngủi của Dương Thiên Lôi kiếp trước, ít nhất ...Có non một nửa thời gian là trải qua trên khối cự thạch này.

Khối cự thạch này đối với Dương Thiên Lôi kiếp trước tựa hồ có một lực hấp dẫn kỳ lạ nào đó, đến nỗi vô luận là khi vui vẻ hay phiền muộn, hắn đều chia sẻ với khối cự thạch này một cách vô ý thức.

Lại nói tiếp, hắn cũng thực sự là quá đáng thương! Một thiếu niên mới mười một tuổi, bị cái ô danh “phế tài” áp bách đến thành ra như vậy, thậm chí chỉ có thể chia sẻ tâm tình với một khối thạch đầu, thật sự là quá thê lương...

Bất quá, khối cự thạch này đích xác có chút yêu nghiệt, tựa hồ thực sự có thể cảm thụ được tâm tình của Dương Thiên Lôi. Mỗi khi Dương Thiên Lôi tâm tình kích động, ngồi trên khối cự thạch này liền rất nhanh có thể bình tĩnh trở lại.

Cho nên Dương Thiên Lôi cho đến hiện tại vẫn không hề có khuynh hướng bị tự kỷ, cũng là nhờ cùng tảng đá này giao lưu không ít. Nhưng nếu đã dung nhập linh hồn Dương Thiên Lôi trước khi trùng sinh, cũng dung nhập cả tính cách của hắn, theo thói quen hành động, nhờ cự thạch mà ổn định tâm tình cũng coi như rất có lợi. Dương Thiên Lôi vẫn thường xuyên tu luyện trên mảnh vỡ của khối cự thạch này.

Lúc này, vô số tinh thần lực quay chung quanh cơ thể Dương Thiên Lôi, vận hành theo một quỹ tích kỳ lạ. Đây chính là cảnh tượng đặc biệt, sau khi tu vi đạt tới cảnh giới Tinh Giả Cấp hai đỉnh phong, bắt đầu trùng kích Tinh giả Cấp ba.

Đây là một đêm cuối cùng trước kỳ “Tỷ thí người mới”. Sau chín ngày khổ tu, đã giúp Dương Thiên Lôi củng cố cảnh giới “Cửu chuyển nhập thể”, đạt tới Cấp hai Đỉnh phong, bắt đầu trùng kích cảnh giới Tinh giả Cấp ba.

Tinh giả Cấp ba, con đường tu luyện của Tinh Giả chính thức bắt đầu, cũng chính tại thời gian này, thể chất Ngũ hành của Tinh Giả, loại thuộc tính tinh thần lực nào thích hợp với Tinh Giả mới bắt đầu hiển lộ.

Thời điểm này đối với Dương Thiên Lôi mà nói cũng là thời khắc mấu chốt. Tuy rằng "Cửu Chuyển Dịch Căn Kinh" cường đại, nhưng dù sao cũng chỉ là công pháp cơ sở, mặc dù có thể khiến hắn được lợi cả đời, nhưng muốn thực sự đề thăng thực lực, hay cần đề thăng cảnh giới cũng phải học tập một bộ võ kỹ Tinh Giả tương ứng mới có thể được.

Hạt tinh thần lực căn bản càng tụ càng dày, cũng bắt đầu từ từ rót vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi. Tất cả nhìn qua đều rất thuận lợi, chỉ cần hấp thu tinh thần lực vào trong cơ thể thành công, phá tan cảnh giới Tinh Giả Cấp hai, những tinh thần lực này sẽ dựa theo thuộc tính đặc biệt của cơ thể, tiến hành vận chuyển theo quy luật riêng. Từ nay về sau, Dương Thiên Lôi cũng sẽ có được thuộc tính Ngũ hành, trở thành Tinh Giả chân chính.

Có một chút kỳ quái duy nhất chính là, số lượng tinh thần lực mà Dương Thiên Lôi ngưng tụ lúc này có lẽ đã nhiều lắm!

Nói chung, Tinh Giả vốn có càng nhiều Ngũ hành thể chất, khi nỗ lực trùng kích Cấp ba, khả năng ngưng tụ tinh thần lực càng nhiều. Đây là bởi vì, càng nhiều thuộc tính thể chất, càng có thể hấp thu nhiều tinh thần lực thuộc tính khác nhau, số lượng đương nhiên cũng sẽ nhiều hơn. Ví dụ như, Tinh Giả song thuộc tính Kim – Mộc sẽ ngưng tụ được càng nhiều tinh thần lực hơn so với Tinh Giả đơn độc Thuộc tính kim.

Nhưng tinh thần lực Dương Thiên Lôi ngưng tụ được thật sự nhiều lắm! Tựa hồ song, thậm chí tam thể chất đều không ngưng tụ được nhiều tinh thần lực như vậy! Mà vượt lên trên tam thể chất, tại toàn bộ Đại lục Thiên Huyền đều là tồn tại như lông phượng sừng lân, là Tinh Giả cực kỳ có tiềm lực, là cực phẩm trong cực phẩm!

Lại qua khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ, Dương Thiên Lôi rốt cuộc hấp thu toàn bộ tinh thần lực ngưng tụ được vào trong cơ thể, cũng bắt đầu tỉ mỉ quan sát quỹ tích vận chuyển của tinh thần lực...

Một lúc lâu sau, Dương Thiên Lôi đột nhiên mở hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ kêu lên:

- Kháo! Sao có thể như vậy?

Dương Thiên Lôi phát hiện, tinh thần lực trong cơ thể mình rõ ràng không hề vận chuyển theo quy luật bình thường, chỉ là một đám hỗn độn, một đám năng lượng khí lưu hỗn độn.

Đây là chuyện gì? Phải biết rằng, thuộc tính tinh thần lực khác nhau, quỹ tích vận hành trong cơ thể người cũng không giống nhau, lúc này mới có thể từ các chất đơn giản, biến thành các hợp chất phức tạp, tạo ra các công năng kỳ diệu khác nhau.

Giống như than củi và kim cương, đều là cùng một loại nguyên tử cấu thành, chỉ bởi vì phương thức tổ hợp và quỹ tích vận hành khác nhau, mà tạo thành sự khác biệt thật lớn.

Tuy nhiên, có một điều có thể khẳng định là, bất cứ là vật chất gì, đều có quỹ tích vận hành riêng, hơn nữa, loại quỹ tích này luôn luôn theo một quy luật nhất định.

Trong Ngũ hành tinh thần lực, Kim – sắc bén, Mộc – sức sống, Thủy – mềm mại, Hỏa – hung hãn, Thổ - trầm trọng... Mỗi loại đều có năng lực thần thông do quy luật vận chuyển khác nhau của tinh thần lực mang lại.

Mà tinh thần lực vận chuyển không hề có quy luật, sẽ không mang đến bất cứ năng lực thần thông tương ứng nào.

Trừ phi là tu luyện năm loại thuộc tính tinh thần lực đều đạt đến trạng thái đỉnh phong, ngũ hành hợp nhất, khiến cho tinh thần lực trở thành có thể thao túng được hỗn độn khí ngũ hành. Loại cảnh giới này thực sự không phụ thuộc vào thuộc tính tinh thần lực, cũng so với bất kỳ thuộc tính ngũ hành nào đều cường đại hơn vô số lần. Tuy nhiên, những nhân vật này đều là nhân vật có thể hủy thiên diệt địa, chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Dương Thiên Lôi dù tự đại tới đâu cũng không có khả năng cho rằng mình chỉ là một Tinh giả nhỏ nhỏ, lại sẽ có được Ngũ hành hợp nhất Hỗn độn chi khí.

Như vậy còn lại khả năng duy nhất chính là, hắn là người trời sinh phế căn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Dị biến của cự thạch (hạ)

mời xem

Người trời sinh phế căn, trời sinh không có bất luận thể chất ngũ hành gì, tinh thần lực hỗn độn không thể hình thành, không thể tu thành bất kỳ năng lực thần thông gì.

Nói cách khác, người trời sinh phế căn cả đời chỉ có thể dừng lại tại cảnh giới Tinh giả Cấp ba, tối đa chỉ có thể là một võ đồ thân thể tương đối cường hãn mà thôi.

- Móa nó, lẽ nào lão tử sống lại cũng vẫn chỉ làm một phế tài?

Giờ khắc này, trong lòng Dương Thiên Lôi tràn ngập một nỗi thất vọng thật lớn. Dương Thiên Lôi trước khi sống lại từ một thiên tài trong mắt hàng vạn người, phút chốc biến thành phế tài. Cả đời đều vì một lần nữa đoạt lại vinh quang của mình mà nỗ lực tu luyện không ngừng, khiến mình trở nên cường đại. Ý niệm này trong đầu cường liệt đến nỗi trở thành chấp niệm. Sau khi sống lại, Dương Thiên Lôi dung hợp tính cách nay của hắn, hơn nữa bản tâm hắn cũng không phải người chịu đứng sau. Bây giờ kết quả như vậy, làm sao hắn có thể chấp nhận đây?

“Ông... Ông...!”

Đúng lúc này, cự thạch dưới chân Dương Thiên Lôi dường như cũng bị tâm tình của Dương Thiên Lôi ảnh hưởng, phát ra từng đợt tiếng động từ nhỏ không thể nghe thấy, rồi to dần lên.

Khối cự thạch này sau khi bị lực lượng thần bí đánh nát, tựa hồ càng thêm yêu nghiệt, không ngờ còn có thể chủ động đáp lại tâm tình của Dương Thiên Lôi. Bất quá, lúc này Dương Thiên Lôi cũng không có tâm tình chú ý biến hóa quỷ dị của cự thạch. Hắn chỉ biết là, một nửa linh hồn tuyệt vọng và không cam lòng vốn từ lâu xâm nhập vào trong cốt tủy hắn đang dần thức tỉnh, hơn nữa, chịu ảnh hưởng của cự thạch, Dương Thiên Lôi chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng kích động, giống như một quả khí cầu bánh trưởng quá mức, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

- Móa! Con mẹ nó! Đây không phải muốn đùa giỡn ta sao?

Lần thứ hai tuyệt vọng khiến Dương Thiên Lôi phẫn nộ, rốt cục không thể kiềm chế được, hung hăng nện một quyền lên cự thạch.

“Phanh!”

“Ông... Ông...!”

Không ngờ một quyền này nện xuống, dị biến xảy ra. Khối cự thạch này lúc đầu phát ra thanh âm nhỏ không thể nghe thấy được, dần dần lớn lên thành tiếng kêu vang dội. Cùng lúc đó, toàn bộ tảng đá bắt đầu rung động kịch liệt, mớ hồ trong đó tản mát ra quang mang bảy màu nhàn nhạt, dĩ nhiên đây Dương Thiên Lôi đang đứng trên tảng đá ngã văng xuống đất...

- Kháo! Đây là có chuyện gì?

Dương Thiên Lôi đầy bụi đất từ trên mặt đất bò dậy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía tảng đá kỳ dị.

“Oanh!”

Đúng lúc này, hòn đá bỗng nhiên nứt toác ra. Một luồng ánh sáng màu đen từ giữa hòn đá đột nhiên bắn nhanh ra, thẳng về phía Dương Thiên Lôi với tốc độ kinh người. Dương Thiên Lôi căn bản chưa kịp có phản ứng, luồng ô quang đã chui thẳng vào trong miệng hắn, thoáng cái đã như nhập vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi.

Lập tức, Dương Thiên Lôi cảm giác trong thân thể của mình, chỗ đan điền bụng dưới đột nhiên xuất hiện một vật giống như một khối đá cuội đen lóng

lánh. Vật cổ quái đó vừa chui vào đan điền, liền từ từ xoay tròn. Theo vòng xoay của nó, một cỗ năng lượng quý dị nhanh chóng thâm nhập vào trong các kinh mạch khắp tứ chi Dương Thiên Lôi.

Cỗ năng lượng này mạnh mẽ dị thường, trong nháy mắt liền khống chế toàn thân Dương Thiên Lôi. Rất nhanh, Dương Thiên Lôi phát hiện thân thể của mình phẳng phất giống như hoá đá, trở nên cứng ngắc dị thường. Hắn ngơ ngác há miệng muốn kêu lên, nhưng ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không phát ra được. Bởi vì trước khi hắn kịp kinh hô, cỗ năng lượng này đã tràn tới mặt, triệt để khống chế toàn thân Dương Thiên Lôi.

Cũng không biết có phải cảm giác của Dương Thiên Lôi sai lầm hay không, dần dần hắn bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình không chỉ da, mà ngay cả cấu trúc cơ thể, bắp thịt, màng da, máu, kinh mạch, xương tủy... đều bắt đầu hoá đá một cách quý dị, thậm chí ngay cả tinh thần lực vô hình cũng dần dần ngừng vận chuyển, đọng lại như hoá đá, biến thành trạng thái vật chất hữu hình, bễ tắc tại kinh mạch trong đan điền. Lúc này, ngay cả hơi thở của hắn khi hô hấp, cũng đều trở nên nóng bỏng như nham tương chảy ra trước ngực.

Trong lúc nhất thời, Dương Thiên Lôi cảm thấy thân thể mình từ trong ra ngoài, từ vật hữu hình như cơ thể, tới thứ vô hình như năng lượng, tinh thần, tất cả đều biến thành một khối đá lớn.

Hắn không thể nhúc nhích, hô hấp cũng khó khăn, thậm chí ngay cả tư tưởng cũng đều đình trệ. Tràng cảnh thực sự quý dị mà điên cuồng.

Lúc này, trong cơ thể Dương Thiên Lôi, chỉ có một đạo tinh thần lực thật nhỏ ngưng tụ trước ngực là còn đang chuyển động, yếu ớt chống lại. Mặc dù loại chống cự này nhìn qua rất vô dụng, nhưng dù sao Dương Thiên Lôi cũng nhất định không chịu buông xuôi.

Đúng vào lúc này, nguồn năng lượng quý dị vốn vừa xâm lăng đột nhiên đình trệ, tiết tấu dần chậm lại. Cùng lúc đó, lại thêm một chuyện hoang đường quý dị nữa xảy ra.

Dương Thiên Lôi cảm giác được, một cỗ tinh thần lực kỳ dị từ hòn đá thoát ra, thâm nhập vào trong cơ thể hắn. Một loại cảm giác thân thiết khó hiểu, giống như huyết nhục tương liên nhất thời tràn ngập trong lòng Dương Thiên Lôi.

Loại cảm giác này, khi Dương Thiên Lôi ngồi trên cự thạch trước khi trùng sinh hắn cũng đã từng cảm giác được. Lúc đó, hắn thường nghĩ cự thạch dưới chân mình là có sinh mệnh, có thể hiểu được hi, nộ, ái, ố của chính mình, đồng thời cùng mình trong lúc đó còn có một mối liên hệ chặt chẽ không thể nói rõ ràng. Bất quá, ban đầu loại cảm giác này chỉ là rất mơ hồ, mờ ảo. Còn lúc này, Dương Thiên Lôi lại cảm nhận được mối liên hệ cổ quái đó một cách hết sức rõ ràng.

Loại cảm giác thân thiết này khiến tâm tình Dương Thiên Lôi không tự chủ được, trở nên buông lỏng. Hắn mơ hồ cảm nhận được, khối thạch đầu kia nói cho hắn biết, nó sẽ không làm tổn hại đến chính mình. Tinh thần lực ngưng tụ trong cơ thể vốn đang ngoan cố liều mạng chống đối cũng theo đó thư giãn trong chốc lát. Nhưng đúng vào lúc này, cỗ năng lượng quý dị kia lại một lần nữa xâm lấn mạnh mẽ, nhất thời chiếm nốt khu vực cuối cùng nơi ngực Dương Thiên Lôi, khiến Dương Thiên Lôi triệt để hoá đá.

Hai mắt Dương Thiên Lôi tối sầm, lập tức hôn mê bất tỉnh.

...

- Chính là tiểu tử này?

Cũng không biết qua bao lâu, một bóng dáng thon gầy, cao ngất, lặng yên không một tiếng động như u linh xuất hiện trong sân ký túc xá của Dương Thiên Lôi.

Đạo bóng dáng này lạnh lùng nhìn Dương Thiên Lôi lúc này đang cuộn mình thành một đồng nằm trên mặt đất như đã hôn mê bất tỉnh.

Một đoàn khí tức nồng nặc bùn đất từ trên người Dương Thiên Lôi phiêu tán ra.

- Ah? Cư nhiên đã ngưng tụ được thuộc tính Ngũ hành. Xem ra Tiểu Bạch si này đích xác không tầm thường... Ồ, Tinh Giả Hệ thổ, vừa lúc bị thể chất Hệ mộc của ta khắc chế. Điều cũng coi như thuận tiện cho ta hành động.

Thích khách không mời mà đến đột nhiên nhẹ giọng lẩm bẩm

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Quý dị

mời xem

Người này chính là Lôi Ngao. Lấy năng lực của hắn, muốn tìm đến nơi ở của một tân học viên quả thực quá đơn giản. Huống chi nơi ở của Dương Thiên Lôi vốn đặc biệt dễ tìm. Ai chẳng biết Tiểu Bạch si này cho tới bây giờ cũng không bước chân ra khỏi phòng ký túc xá cùng sân trước ký túc xá của hắn nữa bước? Lúc này mới khoảng chín giờ tối, toàn bộ vườn trường thỉnh thoảng truyền đến tiếng hò hét, tiếng đánh nhau, chính là thời gian tu luyện tốt nhất vào buổi tối.

Tính cách Lôi Ngao lãnh tính mà cẩn thận, lựa chọn xuất hiện lúc này, một khi có âm thanh gì phát ra, cũng căn bản sẽ không khiến bất luận kẻ nào chú ý. Hơn nữa, Dương Thiên Lôi lại không biết vì sao hôn mê trên mặt đất, chính là thời cơ phóng hoả giết người tốt nhất.

- Tiểu tử, ta và ngươi không oán không cừ, bắt quá, nếu ngươi đắc tội thiếu gia ta, cũng đừng trách ta thủ đoạn độc ác vô tình.

Nói xong những lời này, Lôi Ngao chậm rãi đến gần Dương Thiên Lôi.

“Vào! Vào!”

Tuy rằng lúc này Dương Thiên Lôi nhìn qua không hề có năng lực chống cự, nhưng tính cách cẩn thận vẫn khiến Lôi Ngao trước tiên phóng ra vài đạo năng lượng màu xanh, bắn tới trên người Dương Thiên Lôi, thử xem phản ứng của Dương Thiên Lôi.

Thủ đoạn này tất nhiên cũng không phải tinh thần lực ngoại phóng thực sự. Lôi Ngao lúc này bắt quá cũng chỉ là tu vi Tinh Giả Cấp năm đỉnh phong, tinh thần lực Hệ mộc, lại thuộc về loại người có tài nhưng trưởng thành muộn, không có khả năng vượt cấp phóng xuất tinh thần lực. Đây là dị năng đặc thù thuộc về Hệ mộc của Lôi Ngao, tia lực sắc phóng ra chỉ là năng lượng dị năng, cũng không phải tinh thần lực, lực sát thương không lớn, cũng không thể mở rộng. Nhưng chính loại dị năng này đã giúp hắn vô thanh vô tức phế bỏ đi thể chất của người mới, khiến người đó trở thành phế căn.

Ngũ hành có quan hệ tương sinh – tương khắc, cho nên khi dùng dị năng hệ mộc của Lôi Ngao đánh một kích vào trên người Dương Thiên Lôi, liền áp chế được khí tức Hệ mộc nồng đậm trên người hắn. Nhìn qua, tinh thần lực Hệ thổ của Dương Thiên Lôi tựa hồ bị dị năng Hệ mộc của Lôi Ngao hoàn toàn bó buộc, ngăn chặn.

Lôi Ngao gật đầu, lần thứ hai tay hắn lên. Lúc này hắn chuẩn bị trực tiếp vận dụng dị năng thể chất có thể phế nhân của mình. Loại dị năng này cần phải tiếp xúc gần đối phương mới làm được.

- Ủa?

Nhưng vào lúc này, trong lòng Lôi Ngao đột nhiên hiện lên một tia cảnh giác. Bởi vì hắn phát hiện, năng lượng Hệ thổ trên người Dương Thiên Lôi chỉ bị năng lượng Hệ mộc của hắn bao vây, dồn ép thành một đoàn nhỏ, cũng không thực sự bị áp chế. Mà đoàn năng lượng nhỏ bị dồn ép này, nhìn qua vô cùng dữ dằn, tựa hồ nếu bị dồn ép liền rất có thể bạo phát. Đã nhận ra năng lượng Hệ mộc, coi như vừa lúc kích hoạt quá trình này.

Tinh cảnh giác đã cứu Lôi Ngao một lần, nhận thấy không thích hợp, hắn lập tức nhanh chóng thối lui về phía sau.

Cùng lúc đó, “Ầm, ầm”, thanh âm trầm thấp vang lên, năng lượng Hệ thổ trên người Dương Thiên Lôi bạo phát mạnh mẽ như núi lửa phun trào, khiến vô số hòn đá bên cạnh Dương Thiên Lôi bay tung lên cao, phân ra tứ tán.

“Ahh!”

Lôi Ngao không tự chủ được hít sâu một ngụm lạnh khí. Đây là thủ đoạn gì? Ngoại lực phá hoại không ngờ cường đại như vậy! Nếu như mình không kịp thối lui, hiện giờ không chết cũng trong thương rồi.

Lúc này, năng lượng Hệ thổ nồng đậm quanh thân Dương Thiên Lôi đang chậm rãi từ trên mặt đất bay lên.

- Đây là chuyện gì?

Trong mắt Lôi Ngao hiện lên tia nghi hoặc mờ mịt. Hai hàng lông mày nhíu thật chặt.

Tình huống trước mắt đích xác có chút quỷ dị. Khí tức Hệ thổ nồng đậm toàn thân Dương Thiên Lôi đã đủ khiến Lôi Ngao kinh ngạc. Từ khi nào Tiểu Bạch si có được thực lực như vậy? Nhưng càng khiến cho Lôi Ngao cảm thấy kỳ quái chính là, về mặt lúc này của Dương Thiên Lôi...

Đó là về mặt hoàn toàn không có tình cảm, phẳng phất giống như khuôn mặt của một người không có sinh mệnh. Các cơ trên mặt hắn giống hệt một bức thạch điêu, hoàn toàn không có vẻ sinh động của người sống. Mà đôi mắt hắn như bị chìm đi trong màu vàng nâu của Hệ thổ, hoàn toàn không nhìn thấy đầu.

Nhưng chính khuôn mặt không chút biểu tình này lại khiến Lôi Ngao cảm giác được một loại uy hiếp cực lớn.

Trong nháy mắt, hắn liền đưa ra phán đoán của bản thân, thần trí của Tiểu Bạch si lúc này không thanh tỉnh, chỉ là bị công pháp đặc biệt nào đó tác động, thân thể mới phản ứng theo bản năng. Công pháp như vậy dành cho Tinh Giả cũng không phải không có, nhưng thông thường đều là công pháp dành cho Tinh Giả Hệ mộc tu luyện, hơn nữa là Tinh Giả cao giai Hệ mộc, vô luận như thế nào tựa hồ cũng không nên xuất hiện trên người một Tinh giả Hệ thổ, lại mới chỉ là cấp thấp.

Trọng yếu hơn là, loại công pháp này khiến Lôi Ngao cảm nhận được uy hiếp. Tuy rằng đây vốn tưởng là một nhiệm vụ dễ dàng lại đột nhiên biến thành như vậy khiến Lôi Ngao có chút không thể tiếp thu, nhưng trực giác nói cho hắn biết, Tiểu Bạch si này lúc này không thể xem thường.

“Soạt! Soạt!”

Lúc này, Dương Thiên Lôi chợt động. Hắn chậm rãi đi về phía Lôi Ngao. Quỹ dị chính là, theo mỗi bước di chuyển của hắn, các khớp xương trên tứ chi đều phát ra âm hưởng như tiếng nham thạch ma sát, đồng thời, những hạt năng lượng Hệ thổ màu vàng đất cũng theo bước đi của hắn, không ngừng từ trên người hắn tràn ra.

Trong nháy mắt, Lôi Ngao hầu như sản sinh ra ảo giác. Hắn nghĩ, Tiểu Bạch si trước mắt này căn bản không phải một người đang sống, mà là một khối tượng đá bị một Tinh Giả cao giai nào đó triệu hồi tới. Theo từng bước đi của hắn, không ngừng có bùn đất từ trên người hắn là tã rơi xuống.

- Đến đây đi.

Việc đã đến nước này, Lôi Ngao cũng không có khả năng lùi bước. Mặc kệ Tiểu Bạch si này thi triển yêu thuật gì, hắn cũng chỉ có thể tiếp chiêu.

Hết lớn một tiếng, song quyền Lôi Ngao như sấm đánh về phía ngực Dương Thiên Lôi.

Tinh giả cấp năm, tinh thần lực đã rèn luyện tới nội tạng, lực có thể so với hổ báo, tốc độ có thể so với tuần mã, sức lực dẻo dai, chỉ riêng thân thể bản thân đã là hung khí đáng sợ. Mà một kích này của Lôi Ngao, không chỉ mạnh mẽ mà còn hết sức thần tốc.

Cùng với Lôi Ngao phát lực, một cỗ tinh thần lực Hệ mộc quán chú về phía song quyền của hắn như nước chảy, sản sinh ra khí trường như có như không, vô cùng huyền ảo, biến hoá hàng nghìn, hàng vạn lần.

Khi tinh thần lực Hệ mộc bạo phát, cảm giác đặc biệt khoan khoái được Lôi Ngao phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Lúc này, nếu thần trí Dương Thiên Lôi tỉnh táo mà nói, nhất định sẽ thấy bên trong một quyền này của Lôi Ngao ẩn chứa khí trường ôn trọng mà mềm mại không gì sánh được, dường như thoáng cái phong kín toàn bộ góc độ tấn công, phảng phất như một cây cỏ thụ xanh tốt sum xuê, đột nhiên vung ra vô số cành lá mạnh mẽ phóng tới chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Quỹ dị (hạ)!

mời xem

Đây là vũ kỹ của Tinh Giả Cao giai Hệ mộc - Thiên Ti Mộc Linh Quyền! Loại vũ kỹ này ngoại trừ vẻ hung mãnh, còn có khí trường hệ mộc mềm mại dễ chịu giống như cành lá cây cỏ thụ quấn trên người. Một khi thân thể đối phương tiến nhập vào phạm vi của khí trường, sẽ bị những cành lá dây nhợ này gắt gao cuốn lấy, tất cả mọi động tác đều bị phong toả, chỉ có thể tùy ý đối phương xâu xé.

- Vào!

Đối mặt với công kích của Lôi Ngao, Dương Thiên Lôi cũng khẽ động. Tuy rằng toàn thân Dương Thiên Lôi nhìn qua đều như bức tượng đá cứng ngắt, nhưng một quyền hắn tung ra tốc độ cực nhanh. Bất quá rơi vào trong mắt Lôi Ngao lại khiến hắn rất khinh thường. Một quyền này không ẩn chứa bất cứ tinh thần lực gì, căn bản không phải vũ kỹ Tinh Giả, mà chỉ là quyền cước của võ đồ bình thường.

Tiểu Bạch si cũng vẫn chỉ là Tiểu Bạch si, bản thân không có tinh thần lực cường đại, cũng không hiểu cách vận dụng vũ kỹ, cư nhiên muốn dùng chiêu số của Võ đồ đi đối phó với một Tinh Giả. Điều này không phải muốn chết sao?

Cười lạnh một tiếng, Lôi Ngao nhanh chóng biến chiêu, song quyền thu phát tùy thân, cấp tốc một kéo một quán. Nhất thời, vô số tinh thần lực Hệ mộc vô hình cấp tốc quán lên, lôi kếp tay phải Dương Thiên Lôi, hung hăng quán chặt.

Nhưng rất nhanh, Lôi Ngao liền cười không nổi.

“Băng! Băng! Băng! Băng!...”

Liên tiếp âm thanh như xương, gân đứt gãy vang lên. Tinh thần lực cuốn lấy tay phải Dương Thiên Lôi dường như cuốn phải một lưỡi dao sắc bén, bị lưỡi dao chặt ngang, liên tiếp đứt gãy, thậm chí không hề chậm hơn so với tốc độ một quyền này của Dương Thiên Lôi.

“Kháo! Rốt cuộc là Tinh Giả Hệ thổ hay Tinh Giả hệ kim?”

Trong lòng Lôi Ngao thầm nghĩ to một tiếng. Cái này thực sự là yêu nghiệt! Tinh Giả Hệ thổ có tinh thần lực lợi hại như vậy từ khi nào? Huống chi Lôi

Ngao căn bản là không cảm nhận được một quyền này của Dương Thiên Lôì có bất luận tinh thần lực gì, chỉ mơ hồ nhận ra một cỗ năng lượng vô cùng kỳ lạ, nhưng tuyệt đối không phải bất luận hệ gì trong Ngũ hành. Khi năng lượng kỳ lạ này tán phát ra, cư nhiên lại trong phút chốc đánh tan khí trường của chính mình.

Nhưng sự thực thắng hùng biện. Bất kể thế nào, một quyền của Dương Thiên Lôì cũng đã xuyên thủng được khí trường của Lôì Ngao, buộc hẳn phải đưa tay đón đỡ một quyền này.

“Àm!”

Một quyền này của Dương Thiên Lôì vậy mà có thể bức một Tinh Giả Cấp năm như Lôì Ngao lui lại bốn năm bước xa. Hơn nữa, Lôì Ngao thậm chí còn cảm giác được, nơi tiếp xúc với một quyền này của Dương Thiên Lôì mơ hồ có cảm giác đau. Điều này quả thực không thể tưởng tượng.

Tinh Giả Cấp năm rèn luyện thân thể bản thân kiên cường dẻo dai không gì sánh được. Lấy cảnh giới lúc này của Dương Thiên Lôì, cho dù Lôì Ngao đứng yên ở đó tùy ý để Dương Thiên Lôì đánh lên, chỉ cần không đụng tới những chỗ yếu hại, đều không có khả năng tổn thương mây may đến hắn.

- Năm tay của Tiểu Bạch si này so với tảng đá còn cứng rắn hơn. Đây rốt cuộc là công pháp quý dị gì?

Trong lòng Lôì Ngao vô cùng kinh hãi, nhưng năm tay của Dương Thiên Lôì lại một lần nữa giờ lên.

Trong lòng Lôì Ngao tức đến thổ huyết. Hắn lần đầu tiên thấy một Tinh Giả lại sử dụng thủ pháp công kích cấp thấp của võ đồ như vậy. Nhưng hết lần này tới lần khác, vũ kỹ Tinh Giả của mình lại không cách nào vận lên đối phó với hắn. Rơi vào đường cùng, Lôì Ngao chỉ có thể ngưng tụ tinh thần lực, phụ trợ thân thể cùng vật lộn với Dương Thiên Lôì.

Một trận chiến này, Lôì Ngao thực sự là nghẹn uất không gì sánh được. Đối phương rõ ràng là một Tinh Giả cấp thấp, lại là Tinh Giả Hệ thổ bị mình khắc chế, nhưng hết lần này tới lần khác lại khắc chế võ kỹ Tinh Giả của mình. Mà trên góc độ võ đồ mà nói, Lôì Ngao còn dường như không phải đối thủ của Dương Thiên Lôì. Quyền cước của Dương Thiên Lôì vừa nhanh lại mạnh mẽ, hơn nữa rất quý dị. Tuy rằng dựa trên tốc độ thân thể, mình vẫn nhanh hơn Dương Thiên Lôì, nhưng mặc dù mình xuất thủ trước, năm tay của đối phương lại đi sau mà tới trước, đến trước ngực Lôì Ngao nhanh hơn một bước, bức Lôì Ngao phải tự thủ.

Rõ ràng là cự ly tương đồng, năm tay của đối phương vì sao có thể tới trước mình đây? Lôì Ngao không nghĩ ra.

Càng làm cho Lôì Ngao thổ huyết chính là, khi Tiểu Bạch si này động thủ, ngay cả vai căn bản cũng không động, căn bản không thể phán đoán được khi nào hắn công kích, từ góc độ nào đánh đến.

Càng quý dị chính là, có đôi khi rõ ràng mình chặn được năm tay của đối phương, nhưng trong nháy mắt trước khi hai bên tiếp xúc, cánh tay đối phương không ngờ có thể uốn khúc một cách quý dị, giống như roi quật, khiến phòng ngự của mình mất đi hiệu quả.

Khó lòng phòng bị!

Tràng diện trở nên rất hoạt kê. Đường đường Tinh Giả Cấp năm lại bị một Tinh giả cấp ba đuổi theo đánh loạn, chỉ có thể đau khổ tự thủ, một chút lực hoàn thủ cũng không có.

Bất quá chuyện này kỳ thực cũng không thể trách Lôì Ngao. Có võ kỹ Tinh Giả cường đại đề tu luyện, có Tinh Giả nào lại sẽ đi tu luyện cái loại quyền cước võ đồ đây? Trước mặt tinh thần lực, quyền cước võ đồ chỉ là cặn bã mà thôi, đối mặt với quyền cước quý dị này của Dương Thiên Lôì, chiêu số roi xuống hạ phong cũng không có gì kỳ quái. Hơn nữa, lúc này vô luận là lực lượng hay tốc độ của Dương Thiên Lôì đều vượt xa so với Tinh giả Cấp ba cùng Tinh Giả cấp năm của Lôì Ngao tuy rằng có chênh lệch nhưng dùng chiêu số tinh diệu ở trên cũng đã đủ bù đắp.

- Con mẹ nó! Đây là cái loại quyền chó điên gì?

Lại bị một quyền của Dương Thiên Lôì giáng trúng mặt, toàn bộ khuôn mặt của Lôì Ngao đã sưng phù lên. Hắn rốt cục nổi giận, mắng ầm lên bằng những ngôn từ không còn văn nhã. Kiểu đánh nhau không để ý đầu pháp này của Dương Thiên Lôì triệt để chọc giận Lôì Ngao. Khi đối mặt với một quyền nửa của Dương Thiên Lôì, Lôì Ngao hét lớn một tiếng, cơ bắp toàn thân và tinh thần lực dồn ép cực đại, không tránh không né, trực tiếp đón đỡ.

“Àm!”

Một quyền này của Dương Thiên Lôì hung hăng giã vào bụng Lôì Ngao. Lôì Ngao kêu lên một tiếng đau đớn, hộc ra một ngụm máu tươi. Nhưng một quyền này lại không thể khiến thân thể Lôì Ngao lay động mây may. Thừa cơ hội này, tay phải Lôì Ngao cấp tốc điểm hạ vài cái trên người Dương Thiên Lôì. Vài đạo năng lượng dị năng màu xanh nhất thời xâm nhập vào trong cơ thể Dương Thiên Lôì.

Đây chính là năng lượng dị năng Lôì Ngao dùng để phế đi thể chất của tân nhân.

Cảnh giới chênh lệch tựa hồ giúp cho công kích của Lôì Ngao dần có hiệu quả. Vài cỗ năng lượng dị năng có thể đánh tan tinh thần lực tiến vào trong cơ thể Dương Thiên Lôì. Năng lượng Hệ thổ vốn cuồng bạo trong cơ thể Dương Thiên Lôì như quả bóng cao su xì hơi dần dần xẹp xuống.

“Bịch!” một tiếng, Dương Thiên Lôì lập tức ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Nhân hoạ đặc phúc

mời xem

- Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ... Yêu nghiệt này!

Lôi Ngao lau lau vết máu trên khoé miệng, oán hận nhìn Dương Thiên Lôi trừng trừng, mắng một câu. Bất kể Tiểu Bạch si này quý dị thể nào, nhưng từ nay về sau, hắn cũng chỉ có thể trở thành một Tiểu Bạch si ngây dại chân chính.

Tinh thần lực một khi bị đánh tan, trừ khi là có thủ đoạn tái tạo huyết mạch trong truyền thuyết, bằng không cả đời cũng không thể có khả năng trở thành Tinh Giả một lần nữa.

Sau khi điều tức một lát, thân hình Lôi Ngao khẽ nhoáng lên, biến mất trong bóng đêm mênh mông.

Lôi Ngao không biết rằng, dị năng đặc thù của hắn không những không thương tổn gì đến Dương Thiên Lôi, ngược lại còn giúp hắn nhân hoạ đặc phúc.

Khi viên đá cổ quái đó tiến vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi, nó ẩn chứa năng lượng bạo tạc thật lớn như bom hẹn giờ. Lực lượng cường đại Dương Thiên Lôi vừa bộc lộ ra khi này chính là một bộ phận năng lượng này bạo phát. Giả như năng lượng này tùy ý bạo phát mà nói, thân thể Dương Thiên Lôi có thể không chịu đựng được, hoặc chí ít cũng phải chịu thống khổ, loại thống khổ Dương Thiên Lôi tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Nhưng khi Lôi Ngao vừa thăm dò, khiến một bộ phận năng lượng kinh khủng kia bộc phát, làm cho năng lượng trong cơ thể Dương Thiên Lôi vận chuyển không hề tích tụ, vô cùng thông suốt. Ngay sau đó, tại thời khắc mấu chốt, dị năng kia đánh tan quỹ tích vận chuyển của tinh thần lực đã giúp Dương Thiên Lôi một đại ân, triệt để đánh tan quỹ tích vận chuyển vốn hung bạo của năng lượng, giống như khai thông, giúp Dương Thiên Lôi vượt qua thời kỳ năng lượng hỗn loạn cực kỳ nguy hiểm, đồng thời có một quỹ tích vận chuyển mới hoàn toàn ổn định.

Lại nói tiếp, mặc dù là y sư cao cấp nhất Đế quốc Cát Ương chỉ sợ cũng chưa chắc xáo diệu được như Lôi Ngao, có thủ đoạn trị liệu bốn tạng bát ngàn cân kia.

Nếu như Lôi Hoành biết loại tình huống này, không tức giận đến thổ huyết mới là lạ. Đáng tiếc, hắn không thể biết. Cho dù là chính bản thân Dương Thiên Lôi cũng không rõ ràng lắm. Phúc hoạ tương y, ai có thể nói trước được đây?

...

Chờ khi Dương Thiên Lôi tỉnh lại, phía chân trời đằng đông đã hơi ló ra một tia sáng ban mai rực rỡ.

Dương Thiên Lôi “Ah” một tiếng, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, kinh nghi bất định quan sát, vuốt ve thân thể của mình.

- Da dẻ bình thường, chân lông ấm áp... Hoàn toàn không phải biến thành tảng đá!

Dương Thiên Lôi kinh hí reo lên. Sau khi hôn mê, hắn căn bản không biết chuyện Lôi Ngao đã tới.

Dương Thiên Lôi kinh ngạc phát hiện, tinh thần lực trong cơ thể vốn vô cùng hỗn loạn, thậm chí không thể nhận ra, bây giờ lại chậm rãi vận hành theo một quỹ tích nhất định dọc theo cơ thể.

Một loại khí tức nặng nề, chất phác phát ra từ thân thể Dương Thiên Lôi. Đó là khí tức của một thuộc tính trong Ngũ hành - Thuộc tính Hệ thổ.

Nhưng Dương Thiên Lôi biết, tinh thần lực của mình căn bản không phải chuyển hoá thành Hệ thổ, bởi vì quỹ tích vận chuyển của tinh thần lực này trong cơ thể mình tuyệt đối không phải quỹ tích của Hệ thổ. Điểm này, trong mấy năm công phu luyện tu luyện tinh thần lực, cũng phân tích không biết bao nhiêu cơ sở lý luận về tinh thần lực, Dương Thiên Lôi so với bất kỳ người nào đều càng thêm rõ ràng.

Quỹ tích vận chuyển của tinh thần lực Hệ thổ tuyệt đối không phải như thế! Tinh thần lực của mình mặc dù vận chuyển có quỹ tích, nhưng là một loại quỹ tích phi thường cổ quái. Dương Thiên Lôi chưa từng nghe qua, nhưng tuyệt đối không thuộc về bất cứ hệ nào trong Ngũ hành.

- Sao thì sao, quan cái gì quỹ tích, chung quy có còn hơn không. Nói không chừng cái loại quỹ tích này lại trâu bò đây!

Dương Thiên Lôi nghĩ mãi cũng không hiểu đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, đành tự an ủi mình.

Quỹ tích vận chuyển không thuộc về ngũ hành này rốt cuộc sẽ khiến Dương Thiên Lôi đạt tới trình độ thần thông gì, điều này ai có thể dự liệu được?

...

Thành Cực Dương, thủ đô Đế Quốc Cát Ương.

Thành Cực Dương vào tháng chín, cuối thu, không khí trong lành, chính là thời tiết tốt nhất cho du ngoạn và săn bắn. Rất nhiều dong binh đoàn thành thị lựa chọn lúc này bắt đầu một chuyến đi mạo hiểm. Bởi vì, lúc này trong rừng rậm chính là thời khắc ma thú hoạt động mạnh, dễ có thu hoạch. Nhưng đối với đa số dong binh đoàn và bách tính bình thường mà nói, bọn họ sẽ nguyện ý ở lại trong thành, bởi vì... Đây chính là thời điểm mỗi năm một lần học viện Cực Dương tổ chức “Tỷ thí người mới”.

“Tỷ thí người mới” là một trong đại sự thi đấu truyền thống tại Học viện Cực Dương, cũng chỉ có đại sự thi đấu này là hoàn toàn công khai, tất cả mọi người đều có thể tới xem. Bởi vì “Tỷ thí người mới” sẽ thi đấu ở lối đài phía Bắc kia, chỗ lối đài và thành nội chỉ cách một bức tường, chỉ cần trèo lên mấy toà nhà cao tầng bên ngoài thành, chiếm một vị trí tốt là người bình thường cũng có thể theo dõi tận mắt. Việc quan sát các Tinh Giả đánh nhau đến chết đi sống lại, đối với người bình thường mà nói, vô luận là thị giác hay nội tâm đều là một loại hưởng thụ.

Cách thời gian bắt đầu thi đấu “Tỷ thí người mới” chỉ còn vài tiếng đồng hồ, bên ngoài tường thành phía Bắc Học viện Cực Dương, trên các toà nhà cao tầng sớm đã chật ních dân chúng, không còn một chỗ trống. Bốn phía xung quanh Bắc Đẩu lối đài cũng toàn người là người. Tại đây có mấy nhả gian cao cao, có thể quan sát toàn bộ lối đài. Những nhả gian này không cho phép dân chúng đi vào, chỉ có người có thân phận nhân tài của đế quốc mới có đủ tư cách tiến vào.

Theo tục lệ chuộng võ của Đế quốc Cát Ương, Tinh Giả trong lòng dân chúng đại biểu cho giai tầng có vũ lực tối cao. Trở thành học viên của Học viện Cực Dương – một trong những học viện cao cấp nhất Đế quốc, chính là được vạn người chú mục.

Lúc này, vô số học viên với tâm tư khác nhau đều đi tới lối đài Bắc Đẩu, cùng đợi “Tỷ thí người mới” bắt đầu.

Dương Thiên Lôi cũng đang ở chỗ này thản nhiên đi dạo, không có chút khẩn trương nào trước khi đại tái bắt đầu.

Dương Thiên Lôi đã đợi ở đây từ rất sớm. Hắn sợ Trương Tử Hàm sẽ lo lắng cho mình, thậm chí nhẫn nhịn không nổi mạnh mẽ cưỡng bức ngăn cản mình dự thi. Hoặc là không làm, đã làm là phải làm đến cùng. Đó là lý do khiến hôm nay trời còn chưa sáng, hắn đã đi tới lối đài Bắc Đẩu.

Nhìn tổng thể lối đài Bắc Đẩu, có tất cả bảy lối đài chủ, từng lối đài chủ lại được phối hợp bởi bảy lối đài phụ, tổng cộng có thể cùng lúc chứa bốn mươi chín tổ học viên đồng thời chiến đấu, cũng coi như khá lớn. Tuy nhiên, tại Học viện Cực Dương cũng chỉ được tính là quần thể lối đài trung cấp, có thể thấy được lịch sử của học viện Cực Dương này như thế nào. Học viện tối cao của Tinh Giả, đích xác cũng có điểm khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Người u mê

mời xem

Hai bên trái phải lối đài, không hề thiếu các cửa hàng phụ trợ, bao gồm quầy vũ khí, quầy dược hoàn, y quán, thậm chí còn có cả đồ uống, đồ ăn vặt. Nhìn xa các loại cửa hàng tạp hoá, không chỗ nào là không có. Tuy nhiên, nơi này cũng chỉ là nơi dành cho Tinh Giả cấp thấp, Tinh Giả cao cấp thấy chỉ thêm chướng mắt.

Lúc này, Dương Thiên Lôi giống như lạc vào một thế giới khác, với các cửa hàng cổ quái. Dương Thiên Lôi ở trên Địa Cầu tất nhiên không thể nào được thấy khung cảnh kỳ lạ thế này, mà tại thế giới này, Dương Thiên Lôi trước khi trọng sinh cả ngày chỉ biết vui đầu tu luyện, cũng chẳng bao giờ tới những nơi như vậy. Điều này làm cho Dương Thiên Lôi đối với tất cả những sự vật xung quanh đều cảm thấy mới mẻ. Bất kể là những đại kiếm, chiến phù, bản giáp... Các loại vũ khí lạnh trước đây chỉ có trên tivi, hai những ả nhân công tượng (thợ lùn) chỉ cao tới eo Dương Thiên Lôi, râu mép chấm đất đang cảm thiết chuy từ ra sức làm việc, hoặc là những hoàn thuốc kỳ lạ đều khiến Dương Thiên Lôi nhìn không chán mắt, thẳng đến khi bị người chào mua mới tiếc nuối rời đi.

Dọc theo đường đi, cũng không có bất luận kẻ nào chào hỏi Dương Thiên Lôi. Nhưng thật ra cũng có một ít người “hào ý” quay lại phía Dương Thiên Lôi chỉ trỏ, nghị luận. Dương Thiên Lôi mơ hồ nghe được mấy tiếng “phê tài”, “ngu ngốc”, “không biết sống chết”... Những lời như vậy thực khiến Dương Thiên Lôi vô cùng phiền muộn. Xem ra danh tiếng ngu ngốc của hắn được truyền bá khá rộng rãi.

Bất quá, tâm tình của Dương Thiên Lôi lúc này cũng không tồi, cũng không thêm để ý mấy con ruồi đáng ghét này.

- Đến! Đến! Đến! Đặt đi! Đặt đi nào! Nếu không đặt sẽ không còn thời gian a!

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên hấp dẫn sự chú ý của Dương Thiên Lôi. Hắn theo tiếng rao nhìn lại, thấy một đám học viên tương đương tuổi mình đang vây quanh một cái bàn hé ra ở bên cạnh, đang thảo luận cái gì đó.

Ở phía khác của cái bàn, một Tinh Giả tuổi còn trẻ đang lớn tiếng hò hét. Thanh âm mới vừa rồi hấp dẫn Dương Thiên Lôi hẳn là từ hắn mà ra. Tinh Giả tuổi còn trẻ này bộ dáng cực kỳ thanh tú, so với Dương Thiên Lôi cũng chỉ kém một chút mà thôi, cùng đám mình tinh màn bạc “Hoa mỹ nam” Bồng Tử Quốc (Hàn Quốc – ợp pa) trong thời đại Dương Thiên Lôi trước khi trọng sinh có điểm tương đồng. Bất quá biểu hiện tên Tinh Giả trẻ tuổi này cũng không giống đám mỹ nam nhan nhò nhu nhược kia. Trong đôi mắt chớp động của hắn luôn ánh lên vẻ nhiệt tình mà giáo hoạt. Loại ánh mắt này Dương Thiên Lôi cũng không xa lạ. Trước đây trong góc chợ, nơi bày bán hàng giả, những người bán hàng rong cũng thường có ánh mắt như vậy.

- Các vị đừng chỉ xem mà không đặt a... Thời gian sắp hết rồi!

Tên Tinh Giả trẻ tuổi có chút không kiên nhẫn khi thấy đám quần chúng vây quanh trước mặt chỉ xem mà không đặt. Vừa lúc hắn chú ý thấy Dương Thiên Lôi, nhìn thấy đây là khuôn mặt lạ hoắc, lập tức hai mắt sáng ngời.

- Vị huynh đài này...

Tên Tinh Giả trẻ tuổi đẩy đoàn người ra, chặn ngang kéo tay Dương Thiên Lôi, nhiệt tình như huynh đệ lâu ngày gặp lại:

- Ta xem vị huynh đài này diện mạo hiên ngang, hồng quang đầy mặt, tất là người sắp có đại vận a. Không bằng đến đây thử vận may, đặt cược xem thế nào?

Nói xong liền lôi kéo Dương Thiên Lôi tới trước bàn.

Chờ sau khi Dương Thiên Lôi thấy rõ các vật bài trí trên bàn, không khỏi sùng sốt một chút.

Nguyên bản Dương Thiên Lôi cho rằng tên Tinh Giả trẻ tuổi nhìn qua rất giáo hoạt này hẳn là một tên nhà cái đánh bạc. Bất quá khi hắn thấy rõ đồ vật trên bàn mới biết được hắn không phải dân cờ bạc đơn giản, mà là dân cờ bạc chuyên nghiệp ẩn giấu tương đối sâu – làm cá độ.

“Tỷ thí người mới” sắp tới, tiểu tử này cá độ cái gì cũng không khó đoán, đương nhiên là về kết quả “Tỷ thí người mới”. Loại sự tình này trước khi trọng sinh, Dương Thiên Lôi đã nghe nói qua rất nhiều. Bất quá hắn không nghĩ tới ở thế giới này cũng có.

- Huynh đài, người nhìn những hạng mục này, quyết định đặt một cái đi. Ta có thể nói hạn mục gì cũng đều có...

Tên Tinh Giả trẻ tuổi chỉ vào đám giấy tờ tràn ngập trên bàn, nhiệt tình nói:

- Lợi nhuận lớn nhất, cũng là hạng mục đứng đầu, tất nhiên là dự đoán quán quân. Trong số này, có hai vị tuyển thủ rất được xem trọng. Huynh đài có hứng thú nhìn qua hay không?

- Ah?

Dương Thiên Lôi mỉm cười, theo chỉ điểm của Tinh Giả trẻ tuổi nhìn thấy một cái tên

- Lôi Kính?

- Đúng vậy! Lôi Kính là người Lôi gia, cũng là đạo sư trong học viện lần này – đệ nhất chiến tướng của Lôi Hoàn. Đẳng cấp không rõ, thuộc tính không rõ, là tuyển thủ thần bí nhất tại tỷ thí lần này.

Tên Tinh Giả trẻ tuổi miệng lưỡi lưu loát giới thiệu:

- Lôi Kính này lần đầu tiên tham gia “Tỷ thí người mới”, trước đây cũng chưa từng thấy hắn xuất thủ qua, thậm chí chẳng bao giờ nhìn thấy hắn. Có người nói, Lôi Kính một mực bị những Tinh Giả cao cấp của Lôi gia tại học viện bí mật dạy dỗ, hơn nữa tuổi còn trẻ đã luyện đến đại thành Lôi Vân Thân Pháp tổ truyền của Lôi gia. Đó là lí do vì sao mọi người không ai nhận ra hắn nhưng đều ca ngợi hắn đoạt quán quân. Đương nhiên, điểm cá quán quân của hắn cũng thấp.

- Người của Lôi Hoàn sao...

Dương Thiên Lôi nheo nheo mắt.

- Đúng vậy! Trước sau người Lôi gia đều một mực hò hét cổ vũ hắn rất trâu bò. Ngay cả mặt mũi còn chưa thấy nhưng lại trở thành ứng cử viên sáng giá cho chức quán quân. Thật đúng là loại thích trồng cây chuối, kiêu ngạo tận trời a...

Tên Tinh Giả trẻ tuổi bĩu môi, trong giọng nói tựa hồ có chút khinh thường, nhìn qua hình như đối với người Lôi gia không có hảo cảm. Điều này khiến Dương Thiên Lôi nhìn hắn thuận mắt hơn vài phần.

- Còn có vị này, vị này chính là người quen cũ.

Tên Tinh Giả trẻ tuổi cười tủm tỉm chỉ vào một cái tên khác, thanh âm trong đó Dương Thiên Lôi rất quen thuộc, chính là giọng điệu của nam nhân khi nói về nữ nhân.

- Tăng Cách La Mỗ?

Dương Thiên Lôi sững sốt. Cái tên này không giống tên của một mỹ nữ a.

- Đúng vậy! Tầng Cách La Mỗ, Tinh Giả Cấp năm Thủy hệ, một trong những người đang tham gia thi đấu ở giải đấu cao cấp nhất. Không nên bị tên của nàng mê hoặc. A, nàng là người đại thảo nguyên Cách Li Mộc Khánh. Người thảo nguyên bất kể nam nữ, tên đều khó nghe như vậy... Bất quá, nàng là một mỹ nữ hàng thật giá thật a...

Tên Tinh Giả trẻ tuổi ghé sát tai Dương Thiên Lôi, dùng một loại nhãn thần “tất cả nam nhân đều hiểu” nhìn Dương Thiên Lôi.

- Tầng Cách La Mỗ này từ khi tám tuổi đã tham gia “Tỷ thí người mới”, lần này là lần cuối cùng của nàng, cũng là hi vọng cuối cùng đoạt giải quán quân một lần. Mỗi trận đấu của Tầng Cách La Mỗ đều có không khí nóng nhất, hắc hắc... Tất cả nam nhân đều... Người hiểu đấy..

- Đồng học, nàng tối đa cũng mới mười hai tuổi phải không?

Dương Thiên Lôi nghi hoặc hỏi. Tuy rằng biết người dị giới tựa hồ phát dục sớm hơn so với người Địa Cầu, nhưng mười hai tuổi có vẻ cũng còn quá nhỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Ta có thể đặt hấn đạt quán quân không?

mời xem

- Hắc hắc, đến lúc đó người xem sẽ biết thôi.

Cười âm hai tiếng, tên Tinh Giả trẻ tuổi nói tiếp:

- Toàn bộ học viện đều nói rằng, Tầng Cách La Mỗ có ba tốt - trước lời, sau vênh, y phục thiếu. Tầng Cách La Mỗ này niên kỷ tuy không lớn, nhưng phát dục thật tốt a. Cũng không biết có phải người thảo nguyên đều trưởng thành sớm... Hơn nữa, tính tình người thảo nguyên dũng cảm, Tầng Cách La Mỗ này cũng vậy, khi đánh nhau luôn luôn không thích mặc nhiều lắm. Nàng nói như vậy đánh không thống khoái, cho nên, người hiểu chứ...?

- Tầng Cách La Mỗ này ngoại trừ ba tốt, còn có ba lạt – tính tình lạt, vóc người lạt, thanh âm lạt. Vì vậy, cũng có người xưng nào là Địa ngục Bào Hao Nữ, cũng có người dũng cảm tôn xưng nàng là Tầng ca.

- Địa Ngục Bào Hao Nữ? Tầng ca?

Dương Thiên Lôi buồn cười. Địa Ngục Bào Hao Cách La Mỗ, một quyền đánh tới Sử Thái Long, mê dạng nữ tử Tầng ca, hai vị này trước khi hấn trọng sinh, đối với dân mạng đều như sấm nổ bên tai. Tầng Cách La Mỗ này thật là có chút thú vị.

- Thế nào? Huỳnh đài muốn đặt người nào?

- Còn có người khác không?

- Có! Tất nhiên còn có rất nhiều hạng mục khác. Huỳnh đài từ từ xem!

Tên Tinh Giả trẻ tuổi nhiệt tình nói. Dương Thiên Lôi gật đầu, chậm rãi xem lướt qua mấy cái hạng mục trên bàn cá độ.

Ngoại trừ cá độ người đoạt giải quán quân, các chủng loại hạng mục khác cũng rất đa dạng: cái gì dự đoán sáu người mạnh nhất, dự đoán tứ cường, dự đoán trận có thời gian lâu nhất, dự đoán người dự thi có cảnh giới cao nhất, chậm đã, thậm chí còn có dự đoán người không may nhất, người có khả năng mắc sai lầm ngoài ý muốn nhất, người có khả năng nhất trượt chân trên lối đài, người có khả năng nhất có thể tập kích (ngực) nữ tuyển thủ... Những hạng mục rất đa dạng, thật đúng như tên Tinh Giả trẻ tuổi kia nói, muốn có hạng mục gì đều có cái đó, kể cả hạng mục không đáng có cũng đều có.

Khiến Dương Thiên Lôi bất ngờ chính là, hấn cư nhiên lại thấy được tên của mình, còn không chỉ xuất hiện ở một chỗ, hơn nữa nhân khí cũng đều rất cao. Theo thứ tự là ba hạng mục, người dự thi bị loại nhanh nhất, người dự thi cảnh giới thấp nhất, và người có khả năng nhất bị dọa tè ra quần.

- Người này, ta có thể cược hấn đoạt giải quán quân không?

Chỉ vào chính tên mình, Dương Thiên Lôi mỉm cười, nhặt nhẹo hỏi.

- Ah? Cái này...

Tên Tinh Giả trẻ tuổi vừa định nói, nhưng chỉ buột ra một chữ, liền lập tức bịt miệng mình lại. Nói đùa sao, có người coi tiền như rác đem dâng cho mình, lẽ nào mình còn phải nhắc nhở hắn đừng đưa?

- Vốn lẽ ra là không thể tùy tiện cải biến hạng mục, bất quá, ta cùng huynh đài thật như là vừa gặp đã quen, rất hợp ý nhau. Nếu là huynh đài yêu cầu, ta tất nhiên đề thêm hạng mục Dương Thên Lôi đạt quán quân là được rồi... Không biết huynh đài muốn đặt nhiều hay ít? Quy củ của ta là, thấp nhất là một chú, mỗi chú một ngân tệ, cao không giới hạn.

Dương Thên Lôi gật đầu, đưa tay vào trong người tìm kiếm, nhất thời ngây ngẩn cả người. Kiếp trước, hắn chỉ chuyên chú cho tu luyện, hầu như chưa bao giờ đi ra ngoài mua sắm, trong nhà cho tiền hắn, hầu như hắn cũng không dùng. Lần này bởi vì tới với, cho nên căn bản trên người một đồng cũng không có.

- Huynh đài còn do dự gì nữa?

Mắt thấy Dương Thên Lôi chậm chạp không móc tiền ra, tên Tinh Giả trẻ tuổi cho rằng hắn đổi ý, nhất thời có chút nóng nảy. Đây tựa hồ là được ăn mười hai, hắn đương nhiên không muốn tiền đến miệng túi lại bay mất.

- Huynh đài, mời ra đây, ta nói chuyện này chút.

Tên Tinh Giả trẻ tuổi kéo Dương Thên Lôi đến một góc vắng người, về mặt thần bí hề hề nói:

- Tiểu đệ lần này là lần đầu làm ăn, cho nên chỉ cần chú nhiều một chút tiểu đệ đều có tặng thể thêm một phần lễ vật thể hiện thành ý. Quy củ vốn là phải vượt trên năm chú mới được tặng lễ vật, nhưng ta cùng huynh đài đã hợp ý như vậy, chỉ cần huynh đài chú ba lần, lễ vật này xin dâng tặng huynh đài.

- Lễ vật gì vậy? Sao có vẻ thần bí vậy?

- Hắc hắc! Trăm phần trăm, ngàn phần trăm là thứ tốt a.

Tên Tinh Giả trẻ tuổi nhìn Dương Thên Lôi chớp mắt vài cái, lộ ra bộ dáng rất mập mờ:

- Ta dám khẳng định, trong học viện tuyệt đối không có thứ tốt như vậy.

Nói xong, tên Tinh Giả trẻ tuổi nhìn quanh bốn phía, thấy không ai chú ý tới góc này, mới cẩn thận từng li từng tí móc trong người ra hai cuốn sách có chút cũ nát:

- Đây là báu vật của bản thân ta, vốn là tuyệt đối sẽ không lấy ra ngoài, vạn nhất bị sư phụ trong học viện phát hiện, ta rất có thể xui xẻo... Bất quá, cùng huynh đài hợp ý, ta liền tặng cho người!

Dương Thên Lôi tiếp nhận cuốn sách, nghĩ thầm đây không phải là bí tịch tuyệt thế võ công gì chứ? Vừa hiếu kỳ mở ra nhìn, nhất thời thất vọng, cũng hiểu vì sao vừa rồi tên Tinh Giả trẻ tuổi làm ra bộ thần bí như vậy

Trong cuốn sách, chính là tranh vẽ một bộ nam nữ hoan ái.

- Thế nào? Huynh đài nghĩ sao?

Tên Tinh Giả trẻ tuổi về mặt chờ mong. Trước đây, hết thấy những đệ tử không chịu đặt cược, chỉ cần mình vừa bày ra mặt hàng thu hút này, lập tức hùng hồn nộp tiền, chưa từng có ngoại lệ.

Bất quá đáng tiếc, tên Tinh Giả trẻ tuổi lần này tính sai. Tại thế giới này, các loại ngành sản xuất còn xa mới bằng được thế giới Địa Cầu trước khi Dương Thên Lôi xuyên việt. Bản Đồng Cung Tập này bị học viện quản lý áp lực rất chặt chẽ. Đối với nữ nhân, tất nhiên là không được xem, bình thường đám đệ tử trẻ tuổi nhìn, tất nhiên là hai mắt xám ngắt, muốn ngừng mà không được. Nhưng đối với Dương Thên Lôi mà nói...

Kiếp trước hắn coi như đã đọc, đã xem qua rất nhiều cảnh sắc yêu đương động tình, sao có thể để ý loại tranh ảnh sơ sài lệch lạc này được? Có thể vũ nhục nhân phẩm của ca, nhưng sao dám vũ nhục thương thức của ca đây?

- Bình thường thôi... Hơn nữa, tư thế này có phải là hơi quá đơn điệu một chút không?

Dương Thên Lôi không chút hứng thú nói.

- Tư thế?

Tên Tinh Giả trẻ tuổi sững sờ. Bộ dáng này của hắn khiến Dương Thên Lôi minh bạch, tên này thì ra cũng chỉ là kiến thức nửa vời. Bất quá cũng khó trách. Thế giới này phương tiện thông tin vốn là lạc hậu, hơn nữa hắn cũng chưa được bao nhiêu tuổi, thật có thể hiểu thấu mới là kỳ quái.

- Đúng vậy! Quay đi quay lại đều là lão bản đây xe, hoàn toàn không có gì mới mẻ.

- Mới mẻ?

Tên Tinh Giả trẻ tuổi hai mắt sáng lên, ngay cả xưng hô cũng đều thay đổi:

- Lão huynh còn biết tư thế mới mẽ?

- Bình thường thôi! Cái gì Quan Âm tọa liên, lão thụ bàn căn, liễu thụ phản đăng, Kim Đồng tặng hoài, bài giang đạo hải... Ca đều biết một chút

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Vịnh Xuân, Dương Thiên Lô (thượng)

mời xem

- Ta kháo... Đại ca a!

Dương Thiên Lô liên tiếp trâu bò hò hét ra mấy thuật ngữ chuyên nghiệp, nhất thời khiến tên Tinh Giả trẻ tuổi triệt để oanh động, không phân biệt nổi phương hướng. Lúc này, hắn nhìn Dương Thiên Lô, nhân thần đã hoàn toàn chuyển thành ngưỡng mộ

- Đại ca nói cho tiểu đệ một chút, những tư thế này là như thế nào?

- Ta sẽ nói cho ngươi nghe. Đừng truyền ra ngoài đó...

Dương Thiên Lô cười hèn mọn. Tên Tinh Giả trẻ tuổi lập tức gật đầu như gà mổ thóc.

Rất nhanh, tên này đã bị kiến thức “uyên bác” của Dương Thiên Lô triệt để thuyết phục. Miêu tả của Dương Thiên Lô khiến hắn cảm thấy mới mẻ vạn phần, kích động không ngớt, mặt đỏ tới mang tai, thậm chí xấu hổ đến cứng đờ người...

Ngắn ngủi trong mười phút đồng hồ, tên Tinh Giả trẻ tuổi đã triệt để bị Dương Thiên Lô “cảm hoá”, xưng hô đã từ đại ca lên cấp lão đại rồi.

Ngay cả khi Dương Thiên Lô vay tiền hắn đặt cược, hắn cũng không chút do dự cho mượn, thậm chí còn hào tâm nhắc nhở Dương Thiên Lô một câu:

- Lão đại, đừng nói ta không xem trọng tình người, huynh hạ chú thế này, thật không có một phần thắng a. Ai chẳng biết cái tên Dương Thiên Lô kia mười một tuổi còn không thể trở thành Tinh Giả. Gần đây đệ nghe phong thanh có người nói tiểu tử này tựa hồ gặp được kì ngộ, rốt cục cũng có thể trở thành Tinh Giả, nhưng hắn dù sao cũng đã muộn mới đạt được cảnh giới này, có cái gì đáng trông mong sao? Không bị loại ngay từ vòng đầu tiên cũng đã cảm tạ trời đất rồi. Sao có khả năng đoạt quán quân chứ?

- Ta chỉ là đặt cho vui thôi.

Dương Thiên Lô cười cười, cũng không giải thích nhiều

- Nếu bị thua, ta trả tiền cho đệ là được.

- Lão đại nói như vậy là khinh thường tiểu đệ rồi. Không phải chỉ là mấy đồng tiền sao? Huynh cảm là được, còn nói cái gì.

Tên Tinh Giả trẻ tuổi kích động nhảy dựng lên, lại nhỏ giọng nói:

- Chỉ cần lão đại sau này chỉ giáo tiểu đệ nhiều nhiều là được. Ta thấy lão đại nhất định là tán gái vô số mới có được học thức uyên bác như vậy. Về sau tiểu đệ phải dựa vào lão đại rồi.

- Thành ah!

Dương Thiên Lô nhìn một chút lên lời dài

- Thi đấu bắt đầu rồi. Ta đi trước, lát nữa sẽ trò chuyện.

- Như thế lão đại cũng là tuyển thủ dự thi sao?

- Ngươi cũng vậy?

Dương Thiên Lô sững sờ.

- Hắc hắc! Đệ đích xác cũng báo danh, bất quá theo thực lực này của đệ, cũng chỉ là đi góp vui thôi, có thể qua vòng thứ nhất cũng cảm tạ trời đất rồi.

Tên Tinh Giả trẻ tuổi cười nói:

- Tiểu đệ họ Phong, tên Mã Ngu. Còn không thỉnh giáo tôn tính đại danh của lão đại?

- Phong Mã Ngu? Tên này có ý tứ...

Dương Thiên Lôi cười cười:

- Ta sao? Ta chính là cái tên... Dương Thiên Lôi kia.

- Dương Thiên Lôi?

Trong khi Phong Mã Ngu còn đang trợn mắt há hốc miệng, Dương Thiên Lôi xoay người rời đi.

- Hai vị chuẩn bị xong chưa?

Trên một lôi đài phụ ở phía Tây lôi đài Bắc Đầu, một trung niên nam tử mặc trang phục trọng tài màu đen nhìn hai tuyển thủ dự thi trước mặt, mặt không chút biểu tình hỏi.

Cùng các lôi đài khí thế ngất trời khác so sánh, lôi đài này có vẻ có chút quanh quẽ, trọng tài rõ ràng cũng không hề cảm thấy hăng hái. Trên lôi đài phụ như thế này thông thường an bài một ít trận đấu thứ yếu, mà lần này hai tuyển thủ lên đài càng làm cho trận đấu không lên nổi chút tinh thần. Nguyên nhân bởi vì, trong hai tuyển thủ này có một người bất quá mới chỉ đạt cảnh giới Tinh giả Cấp ba nhập môn.

Cảnh giới quá thấp! Trận đấu hoàn toàn không có chút gay cấn nào.

- Tiểu tử này chính là tên Dương gia nổi danh Tiểu Bạch si Dương Thiên Lôi a. Lớn lên ngược lại chỉ là dạng chó hình người a..

Bên cạnh lôi đài cũng chỉ có vài khán giả, cũng đều là bằng hữu của đối thủ Dương Thiên Lôi. Đại danh của Dương Thiên Lôi tại Học viện Cực Dương không người nào là không biết, nhưng người thực sự nhận ra hắn cũng không có nhiều.

- Tiểu tử này tiến bộ rất nhanh a...

Lực chú ý của mọi người cũng bị Dương Thiên Lôi hấp dẫn.

Trên thực tế, nếu chỉ là tu luyện không thành được Tinh Giả, là một Tinh Giả phế tài mà nói, danh khí của Dương Thiên Lôi cũng sẽ không lớn như vậy. Nhưng then chốt là, hắn là người Dương gia, lại là huyết mạch chính tông của Dương gia.

Dương gia, thế gia võ học ưu tú nhất đế quốc, từ trước tới nay đều là lấy gia võ hưng thịnh, cao thủ phần đông đều nổi danh. Gia chủ đương đại, cũng chính là gia gia của Dương Thiên Lôi, Dương Hồng Toàn, càng sở hữu thực lực kinh khủng – Tinh giả cấp chín, đã tiếp cận cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong. Hơn nữa chỉ cần công lớn lao, được xưng là “Liệt Hoả Quân Thần”, là một trong hai đại nguyên soái của đế quốc.

Phụ thân của Dương Thiên Lôi, Dương Huyền Phong theo Dương Hồng Toàn vào sinh ra tử, đến bây giờ cũng đã một mình đảm đương chức vụ đại tướng một phương, được xưng là “Huyết Y Đại Tướng”, hơn nữa tu vi cũng đạt cấp tám đỉnh phong, đã có tư cách trùng kích cấp chín, gần bằng Dương Hồng Toàn. Quan trọng hơn là, Dương Huyền Phong mới bốn mươi một tuổi. Trẻ như vậy đã có được tu vi kinh khủng như thế, tất nhiên là tiền đồ vô lượng. Hắn cũng được công nhận là một trong những cao thủ của đế quốc có hi vọng trùng kích cảnh giới Tiên Thiên trong truyền thuyết.

Hào quang chói mắt bao phủ, chỗ thiếu hụt tất nhiên cũng bị phóng đại vô hạn. Là con trai độc nhất của Dương Huyền Phong, cháu ruột của Dương Hồng Toàn, tên ngu ngốc Dương Thiên Lôi giống như một tuyệt sắc mỹ nữ trên mặt đột nhiên xuất hiện một vết sẹo lớn, đặc biệt nhìn thấy mà giết mình, xấu xí không chấp nhận được.

Hơn nữa, mọi người thường có tâm tính như vậy, thấy một người vốn cao cao tại thượng được người người ngưỡng mộ bị xấu mặt, bị giẫm đạp, so với nhìn một người bình thường bị xấu mặt, bị giẫm đạp khoái cảm hơn nhiều. Dường như hình ảnh Dương Thiên Lôi trước khi xuyên việt trở thành sự việc huyền ảo như vậy đơn giản chỉ bởi vì đương sự vốn hào quang chói mắt mà thôi. Bằng không, đổi lại là một người bình thường bị như vậy, có thể có bao nhiêu người quan tâm? Lại có bao nhiêu người lòng đầy căm phẫn chỉ trích đương sự không biết xấu hổ?

Quần chúng vốn thích nghe ngóng, cùng với địch nhân của Dương gia ở sau lưng thêm dầu vào lửa, lúc này mới tạo nên danh hiệu “Cực Dương đệ nhất ngu ngốc” của Dương Thiên Lôi.

- Lần này Âu Dương đại ca không ngờ vớ được đại vận, vòng đầu coi như dạo chơi, trực tiếp tấn cấp a.

- Ha ha! Ta vừa đặt tiểu tử này là tuyển thủ cảnh giới thấp nhất "Tỷ thí người mới", quả nhiên không sai a.

- Âu Dương đại ca, đừng hạ thủ lưu tình. Mau đánh cho Tiểu Bạch si này không dậy nổi. Ta đã bỏ ra không ít tiền, đặt tiểu tử này là tuyển thủ bị loại nhanh nhất a.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Vịnh Xuân, Dương Thiên Lôi (hạ)

mời xem

Trong lúc nhất thời, bằng hữu của đối thủ Dương Thiên Lôi kia đều đánh trống reo hò, khiến phụ lời vốn quanh quẩn này náo nhiệt hơn một chút.

Lần này, đối thủ của Dương Thiên Lôi là một nam tử thân hình cao lớn, uy mãnh, tuy rằng cực lực che giấu, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, công phu che giấu còn không tới nơi tới chốn, vẫn không che giấu được vẻ mặt vui mừng.

- A, Dương học đệ, ta là Âu Dương Khánh, là Tinh Giả cấp bốn nhập môn Hệ mộc. Nếu gặp lại sẽ xin hạ thủ lưu tình a, ha ha...

Âu Dương Khánh giả vờ khiêm tốn nói với Dương Thiên Lôi vài câu, nhưng trên mặt lại tràn ngập vẻ cười cợt. Dù cố che giấu nhưng bộ mặt nhin cười đến đỏ bừng đã bán đứng hắn.

Dương Thiên Lôi cười cười không thèm để ý, tựa hồ không bị vẻ coi thường của đối thủ và tiếng trống reo hò phía dưới ảnh hưởng.

Một Tinh Giả cấp bốn Hệ mộc đỉnh phong, Dương Thiên Lôi cũng không để trong lòng.

Từ khi thân thể trải qua dị biến tại tảng đá, Dương Thiên Lôi đã bỏ ra không ít công sức nghiên cứu quỹ tích vận hành cổ quái của tinh thần lực của mình. Tuy rằng vẫn như trước không rõ chuyện gì xảy ra, có gì huyền bí, nhưng Dương Thiên Lôi chỉ ít cũng hiểu rõ một việc.

Một là có thể làm cho lực lượng cùng tốc độ của mình so với Tinh Giả cùng giai cường đại hơn rất nhiều, hai là, tinh thần lực cổ quái này của mình đối với tinh thần lực khác có sức chống cự kỳ lạ. Đây cũng là nguyên nhân khiến tinh thần lực hệ kim ngoại phóng của Lôi Hoành không tạo thành bất kỳ thương tổn gì đối với mình.

Điều này làm cho Dương Thiên Lôi nghĩ rằng, võ kỹ của Tinh Giả tựa hồ cũng không khó đối phó. Chính mình trước khi trùng sinh cũng từng học qua một chút quyền thuật, tuy rằng chỉ là nửa vời, nhưng dùng để đối phó những tên Tinh Giả hoàn toàn coi thường tu luyện quyền cước này tựa hồ cũng đủ rồi. Bởi vì tinh thần lực của bọn họ hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến mình.

Nghĩ vậy, Dương Thiên Lôi chậm rãi chỉnh xiêm áo, chuẩn bị thủ thế, bắt chước một vị võ học Tông Sư trong một bộ phim đã từng xem qua trước khi xuyên việt, cảm giác vô cùng bình tĩnh, đặc biệt đỉnh đặc nói:

- Vịnh xuân, Dương Thiên Lôi.

...

- Dương lão, hôm nay tinh thần không tệ a!

- Là Hồng Toàn sao? Không ngờ lần này ngươi đích thân đến, là tới xem tôn tử của ngươi thi đấu sao?

Trước giờ thi đấu bắt đầu, một vài đại nhân vật cũng từ từ đến đông đủ. Rất đông học viên trẻ tuổi vây quanh hai bên lối đi đài xem thi đấu. Mà một ít đệ tử cấp cao cùng với các lão sư trong học viện đa số ngồi trên khán đài trái phải hai bên lối đi đài Bắc Đẩu. Ngoài ra, còn có mấy gian ghế lô kiến trúc cao cấp chuyên phục vụ những người có thân phận đặc biệt tới xem thi đấu.

Trong một gian ghế lô chính giữa lớn nhất, có các nhân vật địa vị cao nhất đang ngồi, bao gồm Viện trưởng Học viện Cực Dương Dương lão, một vài học viên nòng cốt tinh anh, cùng với các đại biểu của đế quốc.

Là một trong ba giải thi đấu truyền thống của học viện cao cấp nhất Đế quốc, mỗi lần “Tỷ thí người mới” diễn ra, Đế quốc Cát Ương đều phái đại biểu quan văn võ tới, cực kỳ coi trọng. Hôm nay trong số văn thần võ tướng của Đế quốc, võ tướng lấy Dương Hồng Toàn làm đầu, văn thần thì do Gia chủ Lôi gia Lôi Văn Vũ dẫn đầu, cho nên đế quốc phái ra đại biểu cũng đều là người hai nhà Dương – Lôi. Chỉ có điều, “Tỷ thí người mới” dù sao cũng là giải đấu truyền thống của Học viện Cực Dương có ảnh hưởng tương đối nhỏ, bình thường gia chủ hai nhà Dương Lôi cũng sẽ không đích thân lộ diện, mà là phái đại biểu đi trước. Tỷ như Lôi gia lần này phái tới trưởng tử của Lôi Văn Vũ – Lôi Chấn

Nếu như là “Tinh Giả đại tái”, giải thi đấu tiêu chuẩn cao cấp nhất được tổ chức ba năm một lần mà nói, chắc chắn ngay cả Hoàng đế cũng sẽ tới tận nơi ủng hộ.

Tuy nhiên, lần này người Dương gia tới lại là gia chủ Dương Hồng Toàn.

- Không sai! Ta tới là để xem Tiểu Lôi biểu diễn. Ta cũng mới biết được tiểu tử này không ngờ lại báo danh thi đấu.

Trước mặt Dương lão, Dương Hồng Toàn cũng không hề giấu diếm.

- Tôn tử của ta lần đầu tiên tham gia loại thi đấu này, ta là gia gia sao có thể không cổ động đây? Ha ha...Bất quá, ta thật không ngờ, chưa đến một tháng ngắn ngủi, tiểu tử này cư nhiên dám tham gia “Tỷ thí người mới”, thực sự là không biết tự lượng sức.

Dương Hồng Toàn cố tình khiêm tốn nói, nhưng nét mặt già nua lấp loé hồng quang chứng tỏ lão nhân này đối với việc tôn tử của mình chỉ trong không đầy một tháng đã có thể từ không có trụ cột trở thành người có tư cách tham gia “Tỷ thí người mới” là cực kỳ tự hào.

- May mà có Dương lão tài bồi a!

Đương nhiên, Dương Hồng Toàn cũng không quên cảm tạ Dương lão một chút. Nếu lão không có tuệ nhãn, đề nghị Dương Thiên Lôi học tập "Cửu chuyển dịch cân kinh", Dương Thiên Lôi cũng không thể có tiến bộ thần tốc như vậy.

- Đây là kết quả do Tiểu Lôi tự mình nỗ lực, đương nhiên, nha đầu Tiểu Hàm kia cũng xuất lực không ít a.

Dương lão tìm tìm cười nói một câu. Dương lão cùng gia chủ gia tộc của Trương Tử Hàm là bạn cũ. Lão để Trương Tử Hàm truyền thụ "Cửu chuyển dịch cân kinh" cho Dương Thiên Lôi, ngoại trừ tín nhiệm năng lực của Trương Tử Hàm cũng không thể nói không có chút tâm tư riêng.

Gia tộc của Trương Tử Hàm tuy rằng cũng là danh môn vọng tộc, bất quá gia tộc này lại thiên về nghiệp buôn bán, ở trong triều cũng không có căn cơ quá sâu, có thể cùng gia tộc có thực quyền như Dương gia thành lập mối quan hệ tốt đẹp là rất cần thiết. Cho nên, với thân phận của Trương Tử Hàm vốn là không có tư cách ngồi tại lô ghế này, nhưng Dương lão cố tình mang nàng đến.

- Đúng đúng! Ta còn muốn cảm tạ Tiểu Trương sư phụ. Tiểu Trương sư phụ, đến đây ngồi đi.

Dương Hồng Toàn thân thiết bắt chuyện, mời Trương Tử Hàm tới ngồi xuống cạnh mình. Nhìn nữ hài tử xinh đẹp văn nhã này, càng nhìn càng thích, nghĩ thầm đáng tiếc nhất là niên kỷ hơi lớn một chút, so với Tiểu Lôi lớn hơn vài tuổi. Cũng không biết Tiểu Lôi có để ý hay không, chờ khi Tiểu Lôi trưởng thành, mang nha đầu kia về nhà làm cháu dâu cũng không tệ.

Tâm tình Dương Hồng Toàn và Dương lão thực sự không tồi, nhưng lúc này Trương Tử Hàm bên cạnh bọn họ chỉ miễn cưỡng vui cười, lại như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Người khác không biết nội tình cùng nguy hiểm việc Dương Thiên Lôi tham dự “Tỷ thí người mới” lần này, nhưng Trương Tử Hàm biết. Vốn Trương Tử Hàm thật sự định trước kì thi đấu một ngày một đêm ngăn trở Dương Thiên Lôi dự thi. Tuy rằng Học viện Cực Dương đối với đệ tử báo danh mà không thi đấu xử phạt rất nghiêm khắc, nhưng như vậy chẳng phải vẫn hơn là lên lô đài mạo hiểm tính mạng sao?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Thiếu gia quyền

mời xem

Đáng tiếc tiểu hoạt đầu kia trời còn chưa sáng đã trốn mất, khiến Trương Tử Hàm tìm mãi không thấy. Lúc này Trương Tử Hàm cũng chỉ có thể cầu khẩn Dương Thiên Lôi sẽ không xảy ra chuyện gì lớn. Bằng không, nàng thật không biết làm sao đối mặt với Dương Hồng Toàn và Dương lão.

- Ô? Tiểu Lôi hình như đã lên sàn đấu a.

Lúc này, ánh mắt Dương lão liếc thấy một người đang đi lên lô đài ở một phụ lô không xa, chính là Dương Thiên Lôi.

- Vịnh Xuân? Vịnh Xuân là như vậy? A...Ha ha...Cái này con mẹ nó là cái tư thế gì? Thoạt nhìn có điểm giống phong thái của ếch xanh, lại có chút giống đàn bà phong vận a

- Nguyên lai Tiểu Bạch si còn là một nàng ẻo là a

- Tư thế này là học được từ nữ nhân sao? A ha...Ha...

Lúc này, bên cạnh lô đài, mấy bằng hữu của Âu Dương Khánh rõ ràng là bị cách thủ thế của Dương Thiên Lôi chọc cười rồi.

Vịnh Xuân Quyền còn có biệt danh khác là “Thiếu gia quyền”. Biệt danh này có hai tầng hàm nghĩa. Một là vì muốn tu luyện Vịnh Xuân Quyền phải có sự phụ nổi danh tự tay dạy bảo, lúc nào cũng cùng danh gia luận bàn mới có thể chân chính đại thành. Cùng văn phú võ, muốn thành sư phụ mà không có

tiền là không được. Cho nên trước kia Vịnh Xuân Quyền chỉ có thiếu gia nhà giàu mới có thể luyện tập. Đây cũng là nguyên nhân trước khi xuyên việt Dương Thiên Lôi mới chỉ luyện nửa vời.

Hàm nghĩa thứ hai là, Vịnh Xuân Quyền vốn do nữ nhân sáng chế, đối với nam nhân mà nói, có không ít tư thế nhìn qua thực có chút con mẹ nó, nương nương khang khang. Nam nhân bày ra nhưng tư thế này, cũng chỉ có thể nhìn giống như đám thiếu gia văn nhả.

Bất quá, Vịnh Xuân Quyền một khi động thủ, không người nào lại nghĩ bộ quyền pháp vốn rất âm khí này trong thực chiến lực sát thương rất mạnh. Vịnh Xuân Quyền cũng do Vịnh Xuân diễn sinh mà ra. Lý Tiểu Long sáng tạo Tiết Quyền Đạo là do tôn sùng quyền thuật Trung Quốc, nhưng trong lòng rất nhiều người ngoài nghề, võ thuật Trung Quốc lại đại biểu là Vịnh Xuân Quyền.

Nguyên tắc “Trung tuyến lý luận” và “Hướng mặt truy hình” trong Vịnh Xuân Quyền khiến cho quyền thủ có thể hướng mặt địch nhân hoặc cùng trung tuyến của địch nhân bảo trì một mặt bằng. Hơn nữa, công kích của Vịnh Xuân Quyền đều là do trung tuyến của mình phát ra, trực tiếp công kích trung tuyến của đối phương. Điều này cũng địch ta đối mặt trong cự ly ngắn nhất.

Trong cùng tốc độ, công kích cự ly càng gần tất nhiên càng có thể trúng mục tiêu dễ hơn và nhanh hơn. Đây cũng là nguyên nhân nắm tay của tuyến thủ Vịnh Xuân Quyền luôn đi sau mà tới trước.

- Dương học đệ, tư thế này thật đúng là... Thực sự nâng cao tinh thần a. Ha ha...

Âu Dương Khánh ở đối diện hiển nhiên cũng bị Dương Thiên Lôi kích động không nhẹ, ngay cả mặt ngoài tôn trọng cũng không giả bộ nổi nữa

- Ta đây đã có thể động thủ a...Cẩn thận...

Nói xong, toàn thân Âu Dương Khánh ngưng tụ nổi lên một cỗ khí tức Hệ mộc vô hình. Hắn chuẩn bị dùng phần nửa thực lực để thoát cái khiến Tiểu Bạch si éo là này roi dài. Dù sao bằng hữu mình cũng đã dự đoán Dương Thiên Lôi là người bị loại nhanh nhất, mình cũng nên thoải mái một chút nguyện vọng của bằng hữu được rồi, nhân tiện có thể chà đạp hắn một chút.

- Kháo! Bên kia không ngờ đã kết thúc!

Nhưng Âu Dương Khánh còn chưa xuất thủ, mấy bằng hữu của hắn bên kia đã nhao nhao lên.

- Người thắng lợi, Lôi Kính!

Cùng lúc này, một lời dài bên cạnh chủ lời dài truyền tới tiếng phán quyết không thể tưởng tượng của tài phán trưởng.

“Àm!”

Rất nhiều đệ tử vây xung quanh lời dài nhất thời bùng nổ tiếng hoan hô. Mọi người ngay cả Lôi Kính xuất thủ như thế nào còn chưa thấy rõ, trận đấu đã kết thúc rồi.

- Cũng quá biến thái đi! Học trưởng kia cũng là Tinh Giả cấp bốn đại thành hệ thủy, thực lực cũng không kém, vì sao vừa vào đã bay ra như vậy?

- Người có thấy Lôi Kính xuất thủ thế nào không?

- Không có! Ta căn bản không thấy rõ...

- Thật là đáng sợ... Xem ra lần này chức quán quân đại tái ngoài Lôi Kính ra không còn ai nữa.

Mấy học viên ở hai bên lời dài lớn tiếng nghị luận, truyền tới chỗ lời dài Dương Thiên Lôi đang đứng, nhất thời có mấy người bạn của Âu Dương Khánh bị ai nói:

- Gặp quỷ rồi! Tên học trưởng xui xẻo kia vì sao kém cỏi như vậy? Lần này đặt sai cửa rồi. Dương Thiên Lôi tối đa cũng chỉ là người thứ hai bị loại mà thôi.

- A...

Nhưng lời người này còn chưa dứt, trên một chủ lời cách đó không xa lần thứ hai truyền đến tiếng oanh động. Đúng là có thêm một trận nữa đã phân thắng bại.

Lời dài kia tương đối xa, mọi người chỉ mơ hồ nghe được mấy tiếng.

- Thắng lợi... Phong...

Lần này ngay cả Dương Thiên Lôi cũng có chút hơi phân thần: “Phong? Chẳng lẽ là tên Phong Mã Ngu kia?”

- Lăn xuống đi thôi!

Lúc này, Âu Dương Khánh đã hồi phục tinh thần, hú lên quái dị, thân thể cao lớn như quả bóng cao su bắn lên, hai tay mở ra to lớn như hai cái quạt

huong bỏ võ tới Dương Thiên Lô. Cùng lúc đó, quanh thân thể hắn đã ngưng tụ nổi lên một vòng khí tức Hệ mộc vô hình, tập trung vào đường tránh của Dương Thiên Lô. Vũ kỹ Tinh Giả mà hắn tu luyện giống với Lô Ngạo, là “Triển Tì Mộc Linh Quyền”. Tuy rằng còn xa mới sắc bén bằng Lô Ngạo, nhưng cũng coi như là có chút thành tựu.

Vốn Âu Dương Khánh còn muốn giúp bằng hữu của hắn kiếm ít tiền thắng cược, ai ngờ thoáng cái hiện ra hai tên biến thái, để miếng com còn chưa tới miệng lại rơi mất, không khỏi có chút tức giận, xuất thủ cũng không lưu tình.

Đối mặt với công kích của Âu Dương Khánh, Dương Thiên Lô mỉm cười, đột nhiên bước lên một bước, thường thường không có gì lạ đánh ra một quyền.

...

- Đây là tôn tử của lão sao? Tiểu tử quả nhiên... Tinh thần rất cao a.

Ngay khi Dương lão phát hiện Dương Thiên Lô, ánh mắt mọi người cũng không tự chủ quay đầu về phía lô đài quanh quệ kia. Một lão sư học viện ngồi bên cạnh Dương Hồng Toàn cố tình lấy lòng Dương Hồng Toàn, đang muốn khen thực lực Dương Thiên Lô vài câu, nhưng lập tức phát hiện tu vi Dương Thiên Lô bất quá chỉ là Tinh giả cấp một nhập môn, chỉ có thể lập tức đổi giọng tán thưởng tinh thần của Dương Thiên Lô.

Ở đây không có ai không phải là cao thủ, tất nhiên đều liếc mắt là nhìn thấu tu vi của Dương Thiên Lô. Ngồi ở vị trí cách Dương Hồng Toàn khá xa, khoé miệng Lô Chấn nhất thời nhếch lên một tia trào phúng rõ rệt. Hai nhà Dương – Lô bất hoà cũng không phải chuyện gì bí mật.

Cho nên, khi gặp Dương Hồng Toàn, Lô Chấn cũng chỉ hạ thấp người thi lễ một cái, cũng không cùng Dương Hồng Toàn nói bất luận chuyện gì. Lúc này thấy thực lực Dương Thiên Lô khó coi như vậy, tuy rằng ngại cho Dương Hồng Toàn ở đây không dám biểu lộ thái độ rõ ràng, nhưng trong lòng tránh không khỏi khinh bỉ cùng đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đồng học, người chảy máu mũi rồi

mời xem

Lúc này sắc mặt Dương Hồng Toàn cũng hơi nổi lên chút biến hoá. Lão nguyên vốn tưởng rằng Dương Thiên Lô dám tham gia “Tỷ thí người mới” nhất định là tu vi đã có tiến bộ, nhưng kết quả lại chỉ là mới vừa tấn nhập cảnh giới Tinh giả. Tuy rằng không đến một tháng từ phế tài biến thành Tinh giả, tốc độ cũng thần tốc nhưng... Mới Tinh giả nhập môn mà dám tham gia “Tỷ thí người mới”, đây có phải là quá mạo hiểm không?

Mà Trương Tử Hàm bên cạnh Dương Hồng Toàn khẩn trương đến độ toát hết mồ hôi. Nàng xem ra đối thủ của Dương Thiên Lô là Tinh Giả cấp bốn đại thành. Loại Tinh Giả trình độ này muốn đã thương Dương Thiên Lô cũng không khó.

- Người trẻ tuổi vẫn cứ nên tham gia, thắng bại kỳ thực... Phụt!

Vị lão sư vuốt mõng ngựa kia thấy Dương Hồng Toàn tựa hồ có chút không vui, đang muốn nói mấy câu cứu vãn tình thế một chút, nhưng đột nhiên thoáng cái nhin cười không được. Bởi vì lúc này lão thấy Dương Thiên Lô ưỡn ngực, gập bụng, hai chân đứng hình chữ bát, một tay thu tại eo, một tay như xin com hơi vươn nửa đoạn. Bộ dáng này thật sự là khôi hài.

Không riêng gì lão sư, tất cả mọi người ở đây đều nhìn đăm đăm. Tiểu tử Dương gia này không phải đến thi đấu, mà là đến biểu diễn hài sao? Lô Chấn càng là thừa dịp không khí này cười lên hai tiếng chói tai, khiến từ lỗ mũi Dương Hồng Toàn toát ra một cỗ lãnh khí.

- A!!

Lúc này, có người kinh hô lên nhưng Lô Kính đã như thiểm điện đánh bại đối thủ rồi. Tốc độ kinh người này, tuyệt đối là đáng để lịch sử “Tỷ thí người mới” ghi lại, khiến tất cả mọi người đều có chút khiếp sợ. Lô Chấn khề gật đầu, nụ cười trên khoé miệng cũng càng đậm.

- Đây là tiểu tử Lô gia kia?

Dương Hồng Toàn trầm mặt hỏi

- Ủ! Đây là Lô Kính. Người này thiên phú đích xác kinh người, xem ra hắn rất có hi vọng đạt được quán quân trong kỳ tỷ thí lần này.

Dương lão ở một bên cũng thoáng có chút kinh ngạc.

- Hừ! Còn chưa đánh tới trận cuối, ai biết được? Một tên cấp bốn đại thành mà thôi, không nói lên được cái gì.

Dương Hồng Toàn lạnh lùng nói.

- Oa!

Chấn động Lôi Kính gây ra còn chưa tan, mọi người lại lần nữa kinh hô. Thêm một trận nữa trên chủ lôi đã phân thắng bại.

- Tiểu tử kia là ai?

Lần này ngay cả Dương Hồng Toàn cũng có chút tò mò.

- Đó là á quân giải đấu lần trước, Phong mã Ngưu. Tiểu tử này xuất thân bản hàn, nhưng thiên phú hơn người. Lần này tựa hồ lại có tiến bộ a. Tuổi còn trẻ, tiền đồ vô lượng.

Dương lão cười tủm tỉm đáp.

- Vậy có thể chúc mừng Dương lão ngươi. Học viện Cực Dương dưới sự quản lý của Dương lão quả nhiên người mới xuất hiện lớp lớp, phát triển không ngừng.

Lần này Dương Hồng Toàn cũng cười chúc mừng nói.

- Quá khen! Quá khen!

Dương lão đáng tuổi cười đầy mặt, hiển nhiên tâm tình cũng không tồi.

- Vụt!

Đúng lúc này, Trương Tử Hàm bên cạnh Dương Hồng Toàn mạnh mẽ đứng lên. Nàng thấy đối thủ của Dương Thiên Lôi, Âu Dương Khánh rốt cục xuất thủ.

Ánh mắt Trương Tử Hàm một chút cũng không rời khỏi Dương Thiên Lôi, cho dù biểu hiện kinh người của Lôi Kính cùng Phong tiểu tử kia cũng không làm nàng có chút phân thần. Ngay cả chính bản thân Trương Tử Hàm cũng không nhận thức được, bất tri bất giác, Dương Thiên Lôi đã chiếm một phần lượng không nhỏ trong lòng nàng, đến nỗi tâm tình không muốn Dương Thiên Lôi bị thương của nàng lớn đến mức khiến nàng quên đi tất cả những gì quanh mình.

Lực chú ý của mọi người lúc này cũng bởi vì Trương Tử Hàm đứng lên mà một lần nữa quay về với Dương Thiên Lôi. Trên lôi đài phụ liền thấy được một màn giao thủ giữa Dương Thiên Lôi và Âu Dương Khánh. Khi Âu Dương Khánh xuất thủ, có người khẽ giật đầu. Với cảnh giới của Âu Dương Khánh, “Triển Tỉ Mộc Linh Quyền” phát huy đến mức này là đủ đối phó với Dương Thiên Lôi rồi. Mọi người hầu như có thể tưởng tượng tình huống chiến đấu nghiêng về một bên.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi rốt cục cũng xuất thủ. Hắn vừa mới ra tay, có người nhin không được lắc đầu. Tiểu tử Dương gia này cũng quá kỳ đi. Cảnh giới thấp như vậy coi như thôi, còn muốn dùng chiêu số Vô đồ đi chiến đấu. Cái này không phải muốn chết sao?

Thế nhưng, khiến mọi người khiếp sợ chính là, nắm tay Dương Thiên Lôi dĩ nhiên thẳng tắp, trùng trùng điệp điệp công kích thẳng tới mũi Âu Dương Khánh.

- Làm sao có thể?

Trong đám người truyền đến một tiếng tiếng kinh hô.

Một quyền này của Dương Thiên Lôi khiến tất cả mọi người trở nên hồ đồ.

Mọi người trong lô ghé hầu như đều há mồm lưu lưôi. Bằng hữu của Âu Dương Khánh vây quanh lôi đài lại càng như vậy, cả đám đều nắm cổ kêu “cạc cạc” như nhau, trừng mắt há miệng nhìn lên đài. Ngay cả bản thân Âu Dương Khánh cũng là vẻ mặt ngây ngốc nằm trên mặt đất, tựa hồ không thể tin chính mình vừa trúng một quyền, thẳng đến khi Dương Thiên Lôi hảo tâm nhắc nhở một câu:

- Đồng học, ngươi chảy máu mũi rồi!

Lúc này hắn mới “Ngao ô” một tiếng, giữ chặt mũi nhảy dựng lên.

- Ngươi, ngươi ăn gian!

Nghẹn khuất nửa ngày, Âu Dương Khánh chỉ thốt được một câu cực kỳ ngu ngốc như vậy. Hắn quả thật không hiểu, bản thân mình dùng võ kỹ Tinh Giả đi liều mạng với quyền cước của Vô Đồ, nhìn từ mặt nào cũng không thể hiểu được chuyện vừa xảy ra, tên tiểu tử này không ăn gian thì là gì?

- Kháo, ngươi có thể ngu hơn một chút sao?

Dương Thiên Lôi lập trọn mắt lên, đây không phải là chơi game online, đánh đấm thực sự mà có thể hack được sao?

- Không thể, sao lại thể được!

Ấu Dương Khánh quát to một tiếng, tinh thần lực toàn thân điên cuồng tích tụ, hình thành vô số khí trường mờ ảo, lại lần nữa tung quyền đánh về phía Dương Thiên Lôi.

Hiện tại, ngay cả bản thân Ấu Dương Khánh cũng nghĩ rằng bản thân đã phát huy tới cực hạn rồi, sở học cả đời của hắn đều tích tụ trong một quyền này. “Triển Tỉ Mộc Linh Quyền” của hắn không quá hoa lệ, trong khí trường không lộ mà không hề thiếu sự tinh vi, bên trong còn ẩn tàng thêm ba đạo ám kinh, chuẩn bị thêm năm chiêu dự phòng sau đó, rồi cộng thêm tổ hợp mười loại khí trường, rồi lại thêm hai mươi loại biến chiêu kèm theo!

Àm!

Không đợi Ấu Dương Khánh tính toán xong, nắm tay của Dương Thiên Lôi lại đập vỡ khí trường của hắn một lần nữa, cũng góc độ đó, cũng vị trí đó, nện thêm một cú nữa vào mũi của Ấu Dương Khánh!

- A!

Máu mũi của Ấu Dương Khánh phun ào ào, cả thân người như lấp phản lực bay ngược về phía sau, tiếng hét vang vọng trong không trung pha lẫn sự đau đớn và kinh khủng!

Thật quá dọa người rồi! Tên tiểu tử này rốt cuộc là loại yêu quái gì vậy? Chỉ dùng quyền cước của Vô Địch mà cũng có thể phá được võ kỹ Tinh Giả, điều này liệu còn có thiên lý nữa không? Liệu còn vương pháp hay không? Ấu Dương Khánh chỉ cảm thấy thế giới quan mà mình tích lũy hàng chục năm nay bắt đầu có hiện tượng lung lay sụp đổ...

- Ta không tin, ta không tin! Tất cả đều là ảo giác, không hù được ta đâu!

Ấu Dương Khánh lại lao đảo đứng dậy, tâm trí có chút điên cuồng, bây giờ không dùng võ kỹ Tinh Giả nữa, toàn thân gồng lên như chiếc xe tăng, hú lên một cách quái dị rồi đâm thẳng tới Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi lắc đầu, cũng không còn hứng thú chơi đùa tới tên mập điên này nữa, nhẹ nhàng lắc mình một cái, chỉ một cú xoay người đơn giản đã khiến Ấu Dương Khánh bị mất trọng tâm, giữa ngực lộ liễu. Ngay lập tức, Dương Thiên Lôi giẫm chân phát lực, khuỷu tay đẩy quyền tới, tung làng loạt cú đâm nặng nề lên ngực Ấu Dương Khánh như đánh trống.

Dưới đài mọi người chỉ nghe thấy một tràng tiếng "Bực, bực,...". Chuỗi âm thanh vừa nhanh vừa to giống như máy bay đang khởi động, nắm đấm nện vào thịt những vang bên tai không ngớt, hầu như không hề thấy đòn đánh của Dương Thiên Lôi. Mà thanh âm của Ấu Dương Khánh cũng rất phối hợp với thảm trạng hiện tại của gã, toàn thân co giật như bị động kinh. Trong chớp mắt, Ấu Dương Khánh đã bị ép sát vào mép võ đài, toàn thân xiêu xiêu vẹo vẹo như đồng bần loãng, nếu không có Dương Thiên Lôi dùng một tay nắm lấy hắn thì hắn đã sớm ngã khỏi đài rồi.

- Đừng mà, ta chỉ muốn luận võ thôi mà...

Ấu Dương Khánh khò khè nói, vẻ mặt như muốn khóc. Dương Thiên Lôi chỉ nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên trán hắn, Ấu Dương Khánh liền ngã ra ngoài võ đài.

- Người chiến thắng, Dương Thiên Lôi!

Trọng tài bị cuộc đấu dọa đến há hốc mồm đến mấy giây rốt cuộc cũng tuyên bố người thắng cuộc với vẻ mặt không dám tin. Đồng thời trong lòng cũng nặng trĩu.

Dương Thiên Lôi đánh với Ấu Dương Khánh cũng mất không quá một phút đồng hồ, mà cuộc đánh nhanh nhất được ghi lại là hai phút đồng hồ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã có ba gã học viên lần lượt phá vỡ kỷ lục này. Cuộc tỷ thí lần này mới tiến hành vòng đầu mà đã quý dị như vậy, không biết là tốt hay xấu đây.

...

- Ha ha...

Lúc này tại một ghế lô cách đó không xa, Dương Hồng Toàn đang cười hả hê rất không có hình tượng, ngay cả đứa con Dương Huyền Phong của hắn năm đó được quán quân giữa đám người mới của học viện Cực Dương cũng chưa từng hài lòng như bây giờ.

- Thần hoàng Ứng Thiên Hành năm đó đã từng nói, trong thế giới Tinh Giả, tất cả đều không đoán trước được, đẳng cấp và ngũ hành chỉ mang tính chất tham khảo. Biểu hiện hôm nay của Tiểu Lôi thật sự đã chứng minh luận điểm này, một Tinh Giả hệ Thổ lại đánh bại một người cao hơn mình ba bậc, lại là hệ khắc chế với hắn – Tinh giả hệ Mộc, lại trông rất dễ dàng, thậm chí còn không sử dụng đến võ kỹ Tinh Giả, thật đúng là hậu sinh khả úy.

Dương lão ngồi bên cạnh cũng rất vui mừng.

- May mắn, may mắn mà thôi.

Dương Hồng Toàn nói khiêm tốn, lại cố ý khoe khoang với Trương Tử Hàm.

- Điều là do Trương lão sư rất biết cách dạy dỗ.

- Quá khen rồi...

Trương Tử Hàm hơi đỏ mặt.

Quyền pháp của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm căn bản chưa thấy qua, biểu hiện quỷ dị của hắn cũng không có liên quan nhiều đến nàng... Mặc dù Dương Thiên Lôi thắng, Trương Tử Hàm cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi nhưng trong lòng nàng vẫn có cảm giác cổ quái.

Tên tiểu tử này, bản thân mình càng ngày càng nhìn không thấu hắn.

...

- Lão đại? Hehe, đây quả thật là người sao!

Dương Thiên Lôi xuống đài, đang muốn đi dạo xung quanh một chút xem các Tinh Giả khác chiến đấu thế nào, không ngờ còn chuẩn bị đi thì bất ngờ tên Phong Mã Ngu kia đang kích động chạy đến đây, thần bí cười nói:

- Lão đại mau theo ta, có trò này hay lắm.

- Trò gì mà trông người vội vàng như vậy...

Dương Thiên Lôi có chút bất đắc dĩ bị Phong Mã Ngu kéo đi, sau đó lỡ đăng hỏi:

- Trận của người xong rồi à?

- Há? A, mới xong. Vận khí tốt, đối thủ yếu đến kỳ lạ, ta may mắn đánh gục hắn qua được cửa này.

Phong Mã Ngu sừng sốt trong chốc lát rồi cười hi hi đáp.

Dương Thiên Lôi cười cười, cũng không có hỏi nhiều.

Câu trả lời của Phong Mã Ngu đã chứng minh một điểm, tên hắn chắc cũng theo sát với tên Lôi Kính kia. Dương Thiên Lôi tất nhiên sẽ không tin là Phong Mã Ngu may mắn như hắn nói, nhưng cũng không muốn vạch trần. Tên tiểu tử này có suy nghĩ nhanh nhạy, lại có thực lực, biết thân phận trước sau cũng không hùa theo đám người khác ghét bỏ mình, Dương Thiên Lôi cũng có ý muốn kết giao, nhưng cũng không vội vàng.

Phong Mã Ngu kéo Dương Thiên Lôi xô đẩy dẹp đường, thỉnh thoảng xô ngã vài người nhưng vừa mới thấy Phong Mã Ngu thì không những không tức giận mà còn thân thiện chào hỏi Phong Mã Ngu mấy câu. Ngẫu nhiên đụng phải mấy học viên có thực lực và tuổi khá cao nhưng cũng chỉ cười mắng với Phong Mã Ngu:

- Tiểu sắc quỷ, vội vàng tham gia trò vui ở đâu?

Phong Mã Ngu cũng cười hi hi đáp lại vài câu rồi đi tiếp.

Như vậy cũng đủ nhìn ra tên tiểu tử Phong Mã Ngu này có quan hệ rất rộng, hơn nữa cũng có địa vị khá cao. Tại học viện Cực Dương này không phải ai cũng có thể chơi chiêu “Xe tăng ủi đại pháp” như thế.

- Uy, tiểu tử người không có mắt à? Tới bản cô nương mà người cũng dám đụng?

Đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều nể mặt Phong Mã Ngu, hai nữ học viên mà lúc trước cùng nhau vây bắt một người trên lôi đài lúc trước thành linh bị Phong Mã Ngu đụng trúng, sau khi lao đảo một lúc thì cái cô nàng tóc ngắn màu vàng mở miệng mắng.

Hai tiểu nữ này ước chừng cũng bằng tuổi với Dương Thiên Lôi, một người có vóc người cao gầy, phát dục đầy đủ, tóc dài màu xanh lá, ngũ quan ôn nhu dịu dàng, nhìn qua giống như tiểu thư hàng xóm ôn hòa, khiến người ta có cảm giác thoải mái.

Mà người tóc ngắn màu vàng có khí chất mạnh mẽ hơn, mặc dù ngũ quan của nàng cũng rất xinh đẹp, giống như một búp bê tinh xảo, nhưng với cặp tóc mai bay nghiêng nghiêng, đôi mi dài hẹp cùng với đôi môi mỏng điểm xuyết thêm khiến cho khuôn mặt tinh xảo có một số chỗ không thẩm mỹ, có vẻ khắc bạc.

Cô nàng tóc ngắn này không biết đã phát dục hay chưa nhưng nhìn bộ ngực nàng ta thì không phân biệt chỗ nào lỗi chỗ nào lồi, lúc bị Phong Mã Ngu đụng phải thì động tác đầu tiên của nàng là lấy tay che bảo vệ bộ ngực đầu tiên:

- Muốn sờ sờ cũng không nhìn ta là ai! Đừng để ta biết tên của người, nếu không người chết chắc!

Cô nàng tóc ngắn chửi rất hăng say, nhưng Phong Mã Ngu nhanh chóng kìm giữ tên trộm. Vào một phát rồi chẳng thấy bóng dáng đâu, Cô nàng tóc ngắn sau khi mắng vài tiếng thì thấy chen chúc trong đám người không đuổi kịp tiểu tử hỗn đản kia, cũng chỉ có thể không cam lòng mà ngậm miệng lại.

- Được rồi, mới chỉ đựng nhẹ một chút thôi mà, lại không sao, đừng tức giận quá, muối mà phát tiết thì có địa phương không thể lớn được nha...

Lúc này, cô nàng tóc xanh lá liền mở lời khuyên bảo kèm theo chút giọng trêu chọc vui đùa.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tiểu tức phụ!

mời xem

- Di tỷ thật đáng ghét, biết tỷ lớn được chưa...

Cô nàng tóc ngắn đập đập vài cái, không cam lòng nói.

- Ta chỉ là không chịu được, từ nhỏ tới lớn chưa có người nào vô lễ với Mộc Tử Vi ta như vậy!

- Ai bảo muối cứ nhất quyết phải xuống lời đãi tỷ thí xem? Nếu chúng ta xem ở ghế lô thì làm sao bị người khác đụng trúng? Chúng ta cũng đâu phải không có ghế lô.

- Ở trên ghế lô thì coi sao đã ghìen... Mà thôi quên đi, coi như xuất môn xui xẻo đi, hừ!

Cô nàng Mộc Tử Vi oán hận hừ lạnh một tiếng, quay đầu xem cuộc đấu đang diễn ra. Nhưng qua hồi sau, nàng ta đột nhiên dậm chân nói:

- Không đúng, không đúng, hình như ta có biết người kia!

- Há?

Cô nàng tóc xanh tự xưng là Di tỷ sừng sốt một chút. Trong nháy mắt Phong Mã Ngưu đụng phải các nàng, nàng nhìn qua tướng mạo của Phong Mã Ngưu, quả thật là gương mặt rất xa lạ.

- Cái tên hỗn đạn đúng chúng ta quả thật là ta không biết, nhưng cái người mà hắn đang kéo thì ta biết là ai!

Mộc Tử Vi nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hắn chính là Dương Thiên Lôi!

- Không phải chứ... Muội không gặp hắn lâu rồi, còn nhớ rõ sao?

Di tỷ có chút kinh ngạc hỏi.

Hai tiểu nữ này đều là đệ tử của võ học thế gia đứng thứ hai trong đế quốc, gần sát với Dương gia – Mộc gia. Cô nàng Mộc Tử Vi này từ nhỏ với được coi như một đôi với Dương Thiên Lôi. Dương Thiên Lôi lúc năm tuổi đã cảm ứng được tinh thần lực, chấn động một thời, mà thiên phú của Mộc Tử Vi cũng không kém, so với Dương Thiên Lôi thì chậm hơn một tháng liền cảm ứng được tinh thần lực. Dương Thiên Lôi và Mộc Tử Vi coi như một cặp với nhau, cũng được người ta xem là một đôi “Kim Đồng Ngọc Nữ” điển hình, ước ao không ngớt.

Nhưng từ đó về sau, quy tích nhân sinh của hai người hoàn toàn khác nhau. Mộc Tử Vi thuận lợi trở thành Tinh Giả, cũng thành công đạt tới cảnh giới Tinh Sĩ, vì nàng sở hữu ba loại thể chất Kim, Mộc, Thổ nên tự nhiên trở thành sủng nhi của học viện Cực Dương. Cho tới bây giờ, tu vi của nàng đã đạt tới cấp năm, trong cuộc tỷ thí của những người mới này nàng cũng xếp hạng gần với Lôi Kính, Tăng Cách La Mỗ và Phong Mã Ngưu, có thực lực nằm trong top bốn người mạnh nhất.

Mà Dương Thiên Lôi cũng nổi danh như vậy, chỉ tiếc là hắn nổi danh về độ ngu ngốc, hơn nữa Mộc gia sau này dần dần thay đổi sách lược, quan hệ mập mờ với Lôi gia, cho nên quan hệ của hai nhà Dương – Mộc lạnh dần, hơn nữa Dương Thiên Lôi bị dán cái mác ngu ngốc trên người nên dù từ nhỏ được ghép đôi với nhau nhưng cũng không giải quyết được gì, mọi người của cả hai nhà Dương Mộc đều không đề cập đến.

Nhưng bọn họ không nói đến không có nghĩa là người khác không nói.

“Tiểu tức phụ của Dương Thiên Lôi”, cái biệt danh này luôn bị bọn nhỏ cùng tuổi với Mộc Tử Vi lôi ra châm biếm nàng, lâu lâu bị người ta lấy ra trêu đùa, cũng vì thế nên trong lòng Mộc Tử Vi hận đến phát điên. Nàng có tâm khí cao ngạo, cảm thấy Dương Thiên Lôi quả thật là nỗi sỉ nhục lớn nhất

trong cuộc đời nàng, hận không băm dằm hấn cho đã. Lúc này lại thấy cái mặt của Dương Thiên Lôi, tự nhiên là thù hận đến đỏ mắt.

- Sao làm được? Máy tên gia hỏa kia lên dùng Thủy Linh Kính ghi lại cảnh hấn trùng kích Tinh Giả thất bại, lâu lâu lòi ra cười nhạo ta không phải là một hai lần... Dù hấn có hóa thành tro thì ta vẫn nhận ra tên hỗn đản đó!

Mộc Tử Vi oán hận nói.

- Không ngờ hôm nay thấy hấn ở đây. Tên ngu ngốc này hình như chưa bao giờ xuất môn mà? Sao lại xuất hiện ở đây? Lẽ nào hấn còn dám tham gia tỷ thí người mới à?

- Chắc không phải đâu...

Di tỷ lắc đầu nói.

- Muội thử đi hỏi tên tiểu tử Lôi gia kia thử xem chẳng phải là biết ngay sao? Hấn là không phải nằm trong những thành viên của đoàn trừ bị của cuộc thi?

- Đúng rồi!

Hai mắt Mộc Tử Vi sáng ngời.

- Tên tiểu tử Lôi gia kia không những có danh sách toàn bộ thí sinh tham gia cuộc thi mà còn có một chút quyền lực sắp xếp lịch đấu, như ta ở vòng thứ nhất được tuyển thắng cũng là nhờ hấn... Hắc hắc, nếu như tên ngu ngốc đó thật sự dám đến tham gia thi đấu thì để ta dẫn tên tiểu tử Lôi gia sắp xếp giúp ta đấu với tên ngu ngốc đó vòng tiếp theo... Đương nhiên là nếu hấn qua được vòng đầu mới được!

Mộc Tử Vi vịn bả các ngón tay, khoe miệng lộ ra nụ cười tà ác.

- Hắt xì... Ai ở sau lưng chửi ca?

Dương Thiên Lôi bây giờ còn đang hồn nhiên không biết bản thân mình đang bị tiểu tức phụ của mình “nhớ thương”, đang đi theo Phong Mã Ngưu đến một chỗ đông người ở phía lối đi chính.

- Tên tiểu tử nguoi rớt cuộc là muốn gì đây? Còn chưa tới sao?

- Tới rồi, tới rồi, chỗ này!

Khó khăn lắm mới chen chân tới khu khán đài chính, một đám học viên đã chiếm mấy chỗ đẹp nhất đang vẫy vẫy tay với Phong Mã Ngưu rồi chừa ra hai chỗ trống cho hấn, Phong Mã Ngưu cũng không khách khí, lôi Dương Thiên Lôi đến ngồi ở đây, sau đó vội vàng hỏi mấy học viên ngồi bên cạnh,

- Thế nào rồi? Trò chơi cuối cùng còn chưa tới sao?

- Chưa, trận đấu của Tăng Cách La Mỗ sao kết thúc sớm vậy được? Đánh chưa đã thì nàng quyết không chơi trò cuối cùng này đâu.

Một tên học viên ngồi cạnh cười đáp.

- Vậy là tốt.

Phong Mã Ngưu gật đầu, quay đầu cười cười với Dương Thiên Lôi.

- Lão đại, chờ xem kịch vui, không làm lão đại thất vọng đâu.

“Rầm Rầm Oanh~~~~”

Lúc này, ở lối đi trước mặt vang lên âm thanh chấn động mãnh liệt. Nhìn kỹ, Dương Thiên Lôi chỉ thấy trên lối đi có hai bóng người di chuyển cực kỳ nhanh, hoàn toàn không nhìn rõ động tác của hai người bọn họ. Nhưng hiển nhiên cục diện dễ nhận thấy một người đang chật vật bị đánh tơi tả còn người kia thì diên cuốn tiến công. Nhìn lướt qua có thể thấy bóng người đang chiếm thượng phong chỉ cần nhấc tay là có thể đánh bại đối thủ, kết thúc trận chiến nhưng người này lại thủy chung không hề ra chiêu kết thúc cuối cùng mà là... Quả thực chỉ có thể nói là muốn nghiền đối thủ thành đồng cát mới chịu tha, liên tục dùng khí trường vô hình bạo tạc bừa bãi trên người đối thủ, làm cho hấn muốn thắng không được, muốn thua cũng không, chỉ còn biết chịu đòn.

- Đã thật! Quả nhiên các trận đấu của Tăng Cách La Mỗ coi thích nhất.

Phong Mã Ngưu rung đùi đắc ý, cảm khái nói.

- Không phải là nguoi nói rằng nàng ta là Tinh Giả hệ Thủy sao?

Dương Thiên Lôi cũng có chút kinh ngạc. Theo như tư liệu của Phong Mã Ngưu thì Tăng Cách La Mỗ là một Tinh Giả hệ Thủy nhập môn ngũ giai, hơn nữa cũng giống như Trương Tử Hàm đều là thuần thủy chi thể.

Chương 29: Tầng Cách La Mỗ

mời xem

Nói chung, thuộc tính thể chất của Tinh Giả tất nhiên là càng nhiều càng tốt, Tinh Giả có thể chất hai ba loại thuộc tính thì có tiềm lực hơn nhiều so với Tinh Giả có một thuộc tính. Tinh Giả có nhiều loại thể chất cũng chiến đấu mạnh hơn nhiều, thủ đoạn phong phú. Nhưng thể chất Tinh Giả cũng có một trường hợp đặc biệt, chính là người có thuần thể ngũ hành.

Người có thuần thể ngũ hành là người có cảm ứng tinh thần lực đặc biệt linh mẫn đối với một thuộc tính nào đó, tuy rằng chỉ là đơn thuộc tính nhưng tu vi của bọn họ so với những người đơn thuộc tính bình thường khác cùng tu vi thì mạnh hơn nhiều, thậm chí không hề thua kém so với Tinh Giả nhiều thuộc tính. Ngũ hành vốn tương sinh tương khắc với nhau, Tinh Giả Thuần thể sau khi đạt tới một cảnh giới nhất định thường thường sẽ tự diễn sinh ra thêm một thuộc tính khác, trở thành Tinh Giả nhiều thuộc tính. Loại người này cũng là loại được sùng nhi trong giới Tinh Giả, ví dụ như Lôi Hoành là Thuần kim chi thể, Trương Tử Hàm là thuần thủy chi thể.

Tầng Cách La Mỗ cũng là một Thuần thủy chi thể, thực ra thì điều ngạc nhiên không phải là thực lực cường đại của nàng ta mà là ở chỗ... Đây là hành động của một Tinh Giả hệ Thủy sao?

Trong ngũ hành thì Thủy mang tính âm nhu, võ kỹ Tinh Giả của Tinh Giả hệ Thủy đại đa số đều chú ý lấy nhu khắc cương, ví dụ như võ kỹ Tinh Giả của Trương Tử Hàm nhìn qua cũng rất nhu hòa, toàn bộ sát khí đều thu liễm, thảng ở chỗ dai, linh hoạt, thiên biến vạn hóa. Nhưng nhìn đòn công kích của Tầng Cách La Mỗ lúc này, khí trường không khác gì bom nổ đùng đoàng trên võ đài, muốn bạo ngược cỡ nào cũng có, mấy Tinh Giả hệ Hỏa chiến đấu chắc cũng không hơn được nàng ta.

Kỳ lạ, thật là một người kỳ lạ!

- Lão đại nhìn lâu rồi sẽ quen thôi, phong cách chiến đấu của Tầng Cách La Mỗ là vậy.

Phong Mã Ngưu cười nói

- Cũng chẳng có ai quy định rõ ràng là Tinh Giả hệ Thủy phải lấy nhu làm chính, quy củ là chết, người là sống. Thủy có thể chảy nhỏ giọt những cũng có thể như biển gầm cuộn cuộn. Tầng Cách La Mỗ này còn biệt hiệu là Hải Khiếu Tinh Giả.

- Hải Khiếu Tinh Giả...

Dương Thiên Lôi mỉm cười. Biệt hiệu này đúng là rất hợp với Tầng Cách La Mỗ.

- A!!!!

Đúng lúc này thì trên võ đài bỗng dung có tiếng nữ nhân giần dữ rống lên một tiếng vừa to vừa cao.

- Tới rồi, tiếng rống địa ngục rớt cuộc đã rống lên rồi, tính nhẫn nại của Tầng Cách La Mỗ đã cực hạn!

Nhất thời, một đám học viên đang ngồi dưới khán đài bao gồm cả Phong Mã Ngưu hai mắt chợt lóe sáng, vẻ mặt rất mong chờ nhìn lên võ đài.

Cùng lúc đó, hai người trên võ đài dần dần đẩy nhanh tiết tấu của trận chiến. Chỉ thấy khí trường bạo ngược kia đột nhiên bành trướng, tốc độ ra quyền ngày càng nhanh. Đối thủ của Tầng Cách La Mỗ hầu như bị phá vỡ hoàn toàn trạng thái phòng ngự, kêu thảm một tiếng rồi hoàn toàn mất luôn nặng lực phòng ngự, dù vậy nhưng khí trường của Tầng Cách La Mỗ vẫn không dừng lại mà còn ngày càng mạnh thêm.

- Cút cho lão nương!

Đang đánh hăng say, Tầng Cách La Mỗ bỗng dung ngừng lại trông chốc lát, tìm tòi trên áo choàng vương vãi trên người, nghe Xoạt một tiếng. Chiếc áo choàng bị xé rách bị quăng lên không trung rớt xuống, đám học viên ở dưới đài bất ngờ hoan hô gào thét hăng hái. Đợi lâu như vậy rốt cuộc cũng tới màn này! Tuy rằng hiện tại trận chiến diễn ra rất nhanh, không nhìn rõ được gì nhưng ai cũng biết Tầng Cách La Mỗ đã điên lên thì trận chiến cũng nhanh chóng kết thúc.

- Đồng học, người đã thắng, mau dừng tay lại!

Lúc này, trọng tài đứng bên cạnh có chút kinh hãi vội vàng chạy ra khuyên ngăn. Tầng Cách La Mỗ này nổi con lên quả nhiên đáng sợ, hấn sợ cứ thể này

sẽ dẫn đến chết người không chừng. Tuy rằng các cuộc thi đấu giữa người mới tại học viện Cực Dương chưa bao giờ nghe nói có tai nạn chết người, nhưng cũng phải đề phòng trường hợp này, trọng tài nào cũng đều có áp lực trước các tình huống như hiện tại.

- Thịnh Thịnh!

Không ngờ lời trọng tài còn chưa dứt thì khí trường của hai tuyển thủ bỗng nhiên bành trướng mạnh, bảo phủ cả gã trọng tài! Sau đó chỉ nghe một tiếng hét lớn, khí trường bạo ngược bỗng nhiên áp súc lại thành một đoàn, một khắc sau, giống như biển gầm ập xuống bùng nổ đánh trời tắt cả!

“Rắc rắc”

Mặt đất phía trước lời đài chịu chấn động, từng vết nứt nhỏ lần lượt xuất hiện! Hự, đối thủ của Tăng Cách La Mỗ bị đánh bay như trái bóng gôn, hần kêu thảm văng qua đầu mọi người bay về phía xa xa không biết rơi rớt ở chốn nào.

- Phế vật!

Ngay lập tức, khí trường như biển gầm trên võ đài dần dần tiêu tán, hiện ra một nữ sinh chỉ mặc mỗi yếm ngực mỏng manh cùng một nhiệt độ không che được cặp đùi trắng dài, chân mang một đôi giày da của nữ sinh đứng ngay mép võ đài đàng đàng sát khí.

Đây chính là Tăng Cách La Mỗ.

Nữ nhân thảo nguyên quả đúng như lời Phong Mã Ngưu nói, thường thường phát dục từ sớm, vóc người so với đám bạn cùng lứa thì cao thon hơn, trước đột sau vênh, đường cong là lướt khiến người khác phải kinh diễm, nhất là bộ ngực cao vút kia, theo như Dương Thiên Lôi ước lượng thì... ít nhất cũng phải cỡ D! Nên nhớ rằng nha đầu này chỉ mới mười hai tuổi, mới nhỏ đã như vậy, không biết lớn lên còn ra bộ dạng gì nữa? Tuyệt đối có khả năng đạt đến cỡ E trong truyền thuyết!

Nhưng dù sao thì nàng ta vẫn còn nhỏ, bởi vậy nên ngũ quan của Tăng Cách La Mỗ nhìn qua còn có chút trẻ con và non nớt, tuy rằng vẻ mặt rất hung hãn nhưng cũng chỉ là một tiểu la ly hung hãn mà thôi.

Đây không phải gọi là Đồng – Nhan – Cự - Nhũ chứ? Có thể nha!

Trong tay Tăng Cách La Mỗ đang cầm một thanh trường tiên màu hồng, chắc chắn là nhờ vào vũ khí đặc thù này mới có thể tạo ra một khí trường mạnh mẽ đến vậy. Nhớ lại biểu hiện hung mãnh của nàng trên võ đài, nhìn lại mái tóc đỏ dài của nàng, khuôn mặt la ly, bộ ngực vênh cao, bụng dưới bằng phẳng tròn bóng, đường cong lồi lõm, giày da, roi...

Nhất là khuôn mặt tiểu la ly kia, sự nóng bỏng của nữ vương, sự buru hãn của nữ nhân thảo nguyên, tất cả đều là lực hấp dẫn trí mạng đối với nam nhân. Ngay cả bản thân Dương Thiên Lôi đã nhìn đủ loại mỹ nữ trên internet, nhưng hai mắt hắn vẫn lóe sáng, cảm giác vừa mới mẻ vừa tươi đẹp chứ đừng nói tới đám tiểu hài tử xa lạ với mấy thứ đen tối xấu xa đang ngồi bên cạnh hắn.

Chỉ cần là giống đực thì hai mắt đều đăm đăm như nhau.

- Đám nam nhân của học viện Cực Dương chả lẽ chỉ toàn phế vật thôi sao? Tìm không ra được một nam nhân chân chính!

Tăng Cách La Mỗ quay về khán đài tức giận nói. Nàng ta tham gia cuộc tỷ thí người mới cũng không phải là chưa từng thua nam nhân, nhưng bản thân nàng vẫn không phục. Bởi vì tuy rằng Tăng Cách La Mỗ là nữ nhân, lại là Tinh giả hệ Thủy, nhưng đấu pháp lại cường liệt, đồng thời được kế thừa thần lực trời sinh của dân tộc thảo nguyên, dù là nam nhân cũng khó có thể áp chế được nàng, những người thắng được nàng đều là thông qua kỹ xảo mới có thể đánh bại nàng. Điều này ngược lại làm tổn thương đến lòng sùng bái lực lượng và đấu pháp bạo lực của Tăng Cách La Mỗ, khiến nàng cảm thấy đặc biệt ghen ghét. Nàng vẫn hy vọng có thể gặp người có lực lượng cường đại, có thể cứng đối cứng với mình, thống khoái oanh liệt một trận, nhưng đến giờ vẫn không được như ý muốn, dần dần khiến nàng gắt gỏng.

Nhưng lúc này không một ai dưới khán đài nghe thấy lời Tăng Cách La Mỗ nói, mọi người chờ lâu như vậy chỉ vì muốn nhìn gần vị mỹ nữ lạnh lùng này thôi, ai cũng không rảnh mà trả lời nàng.

- Hừ!

Nhìn mấy cặp mắt mê đắm của đám nam nhân đang nhìn mình, Tăng Cách La Mỗ rất khó chịu, đây cũng điểm mà nàng rất căm hận. Nàng ghét người nào nhìn nàng bằng ánh mắt đó, bởi vì nàng nghĩ mình là một dũng sĩ mà loại ánh mắt đó là ánh thiếu tôn trọng dũng sĩ nhất.

- Lão đại, chạy mau!

Đột nhiên, Phong Mã Ngưu biến sắc, hô lớn với Dương Thiên Lôi. Nói xong, Phong Mã Ngưu cùng đám học viên vèo một phát chạy còn hơn tốc độ ánh sáng.

- Muốn làm cái lông a?

Dương Thiên Lôi sững sờ, bỏ lỡ thời cơ chạy trốn tốt nhất.

- Hây!

Đúng lúc đó, trường tiên trong tay Tăng Cách La Mỗ đột nhiên vung lên, mang theo một cỗ khí trường sắc bén bắn về phía khán đài phía dưới.

- Ta kháo, không phải chứ?

Khán phòng phía trước chính là vị trí của bọn Dương Thiên Lôi ngồi, hấn chốc lát hoảng sợ. Tiểu nữ này cũng quá trâu đi, đối thủ cũng đánh, trọng tài cũng đánh, ngay cả khán giả cũng đánh nốt? Thảo nào mà bọn Phong Mã Ngưu đều bỏ chạy hết, hiển nhiên là tiểu nữ này không phải là lần đầu tiên đánh người bừa bãi như vậy.

Lúc này Dương Thiên Lôi mới lo quay đầu chạy, nhưng không kịp nữa rồi, rồi vào đường cùng hấn chỉ có thể giơ tay chụp tới sợi roi.

Bốp

Cái roi bị Dương Thiên Lôi nắm chặt trong tay!

- Hà?

Hai mắt Tăng Cách La Mỗ sáng ngời, nàng biết tuy chiếc roi không hoàn toàn đánh hết lực, bên trong cũng ẩn chứa không nhiều tinh thần lực nhưng đã rất mạnh mẽ, không có tên nam nhân nào cảnh giới thấp hơn nàng mà dám lấy tay bắt trực tiếp sợi roi. Nhưng người trước mắt cảnh giới không cao, tuổi nhìn qua cũng gần bằng mình nhưng lại có thể tay không nắm roi! Quan trọng hơn là hấn bắt được rất tự nhiên, chứng tỏ là lực lượng của hấn cũng rất lớn, bản thân nàng ta trong vô thức kéo về nhưng vẫn không được!

Tất nhiên Tăng Cách La Mỗ không biết tinh thần lực cô quái của Dương Thiên Lôi có thể kháng lại tinh thần lực mang kháng tính thiên nhân, đồng thời cũng khiến hấn sinh ra lực lượng rất lớn trong cảnh giới Tinh Giả cùng cấp. Tăng Cách La Mỗ chỉ sử dụng mới một nửa thực lực, một roi tiện tay quất tới bị Dương Thiên Lôi chế trụ cũng không kỳ quái cho lắm.

- Ngươi là ai? Ngươi cũng là một đối thủ không tồi...

Tăng Cách La Mỗ nở nụ cười. Thú thật là bộ dáng của nàng quả là rất mê người, giống như một đóa hoa đỏ chói, một đóa hoa hồng rực lửa dưới ánh mặt trời, nhưng tiếc là lại phối hợp với một thân cương khí bạo ngược khiến nàng trông có chút hung hãn.

Dương Thiên Lôi cười khò một tiếng, buông lỏng chiếc roi ra:

- Mỹ nữ, chỉ là một hiểu nhầm thôi mà.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi hóa giải đòn công kích của Tăng Cách La Mỗ rất nhẹ nhàng nhưng hấn cũng có nỗi khổ không nói được. Một roi của Tăng Cách La Mỗ này không chỉ làm cho cổ tay hấn âm ỉ đau mà quan trọng hơn là tinh thần lực cuốn bạo truyền vào trong người Dương Thiên Lôi, làm khí huyết hấn hưng hực gần như không thể áp chế được.

Hơn nữa một kích này đối phương cũng đánh chưa hết sức. Lúc này Dương Thiên Lôi cũng đoán ra, ở trạng thái bình thường thì kháng tính của tinh thần lực cũng có hạn, chỉ cần tinh thần lực đối phương đủ cường đại thì vẫn có thể ảnh hưởng đến hấn. Xem ra muốn thật sự mạnh lên thì hấn còn lại nhanh chóng đề thăng cảnh giới mới được.

- Ta cũng là người dự thi, giả sử như nếu có cơ hội thì ta cũng rất thích luận bàn với mỹ nữ như nàng, nhưng khẳng định không phải là bây giờ. Với tội ấu dâm dưới võ đài thi học viện xử phạt rất nghiêm khắc.

Dương Thiên Lôi chủ động buông tay, ý bảo là bản thân hấn hiện tại không có ý động thủ. Tuy rằng hấn cũng biết là chinh phục cô nàng này đúng là chuyện rất kích thích nhưng hấn không phải là nam sinh tự kỷ trước kia, hấn không nghĩ bởi vì khí phách nhất thời mà bỏ đi cơ hội chứng minh chính mình trên sân khấu rộng lớn hơn.

Tăng Cách La Mỗ cũng sửng sốt. Nếu như người khác mà dám đứng trước mặt nàng mà ba hoa chích chòe thì nàng đã nổi cơn từ lâu rồi, nhưng nàng lại thấy tên tiểu tử đứng trước mặt này có gì đó đặc biệt, không phải là vì hấn dám đứng trước nàng bóp chết mà là... Đôi mắt của hấn, vì đôi mắt của hấn khiến người ta nhìn vào có cảm giác trầm mê, đôi mắt của Dương Thiên Lôi trong như nước, cặp mắt này Tăng Cách La Mỗ trước giờ vẫn chưa từng thấy qua. Đôi mắt với loại ánh mắt này khiến nàng nhất thời lúng túng, không biết nên ứng phó thế nào, quên luôn cái vụ nổi cơn điên!

- Tăng Cách, lại đây nào!

Lúc này, một nam tử trung niên có vóc dáng lực lưỡng, mắt hổ mũi ưng, trước ngực mọc chùm lông, khuôn mặt nhăn nhó bước âm ỉ tới trước mặt Tăng Cách La Mỗ, cặp râu mép vênh lên. Gã trọng tài *** ton chạy theo phía sau hấn.

- Phụ thân...

Vừa nhìn thấy trung niên kia, khí thế của Tăng Cách La Mỗ giảm mạnh, giọng nói cũng trở nên nhỏ nhẹ, thành thành thật thật đáp.

- Còn muốn gây chuyện à? Còn không mau xin lỗi lão sư ngay, rồi quay về chịu phạt.

Nam tử trung niên dừng dừng nói, những lời này hiển nhiên là muốn giải vây cho Tăng Cách La Mỗ, dù sao thì việc đánh trọng tài có thể lớn mà cũng có thể nhỏ, nếu muốn làm lớn lên thì việc tước đoạt tư cách tham gia cuộc thi của Tăng Cách La Mỗ rất dễ dàng, hoặc chỉ bằng một câu xin lỗi rồi chịu phạt một chút cũng có thể giải quyết ổn thỏa.

- Quên đi, quên đi, Ứng trường lão... Tiểu hài tử không hiểu chuyện, hà tất phải nghiêm khắc vậy? Không cần nói thêm nữa đâu.

Tên trọng tài cũng biết Cô nàng này không nên chọc, nhất là cái vị Ứng trường lão này, ngay cả viện trưởng cũng phải khách khí với hần ba phần, huống hồ là một tên trọng tài nhỏ nhỏ như lão? Chỉ cần Ứng trường lão muốn giải quyết êm thấm sự việc thì trọng tài cũng biết điều mà không làm to chuyện thêm.

- Thật là xấu hổ!

Ứng trường lão miệng nói xấu hổ nhưng tay lại kéo Tăng Cách La Mỗ, trừng mắt nói.

- Còn không mau về cùng lão tử?

Ứng trường lão thở phì phò kéo Tăng Cách La Mỗ đi, trước khi đi, Tăng Cách La Mỗ quay đầu nhìn chằm chằm và Dương Thiên Lôi một hồi lâu như muốn nhớ kỹ hình dáng của hần.

- Lão đại! quả thật là ta phục người tới sát đất rồi! Ngay cả Địa Ngục Bào Hao Nữ cũng phải nể mặt!

Tăng Cách La Mỗ vừa mới đi thì tên Phong Mã Ngưu này liền xuất hiện, về mặt sùng bái nói với Dương Thiên Lôi:

- Ta chỉ biết, lão đại chỉ là điệu thấp, mấy cái lời đồn vớ vẩn về lão đại của mấy cái tên chó má kia đều đồn nhảm hết!

“Điệu thấp? Tiểu tử nguoi không điệu thấp?”

Dương Thiên Lôi thâm nghĩ, hần biết tiểu tử Phong Mã Ngưu này ngoại miệng nóng hời, nhưng vẫn ngầm coi chính mình như đối thủ cạnh tranh, có chút phòng bị, bất quá cũng chỉ là bình thường, nào có chuyện vừa gặp mặt đã đào tìm gan? Nhất là loại người không đơn giản như Phong Mã Ngưu, chân chính thu được tình hữu nghị của loại người này, bản thân nhất định phải biểu hiện đủ thực lực mới được.

...

- Lôi Ngạo, ta nghĩ nguoi hần phải cho ta một lời giải thích.

Lúc này, ở bên trong một ghế lô ở bên cạnh lối đi phía bắc, Lôi Hoành với vẻ mặt thâm nghiêm nhìn Lôi Ngạo.

Lúc đầu, Lôi Hoành hy vọng Lôi Ngạo phế đi tư vị của Dương Thiên Lôi, như vậy thì mặc kệ là Dương Thiên Lôi có tham gia cuộc thi thì người mới hay không thì cả đời hần đã là một phế nhân. Nếu không tham gia, học viện sẽ xử phạt rất nghiêm khắc những học viên không tham gia mà không có lý do chính đáng, gán cho cái danh sợ chết, danh tiếng của Dương Thiên Lôi thì bị hủy hoại toàn bộ. Nếu hần tham gia, vậy thì càng tốt, mặc dù Dương Thiên Lôi không bị đánh chết trên lối đi nhưng một tên tàn phế tham gia cuộc thi tỷ thí người mới cũng coi như là tự rước nhục, hủy hoại danh tiếng.

Nhưng không ngờ Dương Thiên Lôi lại bình yên xuất hiện, hơn nữa còn vượt qua vòng loại thứ nhất.

Trên mặt Lôi Ngạo toát mồ hôi lạnh, hần biết trước vị chủ nhân này không dễ hầu hạ, thế nhưng... Ngay cả bản thân hần cũng không hiểu sao tên Dương Thiên Lôi này lại có thể bình yên vô sự lên võ đài, hần chắc chắn rằng bản thân đã đánh dị năng vào trong cơ thể của Dương Thiên Lôi.

Nhưng tên tiểu tử này cũng quá yêu nghiệt rồi, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để suy đoán được! Nghĩ đến sự tình quái dị đêm hôm đó, Lôi Ngạo cảm thấy có chút đau đầu.

Sau đó Lôi Ngạo cắn răng, trầm giọng nói:

- Thiếu gia cho ta thêm một cơ hội nữa, lần này ta tuyệt đối không làm nguoi thất vọng.

- Hừm, hiện tại nguoi muốn phế hần, dễ vậy sao?

Lôi Hoành dựa lưng về phía sau, thần sắc âm trầm. Lúc chưa bắt đầu phế bỏ một tên lính mới và bắt đầu thi đấu rồi lên phế bỏ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, trong lòng Lôi Hoành rất rõ điểm này. Tên tiểu tử kia chung quy vẫn là người Dương gia.

Bây giờ còn dùng lại thủ đoạn đó đi đối phó với Dương Thiên Lôi đã không còn thích hợp nữa, phải dùng biện pháp khác mới được.

- Thiếu gia, bên ngoài có hai nữ hài tử tự xưng là tiểu thư Mộc gia đến cầu kiến.

Ngay lúc đó, một tên người hầu đứng ở cửa cung kính nói.

- Tiểu thư Mộc gia? Để các nàng vào.

Lôi Hoành gật đầu, đồng thời cho Lôi Ngạo lui ra ngoài.

- Tiểu tử Lôi gia, nguoi phải giúp ta chuyện này.

Lát sau, Mộc Tử Vi tay kéo Di tỷ vào phòng, vừa thấy Lôi Hoành liền thở phì phì nói.

- Ai dám chọc làm đại mỹ nhân tức giận vậy nha?

Trước mặt ngoại nhân, Lôi Hoành lại khôi phục cái dáng dấp kiêu ngạo:

- Nói đi, ta sẽ giúp nàng xả hấn.

- Người biết Dương Thiên Lôi sao?

- Dương Thiên Lôi?

Khóe mắt Lôi Hoành bỗng nảy lên một chút:

- Ta tất nhiên là biết, không phải là cái tên Tiểu Bạch si của Dương gia đó sao? Có chuyện gì?

- Hấn lần này cũng tham gia cuộc tỷ thí người mới, ta muốn người sắp xếp ta chiến đấu với hấn, tốt nhất là ở vòng tiếp theo. Đương nhiên, nếu như hấn có thể lọt vào vòng tiếp theo.

Mộc Tử Vi nói với vẻ mặt tức giận.

Lôi Hoành có chút kinh ngạc nhìn về phía Mộc Tử Vi, lập tức nhớ tới tin đồn về Mộc Tử Vi, trên mặt nhất thời lộ thần sắc hiểu rõ. Suy nghĩ một chút, Lôi Hoành cười thâm nói:

- Chuyện nhỏ, ta nguyện cống hiến sức lực vì nàng. Nhưng.. Hay là chờ tên Dương Thiên Lôi vượt qua vòng đấu loại, tới vòng thi đấu chính thì ta sẽ sắp xếp cho các người gặp nhau thế nào?

- Vòng thi đấu chính?

Mộc Tử Vi sùng sốt, lập tức hai mắt sáng ngời.

- Tức là... Mà không được, vạn nhất nếu tiểu tử kia không vượt qua vòng đấu loại thì sao? Hấn chỉ là một tên ngu ngốc mà thôi.

- Yên tâm, có ta sắp xếp, hấn nhất định có thể qua được vòng đấu loại.

Lôi Hoành cười cười, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo:

- Vòng thi đấu chính thu hút sự chú ý nhiều hơn so với vòng đấu loại, hơn nữa sôi động hơn nhiều, quy định hạn chế cũng rất ít, không phải là rất phù hợp với nguyện vọng của nàng sao? Ta đã nghe qua uy danh của Thủy Hỏa Đoạn Hồn Cầu của Mộc đại tiểu thư. Có cái vũ khí tiện tay như vậy, Mộc tiểu thư có thể chơi đùa tận hưởng, đúng không?

- Hắc hắc, không tồi, không tồi.

Mộc Tử Vi nở nụ cười rạng rỡ, nàng tự hồ như thấy hình ảnh tên Tiểu Bạch si Dương Thiên Lôi đáng ghét kia bị đánh thê thảm như con lợn chết dưới Thủy Hỏa Đoạn Hồn Cầu của mình.

...

Ngồi cùng với Dương lão xem hết vòng thứ nhất, Trương Tử Hàm vội vã đi tới ký túc xá của Dương Thiên Lôi.

Sau khi kết thúc vòng đấu loại thứ nhất, danh sách đối chiến vòng thứ hai cũng đã được công bố, điều làm Trương Tử Hàm vô cùng kinh ngạc chính là Dương Thiên Lôi lại được tuyển thẳng vào vòng chính thức!

Vòng đấu loại của cuộc tỷ thí người mới chỉ có hai đợt, sau hai đợt này thì ba trăm người chiến đấu từng đôi một, loại hết hai trăm người chọn ra một trăm người cuối cùng mạnh nhất rồi mới bắt đầu mở vòng thi đấu chính thức! Không ngờ Dương Thiên Lôi lại được đặc cách vào thẳng vòng chính thức!

Kết quả này khiến mọi người chấn động.

Tên đệ nhất ngu ngốc Học viện Cực Dương – Dương Thiên Lôi không ngờ lọt vào vòng thi đấu chính thức của cuộc thi đấu người mới! Nhưng càng làm cho mọi người khó hiểu là chính là hấn vào vòng chính thức bằng cách nào!

Ở vòng đấu loại thứ nhất, đối thủ của hấn là Âu Dương Khánh bị loại rất nhanh, chứng kiến trận đấu ngoài mấy đại lão ngồi trong ghế lô ra thì cũng chỉ có người thân của Âu Dương Khánh, theo như lời bọn họ nói thì ngày hôm đó Âu Dương Khánh bị ngộ độc thức ăn nên tinh thần lực không thể phát ra được, bị tên Tiểu Bạch si kia dùng quyền cước Vô Đồ đã bại, mọi người đương nhiên là chấp nhận lý do này, mọi người khó có thể tin tưởng rằng Tiểu Bạch si lại có thể chiến thắng bằng thực lực của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Một đám ngu ngốc (thượng+hạ)!

mời xem

Mà ở vòng loại thứ hai, tên Tiểu Bạch si này lại may mắn được lọt thẳng vào vòng trong! Phải biết rằng mỗi một vòng thi thì chỉ có một người được vào thẳng.

Nhất thời, vận may cắt chó của Dương Thiên Lôi được truyền bá rộng rãi, rất nhiều người ước ao rồi lại khinh bỉ cái vận chó săn của Dương Thiên Lôi. Thậm chí còn có người đứng ra làm nhà cái, cá độ xem Dương Thiên Lôi có được vận rắm thối tiếp tục lọt vào vòng trong nữa không.

Đối với những điều này, Trương Tử Hàm đều không quan tâm, cái nàng quan tâm chính là luân đấu lần này có chút kỳ lạ, liệu có phải là âm mưu của Lôi Hoành hay không? Nàng biết rõ thái độ làm người của Lôi Hoành, lấy tính cách có thù tất báo của hắn thì tuyệt đối sẽ không cho Dương Thiên Lôi thuận lợi như vậy.

Mặt khác, rốt cuộc quyền thuật của tên tiểu tử Dương Thiên Lôi kia là gì? Vì sao có thể đã bại Âu Dương Khánh nhẹ nhàng như vậy? Những điều này Trương Tử Hàm rất nóng lòng muốn được ai đó giải đáp.

- Dương Thiên Lôi!

Nhưng mà điều nàng không ngờ tới là khi nàng đẩy cửa vào ký túc xá của Dương Thiên Lôi thì không thấy hắn ở đó – một điều khá kỳ lạ đối với một người không bao giờ ra khỏi nhà như hắn.

...

Học viện Cực Dương đặt tại phía nam thành Cực Dương – thủ đô Cát Ương đế quốc, chiếm diện tích hơn mấy vạn mẫu, rất lớn, toàn bộ học viện đều tựa vào núi non trùng điệp, phía nam học viện chính là núi non mênh mông vô bờ, sâu trong lòng núi khá hoang tàn vắng vẻ, phía bắc học viện bao quát toàn bộ thành Cực Dương, rất có khí thế quần lâm thiên hạ.

Sau khi xem xong trận thi đấu của Tăng Cách La Mỗ, Dương Thiên Lôi đi theo Phong Mã Ngưu tới lui các lối đài khác xem những người khác thi đấu, nhưng mục đích của tiểu tử Phong Mã Ngưu này hoàn toàn không phải là đi xem thi đấu mà là muốn đi ngắm mỹ nữ, nơi đấu tụ tập mỹ nữ thì hắn liền chạy tới đó, tuổi còn nhỏ mà trong đầu toàn mấy ý tưởng dâm uế khiến Dương Thiên Lôi ghen hờn không biết phải nói gì.

Đừng nói bản chất của tên Dương Thiên Lôi trước đây không hề có chút hứng thú nào đối với nữ nhân, Dương Thiên Lôi ở kiếp trước tại Địa Cầu – nơi mà người thường coi mở hơn gấp trăm lần so với dị giới này, thì lúc hắn mười hai tuổi cũng mới chỉ biết sơ sơ về chuyện nam nữ mà thôi, quả thực không thể nào so sánh với tên tiểu tử này!

Đợi sau khi vòng đấu loại thứ nhất kết thúc thì Dương Thiên Lôi mới biết rằng bản thân mình lại được tuyển thẳng, ngay sau đó liền từ biệt với Phong Mã Ngưu, một mình dạo chơi xung quanh khu lối đài.

Ngay trận đầu tiên có thể đánh bại đối thủ có cảnh giới hơn xa mình khiến cho tâm tình phiền muộn trong lòng Dương Thiên Lôi giảm đi chút ít, tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Thế nhưng, khoảng cách so với cái lý tưởng vĩ đại “bằng vào tuyệt thế thần công, khiến cho vô số muội muội sùng bái” thì còn rất rất xa!

Bởi vì vậy nên lúc hắn biết mình được tuyển thẳng thì Dương Thiên Lôi cũng không quay về ký túc xá ngay, ngược lại còn đi đến lối đài chính để quan sát.

Biết địch biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Muốn tại cuộc thi người mới này trở hết khả năng, quét sạch hết những si nhục trước đây, quả thật không phải là một chuyện dễ dàng.

Tuy Dương Thiên Lôi biết thể chất đặc thù của mình, đúng là tinh thần lực của hắn có khả năng miễn dịch nhất định, thế nhưng khi hắn tiếp một roi của Tăng Cách La Mỗ thì cùng là lúc hắn nhận ra rằng năng lực miễn dịch ấy cũng có giới hạn. Hắn muốn hoàn toàn miễn dịch đối với năm cao thủ siêu việt nhất là điều hoàn toàn không có khả năng.

Bởi vậy nên hắn cần phải thận trọng.

Đầu tiên muốn làm gì thì làm cũng phải biết thực lực của đối trước rồi tính tiếp.

Con đường Tinh Giả, trước dễ sau khó, càng tu luyện càng gian nan. Trong vòng trước mười hai năm có thể trở thành cao Tinh Giả ngũ giai thì tuyệt đối

là thiên tài trong thiên tài. Vốn trong cuộc tỷ thí người mới này, cao thủ ngũ giai cũng không nhiều. Về phần cao thủ lục giai thì có thể ngay cả một người cũng không có.

...

Vòng đấu loại thứ hai rốt cuộc cũng bắt đầu, Dương Thiên Lôi đi tới chỗ náo nhiệt nhất, đó là lôi đài của người được cho là ứng cử viên số một cho chức quán quân của cuộc thi lần này – Lôi Kính.

Lúc này, toàn bộ khu vực xung quanh lôi đài chật ních người, cực kỳ náo nhiệt. Một số học viên có độ tuổi xấp xỉ với Dương Thiên Lôi điên cuồng hét lớn cái tên Lôi Kính, hiển nhiên lôi đài này nhận được nhiều sự chú ý nhất!

Dương Thiên Lôi dùng hết sức lực chín trâu hai hổ mới có thể chen lấn tới chỗ sát lôi đài nhất, rất không may, liếc mắt liền thấy một người đang ngửa mặt lên trời, vẻ mặt y như là lão tử rất ngu, trông vô cùng hung hăng kiêu ngạo.

Lúc Dương Thiên Lôi đang nhìn tên gia hỏa đó thì tên gia hỏa vô tình cũng nhìn thấy đám người Dương Thiên Lôi.

- Ủa? Đây không phải là cái tên Tiểu bạch si Dương gia Dương Thiên Lôi sao?

Lôi Hoành tỏ vẻ rất kinh ngạc nhìn về phía Dương Thiên Lôi rồi nói to.

Lôi Hoành nhất thời đẩy ánh mắt đám người xung quanh lên người Dương Thiên Lôi.

- Đây là tên ngu ngốc nhất học viện chúng ta? Uy danh như sấm bên tai, đây là lần đầu thấy mặt hắn! Nhìn qua cũng không đến nỗi nào!

- Đúng vậy, đúng là nhìn không ra, chắc là mặt người dạng chó đó mà... Ha ha ha, có người nói tiểu tử này còn không biết tự lượng sức tham gia cuộc tỷ thí người mới nữa đây!

Nhất thời, tiếng rì rầm nghị luận khắp nơi lọt vào tai Dương Thiên Lôi.

Trong mắt Dương Thiên Lôi ánh lên lửa giận, nhưng trong nháy mắt liền áp chế, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn về phía Lôi Hoành.

- Tiểu bạch si, ngươi cũng muốn tới xem trận đấu của Lôi Kính? Ừm, tốt, để cho ngươi thấy, ngươi so sánh với Lôi gia chúng ta, ngươi ngu ngốc tới cỡ nào, ha ha ha!

Lôi Hoành kiêu ngạo nói, đám người xung quanh cũng hòa theo hắn, người người hả hê.

- Ngốc bức!

Dương Thiên Lôi lạnh lùng nhìn Lôi Hoành, trong mắt mang theo vẻ khinh thường, bất ngờ phun ra hai chữ.

- Ngươi nói gì?

Lôi Hoành nhất thời giận dữ.

Một thiếu niên toàn thân hắc y, khí chất lạnh lùng chợt động thân muốn ra tay, nhưng lại bị Lôi Hoành giơ tay kéo lại.

- Một đám ngốc bức!

Dương Thiên Lôi không hề sợ hãi lặp lại lần nữa, bày ra bộ dáng cực kỳ đánh đá như muốn nói “ngươi dám đánh ta sao?”

Tuy rằng Lôi Hoành không thông minh, nhưng hắn cũng không ngốc đến nỗi tự hạ thân phận, đang dưới sự chú ý của rất nhiều người mà ra tay hành hung Dương Thiên Lôi.

Huống chi còn thân phận của Dương Thiên Lôi nữa. Là người Dương gia, có thể tùy tiện bị người ta khi dễ sao? Chỉ có thể chửi bới một chút thôi, nếu thực muốn đả thương Dương Thiên Lôi thì cho mười Lôi Hoành cũng không dám, dưới trường hợp này hắn cũng không dám.

Trừ khi là khiêu chiến, thế nhưng đầu Dương Thiên Lôi không bị đụng cửa, tuy rằng từng bị sét đánh nhưng bề ngoài nhìn cũng khá thông minh, sao có thể nhận lời khiêu chiến của hắn được? Ở học viện Cực Dương, các học viên khiêu chiến với nhau, học viện không can thiệp nhiều, chỉ cần song phương tự nguyện là được. Tất nhiên phải nhấn mạnh chỗ “tự nguyện”

- Thiếu gia!

Thiếu niên hắc y kia thấy Lôi Hoành không cho mình xuất thủ, tựa hồ có hơi khó hiểu.

Lửa giận chợt lóe qua trên khuôn mặt Lôi Hoành rồi biến mất, mỉm cười nói:

- Lôi Kính, hà tất phải chấp nhận với một tên ngu ngốc làm gì. Ngươi bây giờ đả thương tên Tiểu bạch si này, hắn sao còn có thể tham gia cuộc thi được nữa? Hắn không tham gia cuộc thi thì chúng ta sao có thể thấy cảnh hắn bị chà đạp thảm thương được? Cứ để cho hắn kiêu ngạo phút chốc đi! Chỉ có ở

trên lôi đài mới là nơi tốt nhất vạch trần cái bộ dạng ngu ngốc của hấn, đúng không? Ha ha ha...

- Tuyển thủ trận đấu, Lôi Kính, Độc Cô Bình, bước vào!

Đúng lúc này, trọng tài hét lớn một tiếng.

Thiếu niên hắc y lạnh lùng liếc mắt nhìn Dương Thiên Lô một cái, xoay người cúi đầu với Lôi Hoàn, thân hình nhoáng cái đã nhảy lên lôi đài cao hai thước. Tên thiếu niên hắc y Lôi Kính này quả nhiên là ứng cử viên số một chức quán quân!

Đồng thời, một tên thiếu niên khác là Độc Cô Bình cũng dọc theo bậc thang đi lên lôi đài.

Độc Cô Bình đi tới với vẻ mặt phiến muộn, vốn hấn tuyệt đối có hy vọng lọt vào vòng chính thức, nhưng không ngờ đối thủ lần này của hấn lại là Lôi Kính, mặc dù điều này làm hấn ảo não không thôi, thế nhưng hấn cũng tuyệt đối không bỏ quyền thi đấu. Điều này còn quan hệ đến tiền đồ của hấn sau này. Có thể bại nhưng không thể chịu thua trước khi đấu!

- Hai vị tuyển thủ, đã sẵn sàng rồi sao?

Lúc hai người mặt đối mặt với nhau thì trọng tài hỏi.

Cả hai người đồng thời gật đầu.

- Tốt, trận đấu bắt đầu!

Trọng tài quát lên một tiếng, thân thể nhất thời lui về sau mấy bước.

Ầm~~~~~

Không hư chiêu, không làm bộ, thiếu niên hắc y Lôi Kính xuất thủ như điện, ra tay ngay lúc đối phương còn chưa kịp ngưng tụ tinh thần lực, nắm tay của hấn ngưng tụ tinh thần lực cực kỳ cường đại, đánh tới như thiểm điện, thoáng chốc khóa chặt hoàn toàn đối phương!

Cường bạo như hòa! Sắc bén như kim!

- A!

Độc Cô Bình hét lớn một tiếng, tinh thần lực hệ Thổ nhanh chóng tụ tập trong cơ thể hấn, không mong tấn công, chỉ mong chịu được. Đối với một địch thủ cường đại như Lôi Kính, muốn chiến thắng căn bản không thể, mục đích duy nhất của hấn lúc này là có thể kiên trì một lúc! Bởi vậy, từ lúc còn chưa bắt đầu trận đấu hấn đã quyết định đối sách chắc chắn – phòng thủ! Phải liều mạng phòng thủ!

Hấn ngưng tụ toàn bộ tinh thần lực hệ Thổ thành một khối bao quanh thân thể hình thành tầng phòng ngự cường đại, thi triển “Thổ Nguyên Hộ Thể Công” tới cực hạn! Đồng thời hai chận đậm mạnh xuống đất lách qua bên cạnh! Hấn rất tự tin có thể ngăn được đòn thứ nhất của Lôi Kính!

Thế nhưng việc mọi người không ngờ tới là, Lôi Kính tiếp cận rất nhanh, như bóng với hình, thế quyền không đổi, chỉ nghe dưới chân hấn đùng một tiếng, toàn thân bỗng nhiên chuyển hướng, tốc độ không hề giảm!

- Lôi Vân Thân Pháp!

Trong đám người bỗng truyền ra tiếng hét hãi hùng.

Ầm!!

Sau một tiếng nổ rền vang, Độc Cô Bình bị đánh văng xuống lôi đài, một chiêu, chỉ đúng một chiêu!

- Tốc độ nhanh thật! Lực lượng quá mạnh!

Dương Thiên Lô nhìn một màn này, trong lòng sợ hãi.

- Lôi Kính thắng!

Trọng tài khiếp sợ lên tiếng tuyên bố chiến thắng của Lôi Kính.

Trong đám người nhất thời truyền tới tiếng hoan hô mãnh liệt:

- Lôi Kính, Lôi Kính...

Rất nhiều người căn bản không hề thấy rõ Lôi Kính ra đòn thế nào, cũng không hề biết rốt cuộc thuộc tính của Lôi Kính là hệ gì!

- Ha ha ha... Tiểu bạch si, sợ rồi sao?

Đang lúc trong đầu Dương Thiên Lôi tập trung cảm nhận một kích kia của Lôi Kính, Lôi Hoành cũng thấy vẻ mặt kinh hoàng của Dương Thiên Lôi, tùy tiện nói.

- Sợ? Bản thiếu gia chưa bao giờ biết sợ là gì! Thấy cái mặt heo của người suốt ngày ngửa lên trời, bản thiếu gia thấy mà muốn ói!

Dương Thiên Lôi lạnh lùng nói, nói xong trên mặt hắn bỗng hiện ra vẻ mặt ám muội mà chỉ nam nhân mới có, nói tiếp:

- Bản thiếu gia phải về nắm tay nhờ Từ Hàm muội muội chỉ dạy lại chiêu “đả trư quyền” (quyền đánh heo) đây, cáo từ!

- Người!

Khuôn mặt Lôi Hoành đang tự mãn và cười lớn đột nhiên sa sầm như mặt heo, Dương Thiên Lôi lại đặc biệt nhấn mạnh tới mấy chữ “nắm tay Từ Hàm muội muội” với vẻ mặt ám muội, nhất thời khiến Lôi Hoành tưởng tượng một màn đó giữa Trương Từ Hàm và Dương Thiên Lôi, khiến Lôi Hoành gần như muốn nổi điên!

Thế nhưng, hắn lại không có biện pháp khắc chế được Dương Thiên Lôi.

Trong nháy mắt, dưới con mắt của mọi người, Dương Thiên Lôi chen vào đoàn người rồi biến mất trong tầm mắt Lôi Hoành!

- Nhanh, độc, không hề chừa cho đối phương khoảng trống, một kích phải chết! Tên Lôi Kính này quả nhiên lợi hại!

Sau khi đi ra từ đám người, Dương Thiên Lôi rất nhanh đi về phía ký túc xá, vừa đi vừa hồi tưởng lại một kích kinh khủng vừa rồi của Lôi Kính.

Người khác có thể không thấy rõ cách Lôi Kính ra đòn nhưng với với tu vi hiện tại của Dương Thiên Lôi thì hoàn toàn có thể nhìn thấu tốc độ cực nhanh, ra đòn như điện của Lôi Kính, chỉ cần nhắm mắt lại là trong đầu hắn liền có thể nhớ lại rõ ràng từng chi tiết nhất chiêu kia của Lôi Kính, thậm chí ngay cả tốc độ hô hấp, ánh mắt đều nhớ rõ.

Thế nhưng, Dương Thiên Lôi lại nhìn không ra rốt cuộc Lôi Kính là Tinh Giả hệ gì.

Công kích của hắn cuồng bạo như hỏa, phô thiên cái địa, lại mang theo nhuệ khí và sắc bén như kim, mãnh liệt tiến tới! Thế nhưng, điều làm cho người khác khiếp sợ hơn chính là một kích cuồng bạo như vậy lại có thể có bất ngờ chuyển hướng, uyển chuyển như nước vậy!

- Người này tuyệt đối là một cao thủ!

Dương Thiên Lôi cho ra một kết luận như vậy, trong đầu hắn lần lượt phân tích từng chi tiết một chiêu của Lôi Kính, tự hỏi, nếu như bản thân mình đối mặt với một chiêu đó thì làm sao để phá giải nó.

Bất tri bất giác, Dương Thiên Lôi đã đến trước cửa ký túc xá của mình.

Điều làm hắn kỳ quái là cửa lớn chỉ bị khép hờ. Chẳng lẽ có người tới ký túc xá của mình? Điều này khiến Dương Thiên Lôi có hơi kỳ quái nhưng cũng không quá để ý, bởi vì hắn biết, trong ký túc xá của mình ngoài mấy bộ đồ ra thì thứ quan trọng nhất chỉ là mấy lượng vàng mà hắn chưa hề dùng qua, căn bản không còn thứ gì quý giá trong đó.

- Dương Thiên Lôi.

Nhưng hắn vừa mới bước đến viện môn thì liền nghe được tiếng gọi của một người rất quen và cũng rất êm tai, chỉ làm tiếng kêu đó có mang vài phần tức giận khiến Dương Thiên Lôi cũng tự giác rụt cổ lại

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Sự tức giận của Từ Hàm muội muội (thượng)

mời xem

- Ách... Chào Trương lão sư, wow, Trương lão sư, sắc mặt của người hôm nay trông tốt quá, thật sự đẹp, thậm chí Hằng Nga lúc trăng rằm mà thấy Trương lão sư chắc cũng từ lùi ba bước, thân thờ thua kém a!

- Cảm miệng ngay!

Đôi mắt xinh đẹp của Trương Từ Hàm tức giận nhìn chằm chằm Dương Thiên Lôi rồi lớn tiếng quát.

Điều này càng khiến cho Dương Thiên Lôi thấp thòem hơn, lần nào nịnh hót vài câu đều có hiệu quả, sao hiện tại không có tác dụng!

- Ách... Trương lão sư, tên Vương bát đản nào dám chọc người tức giận vậy? Nói cho ta biết đi, ta không đập hấn thê thảm thì không làm người mà!

Dương Thiên Lôi mắt thấy nịnh hót không xong, liền đổi qua vẻ mặt nổi giận đùng đùng nói, ra vẻ trả thù cho Trương Tử Hàm mà bất chấp tất cả.

- Ngươi ngươi ngươi...

Trương Tử Hàm gấp đến độ giậm chân giậm cẳng.

Hôm nay nàng quả thật đang tức giận, mặc dù Dương Thiên Lôi đã thắng được cuộc thi, hơn nữa cũng rất nhẹ nhàng, thế như Trương Tử Hàm lại rất tức giận.

Hôm nay may mắn, vậy khi xui xẻo thì thế nào đây? Trương Tử Hàm nghĩ tới mà sợ, tiếp xúc với nhau gần một tháng, Trương Tử Hàm không chỉ xem Dương Thiên Lôi là học sinh của mình nữa mà càng giống như tỷ tỷ quan tâm đến đệ đệ của mình, đã trên quan hệ thầy trò một bậc. Thế cho nên lúc quan sát Dương Thiên Lôi thi đấu trên đài, lòng nàng luôn cảm thấy thấp thòem hồi hộp, nàng sợ Dương Thiên Lôi xảy ra điều ngoài ý muốn.

Một Tình Giả mới lên cấp ba, thậm chí còn chưa tu luyện qua tinh kỹ nào lại dám tham gia cuộc thi người mới, đây khác gì là tự sát? Sáng sớm Trương Tử Hàm đã đến đây chính muốn tìm lý do bảo Dương Thiên Lôi từ bỏ cuộc thi này. Mặc dù đúng là danh tiếng của hấn nhất định sẽ bị ảnh hưởng, thế như vẫn tốt hơn là đi đùa giỡn tính mạng của mình. Huống chi Dương Thiên Lôi đã sớm mang cái danh ngu ngốc đệ nhất học viện Cực Dương, giờ còn sợ chút tiếng xấu nữa sao? Gần như có thể bỏ qua.

- Ta ta ta... Ta sai rồi. Trương lão sư, người đừng nóng giận.

Dương Thiên Lôi thấy tình hình càng lúc càng tệ, liền thấp giọng nhận sai. Trong đôi mắt trong suốt ẩn chứa vẻ đáng thương, tội nghiệp nhìn Trương Tử Hàm.

- Ngươi sai ở chỗ nào?

Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt trong veo của Dương Thiên Lôi thì lòng Trương Tử Hàm lại mềm ra.

- Sai ở chỗ... Không nên lén lút tham gia cuộc thi, phải đi cùng Trương lão sư mới phải!

- Ngươi...

- Trương lão sư, vừa rồi ta quan sát trận đấu của tên Lôi Kính kia, tiểu tử đó quả thật lợi hại! Đối phó với hấn ta không nắm chắc mười phần!

Trong mắt Dương Thiên Lôi xẹt qua tia giao hoạt, vẻ mặt chăm chú nói lớn.

- Ngươi không nắm chắc mười phần? Ngươi...

Trương Tử Hàm đơn thuần bị hấn dắt qua đề tài khác, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng hiện ra vẻ mặt không thể tin được, người khác có thể không hiểu lắm, nhưng Trương Tử Hàm lại rất hiểu rõ về Lôi Kính, lại càng biết rõ cảnh giới của Lôi Kính, vậy mà tên tiểu tử Dương Thiên Lôi – một tên chỉ mới tấn chức Tình Giả cấp ba, dám mạnh miệng như vậy.

- Đúng thế, tốc độ của tên tiểu tử đó quá nhanh, công kích sắc bén, hơn nữa bộ pháp cũng rất kỳ lạ. Chỉ cần “xẹt, xẹt” hai phát là đã từ trong không trung chuyển hướng khác rồi!

Dương Thiên Lôi nói tiếp, vừa nói vừa khoa tay múa chân tại lại động tác của Lôi Kính lúc đó khiến cho Trương Tử Hàm vừa định nói câu “Ngươi nắm được nửa phần mới lạ!” rồi lại nghẹn họng nuốt lại vào bụng.

Nhưng nhìn những động tác mà Dương Thiên Lôi diễn tả lại khiến cho Trương Tử Hàm lại mở to hai mắt kinh ngạc mà nhìn, vẻ mặt như đang gặp quỷ vậy.

- Nếu như ta đối mặt với một kích đó, ngoại trừ cứng đối cứng ra thì hoàn toàn không còn biện pháp nào khác.

Dương Thiên Lôi nói với vẻ mặt suy tư:

- Cứng đối cứng, có lẽ... Uhm... cũng được nhưng mà hình như tên gia hỏa kia có tu vi khá cao... được, ta đã có cách!

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt mang vẻ hưng phấn.

- Ngươi... Ngươi có biện pháp đánh bại Lôi Kính?

- Ách... Ngược lại thì có. Ta chỉ có biện pháp phá được chiêu này của hấn thôi.

Dương Thiên Lôi mang theo vẻ đặc sắc, Tử Hàm muội muội quả nhiên đơn thuần khá ái, dễ dụ. Loáng một cái đã thành công khiến nàng hết giận.

- Biện pháp gì?

Trương Tử Hàm nghi hoặc hỏi.

- Cái này... Trương lão sư, chờ ta quyết chiến với hắc tự nhiên nàng sẽ biết...

Dương Thiên Lô xấu hổ nói, chiêu thức bí ổi đó, Dương Thiên Lô cũng không dám thi triển trước mặt một thiên sứ mỹ lệ như Tử Hàm muội muội.

Chỉ ít, tuyệt đối không thể thi triển lúc này!

- Quyết chiến...

Nhìn bộ dáng tự tin của Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm bỗng nghĩ bản thân mình hiểu quá ít về hắc.

Ngay hôm nay, Dương Thiên Lô sử dụng công phu Vô Địch chiến thắng đối thủ, Trương Tử Hàm xem không hiểu, hắc làm sao có thể chống lại tinh thần lực cường đại của đối thủ, Trương Tử Hàm không hiểu, nhưng khiến nàng càng mù mờ hơn chính là lấy tu vi của Lô Kính, tốc độ ra đòn của hắc ngay cả cao thủ đồng cấp cũng không hắc có thể thấy rõ từng động tác, thế nhưng tên Dương Thiên Lô này chỉ là một Tinh Giả cấp ba mà không chỉ nhìn thấy từng chi tiết động tác của Lô Kính, hơn nữa còn có thể bắt chước như đúc!

Điều này nói lên cái gì? Lẽ nào chỉ dùng từ thiên tài mới giải thích nổi? Trương Tử Hàm lắc đầu.

- Tiểu Lô, ngươi vừa mới đột phá từ Tinh Giả cấp hai lên cấp ba lúc tối qua?

Không nghĩ ra thì Trương Tử Hàm cũng không nghĩ nữa, nếu Dương Thiên Lô đã bắt đầu tham gia cuộc đấu, hơn nữa lại thắng một trận, thuận lợi lọt tiếp vào vòng thi đấu chính, muốn hắc lui xuống cũng không thể.

Việc cấp bách bây giờ Trương Tử Hàm muốn làm chính là hỗ trợ hết sức cho Dương Thiên Lô có thành tích tốt trong cuộc đấu.

- Ủm!

Dương Thiên Lô nói.

- Thuộc tính gì?

Trương Tử Hàm hỏi có chút chờ mong.

- Cái này... Là hệ Thổ thì phải.

Dương Thiên Lô suy nghĩ một chút rồi nói. Quý tích vận chuyển của tinh thần lực trong cơ thể hắc tuy rằng không giống với thuộc tính hệ Thổ nhưng biểu hiện bên ngoài quả thật là thuộc tính hệ Thổ.

Còn về cái tăng giá quý dị kia, Dương Thiên Lô không định nói ra, cái này quá mơ hồ, quá thần bí, nói ra cũng khá kỳ dị. Huống chi ngay cả bản thân hắc cũng không hiểu rõ lắm rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Hơn nữa, có vài thứ, một khi nói ra sẽ mất đi sự thần bí. Mà sự thần bí này chính là đòn sát thủ đối phó với nữ nhân. Điều này đối với một người không khéo như Dương Thiên Lô quả thực phi thường rõ ràng.

Cao thủ, nhất là thần bí cao thủ, càng bí hiểm thì càng nhìn không thấu, lại càng hấp dẫn người khác, muốn được vô số muội muội sùng bái thì Dương Thiên Lô cũng không ngốc đến nỗi nói ra cả chuyện mà ngay cả bản thân mình cũng nhìn không thấu.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sự tức giận của Tử Hàm muội muội (hạ)

mời xem

- Thuộc tính hệ Thổ? Chỉ có một loại?

- Chắc là... Đúng.

Dương Thiên Lôi nói.

Nghe Dương Thiên Lôi nói xong, Trương Tử Hàm tựa hồ có hơi thất vọng, nàng hi vọng Dương Thiên Lôi có thể có hai ba thuộc tính, thậm chí là thân thể ngũ hành trong truyền thuyết, như vậy thì thành tựu của hắn sau này mới càng cao. Yêu cầu thấp nhất chính là cơ thể, nhưng Dương Thiên Lôi hiển nhiên không đạt.

Trương Tử Hàm thân là Thuần thủy chi thể nên rất rõ, bất kỳ một người nào sở hữu một loại thuộc tính thì căn bản không cần ngưng tụ bất kỳ tinh thần lực gì vẫn có thể cảm thụ được khí tức thuộc tính xung quanh người đó. Mà ở trên người Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm không hề cảm nhận được khí tức thuộc tính Thổ.

Ánh mắt thất vọng của Trương Tử Hàm không thể qua mắt được Dương Thiên Lôi, hắn biết nàng quan tâm hắn là thật tâm, trong lòng cho chút không nổi.

- Không sao, ngũ hành tương sinh tương khắc, mặc dù chỉ có một loại thuộc tính, chỉ cần ngươi cố gắng, tương lai tu luyện hệ Thổ tới mức tận cùng, tự nhiên có thể diễn sinh ra thuộc tính Kim!

- Diễn sinh ra thuộc tính Kim?

Dương Thiên Lôi rất kinh ngạc.

- Đúng! Khi ngươi đã là cường giả cấp chín đỉnh phong thì cũng là lúc thuộc tính hệ Thổ được tu luyện đến tận cùng, thổ sinh kim, tự nhiên cũng sẽ sinh ra hệ kim, nếu như có thể tu luyện hệ kim tới mức tận cùng thì sẽ diễn sinh ra hệ thủy... Cứ như vậy có thể tu luyện đến thân thể ngũ hành, tu luyện cả năm thuộc tính đến mức tận cùng, từ đó có thể đột phá cảnh giới cấp cjom, trở thành cường giả siêu cấp cường đại trong truyền thuyết...

- Siêu cấp cường giả trong truyền thuyết? Đó là tồn tại cỡ nào?

Trong lòng Dương Thiên Lôi khiếp sợ, cảnh giới Tinh Giả cấp chín đỉnh đã là tồn tại cường đại nhất, lúc hắn còn nhỏ, mẫu thân hắn nói rằng hi vọng hắn trở thành tồn tại siêu việt cấp chín, hắn vẫn cho rằng mẫu thân nói đến cấp chín đỉnh. Thế nhưng từ những lời của Trương Tử Hàm thì lại khiến lòng hắn hiểu ra, cấp chín đỉnh không phải giới hạn của cảnh giới Tinh Giả.

- Ta... Ta cũng không biết hết. Chỉ là một lần lúc bọn ta còn đi học, Dương lão có nói sơ qua một lần. Tiểu Lôi, hiện tại ngươi nghĩ tới mấy cái này cũng vô dụng thôi, chỉ cần chúng ta đạt tới cảnh giới đó rồi tự nhiên sẽ biết thôi!

- Ừm

Dương Thiên Lôi kiên định gật đầu.

Chỉ có tên ngu và thiên tài mới do ông trời sinh ra, nhưng ông trời không sinh ra được cường giả.

Cường giả, 90% là bằng mồ hôi và 10% là thiên phú.

Vạn trọng cao lâu bình địa khởi, băng đồng tam xích phi nhất nhật chi hà (Nhà lầu vạn trọng phải xây từ đất bằng, băng dày ba trượng không phải do một ngày lạnh.). Đạo lý này bản thân Dương Thiên Lôi biết rõ.

Trương Tử Hàm nhìn ánh mắt kiên định của Dương Thiên Lôi, trong lòng âm thầm thở dài, cường giả siêu việt cấp chín đỉnh, dễ vậy sao?

Nếu như là thân thể hai ba thuộc tính thì còn có thể, thế nhưng, thân thể đơn thuộc tính bình thường thì lại là ngàn vạn lần khó khăn!

- Đi thôi, mau vào trong nhà. Ngươi chỉ vừa mới tấn cấp Tinh Giả cấp ba, hôm nay, ta sẽ dạy ngươi phương pháp vận khí.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói, nói xong liền đi vào trong phòng. Dương Thiên Lôi cũng đi vào theo, hai người ngồi xếp bằng đối mặt nhau.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ gần trong gang tấc, người thấy mùi hương nhàn nhạt toát ra từ cơ thể Trương Tử Hàm, nhưng vẻ mặt của Dương Thiên Lôi vẫn rất chăm chú, không có sinh ra chút tạp niệm nào. Những lúc nào cần nghiêm túc thì hắn rất chuyên chú, còn những lúc vui đùa thì hắn rất khôi hài, đối với tu luyện, Dương Thiên Lôi chưa bao giờ hăm hở. Trương Tử Hàm cũng thích hắn ở chỗ này.

- Tinh thần lực, còn được gọi là Khí. Khí, thiên biến vạn hóa, sâu hiểm khó dò.

- Võ giả khi tu vi đã đạt tới Tinh Giả cấp ba thì cơ thể, gân cốt, bì mô, cơ bản đã hoàn tất rèn luyện, bên trong đan điền có thể tồn trữ một lượng tinh thần lực nhất định!

- Lúc chiến đấu, có thể điều khiển tinh thần lực từ đan điền ngưng tụ ở mỗi bộ vị trên cơ thể, cường hóa thân thể chống lại các công kích, đề cao lực lượng công kích. Chuyển hóa tinh thần lực thành ngoại lực cường đại!

- Một khi tinh thần lực được ngưng tụ ở một bộ vị nào đó thì có thể sản sinh ra khí trường xung quanh bộ vị đó, cái này chính là chỗ cường đại của Tinh Giả. Loại khí trường này tuy rằng không giống như phóng ra tinh thần lực - có thể sinh ra tính sát thương lớn, nhưng lại có thể ảnh hưởng đến tinh thần của đối thủ, khóa chặt mọi hoạt động của đối phương! Ngươi xem đây!

Trương Tử Hàm nói xong thì bỗng nhiên giờ bàn tay nhỏ dài ra phía trước.

Tinh thần lực hệ Thủy mệnh mỏng từ đan điền quán chú vào tay, bỗng nhiên, Dương Thiên Lôi cảm thấy một cổ uy áp cường đại, cứ như có thể hòa tan bản thân hẳn, nhìn cánh tay nhỏ bé mềm mại không xương kia tựa hồ bao vây hẳn từ bốn phương tám hướng, bất kỳ từ một góc nào, bất kỳ hướng nào đều có thể công kích Dương Thiên Lôi.

- Đây là khí trường sinh ra từ tinh thần lực! Mỗi loại tinh kỹ khác nhau thì sản sinh ra khí trảng khác nhau, phương thức vận chuyển tinh thần lực trong cơ thể cũng không giống nhau, ngươi vừa cảm ứng được gì?

Trương Tử Hàm nhẹ giọng hỏi.

- Giống như, tay nàng tùy thời có thể tấn công ta từ bốn phương tám hướng!

Dương Thiên Lôi nhẹ giọng nói.

- Đúng! Đây chính là uy áp tạo bởi khí trường, tuy rằng không có lực sát thương nhưng Tinh Giả có thể nhờ vào khí trường thi triển đòn công kích cường đại! Tay của ta đúng là có thể dọc theo quỹ tích của khí trường tấn công ngươi từ bốn phương tám hướng! Chiêu vừa rồi ta thi triển chính là tinh kỹ cao cấp hệ Thủy- Thiên Trọng Lăng! Ngươi nhìn cho kỹ!

Trương Tử Hàm nói xong, bỗng nhiên bàn tay lộn lại, chưởng thẳng về Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi đột nhiên cảm thấy chỗ ngực phát lạnh, trong lòng kinh hãi!

- Ngươi cảm thấy gì?

- Nàng muốn công kích ngực ta! Tuy rằng chỉ là công kích đơn giản nhưng lại cảm giác cực kỳ nguy hiểm!

Dương Thiên Lôi khiếp sợ nói.

- Đúng! Đây chính là tinh kỹ cao cấp hệ thủy – Quyết Đê! Đây là chiêu trí mạng thi triển lúc chắc chắn đối thủ không thể né tránh! Tập trung toàn bộ lực lượng và một kích này!

- Phân, tác nhược; tụ, tác cường (phân ra thì sẽ yếu, tụ lại thì sẽ mạnh). Tuy rằng khí trường vô ảnh vô hình, nhưng lại có thể dẫn nổ tinh thần lực. Khí trường càng lớn thì tinh thần lực được dẫn nổ cũng càng lớn! Nó cũng giống như một đường ống nối liền giữa lực lượng của bản thân và địch nhân, đường ống càng lớn thì lực lượng tinh thần bạo phát càng lớn!

Trương Tử Hàm giảng giải.

- Tiếng đến, lực đến, khí đến, tinh khí thần hợp nhất trong nháy mắt, có thể bộc phát lực công kích rất mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Nàng phải chịu trách nhiệm (thượng)

mời xem

Tinh, là chỉ tinh phách huyết khí thân thể, cũng chính là lực lượng ẩn tàng bên trong cơ thể. Khí, là chỉ tinh thần lực tồn trữ trong đan điền, còn Thần chính là cái mấu chốt dẫn dắt Tinh, Khí, là niệm lực của võ giả, cũng chính là ý niệm!

Trương Tử Hàm giải thích sơ qua về một số khái niệm cơ bản liên quan đến Tinh Giả cấp ba, Dương Thiên Lôi tập trung lắng nghe, ghi tạc từng lời của Trương Tử Hàm thẳng vào tim.

- Một võ giả cường đại phải có niệm lực cường đại, bởi vì chỉ có niệm lực cường đại thì mới có thể khống chế quỹ tích vận chuyển tinh thần lực của các tinh kỹ cao cấp, niệm lực càng mạnh thì cấp bậc tinh kỹ nắm trong tay càng cao.

- Mỗi tinh kỹ đều có quỹ tích vận chuyển riêng, tinh kỹ càng cao thâm thì quỹ tích vận chuyển tinh thần lực càng phức tạp! Yêu cầu về niệm lực càng lớn.

- Tiểu Lôi, ngươi đã hiểu chưa?

Trương Tử Hàm một hơi nói nhiều như vậy rất lo là Dương Thiên Lôi không hiểu, liền hỏi.

Dương Thiên Lôi thoáng suy tư một chút, nói:

- Hiểu rồi. Nhưng ta có một nghi vấn.

- Nói đi!

- Phương thức vận chuyển tinh thần lực khác nhau thì khí trường sinh ra sẽ không giống nhau, ví dụ như hai chiều năng vừa mới thi triển là Thiên Trọng Lăng và Quyết Đề, ta có thể cảm ứng được hai loại khí trường khác nhau. Thế nhưng, nhưng, ta dựa vào loại khí trường này sẽ cảm ứng được năng sắp tấn công vào vị trí nào của ta! Như thế ta có thể phản ứng trước đòn thế của năng, đó không phải bị lộ mục tiêu sao?

Dương Thiên Lôi nghi hoặc nói. Cái này cũng giống như trong lúc đấu giáp lá cà, mỗi lần công kích đều nói trước với đối thủ “ta muốn đánh nơi chỗ này”. Căn bản không thể tấn công bất ngờ.

- Người nói đúng, nhưng cái chi là khí trường của Tinh Giả cấp thấp. Tinh Giả cao cấp có niệm lực rất cường đại, khí trường thiên biến vạn hóa, hư hư thực thực, xuất quỷ nhập thần, căn bản không thể đoán trước! Thậm chí, các cao thủ siêu việt Tinh Giả cấp tá, còn có thể chỉ bằng vào niệm lực trực tiếp dẫn tinh thần lực phóng ra ngoài, mượn khí trường ôn nhu liền có thể chém chết địch nhân! Bởi vậy, chuyện ấy người không cần lo lắng.

- A. Niệm lực thì làm sao có thể cứng rắn được? Có phương thức tu luyện chẳng?

Từ lời nói của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi mơ hồ phát hiện chỗ cường đại của niệm lực Tinh Giả.

- Không hề có một phương thức tu luyện cho riêng niệm lực, chỉ có tập dần dần các tinh kỹ từ dễ đến khó, dần dần đề thăng niệm lực! Còn có chỗ nào không hiểu nữa không?

- Không có. Tiếp tục đi Trương lão sư!

- Tốt, vậy ta truyền lại cho người một tinh kỹ cơ bản nhất, thích hợp với bất kỳ loại thuộc tính nào – Tinh Khí Hợp Nhất! Đây là tinh kỹ dung hợp hoàn mỹ tinh khí với lực lượng bản thân!

...

Sau khi Trương Tử Hàm truyền lại toàn bộ tâm pháp và yếu quyết của Tinh Khí Hợp Nhất cho Dương Thiên Lôi thì hắn liền đứng lên, nói:

- Ta đến thử xem!

- Ừm, nhớ kỹ tâm pháp và yếu quyết, từ từ luyện tập, nhất là không được nóng vội, bằng không thì cái được sẽ không bù được cái mất, ngược lại còn ảnh hưởng đến tu luyện.

Trương Tử Hàm nói cường điệu.

Tu luyện giả vừa mới bước vào cấp ba, tinh kỹ phải tu luyện đầu tiên thường là Tinh Khí Hợp Nhất, đây là một loại tinh kỹ đơn giản, cần niệm lực rất thấp.

Hầu hết các tu luyện giả phải mất từ ba đến năm ngày mới có thể nắm giữ hoàn toàn cách ra quyền và cước bằng Tinh Khí Hợp Nhất, mất khoảng một hai tháng để thành thạo ở phần đầu, ngực, bụng cùng với một số bộ phận đặc thù khác, nếu tu luyện chậm rãi thì mất khoảng một năm là có thể luyện khí tùy tâm tới, bất kể bộ phận nào trên cơ thể đều sử dụng được Tinh Khí Hợp Nhất, đạt đến tâm đến, lực đến, khí đến, ba cái hợp nhất, bộc phát lực công kích cường đại!

- Uh!

Dương Thiên Lôi đáp nhẹ một tiếng, gân cốt, bì mô quanh thân thể được điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, trong đầu nghĩ về yếu quyết Tinh Khí Hợp Nhất. Bỗng nhiên hắn hét lên một tiếng “Hãy!”, đánh ra một quyền!

“Xoẹt!”

Một tiếng xé gió cực kỳ sắc bén bỗng nhiên bạo phát, mang theo sự khí tức sát phạt như kim, tựa như mũi tên rời dây cung bắn thẳng về vị trái cách Trương Tử Hàm ba thước.

“Vù!”

Quyền phong thổi phàn phật, thổi chiếc quần dài thùng thình của Trương Tử Hàm dán sát vào người năng, từng đường cong là lướt dần hiện ra.

Trương Tử Hàm khiếp sợ há to miệng mà không thể khép lại được!

Một quyền phát ra, Dương Thiên Lôi cũng cực kỳ kinh ngạc nhìn về phía nắm tay của mình, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được cái gọi là Tinh Khí Hợp Nhất, quả thật có thể tạo ra sức bật cường đại! Một quyền này gần như vết cạn tinh thần lực tồn trữ trong đan điền! Nhưng điều này lại không làm hắn

kinh ngạc, cái chân chính khiến hấn ngạc nhiên chính là tinh thần lực nguyên bản hệ thổ không ngờ trong lúc đánh một quyền vừa rồi lại bắt ngồi thay đổi quỹ tích vận hành, mang theo theo sự sát phạt sắc bén của kim đánh ra ngoài!

Khiếp sợ, tuyệt đối khiếp sợ! Kinh hi, kinh hi tốt đỉnh!

Phải qua mấy lúc sau, Trương Tử Hàm kích động giờ tay bay về phía Dương Thiên Lôi, ôm lấy hấn vào lòng.

- Song chúc (hai thuộc tính), Tiểu Lôi, ngươi là thể chất song thuộc tính!

Trương Tử Hàm kích động nói:

- Không ngờ ngươi có thể làm được Tinh Khí Hợp Nhất ngay lần thử đầu tiên!

Đắm chìm trong ôn hương nhuyễn ngọc, Dương Thiên Lôi đang cảm giác khiếp sợ bỗng nhiên bình tĩnh lại. Mái tóc thơm nhẹ, gáy ngọc trắng ngần, bộ ngực ép sát truyền đến cảm giác ôn nhu, khiến Dương Thiên Lôi hạnh phúc như muốn ngất đi, Dương Thiên Lôi lúng túng, tuy rằng tư tưởng kiến thức của hấn tuyệt đối thuộc hàng nhất lưu, thế nhưng được một đại mỹ nữ như vậy ôm vào lòng, đầu dựa vào vai, cảm giác tuyệt vời này mặc dù trong đầu đã tưởng tượng không biết bao nhiêu lần nhưng còn xa mới bằng cảm giác mà bản thân tự trải nghiệm. Hơi thở và nhịp tim của hấn bỗng nhiên tăng lên mấy lần, tay hấn vô ý đặt vào chiếc eo nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm, mạnh bạo dùng chút lực, hai người nhất thời dính chặt vào nhau!

- A...

Bỗng nhiên Trương Tử Hàm tỉnh táo lại, vội đẩy mạnh Dương Thiên Lôi ra. Khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ bừng xấu hổ, thoát nhìn lại càng kiều diễm ướt át.

- Ách... Trương lão sư... nàng...

- Ta...

Trương Tử Hàm vốn định mắng Dương Thiên Lôi vài câu, thế nhưng nghĩ lại cũng là do bản thân mình chủ động, sao có thể trách người ta, bỗng chốc không biết nói gì cho phải.

- Nàng... Nàng phải chịu trách nhiệm!

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên ủy khuất nói.

- Trách nhiệm? Trách nhiệm gì?

Trương Tử Hàm nhất thời sững sốt.

- Trương lão sư... Nam nữ thụ bất thân, vậy mà ta lại bị nàng... Nàng nhất định phải chịu trách nhiệm!

Ánh mắt Dương Thiên Lôi chớp lóe tia giáo hoạt, lại bày ra bộ mặt cực kỳ ủy khuất như mới bị chà đạp, vô sỉ nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nàng phải chịu trách nhiệm (hạ)

Ta... Ngươi... Ngươi muốn ta chịu trách nhiệm như thế nào?

- Làm tức phụ của ta!

- Tiểu tử thôi, muốn đánh!

Trương Tử Hàm nhất thời giờ tay trắng nồn lên, đánh về phía Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi kinh hãi kêu lên một tiếng, chạy trốn chết, trong miệng lại vô sỉ nói:

- Không chịu trách nhiệm cũng được, chỉ cần nàng để ta ôm lại là xong!

Trương Tử Hàm nổi giận đùng đùng, tiểu tử này ăn đậu hũ của mình còn chưa tính, lại còn ăn vạ đòi mình chịu trách nhiệm, sao lại có cái tên vô sỉ đến thế này?

Trương Tử Hàm giờ đôi tay trắng nõn liều mạng đuổi theo, Dương Thiên Lôi hai tay ôm đầu chạy rất nhanh, nhưng bất lợi là sân ký túc xá của hắn không hề có một chướng ngại vật nào, hắn dù chạy có nhanh đi nữa cũng không thể nhanh hơn Trương Tử Hàm – một Tinh Giả cấp sáu. Chỉ một lát sau hắn đã bị Trương Tử Hàm nắm lỗ tai.

- Người vừa nói cái gì? Nói lại thử xem?

Trương Tử Hàm đắc ý nói.

- Không không... A, Trương lão sư, nàng nhẹ tay một chút, a ---- cẩn thận đứt lỗ tai của ta.

Dương Thiên Lôi la lối om sòm.

- Còn muốn ta chịu trách nhiệm? Còn muốn ôm lại?

- Không không, không cần ôm lại cũng được, nàng muốn ôm ta lúc nào cũng được, muốn ôm kiểu nào cũng được, ta ta... Tuyệt đối không chống cự... Tuyệt đối không phản kháng, cũng không cần nàng chịu trách nhiệm gì cả... A... Đại tỷ, lỗ tai của ta...

- Phụt----

Trương Tử Hàm nhin không được cười một tiếng, vô sỉ thì nàng thấy nhiều nhưng chưa thấy kiểu vô sỉ như thế này bao giờ, nhưng nàng lại không thấy đáng ghét, ngược lại trong lòng nàng lại cảm nhận được sự ngọt ngào mà trước giờ chưa từng biết, nhìn bộ dáng thống khổ của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm rút cuộc cũng lỏng tay, trừng mắt ngọc nói:

- Nghĩ thật đẹp!

- Được rồi, không giỡn nữa!

Trương Tử Hàm nói:

- Tiểu Lôi, người sao không cho ta biết trước người có song thuộc tính? Hại ta lo lắng nửa ngày trời!

- Ách... Ta cũng không biết cái này, trong cơ thể ta đúng là chỉ có tinh thần lực hệ thổ.

Dương Thiên Lôi nói.

- Lại đây, để ta kiểm tra xem! giờ tay ra!

Trương Tử Hàm nói.

Dương Thiên Lôi ngoan ngoãn giờ tay đến, đôi mắt gian tà của hắn đảo tới đảo lui trên người Trương Tử Hàm, trong lòng vẫn còn đang tơ tưởng tới cảm giác tuyệt vời kia.

Trương Tử Hàm nắm lấy cổ tay Dương Thiên Lôi, truyền một đạo tinh thần lực thủy hệ rót vào người Dương Thiên Lôi. Lát sau nàng liền nhủ mảy, sau đó phát tiếp một đạo tinh thần lực nữa mạnh hơn, liền sau đó xuất hiện về mặt kinh ngạc, lâm lâm nói:

- Sao lại thế này?

- Sao thế?

Dương Thiên Lôi không hiểu hỏi lại.

- Tinh thần lực thủy hệ của ta vừa mới nhập vào người người liền biến mất! Kỳ lạ thật, đây là chuyện gì?

Trương Tử Hàm phát hiện ra thể chất quái dị của Dương Thiên Lôi, nhất thời suy nghĩ cẩn thận về trận đấu ngày hôm trước, Dương Thiên Lôi thắng lợi bằng cách nào. Chắc chắn có liên quan đến năng lực miễn dịch tinh thần lực của cơ thể hắn.

Dương Thiên Lôi thu tay lại, nói:

- Đừng thăm dò nữa, Trương lão sư, thể chất của ta không giống như những người khác, bằng không cũng không tu luyện sáu năm trời mà không chút tiến bộ. Bất luận thế nào, hiện tại ta cũng đã trở thành Tinh Giả rồi, chỉ cần nỗ lực tu luyện thì ta tin rằng mình sẽ trở thành cường giả!

- Được rồi!

Trương Tử Hàm suy nghĩ chút rồi nói.

- Mỗi người đều có một bí mật của mình, mỗi một tu luyện giả đều có tuyệt chiêu riêng, thể chất đặc thù của người đối với con đường tu luyện sau này của người tuyệt đối không hại, thậm chí có thể làm con bài tẩy quan trọng, trong chiến đấu vào lúc thời khắc mấu chốt sẽ có tác dụng rất lớn.

- Ừm, trừ nàng ra, ta sẽ không nói bí mật này với bất cứ ai.

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói.

Những lời nói của Dương Thiên Lô khiến vẻ mặt của Trương Tử Hàm hơi khác thường, trầm mặc một lát rồi nói:

- Người tu luyện cho tốt, hôm nay luyện tập đừng để quá mệt mỏi, ngày mai người còn có trận đấu. Nhớ kỹ, đánh không lại thì nghìn vạn lần không được cạy mạnh. Biết chưa? Sáng sớm mai ta sẽ đến đón người. Ta về tu luyện.

- Ừm, ta chờ nàng! Nàng đi đi!

Dương Thiên Lô mỉm cười nhẹ giọng nói, mặc dù để Trương Tử Hàm đi khiến hắn có chút luyến tiếc nhưng hắn hiểu rõ một điểm, bản thân hắn hiện tại rất cần tu luyện!

- Ừm!

Trương Tử Hàm gật đầu, chậm rãi rời khỏi ký túc xá của Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô tiến tới cửa rồi dừng lại, nhìn bóng lưng mê người của Trương Tử Hàm dần dần biến mất khỏi tầm mắt hắn.

...

- Hai loại thuộc tính! Ta có thể phát ra tinh thần lực hệ Kim, sát phạt là chính, là thuộc tính chí cương chí cường trong ngũ hành, thuộc hàng công kích lợi hại nhất! Mà rõ ràng cơ thể hắn... Tinh thần lực rõ ràng là hệ Thổ! Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Dương Thiên Lô sau khi trở lại sân sau, liền chìm vào trầm tư.

Hắn liên tưởng lại đoạn bản thân hắn vừa bộc phát tinh thần lực, niệm lực của bản thân cũng chính là ý niệm của mình.

Trương Tử Hàm truyền thụ Tinh Khí Hợp Nhất, Dương Thiên Lô hiểu rất nhanh, bởi vì nó có nhiều điều tương đồng với nội gia quyền của Địa Cầu, nội gia quyền chân chính, tuy rằng chỉ mới biết chút da lông nhưng coi như từng nghiên cứu qua Vịnh Xuân Quyền và Tiết Quyền Đạo, nhất là đã nghiên cứu kỹ toàn bộ quá trình tập võ của Lý Tiểu Long, bao gồm cả phương pháp rèn luyện nội công do chính Lý Tiểu Long tự nghĩ ra, nhưng Lý Tiểu Long cũng không gọi đó là nội công mà gọi là phương pháp rèn luyện lực bạo phát.

Loại phương pháp rèn luyện này chính dưới tình huống thả lỏng toàn thân, tưởng tượng đan điền của mình là một cái đập nước thật lớn, còn nắm tay, chân cùng với các bộ phận có thể công kích khác có thể coi là vòi nước, trong nháy ra đòn công kích, vòi nước bỗng nhiên bạo liệt, nước trong đập sẽ ngưng tụ lại thành một đường phóng ra mãnh liệt, không thể ngăn cản!

Dương Thiên Lô chính là dựa theo cách này mà ra một quyền kia, hơn nữa lại có thể thành công sử dụng Tinh Khí Hợp Nhất!

- Sao lại là hệ kim mà không phải là hệ thổ?

Dương Thiên Lô lại trầm tư lần nữa.

- Thổ, chủ phòng ngự, nặng nề, chịu lực vạn vật, trầm ổn, thế lớn lực mạnh... Nặng nề, trầm ổn, thế lớn lực mạnh!

Dương Thiên Lô bỗng nhiên linh quang chợt lóe, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn, dường như vừa mới nắm bắt chỗ then chốt.

- Vịnh Xuân, Dương Thiên Lô!

Liền sau đó, Dương Thiên Lô giờ tay thủ thế một cách oai phong, mạnh mẽ, những động tác này đối với tất cả mọi người ở dị giới sẽ thấy lạ lẫm, quái dị! Cơ thể toàn thân, gân cốt, bì mô, trong nháy mắt đều ở trạng thái buông lỏng hoàn toàn.

- Nặng nề, trầm ổn, thế lớn lực mạnh!

Dương Thiên Lô thả lỏng ý niệm của mình, dẫn nó thành một quỹ tích quanh thân hắn, cơ thể hắn bỗng nhiên co lại, vận thất lưng, khom người, toàn bộ cơ thể đánh ra một quyền, bạo phát mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ngũ Hành Thuần (thượng)

mời xem

- Hãy!

Hét lên một tiếng trầm thấp, tinh thần lực mệnh mông mênh hình thành khí trường cường đại bao bọc xung quanh nắm tay của hắn! Tinh thần lực hệ thổ!

- Ha ha ha ha...

Dương Thiên Lôi nhìn nắm đấm của mình gần như biến thành màu vàng mà hưng phấn cười lớn

- Thì ra thế! Thì ra là thế! Ta hiểu rồi, ta rút cuộc cũng hiểu rồi, con mẹ nó sướng, ha ha ha, ca... thật sự quá trâu mà!

Dương Thiên Lôi vui sướng khoa tay múa chân loạn không khác gì tên điên, từ khi hắn tới cái dị giới này thì dung hợp làm một với Dương Thiên Lôi thì chưa bao giờ hắn hưng phấn như lúc này, nhập vào một tên phế vật trời sinh, tới một thể giới lấy võ làm đầu thì sao hắn có thể hưng phấn nổi đây? Mười một tuổi mới tấn cấp Tinh Đồ cấp một, hắn làm sao hứng phấn nổi? Mộng tưởng với một thân thần công khiến vô số muội muội sùng bái, làm sao thực hiện? Hoàn toàn không có khả năng, điều này đối với hắn vẫn rất hư vô mờ mịt!

Thế như bây giờ, hắn đã cảm thấy được ánh sáng, thấy được hy vọng!

Thiên Lôi, Thiên Lôi, hắn vẫn cho rằng cái tên của mình thật vĩ đại, thế nhưng hắn chưa từng cảm thụ được trận trận thiên lôi, mà hiện tại, hắn đã cảm thấy nó, hắn muốn như tên của hắn, trận trận thiên lôi, giống như thiên lôi chân chính.

- Thủy, nhu hòa, liên miên không dứt, chỗ nào cũng tới!

- Mộc, tinh thần phần chấn, ngoan cường, sinh cơ bùng bùng, phùng sinh khắp chốn!

- Hỏa, cuồng bạo, thôn phệ, thế không thể chặn, hủy diệt vạn vật!

- Hãy hãy hãy...

Dương Thiên Lôi một quyền lại tiếp nối một quyền đánh tới, tinh thần lực của hắn không ngừng biến chuyển, tròn một đêm, dưới trạng thái hưng phấn tột độ, Dương Thiên Lôi điên cuồng tu luyện cả đêm!

Tinh thần lực trong đan điền cạn kiệt thì hắn liền lập tức tu luyện Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh, ngưng tụ tinh thần lực! Một khi khôi phục xong thì hắn lại vùng quyền lần nữa!

Kim sắc bén, Mộc sức sống, Thủy bền bỉ, Hỏa cuồng bạo, Thổ nặng nề!

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ! Dưới sự dẫn dắt niệm lực của Dương Thiên Lôi lần lượt chuyển hoá lẫn nhau! Tinh thần lực trong đan điền của hắn vẫn trông giống như hệ Thổ như trước, nhưng Dương Thiên Lôi hiểu rõ, tinh thần lực đó căn bản không phải là hệ thổ! Mà hắn bản chất cũng không phải là ngũ hành chi thể! Thế nhưng hắn lại có tất cả tiềm chất của một ngũ hành chi thể!

Ngũ hành chi thể, tinh thần lực trong đan điền có thể ngưng tụ đồng thời năm loại thuộc tính, năm loại tương sinh tương khắc cùng tồn tại trong đan điền! Thế nhưng, tinh thần lực trong cơ thể Dương Thiên Lôi căn bản là thuần một loại, căn bản không hề có chuyện tương sinh tương khắc!

Không nhập ngũ hành nhưng lại có thể biến ảo thành ngũ hành!

...

Khi trời bắt đầu sáng, tình trạng kiệt sức của Dương Thiên Lôi mới khiến hắn từ trong trạng thái hưng phấn bình tĩnh lại, mồ hôi ướt đầm y phục, cái bụng kêu ầm ầm, sớm đói muốn chết. Lúc này hắn mới nhớ là hôm nay còn có trận đấu nên không thể tiếp tục luyện tập, bằng không trận đấu hôm nay chỉ có nước để người ta hành hạ thảm hại.

Dương Thiên Lôi vội vàng đi vào gian nhà, cầm đồ chà rửa rồi vọt tới sơn tuyền bên cạnh ký túc xá, nhanh nhẹn cởi đồ, tắm tấp sập sạch sẽ mồ hôi trên người rồi lại trần truồng nhanh chóng chạy về ký túc xá, ăn như lang như hổ hết sạch hết đám khiêu khiêu đường - món Trương Tử Hàm để lại mà hắn lúc trước không thèm ăn, lúc sau mới thư thái một chút, ngã thẳng lên giường, ngay cả chân cũng không thèm đắp, nằm thế hình chữ Đại rồi tiến vào giấc mộng, cái linh kiện giữa hai chân chưa phát dục hoàn toàn cứ để chống chọi ngoài không khí như vậy.

...

Sáng sớm, từng ánh dương quang đầu tiên chiếu rọi trên đại địa Cực Dương thì cũng là lúc toàn bộ các lôi đài dần trở nên tấp nập, náo nhiệt hơn cả hôm qua.

Lúc này, khoảng một tiếng nữa mới diễn ra cuộc đấu nhưng không khí đã bắt đầu nóng lên. So với vòng đấu loại thì vòng đấu chính thức hiển nhiên là náo nhiệt hơn nhiều.

Muốn chỗ ngồi à? Không có cửa đâu, đừng có mơ. Đã tới chậm thì chắc ngay cả chỗ đứng cũng không có. Đương nhiên điều này không hề có ở nhà gian. Đây là chỗ dành cho người có thân phận và địa vị. Thân phận địa vị khác nhau có thể hưởng đãi ngộ khác nhau. Công bằng hoàn toàn không tồn tại ở đây, bất kể Địa Cầu hay Địa Giới thì điều này luôn luôn không thay đổi.

Trương Tử Hàm tay cầm một gói đồ, nàng mặc một chiếc váy màu lục nhạt xuất hiện trước cửa ký túc xá của Dương Thiên Lôi. Nàng mặc áo sát thân màu nhũ bạch, kết hợp với khuôn mặt ôn nhu thanh thuần khiến nàng giống như một đóa hoa sen băng thanh ngọc khiết vừa chớm nở. Dưới hông buộc đai lưng màu lục nhạt vòng quanh chiếc eo nhỏ đầy mê hoặc, tựa như cành liễu đang thướt tha theo hướng gió. Bộ ngực mặc dù được che kín trong lớp áo nhưng nó lại càng toát ra vẻ phong tình vạn chủng, cực kỳ mê hoặc. Treo trước ngực chính là ba lẵng tuyến sáu màu biểu lộ thân phận Tinh Giả hệ Thủy cấp sáu.

Tóc dài đen bóng, tự do tung bay trong gió, khiến nàng càng tô thêm vẻ uyển chuyển tự nhiên mà không kém phần hàm xúc. Trương Tử Hàm thân là lão sư của người mới nên hôm nay nàng cũng phải tốn chút tâm tư vào chuyện quần áo, bộ đồ nàng đang mặc chính là đồng phục của học viện Cực Dương.

Trương Tử Hàm đang giảng dạy ba ban, ban thứ nhất là ban năm nhất của đám Dương Thiên Lôi, hai ban còn lại ban năm tư. Năm tư, tu vi thấp nhất cũng là Tinh Giả cấp bốn, cũng có vài Tinh Giả cấp năm bởi vì chưa có qua kỳ thi kiểm tra cuối kỳ nên vẫn còn là học sinh của năm bốn. Đúng ra thì nàng phải đặt tinh lực vào hai ban năm tư kia nhưng hiện tại nàng lại đặt hết tinh lực trên người Dương Thiên Lôi.

“Cộc cộc...”

Từ lần gặp cảnh tượng xấu hổ đó, Trương Tử Hàm liền tập thói quen gõ cửa trước khi vào. Chỉ là mỗi lần gõ cửa là mỗi lần trong đầu nàng lại hiện cái cảnh tượng xấu hổ kia. Ngày hôm nay cũng thế.

Ngừng một lát, Trương Tử Hàm ngạc nhiên vì bên trong không hề có chút động tĩnh nào.

- Chẳng lẽ Tiểu Lôi lại lên đi trước rồi?

Trương Tử Hàm trầm nghĩ trong lòng, lại gõ cửa lần nữa.

Cộc Cộc...

Gõ ba lần liên tục, trên khuôn mặt của Trương Tử Hàm bắt đầu cho chút giận dữ. “Ầm” một tiếng đẩy mạnh cửa ra.

Đại môn mở ra.

- Dương Thiên Lôi!

Trương Tử Hàm mang theo chút tức giận quát lên. Trong đầu nàng lúc này gần như chắc chắn tên Dương Thiên Lôi này lại trốn đi trước mình. Bằng không thì tiếng đập cửa và tiếng mình kêu lớn vậy mà hắn cũng không nghe được sao?

Trương Tử Hàm tiếp tục đi vào phòng trong, muốn kiểm tra xem lại.

Chẳng qua...

- AAAA!

Từ miệng anh đào của Trương Tử Hàm hét lên một tiếng chói tai, nàng lại lần nữa thấy một cảnh cực kỳ hại mắt! Xuất phát từ phản ứng tự nhiên, hai tay nàng liền bưng kín hai mắt của mình, cả khuôn mặt nhất thời đỏ bừng như gấc chín, nổi giận chạy ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Ngũ Hành Thuần (trung)

mời xem

Dương Thiên Lôi, cái tên hỗn đản này!

Trương Tử Hàm bụm mặt quát lớn.

- Vậy mà dám..

Nàng thấy Dương Thiên Lôi không đắp chăn, cả người trần truồng, nằm ngả nghiêng trên giường thành hình chữ Đại, tư thế giống như hệt như đang giang tay chào đón hùng dũng, cái linh kiện to lớn khỏe mạnh giữa hai chân đang giương thẳng lên trời, ngạo nghễ hùng dũng.

- Tên hỗn đản này, mau dậy mặc quần áo vào!

Trương Tử Hàm tức giận hét lên lần nữa, hai tay vẫn đang bịt chặt khuôn mặt.

Nhưng chỉ có tiếng ngáy nhỏ nhẹ của Dương Thiên Lôi trả lời lại nàng!

Một đêm tu luyện điên cuồng, một đêm đầy hưng phấn, đối bụng cả đêm, Dương Thiên Lôi vừa chạm tới cái giường là lập tức ngủ ngay. Hiện tại hẳn chỉ mới ngủ có nửa canh giờ, đối với tiếng hét của Trương Tử Hàm căn bản không hề nghe thấy.

Đợi cả nửa ngày không hề nghe thấy động tĩnh gì, Trương Tử Hàm tuy rằng xấu hổ đến đỏ cả mặt nhưng cũng cảm thấy rất kỳ lạ, sao hắn lại nghỉ mê mết như vậy? Gọi kiểu nào cũng không tỉnh.

Trăm lần bắt đắc dĩ, Trương Tử Hàm hai tay bịt mặt hé ra khe nhỏ.

Thực trùng hợp, cực kỳ trùng hợp, cái khe nàng mới hé ra lại lần nữa hướng thẳng đến cái thứ linh kiện đang giương thẳng kia!

May mà Dương Thiên Lôi đang ngủ say, xung quanh cũng không có kẻ nào, bằng không Trương Tử Hàm chỉ còn biết đào lỗ mà chui xuống. Sau khi khi một hồi, Trương Tử Hàm dần mở rộng khe nhìn, rốt cuộc cũng thấy cái mặt Dương Thiên Lôi đang chảy nước dãi trông khá đáng yêu.

Làm sao bây giờ? Trương Tử Hàm tiến thoái lưỡng nan. Đánh thức hắn? Trăm triệu lần không được, nếu như cái tên vô sỉ này thấy hiện trạng lỏa lồ của hắn, chắc chắn sẽ bắt mình “chịu trách nhiệm” nữa cho xem. Lui ra ngoài, mặc kệ hắn? Lại càng không được, trận đấu cũng sắp bắt đầu!

- Làm gì bây giờ? Làm sao đây?

Trương Tử Hàm rất cấp bách, dù sao hắn còn đang ngủ, xung quanh không có người, Trương Tử Hàm liền buông tay đang che mặt ra, trong lòng gấp gáp giậm chân giậm cẳng. Thế nhưng cũng không dám nhìn loạn, sợ lại nhìn thấy cái vật đáng xấu hổ kia.

- Có!

Trương Tử Hàm nhìn thấy cái chăn nằm bên cạnh Dương Thiên Lôi. Nàng vội vàng nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Dương Thiên Lôi, nhẹ chân nhẹ tay nhấc chiếc chăn lên, cẩn thận đắp nhẹ lên Dương Thiên Lôi, chỉ để hở từ ngực trở lên, còn lại đều bao trùm trong chăn. Sau đó nàng lại lặng lẽ quay trở lại cửa phòng, thoát nhìn như vừa mới tới.

- Dương Thiên Lôi!

Bỗng Trương Tử Hàm hét lớn một lần nữa, tựa như sóng gầm biển động! Không hề thua kém với Tăng Cách La Mỗ!

- A! Tử Hàm muội muội!

Dương Thiên Lôi đang trong trạng thái ngủ như chết nghe tiếng hét như thiên lôi của Trương Tử Hàm chợt giật mình tỉnh giấc, “phốc” cái nhảy xuống giường, căn bản không hề suy nghĩ chạy tới nơi phát ra tiếng hét, tay nắm lấy chốt cửa.

Đây là động tác theo thói quen của hắn, mỗi khi Trương Tử Hàm gõ cửa thì cũng là lúc hắn dùng tốc độ cao nhất bay nhanh ra đón, không chút chậm trễ vì bản thân hắn muốn diễn lại lần nữa cảnh “mặt đối mặt” lần trước.

Lần này, Trương Tử Hàm triệt để sợ hãi, thậm chí quên cả hét lớn và bịt mắt, hai mắt xinh đẹp trừng lớn, không hề nhúc nhích, choáng váng triệt để! Nàng thấy Dương Thiên Lôi đứng thẳng như một cây thương rồi phóng về phía nàng với một tốc độ kinh người! Hơn nữa nàng còn nghe thấy tên vô sỉ này cả gan dám nói nàng là “Tử Hàm muội muội”!

- A? Tử Hàm muội muội... À không, Trương lão sư, nàng sao vào trong này rồi? Ta còn đang muốn đón tiếp nàng!

Thiếu chút nữa là Dương Thiên Lôi đụng phải Trương Tử Hàm, nhìn nàng ta đang ngậy ngốc chết lặng nhìn mình, không hề có một chút phản ứng, vội vàng nói. Người này căn bản không hề ý thức được rằng phần dưới của mình đang trông hươ trông hoắc ngoài không khí!

- A~~~~~!

Trương Tử Hàm bỗng nhiên quay hết to một tiếng rồi quay lưng lại, khí trường của tinh thần lực hệ thủy cuồng bạo bắn về phía cơ thể hắn, Dương Thiên Lôi nhất thời cảm thấy một trận gió mát thổi tới phần thân dưới, loáng thoáng nhìn thấy một bàn chân ngọc ẩn hiện trong lớp quần dài của Trương Tử Hàm phóng tới, sau đó “Bình” một tiếng, cái mông hắn đau nhói, bay ngược về phía giường.

- Hỗn đản, Dương Thiên Lôi ngươi là một tên hỗn đản!

Trương Tử Hàm bịt mắt chạy ra ngoài cửa, thậm chí trên mắt bắt đầu ngắn lệ, ta đã như vậy rồi mà ngươi còn như vậy... Ô ô ô, trong lòng nàng cực kỳ ủy khuất.

Sau khi Dương Thiên Lôi bị nện thẳng vào giường, Dương Thiên Lôi chợt ngán ra liền hiểu chuyện gì vừa mới phát sinh!

- Kháo... Ta ta ta... Ta sao lại trần truồng thế này? Lộ hết rồi...

Dương Thiên Lôi bỗng cảm thấy khóc không ra nước mắt, trong lòng khổ sở một trận, sao lại vậy nhỉ? Sao có thể như vậy? Để cho người ta nhìn mình tới hai lần mà tới một cọng lông của người ta mình còn chưa được thấy là sao?

- Trương lão sư! Ta không muốn sống, nàng phải chịu trách nhiệm... Nàng nhìn người ta tới hai lần... Ô ô ô!

Dương Thiên Lôi giống như một nàng dâu nhỏ đang chịu ủy khuất, vô si hét lớn một tiếng.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm đang tràn đầy vẻ ủy khuất chợt chuyển sang tái nhợt!

- Ngươi... Ngươi mau mặc y phục, lăn ra đây ngay cho ta!

Trương Tử Hàm rít gào.

- Ách... Xem ra Tử Hàm muối muối tức giận thật rồi. Được, ca tạm thời chịu ủy khuất một lần, một ngày nào đó ta sẽ đòi lại, khi đó thì không chỉ nhìn không mà còn phải đòi lại lợi tức! Ca, sẽ nhớ kỹ! Ai da, mộng đau quá! Cả món nợ này ca cũng sẽ nhớ kỹ! Sau này cứ xem ca ca đánh sung cái mộng nhỏ của ngươi thế nào... Hắc hắc, nhưng... Chắc ca cũng thấy tiếc... ừm, vậy thì đánh nhẹ đi một nghìn lần cũng được, nhẹ nhàng nắn thôi!

Dương Thiên Lôi một bên thì vội vã mặc quần áo, một bên nghĩ toàn dâm ý.

Dương Thiên Lôi dùng tốc độ nhanh nhất mau chóng mặc y phục rồi chạy ra ngoài.

Sắc mặt Trương Tử Hàm đỏ bừng, uất ức phần nộ, thế nhưng lại không cách nào phát tiết, cũng không cần phải nhịn. Dù sao thì Dương Thiên Lôi cũng chỉ là cừu chỉ vô tâm, vừa rồi bản thân mình chỉ không may đụng vào nhau thôi. Chỉ có thể tự kết luận trong lòng như vậy, tiểu tử này là một tên thích trần truồng, thích khoe hàng. Sau này mình tới ký túc xá của hắn phải cẩn thận gấp đôi.

- Trương lão sư, hôm nay trông nàng thật xinh đẹp. Hắc Hắc...

Lúc này Dương Thiên Lôi mới khôi phục lại bình thường, khi thấy được bộ y phục của Trương Tử Hàm thì hai mắt hắn tỏa sáng, tán thưởng từ đáy lòng.

- Ít ba hoa đi! Câm!

Trương Tử Hàm hung hãn trừng mắt liếc Dương Thiên Lôi, đẩy gói đồ nàng cầm trong tay về phía hắn.

Dương Thiên Lôi ngơ ngác hỏi:

- Vật gì thế?

- Vòng thi đấu chính hoàn toàn khác với vòng loại, cạnh tranh cực kỳ khốc liệt, cũng rất tàn khốc. Rất nhiều thí sinh sẽ không hề nương tay, sử dụng đến vũ khí chuyên dụng. Ngươi hiện tại chưa học qua tính kỹ nào, cũng không sử dụng vũ khí Tinh Giả chuyên dụng nào. Vật khí có thể giúp ngươi phòng thủ tốt.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ngũ Hành Thuẫn (hạ)

Trương Tử Hàm dần dần khôi phục bình tĩnh, nhẹ nhàng nói.

Dương Thiên Lôi nhìn đôi môi mê người cùng với đôi hàm răng trắng sáng, tuy rằng thanh âm nàng rất đậm đặc thế nhưng Dương Thiên Lôi có thể cảm thấy được sự quan tâm của nàng đối với mình.

Nghĩ đến mấy suy nghĩ hèn mọn vừa rồi khiến hắn nhất thời thẹn thùng, cẩn thận mở gói đồ ra.

Một tấm khiên màu vàng đất, tỏa ra hào quang nhàn nhạt, từng cái hoa văn tinh xảo, phức tạp lưu chuyển trên bề mặt tấm khiên, phía sau có một cái tay cầm, cầm nắm rất vừa vặn. Tấm khiên này rất nhẹ, không biết được làm từ loại gỗ gì. Thế nhưng, Dương Thiên Lôi liếc mắt là có thể biết tấm chắn này có chỗ lợi hại, so với cái mà hôm qua hắn đi dạo mua trong thương điểm thì hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

- Nó tên là Ngũ Hành Thuẫn, bất kỳ Tinh Giả thuộc tính nào đều có thể sử dụng, được các đại sư ái nhân (người lùn) dùng huyền kim chế tạo ra, các

hoa văn trên mặt thuẫn chính là một trận pháp đơn giản, sử dụng huyết tinh thạch có thể truyền tinh thần lực tạo thành, người sử dụng chỉ cần đưa tinh thần lực vào trong thì sẽ vận hành dọc theo đường vân, bộc phát lực phòng ngự cường đại.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Huyền kim, trận pháp, huyết tinh thạch?

Trong lòng Dương Thiên Lôi phiền muộn, bản thân hắn ngoại trừ tu luyện ra thì các phương diện khác quả thật hoàn toàn không biết gì. Xem ra sau này phải bỏ công sức bổ sung tri thức các phương diện khác rồi, bằng không hắn thật quả đúng như cái biệt danh Tiểu Bạch Si của hắn.

- Đây chính là phần thưởng người đứng ba trong cuộc thi người mới sáu năm trước của ta. Hiện tại ta không dùng đến, tặng cho ngươi.

- Thứ này rất quý sao?

Dương Thiên Lôi hỏi.

Quý? Thứ này đương nhiên là đồ quý, có tiền cũng chưa chắc đã mua được. Tác phẩm của đại sư ả nhân, nhất là tác phẩm có đi kèm theo trận pháp thì không thể dùng hai chữ “đồ quý” để hình dung nữa. Nếu đúng như lời Trương Tử Hàm nói, thì cái này quý trọng vật chất chỉ là thứ yếu. Cái quan trọng ở đây chính là ý nghĩa kỷ niệm, đó chính là phần thưởng khi nàng tham gia cuộc thi người mới.

- Ha ha, ta biết cái này nhất định rất quý. Trương lão sư, ta nhận. Dù sao thì của nàng cũng là của ta, ngay cả nàng cũng... Ách, ta cũng chính là của nàng. Chúng ta tuy hai mà là một. Không cần khách khí.

Dương Thiên Lôi nhìn vẻ mặt sừng sờ của Trương Tử Hàm vừa cười vừa nói, đồng thời đem tấm khiên vác phía sau.

Khóe miệng Trương Tử Hàm giật giật. Trong thiên hạ sao còn loại người vô si đến như vậy? May mà cái câu “nàng cũng là của ta” Dương Thiên Lôi nhin kịp thời không nói, bằng không Trương Tử Hàm không nổi điên lên mới lạ.

- Đi thôi, cuộc thi sắp bắt đầu rồi.

Trương Tử Hàm nói.

- Ách, Trương lão sư, cái bụng của ta kêu gào này giờ rồi, cực kỳ đói, lúc này ăn không đủ no, ta cũng không đủ sức mà tham gia cuộc thi!

Dương Thiên Lôi nói.

- Ngươi... Nhanh chân lên, may ra còn kịp giờ.

Trương Tử Hàm nói xong liền nắm tay Dương Thiên Lôi kéo đi, hai người nhanh chóng đi tới. Chỉ chốc lát sau liền đến thực đường học sinh.

Hiện tại đã qua thời gian điểm tâm, hơn nữa thời gian cấp bách, bị Dương Thiên Lôi làm loạn, rất có thể đã bị muộn giờ. Không còn cách nào khác, Dương Thiên Lôi chỉ còn cách mua hai cái bánh bao, một tay cầm bánh bao ăn, một tay bị Trương Tử Hàm kéo đi, rất nhanh chạy đến lôi đài phía bắc.

- Nhường đường một chút, xin nhường đường!

Trương Tử Hàm kéo Dương Thiên Lôi, chạy vào trong đám đông trước lôi đài. Thấy một siêu cấp mỹ nữ như Trương Tử Hàm, mọi người đều há hốc mồm, thế như thấy Trương Tử Hàm lại kéo tay một tên thiếu niên đang nhồm nhoàm nhai bánh bao thì lại càng khiếp sợ hơn! Nếu có người nhận ra thiếu niên đó là tên ngu ngốc số một học viện Cực Dương thì chắc chắn người đó ngất xỉu luôn.

Đúng lúc này thì tiếng trọng tài bỗng nhiên hét lớn truyền đến tai mỗi người.

- Tuyển thủ trận đấu, Mộc Tử Vi, Dương Thiên Lôi vào sân!

Trương Tử Hàm nhất thời vội vàng, lúc đầu nàng nghĩ trăm ngàn biện pháp ngăn cản Dương Thiên Lôi tham gia cuộc thi, nhưng đến hôm qua sau khi chứng kiến biểu hiện kinh người của Dương Thiên Lôi thì nàng không hề ngăn cản nữa, ngược lại đối với việc hắn tham gia cuộc thi hoàn toàn mong chờ, nếu lúc này chỉ vì lý do đến muộn mà bị bỏ quyền thi đấu thì nàng tuyệt đối không muốn thấy. Thế nhưng nhìn đoàn người kín mít trước mắt thì muốn đi qua cũng mất một phen công phu, chờ Dương Thiên Lôi đến được lôi đài thì chắc trọng tài đã tuyên bố Mộc Tử Vi giành chiến thắng rồi.

Rất bất đắc dĩ, tinh thần lực quanh thân Trương Tử Hàm nhất thời cuồng bạo, lớn tiếng nói với Dương Thiên Lôi:

- Ta đưa ngươi qua đó, chuẩn bị cho kỹ!

Thanh âm vừa dứt, Dương Thiên Lôi đang nhai bánh bao bỗng cảm thấy cái mông mình ngứa ngáy, Trương Tử Hàm vỗ bàn tay nhỏ bé của nàng lên cái mông của hắn!

- Chịu đựng tý!

Trương Tử Hàm trầm giọng nói.

Dương Thiên Lôi nhất thời hiểu ra ý định của Trương Tử Hàm, toàn bộ cơ thể tụ lại thành một khối, cong người lại như cái cung, bỗng nhiên bật lên! Đồng thời, một cỗ tinh thần lực cường đại nhưng nhu hòa đánh vào cái mông của Dương Thiên Lôi!

Vèo

Dương Thiên Lôi giống như mũi tên rời cung bắn tới, bay qua đầu đoàn người dài hơn mấy chục mét, rơi xuống lồi đài xa xa!

Mọi người đều kinh ngạc ngửa đầu nhìn một màn này, chỉ thấy Dương Thiên Lôi bay trong không trung, tay cầm bánh bao nhai, càng làm cho người ta khiếp sợ chính là người này vừa bay vừa nhai bánh bao nhồm nhoàm!

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, sao lại có người như thế nhỉ?

- Ta tới đây!

Trong nháy mắt khi tới gần sát lồi đài, Dương Thiên Lôi chợt hét lớn một tiếng, nhét miếng bánh bao bự chảng vào miệng, thân thể trong không trung co rút lại, xoay hai vòng liên tục, tiếp đất vững vàng trên lồi đài, nuốt ực miếng bánh bao xuống bụng, lau miệng sạch sẽ, bộ dáng ý vị chưa hết, đối diện với Dương Thiên Lôi có một nữ học viên xinh đẹp đang nhìn chăm chăm vào hắn y hệt như một con hổ cái đang tàn bạo nhìn con mồi của mình.

- Không phải chứ? Tuy rằng ca có chút đẹp trai, nhưng nàng cũng đừng bày ra cái vẻ mặt muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy chứ?

Trong lòng Dương Thiên Lôi nghi hoặc, chỉ là cuộc thi thôi mà, ca cũng chưa có ăn đậu hũ của ngươi, huống chi cái đậu hũ của ngươi cũng làm ca chóng mặt nữa, chả khác gì hạt mè. Tiểu nữ sinh này kích động nhìn ta vậy là sao?

Dương Thiên Lôi căn bản không nhận ra Mộc Tử Vi, thậm chí ngay cả tên còn chưa nghe tới bao giờ. Chuyện hứa hôn lúc nhỏ hắn chưa bao giờ quan tâm, cũng không có thời gian quan tâm.

Trận đấu hôm nay giữa Mộc Tử Vi và Dương Thiên Lôi chính là do Lôi Hoành cố ý sắp xếp, tất nhiên chính là một trong bảy lồi đài chính.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đánh đầu thắng đó (thượng)

Mộc Tử Vi từ lâu đã tưởng tượng đến đủ loại kiểu chà đạp Dương Thiên Lôi, thế nhưng khi thấy kiểu lên sân khấu hoàn toàn mới lạ của Dương Thiên Lôi thì nàng bỗng nhiên nghĩ mấy cái biện pháp đó có hơi nhân từ rồi.

Trên khuôn mặt nàng bắt đầu bốc lên lửa giận, nàng đang nghĩ tới hình ảnh tàn tạ be bét của Dương Thiên Lôi sau trận đấu mà cười nhạo.

Nhất là khi nàng thấy Ngũ Hành Thuần phát ra hào quang nhàn nhạt đeo sau lưng Dương Thiên Lôi, khiến nàng càng phẫn nộ hơn, cái này chả khác gì cái xác rùa, tên Dương Thiên Lôi này muốn làm con rùa đen rút đầu mà!

- Ha ha ha ha...

Mọi người đều cười lớn.

- Mộc Tử Vi?

Trương Tử Hàm sau khi hết lo lắng, lúc này mới quay đầu nhìn đối thủ của Dương Thiên Lôi, không ngờ lại là Mộc Tử Vi – một siêu cấp thiên tài Tinh Giả tam thuộc tính Kim Mộc Thổ!

Một tia phẫn nộ thoáng hiện trên khuôn mặt của Trương Tử Hàm. Mộc Tử Vi, lồi đài chính, Trương Tử Hàm liền nghĩ ngay đây là kiệt tác của Lôi Hoành.

- Hai vị đã sẵn sàng rồi chứ?

Tên trọng tài sau một lúc khiếp sợ cũng hồi phục tinh thần, trầm giọng nói.

- Được rồi!

Mộc Tử Vi lạnh giọng nói.

- Đợi đã!

Dương Thiên Lôi đột nhiên nói

- Lão gia gia, ở đây có nước không? Xấu hổ quá, lúc nãy ăn hơi nhanh nên bị nghẹn!

- Ha ha ha...

Đám người phía dưới lại được phen cười to. Rất nhiều “đồng hời” phía dưới cười đến đau cả bụng. Cái tên ngu ngốc đệ nhất học viện Cực Dương này quả nhiên là danh bất hư truyền.

- Lão gia gia? Người dám nói ta là “lão” à? Con mẹ nó, lão tử chỉ mới bốn mươi tuổi thôi...

Về mặt trọng tài trung niên tái nhợt, hần hặn nhất người nào nói hần già, khuôn mặt lạnh lùng nói:

- Không có! Thời gian trận đấu bắt đầu rồi, nếu nhưng không chuẩn bị tốt thì coi như là đã bỏ quyền thi đấu!

- Ôi, vậy à, vậy thì tạm quên vụ nước non đi.

Dương Thiên Lôi vừa cười vừa nói, ánh mắt như có như không vô ý lướt thoáng qua Mộc Tử Vi, phát hiện quả nhiên nha đầu này tức bễ phôi rồi.

- Có thể bắt đầu được rồi chứ?

Trọng tài lạnh lùng nói.

- Có thể!

Dương Thiên Lôi chưa nói hết câu thì bỗng nhiên phát động công kích!

Cả thân thể như mũi tên rời cung, bắn về phía Mộc Tử Vi!

Xuất kỳ bất ý, tiên phát chế nhân!

Vừa mới bước lên lôi đài, Dương Thiên Lôi liền phát hiện đối thủ của mình rất mạnh, muốn chiến thắng tương đối khó khăn, riêng về khí thế so với cái tên Tinh Giả cấp bốn hệ mộc hôm qua thì mạnh hơn nhiều. Chỉ là hần không hiểu tiểu mỹ nhân này sao lại tức giận, cứ như là hần ngủ với nàng mà quýt tiền chạy mất, hần không thể đón phát nuốt gọn hần.

Nhưng hần lại có thể lợi dụng điểm này. Phần nộ, có thể bộc phát lực lượng cường đại, nhưng đồng thời cũng dễ mất kiểm soát lý trí! Trường hợp trước chỉ có thể xuất hiện tại các diễn viên chính trong phim, bộc phát tiểu vũ trụ, trường hợp sau mới là trường hợp thông thường. Điểm này Dương Thiên Lôi rất rõ ràng, người nào cũng có thể bạo phát tiểu vũ trụ, như vậy diễn viên còn chơi cái lông a?

- Vô si!

Mộc Tử Vi gầm lên một tiếng, hai chân bỗng nhiên giậm mạnh xuống đất, thân hình lách qua bên cạnh, đồng thời tung một chương về phía trước! Các động tác liên tiếp nhau không hề có chút dư thừa, theo như nàng dự tính thì nàng có thể tránh được một đòn của Dương Thiên Lôi, một chương này sẽ bổ trúng hần!

Chỉ có điều nàng không hề ngờ tới, Dương Thiên Lôi đang công kích tốc độ cao bỗng nhiên dưới chân hần phát ra tiếng “thịch thịch”, toàn bộ thân người hần cứ như ảnh ảo đột nhiên xoay hướng lần nữa tấn công Mộc Tử Vi!

- Lôi Vân Thân Pháp?

Trong đám người bỗng có tiếng kinh hô, kể cả bản thân Mộc Tử Vi cũng hô to không thể tin được.

Lôi Vân Thân Pháp này chính là tuyệt học Lôi gia, ngoại trừ Lôi gia thì không hề truyền người ngoài, tiểu tử này biết được Lôi Vân Thân Pháp? Chỉ có riêng mình Trương Tử Hàm là không biểu lộ quá nhiều ngạc nhiên, chỉ có vui mừng. Cũng chỉ có mình nàng biết, Dương Thiên Lôi căn bản không phải là một tên ngu ngốc trong lời đồn, mà là một thiên tài mà trong truyền thuyết cũng chưa từng có!

Chỉ cần nhìn qua một lần, hần có thể bắt chước lại Lôi Vân Thân Pháp y như đúc! Phải biết rằng bất kể là tinh kỹ gì đều không hề đơn giản như biểu hiện bên ngoài mà là phụ thuộc vào phương thức vận chuyển tinh thần lực trong cơ thể. Không ai truyền thụ, muốn học lóm thì hoàn toàn không thể. Thế nhưng Dương Thiên Lôi lại làm được!

- Hừ!

Mộc Tử Vi hừ lạnh một tiếng, tuy chiêu thức Dương Thiên Lôi thay đổi, xoay người tấn công chính diện nhưng Mộc Tử Vi cũng không hoảng loạn, toàn thân tỏa ra tinh thần lực hệ thổ, tập trung trên vai - chỗ Dương Thiên Lôi định tấn công, lực công kích của một tên Tinh Giả cấp ba thì ngay cả lớp phòng ngự của nàng cũng phá không nổi chứ đừng nói là làm nàng bị thương.

Nói thì dài nhưng mọi thứ chỉ diễn ra trong nháy mắt, trên vai Mộc Tử Vi đã kết tụ một lớp tinh thần lực hệ thổ nồng đậm, da màng toàn thân hoàn toàn gia cố, không thể phá vỡ, nàng tin rằng, nắm tay hoàn toàn không có một tinh thần lực kia đánh vào thì chỉ có nước bị phản chấn gãy xương!

- Hây...

Dương Thiên Lôi hét lớn một tiếng, đánh ra một quyền rất mạnh! Trong nháy mắt, Mộc Tử Vi cũng tập trung chú ý nắm đấm của Dương Thiên Lôi, khẽ kêu một tiếng, tinh thần lực tập trung trên vai và cổ đến mức cao nhất!

- Cẩn thận!

Trương Tử Hàm thấy cảnh này liền kim không được mà hét lên. Dương Thiên Lôi đang sử dụng Tinh Khí Hợp Nhất, nắm tay quán chú toàn bộ tinh thần lực, đánh tới chắc chắn bị phản chấn mà trọng thương, nhưng lúc này Trương Tử Hàm không hiểu nổi tên này không ngờ không hề dùng đến tinh thần lực, hoàn toàn dựa vào lực lượng của bản thân đánh ra một quyền! Trương Tử Hàm chỉ có thể tự giải thích rằng do Dương Thiên Lôi chỉ mới vừa học Tinh Khí Hợp Nhất, dưới tình huống căng thẳng hoảng loạn không phát được tinh thần lực. Nàng hầu như tưởng tượng ra tràng cảnh thảm trọng khi Dương Thiên Lôi đánh trúng Mộc Tử Vi.

Thế nhưng, mọi thứ không hề giống mọi người tưởng tượng, lúc nắm tay Dương Thiên Lôi sắp chạm vào Mộc Tử Vi thì nắm tay bỗng nhiên mở ra thành chảo! Đồng thời dưới chân hắn lại vang lên hai tiếng “thịch thịch”, toàn thân lại chuyển hướng một lần nữa. Trong nháy mắt vòng ra phía sau Mộc Tử Vi, mẫn tiếp theo lại khiến mọi người cực kỳ khiếp sợ, ngừng thở, miệng há to kinh ngạc không thôi!

Chỉ thấy Dương Thiên Lôi gầm nhẹ một tiếng, bỗng nhiên vòng tay ôm Mộc Tử Vi từ phía sau, phóng về hướng sát biên của lối đi!

Mộc Tử Vi vừa tức giận vừa khiếp sợ!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đánh đầu thắng đó (trung)

Nàng dù nằm mơ cũng không ngờ Dương Thiên Lôi biến chiêu nhanh như thế, một Tinh Giả bất kỳ cấp nào đều có khí trường, nếu vậy thì Mộc Tử Vi đã sớm đoán được ý đồ của Dương Thiên Lôi. Thế nhưng không ngờ tên Dương Thiên Lôi này lại hoàn toàn chỉ dùng các chiêu thức của Võ Đồ, căn bản không hề có một loại khí trường nào, nên hắn mới có thể dễ dàng đắc thủ!

Càng làm cho Mộc Tử Vi lừa giận công tâm là hai cái tay hèn mọn của Dương Thiên Lôi may mắn thế nào lại chộp trúng hai khối “đậu hũ” đang trong thời kỳ phát dục của nàng, đây là chỗ mà không một nữ nhân nào dám tu luyện, bằng không luyện đến độ cứng như thép thì còn mặt mũi nào gặp người khác?

- A---

Mộc Tử Vi hét lớn một tiếng, tức giận, hoàn toàn tức giận, bạo phát hoàn toàn! Nàng không tin, một tên chỉ sử dụng Võ Đồ mà không hề sử dụng chút Tinh thần lực mà có thể ôm giữ được nàng! Tinh thần lực hệ kim cuồng bạo, hoàn toàn bộc phát, giống như một cây cương châm nhọn hoắc và lạnh lẽo, cực kỳ lợi hại phóng ra ngoài! Tập trung ở sau lưng!

Ầm---

Dương Thiên Lôi cảm thấy trước ngực truyền đến cơn đau như bị kim châm, loại cơ thể tiếp xúc trực tiếp thế này càng tạo thuận lợi cho Mộc Tử Vi dùng tinh thần lực công kích vào bên trong cơ thể Dương Thiên Lôi!

Công kích cuồng bạo nhất của Tinh Giả cấp năm, tinh thần lực hệ kim lợi hại nhất!

Dương Thiên Lôi cảm thấy khí huyết đảo lộn, tinh thần lực cường đại như vậy cho dù bản thân hắn thực có tác dụng miễn dịch với tinh thần lực nhưng gần như không thể chịu nổi, thiếu chút nữa buông tay!

Một dòng máu tươi từ miệng hắn phun ra, tinh thần lực hệ kim giống như một chiếc dao nhỏ, cửa từng nhát lên gân mạch, lực phủ ngũ tạng của Dương Thiên Lôi!

Dương Thiên Lôi từ lúc bắt đầu đã dự kiến một màn này, thế nhưng lại không tưởng tượng được nó thống khổ đến thế! Nữ sinh này lại cường đại đến vậy! Thế nhưng Dương Thiên Lôi lại không cam lòng chịu thua!

Hắn không thể thua, vì tẩy xóa những sỉ nhục lúc trước, vì sự kỳ vọng của Trương Tử Hàm, vì hy vọng của mẫu thân, hắn không thể thua!

- A-----

Dương Thiên Lôi bỗng phun một ngụm máu giận dữ hét lên một tiếng, tinh thần lực hệ thổ rớt vào song chường, lại lần nữa ôm chặt lấy Mộc Tử Vi! Phóng như bay về phía cạnh lối đài!

Máu ấm nóng, mang theo mùi tanh nồng đậm, dọc theo khóe miệng của Dương Thiên Lôi chảy xuống khuôn mặt Mộc Tử Vi, nhiễm đỏ cả mảng áo trước ngực nàng, trên mặt nàng bỗng xuất hiện chút do dự, nàng biết, tinh thần lực hệ kim của nàng gây thương tổn thể nào với Dương Thiên Lôi, điều này khiến nàng không đành lòng. Nàng chỉ nghĩ giáo huấn Dương Thiên Lôi một trận, hung hăng chà đạp hắn một lần, muốn khẳng định với mọi người rằng nàng với hắn không còn chút liên hệ nào nữa! Nàng chỉ muốn phân rõ giới tuyến với Dương Thiên Lôi, mượn việc chà đạp Dương Thiên Lôi để nói với thiên hạ rằng nàng không chút quan hệ gì với hắn!

Thế nhưng một cổ lực lượng mãnh mẽ lại siết chặt bộ ngực của nàng, khiến nàng tức giận lần nữa! Nhất là khi bản thân mình vừa bị chiếm chỗ trọng yếu vừa bị ôm chạy tới sát biên lối đài, một tia do dự cuối cùng trong đầu nàng hoàn toàn biến mất!

Nàng không thể thua, nàng là thiên tài, một siêu cấp thiên tài từ nhỏ đã có ba loại thuộc tính! Nàng không thể thua, tuyệt đối không thể thua trong tay một người có cánh giới thấp hơn nàng tới mấy bậc! Nàng không thể thua, nhất là thua trong tay một người mà mỗi lần nhắc đến tên hắn là khiến nàng phát điên!

Oanh!

Đúng lúc đó, tinh thần lực của cả ba loại thuộc tính kim mộc thổ liên kết hóa thành công kích, cuồng bạo đánh đến cơ thể hắn!

Phốc!

Dương Thiên Lôi lại phun một ngụm máu lớn.

- Tiểu Lôi!

Trương Tử Hàm kinh hô

- Buông tay, mau buông tay!

Nhã gian, các nhã gian đều xây dựng rất rộng và khá tối, bên trong các nhã gian này tụ tập phần lớn các nhân vật cao cấp của đế quốc, Dương Hồng Toàn hoàn toàn khiếp sợ! Dương Hồng Toàn hận không thể bay đến lối đài, thế nhưng hắn lại không thể! Đây chính là quy củ mấy trăm nghìn năm qua của học viện Cực Dương, cũng chính là pháp tắc trăm nghìn năm qua của đế quốc Cát Ương! Trên lối đài, chỉ có phân ra thắng bại, chịu thua cũng được, chiến bại cũng được, thế nhưng nếu song phương còn đang chiến đấu, không ai chịu nhận thua thì chiến đấu vẫn phải tiếp tục! Không một ai có thể can thiệp!

A---- -----

Dương Thiên Lôi bỗng giận một tiếng, hắn cắn răng chịu sự đau nhức tột đỉnh trong người, phát ra lực lượng cuối cùng ném Mộc Tử Vi về phía trước!

Tất cả mọi người đều ngây người nhìn một màn này!

Đang bay trong không trung, Mộc Tử Vi hầu như không bị chút thương tổn nào ngoại trừ hai khối “đậu hũ” có chút đau nhức, nàng khiếp sợ nhìn tên thiếu niên với cái miệng đầy máu nhưng vẫn ngang nhiên đứng trên lối đài. Trong đầu nàng dần hiện lên một ý nghĩ rõ ràng “ta thua rồi! Không ngờ lại thua trong tay hắn!”

Thế nhưng không biết vì sao, nàng lúc này không còn cảm giác phẫn nộ, chỉ có một chút mất mát và khổ sở đang tràn ngập trong lòng nàng.

Cao ngạo, ngang ngược, từ trước đến nay đều tự hào là thiên tài, thật ra đúng là thiên tài hiếm gặp, nhưng đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được mùi vị của sự thất bại, không những thế còn thua trong tay một tên được gọi là ngu ngốc nhất học viện Cực Dương, và cũng chính là thiếu niên được hứa hôn với nàng lúc nhỏ!

Lúc này, bóng dáng nàng đang rơi tự do trên không trung, có vẻ rất cô đơn, hai mắt nàng lại nhìn chăm chăm tên thiếu niên đang thất thủ chảy máu kia, nàng không hề có một động tác gì cả, cứ như vậy mà rơi xuống mặt đất!

Trong đám người bỗng lóe lên một bóng dáng phóng lên cao, nhẹ nhàng ôm Mộc Tử Vi vào trong lòng, một mái tóc dài màu lục nhẹ nhàng tung bay trong không trung, hai mắt có chút ngơ ngẩn nhìn Mộc Tử Vi.

- Di tỷ...

Mộc Tử Vi thấy nàng ta liền chảy nước mắt, mang theo tiếng khóc nức nở.

- Nha đầu ngốc, đừng khóc. Tỷ mang muội về nhà.

Nữ tử tóc dài màu xanh nhẹ giọng nói, ôm chặt Mộc Tử Vi, rất nhanh biến mất khỏi lối đài dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

Đồng thời lúc ấy, bóng dáng tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm cũng phóng lên cao, nhanh như cắt bay tới bên người Dương Thiên Lôi.

- Dương... Dương Thiên Lôi thắng!

Đúng lúc này thì cái lão trọng tài bị Dương Thiên Lôi chọc là gia gia cũng khiếp sợ tuyên bố kết quả.

- Tiểu Lôi!

Trương Tử Hàm nháy mắt vọt đến bên cạnh Dương Thiên Lôi, vẻ mặt lo lắng hồ. Tinh thần lực hệ thủy mạnh mẽ tiến đến gần người hắn. Nàng tuy rằng không phải là y sư nhưng tinh thần lực thủy hệ cũng có năng lực chữa thương.

Thế nhưng, Dương Thiên Lôi với cái miệng đầy máu, giờ tay ngang ngực chặn Trương Tử Hàm lại, ánh mắt kiên quyết, nói ngắn gọn yếu ớt:

- Đừng làm gì hết... Ôm ta trở về!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Đánh đầu thắng đó (hạ)

Trương Tử Hàm sững sốt, mặc kệ xấu hổ, trực tiếp ôm lấy Dương Thiên Lôi, thân hình nhoáng cái liền biến mất khỏi lời đài.

Trong nháy mắt.

- Thập tam, gọi Phó thái y, nhanh!

Dương Hồng Toàn còn chưa nói xong, thân hình liền biến mất trong nháy mắt. Sau đó, Dương lão cũng biến mất trong nháy mắt.

Trong đoàn người.

- Tên Dương Thiên Lôi này có đúng là tên đệ nhất ngu ngốc thật không vậy? Tên này... Thật là trâu! Không ngờ có thể ngang kháng với tinh thần lực của một Tinh giả ba loại thuộc tính như Mộc Tử Vi! Hơn nữa còn đứng thắng!

- Không phải hắn mới trở thành Tinh Giả chưa lâu sao? Sao mà lợi hại thế? Hình như hắn còn biết cả Lôi Vân Thân Pháp của Lôi gia nữa!

- Lợi hại cái rắm! Chiêu thức hắn dùng chỉ là Vô Địch thôi, hơn nữa lại là chiêu thức vô sỉ nhất! Nhưng... Tiểu tử này đích thực lợi hại... Mẹ nó, loại đấu pháp tự mình hại mình thế kia đến ta cũng không dám dùng! Giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, đây không phải ngu ngốc thì là gì?

Dù loại bàn luận tràn lan trong đoàn người, nhất là sự ngoan cường không cần mạng của Dương Thiên Lôi đã để lại sự sợ hãi trong lòng mọi người.

...

Trương Tử Hàm ôm Dương Thiên Lôi chạy nhanh về phía trước, trong đầu nàng chỉ nghĩ về cái ánh mắt kiên định và câu nói ngắn gọn của Dương Thiên Lôi: “Đừng làm gì hết... Ôm ta trở về!”

Dương Thiên Lôi vẫn đang nhắm mắt, khuôn mặt hắn khi thì thống khổ, khi thì giãn ra, hai tay ôm chặt Trương Tử Hàm, bởi vì nàng đang ôm hắn nên nàng thấy rất rõ trong cơ thể hắn có ba đạo tinh thần lực đang tàn phá cơ thể chính là kim, mộc, thổ! Chính là tinh thần lực của Mộc Tử Vi để lại! Nàng biết, Dương Thiên Lôi lần này trọng thương rất nặng! Lúc này nàng cũng không dám rút tinh thần lực thủy hệ của nàng vào!

Thế nhưng, nàng đang chạy chưa được bao lâu thì Trương Tử Hàm lại kinh ngạc phát hiện, khuôn mặt tái nhợt đang nhăn nhó thống khổ của Dương Thiên Lôi bỗng nhiên dần hồng trở lại, ba đạo tinh thần lực trong cơ thể cũng yếu đi rất nhiều, đã bị một lực lượng vô hình nào đó ngăn trở, bắt đầu cắn nuốt ngược lại!

- Nhất định là nhờ thể chất đặc biệt của Dương Thiên Lôi!

Nghĩ đến đây, Trương Tử Hàm còn đang do dự không biết có nên đưa Dương Thiên Lôi đến y quán hay về ký túc xá thì nàng liền quyết định làm theo lời của Dương Thiên Lôi đưa về ký túc xá.

Trở lại ký túc xá!

- Tiểu Trương lão sư!

Đúng lúc này thì một giọng nói trầm đầy uy nghiêm và lo lắng truyền đến tai Trương Tử Hàm.

Thân ảnh Dương Hồng Toàn như điện xẹt, lấy tốc độ kinh người đuổi theo Trương Tử Hàm.

- Dương... Dương... gia gia!

Trương Tử Hàm không ngờ Dương Hồng Toàn lại đuổi đến đây nên nhất thời nàng cũng quên mất phải xưng hô thế nào, tất nhiên là cũng giống như Dương Thiên Lôi gọi là gia gia.

- Để ta xem Tiểu Lôi như thế nào!

Dương Hồng Toàn muốn nhận Dương Thiên Lôi từ tay Trương Tử Hàm. Thế nhưng lúc này, trong đầu Trương Tử Hàm bỗng hiện ra câu nói của Dương Thiên Lôi, " Bí mật của ta, ngoài nàng ra, ta không nói cho bất kỳ một ai! "

- Dương gia gia!

Trương Tử Hàm bỗng nhiên lui về sau một bước, nói:

- Tiểu Lôi không có vấn đề gì đâu, gia gia yên tâm!

Dương Hồng Toàn hơi sững sốt, bất quá cũng ngừng lại, nhìn Trương Tử Hàm nói:

- Ngươi chắc chắn chứ?

- Ta...

Trương Tử Hàm do dự, vạn nhất Dương Thiên Lôi có việc gì thì sao? Nàng có chịu trách nhiệm được không?

- Cháu không sao.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi đột nhiên mở mắt, nhẹ giọng nói.

Trương Tử Hàm và Dương Hồng Toàn cùng nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi hơi mỉm cười nói:

- Gia gia, cháu thực không sao mà, Trương lão sư vừa bức tinh thần lực trong cơ thể cháu ra, hiện tại cũng ổn rồi, chỉ cần nghỉ ngơi một chút sẽ không thành vấn đề.

- Bức tinh thần lực ra ngoài?

Dương Hồng Toàn hơi nghi hoặc hỏi:

- Trương Tử Hàm, theo ta nhớ ngươi mới Tinh Giả cấp sáu đúng không?

Thực lực của Mộc Tử Vi, Dương Hồng Toàn biết rất rõ, ba đạo tinh thần lực cấp năm đánh vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi, đừng nói Trương Tử Hàm có tu vi cấp sáu, dù có tu vi thất cấp đi nữa vẫn khó có thể bức được tinh thần lực ra ngoài, việc này cần phải có cỗ niệm lực cường đại cực mạnh chống đỡ mới điều khiển được tinh thần lực của người khác, hơn nữa lại tồn tại trong thân thể.

- Ta...

Khuôn mặt Trương Tử Hàm hơi ửng đỏ:

- Ta dùng... Bí pháp gia truyền!

- Bí pháp gia truyền? Thì ra vậy! Cảm ơn ngươi, Tiểu Hàm. Lát nữa Phó thái y tới, để hắn nhìn qua một chút, nhìn Tiểu Lôi bị thương cũng không nặng, phải mau chóng điều trị, bằng không ảnh hưởng đến tu luyện sau này của nó!

Đúng lúc này, bóng dáng Dương lão cũng xuất hiện trước mặt bọn họ, không nói gì, đôi mắt già nua của Dương lão bỗng nhiên hiện hai đạo tinh quang nhấp nháy người nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

Sau khi nhìn sơ qua, ánh mắt lão nhìn thoáng qua vẻ mặt hơi đỏ của Trương Tử Hàm, bỗng nhiên lộ ra nụ cười mỉm, quay đầu nhìn về Dương Hồng Toàn, nói:

- Hồng Toàn, Tiểu Lôi cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng một chút là tốt rồi, không ảnh hưởng tới cuộc đấu ngày mai đâu. Đến đây, Tiểu Hàm, tỷ nữa về phòng, nhớ cho Tiểu Lôi ăn cái này.

Dương lão nói xong từ trong lòng lấy ra một viên dược hoàn màu xanh, to chỉ gần bằng hạt đậu nhưng xung quanh nó lại có ánh sáng màu xanh lá tỏa xung quanh, từ nó tỏa ra mùi thơm thắm đậm lòng người.

Thấy được hoàn này, Dương Hồng Toàn nhất thời cả kinh, vội vàng nói:

- Dương lão... Cái này...

- Không sao, ta thích hài tử này. Cũng rất mong chờ biểu hiện sau này của nó.

Dương lão vừa cười vừa nói.

- Đa tạ Dương lão!

Dương Hồng Toàn khom người thật sâu trước Dương lão, trầm giọng nói.

- Cảm tạ Dương lão!

Trương Tử Hàm cũng nhẹ giọng nói, không chút khách khí nhận lấy viên dược hoàn từ tay Dương lão.

Trương Tử Hàm căn bản không biết viên dược hoàn này là gì, nhưng nàng chỉ cần ngửi mùi và nhìn bề ngoài của nó là biết nó là thứ tốt, nhất định có sự trợ giúp với Dương Thiên Lôi. Bởi vậy nàng không chút do dự nhận lấy.

Thế nhưng, với kiến thức rộng rãi của Dương Hồng Toàn thì lại hiểu rất rõ về giá trị kinh người của viên dược hoàn này!

Bách Thảo Đan, là thánh dược chữa thương trong thế giới Tinh Giả! Ngàn vàng khó mua được một viên! Linh đan diệu dược khả ngộ không thể cầu, có hiệu quả khôi từ hồi sinh! Chỉ có nhân vật trong truyền thuyết kia mới sở hữu nó! Năm đó, Dương lão dùng năm vạn thân binh, tử thủ biên quan, đánh tan ba mươi vạn đại quân trong ngoài đế quốc, giải cứu Cát Ương đế quốc khỏi nguy nan năm ấy, lấy được quân công hiển hách, được hoàng đế đế quốc thưởng cho một viên Bách Thảo Đan!

Thế nhưng không ngờ Dương lão lại vì Dương bị thương không nặng mà tặng viên Bách Thảo Đan! Dương Hồng Toàn bảo sao không bị khiếp sợ?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

- Hồng Toàn, chúng ta đi thôi, Tiểu Lôi có Tiểu Hàm chiếu cố tốt rồi.

Dương lão nhẹ giọng nói, liếc mắt mỉm cười nhìn về phía Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi, kéo Dương Hồng Toàn rời đi.

...

- Tiểu Lôi, ngươi thật sự không sao chứ?

Sau khi hai người kia rời khỏi, Trương Tử Hàm lo lắng nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Có! Rất nghiêm trọng! A... Đau quá!

Trong mắt Dương Thiên Lôi bỗng xẹt qua tia giao hoạt, mặt nhìn về phía Trương Tử Hàm, đầu bỗng nhiên ngã xuống bộ ngực mềm mại, ấm áp, tản ra từng làn hương thơm xù nức.

Trương Tử Hàm đơn thuần, tuy rằng cảm thấy biết rõ Dương Thiên Lôi đang ngộp mặt ở chỗ nhạy cảm của nàng nhưng nàng cũng không có nghi ngờ gì hẳn. Ngay cả chỗ ngực cảm thấy tê dại cũng đành chịu, mang Dương Thiên Lôi bay nhanh về hướng ký túc xá.

Không biết rằng Dương Thiên Lôi là một tên cực độ vô sỉ, nhân cơ hội mà say sưa kẹp giữa cặp ngực căng mọng, no tròn, đàn hồi và mềm mại.

...

- Hầy---

Trương Tử Hàm thờ mạnh một hơi đến ký túc xá của Dương Thiên Lôi, nhẹ nhàng phóng tới bên giường.

Dương Thiên Lôi phi thường không muốn, cực kỳ phiền muộn mở mắt, thế nhưng, khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang rất lo lắng của Trương Tử Hàm thì trong lòng Dương Thiên Lôi lại cảm thấy tội lỗi, người ta lo lắng cho hắn như vậy mà bản thân hắn lại vô si ăn no nê đậu hũ của nhân gia, lại còn ra vẻ nữa.

- Đã đỡ hơn chưa?

Trương Tử Hàm quan tâm hỏi han.

“Đêm nay động phòng cũng không thành vấn đề!”

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng nhưng ngoài miệng lại nói:

- Khá hơn rồi. Trương lão sư, ta hoàn toàn khỏi rồi. Nàng xem!

Dương Thiên Lôi nói xong từ trên giường nhảy xuống, Trương Tử Hàm giật mình, vội vàng đề hấn xuống, nói:

- Đứng cử động, mau ăn được hoàn của Dương lão trước!

Trương Tử Hàm nói xong liền cầm lấy ly nước trên bàn, rót một ít nước, tay kia cầm được hoàn rồi ngồi bên mép giường.

Thấy như vậy, Dương Thiên Lôi cảm thấy phiền muộn, tại sao sao lại tự thú sớm thế, tại sao không nhắm mắt giả bộ thêm lúc nữa? Nếu như cứ tiếp tục giả hôn mê, thì lúc này Tử Hàm muội muội đã thông môi với mình rồi? Trong TV đều diễn như vậy, lúc nam diễn viên hôn mê bất tỉnh, nữ diễn viên không còn cách nào khác, đành bắt đắc dĩ dùng đôi môi người ngậm lấy nước thuốc rồi hôn lên nam diễn viên mà truyền thuốc, thật là sáng khoái đó mà...

- Đến đây, mau ăn vào đi.

Trương Tử Hàm nói xong liền đưa vào miệng Dương Thiên Lôi, đồng thời một tay nhẹ nhàng nâng đầu của Dương Thiên Lôi lên, một tay cầm chén nước đưa tới bên mép hân.

- Trương lão sư...

- Ủm?

- Cũng không thể... Uống như vậy được?

- Vậy người muốn uống thế nào?

Trương Tử Hàm mở to đôi mắt, không hiểu Dương Thiên Lôi muốn nói gì.

- Nàng... Giúp ta!

Dương Thiên Lôi vô sỉ nói, con mắt cứ dán chặt vào đôi môi mềm mại, đỏ mọng của Trương Tử Hàm.

- Ta không phải đang giúp người sao? Mau nuốt vào, thuốc của Dương lão đưa chắc chắn là thuốc tốt!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói, đem cái chén đưa tới bên mép của Dương Thiên Lôi.

Không còn cách nào khác, Dương Thiên Lôi chỉ còn biết hung hăn nuốt “lực” một ngụm lớn, mặc kệ là nước đắng hay nước thuốc, nuốt sạch.

Vừa mới nuốt được hoàn, Dương Thiên Lôi cảm thấy một cỗ khí thanh lương, từ bên trong cơ thể mình nhanh chóng lan tỏa, một loại sáng khoái khó có thể hình dung, khiến hân phải rên rỉ từng tiếng sung sướng.

Tinh thần lực cuồng bạo của Mộc Tử Vi lúc vừa mới tiến vào cơ thể Dương Thiên Lôi đúng là tạo ra thương tổn cực đại, gân mạch, cơ thể, thậm chí lục phủ ngũ tạng đều chịu đau đớn cùng cực, thế nhưng chưa quá vài giây sau, từ đan điền Dương Thiên Lôi tỏa ra cỗ tinh thần lực kì dị không thuộc hệ nào liền tự hành đánh trả, tuy nó không bảo vệ lục phủ ngũ tạng nhưng nó lại bắt đầu điên cuồng thôn phệ tinh thần lực của Mộc Tử Vi!

Lúc đầu, tinh thần lực của Mộc Tử Vi còn chiếm thế thượng phong, thế nhưng theo thời gian dần trôi, cỗ tinh thần lực kì dị cứ từng chút một thôn phệ dần dần tinh thần lực Mộc Tử Vi, dần dần chiếm thế thượng phong.

Chẳng những thế, thân thể Dương Thiên Lôi đang lúc bị thương tổn rất nặng nhưng cũng nhờ cỗ năng lượng kì dị này vận chuyển thì khôi phục với tốc độ chóng mặt.

Có thể nói, lúc Dương Hồng Toàn và Dương lão xuất hiện thì Dương Thiên Lôi đã khôi phục được bảy tám phần, nên hân mới nghĩ là dù đêm nay động phòng cũng không thành vấn đề!

Thế nhưng, được Trương Tử Hàm ôm ấp quả thật quá đã, quá mê người, có lý nào tên vô sỉ này lại buông tha? Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tới cùng.

Bây giờ, sau khi ăn viên được hoàn thần kỳ đó, một ít thương tổn còn sót lại trong người Dương Thiên Lôi hoàn toàn biến mất. Càng làm cho Dương Thiên Lôi kinh ngạc chính là khi được hoàn tiến vào trong cơ thể Dương Thiên Lôi thì hân rõ ràng cảm nhận được sự kích động của đám năng lượng kì dị trong đan điền, tốc độ vận chuyển của nó dần nhanh lên, giống như bị ăn thuốc kích thích, điên cuồng thôn phệ năng lượng sinh ra bởi được hoàn!

- Cảm giác tốt chưa?

Trương Tử Hàm thấy nét mặt Dương Thiên Lôi thay đổi liền lo lắng hỏi.

- Được hoàn thật thần kỳ! Chẳng lẽ đây chính là tiên đan trong truyền thuyết?

Dương Thiên Lôi bật dậy

- Trương lão sư, ta khỏi hoàn toàn rồi!

- Thật không?

Trương Tử Hàm mỉm cười, hỏi lại lần nữa.

- Đương nhiên rồi!

Dương Thiên Lôi vỗ ngực nói.

- Tốt, nằm úp xuống!

Trương Tử Hàm bỗng nhiên lạnh lùng, tàn bạo nói:

Dương Thiên Lôi nhất thời cảm giác được một cỗ hàn khí, thoáng cái liền lùi lại mấy bước:

- Đề làm gì?

- Ta bảo ngươi nằm úp lại mau!

Một Trương Tử Hàm ôn nhu, khả ái động lòng người nhưng dưới con mắt khiếp sợ của Dương Thiên Lôi bỗng nhiên bắt đầu nổi điên lên!

- Hây!

Trương Tử Hàm phóng tới như điều hầu bắt gà, hai tay nắm lấy Dương Thiên Lôi, nhẹ nhàng xoay người hắn lại, sau đó...

“Bách bách bách...”

Âm thanh khủng bố pha lẫn tiếng kêu thảm thiết của Dương Thiên Lôi phát ra từ ký túc xá của hắn.

- Ta nói ngươi không được cậy mạnh...

Bách bách...

- Ngươi lại cậy mạnh!

Bách bách bách...

- Đánh không lại thì chịu thua! Ngươi còn dám liều mạng!

Bách bách bách...

- Ta cho ngươi nắm ngực người ta.

Bách bách bách...

- Ngươi coi đó là cái trắng sao?

Bách bách bách...

- Nắm còn không tính, ngươi còn muốn cắn!

Bách bách bách...

Trời ơi, đất ơi, Tử Hàm muội muội, nàng không thể ác như vậy, ca bắt quả chỉ nhẹ nhàng chạm nhẹ thôi mà, trời đất chứng giám, làm gì có chuyện cắn! Ta đúng là tên già oan uổng nhất thiên hạ mà?... Ô ô ô... Ca không muốn sống, đường đường nam nhi bảy thước... À, hiện tại chỉ mới sáu thước thôi, không ngờ lại bị một tiểu nữ nhân đánh đòn... Làm sao mà ca ra ngoài nhìn người được đây?

Trong lòng Dương Thiên Lôi ừ ừ khuất, thế nhưng lúc này hắn ngoại trừ chỉ biết kêu thảm ra thì chả dám nói gì hết, muốn tranh luận với nữ nhân? Mơ đi,

nữ nhân có bề ngoài ôn nhu, xinh đẹp thì đều tuyệt đối không thể phản kháng! Huống chi bàn tay nhỏ bé của Tử Hàm muối muối tuy rằng đánh cũng khá đau nhưng... Cũng có chút sướng đấy! Chẳng lẽ... Ca lại có xu hướng muốn bị ngược đãi sao?

Sau khi phát tiết mấy phút đồng hồ, Trương Tử Hàm nhìn bộ dáng thê thảm của Dương Thiên Lôi thì liền cười một tiếng, tâm tình dần tốt lên, tim đang trên cổ họng rốt cuộc cũng đã trở về vị trí cũ.

Ngay cả chính bản thân nàng cũng không hiểu được vì sao lại lo lắng cho Dương Thiên Lôi đến thế, lúc nhìn Dương Thiên Lôi với khuôn mặt tái nhợt ngã vào lòng nàng, nàng hận sao nàng không phải là người bị thương, thậm chí trong đầu nàng bỗng trống rỗng.

- Đứng lên đi!

Trương Tử Hàm trừng mắt với Dương Thiên Lôi, nói

- Ta đánh xong rồi!

- Không dậy nổi!

Dương Thiên Lôi lăn trên sàn nói phản kháng.

- Không dậy nổi?

Trương Tử Hàm nhất thời trừng mắt, giờ tay giả bộ muốn đánh tiếp.

- Dậy, ta dậy rồi? Nhưng... Ta có oan tình cần trình báo!

- Oan tình gì?

- Trương lão sư... Ta thực sự không có căn cứ nào của nàng a!

Dương Thiên Lôi cực kỳ ủy khuất nói, cặp mắt gian tà của hắn lại nhìn chằm chằm vào bộ ngực của Trương Tử Hàm, trên bộ ngực ấy có một vết đỏ với vết máu nhàn nhạt do hắn cắn giống như một vết hoa màu hồng kiều diễm, thật rực rỡ, thật mê người, làm Dương Thiên Lôi chỉ muốn chạy tới mà vuốt ve mân mê một hồi!

Vốn tâm tình nàng vừa mới dễ chịu hơn một tý thì lại vì một câu nói của Dương Thiên Lôi khiến Trương Tử Hàm lại nổi giận lần nữa, thậm chí nàng cảm thấy ngực mình tê dại đi, Tử Hàm muối muối lại nổi điên lần nữa! Nhưng nàng chưa kịp động thủ thì Dương Thiên Lôi liền hét lên “A” một tiếng, tung chân chạy còn hơn thỏ, bay ra khỏi nhà.

Một hồi gà bay chó chạy lại nổi lên.

...

- Tiểu Lôi, trận đấu ngày mai, ngươi không nên tham gia!

Sau khi bình tĩnh, về mặt Trương Tử Hàm nghiêm túc nói.

- Sao thế? Ta vẫn có thực lực cạnh tranh chức quán quân, sao lại không nên tham gia?

- Nếu như ta đoán không sai thì Lôi Hoành nhất định sẽ nhắm vào ngươi! Hôm qua thì trùng hợp được tuyển thẳng, hôm nay thì không những an bài ngươi đấu ở lời đài chủ còn sắp đặt cho ngươi đấu với đấu thủ cực kỳ cường đại như Mộc Tử Vi, đoán chừng ngày mai hắn vẫn nhắm vào ngươi, lại sắp đặt một đấu thủ cường đại khác! Hôm nay ngươi may mắn thắng lợi, nhưng ngày mai thì sao đây? Ta không muốn ngươi mạo hiểm! Ngươi bây giờ còn quá yếu, nên cần tập trung tinh lực cố gắng tu luyện!

- Ta không sợ!

Hai mắt Dương Thiên Lôi bỗng nhiên ánh lên vẻ kiên định nói:

- Ta muốn quét sạch cái danh “bạch sĩ” này, ta muốn trở thành cường giả! Sao lại có thể sợ hãi trước nguy hiểm? Nguy hiểm mới có áp lực, có áp lực, thì mới có tiến bộ! Trương lão sư, ta nhất định phải tham gia cuộc thi!

- Nàng không cần phải khuyên nhủ ta!

Dương Thiên Lôi ngăn không cho Trương Tử Hàm nói tiếp, rồi nói:

- Đừng lo, ta biết nàng chỉ vì muốn tốt cho ta, nhưng nàng có thấy ta giống tiểu cường không?

- Tiểu cường? Là cái gì?

- Đó là một sinh vật phi thường cường đại, tiểu cường cũng chính là tôn xưng của nó. Nó có sinh mệnh lực cực kỳ cường đại, ý chí bất khuất, kiên

cường, càng chiến càng bại, càng bại càng chiến, một lần té ngã thì lại một lần bò dậy! Đặc biệt là nó có sức khôi phục đến kinh người, muốn chết rất khó!

Dương Thiên Lôi đồng dục nói.

Đôi mắt Trương Tử Hàm hiện vẻ sùng bái:

- Nó... tên gọi là gì?

Dương Thiên Lôi nhẹ nhàng nói ra hai chữ:

- Con gián!

- Phụt...

Trương Tử Hàm choáng váng té ngửa ra đất.

- A, Trương lão sư, nàng làm sao vậy? Ta nói thật mà, nàng có thấy mạng ta giống con gián không? Muốn chết cực kỳ khó! Bởi vậy, Trương lão sư, nàng có thể yên tâm được rồi!

Trương Tử Hàm im lặng không nói, nhưng nghĩ về khả năng khôi phục đến biến thái của Dương Thiên Lôi cũng không thể không thừa nhận lời hắn nói là thật. Nhìn ánh mắt kiên định và cổ chấp của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm cũng hiểu, muốn ngăn hắn tham gia cuộc thi căn bản không thể. Điều duy nhất nàng có thể làm được lúc này chính là giúp Dương Thiên Lôi nhanh chóng đề thăng thực lực!

- Được rồi, nếu người đã quyết tâm tham gia cuộc thi rồi thì ta cũng không ngăn nữa. Hiện tại, ta dạy ngươi một ít chiêu thức phòng ngự bằng Ngũ Hành Thuần, sử dụng cho trận đầu ngày mai.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Cái này... Trương lão sư, không học có được không?

- Sao lại không học? Lê nào ngươi lại muốn dùng thân thể để đỡ đòn à?

Trương Tử Hàm nhất thời lớn tiếng nói.

- Không phải, chỉ là ta nghĩ rằng...

Nói đến đoạn này, hai mắt Dương Thiên Lôi bỗng hiện lên hai đạo tinh quang, nhìn thẳng vào mắt của Trương Tử Hàm, trầm giọng nói:

- Ta nghĩ, cách phòng thủ tốt nhất... Chính là tấn công!

- Cách phòng thủ tốt nhất... chính là tấn công?

Trong đầu Trương Tử Hàm quanh đi quẩn lại câu nói đó, lý luận này nàng chưa hề nghe qua, ngẫm lại cũng rất có đạo lý.

- Đúng thế, giống như nàng đánh ta vậy, nàng tấn công điên cuồng, ta có thể đánh trả được sao? Nàng còn cần phòng thủ nữa sao?

Dương Thiên Lôi nói.

- Cũng có chút đạo lý.

Trương Tử Hàm hơi trầm tư nói.

Đương là có đạo lý, đây chính là phong cách mà Dương Thiên Lôi tôn sùng, là chỗ tinh túy nhất trong “tiết quyền đạo” do Lý Tiểu Long sáng tạo, lấy công làm thủ!

- Vậy vì sao ngươi còn nhận thua của ta? Không muốn học thì trả lại đây!

Trương Tử Hàm bỗng nhiên nói.

- Hehe, Tử Hàm muội... Ách, không, Trương lão sư, thịnh tình của nàng sao có thể chối từ, ta từ chối là bất kính, hướng chi của ta cũng là của nàng, của nàng cũng là của ta, nói cái gì của người này người nọ, có phải khách khí quá không? Đưa cho nàng hay đưa cho ta thì có gì khác nhau đâu! Ta nhận cái này cũng là vì muốn mỗi ngày mỗi tối, mỗi lúc rảnh rỗi ta có thể nhìn nó mà nhớ tới nàng..

- Cảm niệm! Bắt đầu tu luyện đi!

Dương Thiên Lôi đang lải nhải thì bị Trương Tử Hàm đánh nhẹ một cái, tức giận nói.

...

Phía sau núi học viện Cực Dương, trong một độc viện được kiến tạo rất tinh mỹ trông khá lạ mắt.

- A... Đau quá... Nhẹ tay chút...

Một thiếu nữ tóc ngắn màu vàng kim đang nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại màu phấn hồng, hai mắt nhắm nghiền nước mắt, bộ dạng cực kỳ ủy khuất và thống khổ.

- Ta đã rất nhẹ rồi, muội kiên nhẫn chút đi, lúc đầu có thể đau nhức một chút, lúc sau sẽ cảm thấy thoải mái hơn! Muội nếu nhịn không được thì có thể rên la hay khóc cũng được...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Không được nhìn lên

Một thiếu nữ khác ngồi bên cạnh nhìn nàng ta đau đớn nhủ mảy, thanh âm rất ôn nhu, tràn ngập thương tiếc.

- Ô ô ô... Tên hỗn đản, đã vậy còn ác độc, cái đó người ta còn nhỏ vậy mà còn bị hắn bóp mạnh vậy...

- Không nhỏ, muội xem, hiện tại nhìn có vẻ to hơn lúc trước...

Thiếu nữ ngồi bên cạnh lại nói, tay nàng cầm trong tay một chén dịch thể nồng nặc mùi thuốc đông y, bồi loạn lên bộ phận mới phát dục của thiếu nữ tóc ngắn, hai nụ hoa đỏ bừng. Chỉ có điều vùng xung quanh hai nụ hoa đó có màu hồng hồng hình bàn tay có chút quỷ dị.

Bàn tay này chính là kiệt tác của Dương Thiên Lôi, mà hai thiếu nữ này chính là Mộc Tử Vi và nữ hài cao gầy mà nàng gọi là Di tỷ.

- Đó là bị sưng! Ô ô ô... Tên hỗn đản Dương Thiên Lôi, ta sẽ không để yên cho hắn đâu! A... Đau...

Thiếu nữ tóc ngắn kích động một trận nhất thời khiến hai khối đầu vú truyền đến một trận đau đớn đến nhức xương.

- Kiên nhẫn một chút, sẽ khỏi nhanh thôi. Tiểu Vi, tuy rằng muội thua, nhưng chắc chắn tình trạng của Dương Thiên Lôi còn thảm hơn muội, sợ rằng phải mất mười ngày nửa tháng mới khỏi. Với đầu pháp liệu mạng như vậy quả thật là lần đầu tiên tỷ thấy. Cũng phải nói lại, nếu như muội không khinh địch, ngày lúc đầu tung ra Thủy Hỏa Đoạn Hồn Câu thì hắn có mơ cũng không chạm đến người muội được!

- Di tỷ, muội không có khinh địch... Muội chỉ muốn lúc đầu dùng quyền đánh hắn một trăm cái, sau đó lại dùng Thủy Hỏa Đoạn Hồn Câu đập hắn thêm một trăm cái nữa! Nhưng không ngờ hắn lại ác vậy.

Mộc Tử Vi nói đến đây liền nghĩ đến hình ảnh Dương Thiên Lôi người đầy máu hiện ngang đứng đó.

- Tỷ thấy tên Dương Thiên Lôi này không ngu ngốc như lời đồn!

Di tỷ mỉm cười, nói:

- Hắn chỉ mới tấn cấp lên Tinh Giả chỉ một tháng, hiện tại đã là Tinh Giả cấp ba, tốc độ tu luyện như tên lửa như thế sợ không có ai theo kịp. Hơn nữa... Hắn lại không hề dùng đến tinh thần lực, bắt chước Lôi Vân Thân Pháp, lúc hắn dốc toàn lực phút cuối cùng rõ ràng thể hiện hắn đã luyện được Tinh Khí Hợp Nhất!

- Thì sao? Cũng chỉ là một Tinh Giả mới nhập cấp ba mà thôi? Hắn chính là phế vật!

Nghe Di tỷ tán dương Dương Thiên Lôi, Mộc Tử Vi liền phản bác.

- Nhưng muội lại bại trong tay hắn!

Di tỷ nhẹ giọng nói:

- Tên khốn nạn, vô sỉ, căn bản không liên quan đến thực lực của hắn! Muội...

Mộc Tử Vi còn muốn phản bác tiếp nhưng phát hiện rằng nàng đã đuối lý, sự thật nàng đã thua, mặc kệ nguyên nhân gì, nàng thua là sự thật, chỉ có thể không cam lòng nói:

- Muội muốn xem xem hắn thắng trận ngày mai bằng cách gì? Không bị rã ròi đầy đất mới lạ! Hừ!

...

Sau khi Dương Thiên Lôi và Mộc Tử Vi nhanh chóng kết thúc trận đấu rời khỏi lò đài, cuộc thi tỷ thí người mới lại tiếp tục diễn ra những trận đấu hấp dẫn khác, Lôi Kính, Tăng Cách La Mỗ, Phong Mã Ngưu đều cường thế chiến thắng, đồng thời, ở cuộc thi năm nào cũng vậy, trong cuộc thi năm nay có bảy con hắc mã rất cường đại, trong đó xuất hiện ba gã Tinh Giả cấp năm!

Sự quật khởi của phế thái Dương Thiên Lôi, bảy hắc mã mạnh mẽ khiến cho cuộc thi tỷ thí năm nay tràn ngập biến số và gay cấn, so với các cuộc thi các năm trước thì hấp dẫn hơn nhiều!

Sau một ngày tỷ thí chấm dứt, năm mươi cường giả đã được lên danh sách.

Lôi Hoành âm thầm cùng với một vài thành viên khác trong ban điều hành cuộc thi đi vào một phòng hội nghị được chuyên môn bố trí cho cuộc thi.

Hắn có ý sắp xếp trận đấu Mộc Tử Vi và Dương Thiên Lôi vốn là mượn tay Mộc Tử Vi giáo huấn Dương Thiên Lôi, bởi vì hắn biết tính cách nóng nảy của Mộc Tử Vi, hơn nữa Mộc Tử Vi có oán niệm rất lớn với Dương Thiên Lôi, tuyệt đối đánh Dương Thiên Lôi thương nặng, hơn nữa chà đạp Dương Thiên Lôi thể thảm trước mắt nhiều người!

Thế nhưng, điều hắn không ngờ tới là Dương Thiên Lôi lại thắng, tuy rằng cũng bị thương nặng nhưng với tiến bộ kinh người và ý chí ngoan cường đó thì không những không bị si nhục mà còn được một số người công nhận tán thành!

Loại kết quả này Lôi Hoành tuyệt đối không muốn nhìn thấy!

Lúc danh sách năm mươi cường giả đã được thành lập, thì sẽ tiến hành đấu loại chọn ra hai mươi lăm người. Lúc này, Lôi Hoành mặc dù nằm trong Ban điều hành cuộc thi, hơn nữa còn có thực lực bản thân kết hợp với quan hệ của gia tộc có thể có quyền hạn nhất định trong tay, thế nhưng muốn sắp xếp toàn bộ cuộc thi theo ý mình thì hoàn toàn không thể.

Trong vòng đấu loại năm mươi lấy hai lăm này thì một điều cần tuân thủ đầu tiên chính là cường giả cường giả không thể đụng nhau. Như vậy thì cường giả chân chính mới có thể tấn cấp thuận lợi, những kẻ yếu bị loại khỏi vòng chiến.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi chiến thắng được một đấu thủ cường đại như Mộc Tử Vi, nhưng phương thức giành chiến thắng của hắn khá đặc thù, hiển nhiên không thể xếp chung với hàng cường giả, thực lực của hắn còn kém xa lắm, hoàn toàn chỉ dựa vào sự cứng đầu và lượt đấu mới có thể giành thắng lợi.

Với khả năng của Lôi Hoành thì chỉ có thể sắp xếp cường giả nào đấu với Dương Thiên Lôi mà thôi.

Vốn ý định mượn cuộc thi tỷ thí người mới này chèn ép một con kiến hôi như Dương Thiên Lôi mà thôi, căn bản không hề xem Dương Thiên Lôi là một đối thủ ngang hàng. Thế nhưng Lôi Hoành lại không hề nghĩ tới cuộc thi mà hắn tỷ mỉ sắp xếp ngược lại thành toàn cho Dương Thiên Lôi.

- Với cái loại đấu pháp vô si đó, hắn chỉ có thể dùng một lần mà thôi, tuyệt đối không có lần thứ hai, ta thật muốn nhìn xem ngươi làm sao mà thắng được trận ngày mai? Top năm mươi, vô luận là đấu với ai thì kết quả của hắn chỉ có một – thất bại! Đáng tiếc, tuy tiểu tử này thất bại nhưng cuộc thi tỷ thí người mới này lão tử lại làm giá y cho hắn!

Trong lòng Lôi Hoành phiền muộn, thế nhưng kết cục như vậy thì vô pháp thay đổi. Điều này khiến hắn rất phần nộ và ghen khuất, nhưng chỉ một lát sau, hai mắt Lôi Hoành bỗng nhiên sáng ngời, trên mặt lại hiện lên vẻ mặt tà ác khuyến mãi thêm nụ cười nham hiểm, thấp giọng lầm bầm

- Cuộc thi tỷ thí người mới này cứ cho tên ngu ngốc đó đắc ý một chút, đợi tới khi thí luyện thi... Hắc hắc!

Có người nói, khi kiến thức nhiều sẽ có một loại cảm giác ưu việt trên chí số thông minh, điều này sinh ra rất tự nhiên. Dương Thiên Lôi thân là kẻ xuyên qua, thấy âm mưu nhỏ của Lôi Hoành sẽ có cảm giác gì đây?

..

Hây hây...

Từng tiếng thét lớn truyền ra từ tiểu viện của Dương Thiên Lôi, chỉ thấy một người đang cầm một thanh đoản kiếm Tinh Giả chuyên dùng dành cho nữ điên cuồng vung tới vung lui, mồ hôi ướt đầm quần áo, mỗi một lần xuất kiếm, mũi kiếm xuất hiện một tia tinh thần lực nhàn nhạt. Quả nhiên người này đã nắm giữ được cách sử dụng vũ khí Tinh Giả, có thể quán chú tinh thần lực của bản thân vào thân kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Đương nhiên, một phần là cũng nhờ công hiệu của huyết tinh thạch trong đoàn kiếm.

Bên trong vũ khí Tinh Giả chuyên dụng đều có huyết tinh thạch dùng để câu thông vũ khí với nhân thể, có thể giúp liên thông giữa người và vũ khí, tinh thần lực có thể đi một mạch từ nhân thể vào bên trong vũ khí.

Nhưng, đối với một Tinh Giả vừa mới tấn chức cấp ba mà nói thì muốn làm được điều này cũng phải tốn thời gian mấy ngày. Bất quá Dương Thiên Lôi không cần tốn nhiều sức lực làm được ngay.

- Được rồi, dừng lại nghỉ ngơi chút đi.

Trương Tử Hàm đang đứng một bên tập trung quan sát Dương Thiên Lôi ôn nhu nói, nàng rất thích quan sát Dương Thiên Lôi lúc tu luyện, rất cẩn thận và cố gắng.

Tay cầm khăn mặt, Trương Tử Hàm đi tới cạnh Dương Thiên Lôi, nhẹ nhàng giúp hắn lau mồ hôi. Chỉ bất quá hiện tại nha đầu này học khôn rồi, một tay trợ giúp Dương Thiên Lôi lau mồ hôi, một tay giữ chặt cổ áo chính mình.

- Tiểu Lôi, tuy rằng hiện tại ngươi có thể đưa tinh thần lực quán chú vào bên trong kiếm thể một cách đơn giản nhất, nhưng chỉ mới vừa đạt đến cảnh giới “dễ sai khiến” mà thôi, nếu muốn ở bất kỳ tình huống nào, tinh thần lực giống như một thói quen, tự động quán chú, không ý thức điều khiển, đó mới là đạt tới cảnh giới “kiểm đến khí theo”.

- Ừm, hiểu rồi!

Dương Thiên Lôi nhắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn sát bên, nói:

- Nhưng, Trương lão sư thần ái, nàng hình như đã quên một việc...

- Việc gì?

Trương Tử Hàm kỳ quái hỏi.

- Ngày hôm qua nàng mới truyền cho ta “Tinh Khí Hợp Nhất”, hôm nay truyền dạy kiếm kỹ cơ bản “Kiếm Đáo Khí Tùy”, thế nhưng... Nàng không hề truyền thụ những công phu bắt buộc của Tinh Giả cấp ba, rèn luyện da màng toàn thân!

Dương Thiên Lôi nhẹ giọng nói.

- Không phải ta quên, mà là rèn luyện da màng cũng không phải là một sớm một chiều là có kết quả, ta hiện tại truyền tinh kỹ cho ngươi là muốn giúp ích cho ngươi trong các trận đấu sắp tới.

Trương Tử Hàm mỉm cười nói.

- Như vậy a, nhưng mà, ta nghĩ mặc dù cuộc thi tỷ thí người mới cũng quan trọng nhưng không quan trọng bằng việc đều thăng cảnh giới, không thể bỏ vì cuộc thi mà làm chậm việc tu luyện. Trương lão sư, cứ dạy ta công phu rèn luyện da màng đi!

Dương Thiên Lôi nói:

- Hiện tại... Chờ ta tắm rửa sạch sẽ rồi cùng đi ăn, bao tử của ta đang đánh ầm ầm rồi đây!

- Được rồi, ngươi nhanh đi tắm rửa đi, thay đồ sạch sẽ rồi sau đó đi ăn cơm.

Trương Tử Hàm nói.

- Được, nhưng... Bên đó... Không được nhìn lên đó nha!

Dương Thiên Lôi lúc đi vào trong gian nhà, xoay người nhìn nói với Trương Tử Hàm với đôi mắt hết sức hèn mọn, nói xong khiến chút nữa làm cho Trương Tử Hàm té ngửa.

- Ngươi là một tên đại đầu quỷ! Nghĩ sao mà bảo ta nhìn lên ngươi!

Khuôn mặt Trương Tử Hàm nhất thời đỏ bừng, tiểu tử này gọi thân mật với nàng là Trương lão sư, nàng có thể chấp nhận được, nhưng nói Trương lão sư không tính, mà lại dùng cái loại giọng nói và vẻ mặt chà khác gì một cặp đang yêu nhau thắm thiết, khiến cho Trương Tử Hàm càng ghen hờn chính là tên tiểu tử này dám bảo nàng nhìn lên! Nghĩ sao nói nàng nhìn lên?

Nhìn khuôn mặt tức giận của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi thỏa mãn đi vào trong phòng, tẩy rửa sơ qua toàn thân, thay một bộ y phục sạch sẽ, đi ra, không nói lời nào liền nắm lấy bàn tay mềm mại không xương của Trương Tử Hàm, nói:

- Đi thôi!

- Đi thi đi, nhưng mà ngươi nắm tay ta để làm gì?

Trương Tử Hàm ý kiến nhưng cũng không giãy tay ra.

- Mỗi lần đi ăn không phải nàng dẫn ta đi sao? Tu vi của nàng cao, tốc độ nhanh, ta đang đói bụng nên phải tiết kiệm thời gian! Đi thôi... Trương lão sư thân mến!

...

Dương Thiên Lôi ngửi mùi hương xừ nừ, nắm đôi tay mềm mại không xương, nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của Trương Tử Hà khiến lòng hấn lảng lảng. Được Trương Tử Hàm kéo đi, hai người rất nhanh đã đến trước thực đường.

Nhưng Dương Thiên Lôi muốn nắm tay người đẹp cùng đi vào thực đường, để mọi người phải ước ai, đồ kị. Nhưng ông trời không cho hấn cơ hội, lúc gần tới thực đường thì Trương Tử Hàm liền buông tay hấn ra.

Bất đắc dĩ, Dương Thiên Lôi chỉ có thể sóng vai cùng nàng bước vào thực đường.

Dù vậy nhưng sự xuất hiện của hai người vẫn thu hút sự chú ý của rất nhiều người xung quanh.

- Nhìn kia, Thủy tiên tử Trương Tử Hàm! Mỹ nữ đệ tam của học viện chúng ta!

- Ta nhỏ, người thì biết cái rắm, Tử Hàm muội muội đã sớm được xưng là đệ nhất mỹ nữ rồi! Đệ tam là chuyện của hai năm trước!

- Không phải chứ? Đệ nhất và đệ nhị đâu?

- Người không biết à? Người đã nghe câu “nữ nhân mười tám lột xác hoàn toàn” chưa? Tử Hàm muội muội hai năm trước coi là đệ tam là bởi vì nàng lúc đó còn nhỏ, chưa phát dục đầy đủ! Còn bây giờ? Người cứ nhìn đi là biết, những đường cong kia... Chắc chắn!

- Đứng bên cạnh nàng chính là tên ngu ngốc đệ nhất của học viện chúng ta, buổi sáng không phải hấn bị thương rất nặng sao? Lại thật, sao giờ nhìn hấn như không bị gì thế nhỉ? Nhưng mà công nhận tên này đủ ác, hơn nữa còn cực độ vô sỉ, nghe người ta nói hấn bóp meo meo của thiếu nữ thiên tài Mộc Tử Vi gần nát!

- Càng ghê tởm hơn ở chỗ, tên này có vận siêu cấp cắt chó, chả hiểu sao lại có thể lọt vào top năm mươi cường giả! Không biết vận cắt chó của hấn kéo dài đến khi nào?

Dù loại nghị luận từ đám người truyền đến, tùy rằng chỉ thì thầm bàn tán với nhau nhưng toàn độ đều truyền vào tai Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi.

Nhất là câu ghẹo vò meo meo, Tử Hàm muội muội nghe xong liền quay đầu trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi ra vẻ vô tội nhún vai, ánh mắt vô định cố ý nhìn thoáng qua bộ ngực của Tử Hàm muội muội, khiến nàng gần như muốn nổi điên tại chỗ, thế nhưng do xung quanh có không ít người đang nhìn nên Tử Hàm muội muội đành nhẫn nhịn.

...

- Haiz... Đã quá, nhưng mới chỉ lưng lưng bụng thôi!

Dương Thiên Lôi ăn như bão cuốn, miệng tay hoạt động liên tục, hoàn toàn không một chút nhả nhặn nào, Trương Tử Hàm ngồi cạnh không dám nói một câu nào, dường như có hơi mất mặt, thế nhưng điều khiến nàng kinh ngạc là tên này ăn bằng phần ăn của ba người bình thường, hơn nữa còn ra vẻ chưa đủ no.

- Vậy người ăn tiếp đi, ta ở bên ngoài chờ người.

Trương Tử Hàm không biết nói gì hơn, đành trốn ra ngoài.

- Không cần, ăn cơm no bảy phần là được rồi, bảo trì vóc dáng, giúp tinh thần phấn chấn, ăn nhiều thì có ích gì đâu? Ăn qua loa vậy là được rồi, Trương lão sư, chúng ta đi thôi.

Dương Thiên Lôi nói xong liền đứng lên, vỗ vỗ bao tử vài cái rồi bỗng nhiên hô lên:

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cái đó cũng liên quan đến hạnh phúc của nàng

(thượng)!

Trương Tử Hàm suýt chút nữa là té ghế, trên mặt toàn hắc tuyến! Nàng thề, sau này tuyệt đối không đi ăn chung với tên này nữa, thực là hành hạ người mà.

- Sau khi ăn xong chạy bộ, sống tới chín mươi chín. Trương lão sư thân ái, nàng chậm một chút...

- Ngươi là heo à?

- Ta chưa thấy ai ăn giống heo như ngươi?

...

Khi hai người đã trở lại ký túc xá, cái bụng đang đầy ắp món ăn của Dương Thiên Lôi cũng nhỏ hơn, tinh thần tựa hồ khá tốt. Hai người vừa mới bước vào sân, Trương Tử Hàm ‘thịch thịch’ liền đóng cửa viện môn lại

- Chuẩn bị!

Trương Tử Hàm lớn tiếng quát.

- Ách... Để làm gì?

Dương Thiên Lôi nhất thời lùi về sau hai bước.

- Ta truyền cho ngươi công phu cơ bản của Tinh Giả cấp ba – Quy Giáp Công

- Được!

Sắc mặt Dương Thiên Lôi thay đổi, bộ dáng rất tập trung, trầm giọng nói.

Trương Tử Hàm thỏa mãn nở nụ cười, trầm giọng nói:

- Nhắm mắt lại, thả lỏng toàn thân, không được phép nhúc nhích, không được phản kháng, ta công kích ngươi ở vị trí nào thì tâm thần ngươi liền tập trung vào vị trí đó, mỗi bộ phận ta công kích trong nháy mắt, khi chạm vào người ngươi thì trên bộ phận đó người đồng thời bạo phát Tinh, Khí, Thần.

Quy Giáp Công chính là một loại công phu thừa dùng để rèn luyện da màng toàn thân. Phương pháp tu luyện thường là vận chuyển tâm pháp, phối hợp với bản thân tự đánh người vào mình để rèn luyện, hoặc cũng có thể nhờ Tinh Giả khác công kích, phương thức này dưới sự giúp đỡ của tinh thần lực trong và ngoài cơ thể, có hiệu quả rèn luyện rất tốt, tốc độ nhanh, có thể làm ít mà công to

- Ha ha... Trương lão sư, ý của nàng chính là... Ta chỉ chịu đòn thôi?

- Đúng, nhưng mà phải phối hợp với tâm pháp của Quy Giáp Công!

Trên gương mặt xinh đẹp của Trương Tử Hàm nở nụ cười đắc ý, khiến Dương Thiên Lôi nhìn thấy cảm giác như gian kế của nàng ta đã thành công, Dương Thiên Lôi còn chưa kịp phản ứng thì Trương Tử Hàm nâng bàn tay trắng bóc của nàng đánh tới mang theo tiếng xé gió kinh khủng!

- Nhắm mắt lại!

Trương Tử Hàm hét lớn một tiếng.

- Được rồi, vì tu luyện, ca nhịn!

Dương Thiên Lôi nhắm mắt lại, nhưng thân người thì đang tích cực tránh né, hơn nữa hai tay che kín hạ bộ, sợ Tử Hàm muội muội vô tình đánh vỡ trứng của hắn.

Rèn luyện da màng lúc thân thể chịu công kích cũng chính là lúc Tinh Khí Thần hợp nhất, gia cố da màng cứng hơn cả da trâu. Bất kỳ một bộ phận nào nếu bị công kích một cách bất ngờ thì cơ thể theo bản năng rút da màng cứng lại, quán chú thêm tinh thần lực, có thể thừa nhận một lực tương đương tám trăm cân, đạt tới ngưỡng Tinh Giả cấp ba đỉnh phong.

Nhưng, thường thì các Tinh Giả cấp ba tu luyện rất khó đạt đến cảnh giới đỉnh phong, da màng xung quanh thân thể cũng giống như gân mạch, một số tu luyện giả không thể tu luyện đến mức trăm phần trăm mà chỉ tập trung rèn luyện ở những bộ phận trí mạng ví dụ như yết hầu, nách, háng...

Bốp, Bốp, chát...

Từng tiếng thịch nện nhau vang lên liên tiếp, nắm tay của Trương Tử Hàm giáng từng quyền lên thân thể của Dương Thiên Lôi.

Trương Tử Hàm lại kinh ngạc lần nữa, Dương Thiên Lôi hoàn toàn không mắc một sai lầm nào, mỗi lần nàng công kích một bộ phận nào đó của hắn thì

hắn liền đạt được trạng thái Tinh Khí Thần hợp nhất, gia cố lớp da trong nháy mắt, chống đỡ công kích của Trương Tử Hàm!

Trương Tử Hàm thấy vậy liền tăng tốc độ công kích, các vị trí công kích thì càng có khuynh hướng chuyển về các bộ vị thường rèn luyện rất khó.

- Thả lỏng, toàn thân thả lỏng. Lúc ta không tấn công người thì thả lỏng toàn thân!

Trương Tử Hàm vừa công kích vừa nói.

Trương Tử Hàm nện từng quyền một, độ mạnh điều chỉnh vừa với sức chịu đựng của Dương Thiên Lôi, dù đau đến chết đi sống lại nhưng không bị thụ thương. Mỗi một đòn công kích đều mang theo một lượng nhỏ tinh thần lực, kết hợp tinh thần lực bên trong Dương Thiên Lôi nội ứng ngoại hợp rèn luyện lớp da của Dương Thiên Lôi...

Trương Tử Hàm càng đánh càng nhanh, càng đánh càng hưng phấn vì nàng khiếp sợ phát hiện ra một điều: Lớp da toàn thân Dương Thiên Lôi có thể rèn luyện gần đến mức độ trăm phần trăm!

Tại sao lại nói là “gần” là vì còn một chỗ - chính là vị trí hạ bộ mà hai tay Dương Thiên Lôi đang bảo vệ, Trương Tử Hàm không công kích bộ phận đó!

Nếu như cả bộ phận đó mà Dương Thiên Lôi cũng có thể đạt được Tinh Khí Thần hợp nhất thì tên này không lâu sau hoàn toàn có thể là người thứ hai đạt đến cảnh giới Tinh Giả cấp ba đỉnh phong. Hiện tại yếu tố còn thiếu chính là giới hạn thừa nhận lực lượng thôi, cái này thì chỉ cần thời gian rèn luyện tốt thì có thể thừa nhận được lực tương đương tám trăm cân, lúc đó hắn chân chính là đạt tới cảnh giới Tinh Giả cấp ba đỉnh phong!

Trương Tử Hàm mỗi một lần công kích đều khiến Dương Thiên Lôi đau tới mức nhe răng méo miệng, nhưng hắn vẫn tuân thủ nghiêm túc lời của Trương Tử Hàm, điều chỉnh trạng thái bản thân, lúc hắn méo miệng chính là lúc hắn bị công kích, cũng là lúc Tinh Khí Thần ở một bộ phận nào đó trên cơ thể hoàn toàn hợp nhất, công kích vừa đi thì hắn liền điều chỉnh bản thân về trạng thái thả lỏng.

Với ngộ tính siêu phàm của Dương Thiên Lôi khiến Trương Tử Hàm lại khiếp sợ lần nữa.

Hiện tại Trương Tử Hàm không chế lực đạo ở mức trên dưới ba trăm cân, Dương Thiên Lôi mặt dù vẻ mặt thống khổ nhưng Trương Tử Hàm phát hiện công kích như cuồng phong bạo vũ của mình không hề lưu lại vết tích nào trên cơ thể hắn, chứng tỏ rằng công kích vẫn chưa đến cực hạn thừa nhận của cơ thể hắn!

Ba trăm cân, mức này chính là Trương Tử Hàm quyết tâm muốn dùng việc công mà báo tư thù. Nhưng nàng không ngờ tới năng lực chịu đựng kinh người của Dương Thiên Lôi!

- Không được, phải gia tăng thêm chút lực!

Trương Tử Hàm trầm nghĩ trong lòng, lực lượng trên nắm đấm của nàng dần được nâng lên, tiếp tục tấn công Dương Thiên Lôi.

Sau nửa canh giờ, Tử Hàm muối muối thân là Tinh Giả cấp sáu mà lại đang thờ hồn hển, mồ hôi nhễ nhại, ánh mắt quái dị nhìn Dương Thiên Lôi không khác gì đang nhìn quái vật.

Lực lượng năm trăm cân đã là cực hạn mà Dương Thiên Lôi có thể thừa nhận. So với các Tinh Giả cấp ba vừa mới tấn cấp khác mà nói thì mạnh hơn không chỉ gấp đôi. Nhưng với nàng đã nhìn quen thiên phú tu luyện kinh người của Dương Thiên Lôi thì cũng không khiếp sợ bao nhiêu, điều khiến nàng bàng hoàng chính là tốc độ khôi phục đến biến thái của Dương Thiên Lôi.

Khi Trương Tử Hàm dùng lực lượng đến năm trăm cân nện lên người Dương Thiên Lôi, đánh một lát sau thì cái mặt Dương Thiên Lôi sưng đến xung huyết, biến thành đầu heo chính hiệu, nhưng chỉ một lúc sau lại khôi phục lại trạng thái hình thù ban đầu, không hề lưu chút vết tích nào.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Cái đó cũng liên quan đến hạnh phúc của nàng (hạ)

- Hãy...

Trương Tử Hàm thở ra một hơi, ngừng lại, ánh mắt chậm rãi lướt qua hạ bộ đang được hai tay Dương Thiên Lôi bảo vệ kỹ càng, khuôn mặt nàng đột nhiên đỏ bừng, ngượng ngùng càng thêm vẻ kiều diễm động nhân. Chần chờ một lát, hai mắt Trương Tử Hàm bỗng nhiên ánh lên vẻ kiên định, hiện sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Bỏ hai tay người ra!

- Nàng muốn làm gì?

Dương Thiên Lôi cả kinh, nhất thời lùi về sau hai bước, mở mắt nhìn Trương Tử Hàm nói. Hai không những không thả ra mà còn phòng hộ càng thêm nghiêm mật, vẻ mặt kinh khủng như đang gặp đại địch.

- Rèn luyện lớp da toàn thân, bất luận bộ phận nào, chỉ rèn luyện đến mức trăm phần trăm thì mới không còn mệnh môn tồn tại, cũng chính là không còn nhược điểm.

Trương Tử Hàm bước tới hai bước, bộ dáng như đang giải quyết việc công, lại nói:

- Buông hai tay ngươi ra!

- Không được, chỗ này thì tuyệt đối không được!

Dương Thiên Lôi lại lùi về sau thêm hai bước nữa, dùng cả hai chân che kín hạ thân, nói:

- Yên tâm, ta không làm ngươi bị thương đâu, sẽ có chừng mực thôi!

Từ Hàm muội muội trầm giọng nói, thanh âm rất kiên quyết, cũng rất khẳng định, thế nhưng khuôn mặt của nha đầu này lại một mảng đỏ bừng, trông lòng nàng cũng xấu hổ muốn chết, nhưng vì con đường tu luyện của Dương Thiên Lôi, nàng đành phải làm vậy.

Đã tu luyện thì tuyệt đối không thể qua loa. Tuy rằng Trương Tử Hàm thân là nữ nhân, nhưng nàng hiểu rõ, mệnh môn lớn nhất của nam nhân chính là ở hạ bộ. Tuyệt đại đa số người rất khó rèn luyện chỗ mệnh môn này, kể cả Tĩnh Giả cấp chín đỉnh phong.

Cường giả cấp chín đỉnh phong nếu có thể rèn luyện thành công mệnh môn này thành công thì liền có thể tu thành thân thể kim cương bất hoại, toàn thân đều không có sơ hở.

Mệnh môn này tuy gọi là hạ âm, nhưng thật ra thì không phải là huyết hạ bộ mà là cái vật kia của nam nhân. Cái vật này tuy là một bộ phận của thân thể, nhưng sự liên kết gần và các mạch đều rất ít, gần như mà một bộ phận độc lập. Nếu muốn rèn luyện chỗ này thì có thể nói là ngàn khó vạn khó, trong vạn khó có một.

- Không nên không nên, nếu như vạn nhất... Ta ta ta... Nàng bị thiệt hại thì sao?

- Hại ta?

Trương Tử Hàm nghi hoặc, chột bưng tình, đứng thất, nếu như có xui rủi làm bị Dương Thiên Lôi bị thương, Dương gia nhất định sẽ trách nàng, dù sao thì chỗ đó chính là vận mệnh của nam nhân, không ít người tu luyện chỗ này bị mất đi năng lực nối dõi tông đường. Trương Tử Hàm thuần khiết không hiểu sao lại vậy, nhưng điểm này thì nàng cũng có nghe nói qua.

Nhưng, Trương Tử Hàm cũng rất tự tin về khả năng khống chế động mạnh yếu lực đạo của mình, chỉ cần dùng một chút lực lượng thử xem Dương Thiên Lôi có thể dẫn tinh thần lực vào trong đó không là có thể biết ngay hẳn có thể rèn luyện được hay không.

- Tin ta đi, không sao đâu!

Trong mắt Trương Tử Hàm có chút cảm động, Dương Thiên Lôi không hề nghĩ đến việc mình bị thương mà lo lắng gia tộc hẳn tìm nàng gây phiền phức, điều này khiến Trương Tử Hàm có chút cảm động, giọng điệu cũng ôn nhu hơn nhiều.

- Được rồi... Ta tin nàng... Thân ái, nàng nhẹ tay chút... Cái này liên quan đến hạnh phúc sau này của nàng đó...

Dương Thiên Lôi chậm rãi duỗi người, hai ta để sang hai bên, bộ dạng vô cùng điềm đạm đáng yêu, rất vô sỉ nói. Đáng tiếc, Từ Hàm muội muội thuần khiết không hề hiểu cái tướng tượng hèn mọn vô sỉ vượt thời đại dị giới của tên này. Hắn nói là hại Trương Tử Hàm tức là nếu cái vật của hắn mà mất đi hùng phong của nam nhân thì Từ Hàm muội muội tương lai sẽ mất đi niềm vui sướng thật sự mà thôi.

- Hạnh phúc? Chuyện này thì liên quan gì đến hạnh phúc tương lai của ta?

Từ Hàm muội muội thuần khiết suy nghĩ điều này trong đầu, đồng thời cánh tay nhỏ bé của nàng mang theo tinh thần lực nhẹ nhàng đánh tới.

Bàn tay của Từ Hàm muội muội còn chưa đến hạ bộ của Dương Thiên Lôi thì chỗ đó của hắn đã hùng dũng ngưỡng đầu, oai vệ, khí phách hiên ngang!

- Có tinh thần lực!

Trương Tử Hàm đoán ra gì đó, trong lòng kinh hi

- Lực mười cân --- Bạch Bạch.

- A!!!!

Dương Thiên Lôi rên to một tiếng, thanh âm có chút quý dị.

- Nhiệt lượng nồng đậm, tinh thần phấn chấn! Có thể đơn giản thừa nhận lực mười cân! Lực hai mươi cân!

Trương Tử Hàm lại vùng quyền một lần nữa.

- A... a...a...

Từng tiếng rên quý dị phát ra từ miệng Dương Thiên Lôi, bàn tay mềm mại của Trương Tử Hàm càng đánh càng mạnh, càng đánh càng hưng phấn, nàng có thể cảm thấy được mệnh môn của Dương Thiên Lôi càng lúc càng cứng, càng nóng, tinh thần lực càng mạnh!

- Lực hai trăm cân!

Trương Tử Hàm bỗng nhiên quát một tiếng, tinh thần lực dừng mãnh tích tụ ở bàn tay.

- Bốp... AAAAAA-----

Dương Thiên Lôi đang lúc sung sướng thì bỗng hét lên một tiếng thảm thiết, hai tay bụm chặt háng, trên mặt đỏ từng dòng mồ hôi lạnh. Thấy bộ dạng thống khổ của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm liền thu tay lại, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Lôi, ngươi thật lợi hại! Chỗ mệnh môn của ngươi có thể thừa nhận lực lượng hai trăm cân, tương lai ngươi hoàn toàn có thể tu luyện thân thể kim cương bất hoại! Có đau lắm không?

“Thừa lời, lúc ca đang sáng khoái thì nàng tự nhiên tăng một phát lên lực hai trăm cân, hỏi ca có đau không à? Chỗ nào trên người chịu lực hai trăm cân đều bầm dập đau nhức chứ nói gì chỗ mệnh môn này?”

Dương Thiên Lôi chửi thầm trong đầu nhưng không dám nói ra, hai tay chà chà chỗ mệnh môn để có bớt đau, mồ hôi ứa ra như tắm, dục niệm biến mất không còn một chút.

- Đừng lo, ta có chừng mực. Có đau một chút thì rèn luyện mới hiệu quả. Được rồi, tu luyện tạm dừng ở đây, ta cũng phải về tu luyện tiếp đây. Sau này ngươi có thể tự tu luyện, có thể gặp chút khó khăn, có thể rất đau, dùng tất cả biện pháp tấn công bản thân mình. Đương nhiên là phải ưu tiên chất lượng, từ từ tăng lực, đừng nóng lòng cầu thành, cẩn thận bị thương chính mình.

- Sau này, mỗi ngày ta sẽ giúp ngươi rèn luyện một lần, cứ mỗi lần ta sẽ tăng lực lên một chút. Tin rằng không bao lâu sau, ngươi có thể đạt được cảnh giới Tinh Giả cấp ba đỉnh phong thật sự! Được rồi, ta đi đây, sáng sớm mai gặp lại!

Trương Tử Hàm nói xong liền quay người rời đi.

- Mỗi ngày rèn luyện một lần? Chẳng lẽ mỗi ngày ca vừa đau nhức vừa sung sướng như thế sao? Con mẹ nó, ca liều mạng vậy!

Dương Thiên Lôi cần mau chóng đề thăng sức chịu đựng của bản thân, lại bắt đầu phương pháp tu luyện tự mình hại mình này, nhất là ở vị trí hạ bộ, hắn càng tu luyện nỗ lực hơn, phải biết rằng chỉ có chỗ này tăng sức chịu đựng thì hắn mới có thể dễ dàng thừa nhận công kích của Tử Hàm muối muối, nghĩa là gì? Tức là sướng...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Vũ Đại Lăng (thượng)

Hây hây hây...

Dương Thiên Lôi quát lên từng tiếng, hai tay điên cuồng đánh vào hạ bộ của mình, nếu chỗ nào dám không tới thì hắn thường nhảy cao rồi hướng bộ phận đó nện thẳng lên mặt đất, lóp da, gân mạch toàn thân đều được rèn luyện điên cuồng.

Hai canh giờ sau, Dương Thiên Lôi cả người đầy mồ hôi, hai tay bụm lấy hạ bộ, về mặt thống khổ, cả người kiệt sức nằm thờ hờn hờn trên mặt đất, nhìn bầu trời đầy sao.

- Lực sáu trăm cân, toàn thân ca có thể thừa nhận lực sáu trăm cân!

Dương Thiên Lôi thì thào nói:

- Tiểu đệ đệ có thể thừa nhận lực khoảng trên dưới ba trăm cân! Ca quả thật là thiên tài mà! Nhưng... Con mẹ nó đau quá!

Hiện tại, khuôn mặt đẹp trai của Dương Thiên Lôi giờ biến thành một cái đầu heo chính hiệu, trên đầu nổi mấy cục u to nhỏ, nếu như Trương Tử Hàm

thấy hiện trạng của Dương Thiên Lôi lúc này không biết sẽ khiếp sợ đến cỡ nào, tàn nhẫn là gì? Đây mới gọi là tàn nhẫn!

Dù Trương Tử Hàm ra tay mạnh đến cỡ nào, nhưng cũng không đành lòng ra tay quá ác! Nhưng Dương Thiên Lôi lại ra tay đủ ác độc!

Nếu là tu luyện giả bình thường thì tu luyện điên cuồng như vậy không những vô ích mà còn có hại tới bản thân. Nên biết rằng, cái quý của tu luyện chính là ở chất lượng, muốn ăn một miếng mà mập là chuyện không thể.

Nhưng Dương Thiên Lôi cố chấp với ý niệm thành cường giả của mình, cũng không theo con đường tu luyện từng bước truyền thống, hấn phải nhanh chóng mạnh lên, nhờ đó mà hấn chịu được sự thống khổ mà người thường không chịu được, nỗ lực gấp trăm lần nỗ lực của người thường!

Sau một lát thở dốc, Dương Thiên Lôi cảm thấy một cỗ nhiệt lực nhẹ nhàng từ đan điền tỏa ra, dọc theo kinh mạch toàn thân chậm rãi vận chuyển, giống như một dòng suối ấm áp, xoa dịu từng cơn đau trên cơ thể, từ gân mạch đến da thịt.

Nửa giờ sau, Dương Thiên Lôi tinh thần lại tràn trề, những vết thương tự tạo vừa rồi không ngờ hoàn toàn biến mất!

- Đan dược của Dương lão quả nhiên lợi hại, cỗ nhiệt lực này không ngờ từ đan dược kia phát ra!

Dương Thiên Lôi chậm rãi đứng lên, lấy ra mười cái bánh bao đem về, ăn một hơi hết sạch. Thế nhưng bao tử hấn vẫn cực kỳ đói bụng, loại cảm giác này từ trước đến giờ chưa bao giờ xuất hiện, lẽ nào là tác dụng phụ của đan dược kia?

Dương Thiên Lôi không rõ, chậm rãi đi vào trong nhà, cởi y phục ướt đầm mồ hôi ra, ôm đồng y phục bản hôm nay và cả hôm qua, trần truồng đi ra ngoài, qua suối nước nóng bên cạnh, đem cả hai bộ y phục giặt sạch, rồi trở về ký túc xá, cứ để trần truồng như vậy tiếp tục tu luyện!

Nhưng lần này hấn không tu luyện Tinh Khí Hợp Nhất cũng không tu luyện Quy Giáp Công mà là đoán kiếm mà Trương Tử Hàm cho hấn mượn dùng, một đoán kiếm dùng để ám sát, bộ pháp đơn giản, vừa tiến vừa lùi, đoán kiếm như lưỡi rắn, nhanh như thiểm điện. Nhưng bất kể là tiến tới hay lùi về sau đều không hề ẩn chứa chút tinh thần lực nào, không sinh ra khí trường, chỉ có xuất kiếm trong nháy mắt mới bộc lộ tinh thần lực mãnh liệt, giống như “Thốn Kinh” trong Vịnh Xuân!

Tu luyện, tu luyện điên cuồng, tu luyện liên tục, có lẽ cũng nhờ tác dụng của Bách Thảo đan, kết hợp với chấp niệm và tín niệm cường đại trong lòng Dương Thiên Lôi, hấn gần như quên đi mệt mỏi, tu luyện đến gần sáng, mới mặc nội thất rồi ép mình nằm lên giường.

- Trận đấu hôm nay, bất kể thế nào cũng phải thắng!

Ý niệm này cứ xoay quanh trong đầu Dương Thiên Lôi, nằm trên giường, thân thể hoàn toàn thả lỏng, cảm thụ nhiệt lực tỏa ra nhẹ nhàng trong đan điền rồi dần chìm vào trong mộng đẹp.

...

- Cái tên vận cửrt cho kia đấu trận nào? Đối thủ là ai?

- Người hỏi Dương Thiên Lôi đó hả?

- Thừa lời, trừ hấn ra thì còn ai?

- Chờ chút, đối thủ là Vũ Đại Lăng!

- Vũ Đại Lăng? Ha ha ha... lần này để ta coi tên tiểu tử này chết thế nào! Cho hấn thêm bốn cái tay nữa cũng không ôm được thất lưng của Vũ Đại Lăng a!

Khi Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi đến lôi đài thì xung quanh mọi người tụ tập đã chật ních người trừ lôi đài trung tâm ra, khán đài ở các lôi đài chính hoặc phụ đều chỉ thấy toàn đầu người, đề tài thảo luận chủ yếu chẳng phải về cái chức quán quân thuộc về ai trong mấy người Lôi Kinh, Phong Mã Ngưu, Tăng Cách La Mỗ... Mà là bàn về Dương Thiên Lôi!

Vòng đấu chọn ra hai mươi lăm người mạnh nhất trong năm mươi người, số trận đấu giảm xuống và độ nóng hổi thì lại càng tăng cao, các trận đấu được tổ chức ở các lôi đài trung tâm nhất, cao nhất để khán giả có thể xem trận đấu một cách tốt nhất, không bỏ lỡ một khoảnh khắc đứng tim nào của trận đấu.

- Vũ Đại Lăng?

Nghe đám người bàn tán, Dương Thiên Lôi nhất thời tò mò, nhất là cái tên Vũ Đại Lăng khiến Dương Thiên Lôi bất giác tưởng tượng đến Võ Đại Lang trong truyền thuyết, thân cao chưa đến năm tấc, đội một cái mũ màu xanh cực lớn đi bán bánh, rồi lại nghĩ tới Kim Liên muối muối vô cùng xinh đẹp, hết sức phong tao.

- Vũ Đại Lăng là trưởng tôn của gia chủ Vũ gia – Vũ Khiếu Thiên, trời sinh thần lực, da cứng thịt dày, năng lực phản kích siêu cường, thuần thỏ chi thể, năm nay mười hai tuổi, thân cao bảy thước, to năm thước! Tham gia cuộc thi tỷ thí người mới này có người lúc đầu có tu vi cấp bốn đỉnh phong, nhưng qua chiến đấu thì tấn thăng Tinh Giả cấp năm, nằm trong top mười người mạnh nhất! Hấn là một trong số đó!

Trương Tử Hàm nhìn Dương Thiên Lôi đang vỗ vỗ cái bụng của hấn, nhẹ giọng nói.

Nàng thật sự không hiểu sức ăn của tên này sao lại kinh khủng thế, mới sáng sớm nay Dương Thiên Lô ăn bằng lượng thức ăn của năm người, so với ngày hôm qua thì còn khủng hơn.

- Thân cao bảy thước, to năm thước... Kháo, đó là quái vật chứ có phải người đâu?

Dương Thiên Lô toát mồ hôi lạnh.

- Trong năm mươi người chọn ra hai mươi lăm người, thì những cường giả sẽ đấu với những người yếu để tránh hai cường giả lại đụng nhau, những người yếu hơn lại được tấn cấp. Tiểu Lô, lần này nhất định phải đề ý, tuy rằng Vũ Đại Lăng thuộc tính thổ, nhưng bởi vì thể hình to lớn và thân lực trời sinh nên công kích của hắn rất cuồng bạo, phòng ngự thì càng cường đại hơn, người nếu so với hắn thì chả khác kiến với voi, căn bản không thể chiến thắng!

Trương Tử Hàm lại nhắc nhở tiếp.

Trong lúc hai người nói chuyện, đám người xung quanh đã tự tách ra thành một đường, ánh mắt dõi theo Trương Tử Hàm như một tiên nữ dẫn theo Dương Thiên Lô như đang mang thai đi đến khu tuyển thủ.

Các trận đấu sau năm mươi người mạnh nhất sẽ được tổ chức trên lôi đài dành riêng cho tuyển thủ và lão sư chỉ đạo sử dụng.

- Biết rồi, Trương lão sư thân ái, đừng lo!

Dương Thiên Lô xoa xoa cái bụng mình, mỉm cười nhẹ giọng nói, nhưng trong ánh mắt hắn lại rất kiên định và tín niệm rất lớn, một tín niệm chiến thắng!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Vũ Đại Lăng (Hạ)

mời xem

- Lão đại!

Đúng lúc này thì một thiếu niên với vẻ mặt hưng phấn chạy tới trước mặt Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm, trong ánh mắt không giấu được vẻ kính ngưỡng và sùng bái, lão đại đứng là lão đại, ngay cả đệ nhất mỹ nữ học viện Cực Dương – Thủy tiên tử Trương Tử Hàm đi cũng đi cùng, học cũng học cùng, rốt cuộc phải có bao nhiêu mị lực và kiêu ngạo mới làm được?

- Lão sư vẫn khỏe!

Tên này chính Phong Mã Ngưu – một trong năm mươi cường giả, sau khi thi đấu xong liền bắt chuyện với Dương Thiên Lô, Phong Mã Ngưu như một tiểu cô nương, không dám nhìn thẳng một tiên tử như Trương Tử Hàm, xấu hổ mà gãi xéo góc áo, đỏ mặt chào hỏi với Trương Tử Hàm.

- Lão đại?

Hai mày Trương Tử Hàm hơi nhíu lại, Phong Mã Ngưu thì nàng biết nhưng thiếu niên này có thiên phú rất cao, rất có tiềm lực trở thành quán quân, không hiểu sao lại gọi Dương Thiên Lô là Lão đại, hơn nữa ánh mắt nhìn Dương Thiên Lô lại phi thường sùng bái, đây tuyệt đối là sự sùng bái toát ra từ nội tâm, Trương Tử Hàm có thể cảm ứng một cách rõ ràng.

- Trương lão sư, hắn tên là Phong Mã Ngưu, là tiểu đệ mà ta mới nhận.

Dương Thiên Lô rất tự nhiên vỗ vai Phong Mã Ngưu, ánh mắt mang theo cái nhìn mà chỉ có nam nhân mới hiểu, nói:

- Đây là Lão sư... Của ta, Trương Tử Hàm, đã biết sao?

- Biết biết, là lão sư... Của lão đại. Trương lão sư, người cứ gọi ta là Tiểu Phong là được. Ha ha...

Phong Mã Ngưu nói

Trương Tử Hàm gật nhẹ đầu, hưng hăng trừng mắt với Dương Thiên Lô, có nén nghi hoặc vào lòng, lời Dương Thiên Lô ngồi xuống, Phong Mã Ngưu cũng ngồi bên cạnh Dương Thiên Lô.

Đúng lúc này thì từng tiếng bước chân nặng nề “Thịch Thịch Thịch” rất lớn truyền đến, Dương Thiên Lô nhìn thấy một người chả khác gì quái vật to như

chiếc xe tăng đang đi tới, vừa mới nhìn thấy tên này lần đầu, mặc dù chưa từng gặp qua trước đó nhưng Dương Thiên Lô vẫn biết tên này là ai, đáng đáp đó, phong cách đó, sự uyển chuyển đó, còn ai vào đây?

- Hẳn chính là đối thủ của ngươi, Vũ Đại Lăng.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

Trông cái tay của Vũ Đại Lăng còn to cái lưng của Dương Thiên Lô, mặc áo không tay, toàn thân công kênh, tràn ngập lực lượng cuồng bạo, to lớn khác gì xe tăng, nhưng không ngờ lại không có tí mỡ thừa nào, sau lưng hẳn có đeo một chiếc búa lớn nặng hơn trăm cân, tản ra hàn khí lạnh lẽo.

Vũ Đại Lăng đặt mông ngồi xuống một chỗ bằng bốn người ngồi.

Mấy phút sau, cả năm mươi cường giả đều đã ngồi vào vị trí, cũng là lúc cuộc thi bắt đầu, đúng lúc này thì một tiếng chiêng vang lên, một vị trọng tài trung niên rất uy nghiêm chậm rãi đi đến trung tâm lôi đài.

- Mời tuyển thủ Lục Thanh Âm và Trương Hằng Nguyên tiến lên lôi đài!

Thanh âm trọng tài vang vọng khắp các lôi đài, khiến toàn bộ khán giả đều im lặng.

- Lão đại, cái tên... Lục Thanh Âm, lão đại biết hẳn không?

Phong Mã Ngưu huých nhẹ Dương Thiên Lô, thấp giọng nói bên tai Dương Thiên Lô.

- Không biết.

Dương Thiên Lô nói nhỏ

- Mỹ nữ?

- Hắc hắc... Lão đại quả nhiên lợi hại, nhưng cũng không chắc chắn, lão đại cứ nhìn là biết. Chỉ cần nhìn vóc người thôi là đủ biết nữ sinh này là một mỹ nữ nhất đẳng, nàng ta chính là một trong những hắc mã của cuộc thi tỷ thí người mới năm nay, gần giống... Lão đại.

Lúc Phong Mã Ngưu đang nói thì có hai thân ảnh trực tiếp phóng lên lôi đài. Ánh mắt Phong Mã Ngưu bỗng nhiên dán chặt lên thân ảnh thiếu nữ trên lôi đài.

Thiếu nữ đó mặc một chiếc quần dài màu hồng, tay áo phiêu đảng, vóc người thon thả, quanh thân có một cỗ linh khí nhẹ nhàng lượn lờ, mái tóc đen tuyền phát phơ trong gió, nàng đứng ở đó làm người ta cảm giác như đang phiêu phiêu dục tiên, như đoá hoa sen nở rộ trong hồ sen, thanh tú mà hàm súc, mang khí chất nhu nhược, yếu đuối. Tay nàng cầm một thanh ngọc tiêu trắng muốt, chắc là vũ khí của nàng.

Tiêu, cầm, tranh, sáo... Cùng một số nhạc khí đặc thù khác đều có thể làm vũ khí chuyên dụng của Tinh Giả. Ở đại lục Thiên Huyền có một số người dùng tinh thần lực dung nhập vào trong nhạc khí, dùng âm thanh khắc chế tinh kỹ, nếu có tu vi cao thâm thì có thể hóa âm thanh thành sức mạnh, so với phóng ra tinh thần lực thì càng kinh khủng hơn, có thể giết địch trong vô hình, là một loại công kích quân thể vô cùng cường đại mà vô hình!

Nhưng, người tu luyện cần có tư chất và thiên phú rất cao về âm nhạc, loại người này ở đại lục Thiên Huyền không có nhiều. Trong tám đại môn phái trong truyền thuyết thì cao thủ “Thiên Âm Môn” là thần bí nhất!

- Khí chất tốt!

Dương Thiên Lô thầm khen trong lòng, vừa mới nhìn thoáng qua thiếu nữ này không ngờ lại sinh ra cảm giác rất quen thuộc, thân thiết, nhưng Dương Thiên Lô có thể khẳng định là hẳn chưa bao giờ gặp qua nữ sinh này.

Nữ sinh này tên là Lục Thanh Âm. Đáng tiếc, không ai có thể thấy được dung nhan của nàng. Một chiếc khăn che mặt màu đen bao trùm khuôn mặt nàng, khiến nàng khoác thêm một tầng thần bí.

- Nàng ta tên là Lục Thanh Âm, lão đại, xem vóc người kìa, khí chất này... Đáng tiếc, không thể thấy được khuôn mặt nàng. Có người nói khi nàng nhập học ở đây đã đeo cái khăn che mặt đó rồi, cho tới giờ chưa có một ai có thể thấy được mặt nàng.

- Hai vị tuyển thủ, sẵn sàng chưa?

Trọng tài trầm giọng nói.

Lục Thanh Âm và Trương Hằng Nguyên đều gật đầu.

- Trận đấu bắt đầu.

- Trương Hằng Nguyên, cố gắng lên, thắng thua không quan trọng nhưng nhất định phải kéo được khăn che mặt của Thanh Âm muội muội xuống nha!

Trong đám khán giả có người hét lớn.

- Kéo khăn che mặt! Kéo khăn che mặt! Kéo khăn che mặt! Kéo khăn che mặt!...

Nhất thời vô số thiếu niên đang hoài xuân cũng đồng thanh hô lên, sau đó lại biến tướng thành gào thét, thanh thế to lớn, hét tới tê tâm liệt phế, mặt đỏ tới tận mang tai.

- Kéo...

Chát!

- Ta cho người kéo!

Đang ồn ào, Dương Thiên Lôi cũng hòa theo mọi người, thét gào ồm ồm, hẳn còn khoa trương hơn cả Phong Mã Ngưu, còn đứng lên đập ghế đập bàn, nhưng từ đâu bị giáng cái tát chía lửa của Từ Hàm muối muối, tức giận nói:

- Cẩn thận mà xem trận đấu, kêu la cái gì? Ngồi xuống!

- Ngạch... Ta chỉ hiếu kỳ, muốn nhìn xem nàng ta có có đẹp bằng một nửa của Từ Hàm muối... Trương lão sư không đó mà!

- Ba hoa, trận đấu bắt đầu rồi, ngồi xem có kỹ!

- Vâng!

Dương Thiên Lôi lên tiếng, ánh mắt lần nữa dán lên lời đài

Lúc này, trận đấu của Lục Thanh Âm và Trương Hằng Nguyên cũng đã bắt đầu.

Lục Thanh Âm quả nhiên là thân thể thuộc tính Thủy, nhỏ nhắn thon thả, trên lời đài mà chả khác gì đứng trên sân khấu, mỗi một bước chân, mỗi một công kích giống như đang múa, tràn ngập tiết tấu mỹ cảm và sự nhu hòa của nước, hóa giải toàn bộ công kích của Trương Hằng Nguyên mang thuộc tính Kim, tinh kỹ của nàng cũng giống như khí chất của nàng, khiến người ta cảm thấy thanh thần!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Lấy thân báo đáp (thượng)

Tiếng nhốn nháo dưới khán đài cũng dần lắng xuống, toàn bộ đều bị trận đấu hấp dẫn mà không nói được gì.

- Thân pháp thật xinh đẹp!

Ngay cả Từ Hàm muối muối cũng phải nhẹ giọng khen

- Keng----

Tiếng binh khí chạm nhau vang lên chói tai, trường kiếm trong tay Trương Hằng Nguyên không ngờ lại bị ngọc tiêu vừa đẩy vừa gạt, bật ra khỏi tay, sau đó một bàn tay thon dài duỗi ra nhẹ nhàng vỗ lên ngực Trương Hằng Nguyên, vừa chạm liền thu tay lại!

Thân ảnh Lục Thanh Âm bỗng nhiên phiêu hốt lùi lại, lẳng lặng đứng đó, mà Trương Hằng Nguyên lại “Thịch Thịch Thịch” lùi ba bước, vừa mới giữ được thăng bằng thì lại “Thịch Thịch Thịch” lùi ba bước nữa, sau khi ổn định lại thân hình một lần nữa thì dường như lại có một cỗ lực khác còn mạnh hơn nữa quật mạnh gã xuống dưới lời đài!

- Lục Thanh Âm thắng!

Trọng tài lớn tiếng tuyên bố.

- Tam trọng lừng!

Trương Từ Hàm khiếp sợ

- Lợi hại lắm sao?

- Chỉ có Tinh Giả cấp năm đỉnh phong mới có thể tu luyện tinh kỹ cao cấp này!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói:

- Lại thêm một người nữa cạnh tranh chức quán quân, người cứ cầu nguyện đừng đụng phải nàng ta!

- He he, không phải chứ? Chiến đấu gì mà chả thấy lửa thấy khói... Tên Trương Hằng Nguyên kia có phải quá yếu rồi không?

Dương Thiên Lôi không phục nói:

- Người thì biết cái gì? Đây là Lục Thanh Âm hạ thủ lưu tình rồi đó, người phải biết rằng, tinh túy của nước tuy là lấy nhu khắc cương, nhưng nước đồng dạng cũng có thể bạo phát như nước lũ, nàng ta nếu như toàn lực không chút nhẹ tay thì căn bản tên Trương Hằng Nguyên kia một chiêu cũng không đỡ nổi!

Đang lúc Trương Tử Hàm dạy dỗ Dương Thiên Lôi thì Lục Thanh Âm đeo khăn che mặt biến mất khỏi lôi đài, để lại sự hoang mang cho toàn khán đài.

Ý nghĩa của cảnh giới Tinh Giả cấp năm đỉnh phong là gì? Phải biết rằng, cuộc thi tỷ thí người mới tập hợp những Tinh Giả dưới mười hai tuổi, Tinh Giả cấp năm cũng chỉ lác đác vài người chứ đừng nói là Tinh Giả cấp năm đỉnh phong!

...

- Người có thấy vũ khí của nàng chưa? Là cây tiêu! Điều này chứng tỏ nàng là một những Tinh Giả âm thanh hiếm hoi, mà trong trận đấu vừa rồi, từ đầu đến cuối nàng ta không hề sử dụng bất kỳ một tinh kỹ âm thanh nào, nên nhớ rằng đó mới chính là tinh kỹ lợi hại nhất của nàng ta!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói:

- Tiểu Lôi, người là Tinh Giả vừa mới tấn cấp, tuy rằng tốc độ tiến bộ rất nhanh nhưng muốn thứ người cần học còn rất nhiều, nhất là kinh nghiệm thực chiến, phải chăm chú theo dõi từng trận đấu, loại cơ hội này không nhiều, có thể học được không ít thứ.

- Ừm!

Dương Thiên Lôi nhìn khuôn mặt Trương Tử Hàm gần trong gang tấc, nhẹ giọng đáp, ánh lại quay về phía lôi đài.

Trận đấu thứ hai bắt đầu, vì ban tổ chức cố ý an bài nên những người mạnh lần lượt thi đấu với mấy người yếu hơn, thắng bại gần như là nằm trong dự liệu, trận thứ hai cũng giống như trận đầu, không quá vài phút đã phân thắng bại.

Tiếp đến là trận tứ ba, thứ tư, thứ năm..

Dương Thiên Lôi quan sát các trận đấu rất cẩn thận, Trương Tử Hàm ngồi bên cạnh kiên nhẫn giải thích ưu khuyết điểm của từng loại tinh kỹ, khi bản thân đối mặt với công kích như vậy thì nên chú ý cái gì, phá vỡ thế nào. Tuy rằng Trương Tử Hàm hiểu rõ, Dương Thiên Lôi chỉ vừa mới bắt đầu tiếp xúc với tinh kỹ, chỉ mới tập qua hai ba tinh kỹ cơ bản nhất, thế nhưng, cơ hội quan sát trận chiến thế này quả thật rất hiếm, đối với những người mới mà nói thì cũng là một kho kiến thức phong phú, là cơ hội tuyệt hảo để đề cao kinh nghiệm, mặc dù là có chút nhồi nhét nhưng mà cũng trăm lợi không hại.

- Trận thứ mười tám, mời tuyển thủ Phong Mã Ngưu và Ngưu Mãn Thiên lên lôi đài!

Giọng trọng tài vang vọng khắp toàn bộ lôi đài.

- He he, lão đại, ta đi đây!

Phong Mã Ngưu quay đầu cười với Dương Thiên Lôi, đứng lên, bỗng nhiên toàn thân hắn run lên, cả người như mũi tên bắn lên cao ba trượng, lộn một vòng tuyệt đẹp rồi vung vàng đáp xuống lôi đài, tướng mạo có chút phong lưu tiêu sái, nhất thời dẫn đến một trận hò hét hâm mộ của đám nữ sinh phía dưới.

- Phong Mã Ngưu! Phong Mã Ngưu!

- Phong ca tất thắng!

- Phong ca tất thắng!

- Không ngờ tiểu tử này còn có fan hâm mộ nữa!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói nhỏ.

- Cuộc tỷ thí người mới năm ngoái hắn đạt á quân, cuộc thi năm nay cũng là một đối thủ nặng ký tranh giành chức quán quân! Tiểu Lôi, người quen hắn thế nào vậy? Tại sao hắn lại gọi người là lão đại?

Đến lúc này Trương Tử Hàm mới hỏi rõ nghi vấn trong lòng.

Phong Mã Ngưu là á quân của cuộc thi lần trước, Trương Tử Hàm đương nhiên biết rõ, những người này đều là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của học viện Cực Dương, cũng là đối tượng mà khắp nơi dựa hơi vào. Nhưng, theo như Trương Tử Hàm hiểu thì Phong Mã Ngưu tuy rằng xuất thân bần

hắn, nhưng cho đến bây giờ hắn cũng chưa gia nhập bất kỳ thế lực nào, bởi vậy nên tại học viện Cực Dương tuy rằng ăn uống đầy đủ nhưng bởi vì kinh tế eo hẹp nên hắn ngoại trừ được thưởng một món vũ khí chuyên dụng của Tinh Giả khi đạt giải á quân năm ngoái thì không có bất kỳ trang bị và vũ khí nào khác.

- Cái này... Kỳ thực rất đơn giản, tiểu tử này lúc mới đầu thấy ca liền bị phong cách tuyệt thế của ca khuấy phục, không nhận ca làm lão đại thì còn nhận ai được! Lúc đó hắn còn nói cho tới bây giờ chưa thấy ai đẹp trai như ca mà sau này cũng không có luôn, hơn nữa dưới kiến thức uyên bác biết nhiều hiểu rộng của ca thì hắn không nhận không được. Ta cũng đành chịu thôi!

- Phi!

Từ Hàm muội muội bỗng phun một hơi, cảm thấy đỏ mặt giùm Dương Thiên Lôi.

- Phong Mã Ngưu!

Một thiếu niên đứng đối diện, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phong Mã Ngưu nói.

Thiếu niên này mặc một áo khoác màu vàng, vẻ mặt cao ngạo lãnh khốc, mang theo một chút âm hiểm ác độc. Đáng đáp, vẻ mặt và lỗ mũi kiêu ngạo ngút trời mà chỉ có Lôi Hoành mới hiểu được. Chiếc áo khoác của hắn dưới ánh mặt trời phản quang rực rỡ, chắc chắn là một bảo y hộ thể chuyên dụng của Tinh Giả.

Chất liệu của bảo y này vô cùng đặc thù, ngoài khả năng ngăn chặn tinh thần lực xâm nhập một cách nhất định thì ở mặt trong của chiếc áo có vẽ những đường vân với huyết tinh thạch, chỉ cần rót tinh thần lực vào liền có thể hình thành tầng phòng hộ cực kỳ cực đại, giá trị cực kỳ trân quý, người thường căn không thể sở hữu.

- Ngưu Mãn Thiên? Ngươi mở đã lâu ngươi mở đã lâu, ta biết ngươi, đại thiếu gia Kinh Thành đệ nhất phú hào – Ngưu gia Ngưu Càn Khôn! Thân bảo y này quả nhiên không giống đồ thường, chắc cũng phải mấy lượng hoàng kim đúng không?

- Vài lượng hoàng kim?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Lấy thân báo đáp (trung)

Lúc nghe Phong Mã Ngưu khen bảo y này không giống với đồ thường, Ngưu Mãn Thiên còn bày ra bộ mặt hưởng thụ, nhưng khi nghe đến đoạn Phong Mã Ngưu đoán giá của chiếc này khoảng vài lượng hoàng kim thì hắn liền nổi giận, vì muốn hắn đạt được thứ hạng cao trong cuộc thi lần này mà lão già của hắn đã bỏ ra mấy vạn lượng hoàng kim mua bảo y này, không ngờ tên tiểu tử thôi này dám nói thành mấy lượng?

- Ta có thể mua không nổi, trên người ta chỉ có mấy đồng bạc các thôi, he he...

Phong Mã Ngưu không hề phật lòng, tiếp tục nói.

- Hừm! Đồ nhà quê, bản thiếu gia nói cho ngươi biết, bảo y này gọi là “Kim Giáp Y”, có thể chắn được tinh thần lực xâm nhập bất kỳ thuộc tính nào của Tinh Giả cấp năm, có giá năm vạn bảy nghìn không trăm lẻ hai lượng vàng! Vài lượng vàng? Nằm mơ đi! Ngươi bắt quả cũng chỉ là một Tinh Giả cấp năm, ta xem thử ngươi làm sao mà thắng được ta? Thôi thì tự nhận thua đi, miễn cho bản thiếu gia xuất thủ đá ngươi xuống lồi đài!

Ngưu Mãn Thiên cuồng ngạo nói. Thanh âm vừa dứt thì bỗng “Roẹt” một tiếng, một thanh trường kiếm màu vàng xuất hiện trên tay hắn. Toàn thân hắn nhất thời được bảo phủ toàn ánh vàng.

- Ngưu Mãn Thiên, quả nhiên là danh bất hư truyền, thật đủ trâu! Ha ha ha...

Phong Mã Ngưu ngửa đầu cười lớn, vừa cười vừa nói.

Đám khán giả phía dưới cũng cười vang.

- Hai vị tuyển thủ, trận đấu đã bắt đầu!

Trọng tài nhắc nhở lần nữa

- Hừm, muốn chết!

Ngưu Mãn Thiên gầm lên giận dữ, trường kiếm màu vàng bỗng hóa thành một đạo lưu quang bắn về phía Phong Mã Ngưu đang ngoác miệng cười. Tinh thần lực cường đại rót vào trường kiếm màu vàng phát ra tiếng xé gió kinh khủng!

- Hử? Tiểu tử này tựa hồ không phải là một tên ngốc!

Dương Thiên Lôi kỳ quái nói, lúc đầu hắn nhìn biểu hiện của Ngưu Mãn Thiên thì cũng thuần túy cho rằng tên này cũng chả khác gì mấy tên nhãi nhép, có thể lọt vào top năm mươi hoàn toàn là nhờ vào kiện bảo y và bảo kiếm, nhưng Dương Thiên Lôi không ngờ rằng thực lực tên này cũng rất khá. Chỉ ít, so về cảnh giới thì Ngưu Mãn Thiên cao hơn Dương Thiên Lôi không ít.

- Nhãi nhép? Trong học viện Cực Dương không có ai ngu cả. Bằng không dù có nhiều tiền cũng không thể bước vào cửa học viện Cực Dương này. Dương nhiên... Ngoại trừ ngươi.

Trương Tử Hàm nhếch miệng cười, nhìn Dương Thiên Lôi với ánh mắt trêu tức nói nhỏ.

- Ha ha... Trương lão sư, không phải chứ? Hình như ta là thiên tài cơ mà?

Dương Thiên Lôi nói

- Được rồi, ngươi là thiên tài, mau quan sát trận đấu đi!

Trương Tử Hàm nhìn về mặt của Dương Thiên Lôi liền ngừng giọng, bởi vì nàng biết rõ, nếu để hắn bắt đầu tự sướng thì không cách gì dừng lại được.

- Chết đi!

Ngưu Mãn Thiên hét lớn một tiếng, mắt thấy một kiếm có thể đâm thủng người Phong Mã Ngưu khiến hắn nhất thời đại hỉ, đánh úp, tiên phát chế nhân quả nhiên lần nào cũng đúng, có thể đánh bại một người có tiềm năng giành chức quán quân tuyệt đối là một loại vinh quang vô thượng!

Thế nhưng, một kiếm này rõ ràng là đã trúng mục tiêu nhưng trong nháy mắt khi vừa mới chạm thân thể Phong Mã Ngưu thì hắn bỗng nhiên nhưng nổi một trận gió, quỷ dị bay đi.

- Thân thể của Phong Mã Ngưu là song chúc thuộc tính – Kim, Mộc, đồng thời diễn sinh ra thuộc tính ngũ hành khá hiếm thấy – thuộc tính phong. Bởi vậy nên thân pháp của hắn phiêu dật linh động, hay thay đổi, người khác không thể nắm bắt được.

Trương Tử Hàm nói nhỏ.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ là ngũ hành thuộc tính của tu luyện giả trên đại lục Thiên Huyền, cùng là những thuộc tính cơ bản nhất. Mà những thuộc tính còn lại trong thiên địa diễn sinh ra như phong, lôi, quang, băng, vụ (sương) đều là những thuộc tính hiếm thấy, các loại thuộc tính này có sự khác nhau với năm thuộc tính cơ bản, cũng không phải ai mới sinh cũng có mà là do linh ngộ của Hậu Thiên đối với pháp tắc thiên địa, hiểu được đại tự nhiên mà sinh ra.

Gió thổi cỏ lay, Tinh Giả hệ Mộc, nếu như tỉ mỉ cảm ngộ mộc thuộc tính trong thiên địa thì có khả năng diễn sinh thuộc tính phong, Tương tự, thuộc tính kim thì có thể diễn sinh ra thuộc tính lôi, thủy có thể diễn sinh ra băng và vụ, hỏa có thể diễn sinh ra quang, thổ có thể diễn sinh ra âm.

- Hoàn hảo thiên quân!

Ngưu Mãn Thiên hét lớn một tiếng, thanh kiếm màu vàng chói mang theo khí thế sát phạt, hóa thành một đoàn ánh sáng vàng, lại chém về phía Phong Mã Ngưu.

Phong Mã Ngưu mỉm cười, thân hình nhất thời bay lên trời, tránh thoát một chiêu Hoàn Hảo Thiên Quân, đánh ra một quyền như thiểm điện, tinh thần lực hệ kim cuồng bạo mang theo khí thế sát phạt mãnh liệt đánh lên cái mắt đang tràn đầy phẫn nộ của Ngưu Mãn Thiên!

- Bóp Bóp!

Hai tiếng nặng nề nổi lên, nắm tay của Phong Mã Ngưu nện thẳng vào mũi Ngưu Mãn Thiên!

Ngưu Mãn Thiên bỏ nhào một vòng rồi ngã xuống đất, trên khuôn mặt trước đây cũng được coi là anh tuấn những giờ chỉ thấy máu mũi văng tung tóe, mồm kêu gào thảm thiết

- Ta liều mạng với ngươi! A!

Ngưu Mãn Thiên lại vung kiếm lên lần nữa, nhắm về phía Phong Mã Ngưu.

Bóp bóp!

Lại vang lên hai tiếng nặng nề nữa. Đồng thời màn lộn nhào lại hiện lên, nhưng lần này Phong Mã Ngưu không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào để đánh trả, đang lúc đối phương loạng choạng thì tung một cước vào mông Ngưu Mãn Thiên, toàn thân hắn bay thẳng lên không trung.

- Ngưu Mãn Thiên! Ha ha ha, đây là cách mà ta thắng ngươi!

Bóp bóp

Phong Mã Nguru vừa cười vừa nói, đang lúc Nguru Mãn Thiên còn đang bay trên không thì nhào tới giáng thêm một cước nữa đá bay hắn ra xa.

- Phong ca uy vũ!

- Phong ca ta yêu người!

- Phong ca! Phong ca!

Dưới đài truyền đến từng tiếng la hét kích động của đám fan.

- Mẹ kiếp, tên tiểu tử này so với ca còn oách hơn!

Dương Thiên Lôi nhỏ giọng nói, nhưng tận mắt nhìn thấy thực lực của Phong Mã Nguru cũng khiến hắn giật mình không ít. Thực lực của tên Nguru Mãn Thiên này không hề yếu, hơn nữa còn có bảo kiếm trong tay, có bảo y hộ thể, nhưng ở trước mặt Phong Mã Nguru căn bản không chịu được một kích.

- Còn nghĩ bản thân có khả năng đánh được quán quân nữa không?

Trương Tử Hàm hỏi nhỏ.

- Có thể! Nhất định có thể! Nàng... Thân ái có tin không?

Dương Thiên Lôi neho mắt lại nhìn Trương Tử Hàm nói.

- Không tin!

Từ Hàm muội muội nói không thể nể tình. Tuy rằng Trương Tử Hàm hiện tại có thể khẳng định Dương Thiên Lôi là thiên tài trong thiên tài, cho hắn thời gian nửa năm, thậm chí là vài tháng thôi không chừng hắn thật sự có thể có thực lực để tranh vị trí quán quân này, nhưng hiện tại thì không có chút hy vọng nào. Thiên tài là 90% dựa vào máu và mồ hôi, 10% còn lại là thuộc về thiên phú. Một phát mà thành sao được?

- Nếu như ta có thể đạt giải quán quân thì sao đây?

- Tùy người!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tấn cấp

Thực lực, quyết định tất cả! Cường giả mới có thể nhận được tôn kính!

- Trận đấu thứ hai mươi bốn, tuyển thủ Lôi Kinh và tuyển thủ Trần Hồ!

Lôi Kinh một thân hắc y, nhân thân lãnh lũng, toát ra sự trầm ổn không hợp, lặng yên không một tiếng động xuất hiện trên đài, đối thủ của hắn - Trần Hồ, trong nháy mắt khi trọng tài vừa mới tuyên bố bắt đầu trận đấu, liền bắt đầu điên cuồng mà thôi động tinh thần lực bao bọc quanh thân!

- Trần Hồ, Tinh Già cấp bốn đỉnh phong, thuộc tính thổ! Xếp hàng giữa trong top năm mươi, nếu như không phải gặp Lôi Kinh, nói không chừng còn có hi vọng tấn cấp top hai mươi lăm, hẳn chắc có thể chống đỡ vài lần công kích của Lôi Kinh!

Trương Tử Hàm tại nhẹ giọng nói.

Thế nhưng Trương Tử Hàm chưa nói hết câu, Trần Hồ liền hét thảm một tiếng, bay xuống đài.

Một chiêu, vẫn một chiêu như trước! Từ lúc bắt đầu cuộc thi thi người mới tới giờ, vô luận đối thủ mạnh hay yếu, Lôi Kinh đều chỉ thi triển đúng một chiêu, thân pháp, chiêu thức công kích, hoàn toàn không khác nhau, thế nhưng không ai có thể chống đỡ một chiêu này của hắn! Điểm khác nhau duy nhất chính là tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, lực đạo càng ngày càng mạnh mẽ mà thôi!

Tất cả mọi người hoàn toàn khiếp sợ đích há hốc miệng!

- Khảo! Tốc độ này...

Trong lòng Dương Thiên Lôi khiếp sợ, nguyên bản Dương Thiên Lôi đã tìm ra phương thức phá giải chiêu này, nhưng có vẻ sẽ rất khó thực hiện, bởi vì tốc độ của tên này quả thật quá kinh người, liên tục mấy trận đều thi triển một chiêu đó, hẳn tin rằng đối thủ của hắn đều có chuẩn bị trước, thế nhưng vẫn không có một ai có thể đỡ nổi. Điều này nói lên cái gì? Thực lực của tên này tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với biểu hiện bên ngoài của hắn!

- Lôi Kính thắng!

- Lôi Kính! Lôi Kính! Lôi Kính!

Phải đến vài giây sau, đám khán giả mới thoát khỏi cảm giác khiếp đảm mà chuyển thành điên cuồng gào thét.

- Trận đấu thứ hai mươi lăm, cũng là trận cuối cùng, mời tuyển thủ Vũ Đại Lãng, Dương Thiên Lôi!

Giọng nói tên trọng tài đã át đi tiếng hò hét điên cuồng của đám khán giả.

- Vũ Đại Lãng, Dương Thiên Lôi, ha ha ha ha...

Tiếng hò hét bắt đầu chuyển thành tiếng cười nhạo, vô luận là cười nhạo thân người Vũ Đại Lãng, hay cười nhạo vận *** chó của Dương Thiên Lôi khi lọt vào top năm mươi, đối với mọi người mà nói, đều là lý do tuyệt hảo để cười nhạo.

Nhưng, đối với Vũ Đại Lãng mà nói, mọi người chỉ là cười thể hình và tướng mạo của hắn mà thôi, còn Dương Thiên Lôi thì cũng cười nhạo, nhưng là cười nhạo và khinh thường!

- Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch...

Từng tiếng bước chân nặng nề bỗng nhiên vang lên, Vũ Đại Lãng vẻ mặt nghiêm túc, không hề ý tới tiếng cười của mọi người, đi từng bước một, dọc theo bậc thang đi lên lôi đài.

- Cẩn thận, chỉ có thể du đấu, không thể liều mạng, phải nhớ kỹ điểm đó, nhớ không?

Trương Tử Hàm nhẹ nhàng vén lọn tóc dài trên trán Dương Thiên Lôi qua một, căn dặn nói.

- Lão đại, đệ cô vũ cho huynh! Cố lên!

Phong Mã Ngưu cũng đứng lên, nói với Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi mỉm cười, đầu gối khụy xuống, toàn thân nhất thời bắn lên cao, cực kỳ nhẹ nhàng đáp xuống lôi đài.

- Lợi hại!

Phong Mã Ngưu khen tự đáy lòng, hắn tinh tế phát hiện Dương Thiên Lôi căn bản không sử dụng tinh thần lực, hoàn toàn bằng vào lực lượng thân thể vậy mà có thể đạt đến độ nhẹ nhàng như vậy, lực lượng tụ mà không tán, độ mạnh vừa đúng, không chút lực lượng lãng phí, kể cả bản thân hắn cũng làm không được, điều này cần yêu cầu sự khống chế gân mạch cơ thể rất hoàn hảo, trình độ rèn luyện gần đạt tới cảnh giới đỉnh mới có thể làm được điểm này.

- Ha ha ha...

Khi Dương Thiên Lôi và Vũ Đại Lãng mặt đối mặt với nhau, đám khán giả lại cười ngả nghiêng một trận, hai người đứng chung một chỗ nhìn rất buồn cười, một người thanh tú, đẹp trai, có vẻ đơn bạc, người còn lại thì cao lớn thô kệch, nhìn như quái thú!

Nếu so sánh với Vũ Đại Lãng thì Dương Thiên Lôi có vẻ càng thêm thanh tú, tuấn nhã, thậm chí khiến người ta cảm giác kinh diễm, rất có phong phạm của một quốc sắc thiên hương, khiến ai nhìn cũng phải động lòng thương tiếc, một thiếu niên tuấn nhã như vậy, đứng trước mặt một quái thú như Vũ Đại Lãng thì làm sao có thể chống nổi? Vũ Đại Lãng chỉ cần một quyền liền có thể đập Dương Thiên Lôi rằng rơi đầy đất, một cước liền có thể biến Dương Thiên Lôi thành thịt nát!

- Người chịu thua đi, người không là đối thủ của ta!

Thanh âm Vũ Đại Lãng ồm ồm, cực kỳ bình tĩnh nói rằng, ngữ khí của cũng không có trào phúng và coi thường, nói rất thực tế.

- Ta là Dương Thiên Lôi Dương gia, dưới khó của ta là cốt khí của đàn ông, không phải tên trướng mềm Lôi Mông Lôi gia kia.

Dương Thiên Lôi nheo lại liễu con mắt, bình tĩnh nói.

Lúc này, hắn nhìn vào tên Vũ Đại Lãng khiến hắn cảm thấy rất áp lực trước mắt, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, kích động, nhưng không ngờ không có chút khiếp đảm nào, bề ngoài hắn nhìn khá điềm tĩnh nhưng dự cảm chiến đấu bắt đầu bùng cháy thiêu đốt bên trong hắn!

Chiến!

Vì mẫu thân mà chiến, vì Trương Tử Hàm mà chiến, vì vinh dự mà chiến, vì lý tưởng vĩ đại "Bằng tuyệt thế thần công, khiến vô số muội muội sùng bái" mà chiến!

Tự tin và chấp niệm cường đại cũng không phải là đến từ thực lực bản thân, Dương Thiên Lôi hiểu rõ, giờ này khắc này, thực lực của hắn căn bản không

đến nhắc tới, khoảng cách đến cái lý tưởng vĩ đại "Bằng tuyết thể thần công, khiến vô số muội muội sùng bái" còn một quãng đường rất xa.

Thế nhưng, mỗi khi nghĩ đến được chiến đấu sáng khoái kích thích thì trong lòng giống như có một ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt, cấp cho hắn dũng khí và tự tin rất lớn, khiến máu huyết toàn thân hắn sôi sục, quanh thân đều tràn ngập lực lượng, lực lượng cuồng bạo phảng phất như bản thân có thể thừa thụ bất kỳ công kích cuồng bạo nào, cường đại đến đâu, giống như hắn đáng sợ hữu một tấm thân bất tử, không e ngại bất kỳ đối thủ nào!

Lý trí nói cho hắn biết không thể chiến thắng địch nhân, thế nhưng thân thể hắn lại nói với hắn rằng hắn tuyệt đối sẽ không bị địch nhân đánh ngã!

Tuyệt đối không!

- Ha ha ha ha... Có cốt khí! Đây mới là nam nhân của Dương gia ta, khó hạ có chim, là cốt khí của đàn ông! Nói rất hay, ha ha ha!

Trong nháy mắt, Dương Hồng Toàn vuốt râu cười to, vẻ mặt kiêu ngạo. Lôi Chấn thì vẻ mặt phiền muộn, nhăn nhó nhưng nói lời nào phản kích.

- Lôi Mông nhát gan, ha ha ha!

Trong đám người cũng nổi lên trận cười to, Dương Thiên Lôi đúng là có vận *** cho thật nhưng cũng đáng tuyên dương. Vô luận thực lực hắn ra sao, chỉ bằng những lời này và phần dũng khí này, hoàn toàn xứng đáng với bốn chữ "cốt khí đàn ông" này rồi.

Lúc đầu Vũ Đại Lăng không hề coi Dương Thiên Lôi là đối thủ ngang tầm, nhưng nhìn hai mắt đang tràn ngập dự vọng chiến đấu, khiến lòng run lên, thu lại vẻ mặt hơi hốt lúc đầu bằng vẻ mặt chăm chú và tập trung, trầm giọng nói:

- Hay! Chỉ bằng những lời này của ngươi, ta coi ngươi là bằng hữu! Ngươi cẩn thận đó, trong chiến đấu, ta sẽ không nhẹ tay với bất kỳ ai!

- Ta cũng không!

Dương Thiên Lôi trầm giọng nói.

- Hai vị tuyển thủ, sẵn sàng chưa?

- Được rồi!

Hai người đồng thanh đáp.

- Tốt, trận đấu bắt đầu!

Trọng tài lớn tiếng tuyên bố, đám khán giả đang nháo nháo dần im lặng tập trung theo dõi.

- Tiểu Lôi, điểm đến là thôi!

Ngay lúc đó ở dưới đài truyền đến tiếng nói của Từ Hàm muội muội, thật thân thiết, tiếng nói vừa cất lên liền thu hút sự chú ý của mọi người mà Từ Hàm muội muội da mặt vốn mỏng nên liền đỏ mặt tới tận mang tai, nhưng ánh mắt vẫn kiên định nhìn lên đài.

- Thiên lôi lão đại, cố lên!

Nhìn vẻ mặt của Trương Từ Hàm, trong lòng Phong Mã Ngưu đúng là rất bội phục và đố kỵ với Dương Thiên Lôi, nhao cái từ chỗ ngồi trên nhảy dựng lên, vung tay hô to!

- Kia không phải là Phong Mã Ngưu sao? Dương Thiên Lôi là lão đại hán? Không phải chứ?

Trong đám người liền nổi lên tiếng nghị luận, không hiểu vì sao một người cường đại như Phong Mã Ngưu lại nhận Dương Thiên Lôi – tên ngu ngốc đệ nhất học viện Cực Dương làm lão đại.

- Rõ ràng ——

Vũ Đại Lăng gầm một tiếng như mãnh thú, tinh thần lực hệ thổ dũng mãnh bao phủ toàn thân, da thịt hắn lúc đầu là màu đồng cổ dương như khoác thêm một tầng màu vàng đất, biến thành một người thép đúng nghĩa, to lớn, chiếc búa lớn nặng hơn trăm cân, được hắn rút ra cầm chắc trong tay, toàn bộ thân thể giống như một chiếc xe tăng cực kỳ to lớn. Thành thực thành thực thành thực bắn về phía Dương Thiên Lôi, tốc độ kinh người, toàn bộ lời gần như bị rung chuyển!

Roẹt ——

Tiếng bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, cắt nát hư không, đoàn kiếm mà Dương Thiên Lôi vừa chính là đoàn kiếm Trương Từ Hàm cho Dương Thiên Lôi mượn dùng, không ngờ lại xông đến nghênh chiến, bước chân nhanh như thổi, nghênh đón đòn tấn công của Vũ Đại Lăng!

- Hả?

Mọi người đều há hốc mồm nhìn một màn này, nhất là Trương Từ Hàm, càng khiếp sợ, đã dặn hắn phải dù chiến thuật du đấu rồi, sao hắn lại còn cứng

đôi cứng là sao?

Khoảng cách mười thước rất nhanh bị rút ngắn, hai người xông thẳng vào nhau!

- Rống ——

Vũ Đại Lăng rống một tiếng thật to, chiếc búa lớn vác sau lưng bỗng về một đường vòng cung cuồng bạo, từ sau đến trước, vung xuống, mang theo tinh thần lực thô hệ cường đại đập Dương Thiên Lôi đứng trước mặt!

Khí trường cường đại của Vũ Đại Lăng hiển nhiên đã đến cảnh giới Tinh Giả cấp năm đại thành, chiếc búa lớn được quán chú tinh thần lực hệ thô, không ngờ biến thành liễu màu vàng đất, hơn nữa với thần lực trời sinh của hắn, một búa này bất luận kẻ nào đều nhìn thấy được lực lượng cũng phải chùng mảy nghìn cân!

Ngay cả Tinh Giả cấp sáu cũng phải tạm tránh!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

- Hãy!

Lúc đó, Dương Thiên Lôi hét lớn một tiếng, thân hình hơi nghiêng về một bên, tung chưởng xéo xéo đánh vào nhược điểm của chiếc búa!

Bốp!!!!

Cổ tay Dương Thiên Lôi bỗng đau nhức, nương theo lực phản chấn của chiếc búa, thân hình Dương Thiên Lôi lùi mạnh về phía sau!

Oanh!

Hướng búa của Vũ Đại Lăng bị chệch qua một bên, bỏ xuống nền lôi đài, khiến đá vụn bay tán loạn!

- Không thể nào? Chỉ là một Tinh Giả cấp ba, sao có thể né tránh dưới khí trường của ta được?

Trong lòng Vũ Đại Lăng khiếp sợ, lực lượng cuồng bạo, nhưng cảm giác giống như lực nhiều mà không có chỗ sử dụng, khiến hắn cảm giác nghẹn khuất. Hắn cứ đinh ninh, đối mặt sự công kích cuồng bạo và đơn giản của hắn, ngoại trừ cách du đấu xung quanh khí trường của hắn, bằng không chỉ còn đường đối chọi trực tiếp thôi. Nếu như cảnh giới tu luyện của Dương Thiên Lôi cao hơn hắn thì không có gì đáng nói, có thể tập trung đột phá khí trường của hắn, cái đó không có gì kỳ quái, nhưng Dương Thiên Lôi rõ ràng chỉ mới là một Tinh Giả cấp ba, nhưng lại có thể ung dung né tránh trong khu vực mà khí trường hắn hoàn toàn bao phủ, điều này sao có thể?

Không chỉ có Vũ Đại Lăng khiếp sợ mà toàn bộ khán đài cũng khiếp sợ không ngớt!

Thấy một màn này, tâm tình khẩn trương của Trương Tử Hàm rốt cục cũng được thả lỏng, lúc này, nàng mới nhớ tới thể chất đặc thù của Dương Thiên Lôi.

- Lợi hại!

Phong Mã Ngưu lại lần nữa khiếp sợ, càng thêm khẳng định ý nghĩ trong lòng rằng lão đại trước đây tuyệt đối là cố ý giả ngu, thâm tàng bất lộ!

Vũ Đại Lăng nhú mày, lại liếc nhìn thanh đoản kiếm đã gác phía sau Dương Thiên Lôi, nói

- Người không dùng binh khí sao?

- Thanh binh khí này không tiện tay cho lắm.

Dương Thiên hít sâu một hơi nói, cổ tay cực kỳ đau nhức, nhưng chỉ trong vòng vài lần hô hấp liền có một dòng nước áp áp bảo phủ, cảm thấy không còn vấn đề gì nữa, khiến Dương Thiên Lôi lại thêm tự tin vào bản thân hắn, cảm giác giờ này khắc này, bản thân hắn chính là hóa thân của “Cường ca”.

- Tốt, vậy chúng ta hãy đấu tay đôi với nhau!

Vũ Đại Lăng không có chút do dự trầm giọng nói.

Ý kiến này nhất thời được mọi người ủng hộ nhiệt liệt.

Trong một trận đấu, tuy rằng ở học viện Cực Dương không hề bị hạn chế vũ khí và trang bị, thế nhưng đối với đại đa số người thường mà nói, đây lại là điều thống hận nhất, bởi vì không công bằng, hoàn toàn giúp cho kẻ lăm tiền nhiều của hoặc là người có thân phận cười lên đầu lên cổ người khác, Ngưu Mãn Thiên là ví dụ điển hình, thực lực hắn căn bản chả hơn gì ai, nhưng dựa vào trang bị và vũ khí liền có thể lọt vào top năm mươi. Thế nhưng đối với người thường mà nói thì căn bản không có năng lực trang bị cho bản thân hoàn hảo đến vậy. Bọn họ hy vọng một lượt đấu công bằng mà không phải dựa trên thân phận và tiền tài.

- Được!

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên rất có phong phạm, bày ra khởi thức rất khốc của hắn.

- Ha ha ha...

Thấy dáng vẻ cực kỳ quái dị Dương Thiên Lôi, tuyệt đại đa số khác giả đều chưa xem qua trận đấu đầu tiên của Dương Thiên Lôi bỗng cười to ầm ỉ.

Khóe miệng Vũ Đại Lăng cũng giật giật mấy cái, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dương Thiên Lôi, hắn nhìn không dám cười, thế nhưng một lát sau, hắn lại không còn có ý cười nào bởi vì hắn phát hiện, thể thủ của Dương Thiên Lôi này nhìn như chả khác gì đàn bà, không ngờ lại hầu như không có kẽ hở!

- Thở, nặng nề, mệnh mỏng, chịu tải vạn vật, trầm ổn, thế lớn lực trầm... Nặng nề, mệnh mỏng, chịu tải vạn vật, trầm ổn, thế lớn lực trầm!

Trong đầu Dương Thiên Lôi nghĩ yếu quyết của tinh thần lực hệ thổ, tinh thần lực kỳ dị trong đan điền, dọc theo kinh mạch quanh thân, nhanh chóng rót đầy toàn thân, quanh thân hắn nhất thời tràn ngập lực lượng cuồng bạo.

- Đến đây đi!

Vũ Đại Lăng rống lên một tiếng, hai chân bỗng nhiên đạp đất, ầm ầm một tiếng, toàn thân hắn như mũi tên bắn về phía Dương Thiên Lôi, lấy nắm tay còn to hơn cả cái đầu Dương Thiên Lôi, giống như một cái chày cực lớn, tung một quyền đánh tới!

Đơn giản, trực tiếp, không có chút hoa lệ, khí trường cường đại, hoàn toàn tập trung lên người Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lôi có thể rõ ràng cảm ứng được lộ tuyến công kích của Vũ Đại Lăng, Tinh Giả bình thường dưới sự tập trung khí trường của Vũ Đại Lăng, ngoại trừ dùng khí trường của bản quấy rối tránh né, hoặc dùng cứng đối cứng, căn bản không còn biện pháp nào khác, nhưng Dương Thiên Lôi nhờ vào thể chất đặc biệt của hắn có thể né tránh dùng chiến thuật du đấu.

Thế nhưng, thân thể của Dương Thiên Lôi tràn ngập dự vọng chiến đấu, thân thể nhiệt huyết dâng trào, thúc dục hắn phải đánh đầu!

Bốp bốp bốp bốp bốp bốp...

Một màn không thể tin nổi xuất hiện ở trước mặt mọi người, Dương Thiên Lôi với thân người nhỏ gầy và Vũ Đại Lăng có thân hình bự như xe tăng không ngờ lại quấn với nhau, đánh giáp lá cà, vạn lộn!

Đám đông mở to hai mắt, không thể tin rằng cảnh trước mắt, người có thể vạn lộn với Vũ Đại Lăng nếu đồng cấp với hắn căn bản không có, với thể hình và thân lực trời sinh như vậy, ai dám chống cự?

Nhưng Dương Thiên Lôi không ngờ nam nhân như vậy, dùng cảm như vậy, dám châu chấu đá xe như vậy!

- Rống!

Vũ Đại Lăng mặc cho nắm đấm Dương Thiên Lôi đánh lên người mình, chém một quyền, cánh tay còn to hơn thân thể của Dương Thiên Lôi, mang thể cần quét vạn quân, cuồng bạo nhắm vào vai của Dương Thiên Lôi!

Bốp!

Một tiếng chói tai vang lên, Dương Thiên Lôi nhất thời bị đánh bay, cả người bay lên không trung

- A!"

Dương Thiên Lôi kêu to một tiếng, cổ họng đau, đôi mắt mang theo vẻ không cam lòng mà bay đi.

- Lẽ nào ta lại thua như vậy? Không, ta tuyệt không thể thua, tuyệt đối không thể!

Chấp niệm không chịu thua làm máu huyết của Dương Thiên Lôi bùng cháy triệt để, cỗ tinh thần lực kỳ dị trong đan điền vận chuyển với một tốc độ kinh người, một cỗ nhiệt lượng điên cuồng tiết ra khiến cho những đau nhức toàn thân nhất thời biến mất hoàn toàn, có chỉ là lực lượng vô cùng vô tận!

Lúc này, tiếng kinh hô của đám khán giả hoàn toàn biến mất, cứ như là một thế giới không có âm thanh, thời gian tựa hồ như bị dừng lại, Dương Thiên Lôi bay về phía lối đài với tốc độ kinh người, hắn bỗng nhiên cảm giác mọi thứ dường như chậm lại, mọi thứ di chuyển cực chậm đầu hắn xoay chuyển cực nhanh, cảm giác như thiên mã hành không, một tia linh cảm như chiếc bút thần bỗng nhiên thoáng hiện trong đầu hắn!

- Thiên Cân Truy!

Một người đam mê tiểu thuyết võ hiệp và võ thuật như hần thì đương nhiên không thể không biết về Thiên Cân Truy, chỉ là lúc trước đối nội lực chỉ có trong truyền thuyết, là một thứ tồn tại cực kỳ hư vô mờ mịt, căn bản không thấy, không sờ được, mà lúc này thì khác, hần có tinh thần lực, gân cốt, lớp da toàn thân hần được rèn luyện đến mức trăm phần trăm!

Trong thoáng chốc đó, gân mạch toàn thân Dương Thiên Lôi bỗng nhiên bị gấp cong về phía trước, tinh thần lực trong đan điền cũng toàn bộ quán chú vào phần thân trên, trọng tâm toàn thân dồn vào thân trên, hoàn thành xong các bước này, Dương Thiên Lôi bỗng hét lớn một tiếng, cơ thể, gân mạch, tinh thần lực, bỗng nhiên trầm xuống!

Véo ----- Bịch!

Trước mắt mọi người hiện lên tràng cảnh cực kỳ quý dị, thân thể Dương Thiên Lôi đang bay ngang qua lồi đài bỗng nhiên lại đổi hướng rớt thẳng xuống dưới, Bịch một tiếng rơi xuống lồi đài!

Thiên Cân Truy lúc này và Thiên Cân Truy ở Địa Cầu có chút khác nhau, nhưng đa phần là giống, khác là chi phần nhỏ, cả hai đều là xuất phát nguyên lý điều chỉnh trọng tâm của bản thân. Mà lúc này Dương Thiên Lôi đã cường hóa trọng tâm một cách đáng sợ trong chớp mắt, biến đổi từ trong ra ngoài, dẫn đến thay đổi quỹ tích bay của hần!

- Phù-----

Dương Thiên Lôi thở ra một hơi, lúc này hần mới khôi phục trạng thái bình thường, chờ vài giây sau, cũng khôi phục lại mọi thứ như cũ.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm vì cảnh trước mắt bọn họ vô cùng chân thật, Dương Thiên Lôi có thể gấp khúc thân thể mình lại như vậy đủ đủ để nói rõ một điểm, cơ thể và gân mạch của hần đã luyện đến một trình độ quá đáng sợ!

Một Tinh Giả cấp ba bình thường thì trên lý thuyết không thể làm đến trình độ biến thái như vậy!

Cơ thịt, gân mạch đã rèn luyện đến đỉnh cao!

Trương Tử Hàm cũng khiếp sợ như vậy. Nàng biết Dương Thiên Lôi có thể làm được nhưng nàng khẳng định là chưa từng dạy cho Dương Thiên Lôi tinh kỹ nào như vậy chứ đừng nói đến chuyện biến hóa gân mạch cơ thịt toàn thân để thay đổi quỹ tích bay của cơ thể, nhưng không ngờ Dương Thiên Lôi lại làm được.

- Tốt Tốt!

Vũ Đại Lăng lúc đánh bay Dương Thiên Lôi cũng có chút tiếc hận, nhưng nhanh chóng thay bằng cảm giác khiếp sợ khi thấy cảnh Dương Thiên Lôi rớt trên lồi đài một cách quý dị, bây giờ hần lại cảm thấy hứng phấn tốt độ, chỉ ngần ngừ vài giây mà tâm tình của hần đã biến hóa đến ba lần. Thấy Dương Thiên Lôi bay ra khỏi lồi đài, Vũ Đại Lăng vì không thể chiến đấu tận hứng mà tiếc hận, nhìn trình độ cơ thịt và gân mạch của Dương Thiên Lôi mà khiếp sợ, có thể tiếp tục chiến đấu với Dương Thiên Lôi khiến hần hưng phấn!

Các Tinh Giả đồng cấp không ai muốn đầu tay đối với hần, Dương Thiên Lôi chính là người đầu tiên!

- Tiếp tục!

Ánh mắt Dương Thiên Lôi bốc lửa nói, dục vọng chiến đấu lại tăng vọt, bỗng nhiên bắn về phái Vũ Đại Lăng!

“Bịch Bịch Bịch Bịch Bịch Bịch...”

Quyền cước tán loạn, quần chặt vật lộn, từng quyền nện mạnh lên cơ thịt, chiêu chiêu nganh đầu!

Lúc đầu, Dương Thiên Lôi với khả năng gấp khúc thân người quý dị tránh né công kích cuồng bạo của Vũ Đại Lăng, hần có thể cảm ứng được quỹ tích công kích của Vũ Đại Lăng, nhưng chiến đấu với cụ li gần như vậy hần gần như không né kịp, huống chi hần căn bản không muốn tránh né, cái hần muốn chính là công kích, lấy công làm thủ!

Đáng tiếc, cơ thể Vũ Đại Lăng liên kết bền chắc, da chắc thịt cứng, năng lực chịu đựng cực kỳ cường hần, công kích của Dương Thiên Lôi không hề gây cho hần bất cứ thương tổn nào! Hần căn bản không cần phòng thủ, chỉ tập trung công kích! Sự chênh lệch về cảnh giới và thực lực căn bản không để cho Dương Thiên Lôi thực hiện thành công cách lấy công làm thủ!

Lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên phát hiện lý niệm “lấy công làm thủ” nhìn thì có vẻ rất đạo lý, nhưng cũng phải chính xác hoàn toàn. Loại lý niệm này chỉ có thể sử dụng với đối thủ cùng cấp với thực lực tương đương với mình, nếu gặp đối thủ mà không có đòn đánh nào làm đối thủ bị thương thì lý niệm này hoàn toàn sụp đổ.

Dần dần, Dương Thiên Lôi chuyển thành phòng thủ hoàn toàn, lợi dụng khả năng bẻ gấp của cơ thể, né tránh công kích của Vũ Đại Lăng, thế nhưng, lúc tránh không được phải cắn răng đỡ đòn khiến Dương Thiên Lôi đau nhức khó chịu, thế nhưng hần vẫn phải cắn răng mà chịu!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52

Nhờ chấp niệm cầu thắng cường liệt trong lòng mới giúp hấn chống trụ đến hiện tại!

- Bạch!

Vũ Đại Lăng lại tung một quyền mạnh đánh trúng ngực Dương Thiên Lôi vật ngã hấn trên lôi đài, thân hình gầy gò lẫn lông lóc phun một ngụm máu lớn lên không trung!

Mấy vạn khán giả còn chưa kịp than thở sợ hãi thì Dương Thiên Lôi đang nằm trên mặt đất không ngờ lại đứng lên, lại xông về phía Vũ Đại Lăng!

Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch...

Toàn bộ đều im lặng, mỗi người chỉ mở to hai mắt nhìn, nhìn sự điên cuồng của Dương Thiên Lôi, hấn hoàn toàn không thêm phòng thủ, cũng dùng trọng quyền như Vũ Đại Lăng mà điên cuồng tấn công!

“Tâm đến, lực đến, khí đến, tinh khí hợp nhất... Ý tùy tâm tới, khí, thần, ba thứ hợp nhất, bùng phát trong nháy mắt, rèn luyện da mềnh!”

Trong đầu Dương Thiên Lôi không ngừng nhắc đi nhắc lại tâm pháp của Tinh Khí Hợp Nhất và Quy Giáp Công, lợi dụng mỗi lần công kích và bị đánh ngã mà tu luyện trong chiến đấu!

Dương Thiên Lôi vừa mới thu luyện Quy Giáp Công, lực năm trăm cân là giới hạn chịu đựng của hấn, thế nhưng công kích của Vũ Đại Lăng có lực tới mấy nghìn cân, căn bản không phải là thứ mà hấn có thể chịu được, nếu như không phải nhờ nhiệt lưu không ngừng tuôn ra từ trong đan điền không ngừng chữa trị thân thể thì không biết hấn bị Vũ Đại Lăng đánh gục không biết bao nhiêu lần.

Vì thắng lợi, dù có thống khổ hơn nữa thì Dương Thiên Lôi cũng có thể chịu được, nếu tránh không được thì cứ nhắm mắt mà chịu một đấm của Vũ Đại Lăng, rèn luyện lớp da!

Một lực lượng gấp mấy lần sức chịu đựng cực hạn của Dương Thiên Lôi, hấn hoàn toàn bỏ phòng ngự, chỉ chốc lát sau, thân hình chả khác gì tên tàn tật, khuôn mặt thanh tú, tuấn nhã giờ thành đầu heo chính hiệu, trên mặt đầm đìa máu, ngay cả y phục cũng chịu không nổi công kích của Vũ Đại Lăng rách bươm đủ chỗ, lộ ra phần thịt bầm dập đỏ lỏm vì bị tụt huyết!

Bóp

Lại thêm một quyền cường bạo đập ngã Dương Thiên Lôi!

- Tiểu Lôi, chịu thua đi!

Hai mắt của Tử Hàm muội muội đã ướt lệ, hồ lớn.

- Lão đại, mau chịu thua!

Phong Mã Ngưu lần đầu tiên chân thành kêu một tiếng lão đại, hét lên

- Dương Thiên Lôi, nhận thua đi, ngươi đã cố gắng hết sức rồi!

- Dương Thiên Lôi, ngươi cố gắng hết sức rồi, mặc dù bại nhưng quang vinh!

Ngay sau đó, trong đám khán giả từng giọng lớn tiếng kêu lên, tại giờ khắc này, Dương Thiên Lôi hoàn toàn chiếm được sự tôn trọng của mọi người. Danh hiệu ngu ngốc đệ nhất học viện Cực Dương cũng không còn ai gắn lên người hấn nữa!

Vũ Đại Lăng thở hắt hắt, ánh mắt khiếp sợ nhìn Dương Thiên Lôi đang lê lét đứng dậy lần nữa, chả khác gì tên tàn tật! Hấn đánh giá cao sự kiên cường của Dương Thiên Lôi, bởi vậy khi Vũ Đại Lăng nhìn ra thực lực của Dương Thiên Lôi thì ngay từ đầu cũng không xuất toàn lực, hấn chỉ điều chỉnh đến mức vừa đủ để đánh bại Dương Thiên Lôi, thế nhưng điều hấn không ngờ tới là Dương Thiên Lôi lại ngoan cường đến vậy, Vũ Đại Lăng dần tăng lực công kích của mình lên! Một quyền cuối cùng vừa rồi hấn đã sử dụng công kích mạnh nhất!

Nhưng Dương Thiên Lôi vẫn có thể bò dậy được!

Ánh mắt hấn kiên định, bốc cháy nhìn vào Vũ Đại Lăng, găm nhẹ một tiếng rồi lại tiếp tục lao đến Vũ Đại Lăng.

...

Lại té ngã, lại đứng lên, càng chiến càng bại, càng bại càng chiến!

“Đó là một sinh vật phi thường cường đại, Tiểu Cường chính là danh xưng của nó. Nó có sinh mệnh lực cực kỳ mạnh, ý chí bất khuất, kiên trì, càng chiến càng bại, càng bại càng chiến, cứ bị đánh ngã thì lại bò dậy! Điều quan trọng nhất, nó có sức phục hồi đến kinh người, muốn nó chết khó lắm!”

“Nó... tên là gì?”

“Con gián”

...

- Con gián, người mới là con gián!

Hai mắt Trương Từ Hàm đắm lệ mông lung, nhìn Dương Thiên Lôi đang ở trên lôi đài, lẩm bẩm nói mấy câu mà Phong Mã Ngưu nghe cũng ù ù cạc cạc không hiểu gì.

Trên lôi đài, Dương Thiên Lôi và Vũ Đại Lãng lại tiếp tục vật lộn, lúc này, trong đầu Dương Thiên Lôi lại rất thanh minh, tinh thần lực kỳ dị trong đan điền vận chuyển với một tốc độ kinh ngạc, giống như một hỏa cầu bị người ta đốt cháy, tỏa ra nhiệt lực nóng hổi, chữa trị hết những vết thương nặng trên thân thể, giờ khắc này, Dương Thiên Lôi mặc dù bên ngoài cực kỳ thâm trầm nhưng đau đớn trên thân thể dần dần biến mất, lớp da không ngờ lại có thể chống đỡ được dưới công kích của Vũ Đại Lãng!

Thời gian càng lâu, Vũ Đại Lãng càng đánh càng kinh ngạc, dần có cảm giác lực bất tòng tâm, thế nhưng Dương Thiên Lôi vẫn càng chiến càng dũng mãnh như trước, cái thân hình gầy gò hết sức thâm trầm kia không ngờ lại ép Vũ Đại Lãng đến sát biên của lôi đài!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên hét lớn một tiếng, thân người cúi xuống, cung bộ, xoay người, nhấc khuỷu tay, thẳng lưng, hành văn liền mạch lưu loát, đập chứa nước trong đan điền bỗng nhiên bạo tạc, tinh thần lực bùng nổ, rất nặng, thế lực mạnh trầm ngưng tụ vào khuỷu tay, một kích khuỷu tay cuồng bạo bỗng nhiên phát sinh.

Bốp!

Một tiếng nổ vang lên, thân thể cao lớn của Vũ Đại Lãng không ngờ lại bị đánh văng, rơi xuống lôi đài!

Không có ai reo hò, toàn bộ đều bị dọa cho khiếp sợ, toàn bộ lôi đài đều im lặng.

Đúng lúc này thì Dương Thiên Lôi phi thân nhảy xuống lôi đài, đi tới bên chỗ Vũ Đại Lãng đang nằm, đưa tay nắm lấy hai ngón tay kéo Vũ Đại Lãng đang nằm thở hổn hển đứng lên.

- Người không sao chứ?

Vũ Đại Lãng nhìn mặt người cha giống người của Dương Thiên Lôi, mỉm cười hài lòng, nói giọng ồm ồm:

- Ta không sao, chỉ là hết khí lực thôi. Ta thua, thua thật sự, nhưng mà... Ta cao hứng.

- Dương Thiên Lôi, thắng.

Trọng tài còn đang bàng hoàng tuyên bố kết quả trận đấu.

Tiếng vỗ tay như sấm vang vọng khắp khán đài, Trương Từ Hàm và Phong Mã Ngưu bắn như điện đến trước mặt Dương Thiên Lôi.

Phong Mã Ngưu giang hai tay chuẩn bị ôm người hùng Dương Thiên Lôi, kết quả bị Dương Thiên Lôi không chút nể tình đá bay qua một bên, rất trực tiếp, rất giống với cảnh hấn ôm Mộc Tử Vi quăng ra khỏi lôi đài, sau đó ngã đầu vào lòng Tử Hàm muối muối, lại nói:

- Trở về ký túc xá!

Trước khi Dương Thiên Lôi nhắm mắt lại hắn đã thấy đôi mắt ngắn lệ của Tử Hàm muối muối, nụ cười nở trên khuôn mặt hắn, nhưng mà với cái khuôn mặt heo sung phong hiện tại không ai thấy được mà thôi.

Khuôn mặt Tử Hàm muối muối đỏ bừng, nhưng không hề có chút do dự, ôm chặt lấy Dương Thiên Lôi rất nhanh đi ra ngoài, đoàn người tự tách ra làm một lối đi hẹp dài, nhìn theo bóng dáng hai người Dương Thiên Lôi và Trương Từ Hàm rời đi.

- Thì ra hắn tên là Dương Thiên Lôi!

Tầng Cách La Mỗ đứng trong đám người nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Trương Từ Hàm đã đi xa, thì thào lẩm bẩm, trong mắt ánh lên tia thương thức xuất phát từ trong nội tâm, tên thiếu niên có thể dùng tay không nắm roi của mình khiến nàng ấn tượng rất sâu đậm, mà trận chiến hôm nay của Dương Thiên Lôi càng khiến nàng chấn động hơn, biểu hiện bộ mặt ngông nghênh, dũng khí và bất khuất, làm cho nội tâm nàng dâng lên sóng gió động trời.

Nam nhân là phải như thế!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Một con trâu

mời xem

Đồng thời, trong một căn nhà gian, một cô gái xinh đẹp ăn mặc cao quý điểm lệ, da trắng hơn tuyết, hai như hồ nước sâu không thấy đáy, tràn ngập sự trí tuệ, nhìn xa xăm, tự tỏa ra một khí chất cao quý thanh nhã, khiến người bên cạnh phải e dè, tự ti mặc cảm, không dám khinh nhờn. Thấy Trương Tử Hàm mang Dương Thiên Lô rời đi, khoe miệng nàng chột mỉm cười, nói ba chữ một cách nhẹ nhàng:

- Dương Thiên Lô!

...

Sau khi Trương Tử Hàm mang Dương Thiên Lô rời khỏi, tổ trưởng Ban tổ chức cuộc thi tỷ thí người mới công bố đánh sách hai mươi lăm người lọt vào vòng trong, đồng thời tiến hành phân tổ. Hai mươi lăm người được chia thành năm tổ, mỗi tổ năm người, tiến hành đi đấu vòng tròn, chọn ra người đứng nhất nhì mỗi tổ, chọn ra top 10!

Tuy rằng Dương Thiên Lô nhờ vào ý chí cường đại mà giành thắng lợi, đồng thời cũng có được sự công nhận của đông đảo khán giả, nhưng thực lực của hắn vẫn chưa được coi trọng. Sự chênh lệch về cảnh giới là sự thật không thể chối cãi, trong top hai mươi lăm lần này, không ai bàn cãi hắn là người yếu nhất.

Hơn nữa, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng, nếu như Vũ Đại Lăng không bỏ chiến phủ mà đấu tay đôi thì hắn chắc chắn là người giành thắng lợi. Năm đám của Vũ Đại Lăng thì Dương Thiên Lô có thể đỡ được nhưng chiến phủ thì sao? Nên nhớ rằng, Vũ Đại Lăng tuy thua nhưng đến phút cuối cùng của trận đấu, Dương Thiên Lô vẫn không tạo được một vết thương nào trên người Vũ Đại Lăng, hắn chỉ yếu sức mà thua thôi.

Phương thức phân tổ vẫn là tách tránh cường giả đụng độ nhau, phân đều hai cường giả vào một tổ, hầu như có thể khẳng định hai cường giả đó thuận lợi tấn cấp.

Sau khi tuyên bố danh sách các tiểu tổ, Phong Mã Ngưu cảm thấy nhức đầu. Hắn được phân ở tổ ba, tổ này được coi là tổ mạnh nhất ở vòng kế tiếp, cùng tổ có một tên hắc mã cảnh giới Tinh Giả cấp năm đại thành, là tuyển thủ thứ hai thể hiện thực lực của mình. Nếu chỉ như vậy thôi thì đương Phong Mã Ngưu chả phải đau đầu làm gì, cái làm hắn đau đầu chính là vị lão đại cái gì cũng làm được – Dương Thiên Lô lại được xếp cùng tổ với hắn!

Phong Mã Ngưu rất tự tin có thể chiến thắng Dương Thiên Lô. Mặc dù Dương Thiên Lô biểu hiện sức chiến đấu cực kỳ cường hãn nhưng hắn vẫn tự tin có thể đánh bại Dương Thiên Lô.

Thế nhưng, Dương Thiên Lô là lão đại mà Phong Mã Ngưu mới nhận, sự uyên bác, tiềm lực, thiên phú của Dương Thiên Lô khiến hắn rất sùng bái, tuy rằng lão đại hiện giờ chưa phải là đối thủ của hắn nhưng trực giác của Phong Mã Ngưu nói cho hắn biết rằng thành tựu tương lai của Dương Thiên Lô khẳng định sẽ chấn động thiên địa, quý thần khiếp sợ!

- Dương lão, để ta đi xem Tiểu Lô thế nào.

Trong nhà gian, sau khi Dương Hồng Toàn thấy thắng lợi của Dương Thiên Lô, cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, bỗng khẽ nói nhỏ với Dương lão đang ngồi cạnh.

- Không cần đi, có Tử Hàm chiếu cố thì hắn không sao đâu.

Dương lão mỉm cười nói.

- Ta cũng biết thế, nhưng Tiểu Lô tiến bộ quá nhanh, Dương gia chúng ta còn chưa chuẩn bị tốt, hắn tham gia cuộc thi tỷ thí người mới không ngờ có thể tấn cấp lên top hai mươi lăm, nhưng đến giờ cũng không có một vũ khí chuyên dụng Tinh Giả nào trong tay...

- Đơn giản thôi. Tối nay bảo Tử Hàm dẫn hắn đến kho binh khí chọn một thanh là xong.

Dương lão hơi hột nói.

- Điều này sao có thể?

Dương Hồng Toàn nhất thời cả kinh.

Dương lão cho Dương Thiên Lôi viên Bách Thảo Đan đã là ân tình thiên đại rồi, không ngờ bây giờ lại còn cho thêm món vũ khí nữa, phải biết rằng, với tu vi của Dương lão thì có thể được cất giấu trong kho binh khí thì dù là cái chặn giấy thôi cũng là một bảo vật vô giá rồi!

- Sao lại không được? Hồng Toàn, ta thích tên hài tử này.

...

Trương Tử Hàm nhìn khuôn mặt y chang đầu heo nằm yên lặng trong lòng mình, nghĩ đến một khuôn mặt thanh tú, tuấn nhã thường xuyên treo một nụ cười xấu xa, trong lòng khỏi thương tiếc, nàng tình nguyện cho Dương Thiên Lôi ăn đậu hũ của mình, có dù cần cũng không tiếc, chứ đừng có bộ dáng không hề nhúc nhích như bây giờ, khiến nàng rất lo lắng.

Rất nhanh đi tới ký túc xá của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm nhẹ nhàng đặt hán nằm trên giường.

- Tiểu Lôi, Tiểu Lôi, ngươi tỉnh lại đi?

Trương Tử Hàm nhẹ nhàng vuốt đầu của Dương Thiên Lôi, khẽ lay động nói.

Hai mắt Dương Thiên Lôi chậm rãi mở ra một khe hẹp, loáng thoáng thấy được khuôn mặt đầy quan tâm của Trương Tử Hàm, cổ tinh thần lực kỳ dị trong đan điền dường như đã hết năng lượng, chỉ chậm rãi vận chuyển cực kỳ yếu ớt. Cảm giác đói cồn cào xuất hiện, tập kích vào thần kinh của Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi cố lấy khí lực, trên mặt lộ ra nụ cười khó thấy, chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng vuốt trên khuôn mặt Trương Tử Hàm, một loại đàn hồi vô cùng tuyệt vời truyền đến tận tim hân, nhẹ giọng nói:

- Thân ái, ta không sao, chỉ là... Đói bụng quá... Nàng giúp ta mang một con trâu đến đây!

Nghe được tiếng nói của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng sau khi nghe hân nói xong, lại nhất thời cứng họng.

- Ngươi ngươi... Muốn một con trâu?

- Ủ, thân ái đi nhanh lên... Nếu không... Ta chết đói thật đó!

Dương Thiên Lôi lại lấy hết khí lực nói, nói xong liền nhắm mắt lại, con mẹ nó, tiêu vũ trụ bạo phát quả nhiên tiêu hao năng lượng kinh khủng, nếu như Vũ Đại Lăng kiên trì thêm một hồi nữa thì người thua có lẽ là chính mình rồi.

Trương Tử Hàm biết Dương Thiên Lôi quả thật đang rất đói bụng, mặc dù nghĩ đến cảnh nàng đến thực đường mua nhiều đồ ăn đem về như vậy khá mất mặt nhưng nàng vẫn không hề có chút do dự, xoay người đi ra khỏi phòng.

Nhưng lúc nàng vừa mới tới cửa phòng thì bỗng vang lên tiếng đập cửa.

- Lão đại, lão đại, Trương lão sư, mọi người có trong đó không?

Sau khi Phong Mã Ngưu biết sắp xếp của vòng kế tiếp thì vội vã chạy đến ký túc xá xem tình trạng của Dương Thiên Lôi thế nào.

Trương Tử Hàm trong lòng vui vẻ, vội vàng chạy ra mở cửa.

- Trương lão sư... Lão đại hân thế nào rồi?

Phong Mã Ngưu thấy bộ dạng cao hứng của nàng có hơi kỳ quái, nhất thời câu nệ hỏi thăm.

- Hân đang rất đói bụng, rất đói, ngươi nhanh đi đến thực đường mua một con trâu đem về đây, nấu chín nhé!

Trương Tử Hàm không hề suy nghĩ liền sai bảo ngay.

- Há?

Phong Mã Ngưu nhất thời há hốc mồm, mỹ nữ đệ nhất học viện Cực Dương này lại nói một câu không đầu không đuôi thế nhỉ?

- Một con trâu, đã nấu chín!

Trương Tử Hàm nói lại lần nữa, vừa mới nói xong thì nàng cũng chợt nhận ra chỗ không thích hợp, liền vội vàng nói:

- Ý của ta là mua nhiều đồ ăn một chút, mua cho khoảng mười người... À không, hai mươi người ăn là được rồi.

- A, hiểu, ta đi ngay!

Phong Mã Ngưu nói xong, thân hình nhoáng lên, hai chân như cái chân vịt của ca nô, chạy thẳng tới thực đường.

Hơn mười phút sau, Trương Tử Hàm mở cửa lớn há hốc mồm với một cảnh trước mắt!

Có sáu người đang đứng trước cửa, mỗi người đều tay bưng hoặc xách một đồng đồ ăn, Phong Mã Ngưu đứng đầu, Vũ Đại Lăng đứng to như một bức tường phía sau cùng, tay đang vác cả một cái chân trâu!

- Trương lão sư, đồ ăn về rồi!

- Ách ách... Sao nhiều quá vậy...

Trương Tử Hàm nói.

- Không nhiều lắm, mấy thứ này chỉ đủ ta ăn năm bữa.

Vũ Đại Lăng ồm ồm nói.

Trương Tử Hàm bó tay không nói gì, thân người của người và Dương Thiên Lôi có thể so với nhau sao? Nhưng, nàng cũng không nói thêm gì, vội vàng dẫn mọi người đi vào.

...

- Tiểu Lôi, cơm tới rồi, dậy ăn đi!

Trương Tử Hàm vừa vào cửa, bước tới giường, đưa tay nâng đầu Dương Thiên Lôi dậy.

Dương Thiên Lôi mở mắt, thấy trong phòng có Phong Mã Ngưu và bốn người xa lạ, còn ở ngoài cửa có lấp ló cái đầu của Vũ Đại Lăng đang nhìn ngó xung quanh, vẻ mặt Dương Thiên Lôi hơi kinh ngạc.

- Ha ha, lão đại, mấy người này đều là hảo huynh đệ của ta, bọn họ thấy ta nhận người làm lão đại cũng đều kéo hết đến đây xem huynh thế nào!

Phong Mã Ngưu vội giải thích, vừa cười vừa nói.

- Ừm, ăn trước cái đã, cho ta hóp chút canh... Ca hiện tại không còn khí lực nữa...

Hai mắt Dương Thiên Lôi mơ màng, nói.

Trương Tử Hàm lấy một bát súp từ tay một tiểu đệ, dùng muỗng múc từng chút cho Dương Thiên Lôi nhưng hắn gạt phắc qua một bên, cắm đầu vào trong bát súp húp rột rột, đói quá nên hắn không có một chút hứng thú chọc ghẹo Tử Hàm muối muối, huống chi có mấy lão gia tử đang ở đây.

Chẳng khác gì trâu uống nước, chỉ một lát sau liền thấy đầy chén súp, thở dài một hơi, tinh thần Dương Thiên Lôi phấn chấn hơn nhiều.

- Lão đại, chỗ này có món tiên ngực bao còn nóng hổi này, còn có các loại điểm tâm tinh xảo, thịt gà, thịt dê, thịt bò... Chờ đã, lão đại muốn ăn cái gì?

- Trước tiên là bánh bao!

Dương Thiên Lôi lớn tiếng nói, trực tiếp nhảy xuống giường, một tấp một cái bánh bao, ăn như lang cắn hổ xé!

Mọi người đều há hốc mồm nhìn cảnh này, ngay cả Vũ Đại Lăng cũng sững sờ, đây đúng là ma đói chuyển thế mà?

Phản bụng Dương Thiên Lôi dần phình lên, sau khi giết chết hai mươi một cái bánh bao mới dừng lại vỗ vỗ cái bụng về như no rồi, thở hỏn hển từng ngụm khí.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, cho rằng Dương Thiên Lôi đã no rồi, không cần lo hắn ăn nổ bụng.

- Hơi ghen một chút, tiếp tục chút canh nào.

Dương Thiên Lôi nhanh tay chop lấy chén canh trên tay một thiếu niên khác, lại up đầu vào trong chén mà húp rột roạt, lát sau là ngửa thẳng bát lên trời!

Uống hết tô thang kia, Dương Thiên Lôi lại thở dài một hơi, hai tay nhẹ nhẹ vỗ lên bụng, nói:

- Thoải mái, thật là thoải mái!

Đúng lúc này, một màn khiến người ta khiếp sợ hiện ra, cái bụng của hắn không ngờ lại xẹp xuống một cách thần kỳ!

Mọi người trở mắt nhìn nhau.

Dương Thiên Lôi lại ăn như sói xé hổ gặm, các loại đồ ăn trên tay Phong Mã Ngưu và đám tiểu đệ đều bị vơ sạch không còn thứ gì.

- Hết rồi à? Ta chỉ mới ăn lưng bụng thôi...

“Àm ăm, ăm ăm...”

Thanh âm té ngựa liên tiếp vang lên, Trương Tử Hàm, Phong Mã Ngưu cùng với bốn tên tiểu đệ kể cả Vũ Đại Lãng đều hoảng hồn té ngựa.

- Huynh đệ, ta còn cặp giò trâu này!

Vũ Đại Lang sau khi tỉnh lại, vươn một tay ôm giò trâu đến.

Hai mắt Dương Thiên Lôi nhất thời tỏa sáng, hai tay nhanh như chớp chớp lấy, điên cuồng nhai nuốt!

Mọi người nhìn Dương Thiên Lôi mà choáng váng, nhất là Vũ Đại Lãng, nên biết rằng sức ăn của hắn vốn kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, nhưng không nghĩ tới rằng Dương Thiên Lôi không ngờ còn vượt xa mình, điều này khiến Vũ Đại Lãng như nhìn thấy thần tượng của mình vậy.

Hai cái giò trâu bị Dương Thiên Lôi quét còn nhanh hơn cả gió, chốc lát sau đã chui tọt vào trong bụng.

- Hài----- cũng khá no rồi, còn một cái giò trâu nữa phải không?

Dương Thiên Lôi vừa cười vừa nói.

Mọi người đang hoảng hồn cũng đã bình tĩnh lại, nhưng bọn họ lại kinh ngạc thêm lần nữa khi thấy hắn mỉm cười, đúng là mỉm cười. Cái như đầu heo của Dương Thiên Lôi lúc trước đã không còn, hoàn toàn khôi phục lại trạng thái khỏe mạnh như ban đầu.

- Mẹ ời, lão đại này rốt cuộc là quái vật gì vậy?

Phong Mã Ngưu và mọi người đều cực kỳ khiếp sợ.

...

- Lão đại, ta giới thiệu với huynh, tên này gọi là Vương Phong, Tinh Giả cấp bốn đại thành thuần mộc thể, biệt hiệu là “Tiểu Kiếm”, tên này gọi là Từ Đào, Tinh Giả cấp bốn nhập môn hệ thủy, biệt hiệu “Đại Ba”, tên này là Triệu Phi, Tinh Giả cấp bốn nhập môn hệ kim, biệt hiệu là “Phi Đôn”, tên này là Diệu Võ, Tinh Giả cấp bốn nhập môn hệ hỏa, biệt hiệu là...

- Man yêu?

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nói.

- Ha ha... Lão đại cũng biết sao?

Phong Mã Ngưu bày bộ mặt hoảng hốt.

- Kháo, tất cả đều là biệt hiệu nguoi đặt?

- Ách... Không... Mà sao lão đại biết?

- Những cái tên không tiêu chuẩn như vậy, ca đương nhiên biết!

Trương Tử Hàm nghe mấy cái tên này, miêng không dám nói gì, khuôn mặt chột đỏ bừng, mấy cái tên thô bỉ này coi mình là không khí mà?

Chát!

Một cái tát giòn tan, Từ Hàm muội muội giáng một bạt tai lên đầu Dương Thiên Lôi.

- Câm miệng cho ta!

Từ Hàm muội muội nhất thời nổi điên, Thủy tiên tử ôn nhu, mỹ lệ trong truyền thuyết không ngờ lại buru hân đến vậy, khiến đám Phong Mã Ngưu vô cùng kinh ngạc.

- Các nguoi mau đi về tu luyện hết đi!

- A, lão đại, chúng đệ đi trước đây!

Phong Mã Ngưu là tên đầu tiên xông ra ngoài nhanh như chớp.

- Lão đại, bọn đệ cũng xin phép!

Bốn người kia cũng liền nối đuôi nhau chạy ra ngoài.

- Huỳnh đệ, cố gắng lên! Lúc rảnh thì chúng ta đánh thêm mấy trận nữa, ta trở về tu luyện!

Vũ Đại Lăng ồ ồ nói, chân bước Bịch Bịch Bịch rồi đi.

Về mặt Tử Hàm muội muội giận dữ, chăm chăm nhìn Dương Thiên Lôi.

- A, Tử Hàm tỷ tỷ... Nàng xem hiện tại khí trời sáng sủa, mưa xối xả mưa tầm tã, bầu trời xanh vạm vỡ, mây đen mịt mù, điểm dương cao chiếu, đầy sao một chút..."

Dương Thiên Lôi miệng thao thao bất tuyệt, trong nháy mắt khiến Trương Tử Hàm ngây người, từ từ di chuyển ra phía cửa, trên mặt nở ra nụ cười quý kẻ đã thực hiện được.

Một tiếng "Tử Hàm tỷ tỷ" cực kỳ thân thiết khiến Trương Tử Hàm có chút sững sờ, sau đó từ ngữ kế tiếp lại có chút mâu thuẫn khiến Tử Hàm muội muội khẽ nhíu mày, nhưng khi đoán ra được quỷ kế của Dương Thiên Lôi thì Tử Hàm muội muội lại không gấp rút chút nào.

- Muốn chạy?

Tinh thần lực cường bạo nhất thời nổi lên, khí trường cường đại của Tử Hàm muội nhất thời tập trung lên người Dương Thiên Lôi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nộp vũ khí đầu hàng

mời xem

- Ách... Không chạy, tuyệt đối không chạy, đánh là thân, mắng là yêu, có thể được Tử Hàm tỷ tỷ vừa thân lại vừa yêu chính là vinh hạnh của ta.

Dương Thiên Lôi vô sỉ nói

- Nhưng mà... Hôm nay ta đâu có phạm sai lầm nào đâu, bóp cũng chưa bóp, cắn cũng chưa cắn... Ta nói cái này, bọn Phong Mã Ngưu sao có thể so sánh với ta, Tử Hàm tỷ tỷ, chắc nàng cũng biết là ta trời sinh là người thuần khiết, thuần khiết từ đầu đến chân!

Phụt ——

Rốt cục Trương Tử Hàm cũng không nhịn được cười, khuôn mặt đang phẫn nộ cũng bật cười thành tiếng.

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm đang cười tươi như hoa, lại nghĩ đến năng lực lo lắng cho mình mà khóc, trong lòng Dương Thiên Lôi bỗng xuất hiện một loại tình cảm mà bản thân chưa bao giờ thể nghiệm, loại cảm giác này không thể diễn tả bằng lời, hẳn chỉ biết là, thiếu nữ trước mắt này chính là người mà suốt đời này hẳn phải bảo vệ, che chở!

Suốt đời!

...

- Người thật sự không bị thương?

Hai người đứng trong sân, chuẩn bị bắt đầu tu luyện, Trương Tử Hàm nhìn Dương Thiên Lôi hoàn hảo không chút sẹo, nhẹ giọng hỏi lại.

- Bị, nhưng hiện tại hoàn toàn khỏi hẳn rồi.

Dương Thiên Lôi nói, trong đầu thì thầm nghĩ đêm nay có động phòng cũng không thành vấn đề.

- Vậy thì tốt. Hiện tại người đã nằm trong top hai mươi lăm. Vòng thi đấu kế tiếp sẽ phân ra làm năm tổ tiến hành thi đấu vòng tròn, mỗi tiểu tổ lại chọn ra hai người mạnh nhất lọt vào top mười.

- Thực lực hiện tại của người tuy rằng mới chiến thắng người có thực lực rất mạnh như Vũ Đại Lăng, cũng chiếm được sự tán thành của mọi người, nhưng thực lực chân chính của người vẫn thua hẳn rất xa. Nếu như sử dụng vũ khí thì người thua là cái chắc.

- Bởi vậy, nếu như ta đoán không nhầm thì trong tiểu tổ thi đấu với nhau, người chắc chắn sẽ đụng độ với cả hai cường giả. Đây chính là quy củ của cuộc

thi tỷ thí người mới, mỗi một tiểu tổ sẽ sắp xếp hai cường giả trong đó, nếu như không có ai giấu thực lực thì hai người đó chắc chắn là hai người được chọn để lọt vào vòng trong. Trận đấu ngày mai sẽ càng thêm gian nan!

Trương Tử Hàm ôn nhu nói, đôi mi hơi nhíu lại vì Dương Thiên Lôi mà lo lắng.

- Đừng lo, ta nói rồi, ta chắc chắn sẽ đoạt được chức quán quân, mặc kệ thế nào ta vẫn sẽ giành chiến thắng cuối cùng, Trương lão sư, nàng lẽ nào không phát hiện là ta chính là người thâm tàng bất lộ đó sao?

- Thâm tàng bất lộ? Người thì có cái gì mà thâm tàng? Trừ cái thể chất đặc biệt và tốc độ hồi phục biến thái ra thì còn cái gì nữa... À, còn có tinh thần lực hệ Kim mà ngươi chưa bao giờ sử dụng nữa! Nhưng... Dù vậy, cũng không có tác dụng gì lớn, cảnh giới giới hạn thực lực của ngươi!

Trương Tử Hàm bỗng nhiên nghĩ đến, trận đấu hôm nay Dương Thiên Lôi từ đầu đến cuối đều chỉ sử dụng tinh thần lực hệ Thổ.

- Không chỉ nhiều đó thôi đâu, nàng chờ xem ta biểu diễn là hiểu!

Ánh mắt Dương Thiên Lôi kiên định nói, không chỉ như thế, đúng là không chỉ có như thế, hắn không chỉ có thuộc tính thổ và kim mà là có thể thi triển đặc tính của cả ngũ hành! Nhưng ngoài ra cũng không còn vốn liếng gì khác, Trương Tử Hàm mặc dù chế giễu hắn nhưng đó lại là sự thật, cảnh giới giới hạn thực lực hắn, mặc dù hắn có cả năm thuộc tính thì sao đây? Hắn nói như vậy bất quá chỉ không muốn Trương Tử Hàm phải quá lo lắng mà thôi.

Bình khí, nếu Vũ Đại Lăng sử dụng chiến phủ thì người bại chắc chắn là mình. Điểm ấy Dương Thiên Lôi vẫn biết, hắn có thể chịu được quyền đâm cường đá củ Vũ Đại Lăng nhưng nếu cộng với một chiến phủ hơn trăm cân thì căn bản không cách gì chịu nổi một đòn.

- Tự tin là tốt nhưng ta hoàn toàn không muốn ngươi đi mạo hiểm. Biết chưa?

Cảm thấy một thân tràn đầy tự tin của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Ừm, ta biết, yên tâm đi. Chúng ta bắt đầu luyện tập, Quy Giáp Công của ta hình như mạnh hơn trước nhiều, công kích của Vũ Đại Lăng ít gì cũng phải có lực ba nghìn cân, ta vẫn có thể chịu được! Thân ái, nàng cứ mặc sức mà đánh, ta muốn biết cực hạn chân chính của ta ở mức nào!

Ánh mắt Dương Thiên Lôi kiên định nói.

Quán quân, để giành được quán quân, Dương Thiên Lôi hiểu rõ bản thân mình thực lực còn quá yếu, chỉ còn cách trong thời gian ngắn nhất đều cao cảnh giới của bản thân thì mới có chút hy vọng.

Lòng tin và khát khao chiến thắng thì hắn không thiếu nhưng hắn cũng không phải dạng thấy bản thân tiến bộ thần tốc mà tin tưởng mù quáng, quên đi lý trí. Quả thực hắn còn cần tu luyện rất nhiều, rất nhiều.

- Ngươi sai rồi. Sức chịu đựng cực hạn của ngươi vẫn là năm trăm cân như trước. Tuy rằng ngươi có thể chịu được công kích của Vũ Đại Lăng thì có thể nói là năng lực kháng kích của ngươi mạnh, không nên hiểu lầm là lớp da của ngươi đã được luyện tới cường độ đó. Nếu đúng là Quy Giáp Công thật sự thì lúc người chịu công kích của Vũ Đại Lăng, lớp da của ngươi không bị sưng đỏ, rách da, phải cứng như da trâu vậy, co dãn bình thường, đó mới gọi là tu luyện Quy Giáp công đến trình độ đó. Còn ngươi thì sao, xem lại bản thân mình đi, thân đầy máu, mặt sưng vù như mặt heo!

- Ha ha... Thì ra thế, vậy được rồi, nàng cứ dựa vào phán đoán của nàng công kích ta đi.

Dương Thiên Lôi không bình luận tiếp.

Bốp...

Trương Tử Hàm không nói một tiếng, trực tiếp ra đòn tấn công Dương Thiên Lôi, phát đầu đã lực bốn trăm cân,

- Được!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói, sờ đi đột nhiên tập kích là muốn kiểm tra xem lúc Dương Thiên Lôi gặp phải công kích bất ngờ có tự kích phát Quy Giáp Công hay không và Dương Thiên Lôi đã xuất sắc hoàn thành.

- Tiếp!

Dương Thiên Lôi nhẹ giọng nói, chậm rãi nhắm mắt hai mắt lại, thả lỏng toàn thân, trong đầu hoàn toàn thanh minh.

“Bịch bịch bịch”

Từng tiếng nện liên tiếp vang lên, đôi tay Trương Tử Hàm vung lên như gió, độ mạnh dần tăng lên, cẩn thận cảm nhận sự biến hóa trên lớp da của Dương Thiên Lôi.

...

- Lực tám trăm cân!

Trong lòng Trương Tử Hàm vui mừng, chỉ mới một ngày mà không ngờ lớp da toàn thân hắn đã nâng sức chịu đựng từ lực năm trăm cân đến tám trăm cân, đạt được tiêu chuẩn lớp da của Tinh Giả cấp ba!

- Cái này đã là cực hạn của ngươi!

Trương Tử Hàm nói nhẹ nhàng, Khác với hôm qua, lúc này tuy rằng Dương Thiên Lôi cảm thấy công kích của Trương Tử Hàm khiến da toàn thân đều đau nhức, thế nhưng nếu so với công kích cuồng bạo của Vũ Đại Lăng thì nhẹ nhàng hơn rất nhiều, loại công kích mức này đối với Dương Thiên Lôi mà nói thì chả khác gì muối chích, hơi tê tê tý mà thôi.

- Trương lão sư, tăng lực lên đi!

Dương Thiên Lôi trầm giọng nói.

- Rèn luyện lớp da nên tiến hành một cách tuần tự, bằng không sẽ bị phản lại.

Trương Tử Hàm không đồng ý.

- Đó là đúng với người thường, ta không phải là người bình thường, ta có thể chết mà bọn họ không có! Trương lão sư, thời gian của ta không còn nhiều lắm, với năng lực khôi phục của ta thì tin rằng dù có bị thương thì không bị hiểu quả phản ngược!

Dương Thiên Lôi kiên quyết nói.

Trương Tử Hàm nghĩ đến tốc độ khôi phục kinh người của Dương Thiên Lôi liền có chút do dự, nhẹ giọng nói:

- Được rồi!

Trương Tử Hàm nói xong, tinh thần lực lại nổi lên, bắt đầu điên cuồng công kích Dương Thiên Lôi!

- Một ngàn năm trăm!

- Hai nghìn!

Lực đạo dần tăng lên, thẳng đến lực hai nghìn cân, trên mặt Dương Thiên Lôi rớt cuộc bắt đầu hiện vẻ thống khổ, mỗi một lần Trương Tử Hàm công kích, trên người Dương Thiên Lôi đều bị thụ thương, da thịt nứt nẻ, máu chảy đầy mình. Bộ y phục vốn bị Vũ Đại Lăng đánh hỏng lưng lỗ chỗ, giờ lại bị càng thêm tồi tệ, từng mảng rách rơi ra trên từ người Dương Thiên Lôi. Ngoại trừ cái quần lót ra thì gần như là lỗ lổ, thân hình hắn tuy nhìn có hơi gầy gò nhưng khác với cơ thể cơ bắp của Vũ Đại Lăng, không nhờ lại uyển chuyển như nước, tràn đầy mỹ cảm và cân đối.

Hiện tại, mỗi một đòn của Trương Tử Hàm đánh lên người Dương Thiên Lôi đều bắn ra máu tươi, thoạt nhìn rất kinh khủng!

- Hãy... Được rồi, không thể tăng lực lên nữa.

Trương Tử Hàm thở dài một hơi, có chút thương tiếc nói:

- Bây giờ rèn luyện mệnh môn... Ngươi có muốn nghỉ ngơi chút không?

- Không cần!

Nghe tới câu luyện mệnh môn, thì máu huyết trong người sôi sục hoàn toàn che lấp đi sự đau đớn, nghỉ ngơi ư? Nghỉ cái lông á, ca chờ đợi thời khắc này lâu rồi.

- Thân ái... Nàng nhẹ tay một chút, từ từ tăng lực, các vị trí khác thì ta không sợ nhưng chỗ này thì đúng là phải cần tuân theo tuần tự, tuyệt đối phải tuân theo tuần tự!

- Ừm, ta sẽ có chừng mực!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói, nhìn cái quần lót của Dương Thiên Lôi, vẻ mặt e thẹn, nhưng vì sự thẳng tiến thực lực của Dương Thiên Lôi, thân làm lão nên nằng nằng rất nhanh dẹp bỏ cảm giác e thẹn trong đầu, hơi khom người đem tinh thần lực ngưng tụ vào lòng bàn tay trắng nõn, lại tiếp tục công kích!

- A A A A...

Từng tiếng rèn quai dị thốt lên từ miệng Dương Thiên Lôi.

Từ Hàm muội muội đích xác rất chú tâm, rèn luyện mệnh môn không chút qua loa, ban đầu lực đạo chỉ có năm mươi cân, theo dõi kỹ trạng thái của Dương Thiên Lôi rồi mới từ từ tăng lực.

Nửa giờ sau, Dương Thiên Lôi ngơ ngác nhìn bóng lưng Trương Tử Hàm đang đi xa dần, trong đầu tràn ngập tư tưởng kiểu điếm, cái loại cảm giác tuyệt vời này khiến hắn cực kỳ hưng phấn, mặc dù lúc cuối cùng tăng lực lên đến năm trăm cân, khiến hắn đau đớn phải vội vàng đình chỉ, giả bộ chịu không nổi nữa, thế nhưng hắn biết rõ rằng không phải đau chịu không nổi mà là sướng chịu không nổi.

Nộp vũ khí đầu hàng, tuyệt đối không thể dưới tình huống như vậy, bằng không nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì ca sao còn dám gặp người khác đây? Dù chuyện này không truyền ra ngoài thì sau này Từ Hàm muội muội hiểu được chuyện này thì tôn nghiêm của một nam nhân như mình mất sạch sành sanh rồi còn gì?

Ca cũng sợ ca quá mà, đầu hàng thì cũng phải sau một hồi “đại chiến” thì còn được, sao lại ra trong lúc này cơ chứ!

Vứt bỏ hết ý niệm tạp nham trong đầu, Dương Thiên Lô lại tiếp tục điên cuồng tự mình hành hạ mình, vết thương trên người ngày càng nhiều, càng lúc càng kinh khủng, chỗ nào cũng chảy máu trộn lẫn với mồ hôi, nhưng hắn không hề để ý, trong lòng hắn chỉ có một chấp niệm, phải mạnh lên! Mạnh lên một cách nhanh nhất!

Màn đêm chậm rãi buông xuống, sao mọc đầy trời, thân hình gầy gò của Dương Thiên Lô vẫn không dừng lại, vẫn điên cuồng hành hạ bản thân, mãi cho đến khi cảm giác đói cồn cào ập tới thì hắn mới ngừng lại, hít một ngụm khí thật sâu, song quyền bỗng nhiên đánh về phía hạ thân!

Một cú, hai cú, ba cú... Tiếng Bạch bạch bạch không ngừng vang lên, lực đạo rất kinh người, phải hơn năm trăm cân!

Ngay lúc Dương Thiên Lô đang hành hạ hạ thể của mình thì một đạo bóng dáng lặng yên không tiếng động rất nhanh lên vào trong ký túc xá của Dương Thiên Lô, khi bóng dáng kia nghe tiếng bạch bạch trong sân kèm theo tiếng rên thối khổ của Dương Thiên Lô thì có hơi động dung, nhẹ nhàng nhảy một cái lướt qua bờ tường bọc quanh sân nhảy vào trong, thấy một màn quá kinh người!

Dưới tinh quang nhàn nhạt, Dương Thiên Lô đánh ra từng quyền từng quyền, mỗi một quyền chừng lực nghìn cân, oanh kích vào hạ thân chính mình, giống như điên cuồng.

Toàn thân hắn xích lửa, trên người đầy máu tươi, nếu như không biết hắn đang tu luyện mà nói, tất nhiên sẽ cho rằng hắn là một kẻ tự ngược điên cuồng.

- Tiểu Lô!

Đạo bóng dáng kia nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng xuất hiện một loại cảm giác không tên, có kinh ngạc, tán thưởng, cảm động, thương tiếc... Các loại tâm tình hỗn tạp cùng một chỗ, cấu thành chưa xót khổ sở và đau lòng không kim nén nổi.

- A? Từ Hàm muội muội... A, không, Trương lão sư...

Thanh âm quen thuộc để Dương Thiên Lô giật mình một cái, nhất thời khép kín hai chân lại, hai tay che mệnh căn, vẻ mặt vô cùng xấu hổ nói.

- Ngươi... Không muốn sống nữa sao?

- Sao lại không? Cái này thì tính là gì, không qua bao lâu là ta có thể khôi phục lại!

Dương Thiên Lô lại giống như không có việc gì nói.

Trương Từ Hàm chậm rãi bước tới trước mặt Dương Thiên Lô, nhẹ nhàng vươn tay, vuốt ve gương mặt tràn đầy máu tươi của Dương Thiên Lô, mặc dù toàn thân Dương Thiên Lô xích lửa, thế nhưng giờ khắc này, nàng không hề có một tia e thẹn, chỉ có đau lòng, đau lòng không gì sánh được.

Dương Thiên Lô đích xác là thiên tài, đích xác tiến bộ thần tốc, thế nhưng toàn bộ thể gian có ai đủ quyết tâm tu luyện điên cuồng như vậy, tàn khốc như vậy?

- Được rồi, Tiểu Lô, ngươi như vậy...

Thanh âm Trương Từ Hàm run run, rốt cuộc không nói được thành lời, chỉ ôm lấy thân thể Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô có điểm ngạc nhiên.

- Thân ái, vì sao nàng lại qua đây?

Dương Thiên Lô ngửi mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể Trương Từ Hàm, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, hỏi.

- Dương lão bảo ta tới gọi ngươi. Tiểu Lô, nhanh nhanh đi mặc quần áo, theo ta đi!

Trương Từ Hàm nhẹ nhàng đẩy Dương Thiên Lô, nói.

- Dương lão? Hắn tìm ta làm gì?

- Chuyện tốt, ngươi đi trước mặc quần áo đi.

Trương Từ Hàm ôn nhu nói.

- Được rồi, thân ái, nàng quay đầu, không được phép nhìn trộm!

Dương Thiên Lôì bỗng nhiên che kín con mắt của Trương Tử Hàm, nhẹ nhàng đẩy đầu nàng quay sang một bên, sau khi nói xong lập tức chạy vào trong phòng nhanh như chớp. Tuy rằng không nhận ra, thế nhưng để một đại mỹ nữ nhìn bộ dạng xích lửa quần bách của chính mình như vậy, Dương Thiên Lôì tự nhiên không muốn, nhất là để trần cái mông trắng hếu, vậy càng không được!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Tiên Thiên chi cảnh

mời xem

- Phi!

Trương Tử Hàm khẽ gất một ngum, khuôn mặt đỏ bừng, trực tiếp nói:

- Trời tối như vậy, ta không nhìn thấy cái gì!

...

- Thân ái, ta lại đói bụng rồi, hay là trước tiên đi ăn cái gì đã, sau đó mới tới tìm Dương lão!

Song vai đi trên đường cùng với Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôì đói bụng khó nhịn, nhẹ giọng nói. Hắn cũng không rõ vì sao chính mình có thể ăn được nhiều như vậy, lại càng có thể đói nhanh như vậy, ngay cả chính hắn đều hoài nghi phụ thân của mình là quỷ chết đói đầu thai.

- Nhịn một chút, chờ từ chỗ Dương lão trở về sẽ dẫn ngươi đi ăn!

Trương Tử Hàm rất không biết nói gì, cầm lấy cánh tay Dương Thiên Lôì, một lần nữa đẩy nhanh tốc độ của chính mình.

Chạy qua một dãy phòng học và diễn võ trường cỡ nhỏ, dọc theo một tầng bậc thang dày đặc bằng đá, Trương Tử Hàm lấy tốc độ vô cùng kinh người, nhưng vẫn tiêu tốn hai mươi phút đồng hồ mới tới được chỗ sâu nhất trong học viện Cực Dương, cũng là chỗ tối cao, tiến vào một tiểu viện xa hoa, không lớn cũng không nhỏ, nhưng dị thường thanh u khác biệt.

Tiểu viện này chính là địa phương Dương lão ở lại.

- Tới rồi?

Thanh âm thân thiết nhu hòa của Dương lão giống như gió xuân, từ trong học viện bay tới tai Dương Thiên Lôì và Trương Tử Hàm, trên người mặc bạch y, râu tóc bạc trắng, quý dị xuất hiện ngay trước mặt Dương Thiên Lôì và Trương Tử Hàm, dưới tinh quang nhân nhật, cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy Dương lão để Dương Thiên Lôì có một loại ảo tưởng nhìn thấy thần tiên.

Con mắt của Dương lão dưới tinh không, tựa hồ còn sáng sủa hơn so với tinh thần trên bầu trời, thấy khuôn mặt màu sắc rực rỡ, tràn đầy máu khô, tựa hồ hơi giật mình.

- Ra mắt Dương lão!

Dương Thiên Lôì cung kính nói:

- Không biết... Lão nhân gia người tìm ta có gì phân phó?

- Nghe nói ngươi không có binh khí tiện tay, chỗ của ta có không ít, hiện tại ta không cần dùng tới, đưa cho ngươi một thanh, ngươi có muốn hay không?

Dương lão mỉm cười, nhẹ giọng nói.

- Muốn, đương nhiên là muốn, đừng nói là một thanh, cho dù là mười thanh tám thanh, ta đều muốn! Vật Dương lão ban thưởng, tiểu đệ... A, không, tiểu tử ta sao dám không nhận? Hắc hắc...

Dương Thiên Lôì nhất thời vô cùng vui vẻ nói.

Trương Tử Hàm thấy dáng vẻ vô sỉ này, bàn tay nhỏ bé không chút do dự捏 mạnh thắt lưng của Dương Thiên Lôì. Muốn thì muốn, nhưng ngươi không có một điểm khiêm tốn nào sao?

- Ha ha ha... Ngươi thực sự rất không khách khí nha, bất quá, lão nhân gia ta thích! Đi thôi, Tiểu Hàm, ngươi cũng cùng nhau qua! Ta dẫn các ngươi tới bình khí khổ của ta nhìn!

Dương lão nói xong, liền dẫn đầu tiến sâu vào trong tiểu viện.

Trương Tử Hàm hưng hăng trừng mắt liếc nhìn Dương Thiên Lô, hai người sóng vai đi theo phía sau Dương lão, tiến vào bên trong, vượt qua gian nhà giữa. Đi tới mặt tường nhà giữa, không thấy Dương lão có động tác gì, mặt tường nguyên bản nối liền với nhau chậm rãi chuyển động, xuất hiện một hầm ngầm. Chỉ thấy hầm ngầm kia cũng cấp tạo theo kiểu bậc thang, thẳng tắp nối thông xuống bên dưới, sâu không biết bao nhiêu, giống như tiến vào một động thiên, dưới tinh quang nhàn nhạt, nhìn không thấy đầu cùng.

Thân hình của Dương lão nhìn như rất thông thả, thế nhưng Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm phía sau lại cảm thấy rất cật lực mới theo kịp. Hoàn hảo, mỗi lúc hai người không theo kịp, tốc độ của Dương lão sẽ thả chậm một chút, đủ đi mấy phút đồng hồ, Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm nhìn thấy được một cửa động nho nhỏ chỉ có thể đủ cho một người lớn đi qua. Trên cửa động có khắc một ngũ hành đồ không biết được chế tạo từ loại vật liệu gì.

Dương lão vươn nhẹ tay xoa xoa trên mặt ngũ hành đồ, không thấy phát lực như thế nào, tinh thần lực bàng bạc lập tức bao phủ Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm.

Sau một lúc, cửa động chậm rãi mở ra.

- Tới rồi, mặt thất này, ngoại trừ ta và đồ nhi của ta, chưa từng có người nào tới!

Dương lão vừa cười vừa nói.

- Đồ nhi?

Trương Tử Hàm hơi sững sốt, nàng chưa bao giờ nghe nói qua Dương lão có đồ đệ.

- Uh, không bao lâu sau các ngươi sẽ quen biết!

Dương lão nói xong liền dẫn theo hai người vào trong.

Đi qua thông đạo hẹp dài chừng mấy chục thước, trước mặt bỗng nhiên rộng mở, một huyết động hình tròn rộng lớn, giống như huyết động thiên nhiên xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm. Đỉnh chóp huyết động và bốn phía tràn đầy bảo thạch lờ lờ phát quang, khiến toàn bộ huyết động được chiếu sáng như ban ngày.

- Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ!

Dương Thiên Lô nhẹ giọng thì thầm, bốn phía huyết động hình tròn lại có năm cửa nhỏ, trên đỉnh cửa nhỏ phân biệt viết một loại trong ngũ hành.

- Tiểu Hàm, ngươi tiến vào trong động hệ thủy nhìn xem sao, ngươi có thể chọn một thứ gì đó ngươi thích!

Dương lão nhìn Trương Tử Hàm đang giữ vẻ mặt hiếu kỳ và khiếp sợ, nhẹ giọng nói.

- Cảm tạ Dương lão!

Trương Tử Hàm câu nệ nói. Nha đầu này, trước mặt Dương lão, ngược lại giống như nữ hài tử ngoan ngoãn.

- Mau đi đi!

Dương lão hiền lành nói.

- Uhm!

Trương Tử Hàm nhất thời bước nhanh về phía cửa động hệ thủy.

- Tiểu Lô, ngươi đi huyết động khác, tùy ngươi lựa chọn, bất quá, chỉ được chọn một kiện!

Dương lão thấy Trương Tử Hàm đã rời đi, vừa cười vừa nói.

- Ngạch... Một kiện sao, được rồi, ta là thuộc tính thổ, vậy ta thử tiến vào trong huyết động thuộc tính thổ nhìn xem sao!

Dương Thiên Lô đáp lại. Tuy rằng biết Dương lão không có khả năng có ác ý gì đối với chính mình, thế nhưng hắn đã mơ hồ hiểu rõ trong mỗi một huyết động thuộc tính khác nhau đều là những vũ khí có thuộc tính tương ứng dành cho Tính giả sử dụng, nói thì nói như vậy. Hắn không muốn để bất cứ người nào ngoài Trương Tử Hàm biết thể chất đặc thù của hắn.

Trên mặt Dương lão hiện lên nụ cười mỉm kỳ dị, nhìn tới mức Dương Thiên Lô có điểm chột dạ, lẽ nào lão nhân này biết dị thường của chính mình?

- Tốt, vậy thì bắt đầu thuộc tính thổ, đi thôi!

Dương lão nói.

- Cảm tạ Dương lão!

Dương Thiên Lôì trực tiếp chạy vào trong huyệt động thuộc tính thổ.

- Ta kháo... Vì sao lại dài như vậy?

Đẩy cửa động ra, Dương Thiên Lôì vốn tưởng trực tiếp tiến vào trong bình khí khô của Dương lão, thế nhưng không nghĩ tới là một thông đạo dài hẹp, đủ đi hai phút, bỗng nhiên xuất hiện một không gian càng lớn, vì sao đường vào thì nhỏ, tới đây lại rộng như vậy, so với bên ngoài còn rộng lớn hơn rất nhiều.

Trong nháy mắt khi tiến vào trong không gian này, Dương Thiên Lôì nhất thời cảm thấy tinh thần lực hệ thổ vô cùng nồng đậm. Bốn phía huyệt động xếp đủ loại bình khí và trang bị lờ lờ phát sáng, Dương Thiên Lôì nhìn hoa cả mắt, tâm tình nờ rộ.

- Kiểm tốt!

Dương Thiên Lôì cầm lấy một thanh trường kiếm tỏa quang mang màu vàng đất, nhin không được nhẹ giọng khen.

Chuôi kiếm vào tay, căn bản không cần quán chú tinh thần lực, toàn bộ thân kiếm và thân thể của hắn hoàn toàn hòa hợp, trên thân kiếm có rất nhiều trận pháp tinh tế, hơi chút rút vào tinh thần lực sẽ lập tức phát quang rạng rỡ.

- Thanh kiếm này có vẻ tốt hơn một chút so với tiểu kiếm của Từ Hàm muội muội, đáng tiếc ngoại hình xấu...

Cầm lấy chuôi kiếm, lại buông kiếm ra, liên tiếp như vậy, đủ dùng nửa giờ, nhìn toàn bộ huyệt động, Dương Thiên Lôì không nhìn thấy bất cứ thanh bảo kiếm nào khiến hắn hài lòng. Không phải là hình dáng không oai vệ thì là cảm xúc không tốt, chung quy cảm giác khuyết thiếu cái gì đó. Về phần những vũ khí khác, Dương Thiên Lôì căn bản không nhìn. Dưới tiểu thuyết võ hiệp hun đúc, kiếm chính là vũ khí hắn chung tình duy nhất.

- Không thấy thứ mình thích?

Thấy Dương Thiên Lôì tay không từ trong huyệt động hệ thổ bước ra ngoài, Dương lão hỏi.

- Ai, bộ đáng quá xấu rồi, tính chết cũng có chút kém, ta thử tới huyệt động khác nhìn.

Dương Thiên Lôì lắc đầu, rất không khách khí nói, trực tiếp tiến vào trong huyệt động hệ kim.

Dương lão không nói được câu nào.

Bộ dáng xấu còn có thể chấp nhận được, dù sao sở thích của cá nhân khác nhau, xấu và đẹp chỉ là tương đối, thế nhưng tiểu tử này dám nói tính chất bình khí của Dương lão cất giấu quá kém, nếu như hắn là cường giả siêu cấp trong truyền thuyết cũng thôi, đối với những người đó mà nói, đồng bình khí này xác thực không có chút tác dụng gì, không khác gì so với đồng phế liệu, thế nhưng đối với một Tinh giả cấp ba như hắn, vậy thì quá mức khoa trương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Dương lão là ai? Tuy rằng những bình khí này đích thực là hắn chuẩn bị cho học sinh, thế nhưng có tư cách để Dương lão cất vào trong bình khí khô, liệu có một kiện là phẩm phẩm?

- Dương lão, ta... Muốn thanh này được không?

Lại qua hơn mười phút sau, Trương Từ Hàm cầm một thanh bảo kiếm thuộc tính thủy từ trong huyệt động ra ngoài, mở miệng hỏi.

- Đương nhiên có thể, thanh kiếm này có tên gọi là Huyền Băng, dùng huyền băng thạch trân quý luyện thành, rất thích hợp với Tinh giả thuộc tính thủy. Có nó, vừa vận giúp người lĩnh ngộ thuộc tính băng!

Dương lão vừa cười vừa nói.

- Huyền băng thạch? Cái này... Quá quý giá rồi...

- Trong mắt Tinh giả bình thường đích xác quý trọng, thế nhưng khi cảnh giới tu vi của người tới trình độ nhất định sẽ không cho rằng như vậy, những thứ này bất quá là phẩm thiết mà thôi, đối với ta không chút tác dụng, cầm lấy đi!

- A? Dương lão, những binh khí này ngài đã không dùng tới nữa sao?

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi lần thứ hai từ trong huyết động thuộc tính hỏa chui ra ngoài, vừa mới nghe Dương lão nói liền hỏi lại.

- Uh, không dùng tới nữa!

Dương lão lơ đãng nói.

- Hắc hắc... Nếu như lão nhân gia ngài đã không dùng tới nữa, không ngại để ta và Trương lão sư chọn thêm vài thanh được không?

Dương Thiên Lôi hiện rõ bộ dáng nịnh nọt, không hề biết xấu hổ nói.

Nghe được lời của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm nhất thời nháy mắt ngăn cản, thứ quý trọng như thế này, Dương lão để người chọn một thanh đã là ân huệ cực lớn rồi, sao có thể được một tác lại lần thêm một thứ?

Thế nhưng Dương Thiên Lôi lại tỏ vẻ như không thấy, nói tiếp:

- Binh khí của lão nhân gia ngài thực sự quá mức kém đi, không phải nhìn không đẹp thì là không dùng được, nếu chỉ chọn một thanh nói thực rất không tiện chọn lựa.

Trên trán Trương Tử Hàm hiện hắc tuyến, phẩm chất đồ Dương lão cất giá quá kém? Tiểu tử này lại nói bậy bạ?

- Không được!

Dương lão thẳng thắn nói:

- Các người phải nhớ kỹ, Tinh giả quan trọng nhất chính là rèn luyện thân thể, để thân thể đạt tới trạng thái mạnh nhất! Quá ý lại vào binh khí, ngược lại sẽ cản trở tốc độ tu luyện của các người! Biết vì sao ta cho các người tới lựa chọn binh khí sao?

- Biết!

- Không biết...

Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm đồng thời nói, đáp án lại hoàn toàn trái ngược.

- Vậy người nói thử một chút!

Dương lão mỉm cười, nhìn chăm chú vào Dương Thiên Lôi hỏi.

- Hắc hắc, đương nhiên là Tử Hàm tỷ tỷ lớn lên xinh đẹp, ta lớn lên suất khí...

Nhất thời khuôn mặt Trương Tử Hàm đỏ bừng, con mắt tròn trĩnh nhìn Dương Thiên Lôi, không rõ vì sao người này đứng trước mặt Dương lão không có tới một chút rụt rè.

- Ha ha...

Bị lời nói của Dương Thiên Lôi chọc cười, Dương lão không hề tức giận, ngược lại cười thành tiếng:

- Tiểu tử người so với phụ thân và gia gia của người sao lại không có tới một chút giống nhau?

Toàn bộ đế quốc Cát Ương, cho dù là hoàng đế Sở Kinh Hồn trước mặt Dương lão đều rất quy củ, chưa từng có người nào dám nói giỡn trước mặt Dương lão, cũng chưa từng có người nào không chút câu thúc như Dương Thiên Lôi, cái gì cũng dám nói. Thân phận đặc thù và thực lực cường đại của hắn để mọi người coi hắn là tồn tại giống như thần linh, trước mặt hắn đều biểu hiện vô cùng cung kính, sùng bái và ngưỡng vọng.

Thế nhưng Dương Thiên Lôi trước mặt Dương lão tựa hồ không có một chút cố kỵ, giống như đối mặt với một người bình thường, có cái gì nói cái đó, không hề che giấu dục vọng và suy nghĩ của chính mình, điều này khiến Dương lão vốn coi trọng Dương Thiên Lôi, hiện tại càng thêm thích thú trong lòng.

- Kỳ thực, rất đơn giản, vũ khí chuyên chúc dành riêng cho Tinh giả đối với tu luyện giả mà nói chỉ là một quá trình quá độ, có lợi cũng có hại. Quá phận ý lại sẽ trở ngại tu luyện, thế nhưng sử dụng hợp lý có thể xúc tiến tu luyện. Ví dụ như thanh Huyền Băng Kiếm Tiểu Hàm người đang cầm, bởi vì chất liệu đặc thù của nó, tại lúc người sử dụng sẽ cảm ứng được khí tức băng ẩn chứa trong đó.

- Băng, là loại năng lượng diễn biến ra từ tinh thần lực thuộc tính thủy, mà thân thể thuần thủy của người, khi người có thể lĩnh ngộ được tinh túy của băng, liền có thể thúc đẩy được thân thể của người diễn sinh thành thuộc tính băng. Thủy băng kết hợp, càng tăng thêm sức mạnh, như vậy có thể lập tức

giúp người đột phá cảnh giới Tinh giả cấp sáu, đây là điều thứ nhất.

- Điều thứ hai, thông qua diễn hóa, rèn đúc tinh kỹ kiếm đạo thiên biến vạn hóa, có thể đề cao niệm lực của người, để Tinh giả càng nắm giữ thuần thực đối với tinh thần lực, không chế càng thêm tinh tế. Đánh cơ sở vững chắc cho người trở thành cường giả siêu cấp sau này.

- Cường giả siêu cấp? Dương lão... Cường giả siêu cấp này mạnh như thế nào? Đó là một loại cảnh giới?

Dương Thiên Lô đột nhiên hỏi nói.

Dương lão nhìn Dương Thiên Lô một chút, sau khi hơi trầm ngâm, nói:

- Nguyên bản những điều này chỉ cho các người tiếp xúc sau khi các người đạt tới cảnh giới Tinh giả cấp bảy trước hai mươi tuổi. Bất quá, tình huống của Tiểu Lô người có chút đặc thù, Tiểu Hâm đã đạt tới cảnh giới cấp sáu đỉnh phong, trước hai mươi tuổi đạt tới cấp bảy hẳn không thành vấn đề, vì vậy người đã hỏi, ta sẽ nói cho các người biết một chút.

- Kỳ thực, trước Tinh giả cấp sáu, đối với tu luyện giả mà nói, chỉ là đặt nền móng mà thôi. Cấp sáu tới cấp bảy cũng giống như từ Vô Địch tới Tinh giả, cũng có một đường phân cách. Nếu như trước hai mươi tuổi không thể đột phá đến cấp bảy, như vậy ngày sau vô luận nỗ lực như thế nào cũng khó có thể đột phá vượt qua được Tinh giả cấp chín.

Dương lão thở dài một tiếng, lại nói tiếp:

- Đây cũng là số mệnh của đại đa số người.

- Nếu như có thể đột phá tiến vào cấp bảy trước hai mươi tuổi, như vậy có hi vọng sau này trở thành cấp chín đỉnh phong.

Dương lão nói tiếp:

- Cấp chín đỉnh phong, trong thế tục giới có thể coi như cao thủ đứng đầu rồi, nhưng cũng chỉ giới hạn trong thế tục giới mà thôi. Chân chính được coi như cao thủ chính là cường giả siêu việt, ý chỉ cường giả vượt qua cấp chín đỉnh phong, bước vào Tiên Thiên chi cảnh!

- Tiên Thiên chi cảnh?

Đúng vậy! Tiên Thiên chi cảnh mới chân chính là bắt đầu của con đường tu luyện! Thế nhưng trong thế tục giới, tu luyện giả thường bị công danh lợi lộc ràng buộc, hơn nữa không có thiên tài địa bảo và linh dược phụ trợ, nhân sinh không quá trăm năm, có thể đạt được cảnh giới cấp chín đỉnh phong cũng chỉ kéo dài được thọ mệnh mười hai mươi năm mà thôi, muốn đạt tới Tiên Thiên chi cảnh nói dễ vậy sao? Bất quá lần này các người lại có cơ hội rất lớn!

- Cơ hội?

Trương Tử Hâm và Dương Thiên Lô đồng thời hỏi.

- Không sai!

Dương lão mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao ta gọi người tới chọn binh khí.

- Khụ khụ, cái này có quan hệ gì với việc chúng ta chọn binh khí?

Dương Thiên Lô không giải thích được hỏi.

- Đương nhiên là có quan hệ, lấy tu vi cảnh giới của người hiện tại, vốn không có cơ hội nào, cũng tự nhiên không liên quan tới người, thế nhưng ta tin tưởng người có thể làm tốt! Vì vậy, ta tận lực tranh thủ cơ hội lần này cho người. Hi vọng người đừng để ta thất vọng!

- Khụ khụ, rốt cuộc là cơ hội gì?

- Một cơ hội để thay đổi số phận của các người! Tới lúc đó các người tự nhiên sẽ biết.

Nhân thân già nua của Dương lão bỗng nhiên mang theo một tia cực nóng, thần thần bí bí nói:

- Tiểu Lô, người hiện tại phải thu được thành tích tốt nhất trong cuộc thi người mới! Trong khoảng thời gian này người tiến bộ rất nhanh, ta rất chờ mong biểu hiện của người! Được rồi, người nhanh nhanh đi chọn binh khí của người đi.

- Hai thanh được không? Ta tuyệt đối sẽ không ý lại vào binh khí!

Dương Thiên Lô cò kè một lần nữa.

- Không được!

Dương lão lắc đầu mỉm cười nói.

- Được rồi, ta sẽ tìm kiếm cẩn thận!

Dương Thiên Lôi nói xong liền chui vào trong huyết động hệ thủy Trương Tử Hàm vừa đi qua.

Vũ khí chuyên chú của Tinh giả, tuy rằng có thuộc tính, thế nhưng đối với Tinh giả mà nói, bất luận vũ khí thuộc tính nào cũng có thể dùng được, chỉ là nếu thuộc tính vũ khí tương đồng với thuộc tính bản thân Tinh giả, như vậy hiệu quả sử dụng tốt nhất. Vì vậy, đối với việc Dương Thiên Lôi tiến vào huyết động thuộc tính thủy lựa chọn vũ khí, Trương Tử Hàm cũng không kỳ quái, chỉ nghĩ đầu người này thiếu chút ít mà thôi.

Rõ ràng là thân thể hai thuộc tính hệ thổ và hệ kim, trong huyết động của Dương lão có nhiều vũ khí thượng thừa như vậy, thế nhưng người này đều tay không trở về, không hề coi trọng bất cứ thanh nào, càng chưa từng nhìn thấy qua bất cứ người nào xoi mói như vậy.

Nửa giờ sau, đi hết hai huyết động thuộc tính thủy, mộc, vẫn như cũ giữ kết quả tay không ra ngoài, chỉ còn lại huyết động thuộc tính kim.

- Quá kém rồi, quá kém rồi! Phẩm chất kém, ngoại hình kém, tay nghề kém...

Dương Thiên Lôi liên tục lăm bắm trong miệng, không hề dừng lại chui ngay vào trong huyết động thuộc tính kim.

- Dương lão, ngài đừng chú ý, Tiểu Lôi thích nói giỡn, hần nói không chắc đã là thực, ta đoán hần khẳng định là nhìn hoa mắt rồi, không biết chọn cái nào mới tốt, cho nên mới tìm một lượt toàn bộ cả năm huyết động.

- Yên tâm, tính cách của tiểu tử này rất hợp với khẩu vị của ta, vì sao lại chú ý đây?

Dương lão dừng lại trên thân ảnh biến mất tại cửa động hệ kim của Dương Thiên Lôi, vừa cười vừa nói.

- Không phải chứ?

Khi Dương Thiên Lôi chạy ào vào trong huyết động hệ kim, nhất thời thất kinh.

Chỉ thấy huyết động hệ kim này cùng với các huyết động hệ khác không giống nhau. Trong những huyết động bốn loại thuộc tính xếp đầy bình khí và trang bị, mà trong huyết động này chỉ để mấy kiện vũ khí, hơn nữa không phải là kiếm, nhưng xung quanh có rất nhiều khoáng mạch lóe ra quang mang chói sáng hệ kim, trên cơ bản chính là một tài liệu khó cỡ lớn.

- Lê nào những tài liệu này đều là tài liệu luyện khí?

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng, chậm rãi bước tới gần, tỉ mỉ quan sát.

Một tia tinh thần thực nhận nhận các loại thuộc tính từ trong khoáng thạch xung quanh phát ra, tràn đầy huyết động, hiển nhiên những khoáng thạch này đều là vật phi phạm.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên cảm thụ được một cỗ khí tức quen thuộc mà lại xa lạ từ trong một góc vô cùng không gây chú ý phát ra, ngay trong nháy mắt này, tinh thần lực nguyên bản chậm rãi chuyển động xung quanh đan điền của Dương Thiên Lôi dĩ nhiên bắt đầu hưng phấn nhảy loạn!

Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm ứng được dục vọng cường liệt của nó, dục vọng muốn tới gần chính mình.

“Vì sao có điểm tương tự với khí tức của khối đá trong ký túc xá của ca? Bất quá không chỉ là tương đồng, tựa hồ như lãnh liệt hơn rất nhiều!”

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng, cước bộ rất nhanh về phía góc nhỏ.

Liên tục lật ra mấy chục khối khoáng thạch, rốt cuộc Dương Thiên Lôi đã nhìn thấy được khối khoáng thạch đã hấp dẫn hắn.

Chỉ thấy toàn thân khối khoáng thạch này đen kịt, lớn chừng hai quả bóng đá, tương đối tròn trịa, mặt ngoài tràn đầy vết lõm sâu cạn khác nhau, kích cỡ cũng không giống nhau, cùng với một ít sợi khí ẩn đan xen, lẳng lẳng nằm trong một lỗ thủng, lỗ thủng này giống như bị nó nện xuống tạo thành, hiển nhiên cũng không phải sức người đặc biệt tạo ra.

“Tương tự như vậy... Giống như là...”

Dương Thiên Lôi cảm thụ được một tia khí tức quen thuộc mà lại xa lạ, quen thuộc là bởi vì khí tức của nó giống như khí tức của khối đá lớn trong ký túc xá của Dương Thiên Lôi trước kia, mà xa lạ là bởi vì thuộc tính của khối đá này so với khối đá trước kia khác nhau, nhất là cỗ khí tức lãnh liệt tỏa ra, cỗ khí tức lãnh liệt này chính là nguyên nhân khiến tinh thần lực trong đan điền của hắn hưng phấn kích động.

“Vẫn thạch! Đúng, vẫn thạch! Thứ này tuyệt đối là vẫn thạch!”

Dương Thiên Lôi đã từng hiểu kỳ nghìn năm thiên ngoại vẫn thạch không ít, lúc này nhìn thấy bộ dáng khối khoáng thạch này liền có một loại cảm giác vô

Chương 57: Thiên ngoại vẫn thạch

Dương Thiên Lôi hưng phấn khom thắt lưng, đưa tay cầm lấy khối khoáng thạch màu đen

- Ta khóo... Nặng như vậy?

Dương Thiên Lôi hơi kinh hãi, lần thứ hai tăng thêm lực lượng, vẫn không sức memhuw trước, cuối cùng phải vận đủ hai trăm cân lực lượng mới có thể nhấc được khối khoáng thạch màu đen này lên, vội vàng lùi lại.

- Ha ha ha... Thứ tốt, có nó ca chẳng phải là có thể... Ché tạo một thanh huyền thiết trọng kiếm?

Nghĩ tới huyền thiết trọng kiếm dưới ngòi bút của đại sư Kim Dung và bộ dáng vừa khốc lại vừa suât của Dương Quá cầm nó ngạo thị thiên hạ, Dương Thiên Lôi nhất thời hưng phấn cười ha hả, hai tay cố sức nâng khối khoáng thạch nặng ước chừng hai trăm cân lên, bịch bịch bịch bịch chạy ra khỏi huyết động thuộc tính kim chúc.

Dương lão và Trương Tử Hàm nhìn thấy Dương Thiên Lôi mang theo một viên khoáng thạch đen xì chạy ra ngoài, không chỉ có Trương Tử Hàm giật mình há miệng cười to, ngay cả Dương lão cũng cảm thấy giật mình thật sâu và mở to hai mắt nhìn.

- Tiểu Lôi, ngươi mang khối đá ra đây làm gì? Nhanh nhanh chọn một thanh binh khí a!

Trương Tử Hàm giật mình nói, đối với Dương Thiên Lôi triệt để không biết phải nói như thế nào, cho ngươi đến chọn một thanh binh khí, ngươi dĩ nhiên đi khắp năm huyết động, lại ôm theo một khối đá ra ngoài?

- Hắc hắc... Không có biện pháp a, binh khí khổ của Dương lão thực sự không có cái gì ta cảm thấy thích thú... Dương lão, ta chọn khối đá này được không?

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói với Dương lão.

- Ngươi muốn nó làm gì?

Dương lão hơi kỳ quái hỏi thăm.

Dương lão có ấn tượng rất khắc sâu đối với khối đá lớn màu đen này, từ khi hắn tiếp nhận binh khí khổ tới nay đã tồn tại, không biết từ đâu đến.

Tất cả khoáng thạch được cất giữ bên trong huyết động thuộc tính kim chúc đều là khoáng thạch trân quý hiếm thấy, mỗi một khối đều là tài liệu cực tốt để luyện chế binh khí, Dương lão cơ bản đều nhận thức, chỉ có khối khoáng thạch màu đen này là Dương lão không có bao nhiêu tư liệu, không hề điều tra được một điểm ghi chép có ích từ bản thân nó.

Dưới sự hiếu kỳ, Dương lão đối với nó có thể nói là hạ công sức nghiên cứu khá nhiều. Thế nhưng cuối cùng vẫn không giải quyết được gì. Hắn chỉ biết là, khối khoáng thạch này kỳ lạ phi thường, lại cứng rắn không gì sánh được, bất luận thần binh lợi khí nào cũng khó có thể lay động được nó, nếu không phải như vậy, cho dù là tinh thần lực vượt qua Tinh giả cấp chín đỉnh của hắn cũng không khó có thể rút vào một chút.

Tinh giả vượt qua cấp chín đỉnh phong, từ lâu đã đạt tới mức độ phi hoa trích diệp, dùng cỏ thay kiếp, hóa mục nát thành thần kỳ. Sử dụng binh khí căn bản không cần phải mượn huyết tinh thạch liền có thể quán thấu được tinh thần lực vào trogn đó. Thế nhưng đối với khối đá lớn này, hắn dĩ nhiên không thể quán nhập được dù chỉ một tia.

- Hắc hắc, lần đầu tiên ta nhìn thấy nó đã phi thường thích thú, ta muốn... Dùng nó để chế tạo một thanh bảo kích ta thích!

Dương Thiên Lôi vừa cười vừa nói.

- Ché tạo bảo kiếm? Không có khả năng!

Dương lão nhẹ giọng nói:

- Khối khoáng thạch này phi thường đặc thù, ta đã sử dụng các loại phương pháp khác nhau để rèn luyện, nhưng chưa lần nào thành công!

- Không phải chứ!

Dương Thiên Lôi giật mình nói.

- Đích xác là như vậy. Tiểu Lôi, ngươi nhanh chóng chọn một thanh binh khí đi, tí thí của người mới ngày mai, nếu như không có một thanh binh khí mà nói, ngươi muốn thủ thắng cũng không có khả năng, cho dù khối thạch này có thể chế tạo thành binh khí thì cũng không kịp!

Dương lão nói:

- Nếu như thực sự thích, khối đá này có thể tặng thêm cho ngươi!

- Vậy tốt quá! Hắc hắc! Đa tạ đa tạ!

Dương Thiên Lôi hưng phấn nói, ôm tảng đá chạy vào trong huyết động thuộc tính hỏa.

- Ngươi không thể buông trước hay sao? Không ai tranh với ngươi!

Trương Tử Hàm nhìn không được nói.

- Không sao không sao, không nặng!

Dương Thiên Lôi nói, cước bộ liên tục, nhanh như chớp đã biến mất trước mặt hai người.

Sau một lúc, người này tay trái ôm khối khoáng thạch màu đen, tay phải cầm một thanh bảo kiếm.

Chỉ thấy thanh bảo kiếm này màu huyết hồng, so với Huyền Băng Kiếm của Tử Hàm muội muội đủ lớn hơn hẳn một phần, bất quá hoa văn, trang sức của vỏ kiếm cùng với thân kiếm dĩ nhiên giống y như đúc so với Huyền Băng Kiếm, hiển nhiên là xuất phát từ cùng một đại sư luyện khí, hai thanh bảo kiếm này đặt chung với nhau, một đỏ một lam, âm dương tương đối, giống như một công một mẫu, tuyệt đối là đôi tình lữ kiếm!

- Hắc hắc...

Dương Thiên Lôi nở nụ cười mang theo một tia hèn mọn, sau khi rất có ý tứ hàm xúc nhìn Trương Tử Hàm, nói với Dương lão:

- Dương lão, ta chọn thanh này được rồi!

Thương Viêm Kiếm, cũng là một tác phẩm của một đại sư luyện khí, ai nhân Áo Đình Táp La, tài liệu luyện chế ra nó cũng đến từ một trong ngũ đại tuyệt địa, bất quá tuyệt nhiên tương phản với Huyền Băng Thiên Cực, là Thiên Viêm Hòa Ngục!

...

- Thương Viêm Huyền Băng, thủy hỏa giao hòa, một âm một dương, kỳ nhạc vô cùng! Trương lão sư thân ái, Thương Viêm của ta, Huyền Băng của nàng, một lửa, một nước, một âm một dương, một công một mẫu, thực sự là trời sinh một đôi a... Ha ha ha ha!

Cánh tay vẫn ôm theo tảng đá màu đen, một tay cầm bảo kiếm, lúc Dương Thiên Lôi cùng với Trương Tử Hàm trên đường trở về, người này bắt đầu đùa giỡn với Tử Hàm muội muội tâm linh thuần khiết rồi.

- Dương Thiên Lôi!

Trương Tử Hàm vốn là có điểm thẹn thùng, bị Dương Thiên Lôi nói như vậy, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cũng không chịu đựng nổi vẻ vô sỉ của Dương Thiên Lôi, nổi giận đùng đùng:

- Nếu như ngươi dám nói vậy, xem ta thu thập ngươi như thế nào!

- A... Ta chỉ nói hai thanh kiếm này, thực sự không phải nói chúng ta...

Về mặt Dương Thiên Lôi tràn đầy ủy khuất và thương cảm nói.

- Ngươi...

Tử Hàm muội muội rất không nói cái gì, trực tiếp không nhìn nhãn thần trong suốt của Dương Thiên Lôi, gấp tới độ giậm chân bình bịch, người này nói chưa xong, lại càng đùa giỡn trần trụi hơn:

- Ta... Ta không để ý tới ngươi nữa!

- A? Tử Hàm tỷ tỷ, đừng chạy a, chờ ta một chút, ta không nói nữa là được!

Dương Thiên Lôi đuổi theo phía sau Tử Hàm muội muội thật nhanh, khối khoáng thạch màu đen nặng ước chừng hai trăm cân kia không biết chuyện gì xảy ra. Dương Thiên Lôi dĩ nhiên cảm giác càng lúc càng nhẹ hơn, cầm trong tay căn bản không hề có bất cứ bộ đáng cật lực nào, thậm chí tốc độ chạy của hắn cũng không hề bị ảnh hưởng dù chỉ một chút.

Đáng tiếc, nghĩ muốn đuổi kịp Tử Hâm muội muội đó là chuyện không có khả năng. Bất quá Dương Thiên Lôi cũng không lo lắng, hẳn rõ ràng, Tử Hâm muội muội mỹ lệ, thuần khiết, thiện lương, khả ái chỉ là xấu hổ mà thôi, sao có thể tức giận đối với chính mình? Hiện tại mới chỉ bắt đầu dạy dỗ, sau khi quen thuộc thì tốt rồi.

Mất thấy Tử Hâm muội muội biến mất khỏi tầm mắt, Dương Thiên Lôi cũng thả chậm cước bộ, ánh mắt dừng lại trên khối khoáng thạch màu đen trong tay. Không hề cảm thấy trọng lượng của nó, điều này khiến Dương Thiên Lôi phi thường kỳ quái, càng làm Dương Thiên Lôi thêm kỳ quái chính là, lúc này hẳn dĩ nhiên cảm thấy khí mát mẻ nhẹ nhàng không ngừng từ bên trong khối khoáng thạch này tuôn ra, dọc theo kinh mạch chậm rãi chảy vào trong đan điền, nguyên bản bụng hẳn đã đói kêu vang, hiện tại dĩ nhiên không còn chút cảm giác đói khát.

“Đây rốt cuộc là thứ gì vậy? Chẳng lẽ không phải là thiên ngoại vấn thạch? Vì sao lại có năng lượng chảy vào trong đan điền của ta? Vì sao càng lúc càng nhẹ hơn?”

Từng đám nghĩ vẫn xuất hiện trong đầu Dương Thiên Lôi.

Lúc trở lại ký túc xá, Dương Thiên Lôi ôm khối khoáng thạch màu đen, ngồi xếp bằng trên giường, nương theo ngọn đèn, tỉ mỉ quan sát.

“Là nhẹ thực sự sao?”

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nhảy xuống giường, hai tay cầm khối khoáng thạch tung lên cao rồi bắt lấy, đích xác rất nhẹ, nhẹ giống như quả trứng gà. Lần thứ hai nhẹ nhàng tung lên không trung, Dương Thiên Lôi không tiếp nhận, mà để nó rơi xuống tự do.

Àm... Một tiếng vật nặng rơi xuống nền đất vang lên, khối khoáng thạch màu đen lớn chừng hai quả bóng dĩ nhiên mạnh mẽ tạo thành một hố thật sâu bên dưới mặt đất.

- Kháo! Không phải nó nhẹ, mà là... Chẳng lẽ là lực lượng của ca tăng vọt?

Dương Thiên Lôi nhất thời hưng phấn, đưa tay chụp lấy chiếc bàn đá trong phòng.

“Hừ? Không phản ứng... Nguyên lai không phải là lực lượng của ca đã gia tăng, mà là khối khoáng thạch màu đen này biến nhẹ đối với ca!”

Dương Thiên Lôi hơi thất vọng, chỉ là trong nháy mắt biến thành vẻ hưng phấn.

- Nếu như dùng nó để chế tạo thành một thanh đại kiếm không cần lưỡi sắc... Ta khát, vũ khí nặng hai trăm cân, ca cảm nhẹ như không có gì, chẳng phải là sẽ... Rất ngu sao?

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lôi vội vàng nhặt khối khoáng thạch màu đen lên, về mặt hưng phấn không muốn buông tay, hận không thể hôn nó mấy ngụm.

Khoáng thạch vào tay, Dương Thiên Lôi một lần nữa cảm thụ được một tia khí tức mát mẻ từ bên trong phát ra, chảy vào trong đan điền của chính mình. Cổ tinh thần lực kỳ dị bên trong đan điền chính mình càng trở nên hưng phấn hơn, so với vừa rồi mãnh liệt hơn rất nhiều, giống như một người đói nhiều ngày rốt cuộc được ăn thức ăn ngon miệng nhất.

Thế nhưng, khí tức mát mẻ dọc theo kinh mạch cánh tay chậm rãi dung nhập vào trong đan điền quá mức chậm, quá ít, tựa hồ như xa xa không thỏa mãn được bản thân cần.

Đúng lúc này, một cỗ ý niệm kỳ lạ đột nhiên truyền vào trong đầu Dương Thiên Lôi, tựa hồ như muốn chi phối thân thể của hắn làm chuyện gì đó, cũng giống như giao lưu cảm tính giữa khối cự thạch dung nhập vào thân thể của chính mình trước kia, Dương Thiên Lôi không hề cảm nhận được một chút ác ý nào. Nó không mạnh mẽ chiếm dụng thân thể Dương Thiên Lôi, tựa hồ như trung cầu Dương Thiên Lôi đồng ý.

Lần trước, chính mình thu được tinh thần lực kỳ lạ không thuộc về bất cứ loại tinh thần lực thuộc tính gì trong ngũ hành, đồng thời còn tạo thành khối phục sức khỏe kinh người, lần này rốt cuộc sẽ như thế nào?

Loại hiện tượng quý dị lại thần kỳ này tuy rằng tràn ngập hư huyền, mờ ảo, càng tồn tại tính nguy hiểm thật lớn không thể dự kiến được, thế nhưng cũng tràn ngập chờ mong và kỳ ngộ, Dương Thiên Lôi không muốn buông tha.

Phù... Thở ra một hơi thật dài, ánh mắt Dương Thiên Lôi hiện lên một tia kiên định, chậm rãi buông tha chống lại, triệt để thả lỏng tâm thần.

Đúng lúc này, thân thể Dương Thiên Lôi tự động đi tới trước giường, trực tiếp ngã thẳng lên giường, hai tay của hắn nhẹ nhàng ôm lấy khối khoáng thạch màu đen, đặt trên đan điền, cùng lúc đó, một cơn buồn ngủ vô cùng mãnh liệt truyền đến, Dương Thiên Lôi không thể kháng cự nhắm mắt lại, tiến vào trong giấc ngủ thâm trầm.

Chỉ thấy khối khoáng thạch màu đen đặt trên bụng Dương Thiên Lôi, mà hai tay của Dương Thiên Lôi thì vòng qua ôm lấy khối khoáng thạch, theo hô hấp của Dương Thiên Lôi, bụng của hắn hơi phập phồng, tựa hồ không hề có một chút cảm giác bị đè ép.

Cổ tinh thần lực kỳ dị trong đan điền liên hệ chặt chẽ với khối khoáng thạch màu đen cùng một chỗ, phảng phất giống như trở thành một bộ phận của Dương Thiên Lôi, theo hô hấp của Dương Thiên Lôi, khối khoáng thạch màu đen cùng nhau lên xuống...

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, khối khoáng thạch màu đen nguyên bản ban đầu lớn chừng hai quả bóng, dĩ nhiên lấy tốc độ mắt thường có thể

nhìn thấy rõ ràng dần dần nhỏ đi, một tia quang mang càng thêm đen kịt từ trên thân nó phát ra, bao phủ toàn bộ thân thể Dương Thiên Lôi bên trong, khiến bên ngoài thân thể hắn hình thành một vách chắn màu đen.

Khí tức mát mẻ bằng bạc bắt đầu lấy tốc độ kinh người dũng mãnh truyền vào trong đan điền của Dương Thiên Lôi.

...

Một ngày mới bắt đầu, sáng sớm!

Ánh dương quang nhu hòa ấm áp mon man toàn bộ học viện Cực Dương, đoàn người bên ngoài lối đi qua lại nhộn nhịp, khán giả đã sớm chật ních người, nhân số đạt tới mức chưa từng có.

Tuyển thủ phía trước chủ lối dài, đám người Phong Mã Ngưu, Tăng Cách La Mỗ, Lôi Kính đều đã đến đông đủ, tỷ thí sẽ bắt đầu trong chốc lát, thế nhưng Dương Thiên Lôi vẫn không hề thấy xuất hiện.

Lúc này, trọng tài bước tới trung ương lối dài, tuyên bố tình huống tỷ thí ngày hôm nay.

Vì đảm bảo tình công bằng của cuộc tỷ thí hôm nay, để tuyển thủ đều có thể bằng vào trạng thái đỉnh cao nhất để xuất chiến, mỗi một vòng tỷ thí diễn ra đều được phép nghỉ dưỡng hai ngày. Thi đấu vòng tròn khác với đấu loại, không có bất cứ may mắn gì đáng nói. Trong mỗi một tiểu tổ hai người đều nhất định phải gặp nhau một lần, cuối cùng tuyển thủ có số lần thắng lợi nhiều nhất tiến vào thập cường (mười người đầu).

Toàn bộ thi đấu toàn hoàn có tổng cộng năm mươi trận tỷ thí. Mỗi cách hai ngày tỷ thí một lần, mỗi lần tiến hành mười trận, trong mỗi tiểu tổ đều có hai trận. Cần phải duy trì liên tục mười năm ngày mới có thể hoàn thành thi đấu luân phiên, quyết định thập cường.

Tiếp theo trọng tài bắt đầu tuyên bố danh sách thành viên thi đấu ngày hôm nay và thứ tự thi đấu.

Ngay khi tỷ thí sắp bắt đầu, tại một góc lối đi bỗng nhiên truyền tới tiếng kinh hô và rối loạn.

- Kia không phải là Dương Thiên lôi hay sao?

- Ta kháo, quá đen đi...

- So với than còn đen hơn! Ngày hôm qua còn hoàn hảo, vì sao ngày hôm nay lại biến thành như vậy?

- Khẳng định là ăn linh dược gì đó? Có thể là tham ô trăm năm!

- Sai, nếu như ăn tham ô trăm năm hẳn là không thể đen như vậy... Cái này, chỉ sợ là tham ngô nghìn năm! Dương gia quả nhiên là có tiền có thế! Còn có, các người nhìn thanh kiếm phía sau hắn, tựa hồ rất ngu a!

- Dương gia quả nhiên lợi hại, tham ô nghìn năm đều có thể lấy ra được, thanh kiếm kia tất nhiên là vật phi phàm!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Ngưng hấn bỉ tái (Thượng)

▼

“Ta kháo, ca nguyện ý sao?”

Dương Thiên Lôi phiến muộn đi theo phía sau Từ Hàm muộn muộn, nghe được tiếng nghị luận của mọi người vây xem, trong lòng vô cùng ghen ghét.

Hắn cũng không rõ chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngủ dậy hắn đã biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ này, thế nhưng thân thể lại cảm giác tràn đầy lực lượng cuồng bạo, không hề có một chút không khỏe. Khoáng thạch màu đen nguyên bản đặt tại đan điền cũng đã biến mất không còn bóng dáng.

Ánh mắt đầu tiên của Từ Hàm muộn muộn nhìn thấy hắn còn tưởng rằng gặp quỷ rồi, sợ đến mức kêu lên liên tục.

...

Khi Dương Thiên Lôi dưới sự vây xem của mọi người và Trương Từ Hàm bước tới vị trí tuyển thủ, rất nhiều tuyển thủ nhìn Dương Thiên Lôi đều có vẻ mặt khiếp sợ.

- Không phải đâu, lão đại? Lão đại đây là... Làm sao vậy?

Phong Mã Ngưu khiếp sợ hỏi thăm.

- Không có gì!

Dương Thiên Lô mỉm cười nói, trong miệng đầy răng bạc dưới sự phụ trợ của làn da đen kịt có vẻ chói mắt phá lệ, tựa hồ như không hề chú ý, ngồi bên cạnh Phong Mã Ngưu.

Đột lúc Trương Tử Hàm cũng ngồi xuống, Dương Thiên Lô bỗng nhiên tiến đến bên tai nàng nhẹ giọng hỏi:

- Tham ô là vật gì vậy? Nhân sâm sao?

- Không phải, tham ô là một loại dược thảo phi thường trân quý, số năm sinh trưởng càng lớn lại càng trân quý. Người bình thường có thể dùng để kéo dài tuổi thọ, cường kiện thân thể, mà Tinh giả dùng có thể rèn luyện thân thể, khiến thân thể càng thêm cường hãn. Bất quá số năm phải vượt qua trăm năm mới có hiệu quả tốt. Nhưng tham ô trăm năm trăm năm đã đã hiếm thấy, phi thường trân quý, sau khi dùng sẽ khiến thân thể biến thành màu đen, bất quá sau khi thân thể hấp thu tiêu hóa xong sẽ khôi phục lại bình thường, chỉ có hoàng gia và một ít đại gia tộc mới có biện pháp tìm được. Mà tham ô nghìn năm... Tựa hồ cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng giải thích nói. Tiếng nghị luận của mọi người vừa rồi tựa nhiên không thể thoát khỏi lỗ tai của nàng.

- A, vậy tham ô nghìn năm có hình dạng như thế nào? Có đặc điểm ra sao?

Dương Thiên Lô hỏi một lần nữa.

- Tham ô trăm năm giống như củ khoai lang, toàn thân màu đen, lớn chừng một miếng bát, về phần tham ô nghìn năm... Hẳn là lớn hơn nữa! Rốt cuộc vì sao người lại biến thành đen? Lẽ nào, người... Ăn tham ô nghìn năm?

- Coi như ta ăn tham ô nghìn năm đi, hắc hắc!

Dương Thiên Lô mỉm cười, trong mắt bộc phát hai đạo chiến ý vô cùng cường đại.

Đúng lúc này trọng tài tuyên bố bị tái chính thức bắt đầu.

Người đầu tiên lên sân đấu chính là Lục Thanh Âm mang theo khăn che mặt màu đen. Vừa mới tiến vào sân đấu liền nghênh đón tiếng hoan hô vang dội. Thân bí, cường đại, tản mát một cỗ khí chất đặc biệt, nàng đã thành công thu được sự tán thành và ưu ái của rất nhiều khán giả nam tính, danh vọng thậm chí vượt qua Tăng Cách La Mỗ trước cao, sau vênh, y phục thiếu thốn.

Không có bất cứ cái gì lo lắng, nàng là một trong những hắc mã siêu cấp, thoải mái đánh bại đối thủ, toàn bộ cuộc tỷ thí chỉ giằng co trong vòng hai phút. Trong vòng hai phút, đối thủ có tu vi cấp bốn đỉnh phong thậm chí ngay cả y phục của Lục Thanh Âm cũng chưa đựng tới.

Kế tiếp, liên tục bốn trận tỷ thí đều nằm trong vòng dự liệu của khán giả, không hề xuất hiện bất cứ khúc chiết nào, Tăng Cách La Mỗ và Phong Mã Ngưu lần lượt chiến thắng.

- Trận thứ sáu, tuyển thủ tỷ thí Hoàng Phi Long, Dương Thiên Lô, lên sân!

Theo tiếng hô to của trọng tài, Hoàng Phi Long nhất phi trùng thiên, giống như phi long bay lượn chín tầng trời, tư thế ưu mỹ hạ xuống lôi đài, nhất thời đưa tới tiếng tán thán liên tiếp.

- Rốt cuộc tới ta rồi!

Dương Thiên Lô chậm rãi đứng lên, trên khuôn mặt đen kịt mang theo một tia hưng phấn và mỉm cười, hai chân bỗng nhiên đạp mạnh mặt đất. Oanh một tiếng nổ vang, toàn thân nhất thời giống như hỏa tiễn nhảy dựng lên, bay vào trong không trung cao cao.

- Ta kháo!

Dương Thiên Lô cả kinh, không nghĩ tới chính mình chỉ hơi dùng sức một chút đã tạo thành oanh động như vậy, nhảy lên quá cao, vượt xa độ cao của lôi đài. Sáng sớm ngủ dậy hắn liền cảm giác toàn bộ thân thể chính mình tràn ngập lực lượng cuồng bạo, nhưng không nghĩ tới mạnh mẽ như vậy.

Thấy một màn như vậy, mọi người phát mộng, nhất là nhìn thấy bộ dáng của Dương Thiên Lô rơi xuống lôi đài, càng khiến mọi người rối loạn không ngừng.

Sau lưng đeo Thương Viêm Kiếm, thanh y bùng bùng, tóc dài bay lượn, khuôn mặt đen kịt, cánh tay đen kịt, cái cổ đen kịt, nhất thời chấn kinh mấy vạn khán giả, vừa mới nhìn thấy bộ dáng của Dương Thiên Lô bất quá chỉ là một bộ phận tương đối nhỏ mà thôi, đối với toàn bộ khán giả xung quanh mà nói, tuyệt đại đa số mọi người mới nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Dương Thiên Lô lần đầu tiên.

Giờ khắc này, các loại nghị luận suy đoán khác nhau vang lên, lan rộng toàn bộ khán đài xa xa.

- Hai vị tuyển thủ, đã chuẩn bị tốt chưa?

Hoàng Phi Long và Dương Thiên Lôi đồng thời gật đầu.

Hoàng Phi Long, Tinh giả cấp năm đại thành, tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm kiếm, thuộc tính thổ tinh khiết, tâm tư cẩn thận, phòng ngự kiên cố, là một đối thủ rất khó chơi.

Hoàng Phi Long cầm một kiếm một thuẫn nơi tay, bày ra tư thái chiến đấu, ánh mắt coi thường ban đầu dần dần biến mất, nhìn chăm chú vào Dương Thiên Lôi với khuôn mặt đen thui, trong lòng khiếp sợ, Tinh giả cấp ba, đây vẫn còn là Tinh giả cấp ba sao? Chỉ bằng vào lực lượng thân thể đã cường hãn như vậy?

Choeng... Thương Viêm Kiếm đỏ tươi như máu phát ra một tiếng trường minh réo rắt, dưới ánh dương quang chiếu rọi tán mát ra quang mang càng thêm chói mắt. Dương Thiên Lôi rút kiếm ra khỏi vỏ, nắm tay cầm chuôi kiếm, chậm rãi nâng kiếm lên, chỉ xéo Hoàng Phi Long, chiến ý cường đại từ sáng sớm rồi giùng ghện khuất cho tới bây giờ lập tức từ trên người hắn bạo phát cuồng liệt.

Thân đen như mực, thương viêm như máu!

- Kiếm tốt!

Trong đám khán giả có người nhin không được lên tiếng khen ngợi.

- Chiến ý thật mạnh!

Khí tức tán mát trên người Dương Thiên Lôi đã chấn kinh tất cả mọi người, để tất cả mọi người quên đi tu vi cấp Tinh giả của hắn.

Hôm qua đánh một trận với Vũ Đại Lăng buru hãn, Dương Thiên Lôi đã nhận được sự tôn kích của mọi người, thế nhưng vẫn không hề coi hắn là một cường giả, càng không coi hắn là một đối tượng cạnh tranh thật sự, thế nhưng hiện tại còn chưa khai chiến, khí tức mọi người cảm nhận được rõ ràng là cường giả, nhất là lực lượng thân thể cường hãn kia để mọi người khiếp sợ không thôi!

Hoàng Phi Long tu vi cấp năm đại thành dưới khí thế của Dương Thiên Lôi dĩ nhiên có cảm giác không thờ nổi, vội vàng vận chuyển tinh thần lực mới loại trừ được cảm giác này.

- Tỷ thí bắt đầu!

Trọng tài hét lớn một tiếng, lắc mình thối lui tới sát biên giới lôi đài.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Ngưng hãn bỉ tái (Trung)

Dương Thiên Lôi không nói lời vô ích, toàn thân nhất thời giống như thuận mã, hóa thành một đạo cầu vồng, giản đơn, trực tiếp, không hề ẩn chứa một chút tinh thần lực, một kiếm cuồng bạo bắn ra.

- Đỉnh...

Một tiếng kim thiết thanh thúy vang lên, chiếc khiên trong tay Hoàng Phi Long đột nhiên bộc phát quang mang màu vàng đất cường liệt, chặn đứng một kiếm cuồng bạo của Dương Thiên Lôi.

Chỉ là một cỗ lực lượng cực lớn giống như ngọn núi lại để thân thể của Hoàng Phi Long lao đảo lui về phía sau mấy bước, tay trái truyền tới cảm giác đau nhức, trong lòng sợ hãi. Tuy rằng vừa mới nhìn thấy lực lượng thân thể Dương Thiên Lôi biểu hiện ra vô cùng cường hãn, thế nhưng một kiếm này vẫn vượt quá dự liệu của hắn, vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra được, thân thể của Dương Thiên Lôi dĩ nhiên cường hãn tới mức như vậy.

- Điều này sao có thể? Rốt cuộc ngươi ăn linh đan diệu dược gì?

Thấy một màn như vậy, mọi người đều kinh ngạc há to miệng. Bao hồm cả Trương Tử Hàm hiểu rõ Dương Thiên Lôi nhất cũng không hề ngoại lệ. Mà trong nháy mắt, Dương Hồng Toàn và Dương lão đều để lộ thần tình không thể tưởng tượng nổi.

Tại đại lục Huyền Thiên, mục đích cuối cùng của Tinh giả chính là mượn tinh thần lực để rèn luyện thân thể, khiến thân thể được rèn luyện tới cảnh giới đại thành. Cấp bậc của Tinh giả càng cao, thân thể càng firm, Tinh giả có thể dung nạp tinh thần lực càng thêm hùng hậu, bàng bạc, thế nhưng thân thể mạnh không có nghĩa là lực lượng thân thể mạnh, lực lượng thân thể và tinh thần lực không thể so sánh với nhau, tinh thần lực mới là tiêu chuẩn khảo sát sức chiến đấu của một Tinh giả.

Thế nhưng, định luận này tựa hồ đã bị Dương Thiên Lôi đánh vỡ.

Trong lòng mọi người bắt đầu sinh cổ kị, một Tinh giả cấp ba chỉ dựa vào lực lượng thân thể đã đẩy lùi được Tinh giả cấp năm đại thành, lại chủ phòng ngự, đây là khái niệm như thế nào? Điều này có khả năng sao?

Giải thích duy nhất đó chính là Dương Thiên Lôi đã sử dụng linh đan diệu dược nào đó!

- Thổ Nguyên Thuần!

Hoàng Phi Long hét lớn một tiếng, tinh thần lực hệ thổ nồng đậm bạo phát một lần nữa, thân thể nhoáng lên, nhất thời giống như hóa thân thành một đầu hoàng long, mang theo một đạo tàn ảnh, chuyển về phương hướng khác trên lôi đài.

Ầm ầm... Tiếng nổ bạo phát một lần nữa dưới hai chân Dương Thiên Lôi, một kiếm, vẫn là một kiếm đơn giản trực tiếp như trước, lần thứ hai như thiểm điện công kích về phía Hoàng Phi Long.

Lần này, Hoàng Phi Long không dám ngạnh kháng, thân thể nhất thời di động cực nhanh, chuyển sang một bên, thế nhưng bóng dáng của Dương Thiên Lôi giống như bóng hình đuổi theo, mũi kiếm thủy chung bám sát Hoàng Phi Long.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ lôi đài đều là bóng dáng của hai người, tinh thần lực của Hoàng Phi Long đã vận chuyển tới cực hạn, khí trường bàng bạc trải rộng quang thân thể, thế nhưng vẫn như trước khó có thể hoàn toàn tách ra được công kích của Dương Thiên Lôi, đối với Dương Thiên Lôi hấn quả thực không có cách nào ứng phó. Mỗi lần ngăn cản một kích của Dương Thiên Lôi hấn đều lão đảo một cái, tay trái đau nhức không thôi.

Bất quá, làm hấn kỳ quái chính là, Dương Thiên Lôi đắc thủ một lần sẽ hơi dừng lại một chút, chờ khi Hoàng Phi Long điều chỉnh tốt mới phát động công kích cuồng bạo một lần nữa.

Không ai hoài nghi, nếu như tại thời điểm bộ pháp của Hoàng Phi Long đại loạn, Dương Thiên Lôi nhân cơ hội công kích mà nói, Hoàng Phi Long tất nhiên không chịu nổi, chỉ có đại bại.

Sự thực đích xác là như vậy, thế nhưng Dương Thiên Lôi với thân thể tràn ngập lực lượng cuồng bạo, muốn đại chiến trăm nghìn hiệp, thật vất vả mới bắt đầu tỷ thí, sao có thể dễ kết thúc nhanh như vậy.

Sau một lát, Hoàng Phi Long đã lau đầu đầy mồ hôi, dưới sự bất đắc dĩ, hai tay cầm khiên chắn, bắt đầu toàn lực phòng thủ, chỉ có phòng thủ, gắt gao phòng thủ mới có thể ngăn chặn được công kích cuồng bạo của Dương Thiên Lôi.

Thấy một màn như vậy, Dương Thiên Lôi không nói hai lời, rất có phong độ cài Thương Viêm Kiếm vào vỏ, bàn tay trần đánh về phía Hoàng Phi Long!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm... Tiếng nổ kinh thiên vang lên liên tiếp, Dương Thiên Lôi dùng chưởng đánh vào Hoàng Phi Long không ngừng nghỉ.

Hoàng Phi Long giống như con rùa chui trong xác, trốn sau tấm chắn, thống khổ thừa nhận công kích của Dương Thiên Lôi.

Hắn không cam lòng, rất không cam lòng, cho dù là thua cũng không hề bận tâm, hắn đều không cam lòng! Bởi vì hấn kết luận, lực lượng Dương Thiên Lôi thể hiện ra hiện tại căn bản không phải thuộc về Dương Thiên Lôi, mà là do linh dược ban tặng, khuôn mặt đen kịt của Dương Thiên Lôi là minh chứng tốt nhất.

Linh dược, bất luận loại linh dược nào tuy rằng có thể thay đổi thể chất của Tinh giả, thế nhưng trong trí nhớ của hấn không hề tồn tại loại linh dược có thể đề cao lực lượng của thân thể vĩnh viễn, chỉ cần khi hiệu quả dược liệu qua đi, Dương Thiên Lôi sẽ mất đi lực lượng thân thể cường đại kia, đó chính là thời điểm hấn chuyển bại thành thắng, vì vậy phải phòng thủ chặt chẽ, đó mới là hi vọng duy nhất của hấn.

...

- Điều này không công bằng!

Lôi Hoành ngồi trong đoàn thành viên trừ bị tỷ thí người mới đứng bật dậy, vẻ mặt oán giận, hét lớn:

- Dương Thiên Lôi bằng vào hiệu dụng của linh dược, tạm thời đề cao lực lượng thân thể của chính mình, cho dù thắng được tỷ thí cũng không phải là thực lực của hấn, ta nghĩ trận tỷ thí này không được tính.

- Cái này...

Một lão giả hơi trầm ngâm, nhẹ giọng nói:

- Đích xác có thiếu công bằng, bất quá quy tắc của chúng ta không quy định không được dùng linh dược, vì vậy...

- Quy tắc là người định ra, mục đích của tỷ thí người mới là chọn lựa ra tinh anh trọng điểm bồi dưỡng cho học viện, nếu không phải như vậy quyết đấu công bình còn có ý nghĩa gì sao? Chúng ta thân là thành viên của đoàn trừ bị, cũng phải suy nghĩ cho các tuyển thủ tham gia dự thi, ta nghĩ Lôi Hoành nói rất đúng, trận tỷ thí này không đúng với tinh thần tỷ thí người mới, nên lập tức ngừng lại!

Một thành viên trong ban trừ bị tỷ thí nghiêm túc nói, rõ ràng đứng cùng lập trường với Lôi Hoành.

- Các người nghĩ sao?

Lão giả hiển nhiên là đội trưởng, sau khi hơi suy tư một chút, nhìn về phía mấy thành viên trong ban trừ bị hỏi.

- Ta tán thành cách nói của Lôi Hoành và Ngô lão sư, ngừng tỷ thí lại!

- Ta cũng tán thành!

Mọi người đều phát biểu cái nhìn của chính mình.

- Được rồi, nếu như mọi người đều đã nhất trí, như vậy quyết định, Lôi Hoành, người đi ngừng trận đấu lại!

- Tốt!

Trên mặt Lôi Hoành bỗng nhiên hiện lên một tia vui mừng, từ chỗ ngồi bước về phía trước, nhẹ nhàng nhảy một cái, nhất thời bay về phía lồi đài, người đang giữa không trung, mở miệng hét lớn:

- Dương Thiên Lôi, dừng tay!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Dương Thiên Lôi không nói lời vô ích, toàn thân nhất thời giống như thuận mã, hóa thành một đạo cầu vòng, giản đơn

- Hử? Lôi Hoành? Dừng cái con mẹ người a, đây là tỷ thí, người cho người là ai? Người bảo lão từ dừng tay thì dừng tay?

Dương Thiên Lôi liếc mắt nhìn thấy cái mặt trư nghếch lên trời, tràn đầy ngang ngược kiêu ngạo của Lôi Hoành, trong lòng thầm mắng, thân hình vẫn liên tục như trước, không hề để ý dù chỉ một chút.

Lôi Hoành hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên hạ xuống chính giữa Dương Thiên Lôi và Hoàng Phi Long, một quyền đánh ra.

Tinh thần lực thuộc tính kim cuồng bạo mang theo khí sát phạt vô cùng cường đại va chạm với nắm tay của Dương Thiên Lôi.

Oanh một tiếng nổ, thân hình của Lôi Hoành chỉ hơi nhoáng lên, Dương Thiên Lôi thì liên tục bật lui hai bước mới ngừng lại được thân hình.

- Còn không mau dừng tay?

Sau khi đánh một quyền bức lui Dương Thiên Lôi, trên mặt Lôi Hoành không hề có một chút vẻ vui mừng nào, ngược lại khiếp sợ, vội vàng hét lên một lần nữa.

- Dựa vào cái gì?

- Còn phải nói nữa sao? Người dùng linh đan diệu dược tạm thời đề cao lực lượng thân thể của chính mình, bất cứ người nào cũng có thể nhìn ra được, người đã vi phạm vào tôn chỉ của tỷ thí người mới, đối với các tuyển thủ dự thi khác hoàn toàn không công bằng.

- Làm học viện đệ nhất đế quốc Cát Ương, tỷ thí người mới đối với mỗi người chúng ta mà nói đều là một lần cơ hội khó có được, đây là cơ hội cạnh tranh hoàn toàn công bình, công khai, người đầu cơ trục lợi thắng được tỷ thí còn có ý nghĩa gì nữa? Tỷ thí người mới chính là lựa chọn học viên ưu tú nhất cho học viện, không phải lựa chọn linh dược. Tổ trừ bị chúng ta quyết không cho phép kẻ chỉ có tài năng bình thường dựa vào linh đan diệu dược thắng lợi, người đây là bóp chết thiên tài!

- Vì vậy, chúng ta nhất trí quyết định, trận tỷ thí này vô hiệu!

Cái mặt trư nghếch cao cái mũi lên trời của Lôi Hoành mang theo cuồng ngạo nhất quán, nhưng lúc này lại lộ vẻ chính khí nghiêm nghị, trong ánh mắt mang theo một tia phần nộ xuất phát từ chính nghĩa, lời nói rõ ràng, nói năng có khí phách.

Trên khán đài nhất thời bạo phát một trận gây rối, Lôi Hoành đã thành công khơi mào được sự bất mãn của mọi người, thu được sự tán thành của tuyệt đại đa số người. Bằng vào vũ khí chuyên dụng của Tinh giả cường đại thắng lợi, theo lý theo tình còn có thể bỏ qua, dù sao chỉ cần có thể sở hữu vũ khí đó chính là tượng trưng cho thực lực vĩnh cửu, hề nhưng linh đan diệu dược lại khó có thể tiếp thu.

- Linh dược?

Tuy rằng Dương Thiên Lôi hận không thể lập tức đánh tên này thành đầu heo, thế nhưng suy nghĩ cẩn thận lại để lộ một tia mỉm cười kỳ dị, khóe miệng hơi nhếch lên, không phủ định nhìn Lôi Hoành, nhẹ giọng nói:

- Được rồi, vô hiệu thì vô hiệu, vậy có phải muốn tiến hành tỷ thí một lần nữa?

- Dương nhiên!

Lôi Hoành mỉm cười đáp lời.

- Lúc nào?

- Chờ thời điểm được hiệu của người tan đi!

- Vậy khi được hiệu của ta đã qua, hiện tại có phải bắt đầu được rồi?

- Hừ, người qua là có thể qua sao? Người coi thường tất cả mọi người là kẻ ngu si? Trận tỷ thí này, tổ trù bị chúng ta sẽ an bài thời gian!

Lôi Hoành lạnh lùng nói.

- Ta không cho rằng như vậy? Chỉ là cái đầu bị nước vào của người nghĩ vậy, chính là bị lừa đá mà thôi!

Dương Thiên Lôi nhếch nhếch miệng, khinh thường nói. Không hề để ý tới Lôi Hoành đang nổi giận, thân hình nhẹ nhàng nhảy lên, nhất thời giống như chim yến lướt qua, nhẹ nhàng không gì sánh được bay lên trời, xẹt qua một đường vòng cung duyên dáng, tiêu sái tới cực điểm trở về trước mặt Trương Tử Hàm, kéo tay Trương Tử Hàm có điểm sừng sờ, trực tiếp bước ra ngoài.

Phong Mã Ngưu còn muốn nói cái gì, thế nhưng còn chưa nói ra khỏi miệng, nhìn bóng lưng của Dương Thiên Lôi đi xa, hơi lắc đầu:

- Lão đại, thực sự đã ăn linh dược sao?

Dưới ánh mắt nhìn kỹ của mọi người, sau khi đi khỏi sân đấu, Trương Tử Hàm nhìn Dương Thiên Lôi không có một chút biểu tình phật lòng, nhin không được hỏi:

- Tiểu Lôi, người thực sự ăn linh dược sao? Rốt cuộc là ăn cái gì?

Tuy rằng Dương Thiên Lôi không phủ nhận ăn linh dược trên lời đài, thế nhưng Trương Tử Hàm mơ hồ cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, cộng thêm hai ngày nay cơ bản năng ở cùng một chỗ với Dương Thiên Lôi, tối ngày hôm qua xa nhau cũng là tới tận khuya, hơn nữa Trương Tử Hàm cũng không cho là Dương Thiên Lôi sẽ ăn linh dược vì tỷ thí.

- Tham ô nghìn năm a, thân ái!

Dương Thiên Lôi nhìn ánh mắt thân thiết của Trương Tử Hàm, khóe miệng mang theo nụ cười xấu xa, nhẹ giọng nói.

- Đừng nói vậy, nói cho ta biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

- Nghiêm ngặt mà nói có vẻ như đúng là ta đã ăn linh dược... Vì vậy, nếu như Lôi Hoành đã nói như vậy, ta cũng không cần phải phủ nhận!

- Vậy người rốt cuộc ăn cái gì?

- Tàng đá, tàng đá màu đen bị ta ăn tươi!

Dương Thiên Lôi ghé sát bên tai Trương Tử Hàm, nhẹ giọng nói.

- Cái gì?

Trương Tử Hàm nhất thời thất kinh.

- Đừng kích động... Đích xác có điểm thần quái, bất quá ta cũng không hiểu lắm, ta chỉ ôm nó ngủ, sáng sớm hôm nay đã không nhìn thấy nó nữa rồi, mà ta lại biến thành màu đen giống như nó, thực sự quá mức mơ hồ hồ!

Dương Thiên Lôi lắc đầu nói.

- Người... Còn ăn cái gì khác hay không?

Trương Tử Hàm không thể tin được, tiên thảo linh vật có thể ăn, nhưng khối đá lớn màu đen ngay cả Dương lão cũng không có biện pháp luyện hóa cũng có thể ăn sao? Điều này thực sự quá khó có thể tin tưởng.

- Không có! Không cần nghĩ nhiều như vậy, dù sao bí mật trên người ta cũng không phải chỉ một hai cái, chỉ cần không phải là chuyện xấu là tốt rồi. Ta

có thể xác định, thực lực của ta đã đề cao rất nhiều! Ta đã rất mạnh rồi! Hắc hắc, thân ái... Đừng quên ước định của chúng ta ha!

- Phi!

Trương Tử Hàm khẽ gất một ngum.

- Người cho rằng người rất mạnh sao? Để ta cho người hiểu rõ, người có bao nhiêu “mạnh”!

Ánh dương quang chính ngó chiếu vào làn da trắng nõn như bạch ngọc của Trương Tử Hàm, nàng mang theo một nụ cười e thẹn, dưới ánh mặt trời chói lọi có vẻ như thánh khiết mà thanh thuần, vẻ khẽ gất hôn dỗi của nàng tản ra sức quyến rũ vô cùng kinh người, để Dương Thiên Lôi có điểm dừng sờ.

- Tốt! Ca... Ta nhất định để nàng biết ta có bao nhiêu mạnh! Vô luận là phương diện gì!

Dương Thiên Lôi không kim lòng được trêu đùa.

Nhất thời tiếng vui cười tức giận mắng mỏ, hai người người đuổi ta chạy, rất nhanh trở về ký túc xá của Dương Thiên Lôi.

Tâm tình của Trương Tử Hàm rất tốt, nhìn Dương Thiên Lôi giống như kỳ tích chỉ trong một ngày một đêm trở nên mạnh mẽ, tâm tình của nàng cũng vui vẻ thay hẳn. Nhất là loại chuyện gần như thần quái nhưng lại xác thực xảy ra trên người Dương Thiên Lôi để tâm tình của nàng càng tốt hơn. Bởi vì nàng biết, loại dị năng thiên phú này đã tạo thành lợi thế quan trọng cho Dương Thiên Lôi trên con đường trở thành cường giả, cũng chính là đòn sát thủ sinh tồn của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Không phải ta mạnh, mà là người quá yếu!

Thịch thịch thịch thịch thịch thịch thịch... Liên tiếp có tiếng quyền cước va chạm từ trong tiểu viện của Dương Thiên Lôi truyền ra.

Hai người vừa mới trở lại ký túc xá, Trương Tử Hàm đã khẩn cấp bắt đầu tiến hành công kích, nàng muốn cho Dương Thiên Lôi hiểu rõ, cái gì mới là mạnh, nàng muốn cho Dương Thiên Lôi một đạo lý, bất luận thời điểm nào cũng không thể để tự tin bành trướng thành tự đại.

Lúc này Dương Thiên Lôi không hề có bất cứ lưu thủ nào, lực lượng thân thể đã phát huy tới cực hạn, thể nhưng Dương Thiên Lôi nguyên bản nghĩ chính mình đã rất mạnh trước mặt Tử Hàm muội muội nhìn qua vô cùng nhu nhược lại không hề chiếm được một chút điểm tiện nghi nào. Trương Tử Hàm không hề né tránh, ngược lại từng quyền từng quyền cứng đối cứng với Dương Thiên Lôi.

Trương Tử Hàm đã ngưng tụ tinh thần lực cường đại vào đôi bàn tay trắng như ngọc, khi thì cuồng bạo như biển gầm xung thiên, trực tiếp đẩy lui Dương Thiên Lôi, khi thì liên miên không dứt giống như nước sông, hóa giải lực lượng trong mỗi một quyền cước của Dương Thiên Lôi thành vô hình, đáp lại công kích của Dương Thiên Lôi hoàn toàn thành thạo, tựa hồ không tốn bao nhiêu sức.

Điều này khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy khó chịu không gì sánh được, thể nhưng vô luận hắn nỗ lực như thế nào, thủy chung cũng không thể đẩy được Trương Tử Hàm lui về phía sau nửa bước.

Sau nửa canh giờ trôi qua, Dương Thiên Lôi toát mồ hôi đầm đìa, phiền muộn dừng công kích lại, nhìn Trương Tử Hàm chỉ có một chút mồ hôi, cảm thấy tức nghẹn.

- Còn nghĩ chính mình rất mạnh sao?

Trương Tử Hàm để lộ nụ cười ngọt ngào, trong ánh mắt mang theo một tia khiêu khích, trêu tức nói.

- A... Thân ái, không nghĩ tới nàng lại mạnh như vậy!

- Biết là tốt rồi, một hồi thắng lợi nho nhỏ người đã nghĩ mình lên trời rồi, cho người điểm màu sắc, người đã nghĩ mở phường nhuộm!

- Khụ khụ...

Nhìn vẻ đắc ý trên mặt Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi rất không nói gì, bất quá cũng rất hưng phấn, muội muội tinh khiết đáng yêu như vậy, xem ra dưới sự dạy dỗ của chính mình đã trở nên hài hước hơn nhiều rồi.

- Kỳ thực, không phải ta mạnh, mà là ngươi quá yếu!

Biểu tình của Trương Tử Hàm biến đổi, vỗ vỗ đầu Dương Thiên Lô, làm bộ dáng của trưởng giả nói:

- Lực lượng thân thể của ngươi xác thực rất mạnh, Hoàng Phi Long tu vi Tinh giả cấp năm đại thành đích xác khó có thể chịu đựng được công kích của ngươi, thế nhưng ngươi ngẫm lại xem, dưới công kích cuồng bạo của ngươi, hân có thụ thương hay không? Không có!

- Lực lượng thân thể có cường đại hơn nữa thì chung quy vẫn là ngoại lực. Nó không thể giống như tinh thần lực, trực tiếp đánh vào trong cơ thể của địch nhân, tạo thành thương tổn trực tiếp. Ngươi có thể chiến thắng được Hoàng Phi Long là bởi vì tốc độ của ngươi, lực lượng thân thể của ngươi đã đạt tới cực hạn của Tinh giả cấp năm đại thành, để hân ứng phó một mối, không thể đánh trả. Thế nhưng nếu hân buông tha phòng thủ, dùng tinh thần lực liều mạng với ngươi thì sẽ là tình huống như thế nào?

- Ngươi không thể bởi vì lực lượng thân thể mạnh đã ý lại, Tinh giả, cường đại chân chính vẫn như trước chính là tinh thần lực! Chống lại lực đánh và lực công kích của thân thể ngươi hiện tại đối phó với Tinh giả dưới cấp năm đại thành không có vấn đề, nhưng chống lại ta, hoặc là Tinh giả cấp năm đỉnh phong lại tạo thành tác dụng phi thường bé nhỏ!

Lời nói của Trương Tử Hàm khiến tự tin vốn cực độ bành trướng giống như chú ngựa hoang chạy trên đồng cỏ của Dương Thiên Lô trong nháy mắt sụp đổ. Trên lời đài, một lần đối công cứng rắn với Lôi Hoành, tuy rằng hân chịu thua thiệt một chút, nhưng Dương Thiên Lô vẫn tự tin đánh một trận với Lôi Hoành. Thế nhưng hiện tại xem ra, Lôi Hoành lúc đó chỉ là ngăn cản công kích của chính mình mà thôi, căn bản không hề ứng phó toàn lực. Tuy rằng Lôi Hoành ngang ngược kiêu ngạo, nhưng hân đại biểu cho đoàn trừ bị đứng ra, hân chưa dám dă thương chính mình ngay trên lời đài.

- Bất quá, ngươi cũng không cần phải thất vọng, phải biết rằng ngươi mới chỉ là Tinh giả cấp ba, có thể có thành tích hiện tại đã là ngoài dự liệu của mọi người. Thân thể của ngươi cường hân, tốc độ tu luyện sau này tự nhiên nhanh hơn. Được rồi, rửa mặt tắm rửa, thay đổi y phục, chúng ta đi ăn cơm, ta... Có chút đói bụng rồi, kỳ quái, thùng cơm ngươi, vì sao ngày hôm nay không kêu đói bụng?

Nhìn quần áo ướt đầm mồ hôi của Dương Thiên Lô, Trương Tử Hàm có điểm nghi hoặc nói.

- A... Hình như thực sự không có cảm giác đói, nàng đã đói bụng, vậy chúng ta phải đi ăn cơm rồi, bất quá... Ta chỉ còn lại một bộ quần áo này, những cái khác đều hỏng hết rồi!

- Vậy ngươi đi rửa mặt tắm rửa, ta dẫn ngươi đi mua, thuận tiện đi ăn luôn!

...

Học viện Cực Dương là hình thức quản lý kiểu phong bế. Tất cả học sinh, vô luận là thân phận như thế nào, công chúa vương tử cũng tốt, bình dân bách tính cũng được, một khi trở thành học sinh của học viện Cực Dương, nhất định phải tiến vào trong trường học tập, hơn nữa một năm chỉ có hai kỳ nghỉ, nghỉ đông và nghỉ hè. Mấy ngày nay nếu như không phải là tỷ thí người mới diễn ra, người bình thường căn bản không cho phép tiến vào trong học viện Cực Dương, đương nhiên, tất cả các học sinh cũng không chuẩn bị rời khỏi trường.

Nguyên nhân chính là như vậy, toàn bộ học viện Cực Dương có thể nói chính là một xã hội sinh hoạt thu nhỏ, đồ dùng cần thiết, như quán trà nước, nhà hàng các loại, cái gì cần cũng có, chỉ cần ngươi muốn, trên cơ bản đều có thể mua được. So với Cực Dương Thành mà nói, điểm khuyết thiếu duy nhất chính là những nơi phong nguyệt truy lạc và đồ quán chơi bạc mà thôi.

Bất quá những địa phương này đối với Dương Thiên Lô mà nói hoàn toàn là xa lạ. Người này từ lúc tiến vào trong học viện Cực Dương tới nay, tất cả thời gian trên cơ bản tiêu phí vào tu luyện.

Ăn, cho tới bây giờ đều là ăn miễn phí, thực đường đủ cho học sinh ăn no, quần áo mặc cho tới bây giờ hân đều lấy ba bộ y phục học viện phát cố định mỗi kỳ để thay đổi, về phần vũ khí trang bị các loại, người này càng một nghèo hai trắng, chưa bao giờ từng hỏi thăm. Nếu như người nào cũng giống như Dương Thiên Lô, thương điểm của học viện Cực Dương đã sớm đóng cửa rồi.

Trương Tử Hàm dẫn theo Dương Thiên Lô đi tới khu thương nghiệp phồn hoa náo nhiệt nhất học viện Cực Dương.

Lúc này vừa vặn là chính ngọ, vòng đi đầu ngày hôm nay đã kết thúc, khu thương nghiệp chính vào thời điểm náo nhiệt nhất.

- Ta khát... Vì sao lại náo nhiệt như vậy?

Dương Thiên Lô vừa mới tiến vào cửa lớn khu thương nghiệp liền bị cảnh tượng phồn hoa trước mắt chấn động thật sâu. Người này từ khi bắt đầu tiến vào học viện Cực Dương tới nay, hơn sáu năm vẫn không hề biết học viện Cực Dương còn có một chỗ như thế này. Trong trí nhớ của hân chỉ có thao trường thân luyện, phòng học, ký túc xá, thực đường, chỉ có mấy địa phương đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Gặp gỡ (thượng)

Trong khoảng thời gian này, Dương Thiên Lôi thu được cuộc sống mới một lần nữa, quá mức bận rộn tu luyện, đề cao thực lực của chính mình, hơn nữa có đại mỹ nữ Từ Hàm muội muội làm bạn, người này thực sự không hề cảm thấy đặc biệt buồn chán.

- Náo nhiệt? Ở đây mỗi ngày đều như vậy?

Thấy biểu tình giật mình của Dương Thiên Lôi, Từ Hàm muội muội vô cùng kinh ngạc.

- Như vậy còn không náo nhiệt? So với vườn trường và ký túc xá quanh quẩn rõ ràng náo nhiệt hơn rất nhiều. Không nghĩ tới trong học viện của chúng ta còn có một địa phương phồn hoa như vậy...

Dương Thiên Lôi dừng lại trước một con đường lớn rộn ràng nhộn nhạo, học sinh của học viện túm năm tụm ba qua lại, hai bên đủ loại thương điểm, mang theo một tia mỉm cười hưng phấn.

- Ngươi không phải là chưa từng tới nơi này đây chứ?

- A... Hình như là chưa từng tới. Thân ái, đi, chúng ta vào nhìn một chút!

Dương Thiên Lôi nói, liền khẩn cấp lôi kéo Trương Từ Hàm vào trong đoàn người.

Trương Từ Hàm đi theo phía sau Dương Thiên Lôi, nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng dĩ nhiên rất không hiểu hiện lên một tia thương xót.

Sáu năm, tròn sáu năm, hắn dĩ nhiên không hề biết học viện Cực Dương đó khu thương nghiệp này tồn tại! Có thể tưởng tượng được, suốt sáu năm qua hắn sống như thế nào!

Hiện tại, rốt cuộc hắn đã đột phá Tinh giả cấp một, đồng thời trong thời gian ngắn ngủi hơn một tháng, tấn cấp tới cảnh giới cấp ba đỉnh, càng kinh khủng hơn chính là thể chất kinh người và sức chiến đấu cường hãn của hắn! Một Tinh giả cấp ba, đối mặt với đồng đẳng Tinh giả cấp bốn, cấp năm, mạnh mẽ đánh thắng vào hai mươi lăm cường của tỷ thí người mới, chiến thắng rất nhiều đối thủ nguyên bản tất cả mọi người đều cho rằng căn bản không có khả năng chiến thắng!

Nhưống mày, kiểm tra khỏi vỏ!

Hắn, thông qua kiên trì và nỗ lực suốt sáu năm như một của chính mình, rốt cuộc đã triển lộ ra phong mang vốn thuộc về hắn, một lần nữa đoạt lại vinh quang và quang hoàn thuộc về hắn.

- Dương Thiên Lôi, Trương lão sư!

Đúng lúc này, một thanh âm non nớt bỗng nhiên từ trong đám người nhộn nhạo rộn ràng truyền tới.

- Hử?

Dương Thiên Lôi vô cùng kinh ngạc, nhìn thấy một đám tiểu la ly, chừng năm sáu người cầm đồ ăn vặt trong tay, đồng thời chạy tới trước mặt bọn họ. Đám tiểu la ly này có một chút ấn tượng, hiện tại chính là đồng học của hắn.

- Dương Thiên Lôi, ngươi thực lợi hại a, dĩ nhiên tấn cấp tới hai mươi lăm cường rồi, toàn bộ đồng học ban của chúng ta đều tới cổ vũ cho ngươi!

Tiểu cô nương vừa mới kêu gọi lúc này ngửa khuôn mặt hồng hào, vẻ mặt sùng bái nhìn Dương Thiên Lôi nói.

- Dương Thiên Lôi, ngươi hiện tại chính là thần tượng của chúng ta ha!

- Dương Thiên Lôi, sau khi ta trưởng thành ta làm nàng dâu của ngươi được hay không?

- Ta cũng muốn nàng dâu của ngươi!

- Ta cũng muốn, ta cũng muốn! Chúng ta đều làm nàng dâu của ngươi có được hay không?

Mấy tiểu la ly ồn ào náo nhiệt vây xung quanh Dương Thiên Lôi, cả đám ngửa cái đầu nhỏ, khuôn mặt phấn hồng non nớt tràn đầy hưng phấn, kích động và sùng bái, cầm lấy y phục của Dương Thiên Lôi lôi kéo không ngừng nghỉ.

Tình cảm nhiệt liệt này khiến Trương Từ Hàm buồn cười. Trong lòng mấy tiểu cô nương này căn bản không hề biết hai chữ nàng dâu này đại biểu cho cái gì, các nàng chỉ là thích và sùng bái đối với Dương Thiên Lôi mà thôi, sùng bái đối với cường giả.

Bất quá, trên khuôn mặt thanh tú của Dương Thiên Lôi cũng lộ ra nụ cười phi thường đặc sắc, khóe miệng sắp nứt lên tận lỗ tai rồi, rõ ràng là bộ dáng tiểu nhân đắc chí.

Loại cảm giác thần tượng này dễ tâm hư vinh cường đại tiềm tàng sâu trong nội tâm của hần triệt để bạo phát, loại cảm giác này đối với hần mà nói thực sự quá mức sáng khoái rồi, trực tiếp xuyên thấu tận xương tủy. Trên Địa Cầu, hần vốn là một cô nhi, về hèn mọn trong mắt của hần bất quá là để mọi người chú ý tới hần mà thôi, vượt lên tịch mịch vắng vẻ, cô độc mà bàng hoàng trong lòng hần mà thôi, hần cần quan quan ái, cho dù không ai quan sái, chỉ cần quan tâm một chút cũng được rồi.

Dùng bộ sắc mặt vô cùng đặc ý, nhìn nhìn thoáng qua Trương Tử Hàm hơi hơi cao một chút so với chính mình, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên hiện lên một tia mỉm cười hèn mọn, khom thắt lưng xuống, để một đám tiểu cô nương đẩy qua phía trước, nói nhỏ một câu bên tai của các nàng, nhất thời đám tiểu cô nương đều nhìn về phía Trương Tử Hàm, về mặt thất vọng, mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

- Được rồi! Mọi người nhanh nhanh đi chơi đi, ta cùng với Trương lão sư còn có việc!

Dương Thiên Lôi quay về phía mấy tiểu cô nương thất vọng nói, nói xong liền kéo theo Trương Tử Hàm với vẻ mặt không giải thích được, tiến sâu vào trong con phố sầm uất, để lại đám tiểu cô nương vẫn khuôn mặt tràn đầy thất vọng nhìn theo.

- Người nói với các nàng cái gì? Vì sao ta thấy nhãn thần các nàng nhìn ra có điểm là lạ?

Trương Tử Hàm không giải thích được, không rõ vì sao các tiểu cô nương vừa rồi còn hứng chí bùng bùng lại đột nhiên chuyển tình bộ dạng buồn khóc, hơn nữa nhãn thần nhìn về phía chính mình phi thường kỳ quái.

- Hắc hắc, cũng không nói cái gì, ta chỉ là nói cho các nàng, ta đã có nàng dâu rồi!

Trương Tử Hàm nghe được Dương Thiên Lôi nói đã có nàng dâu rồi, kim lòng không được có chút kích động, không trải qua đại não liên hồi:

- Người có nàng dâu rồi? Ai nha?

- Hắc hắc... Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt!

Dương Thiên Lôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Dương Thiên Lôi, trong ánh mắt mang theo một tia giao hoạt.

- Dương Thiên Lôi!

Trương Tử Hàm nhất thời hiểu chuyện gì đã xảy ra, trách không được đám tiểu cô nương kia nhìn chính mình có chút là lạ, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên đỏ bừng, trong lòng nổi giận, Cửu Âm Bạch Cốt Trảo không chút do dự thi triển ra, giống như thiểm điện chớp tới lỗ tai Dương Thiên Lôi.

Chỉ là Dương Thiên Lôi đã sớm có chuẩn bị, xẹt một tiếng tron trượt còn hơn cá chạch, khom lưng, cúi đầu, lách mình, hành văn liền mạch lưu loát, gân mạch cơ thể đã rèn luyện trăm phần trăm tại giờ khắc này đã phát huy tới cực hạn, thân thể nhẹ nhàng phiêu dật, giống như thiểm điện,

Chỉ là, trong nháy mắt Dương Thiên Lôi né tránh, bên người hần vừa vặn có một thiếu nữ bước qua, bởi vì tốc độ quá nhanh, khoảng cách giữa hai người lại quá gần, thiếu nữ kia căn bản không kịp né tránh, Dương Thiên Lôi cũng không kịp phanh lại, bịch một tiếng, trực tiếp đụng vào nhau.

- A!

Thiếu nữ nhất thời kêu lên sợ hãi.

Trong nháy mắt trước mặt truyền tới cảm giác mềm nhũn và tràn ngập co dãn, Dương Thiên Lôi nhìn thấy được đôi ngọn núi cao ngất được che bởi áo màu vàng nhạt, bên dưới lớp áo kia rất no đủ, rất tròn, còn có khe rãnh tuyết trắng thật sâu, một mùi hương sử nữ say người trực tiếp truyền vào trong mũi Dương Thiên Lôi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Gặp gỡ (hạ)

“Núi đồi” vô hạn hào, tuy rằng trong lòng Dương Thiên Lôi biết không ổn, nhưng vẫn có chút chờ người.

Thấy câu “tri phong cao, văn hương thức nữ nhân”. (^^ Nhìn ngực và mùi hương biết hàng)

Tuy rằng còn chưa nhìn thấy nữ nhân vô tình bị chính mình đụng phải củ cải trắng rồi cuộc lớn lên như thế nào, nhưng từ đôi bánh bao mềm mại, đầy tính co dãn kia, lại còn bộ ngực sữa tỏa ra mùi hương sử nữ mê người, Dương Thiên Lôi liền biết người này nhất định là mỹ nữ.

Trong nháy mắt khi Dương Thiên Lôi ngây người, bộ ngực sữa cao cao hở ra kia bỗng nhiên rời xa, tốc độ kinh người.

- Muốn chết!

Đúng lúc này truyền tới thanh âm gầm lên của một nam nhân, cùng với đạo tinh thần lực cường đại bỗng nhiên công kích vào Dương Thiên Lôi.

Khí trường kinh khủng vượt qua tất cả đối thủ Dương Thiên Lôi đã từng gặp qua, dĩ nhiên để hắn sinh ra loại cảm giác không thể né tránh.

- Cao thủ!

Đây chính là cảm giác đầu tiên của Trương Tử Hàm, nàng đã có tu vi Tinh giả cấp sáu đỉnh phong, nhưng căn bản không thể chống lại.

Trong nháy mắt này, Trương Tử Hàm không hề có bất cứ do dự nào, tinh thần lực bùng nổ cuồng vận chuyển, giống như thiểm điện vọt tới trước người Dương Thiên Lôi, vì hắn đón đỡ một kích kinh khủng kia.

- Dừng tay!

Đúng lúc này, một đạo thanh âm không uất không giận, tràn ngập uy nghiêm lại êm tai dị thường bỗng nhiên vang lên.

Trương Tử Hàm đã chuẩn bị tốt tinh thần bị thương chọc cảm thấy áp lực nhẹ bằng, toàn thân cường ngạnh dừng lại.

Thẳng cho tới lúc này Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm mới nhìn rõ người kia.

Chỉ thấy kia là một nữ hài đại khái bằng tuổi với Trương Tử Hàm, có lẽ là vì nguyên nhân địa phương khó xử kia bị Dương Thiên Lôi dụng phải, trên khuôn mặt trắng mịn như tuyết của nàng mang theo một tia đỏ ửng, nhưng hai tròng mắt trong trẻo lạnh lùng của nàng lại yên lặng một cách kỳ lạ, lắng đọng lại trên người Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm, không tức không giận.

Thoạt nhìn toàn thân, xuất thần như tiên, ngạo thế mà đứng, giống như tiên từ từ chín tầng trời hạ phàm, kẻ khác không dám nhìn gần. Quần áo màu tím của nữ hài đón gió lất phất bay, mái tóc đen dài thả lỏng, từ sam như hoa, tóc dài như bực, thanh nhã mỹ lệ nói không hết lời, cao quý thoát tục.

Không xa hoa, không hạ thấp, nhưng quý khí bức người, tự thân ẩn chứa một cỗ uy nghiêm.

Mà bên cạnh thân thể nàng lại có một trung niên nhân nhìn như bình thường, như vẻ mặt vô cùng âm trầm. Trung niên nhân này chính là người vừa định xuất thủ giáo huấn Dương Thiên Lôi.

- Tiểu tử, con mắt của ngươi mù rồi sao? Còn không mau quỳ xuống cầu xin tha thứ? Nếu như không phải tâm địa công... Tiểu thư thiện lương, ngươi, hiện tại đã là một bộ tử thi!

Ánh mắt của trung niên nhân kia mang theo sát ý nồng đậm dị thường, trong ánh mắt tràn ngập vẻ xem thường, bộ dáng lãnh khốc như nhìn con kiến hôi, dừng lại trên người Dương Thiên Lôi.

- Xin lỗi, hắn không phải cố ý...

Trương Tử Hàm vội vàng nói.

- Quý xuống!

Trung niên nhân lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi băng lãnh mà tàn khốc, quanh thân tỏa ra uy áp cường đại, đồng thời hắn nói ra hai chữ quý xuống, một cỗ khí trường cường đại trống rỗng xuất hiện quanh thân thể Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi, hoàn toàn tập trung vào hai người, phảng phất giống như Dương Thiên Lôi không dựa theo lời hắn nói, lập tức sẽ gặp phải công kích cuồng bạo nhất.

Cường thế, bá đạo, xúc phạm không ai bì nổi! Thế nhưng khí trường cường đại bất ngờ bộc phát lại khiến trong lòng Trương Tử Hàm khiếp sợ.

Thế nhưng, trên gương mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm tại giờ khắc này mang theo phần nộ vô bờ, vô luận bọn họ như thế nào đi nữa, dĩ nhiên có người không thêm phân biệt phải trái như vậy. Chỉ không cẩn thận đụng phải nữ hài kia một chút, cũng đã nói xin lỗi rồi, thế nhưng người này còn bắt Dương Thiên Lôi quỳ xuống, hơn nữa là ở trước mặt bao nhiêu người!

Trong nháy mắt, xung quanh đã có rất nhiều người vây xem. Bất quá không có người nào khuyên can, cả đám tựa hồ như ước gì bão tố càng thêm mãnh liệt một chút.

Khiêu khích, quyết đấu, tại học viện Cực Dương không chỗ nào không có, cũng là chuyện tình tất cả học sinh muốn nhìn thấy nhất.

Chỉ là tình huống ngày hôm nay có chút đặc thù, Trương Tử Hàm, mọi người đương nhiên nhận ra được đệ nhất mỹ nữ của học viện Cực Dương, Dương Thiên Lôi, người đã từng được coi là đệ nhất bạch si, cũng coi như đại danh鼎鼎, thế nhưng mỹ nữ so với Trương Tử Hàm mỗi người một vẻ, không hề phân cao thấp lại không có người nào nhận ra.

Bất quá, uy áp và khí trường cường đại của trung niên nhân kia tỏa ra lại khiến mọi người hiểu rõ, đây chính là cao thủ chân chính! Cao thủ cho dù là Trương Tử Hàm bài danh thứ sáu của học viện cũng không thể kháng cự.

Điều này khiến tất cả mọi người ý thức được, bọn họ sắp gặp một đoạn chuyện hay rồi!

Quý, hay không quý?

Không quý, mọi người không chút nghi ngờ, trung niên nhân kia có thể lập tức đánh Dương Thiên Lôi thương nặng, thậm chí bao gồm cả Trương Tử Hàm trong đó.

Quý, Dương Thiên Lôi lập tức quá mất mặt rồi, đường đường là dòng chính Dương gia, trước mặt thực lực cường đại lại quý gối cầu xin tha thứ, mặc kệ là đúng hay sai, đối với Dương gia mà nói, không cần nghi ngờ chính là một cái tát thật mạnh vào mặt.

- Chúng ta thực sự không phải cố ý!

Trương Tử Hàm cố nén lửa giận trong lòng, đẩy Dương Thiên Lôi ra sau người, chăm chú cầm lấy tay Dương Thiên Lôi, lần thứ hai nói. Nàng biết đối phương rất mạnh, vượt xa tưởng tượng của nàng, nhưng nàng cũng không thể để Dương Thiên Lôi chịu nhục nhã như vậy.

- Ta bảo ngươi quý xuống!

Trung niên lạnh giọng nói một lần nữa, khí trường bàng bạc, cường đại nhất thời càng trở nên cường đại hơn.

- Chúng ta đã xin lỗi, ngươi còn muốn như thế nào?

Rất cuộc Trương Tử Hàm không thể nhẫn nhịn được phần nộ nói, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng bởi vì phần nộ trở nên đỏ bừng bừng, nàng nắm lấy tay Dương Thiên Lôi, không thể không chế có chút run lên nhẹ.

Trương Tử Hàm, thiếu nữ mười tám tuổi, từ nhỏ đã tu luyện trong học viện Cực Dương, tuy rằng được dạy dỗ cẩn thận tất cả các phương diện, văn võ song toàn, nhưng dù sao còn chưa trải qua lễ rửa tội khắc nghiệt của cuộc sống, càng không hề gặp qua loại tình huống như thế này, không tránh khỏi khản trương, không biết làm sao, cũng là chuyện rất bình thường. Bất quá, dù là như vậy, nàng vẫn không hề lùi lại một bước, bóng dáng tinh thể, mềm mại của nàng giống như gà mái xòe cánh bảo vệ gà con, chắn điều hậu hung ác, không thể kháng cự đằng trước.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên cố sức kéo Trương Tử Hàm về phía sau, cánh tay của hắn có lực như vậy, để Trương Tử Hàm không thể kháng cự, trong khoảng khắc, hắn đứng thẳng tắp, giống như một cây tiêu thương, giống như cả ngọn núi cao, không thể lay động, Dương Thiên Lôi nguyên bản ngờ ngác nhìn chăm chú vào thiếu nữ mặc tử y dần dần khôi phục vẻ thanh minh, bỗng nhiên tản mát ra một cỗ khí tức lãnh liệt để Trương Tử Hàm phải khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Cầu nhà người nuôi?

mời xem

Trương Tử Hàm kinh ngạc nhìn Dương Thiên Lôi phảng phất giống như thay đổi một người khác, trong khoảng thời gian ngắn có điểm sững sờ.

Dương Thiên Lôi nhìn cũng không nhìn trung niên nhân, hai tròng mắt màu đen giống như tinh thần giữa bầu trời đêm, lại giống như hai thanh lợi kiếm, tản mát ra quang mang mãnh liệt, nhìn thẳng vào mỹ nữ củ cải trắng, không hề có một chút bối rối, ánh mắt hai người đan vào một chỗ, đủ nhìn nhau mấy hơi thở.

“Con mẹ nó, mỹ nữ thì sao, có đẹp mặt Tử Hàm muội muội?”

Dương Thiên Lôi trầm mặc một tiếng, bỗng nhiên mỉm cười, chỉ chỉ trung niên nhân, nói ra một câu khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ.

- Cầu nhà người nuôi?

- Ngươi nói cái gì?

Trung niên nhân nhất thời nổi giận, muốn xuất thủ. Chỉ là thiếu nữ mặc tử y khoát tay áo, mạnh mẽ dừng lại thân hình đang nổi giận muốn xông lên của trung niên nhân.

- Ngươi không sợ?

Thiếu nữ mặc tử y mỉm cười nói.

- Sợ? Một con chó điên mà thôi, sửa một tiếng nữa lão tử xóa sạch răng chó của nó!

Dương Thiên Lôi không chút sợ hãi nói, đồng thời khi nói, khinh thường nhìn thoáng qua trung niên nhân hầu như đã muốn nổ tung.

- Hắn không biết ngươi là ai, thực không sợ?

Thiếu nữ mặc tử y mỉm cười, rất có ý tứ hàm xúc hỏi.

- Sợ cái lông a... Ý tứ là, ngươi biết ta là ai?

Dương Thiên Lôi vô cùng kinh ngạc, từ trong lời nói của thiếu nữ mặc tử y bắt được một tia dị dạng.

- Dương gia, Dương Thiên Lôi, không phải sao?

Thiếu nữ mặc tử y mỉm cười nói.

Nghe được câu trả lời của thiếu nữ mặc tử y, thần tình nguyên bản vô cùng tức giận của trung niên nhân biến đổi, khí trường cuồng bạo quanh thân thể nhất thời thu liễm.

Người khác còn có thể không biết, thế nhưng hắn làm bảo tiêu của thiếu nữ mặc tử y, lại rất rõ ràng nhìn thấy Dương Thiên Lôi đụng vào bộ vị nào của thiếu nữ mặc tử y, tuy rằng biết rõ Dương Thiên Lôi chỉ là vô tình, thế nhưng loại khinh nhờn như thế này, đối với thiếu nữ mặc tử y cao quý mà thánh khiết quả thực không thể tha thứ. Nếu như không phải thiếu nữ mặc tử y ngăn cản mà nói, hắn tự nhiên sẽ xuất thủ không chút do dự, trực tiếp đánh Dương Thiên Lôi thương nặng, hơn nữa không có bất cứ kẻ nào dám có câu oán hận.

Thế nhưng, khi hắn biết được thiếu niên trước mặt là thiếu gia của Dương gia, cho hắn mười lạng hắn cũng không dám xuất thủ nữa rồi.

- Xem ra ta thực sự rất nổi danh, vinh hạnh thật! Bất quá chuyện này không quan hệ tới việc ta là ai, trong từ điển của ta không có hai từ sợ. ta xem ngươi coi như thông tình đạt lý, thuận tiện nhắc nhở ngươi một câu, dẫn chó ra ngoài đạo phố không sao hết, thế nhưng dẫn theo chó điên đi ra ngoài cắn bậy là cái sai của ngươi, ngươi nói có đúng hay không, mỹ nữ?

Ánh mắt của Dương Thiên Lôi tựa hồ lơ đãng nhìn qua bộ ngực của thiếu nữ mặc tử y.

Hai tròng mắt tràn ngập trí tuệ của thiếu nữ dừng lại trên người Dương Thiên Lôi, dần dần hiện lên một đạo quang mang mâu thuẫn, tựa hồ như nhìn thấy một chuyện phi thường kỳ quái.

Trong nháy mắt thiếu nữ mặc tử y ngẩng người, Dương Thiên Lôi lạnh lùng nhìn thoáng qua trung niên nhân phảng phất như đã hoàn toàn mất đi bộ dáng cao cao tại thượng, trực tiếp kéo theo Trương Tử Hàm cũng có chút瑟瑟, dưới ánh mắt nhìn kỹ của đoàn người, chậm rãi bước ra ngoài.

...

- Tiểu Lôi, ngươi thực sự không sợ?

Thời điểm Trương Tử Hàm hồi phục lại tinh thần, một lần nữa chuyển ánh mắt hưng phấn sang cửa hàng san sát hai bên đường phố, tựa hồ như từ lâu đã quên đi chuyện vừa rồi của Dương Thiên Lôi, nhin không được hỏi.

- A... Phải nói thực?

- Đương nhiên là thực!

- Sợ a, con chó điên kia hình như rất mạnh!

Dương Thiên Lôi nói, trong lòng cũng thầm mắng, ngựa ghim cương sát vách vực, nếu như thực sự nhảy tới cắn lão tử, phỏng chừng chính mình sẽ bị cắn tới thương tích đầy mình, chơi không tốt còn khó giữ được mạng nhỏ, nếu như lão tử có thực lực còn để hắn gọi rầm rĩ như vậy? Không nói hai lời, trực tiếp xóa sạch răng chó của hắn.

- Vậy ngươi còn cậy mạnh? Ngươi có biết hay không, như vậy rất nguy hiểm?

- Nha... Không có biện pháp, tên đã lên dây, phải phát! Huống chi hắn căn bản không dám xuất thủ, tuy rằng gia hỏa kia là chó điên, thế nhưng không phải còn chủ nhân của chó điên hay sao? Nếu như hắn còn có thể xuất thủ mà nói, trước tiên đã xuất thủ rồi, thế nhưng không phải nữa nhân kia ngăn lại?

- Nếu như vạn nhất thì sao? Còn có quá sức cường, ngươi đứng trước mặt ta làm cái gì? Hắn sẽ không làm gì được ta, có ta ở đây chỉ ít có thể ngăn cản được hắn một lúc, lúc nào cũng phải học được cách bảo hộ chính mình!

Trương Tử Hàm nghĩ tới có điểm sợ hãi, nếu như đổi thành người khác, nàng tự nhiên rất thương thức đối phương có cốt khí, có ngạo khí, thế nhưng Dương Thiên Lôi không giống, nàng không muốn Dương Thiên Lôi bị tổn thương, tính cách như vậy trừ phi là thiên hạ vô địch, bằng không sớm muộn có một ngày sẽ bị hại, thậm chí phải trả giá bằng chính sinh mệnh. Đây là chuyện nàng không muốn nhìn thấy.

- Nam nhân, có một số thời điểm không thể lùi bước, ta không thể để cho nàng bị bắt cứ thương tổn nào!

Dương Thiên Lô nhẹ giọng nói, tuy rằng thanh âm rất nhẹ, nhưng rất kiên định.

Đề nữ nhân bảo hộ chính mình, đối với bất cứ nam nhân nào mà nói đều là si nhục. Bất quá chuyện này để Dương Thiên Lô thanh tĩnh hơn rất nhiều, hắn đã nhận thức rõ ràng, thực lực mới là tất cả, chỉ có thực lực cường đại mới có thể nói rõ ràng được những điều này, nói năng có khí phách.

- Ta... Chỉ là muốn cho người biết rõ, không nên cương cứng như vừa rồi, tính cách của người như vậy... Sớm muộn có một ngày hại chính mình.

Trong mắt Trương Tử Hàm hiện lên một tia cảm động, ôn nhu nói.

...

Một quán ăn cao nhã cách điệu, thức ăn tinh xảo thơm ngon, cùng với thanh âm đàn tranh chậm rãi nhu hòa, Dương Thiên Lô và Trương tử Hàm mặt đối mặt cùng một chỗ, cùng dùng cơm trưa.

Vô luận Trương Tử Hàm đi tới đâu đều là ánh đèn thu hút con mắt người khác, ánh mắt mọi người hoặc cố ý hoặc làm bộ vô ý đều rơi vào thân thể của nàng. Nàng tạo thành cảm giác một vầng thái dương thứ hai, quang mang tươi sáng bắn đi bốn phía, trong sát na có thể bao phủ toàn bộ quang mang khác, thế nhưng bất cứ kẻ nào liếc mắt nhìn nàng đều sẽ bị loại khí tức thanh thuần, thánh khiết, ôn nhu chấn nhiếp, không còn ý nghĩ chuyển dời ánh mắt, giống như một gốc hoa lan thanh nhã rạng ngời.

Về ưu nhã của nàng phảng phất như trời sinh, không làm bộ, vừa vặn phối hợp bàn thức ăn tinh xảo, động tác mềm nhẹ, mỗi một cử động nhỏ nhất đều tản mát sức quyến rũ kinh người.

Thế nhưng, hình ảnh tuyệt mỹ như vậy lại bị người nào đó ngồi đối diện Tử Hàm muội muội hoàn toàn phá hỏng không còn một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Đoán Cốt Công (thượng)

mời xem

Dương Thiên Lô không dối bụng, thực sự không hề có cảm giác đói. Thế nhưng cách ăn của hắn vẫn hung hăng chà đạp khung cảnh vốn nhã nhặn như trước, hai chân mở rộng ra, ống tay áo lướt qua, tay phải gấp nhanh, tay trái ôm bàn.

Càng không còn gì để nói chính là, khuôn mặt của người này nguyên bản rất thanh tú, nhưng luôn luôn mang theo một tia thần tình hèn mọn, đảo mắt nhìn qua đoàn người xung quanh, muốn có bao nhiêu khiếm nhã có bấy nhiêu khiếm nhã.

Càng nhiều thời gian chính là nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm, một mặt nhàn, một mặt vừa cho vào cái miệng rộng tới mang tai thứ gì đó, hình tượng như thể hận không thể trực tiếp nuốt luôn Tử Hàm muội muội vào trong bụng.

Tử Hàm muội muội rất hối hận, vì sao mặc danh kỳ diệu, mà xui quý khiến thế nào lại dẫn hắn tới địa phương này? Sớm biết như vậy không bằng đóng gói thức ăn mang về, thế nhưng hiện tại hối hận cũng không còn kịp nữa rồi. Vì vậy Tử Hàm muội muội chỉ có thể dùng phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe để an ủi tâm linh yếu đuối của chính mình, kiên trì đồ mặt gian nan ăn một bữa cơm.

Sau khi ăn xong, thời điểm giúp Dương Thiên Lô mua quần áo càng khiến Trương Tử Hàm không nói được lời nào, áo khoáng lên dễ làm, Tử Hàm muội muội việc nhân đức không nhường ai, giúp Dương Thiên Lô chọn liền mấy bộ, người này cũng không hề có bất cứ kiến nghị nào, hoàn toàn theo Tử Hàm muội muội làm chủ. Nhưng nội ý không phải thứ Tử Hàm muội muội có thể quản, sao có thể không biết xấu hổ quản chuyện này? Thế nhưng người này rất không nói gì trực tiếp cầm lấy một kiện nội khổ, trưng cầu kiến nghị của Tử Hàm muội muội, khiến Tử Hàm muội muội xấu hổ đỏ bừng mặt, xấu hổ không dẫn nội, hận không thể tìm một lỗ nê đâm đầu vào, càng không biết nói gì chính là câu nói lảm bảm trong miệng Dương Thiên Lô.

“Cái này không được, quá chật rồi, ảnh hưởng phát dục... Cái này không tốt, kín gió, dễ ẩm ướt... Cái này cũng không được, không gọi cảm, mặc vào khẳng định rất ngứa ngáy, như một tên thổ tộc...”

Rốt cuộc Tử Hàm muội muội không thể nhẫn nhịn được nữa, trước khi chính mình bạo phát, cố gắng chọn cho Dương Thiên Lô vài món, đi ra ngoài.

Đi ra khỏi cửa lớn, Tử Hàm muội muội hít sâu một hơi, lại thở ra một hơi thật dài, lúc này mới khiến tâm tình thả lỏng hơn một chút.

- Thân ái, ta giúp nàng lựa chọn vài món nha? Ta đoán nàng khẳng định sẽ không chọn, phương diện này ta chính là hành gia! Bảo chứng nàng mặc vào vô cùng thoải mái, vô cùng gọi cảm...

- Cút!

Rốt cuộc Từ Hàm muội muội không nhìn được bạo phát, cho dù trước mặt người khác cũng không còn quản được nhiều như vậy.

Nhất thời một trận gà bay chó sủa, đoàn người rộn ràng nhón nháo thấy được hình ảnh không thể tưởng tượng nổi, đệ nhất mỹ nữ thủy tiên tử Trương Từ Hàm với khuôn mặt đỏ bừng, thần hình như điện đuối theo đệ nhất bạch si Dương Thiên Lôi ôm theo một đống y phục, lại giống như cá chạch, xoay chuyển qua lại trong đám người tròn một con phố, cuối cùng Từ Hàm muội muội ôn nhu như nước dĩ nhiên bắt được lỗ tai của Dương Thiên Lôi, rời khỏi khu thương nghiệp phía tây.

Mọi người không hiểu ra sao, chỉ là nghe được tiếng Dương Thiên Lôi kêu lên không ngừng:

- Ta chỉ muốn tốt cho nàng, ta đây là quan tâm nàng... Trời xanh a, đại địa a...

...

- Ta hiện tại truyền cho ngươi Đoán Cốt Công.

Sau khi hưng hăng giáo huấn Dương Thiên Lôi một chập, phát tiết lửa giận bùng cháy trong lòng, rốt cuộc Từ Hàm muội muội cũng bình tĩnh trở lại, tập trung vào tỷ thí sắp tới, để Dương Thiên Lôi mau chóng đề cao cảnh giới, Trương Từ Hàm quyết định truyền thụ cho Dương Thiên Lôi công pháp cơ bản của Tinh giả cấp bốn, Đoán Cốt Công.

- Đoán Cốt Công?

- Uhm, rèn luyện da màng, ngươi đã đạt tới yêu cầu Tinh giả cấp ba, trên thực tế bởi vì thể chất đặc thù của ngươi đã vượt xa yêu cầu rồi. Cơ thể, gân mạch, da màng cũng đã rèn luyện tới cảnh giới đỉnh cao! Đỉnh cao đang nói ở đây chỉ là trình độ rèn luyện trăm phần trăm của ngươi mà thôi, ta cảm giác vô luận là lực lượng cơ thể của ngươi, độ co giãn gân mạch cũng như năng lực chống lại của da màng đều xa xa không đạt tới cực hạn, còn có không gian tăng lên rất lớn, vì vậy Hùng Vương Đoán Cơ Công, Cửu Chuyển Dịch Cân Kinh cùng với Quy Giáp Công, sau này ngươi vẫn cần phải tu luyện chăm chỉ, nhất là Quy Giáp Công, biết hay không?

- Uhm, hiểu rồi!

Dương Thiên Lôi nghiêm trang nói:

- Không luyện cái gì cũng phải luyện Quy Giáp Công, buổi tối nàng giúp ta rèn luyện!

- Uh, Đoán Cốt Công đối với các loại công pháp từ cấp ba trở lại khó khăn hơn rất nhiều, bởi vì nó cần phải có niệm lực cường đại hơn nhiều chống đỡ. Cơ thể, gân mạch, da màng tương thông với huyết mạch, thông qua một số tư thế và phương pháp tu luyện nhất định liền có thể rèn luyện được, thế nhưng cốt cách lại bị cơ thể, da màng vây quanh, muốn dùng tinh thần lực rèn luyện cần phải có niệm lực cường đại chống đỡ, dẫn đạo tinh thần lực quán chú vào trong đó!

- Niệm lực thiếu, dẫn đạo tinh thần lực liền rất nhỏ yếu, còn chưa tới cốt cách sẽ bị da màng, cơ thể và gân mạch hấp thu hết, căn bản không thể rèn luyện được cốt cách. Đây cũng là nguyên nhân vì sao một ít người niệm lực kém chung quy không thể đột phá được Tinh giả cấp bốn.

- Đoán Cốt Công, dùng tinh thần lực rèn luyện 206 khối xương cốt toàn bộ thân thể, khiến xương cốt cứng rắn như sắt thép, lực xuyên thấu cường đại, thân thể càng thêm mãnh liệt.

Thông qua lời giảng giải của Trương Từ Hàm, Dương Thiên Lôi hiểu rõ, Đoán Cốt Công không thoát ly khỏi tư thế và hình thể, cần niệm lực chống đỡ, dẫn đạo tinh thần lực, rèn luyện xương cốt, bước đầu tiên hẳn phải tu luyện chính là thu nhiếp tinh thần, nhắm mắt nội thị.

Khi có thể cảm ứng được khung xương tồn tại rõ ràng, bước tiếp theo có thể bắt đầu dẫn đạo tinh thần lực rèn luyện xương cốt.

Sau khi Dương Thiên Lôi chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện, Trương Từ Hàm đứng lại trên gương mặt thanh tú, yên tĩnh kia, trong lòng hiện lên một cỗ tình tự không tên, để nàng không biết phải làm sao, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng mang theo một tia ngượng ngùng, thấp thỏm, một loại cảm giác từ trước tới nay nàng chưa bao giờ thể nghiệm qua, giống như thiếu nữ hoài xuân ôm mối tình đầu. Giờ khắc này, nàng đã sớm quên đi tuổi tác của Dương Thiên Lôi, trong lòng của nàng, chính mình ngoại trừ tu vi cao hơn Dương Thiên Lôi ra, tựa hồ tại bất cứ địa phương nào, hẳn biểu hiện so với chính mình càng thêm thành thực hơn nhiều, đây hoàn toàn không phải là điều mà một thiếu niên mới mười một tuổi có thể có được.

Bị cỗ cảm giác kỳ diệu không hiểu này khiến trái tim đập nhanh hơn, Trương Từ Hàm vội vàng thu nhiếp lại tinh thần, nhắm lại hai mắt, nhẹ nhàng rút Huyền Băng Kiếm ra, chậm chậm rót tinh thần lực vào thân kiếm, bắt đầu tinh tế thể ngộ khí tăng huyền băng trên thân kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Đoán Cốt Công (hạ)

Nàng phải mạnh hơn, nàng đã từng không biết vì sao phải mạnh hơn, chỉ là mục tiêu của gia tộc như vậy. Mà hiện tại, khi nàng nhìn thấy Dương Thiên Lôi càng dần càng mạnh mẽ, nàng tựa hồ như đã có động lực của riêng mình để nỗ lực tu luyện khiến mình mạnh mẽ.

...

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ...

Thẳng cho tới khi trời bắt đầu tối hẳn, Dương Thiên Lôi vẫn như trước ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, giống như một pho tượng đá.

Lúc này, Trương Tử Hàm đã đứng lên từ lâu, cho dù đã thói quen với thiên phú siêu cấp của Dương Thiên Lôi, thế nhưng trong lòng vẫn khiếp sợ như cũ. Tình giả bình thường, lần đầu tiên tu luyện Đoán Cốt Công, có thể ngồi một canh giờ không động đã rất hiếm gặp, thế nhưng Dương Thiên Lôi dĩ nhiên không nhúc nhích suốt mấy canh giờ, quanh thân trên dưới không hề có một chút thái độ uể oải, sắc mặt như thường, khí tức nhẹ, ổn, sâu, dài.

- Lẽ nào hắn nghĩ tu luyện một lần là có thể tới được cảnh giới nội thị?

Trương Tử Hàm trầm nghĩ trong lòng.

Thời gian như trước từng giây từng phút trôi qua, đêm tối vô thanh vô tức bao trùm toàn bộ học viện Cực Dương. Bầu trời học lên một ít tinh thần, tinh quang nhàn nhạt trải dài khắp mặt đất, trong vườn trường truyền tới tiếng gió thổi vi vu, học viện đã bắt đầu công tác tu luyện ban đêm.

Đúng lúc này, thân thể Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nhẹ nhàng run lên, lông mi tựa hồ hơi nhấc lên một chút, thoáng chốc trong lúc đó, Trương Tử Hàm nhìn thấy một màn vô cùng khiếp sợ.

Thân thể Dương Thiên Lôi tựa hồ biến thành một dòng xoáy cực kỳ to lớn, sinh ra lực hút vô cùng cường đại, tinh quang nhàn nhạt và tinh thần lực bàng bạc tồn tại trong thiên địa dĩ nhiên lấy tốc độ kinh người hội tụ về phía hắn, rất nhanh dừng hẳn truyền vào trong cơ thể hắn.

Trương Tử Hàm đã từng nhìn thấy tốc độ hấp thu tinh thần lực của Dương Thiên Lôi, thế nhưng lần này nhìn thấy một lần nữa vẫn khiếp sợ há to miệng, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng.

Yêu nghiệt! Biến thái!

Chỉ có một chữ như vậy mới có thể hình dung được sự kinh khủng của Dương Thiên Lôi. Trương Tử Hàm căn bản không dám tưởng tượng, một Tình giả vừa mới đạt tới cấp ba đỉnh, lần đầu tiên tu luyện Đoán Cốt công, dĩ nhiên có thể điều động tinh thần lực bàng bạc như vậy, đừng nói là thực lực Tình giả cấp sáu đỉnh như nàng, cho dù là cường giả cấp bảy, cấp tám cũng tựa hồ không thể làm được như vậy.

Đúng vào lúc này, Trương Tử Hàm bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện khiến nàng khiếp sợ.

- Hắn... Lẽ nào đã bắt đầu rèn luyện xương cốt? Đây mới là lần đầu tiên, lần đầu tiên hắn đã nội thị thành công? Lần đầu tiên hắn đã bắt đầu rèn luyện xương cốt?

Trương Tử Hàm chân chính hết chỗ nói rồi.

Sau một canh giờ, sắc mặt Dương Thiên Lôi bắt đầu tái nhợt, tốc độ hấp thu tinh thần lực bắt đầu chậm lại, cho tới khi hoàn toàn biến mất.

- Phù...

Rốt cuộc, Dương Thiên Lôi thở ra một hơi thật dài, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ tràn ngập kinh ngạc của Trương Tử Hàm.

- Một mẻ thật, hoàn hảo thành công...

Dương Thiên Lôi một mẻ nói, tinh thần tựa hồ phi thường một mẻ, hiển nhiên là niệm lực tiêu hao, đồng thời nói chuyện người này trực tiếp lăn ra ảm ngửa trên mặt đất, nói tiếp:

- 206 khối, ta đã thấy được, bất quá thời điểm rèn luyện lại không cách nào làm được hết, lần này chỉ rèn luyện được 52 khối, hơn nữa cảm giác không hề có hiệu quả gì, quá mức thất bại...

- Quá... Quá mức thất bại rồi...

Trương Tử Hàm không biết làm sao để hình dung cảm giác của chính mình hiện tại, nàng chỉ là mở to hai mắt nhìn, há to miệng, may mắn lập lại một câu của Dương Thiên Lôi khiến cho một thiên tài như nàng phải vô cùng xấu hổ.

- Khụ khụ... Thân ái, nàng đừng lo lắng, ngày mai, uh, ngày mai khẳng định sẽ nhiều hơn, ngày hôm nay tại thời điểm thấy được xương cốt, ta đã cảm giác có chút mệt mỏi, ngày mai ta nghĩ nói như thế nào cũng có thể một lần rèn luyện được một hơn một trăm khối xương cốt các loại!

- Phù...

Trương Tử Hàm có loại xung động muốn phun máu tươi tại chỗ, người này sao có thể đã kích người khác như vậy? Trương Tử Hàm cưỡng chế xung động xông tới, ôm chặt lấy Dương Thiên Lôi, hôn lên khuôn mặt của hắn tới méo mó vận vẹo, nói:

- Vậy ngày mai ngươi tiếp tục nỗ lực, cũng đừng để ta thất vọng, hiện tại niệm lực của ngươi tiêu hao rất nhiều, nhanh nhanh đi nghỉ ngơi... Ta giúp ngươi kiểm một ít thức ăn qua đây, buổi tối nếu đói bụng thì ăn.

- A... Ta không đói bụng, không cần phải lấy nữa!

- Vậy nhanh nhanh đi nghỉ ngơi đi!

Trương Tử Hàm nói.

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên tội nghiệp nhìn Trương Tử Hàm, thấp giọng nói:

- Thân ái... Ta không còn khí lực để đứng lên nữa rồi, nếu không... Nàng ôm ta đi vào?

- Nghĩ thực đẹp!

- Khụ khụ... Cùng lắm thì ta không bắt nàng phụ trách, như vậy được rồi sao!

- Như vậy còn không sai biệt lắm!

Trương Tử Hàm nhất thời vừa cười vừa nói, chỉ là nói xong liền ý thức được mình đã sai, dựa vào cái gì hắn yêu cầu chính mình ôm hắn, còn muốn chính mình phụ trách à?

Thế nhưng nhìn thấy Dương Thiên Lôi thực sự rơi vào tình trạng kiệt sức, trong lòng mềm nhũn, cũng không tiếp tục tính toán, nhẹ nhàng nhấc hắn lên, đi vào trong nhà, để hắn nằm xuống giường, hơi do dự một chút, Tử Hàm muội muội dưới ánh mắt kính ngạc và vô cùng cảm động của Dương Thiên Lôi, rất ôn nhu, rất săn sóc, trợ giúp Dương Thiên Lôi cởi giày và áo khoác.

Điều này khiến Dương Thiên Lôi sản sinh một chút áy náy, Tử Hàm muội muội thuần khiến thực sự đã bị hành động của chính mình lừa dối rồi sao? Hiện nhiên không được đầy đủ, càng nhiều chính là nàng chân chính quan tâm đối với chính mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời tạnh sáng.

Một đạo bóng dáng chạy như bay trong vườn trường của học viện Cực Dương, chớp mắt đã tới khu ký túc xá học sinh, chỉ mấy lần lên lên xuống xuống đã dừng lại trước cửa một tiểu viện, nhìn một chút đánh số tiểu viện, người này nhẹ nhàng gõ vào cửa tiểu viện.

Đây là một trung niên nhân, một thân nhung trang, thân đeo trường kiếm, áo giáp trước ngực có thêu một chữ Dương màu vàng, quanh thân thể hắn tản mát một cỗ khí tức sát cực mạnh, nhân thân lãnh liệt sáng sủa, bất luận kẻ nào nhìn thấy hắn lần đầu tiên đều biết được, đây chính là chiến sĩ thân kinh bách chiến, không trải nghiệm qua lễ rửa tội bằng máu và lửa của chiến trường kiên quyết không thể có khí thế như vậy.

- Chính là nơi này chăng? Tiểu thiếu gia hắn là còn chưa rời giường!

Trung niên nhân thâm nghĩ trong lòng, tuy rằng biết lúc này gõ cửa có khả năng sẽ khiến người trong nhà phản cảm, thế nhưng trung niên nhân không hề có bất cứ do dự nào trực tiếp gõ mạnh.

Trung niên nhân vốn tưởng chỉ ít phải chờ đợi một hồi, thế nhưng để hắn không hề nghĩ tới chính là, chỉ sau mấy lần hô hấp hắn liền nghe được tiếng bước chân chạy tới cực nhanh trong sân, cửa tiểu viện trực tiếp mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Quý khách

mời xem

- Thân ái!

Tuy rằng khuôn mặt thanh tú tuổi trẻ của Dương Thiên Lôi vẫn còn đang giữ bộ dáng vừa mới tỉnh ngủ, thế nhưng con mắt của hắn lại mang theo một tia kinh hỉ, cửa còn chưa mở ra liền khẩn cấp hô.

- Thân ái?

Trung niên nhân mở to hai mắt nhìn, nhìn thiếu niên cũng ngạc nhiên không hiểu trước mắt, trong lòng nghi hoặc.

- Người là?

Dương Thiên Lô đã có chút tỉnh táo lại, nụ cười trên mặt nhất thời biến mất, thân hình bật lui ra sau, mở to hai mắt hỏi.

- Tiểu thiếu gia, là lão gia bảo ta tới tìm thiếu gia, ta là Trang Dương Thập Tam, hộ vệ nội môn Dương gia.

Tuy rằng thanh âm của Trang Dương Thập Tam vô cùng cung kính, thế nhưng trong mắt của hắn không hề có bất cứ vẻ cung kính nào, nói:

- Lão gia và Dương lão đã nói, phải ta tới đón thiếu gia trở về nhà một chuyến!

- Về nhà một chuyến? Xảy ra vấn đề gì sao?

Dương Thiên Lô phi thường kinh ngạc.

Tuy rằng hắn đã từng không quan tâm bất cứ chuyện gì ngoại trừ tu luyện ra, nhưng đối với quy củ của học viện Cực Dương lại tương đối rõ ràng, vô luận là người nào, cho dù là vương tử công chúa đều phải tuân thủ theo nội quy trường học của học viện Cực Dương, ngoại trừ nghỉ đông nghỉ hè, bình thường không cho phép bất luận kẻ nào trở về nhà, trừ phi gặp phải tình huống phi thường đặc thù.

- Tham gia kiểm tra của Dương gia!

Trang Dương Thập Tam trầm giọng nói.

- Kiểm tra của Dương gia? Kiểm tra cái gì?

Dương Thiên Lô hiểu kỳ hỏi.

- Tiểu thiếu gia, bất cứ dòng chính của Dương gia nào, tại thời điểm đạt tới Tinh giả cấp ba đều phải tham dự vòng kiểm tra của Dương gia, cũng thu được tư cách học tập tuyệt học gia truyền của Dương gia!

Trang Dương Thập Tam giải thích nói.

- Cần cấp bách như vậy sao?

Dương Thiên Lô có điểm buồn bực, cho dù là kiểm tra cũng không nên cấp bách nhất thời, sau khi tỷ thí tân sinh xong không sai biệt lắm chính là thời điểm nghỉ đông, vì sao lúc này phải bắt chính mình về nhà kiểm tra đây?

- Hàng năm Dương gia đều tổ chức một lần kiểm tra như thế này, tiểu thiếu gia, chín giờ bắt đầu kiểm tra, chúng ta không còn bao nhiêu thời gian, mau chóng xuất phát thôi!

Trang Dương Thập Tam nói.

- Được rồi!

Dương Thiên Lô hít một hơi thật sâu, hai tròng mắt màu đen hiện lên một đạo quang mang khiến Trang Dương Thập Tam không hiểu, trầm giọng nói.

Trang Dương Thập Tam giao ra tín vật đích thân Dương lão phê duyệt, dẫn theo Dương Thiên Lô tiến về phía xe ngựa hào hoa chuyên dụng của Dương gia.

Đã sớm biết phải về nhà, nhưng Dương Thiên Lô không nghĩ nhanh như vậy, để trong lòng của hắn có chút không chuẩn bị kịp, ngồi trên xe ngựa, tâm tình của hắn dĩ nhiên không thể bình tĩnh, trong đầu hoàn toàn bị bóng dáng gầy gò tuyệt mỹ của mẫu thân chiếm cứ.

Mặc dù lúc này Dương Thiên Lô đã không còn là Dương Thiên Lô trước kia, thế nhưng Dương Thiên Lô hai thế giới đã hoàn toàn dung hợp một chỗ, cũng như hai mà một, từ khi bước tới thế giới này, tuy rằng chưa từng gặp mặt mẫu thân một lần, thế nhưng mẫu thân lúc nào cũng thoáng hiện trong trái tim của hắn, đây là một loại liên hệ kỳ dị, phẳng phất như là trời sinh như vậy, hắn có thể cảm nhận được sự tồn tại của mẫu thân.

Hắn đã từng... Sáu năm như một ngày, gió mặc gió, mưa mặc mưa, cần cù tu luyện, vì cái gì? Truy cầu đỉnh cao võ đạo cố nhiên là mục tiêu của hắn, thế nhưng, mục đích truy cầu đỉnh cao võ đạo là vì cái gì?

Để chính mình chân chính cường đại, lại để chính mình và mẫu thân không bao giờ bị người khác coi thường và trào phúng, không bị người khác khi dễ, cũng vì hi vọng của mẫu thân đối với chính mình.

Phụ thân Dương Huyền Phong, Dương Thiên Lô đã gặp mặt rồi, tuy rằng hắn rõ ràng phụ thân nỗ lực vì hắn, cũng rõ ràng phụ thân yêu thương hắn một cách vô tư, chân thành, thế nhưng trong lòng hắn càng nhiều cảm động và cảm kích, vô luận là thấy phụ thân Dương Huyền Phong hay là gia gia Dương Hồng Toàn, không thể phủ nhận, hắn chung quy cảm giác trong lòng thiếu thiếu cái gì đó, hắn nói không nên nói, cũng không muốn làm rõ ràng, nhưng

chung quy vẫn cảm thấy thiếu thiếu chút gì.

Thế nhưng mẫu thân thì khác, loại cảm giác thân tình và liên hệ không tên này phảng phất như đã có từ khi sinh ra, lúc nào cũng quấy nhiễu trong trái tim hân.

Mà giờ khắc này, một khắc trên đường bước trở về nhà, trái tim của hân không thể bình tĩnh được.

...

Không bao lâu sau khi Dương Thiên Lôi rời khỏi học viện Cực Dương, Dương lão suất lĩnh một ít lão nhân nhìn không ra tuổi tác cùng với đông đảo lão sư ưu tú tuổi tác tương đối trẻ của học viện, toàn bộ mặc trang phục chính quy, thoát nhìn long trọng dị thường đi tới trước cửa học viện. Như vậy tựa hồ như có một người rất quan trọng nào đó muốn tới học viện Cực Dương, khiến tất cả học sinh nhìn thấy một màn này kinh ngạc không ngớt. Là ai dĩ nhiên có thể để Dương lão và rất nhiều lão cổ đồng lãnh đội trong học viện không ra cùng với những lão sư nòng cốt phải đi nghênh tiếp? Ai lại có năng lượng và uy thế lớn như vậy?

Thế nhưng không quá lâu sau, trong ánh mắt vây xem của rất nhiều người, mấy chiếc xe ngựa hào hoa của Hoàng gia chạy nhanh tới, dưới sự bảo vệ của đông đảo hộ vệ, hoàng đế Sở Kinh Hôn và một ít lão giả thoát nhìn như vô cùng bình thường từ trong xe bước xuống, để mọi người kinh ngạc chính là, những người này dưới sự dẫn dắt của hoàng đế Sở Kinh Hôn, trực tiếp bước tới trước đoàn người Dương lão, nhanh chóng tiến vào trong đội ngũ này.

Tựa hồ bọn họ muốn động đồng nghênh tiếp đại nhân vật nào đó tới.

- Dương lão, đại khái khoảng bao lâu nữa thì đến?

Hoàng đế Sở Kinh Hôn bước tới gần Dương lão, trầm giọng hỏi.

- Nói không rõ lắm, hân là buổi sáng ngày hôm nay, chúng ta chờ xem.

- Uhm, yên hội và nơi ở đã an bài được rồi sao?

Tựa hồ Sở Kinh Hôn có chút lo lắng, hỏi.

- Điều được rồi, yên tâm đi, tuy rằng bọn họ không quan tâm tới những tục lệ này, nhưng chúng ta cẩn thận làm việc là tốt nhất, cơ hội lần này chúng ta phải nỗ lực tới mức lớn nhất, về phần kết quả như thế nào không phải chúng ta có thể quyết định được. Mấy người Hương Hương đã đến rồi sao?

- Điều tới, chỉ là mấy đệ tử của Dương gia trở về thăm gia tộc, xem kiểm tra mỗi năm một lần của gia tộc bọn họ, không thể đến.

- Không sao, quan trọng chân chính là ở phía sau, ảnh hưởng không lớn. Lần này để những đệ tử ưu tú nhất ra nghênh tiếp, ngoại trừ không cho Trảm Không Kiểm Phái chê cười Cát Ương chúng ta không người, cũng là vì dành chút mặt mũi cho những đệ tử lộ mặt này, đối với bọn họ mà nói coi như là một loại cơ duyên, nếu như thực sự được đối phương nhìn trúng, đó chính là phúc của Cát Ương chúng ta. Để bọn họ đứng ra phía sau, nâng tinh thần lên một chút!

Dương lão nghiêm túc nói, trong mắt tản mát ra quang mang cực nóng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Về nhà

▼

Không bao lâu sau, mọi người chú ý thấy, các đệ tử cao cấp bài danh trước hai mươi của Học viện Cực Dương cùng với một vài thanh niên nam nữ Hoàng thất cũng nhao nhao đứng ở hai bên đại môn.

Trong số học viên của Học viện Cực Dương, Lôi Hoành đứng đầu tiên, Trương Tử Hàm xếp hạng thứ sáu, hiển nhiên là dựa theo thứ tự bài danh mà đứng. Mà một bên khác, đứng ở trước nhất chính là một thiếu nữ áo tím.

Trương Tử Hàm liếc mắt liền nhận ra thiếu nữ kia, chính là mỹ nữ ngày hôm qua bị Dương Thiên Lôi ăn củ cải trắng. Rất hiển nhiên, trong hàng ngũ đệ tử trẻ tuổi của Hoàng gia, thiếu nữ áo tím này bài danh đệ nhất. Đã biết điểm ấy, Trương Tử Hàm nhất thời nhận ra thiếu nữ này là ai. Nàng chính là tiểu công chúa được Hoàng đế Sở Kinh Hôn sủng ái nhất, Sở Hương Hương, không chỉ có trí tuệ và thiên phú tu luyện kinh người, còn là thiếu nữ xinh đẹp, mỹ lệ vô song.

Thân phận, địa vị, dung mạo, thiên phú... Không có gì của nàng là không khiến người người đổ kỵ. Từ trong con người nàng tản mát ra khí thế quý phái, bức nhân. Dù là đứng giữa những người ưu tú nhất Đế quốc Cát Ương, nàng vẫn là người chói lọi, rực rỡ nhất. Tất cả ánh mắt của các đệ tử trẻ tuổi đều

vô ý, hữu ý tập trung trên người nàng. Tại giờ khắc này, nàng chính là trung tâm của thế giới. Nàng cao quý, đồng thời cũng cao ngạo, không tận lực che giấu, cũng vẫn giữ được vẻ rụt rè cần thiết. Nhưng khuôn mặt tuyệt mỹ, không chút gọn sóng, không chút sợ hãi của nàng lại khiến người ta kim lòng không được mà sinh ra cảm giác tự ti, mặc cảm. Trước mặt nàng, dường như bất luận khuyết điểm gì đều bị phóng đại vô hạn, bất luận ưu điểm gì cũng đều mờ nhạt thất sắc. Nàng không cố ý cự người ngàn dặm nhưng bản chất lãnh ngạo từ trong xương cốt của nàng lại khiến người khác có cảm giác như vậy. Nàng dường như không thuộc về phạm trù.

Ngay khi Trương Tử Hàm nhìn Sở Hương Hương, ánh mắt Sở Hương Hương cũng nhìn về phía nàng, dung nhan tuyệt sắc không gọn chút sợ hãi kia khẽ nở một nụ cười mỉm, hơi gật đầu.

Đối với Trương Tử Hàm, người vinh dự được gọi là Thủy Tiên Tử, đệ nhất mỹ nữ của Học viện Cực Dương, nữ tử vô cùng thuần khiết, Sở Hương Hương cũng không xa lạ gì, nhất là hai tháng gần đây, nghe danh càng nhiều. Mà trong lần vô ý gặp mặt ngày hôm qua, tuy rằng phát sinh “xung đột”, nhưng lại khiến nàng càng thêm có hảo cảm với Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm hơi sững sốt, vội vàng hoàn lễ cười. Nụ cười hàm súc ngượng ngùng lại khiến người ta có cảm giác ôn nhu như nước, thấm vào tận trong ruột gan.

Mai lan thu cúc, mỗi người một vẻ.

Tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Dương lão, Sở Kinh Hồn và một vài người cá biệt, còn lại tựa hồ đều căn bản không biết chuyện gì xảy ra. Rất nhiều người đều là vừa mới nhận được thông báo, chỉ là muốn đón tiếp đại nhân vật nào đó, nhưng đến tận cùng nhân vật này có bao nhiêu lớn, bọn họ cũng không rõ ràng lắm. Tuy nhiên, khi thấy trận thế đón tiếp này, trong lòng mọi người đều không khỏi khiếp sợ. Bọn họ không nghĩ ra, người nào lại có thể khiến Dương lão và Hoàng đế Sở Kinh Hồn tự thân xuất mã, chờ đợi ở chỗ này từ sớm như vậy.

...

“Giá! Giá!...”

Theo từng tiếng hò hét của người lái ngựa, Dương Thiên Lôi ngồi trong xe, trong lòng tràn đầy cảm xúc khác thường. Dương gia, vậy là rất nhanh sẽ đến Dương gia rồi! Hắn lần đầu tiên thực sự nhìn thấy mẫu thân mình, lần đầu tiên đối mặt với những thân nhân đồng tộc hèn mọn dám cười nhạo mẫu tử hắn. Hắn không thể nói rõ tâm trạng của mình bây giờ là kích động hay là thấp thòm, hắn chỉ biết, mình làm còn chưa đủ tốt, ít nhất cũng chưa đạt tới mục tiêu cao nhất trong lòng hắn.

Hắn vốn định, khi lần thứ hai về nhà, muốn giống như cái tên của mình, sấm sét ầm ầm, đánh cho cháy sém những kẻ dám khinh thường, khi dễ mẫu tử mình. Hắn muốn chứng minh thực lực của chính mình. Hắn muốn cho tất cả mọi người thấy, hắn chính là thiên tài, là niềm kiêu ngạo của mẫu thân hắn.

Xuyên qua cửa sổ xe ngựa, Dương Thiên Lôi thấy được khí thế hùng tráng của Dương gia. Trên tường vây, cứ cách mấy thước lại có một lá cờ phấp phới tung bay, lá cờ thêu màu vàng hùng hồn, hữu lực. Cổng và sân thật lớn, biển hiệu cũng màu vàng, thoát nhìn vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Đây chính là nhà của mình.

Dương gia, một trong năm đại gia tộc Đế quốc Cát Ương, tại Đế quốc Cát Ương có được địa vị và quyền lực tuyệt đối. Có thể trở thành thành viên Dương gia là mộng tưởng của rất nhiều người. Trở thành dòng chính Dương gia, lại càng là đối tượng để người người đổ kỵ.

Nhưng mà, tại giờ khắc thực sự trở về nhà này, trong lòng Dương Thiên Lôi ngược lại đối với chuyện này lại nảy sinh một tia chán ghét cùng phản cảm.

Trên Địa Cầu hắn là cô nhi, khát khao tình thân của hắn mãnh liệt hơn bất luận kẻ nào. Có lẽ chính bởi khát khao quá mức mãnh liệt này, khiến hắn đối với việc kết tình thân vô cùng coi trọng. Thế nhưng nghĩ tới sắc mặt những người trong gia tộc đối với chính mình và mẫu thân, còn nói gì tới chuyện thân tình?

Thế giới này có quá nhiều bất đồng. Chỉ có thực lực chân chính mới quyết định thân phận và địa vị. Muốn được người khác tôn trọng, vậy cần phải có thực lực tương xứng. Mặc dù là thân tình cũng không cách nào thay đổi được quy luật này, nhất là trong các đại gia tộc, loại tình huống này cơ hồ là tràn trệ bày ra trước mắt mọi người.

Cũng bởi vì như vậy, Dương Thiên Lôi mới cảm thấy phản cảm. Nếu như có thể lựa chọn, hắn tình nguyện làm một thiếu niên bình thường, sinh ra trong một gia đình bình thường, không có người lán, ta lờ, không có lục đục với nhau, chỉ có tình thân ấm áp.

Thế nhưng hắn không có lựa chọn, chỉ có thể đối mặt. Có lẽ chỉ có hiện thực tàn khốc như thế mới có thể tạo nên một đại gia tộc. Hết thảy mọi thứ đều dùng thực lực để nói chuyện.

Theo xe ngựa tới gần, từ xa xa Dương Thiên Lôi đã thấy một bóng dáng gầy gò đang kiễng chân mong ngóng nhìn xung quanh.

Thân ảnh ấy vẫn như trước, là một bộ quần áo trắng như tuyết, nhưng màu trắng ấy lại khiến người khác nhìn thấy mà giật mình, nhất là mái tóc dài bạc trắng kia, khiến Dương Thiên Lôi vừa nhìn, trong lòng đau như dao cắt.

Tuy rằng lúc này hắn không còn là một thiếu niên ngây thơ đơn thuần, nhưng nước mắt vẫn không thể khống chế được mà trào ra. Hắn không nhớ lắm, năm nay mẫu thân mới hai mươi chín tuổi. Người nguyên bản có một mái tóc dài đen mượt, nhưng lại vì chính mình, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, mái tóc đen ấy hoá thành bạc trắng.

- Tiểu Lôi!

Một thanh âm run rẩy từ bóng dáng mềm mại ấy truyền ra. Nàng không thể chờ đợi lâu hơn được nữa, liền lao tới trước xe ngựa. Thanh âm của nàng tuy mang theo tiếng nức nở, nhưng lại bao hàm trong đó một nỗi vui mừng không che giấu được. Thân hình nàng gầy gò, khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt vì bệnh trạng giờ đây đang bừng sáng lên với một tia mỉm cười ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Mẫu thân

▼

- Mẫu thân!

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mười ba người, Dương Thiên Lôi như cá bơi trong nước, nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn, trực tiếp xuyên qua cửa sổ xe, không dùng tới một chút tinh thần lực, chỉ phát huy gân mạch toàn thân tới cực hạn, lao nhanh về phía mẫu thân đang tới.

- Mẫu thân! Hải nhi đã đột phá!

Hai mẫu tử xúc động ôm nhau thật chặt, một tình cảm mãnh liệt không thể giải thích được tràn ngập trong trái tim Dương Thiên Lôi. Sợi dây liên hệ tình cảm trong trái tim Dương Thiên Lôi, tại giờ khắc này trở nên hết sức rõ ràng. Hắn tin tưởng rằng, cho dù cuộc đời này hắn chưa từng nhìn thấy mẫu thân, cho dù mẫu thân hắn có thay đổi thành bất cứ bộ dáng gì, chỉ cần liếc mắt, căn bản không cần nhìn, hắn vẫn có thể dựa vào cảm giác này mà nhận ra mẫu thân của mình.

Đây chính là "cốt nhục tương liên" trong tình thân đây sao? Hắn trước đây là cô nhi, chưa từng thể nghiệm qua cảm giác này. Từ khi đến thế giới này, loại cảm giác này vẫn luôn tồn tại trong trái tim hắn, nhưng chưa bao giờ mãnh liệt, chấn động như bây giờ.

Dương Thiên Lôi há miệng, thanh âm run rẩy, kích động nhẹ giọng nói bên tai mẫu thân. Một câu nói ngắn ngủi, lại khiến hắn cảm nhận được người mẫu thân khẽ run lên.

- Mẫu thân biết!

Lộ Miểu Ân nhìn Dương Thiên Lôi cơ hồ đã cao ngang với mình, khẽ vuốt ve khuôn mặt thanh tú của hắn, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt hắn, trong ánh mắt tràn ngập tình cảm phức tạp, nhẹ giọng nói.

....

Bỗng nhiên, một hồi tiếng vó ngựa dồn dập từ xa vọng đến. Một bóng dáng đỏ rực phóng tới trước tiên, người còn chưa tới đã truyền tới tiếng ngựa hí thật to. Chỉ bằng vào tiếng ngựa hí này, bất luận người nào cũng đều có thể nhận ra, đây là bảo mã ngàn con có một. Cùng với người kia, ngay cả tiếng ngựa hí cũng mang theo một tia hưng phấn khi trở về nhà, bốn vó tung bay, bỗng nhiên tăng tốc, trong nháy mắt bỏ lại xa xa phía sau hơn mười thốt tuần mã, khí thế hùng mãnh phóng tới trước cổng. Tuy rằng người tới không hề có tình, căn bản không tận lực thị uy, nhưng lại vẫn như trước, mang tới khí thế khắc nghiệt, lạnh khốc, khiến người khác có cảm giác hít thở không thông.

- Cung nghênh tướng quân trở về!

Tất cả hộ vệ ngoài cổng, bao gồm cả mười ba người bên trong đều đồng loạt quỳ xuống, thanh âm mười phần cung kính hô lên. Đó là một loại cung kính phát ra từ sâu trong nội tâm đối với mỗi cường giả.

- Thiên Lôi, Miểu Ân!

Người trên ngựa lập tức nhảy xuống, hơi phát tay về phía cửa đối diện, về mặt kích động đi về phía trước mặt Dương Thiên Lôi và Lộ Miểu Ân.

- Phụ thân!

Dương Thiên Lôi nhẹ giọng nói.

Người này chính là Dương Huyền Phong, mới từ trong quân đội trở về.

Khảo nghiệm mỗi năm một lần dành cho dòng chính Dương gia chính là đại sự long trọng nhất tại Dương gia. Nếu như không có tình huống đặc biệt, tất cả các đệ tử Dương gia đều phải về tham gia đúng giờ.

- Thiên Lô, tốt lắm!

Dương Huyền Phong nặng nề vỗ mạnh lên vai Dương Thiên Lô, trầm giọng nói. Hắn vẫn như trước, nói ngắn gọn, lạnh lùng, kết hợp với y phục đỏ rực màu máu trên người, bất luận người nào nếu không phải thân nhân của hắn khi chứng kiến cảnh tượng này chắc chắn đều không nghĩ rằng người nói chuyện chính là con trai hắn. Thế nhưng, trong đôi mắt loé sáng của hắn lại hiện lên vẻ kích động, khiến ngay cả những người quen thuộc với hắn cũng cảm thấy khiếp sợ.

Huyết Y Đại Tướng Dương Huyền Phong, vô luận là đối mặt với địch nhân hay bộ hạ, đều tựa như một khối hàn băng ngàn năm không tan. Ánh mắt lạnh lùng, thanh âm băng lãnh, cho dù là trong chiến đấu sinh tử, ánh mắt của hắn cũng không hề thay đổi. Đại kiếm trong tay hắn đã từng lấy đi sinh mệnh khôn biết bao nhiêu địch nhân, lãnh khốc vô tình. Thế nhưng lúc này, không hẳn lại dần trở nên kích động.

Từ sau lần trước gặp Dương Thiên Lô, Dương Huyền Phong phải trở về quân đội. Lần đó, Dương Thiên Lô gần như mới chỉ là Tinh Giả cấp một. Thế nhưng hiện tại, chỉ trong thời gian hai tháng ngắn ngủi, khi lần thứ hai gặp Dương Thiên Lô, hắn lấy tu vi của mình liếc mắt liền nhìn ra, Dương Thiên Lô đã đạt cảnh giới Tinh Giả cấp ba. Loại tốc độ tu luyện này khiến Dương Huyền Phong khiếp sợ, đồng thời càng thêm kích động, bởi vì hắn thấy được sự mừng rỡ và vui sướng trong mắt Lộ Miểu Ân, khác hẳn về u buồn, cô đơn thường ngày.

- Chúng ta vào đi thôi. Cuộc khảo nghiệm sắp bắt đầu rồi!

Dương Huyền Phong trầm giọng nói.

Khi tiến vào đại môn, Dương Thiên Lô và Lộ Miểu Ân cùng lên xe ngựa, mà Dương Huyền Phong vẫn cười tuấn mã như trước, đi vào trong viện.

Dương gia đích xác rất lớn. Là một trong năm đại thế gia của Đế quốc Cát Ương, có tới mấy trăm năm phát triển cùng tích lũy, kiến trúc rộng lớn, mặt đất trải đá xanh, thương tùng thủy bách, kỳ hoa dị thảo... Tất cả đều biểu hiện cho địa vị và tự tôn của Dương gia.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên về nhà, nhưng kể từ sau khi dung hợp, đây mới là lần đầu tiên Dương Thiên Lô chân chính bước chân vào nơi này. Nhìn khung cảnh quen thuộc này, vẫn như trước, khiến hắn khiếp sợ không thôi. Chỉ là một thế gia của Đế quốc Cát Ương đã có quy mô như thế, mặc dù là đi trong nhà cũng có thể ngồi xe ngựa, có thể tưởng tượng Dương gia đến tột cùng là rộng lớn bao nhiêu. Trong cảm giác của Dương Thiên Lô, Dương gia này so với cố cung trên Địa Cầu còn rộng lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Vậy Hoàng cung Đế quốc Cát Ương kia sẽ là cái quy mô gì đây?

- Mẫu thân, khảo nghiệm của Dương gia chúng ta là khảo nghiệm những thứ gì?

Theo nhịp chạy chậm rãi của xe ngựa, Dương Thiên Lô từ trong khiếp sợ bình tĩnh lại, nhẹ giọng hỏi. Trong lòng hắn, tuy rằng đối với gia tộc cũng chẳng có bao nhiêu quyền lợi, nhưng vì mẫu thân, hắn biết, vô luận như thế nào hắn vẫn phải làm tốt nhất.

- Khảo nghiệm của Dương gia mỗi năm tiến hành một lần. Phạm là những người thuộc dòng chính Dương gia đạt tu vi từ Tinh Giả cấp ba trở lên và dưới hai mươi tuổi đều phải tham gia. Mục đích chủ yếu là đốc thúc dòng chính Dương gia nỗ lực tu luyện, đồng thời dựa vào đó tuyển ra đối tượng thích hợp làm trọng điểm bồi dưỡng của Dương gia. Phạm là tại cuộc khảo nghiệm thu được thành tích tốt, sẽ được ban thưởng cùng với tuyệt học tương ứng của Dương gia.

Lộ Miểu Ân nhẹ giọng giải thích.

Thông qua giải thích của Lộ Miểu Ân, khi Dương Thiên Lô hiểu rõ khảo nghiệm của Dương gia đến tột cùng là cái gì, trong đôi mắt đen láy của hắn loé lên hai đạo hàn quang lạnh lùng, sắc bén.

Xe ngựa dọc theo đường chính, sau khi chạy gần mười phút mới tới trước một toà kiến trúc thật lớn. Dương Thiên Lô và Lộ Miểu Ân từ trong xe đi ra, theo sau Dương Huyền Phong, xuyên qua toà kiến trúc đồ sộ đó, đi tới hậu viện của Dương gia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Ở đây có những toà nhà riêng sân nằm san sát, chính là nơi ở của người trong Dương gia. Mỗi một thành viên trong dòng chính Dương gia, chỉ cần tới năm tuổi sẽ có được một căn nhà riêng của mình. Tuy nhiên, dù đều là dòng chính Dương gia, đài ngộ cũng không giống nhau. Tu vi càng cao, liền có thể ở nhà riêng càng tốt.

Lúc này, một vài thiếu nam thiếu nữ cười cười nói nói biểu hiện rất nhẹ nhàng nhưng vẫn không che giấu được vẻ khẩn trương biểu hiện trên hai hàng lông mày nhíu lại. Hiên nhiên những người này cũng là đệ tử tham gia khảo nghiệm. Khi bọn họ thấy Dương Huyền Phong, nhất thời cả đám đều trở nên cảm như hén, đều cung kính chào một tiếng “Tam thúc!”, sau đó ngoan ngoãn nhanh nhẹn trốn qua một bên, đi theo sau lưng. Lực chú ý của bọn chúng lập tức tập trung trên người Dương Thiên Lô.

Những thiếu nam thiếu nữ này đều là dòng chính Dương gia, cũng chỉ có dòng chính Dương gia mới có thể đi vào hậu viện. Khi bị bọn họ nhìn tới, Dương

Thiên Lô vẫn bình tĩnh, không biểu hiện gì, thậm chí ngay cả mắt cũng không chớp một cái, hoàn toàn xem bọn họ như không khí.

Hắn đã từng nghĩ mình sẽ phần nợ. Mặc dù hắn biết, những tên này tất nhiên sẽ ở sau lưng mình chỉ trỏ, nhìn về phía mình bằng ánh mắt tràn ngập vẻ khinh thường. Nhưng lúc này hắn sẽ không nổi giận. Hắn cần phải dùng thực lực của mình để chứng minh, để hung hăng tát cho đám người dám xem thường, khi dễ mẫu tử mình một bạt tai thật mạnh.

Đi tới ngoài cùng hậu viện, bước lên một bậc thềm tam cấp, rốt cuộc đi tới một diễn võ trường thật lớn.

Lúc này, trong toàn diễn võ trường có chừng mấy trăm người. Trên lôi đài thật lớn tại diễn võ trường đặt một cột đá hình tròn màu trắng, trên cột đá có một cái lỗ rất sâu, trong lỗ đặt một viên đá cũng đồng dạng màu trắng. Bất quá, tuy đều là màu trắng, nhưng viên cầu này lại là màu trắng trong suốt óng ánh, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, tản ra quang mang long lánh.

Thứ này Dương Thiên Lô đã từng gặp qua, chỉ là chưa từng có tư cách sử dụng. Bởi vì chỉ khi đạt được Tinh Giả cấp ba trở lên mới đủ tư cách để sử dụng nó. Đây là đá trắc thí (Trắc thí thạch) dùng để kiểm tra thuộc tính cùng độ mạnh yếu của tinh thần lực.

Trên lôi đài, ngồi ở vị trí chủ tịch tại chính giữa chính là gia chủ Dương gia Dương Hồng Toàn. Mà ở hai bên lão, ngồi gần mười lão giả. Những người này đại bộ phận đều là các đời dòng chính Dương gia. Trên người mỗi người bọn họ đều tản ra khí tức cường đại. Cổ khí tức này, khi Dương Thiên Lô còn chưa vào diễn võ trường đã cảm nhận được, mà lúc này, cảm giác ấy càng trở nên vô cùng mãnh liệt.

Xung quanh lôi đài cũng ngồi rất nhiều người, có lão giả, có thanh niên, bất quá trong số này, người trẻ nhất thoát nhìn cũng đã ngoài ba mươi tuổi. Những người này cũng đều tản ra khí tức cường giả, song so với Dương Hồng Toàn cùng những người xung quanh kia mà nói, tất nhiên yếu hơn rất nhiều.

Rất hiển nhiên, có thể sở hữu một vị trí dù là nhỏ nhoi ở đây, đều là những cường giả trong dòng chính Dương gia. Hơn nữa, lần đầu tiên thấy khung cảnh như vậy, Dương Thiên Lô liền minh bạch, chỗ ngồi của bọn họ được sắp xếp không phải dựa theo bối phận, mà là theo thực lực.

- Thiên Lô, khảo nghiệm cho tốt!

Dương Huyền Phong đưa Dương Thiên Lô tới hàng ngũ đệ tử trắc thí, nói xong liền đi tới ngồi trên lôi đài. Dương Huyền Phong được sắp xếp ngồi tại vị trí bên cạnh Dương Hồng Toàn, hẳn hẳn là một trong những người trẻ tuổi nhất. Một vài người nhìn về phía Dương Huyền Phong bằng ánh mắt rõ ràng mang theo một tia đồ kỵ cùng ước ao.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Dương Thiên Lô tràn ngập cảm giác kiêu ngạo, đồng thời cũng hiểu được những người đó đối với mình lại không hề che giấu vẻ coi thường cùng trào phúng.

Gia chủ đương đại Dương Hồng Toàn là người mạnh nhất Dương gia, không chỉ có tu vi của lão, mà còn vì thiên phú quân sự hơn người. Điểm ấy là không thể nghi ngờ. Mà Dương Huyền Phong cũng là người mạnh nhất trong số những người đồng lứa của dòng chính Dương gia, lại là nhi tử thân sinh của Dương Hồng Toàn. Mỗi người trong bọn họ đều là nhân vật thiên tài số một, khiến mọi người đồ kỵ không thôi. Mà chính loại đồ kỵ này lại khiến bọn họ khi thấy một thiếu niên đang là thiên tài đột nhiên lại không thể nhưng tự tính thần lực, sẽ cảm thấy trong lòng bình ổn cỡ nào, hưng phấn cỡ nào. Thế cho nên Dương Thiên Lô luôn bị nhìn với ánh mắt có chút hạ hê, hiển lộ trần trụi về xem thường cùng chế nhạo.

- Cừu đệ!

Trong số các đệ tử tham gia khảo nghiệm, hiện ra một nữ hài cao, gầy, mặc váy ngắn màu đen, mái tóc dài đen mượt tùy ý bay tứ tán ở phía sau. Mái tóc mai thật dài cắt ngang trán, che mắt nửa con mắt. Mặc dù liếc mắt liền có thể nhìn ra nàng nhiều nhất cũng chỉ khoảng mười tám tuổi, nhưng so với các bạn cùng lứa, nàng có vẻ thành thực hơn nhiều, tản ra khí thế lãnh diễm kinh người. Nhất là hai chân nàng, cùng với chiếc eo thon, bờ mông gợi cảm khiến nó càng có vẻ thon dài, trắng tấp, so với người được mệnh danh “Đùi đẹp nhất thế giới” mà Dương Thiên Lô từng chứng kiến cũng không hề thua kém. Lúc này, thiếu nữ đang nhìn về phía Dương Thiên Lô, hai mắt sáng lên gọi.

Nữ hài này tên là Dương Thiên Lệ, là đường tỷ (chị họ) của Dương Thiên Lô.

Dương gia thân là một trong năm đại gia tộc của Đế quốc Cát Ưng, có thể nói là thâm căn cố đế, nhân khẩu đông đúc. Cùng thế hệ Dương Hồng Toàn có mười sáu nam nhân, cùng thế hệ Dương Huyền Phong có ba mươi bảy nam nhân. Mà tới thế hệ Dương Thiên Lô này, tổng số nam nữ đã lên tới hơn một trăm người, và tất nhiên vẫn còn tiếp tục phát triển.

Dương Hồng Toàn tổng cộng có ba con trai: lão đại Dương Huyền Quân, lão nhị Dương Huyền Trùng, và lão tam còn lại là Dương Huyền Phong. Bất quá trong ba nhi tử này, tuy rằng mỗi người đều có mấy lão bà, cũng sinh ra mười ba hài tử, nhưng trong số đó chỉ có duy nhất Dương Thiên Lô là nam tử. Điều này cũng là nguyên nhân vì sao Dương Hồng Toàn lại coi trọng Dương Thiên Lô như vậy. Đương nhiên, đây cũng là một trong những lý do chính khiến những người khác trong Dương gia chứng kiến Dương Thiên Lô trở thành phế tài lại hưng phấn như vậy.

Cũng vì nguyên nhân này, ngoại trừ Dương Huyền Phong, lão đại và lão nhị mấy năm gần đây cùng đưa nhau mỗi người cưới thêm ba nàng dâu. Trước đây mỗi người có bốn vợ, nay đều thành bảy vợ. Đương nhiên, đây cũng là do Dương Hồng Toàn bày mưu đặt kế. Dù sao hiện tại Dương Thiên Lô cũng là cháu ruột duy nhất, nếu như thật sự là phế tài mà nói, vậy nhất mạch Dương gia sẽ triệt để xuống dốc, không người kế tục.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Đường tử

Nếu như một mạch này của Dương Hồng Toàn vẫn bình thường thì cũng thôi đi. Dương Thiên Lô vẫn tiếp tục trưởng thành, cũng sẽ không ảnh hưởng đến vị trí của bọn họ tại Dương gia, chỉ ít không có ai nhằm vào bọn họ. Nhưng hiện tại lại khác. Bởi vì Dương Hồng Toàn là gia chủ Dương gia, là nhân vật mưu quyền chân chính, cũng là biểu tượng huy hoàng nhất của Dương gia từ trước tới nay. Muốn trở thành dạng tồn tại này, không phải chỉ cần có thực lực cường hãn là có thể đạt được, mà phải giẫm lên tất cả những người cùng cạnh tranh của Dương gia mà bước lên.

Chính vì nguyên nhân như vậy, một khi mạch này của Dương Hồng Toàn thất thế mà rơi, tất nhiên sẽ bị đông đảo phe phái chèn ép. Loại hậu quả này căn bản là không thể thừa nhận được.

- Nhị tỷ!

Dương Thiên Lô hơi sùng sốt, trong đầu nhất thời hiện ra hình ảnh vị nhị tỷ không giống người những người khác này. Nàng là người để lại ấn tượng tốt nhất với Dương Thiên Lô trong số đông đảo các đường tử muội. Đường nhiên cũng không phải hai người có mối quan hệ tốt gì, chỉ bất quá, so với những người khác, nàng là người duy nhất cho Dương Thiên Lô chút thể diện mà thôi.

- Quả nhiên là đệ! Đã lâu không gặp, nhị tỷ cũng suýt không nhận ra đệ. Đã cao như vậy rồi.

Dương Thiên Lệ không chút để ý tới ánh mắt những người xung quanh nhìn mình, đi tới trước mặt Dương Thiên Lô, trực tiếp áp vào người Dương Thiên Lô, ngọc chường duỗi ra đặt lên đỉnh đầu Dương Thiên Lô, cùng mình đo độ cao, khoa chân múa tay một hồi nói:

- Đến mũi nhị tỷ rồi!

Dương Thiên Lô nhất thời trở nên cực kỳ lúng túng. Cho tới bây giờ hắn cũng không ngờ nhị tỷ lại có thể thân thiết như vậy. Nếu là trước đây, hắn đương nhiên sẽ không có cảm giác gì. Không nói tới quan hệ Dương Thiên Lệ là chị họ hắn, mà bản thân hắn căn bản cũng không có khái niệm nam nữ gì.

Nhưng bây giờ lại khác, lịch duyệt và kiến thức của hắn đã vượt xa một tiểu hài tử mười một tuổi. Tâm lý hay bất luận thứ gì đều như một nam nhân thành thục. Bởi vậy, động tác thân mật tới bậc này của Dương Thiên Lệ khiến Dương Thiên Lô nhất thời không kịp phản ứng.

Đối diện ánh mắt hắn chính là hàm răng hơi lộ ra, hơi thở như lan tỏa ra từ cái miệng anh đào nhỏ nhắn hấp dẫn. Mùi thơm cơ thể chỉ thiếu nữ mới có phả vào mặt khiến hắn có chút hít thở không thông. Bộ ngực sữa đã sớm phát triển tròn đầy, mềm mại lại tràn ngập co giãn dưới động tác vô cùng thân thiết của nàng trực tiếp dán vào trước ngực Dương Thiên Lô, khiến Dương Thiên Lô cảm giác được rất rõ ràng hai ngọn núi tuyết sẵn sàng và mê hoặc.

Dương Thiên Lô tin tưởng, chỉ cần mình hơi cúi đầu, nhất định có thể thấy được khe sâu trắng như tuyết kia. Bất quá, hắn lại không thể không ngăn chặn mê hoặc trong lòng. Hắn biết rõ đây chính là do linh hồn mới của mình quá yếu, bởi vì hiện tại hơn một nửa linh hồn hắn là đến từ Địa Cầu, chi phối hành động chủ đạo. Mà thiếu nữ trước mặt chính là đường tử của hắn, họ hàng gần chưa quá ba đời, vô luận như thế nào cũng không được khinh nhờn, thậm chí ngay cả tư vị ảm áp cũng không thể đùa.

Dương Thiên Lô thích mỹ nữ cũng không sao, nhưng có một vài thứ vĩnh viễn không được vi phạm.

Vội vàng lui ra phía sau một bước, khuôn mặt thanh tú của Dương Thiên Lô không khống chế được trở nên đỏ bừng, thoát nhìn giống như một nàng dâu nhỏ mới bị người bên chồng chọc ghẹo.

- Sao lại xấu hổ? Cùng với nhị tỷ thì có cái gì xấu hổ a? Nghe nói người bây giờ tại Học viện Cực Dương rất phong quang, trong “tỷ thí người mới” cũng lọt vào nhóm hai mươi lăm cường giả. Chúc mừng!

Dương Thiên Lệ cười nói.

Những lời Dương Thiên Lệ nói lại khiến đám người vốn này giờ nhìn chằm chằm vào Dương Thiên Lô nhất thời nhốn nháo cả lên.

- Cái gì nhóm hai mươi lăm cường giả? Vì thi đấu mà sử dụng linh dược, thật khiến Dương gia mất hết mặt mũi a...

- Đúng vậy! Thật không biết mấy người nghĩ thế nào. Từ nhỏ đến lớn, đều cùng là dòng chính Dương gia, nhưng mọi thứ tốt đều cấp cho phế vật kia dùng. Nếu như một vài thứ trong số đó để chúng ta dùng, chúng ta đã sớm thành Tinh Giả cấp bảy rồi. Mười một tuổi mới trở thành Tinh Giả, tuy rằng trong hai tháng ngắn ngủi tấn cấp tới Tinh Giả cấp ba, nhưng đó không phải là do tác dụng của linh dược sao? Ta không tin, khi đạt Tinh Giả cấp ba hắn còn có thể nhờ linh dược mà thăng cấp.

- Đúng vậy! Phế vật chính là phế vật! Nghĩ rằng dùng linh dược có thể trở thành cao thủ, thực đúng là người si nói mộng.

Trong đám người nhất thời truyền đến từng hồi tiếng nghị luận, thanh âm tuy rằng đã đè xuống rất thấp, nhưng vẫn truyền vào tai Dương Thiên Lô rất rõ ràng. Chẳng những thế, tiếng nghị luận càng lúc càng sôi nổi, càng đông đảo thiếu nam thiếu nữ gia nhập vào trong đó. Bọn họ ngoài mặt kiềm chế nhưng thực tế lại không hề che giấu, dù ánh mắt nhìn về Dương Thiên Lô đều tràn ngập khinh thường và căm thù, khiến những bất mãn trong lòng họ bộc lộ ra

ngoài một cách hoàn toàn lộ liễu.

- Câm miệng! Kê nào dám nói lung tung bỗ tiểu thư khiêu chiến kê đó!

Dương Thiên Lệ găm lên giận dữ khiến đông đảo thiếu niên nhất thời ngậm miệng lại. Bất quá, biểu hiện bất mãn trên mặt rất rõ ràng, tựa hồ muốn nói bởi vì khiêu chiến của Dương Thiên Lệ uy hiếp mới tức giận không nói nữa mà thôi.

Dương Thiên Lệ, mười chín tuổi, thiên phú cực cao, được Dương Hồng Toàn rất sủng ái, cũng là đệ tử xuất sắc nhất trong số mười ba tử tôn dòng chính của Dương Hồng Toàn. Khi mười tám tuổi đạt tới cảnh giới Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, cũng thuận lợi tốt nghiệp Học viện Cực Dương, bước vào nội đường Hoàng gia tiến hành các phương diện huấn luyện. Đồng thời, nàng cũng là đệ tử ưu tú nhất của Dương gia tại nội đường Hoàng gia, có thực lực vô cùng cường đại.

- Cứu đệ, đừng nghe bọn họ nói lung tung. Đệ bây giờ đã là Tinh Giả, hơn nữa chỉ dùng hai tháng đã tấn cấp tới Tinh Giả cấp ba, thật là chuyện chưa từng có. Nhị tỷ tin tưởng, bằng giờ sang năm, đệ tất nhiên có thể đuổi kịp, thậm chí vượt hẳn bọn họ. Đến lúc đó, ta xem bọn họ kê nào còn dám nói bậy.

Dương Thiên Lệ nói.

Nghe những lời của Dương Thiên Lệ, đông đảo thiếu niên liền lộ vẻ khinh thường.

Tuy rằng Dương Thiên Lệ nói như vậy là để an ủi, cổ vũ Dương Thiên Lôi, nhưng Dương Thiên Lôi lại có thể nghe ra, nàng cũng không phủ nhận lời những người này nói, bởi vì điều này chính là sự thật. Suốt sáu năm qua, Dương Hồng Toàn, Dương Huyền Phong hầu như dùng tất cả các biện pháp, các loại dược thảo quý hiếm bất kể giá cả thế nào cho Dương Thiên Lôi. Nhưng nói đám thiếu niên này, ngay cả Dương Thiên Lệ cũng cảm thấy đồ kỳ. Phải biết rằng, mấy thứ này đều là vật hi hữu, mặc dù là tại Hoàng gia cũng đều vô cùng quý trọng, chứ đừng nói tới Dương gia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Khảo nghiệm

- Cảm tạ nhị tỷ! Ta chỉ bất quá xem như bọn họ đánh rắm mà thôi. Bọn chúng còn chưa có tư cách để ta tức giận. Tuy nhiên...

Dương Thiên Lôi bỗng nhiên quét mắt liếc về phía đám thiếu niên vừa bàn tán, khoé miệng hơi nhếch lên, trong mắt hiện ra hai đạo tinh quang, nói tiếp:

- Nếu như bọn họ không biết tốt xấu, chính ta sẽ khiêu chiến bọn họ.

- Ấc!

Trong đám người nhất thời truyền đến một hồi tiếng khinh thường. Ngay cả ánh mắt Dương Thiên Lệ nhìn về phía Dương Thiên Lôi cũng mang theo vẻ vô cùng kinh ngạc. Là một trong ba đại đệ tử nhất mạch ưu tú nhất của Dương Hồng Toàn, nàng cũng có đủ kiêu ngạo, nhưng nàng lại là thân nữ nhi, căn bản không thể chia sẻ nỗi sầu lo với Dương Hồng Toàn. Nàng cuối cùng rồi sẽ rời khỏi Dương gia, trở thành thê tử của người khác. Đã rất nhiều lần nàng hận mình không phải là nam nhân. Khi nam nhân duy nhất trong thế hệ các nàng, Dương Thiên Lôi không có bất cứ hi vọng gì, nàng và các tỷ muội khác đều vô cùng khổ sở, thậm chí khinh thường, châm biếm. Thế nhưng nàng biết, các nàng không giống những người khác. Các nàng khinh thường, châm biếm chỉ là vì tiếc công rèn sắt không thành thép, hận Dương Thiên Lôi không thể gánh chịu trách nhiệm của một nam nhân mà thôi.

Cho nên, khi nàng nghe nói Dương Thiên Lôi tại thời khắc cuối cùng đã đột phá bình cảnh, trở thành Tinh Giả, nàng thật cao hứng. Nhất là nghe nói Dương Thiên Lôi trong thời gian hai tháng ngắn ngủi đã tấn cấp đến Tinh Giả cấp ba đỉnh phong, nàng càng vui mừng. Nàng hi vọng vị đường đệ này có thể sáng tạo ra kỳ tích, chân chính vươn lên, trở thành hi vọng của nhất mạch các nàng.

Giờ khắc này, nghe Dương Thiên Lôi nói tràn ngập tự tin và cuồng ngạo, tuy rằng nàng biết kết quả việc làm này của Dương Thiên Lôi tất nhiên là thất bại, nhưng trong lòng nàng lại tràn đầy niềm vui sướng. Nàng tựa hồ từ trên người Dương Thiên Lôi thấy được bóng dáng của tam thúc Dương Huyền Phong.

- Gia chủ, tất cả các đệ tử tham gia khảo nghiệm đã đến đông đủ. Tổng cộng bảy mươi tư vị, trong đó đệ tử tu luyện tại gia tộc bốn mươi ba vị, tại Học viện Cực Dương hai mươi vị, tại nội đường Hoàng gia mười một vị.

Một lão giả Dương gia trầm giọng nói, thanh âm tuy không lớn nhưng lại vang vọng khắp toàn trường.

Đám người nhất thời yên lặng trở lại. Diễn võ trường mấy trăm người lúc này lặng ngắt như tờ.

- Khảo nghiệm thật tốt!

Dương Thiên Lệ khẽ dặn Dương Thiên Lôi một câu, sau đó thân hình nhoáng lên, nhanh chóng trở về hàng ngũ của mình.

Dương Thiên Lôi nhìn thoáng qua liền thấy rõ, đứng cùng hàng với nhị tỷ Dương Thiên Lệ là mười một đệ tử Dương gia khác. Tuổi tác đại khái đều trong khoảng từ mười tám đến hai mươi. Những người này hiển nhiên là mười một vị đệ tử nội đường Hoàng gia như lời lão giả nói. Trên mặt mỗi người bọn họ đều tràn đầy tự tin cùng kiêu ngạo, phảng phất giống như bọn họ là những người sở hữu tài trí và địa vị hơn người vậy. Mà ánh mắt của các đệ tử khác nhìn về phía họ cũng tràn đầy ước ao và tôn kính.

Đệ tử nội đường Hoàng gia, bất luận người nào tại Đế quốc Cát Ương đều rõ ràng họ đại biểu cho cái gì. Có thể nói, bọn họ chính là trụ cột của Đế quốc Cát Ương trong thời gian tới. Người có tư cách tiến vào nội đường Hoàng gia, không chỉ có thiên phú tu luyện hơn người, hơn nữa đều là thành viên của các đại gia tộc. Bọn họ tuyệt đại đa số đều tốt nghiệp Học viện Cực Dương, sau đó được Hoàng gia lựa chọn, tiến hành các phương diện huấn luyện.

Nội đường Hoàng gia tuy không phải là học viện chính thức, nhưng lại là niềm mơ ước của tất cả các tu luyện giả trẻ tuổi.

Mà đội ngũ của Dương Thiên Lôi thì có hai mươi người, tuổi tác cũng không đồng đều, có người so với Dương Thiên Lôi nhỏ hơn, cũng có người lớn hơn. Tuy nhiên, so với đệ tử nội đường Hoàng gia thì nhỏ hơn một chút. Có thể trở thành học viên của Học viện Cực Dương, những người này cũng có thiên phú khiến người khác ước ao, so với đệ tử tu luyện tại gia tộc thì ưu tú hơn nhiều.

- Tốt! Khảo nghiệm bắt đầu thôi

Ánh mắt Dương Hồng Toàn chậm rãi đảo qua mọi người, trầm giọng nói.

- Rõ!

Lão giả cung kính đáp lại, xong xoay người về phía các đệ tử tham gia khảo nghiệm, trầm giọng nói:

- Vẫn là quy củ cũ. Đệ tử được ta đọc tên mời lên đài khảo nghiệm. Dương Thiên Thần!

- Có!

Một thiếu niên trên dưới mười tuổi lên tiếng đáp. Hắn từ trong đám người đi ra, nhanh chóng bước lên lối đài. Tuổi tác tuy nhỏ, nhưng vẻ mặt lại rất ngưng trọng, hiển nhiên là vô cùng coi trọng lần khảo nghiệm này.

- Dương Thiên Thần, tại trắc nghiệm năm ngoái tinh thần lực của ngươi đạt Tinh Giả cấp ba sơ cấp. Bắt đầu đi!

Một lão giả trong tay cầm cuốn sách ghi lại thành tích trắc thí trầm giọng nói

- Dạ! Lục trưởng lão!

Dương Thiên Thần cung kính đáp. Nói xong trầm ổn bước đi, khí thế quanh thân đột nhiên tăng vọt, từng bước một đi tới trước đài khảo nghiệm, hai tay chậm rãi đặt lên trên, bắt đầu đưa tinh thần lực từ trong đan điền vào đó.

Sau một lát, một đạo quang mang màu vàng yếu ớt từ đài khảo nghiệm phát ra, hơn nữa càng ngày càng mạnh. Cuối cùng, trên tầng tá khảo nghiệm hình vuông hình thành một biểu tượng giống như ngôi sao năm cánh. Trong nháy mắt, liền từ một biến thành hai, ba, thậm chí bốn cái. Cuối cùng, khi đạt đến bốn cái thì không hề tăng thêm nữa. Thế những, khi Dương Thiên Thần không ngừng rót tinh thần lực vào trong đó, bốn ngôi sao lại càng ngày càng sáng rực lên một cách hết sức mãnh liệt.

Khi quang mang đạt tới cực hạn, bốn ngôi sao năm cánh bắt đầu dần dần yếu ớt rồi chậm rãi biến mất, cho đến khi khôi phục lại trạng thái ban đầu.

- Cảnh giới Tinh Giả cấp bốn đỉnh phong!

Lục trưởng lão tuyên bố tại chỗ.

Dưới đài, trong một khu vực lập tức truyền đến một hồi tiếng hoan hô ủng hộ. Trên mặt Dương Thiên Thần lộ ra vẻ tươi cười hưng phấn, hơi khom người quay về phía phát ra thanh âm ủng hộ, rõ ràng là rất thỏa mãn với thành tích của chính mình. Trong thời gian một năm có thể đột phá cảnh giới cấp ba đại thành, rồi đỉnh phong, tiếp đó lại đột phá cảnh giới cấp bốn sơ cấp và đại thành, đạt tới cấp bốn đỉnh phong. Tốc độ tiến bộ như vậy thực sự là đáng tự hào.

- Dương Huyền Nghĩa!

Sau tiếng điểm danh của Lục trưởng lão, đám đệ tử Dương gia lần lượt bước lên đài khảo nghiệm, có tiếc nuối, cũng có vui vẻ. Mỗi người tiến bộ có lớn, có nhỏ. Sau một năm nỗ lực phấn đấu, những người không được Dương gia thừa nhận, hay những người được ban thưởng tuyệt học tương xứng của Dương gia, tại giờ khắc này, tất cả đều thể hiện rõ ràng.

Dương Thiên Lôi vẫn lặng lẽ nhìn. Đối với khảo nghiệm của Dương gia, hắn hiểu biết quá ít. Tuy nhiên, thông qua quan sát, hắn phát hiện toàn bộ diễn

võ trường, kể cả các thành viên Dương gia tới quan sát đều dựa theo phe phái chia làm ba trận doanh, mà trình tự khảo nghiệm cũng dựa theo sự phân chia này mà luân phiên tiến hành. Loại khảo nghiệm này vô hình trung trở thành cuộc đọ sức của ba phe cánh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Còn có ta!

Còn trình tự khảo nghiệm là lấy thành tích khảo nghiệm năm ngoái làm tham khảo, từ cấp thấp đến cấp cao, lần lượt tiến hành. Mà đối với đệ tử năm nay mới đạt tới Tinh Giả cấp ba thì khảo nghiệm sau cùng.

Từ đầu tới giờ, sắc mặt Dương Hồng Toàn trước sau vẫn bình tĩnh như thường, tựa hồ thành tích khảo nghiệm của đệ tử Dương gia không có bất luận liên quan gì tới lão. Tuy nhiên, biểu hiện trên mặt hai lão giả bên cạnh Dương Hồng Toàn lại càng lúc càng hải lòng. Hiển nhiên, đệ tử hai phe phái bọn họ tham dự lần khảo nghiệm này khiến bọn họ vô cùng thoả mãn. Điểm ấy có thể dễ dàng nhận thấy thông qua thanh âm cổ vũ ở hai bên lối đài.

Mà thành viên trung gian thuộc về trận doanh của Dương Hồng Toàn, tâm tình lại sa sút hơn rất nhiều. Mặc dù thành tích khảo nghiệm của đệ tử bọn họ so với đối phương không hề thua kém, thế nhưng không ai có thể cảm thấy vui vẻ được. Bởi vì trong số đệ tử của bọn họ, nữ hài chiếm số đông, mà nam hài ưu tú lại quá ít. Điều này có ý nghĩa gì, bọn họ đều hiểu rõ.

Nháy mắt đã qua nửa canh giờ, cuộc khảo nghiệm cũng gần đến hồi kết thúc, chỉ còn lại hai đệ tử nội đường Hoàng gia và sáu đệ tử mới tấn cấp Tinh Giả cấp ba.

- Dương Thiên Ngao!

Lục trường lão lại hô lên.

Thanh âm vừa vang lên, toàn bộ diễn võ trường liền truyền đến tiếng vỗ tay hoan hô vang vọng, hò hét trợ uy. Tuy rằng, trận doanh bên phải vỗ tay lớn hơn nhiều, nhưng ngay cả trận doanh bên trái và ở giữa cũng đều không chút keo kiệt mà dành cho hân những tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt tình. Rõ ràng thiếu niên tên gọi Dương Thiên Ngao này đã chinh phục được không chỉ mình trận doanh của hân.

Dương Thiên Ngao là một thiếu niên có vẻ ngoài anh tuấn, lãng tử. Hân chậm rãi đi lên lối đài, đối mặt với tiếng hoan hô của mọi người, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười tự nhiên, khiến người khác có cảm giác vô cùng bình tĩnh, thông dong, không quan tâm kết quả hơn thua. Đôi mắt hân như hai ngôi sao lấp lánh giữa trời đêm, tràn đầy tự tin và kiêu hãnh.

Dương Thiên Ngao năm nay mười chín tuổi, có thiên phú tu luyện cường đại, thành tích tại khảo nghiệm của Dương gia năm ngoái đứng thứ hai. Người đứng thứ nhất năm ngoái chính là Dương Thiên Lệ. Tuy đều cùng mười chín tuổi, nhưng Dương Thiên Ngao so với Dương Thiên Lệ nhỏ hơn tám tháng. Hân hoàn toàn xứng đáng là thiên tài đệ nhất Dương gia, cũng đã được công nhận là thiên tài đệ nhất.

Thời khắc khi Dương Thiên Ngao bước lên lối đài, thần sắc Dương Thiên Lệ cũng lộ ra một tia ngưng trọng.

Một khối, hai khối, ... bảy khối ngôi sao năm cánh màu vàng tản mát ra hào quang chói mắt.

- Thuộc tính kim cấp bảy đỉnh phong!

Trong đám người truyền đến từng đợt tiếng kinh hô. Biểu tình của Dương Thiên Lệ càng thêm ngưng trọng. Nàng mơ hồ nghĩ, vị trí đệ nhất khảo nghiệm của Dương gia năm nay mình khó bảo toàn. Tuy nhiên, nàng vẫn còn ôm một tia hi vọng. Nàng và Dương Thiên Ngao đều là Tinh Giả hai hệ. Chỉ cần tinh thần lực Mộc thuộc tính của Dương Thiên Ngao không đạt tới cảnh giới cấp bảy đỉnh phong, nàng còn có hi vọng chiến thắng.

Ngay khi bảy khối ngôi sao năm cánh màu vàng đạt tới cảnh giới đỉnh phong, đá khảo nghiệm đột nhiên lần thứ hai tản mát ra một đạo quang mang màu lục. Ngay sau đó, một ngôi sao năm cánh màu lục xuất hiện.

Hiện trường trở nên hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có tinh thần lực cường đại dao động quanh thân Dương Thiên Ngao cuốn hút mọi người. Dưới sự chú ý của tất cả mọi người, ngôi sao năm cánh màu lục kia dần dần đạt tới bảy khối, hơn nữa càng lúc càng sáng. Khi đạt tới độ sáng tương xứng với bảy ngôi sao màu vàng, toàn diễn võ trường bộc phát ra tiếng hò hét ủng hộ thật lớn. Toàn bộ trận doanh bên phải thậm chí còn vui sướng hoa chân múa tay, reo hò không ngớt khẩu hiệu “Đệ nhất”.

Một tia mắt mát thoáng lướt qua trong mắt Dương Thiên Lệ. Nàng biết, Dương Thiên Ngao đã hoàn toàn vượt qua nàng.

- Song thuộc tính Kim - Mộc cấp bảy đỉnh phong.

Lục trường lão lớn tiếng tuyên bố, sau đó gọi đến tên Dương Thiên Lệ.

Thuộc tính kim cấp bảy đỉnh phong, thuộc tính hoá cấp bảy đại thành. Đây chính là thành tích khảo nghiệm cuối cùng của Dương Thiên Lệ. Mặc dù nàng đã dốc toàn lực, nhưng vẫn thất bại, bại không có bất luận chút gì ảm ức. Từ nay về sau, Dương Thiên Ngạo chính thức trở thành trung tâm, tên tuổi nàng sẽ dần mờ nhạt trong mắt mọi người. Bất đắc dĩ lắc đầu, đôi chân thon dài kêu gọi của nàng bước xuống lôi đài tựa hồ trở nên vô cùng nặng nề. Nhưng tại giây phút này, lại có một bàn tay ấm áp mà nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

- Nhị tỷ, còn có ta!

Thanh âm phi thường kiên định vang lên bên tai nàng. Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, bắt gặp một đôi mắt tràn đầy tự tin. Đôi mắt ấy sáng rực như ánh sao, thâm thúy mà sâu sắc, khiến nàng trong nháy mắt tỉnh táo lại. Nhưng khi nàng thấy được khuôn mặt thanh tú còn lộ vẻ non nớt kia, lòng nàng lại lần thứ hai trầm xuống.

Dương Thân Lôi, đường đệ của nàng, đã từng giống như sao băng, là hi vọng của nhất mạch Dương Hồng Toàn, lại trong nháy mắt rơi xuống đáy vực, trở thành đối tượng khinh thường và chế giễu của toàn gia tộc.

Có lẽ thấy được vẻ mất mát trong mắt Dương Thân Lệ, Dương Thân Lôi mỉm cười nói:

- Không phải hiện tại, mà là tương lai, tương lai không xa nữa. Trọng trách này ta vốn là người gánh vác. Ta đã lùi bước sáu năm, sau này giao cho ta đi.

...

- Năm nay gia tộc ta có sáu đệ tử mới tấn cấp Tinh Giả cấp ba. Hiện tại bắt đầu khảo nghiệm. Dương Thiên Húc!

Đúng lúc này, trưởng lão lại lớn tiếng nói.

Chỉ chốc lát sau, năm đệ tử đã hoàn thành khảo nghiệm. Một người đạt được thành tích cao nhất là cấp ba đỉnh phong, hai người đạt cấp ba đại thành, và hai người cấp ba sơ cấp.

- Dương Thiên Lôi!

Lão giả vừa hô tên Dương Thiên Lôi, trong đám người nhất thời truyền đến một hồi tiếng “Hừ” nhẹ. Nhất là hai bên trái phải lôi đài, càng không hề cổ kị. Mà người trong nhất mạch Dương Hồng Toàn ở giữa lại lựa chọn trầm mặc.

Là thành viên tấn cấp Tinh Giả cấp ba sau cùng trong năm nay, Dương Thiên Lôi đương nhiên cũng bị sắp xếp khảo nghiệm sau cùng rồi.

Ánh mắt Dương Hồng Toàn, Dương Huyền Phong, Lộ Miểu Ân đều dừng lại trên bóng dáng đang chậm rãi đi lên lôi đài kia.

Dương Thiên Lôi vừa mới đột phá bình cảnh trở thành Tinh Giả cách đây có hai tháng, nhưng mọi người đồn đãi hắn đã đạt tới cảnh giới Tinh Giả cấp ba đỉnh phong. Càng khoa trương hơn chính là, tại “tỷ thí người mới” của Học viện Cực Dương, hắn đã lọt vào nhóm hai mươi lăm cường giả. Tuy rằng tuyệt đại đa số mọi người đều nhận định, Dương Hồng Toàn đối với đứa cháu này đã động tay động chân gì đó, nhưng không thể phủ nhận, tốc độ tấn cấp đó tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Thế nhưng, là lừa hay là ngựa, đứng trước đá khảo nghiệm của Dương gia, tất cả sẽ đều lộ nguyên hình.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Khảo nghiệm

▼

Linh được có thể đề thăng thể chất của tu luyện giả, cũng có thể trong thời gian ngắn đề thăng sức chiến đấu cho tu luyện giả, nhưng độ mạnh yếu của tinh thần lực, linh được không thể nào thay đổi được. Hơn nữa, trong kỳ khảo nghiệm của Dương gia, dù Dương Hồng Toàn có bất công cũng sẽ tuyệt đối không cho phép Dương Thân Lôi sử dụng linh được.

- Lôi, Thiên Lôi, lão tử muốn giống như tên của mình, đánh cho các ngươi cháy sém! Bại lộ thực lực thì sao? Chỉ cần mẫu thân có thể vui vẻ, còn quản cái con mẫu thân gì nữa!

Dương Thân Lôi thầm nói trong lòng. Tuy rằng nội tâm hắn vô cùng ưa thích cảm giác “già trừ ăn thịt hổ”, nhưng vì mẫu thân, phụ thân và gia gia, hắn biết, đã đến lúc mình cần chứng minh thực lực, đã đến lúc đoạt lại hết thảy vinh quang và ánh sáng.

Hắn đồng thời cũng biết, làm như vậy muội muội thân yêu Trương Tử Hàm nhất định sẽ hung hăng chà đạp hai tai hắn. Thế nhưng, hắn vẫn không do dự quyết định đưa ra lựa chọn này.

Nam nhân, khi cần tiến lên thì tuyệt đối không được lùi bước. Có lẽ trước đó, đường tử Dương Thiên Lệ đối với hắn mà nói, chỉ là một mỹ nữ mà thôi, còn không có tình cảm thân tình sâu sắc gì. Thế nhưng, khi hắn thấy được một tia mắt mát trong mắt Dương Thiên Lệ khi bị thua, hắn cũng hiểu được, tại Dương gia, bọn họ chung quy là ở cùng một chiến tuyến. Bọn họ đều là dòng chính của Dương Hồng Toàn, quang vinh cùng quang vinh, mà tổn hại cũng chung tổn hại. Nàng mắt mát là bởi vì, nàng không thể mang niềm kiêu hãnh của nhất mạch Dương Hồng Toàn, niềm kiêu hãnh đệ nhất.

Đây vốn là trách nhiệm của Dương Thiên Lôi, thế nhưng khi hắn xuống dốc, Dương Thiên Lệ phải đứng lên gánh vác.

Chậm rãi bước tới trước đá khảo nghiệm, Dương Thiên Lôi cũng không có lập tức đưa tay ra, mà quay nhìn về phía khán giả. Hắn không để ý tới bất luận thanh âm chế giễu và bất thiện gì, ánh mắt hắn lướt qua tất cả mọi người, dừng lại trên đôi mắt đôi mắt tràn ngập chờ mong kia. Hắn rõ ràng có thể cảm nhận được, mẫu thân thậm chí còn kích động hơn cả mình. Thân hình khẽ run nhẹ của nàng đã chứng minh hết thảy rồi.

Gửi tới mẫu thân ánh mắt tràn đầy tự tin. Dương Thiên Lôi chậm rãi quay đầu, vươn hai tay ra.

Ngón tay thon dài, da thịt trong suốt, so với nữ nhân còn mềm mại, nhẵn nhụi hơn. Thân hình lộ vẻ gầy yếu, khuôn mặt thanh tú, tuấn nhã, căn bản nhìn không ra bất cứ vẻ mạnh mẽ nào. Thế nhưng, những đệ tử Dương gia đến từ Học viện Cực Dương đã từng xem qua trận thi đấu của Dương Thiên Lôi đều hiểu rất rõ ràng, thân hình nhìn như yếu đuối kia đến tột cùng có sức mạnh cường hãn thế nào. Mặc dù bọn họ cho rằng đó là do tác dụng của linh dược, nhưng vẫn như trước đây, khi bọn họ xem Dương Thiên Lôi và Vũ Đại Lăng quyết đấu, đã thể hiện ra thân thể cường hãn tới mức bọn họ không thể tưởng tượng được.

“Bạo phát đi nào, tiểu vũ trụ!”

Dương Thiên Lôi bài trừ tất cả mọi tạp niệm, trong lòng âm thầm điên cuồng gào thét. Trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, một ý niệm duy nhất, đó là, khiến cho đá khảo nghiệm kia sáng lên.

Là người Địa Cầu, hắn tin tưởng, tiềm năng của nhân loại là không có cực hạn. Hắn đồng thời cũng rất rõ, muốn tiểu vũ trụ bộc phát, cần có chấp niệm, áp lực và tinh thần dũng cảm tiến tới không biết sợ.

Tại giờ khắc này, tư tưởng của hắn trở nên linh hoạt kỳ ảo nhưng lại vô cùng kiên định. Tinh thần lực trong đan điền nhất thời như núi lửa bùng phát, điên cuồng chuyển động.

Cơ hồ là trong nháy mắt, đá khảo nghiệm liền tán rã ra quang mang màu vàng đất vô cùng chói lọi trong sự khiếp sợ của mọi người. Sau một lát liền hình thành ba ngôi sao lấp lánh màu vàng kim rực rỡ. Tu vi của hắn không thể nghi ngờ đã đạt tới Thổ hệ cấp ba đỉnh phong!

Từ khi đột phá bình cảnh tới bây giờ, mới chỉ hai tháng ngắn ngủi, hắn đã tấn cấp tới cảnh giới cấp ba đỉnh phong!

Toàn bộ tinh thần của Dương Thiên Lôi lúc này đều tập trung tại đan điền. Giờ khắc này, hắn nghĩ đến chính là đất dày mà nặng, tinh thần lực kỳ lạ trong đan điền rất nhanh chuyển hoá thành tinh thần lực Thổ hệ, cũng cuộn cuộn không ngừng chảy vào đá khảo nghiệm. Lần đầu tiên hắn cảm ứng được đan điền của mình, cũng lần đầu tiên mãnh liệt phóng xuất đem tinh thần lực của mình ra ngoài.

Dần dần, một cảm giác kỳ dị xuất hiện trong trái tim Dương Thiên Lôi. Tâm thần hắn phảng phất như không phải dung nhập vào đan điền, mà là vào một vùng thiên địa nào đó, tựa hồ như cùng thiên địa hoà hợp thành một thể. Tuy rằng, tinh thần lực đang điên cuồng tuôn ra, nhưng cỗ tinh thần lực kì lạ kia lại giảm xuống vô cùng chậm chạp.

Điều này khiến Dương Thiên Lôi vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng vô cùng vui sướng. Vốn hắn dự định làm oanh động mọi người không phải bằng tinh thần lực cường đại, cũng không phải bằng cấp bậc Tinh Giả của mình. Điểm ấy hắn có thể hiểu được, vô luận thế nào hắn cũng không thể vượt qua được cảnh giới đó, nhiều nhất chỉ là Tinh Giả cấp ba đỉnh phong mà thôi. Việc hắn quyết định làm chính là, bại lộ con bài tẩy lớn nhất của mình, thuộc tính ngũ hành, tinh thần lực ngũ hành. Dù hắn chỉ có thể bộc phát ra cảnh giới Tinh Giả cấp ba sơ cấp, nhưng chỉ cần có thân thể ngũ hành cũng đủ khiến mọi người chấn động.

Ngũ hành chi thể, ngàn năm khó gặp. Có được thiên phú như vậy còn lo gì không tiến bộ vượt bậc. Chỉ cần hắn làm như vậy, vinh quang và ánh sáng đã từng thuộc về hắn, nhất định sẽ một lần nữa quay trở lại trên người hắn.

Thế nhưng hiện tại, khi mắt hắn đang mở trừng trừng nhìn vào ba ngôi sao Thổ hệ sáng ngời xuất hiện trên đá khảo nghiệm, tinh thần lực đặc thù trong cơ thể hắn không ngờ chỉ giảm đi một chút ít, hơn nữa, dường như tinh thần lực trong thiên địa còn đang rất nhanh dũng mãnh tràn vào trong cơ thể hắn, tiến hành liên tục bổ sung. Điều này sao có thể khiến hắn không kinh hỉ?

Hắn mơ hồ nghĩ rằng, mình hình như không cần bại lộ bí mật thân thể ngũ hành cũng có thể đạt được mục đích.

Không ai biết Dương Thiên Lôi đang nghĩ gì, nhưng những ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi lại tràn ngập kinh ngạc và không thể tưởng tượng. Sờ đi bọn họ kinh ngạc, không phải vì Dương Thiên Lôi kích phát ra ba ngôi sao năm cánh, mà là tốc độ hấp thụ tinh thần lực lúc này của hắn.

Tại giờ khắc này, thân thể hắn giống như một cái hố đen khổng lồ, điên cuồng hấp thụ tinh thần lực của trời đất. Hắn dường như trở thành trung tâm của thiên địa. Tốc độ hấp thụ như vậy, đám người Dương Hồng Toàn tuy có thể làm được, nhưng phải ở trong trạng thái tu luyện. Nếu muốn đồng thời vừa phát ra tinh thần lực, lại vừa hấp thụ vào thể này, ngay cả Dương Hồng Toàn cũng không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75: Tiên Thiên song thuộc tính

- Bốn ngôi sao!

Khi trên đá khảo nghiệm dần hiện ra bốn ngôi sao, đồng thời đang không ngừng sáng lên, những tiếng cười nhạo khinh bỉ đã biến mất vô ảnh vô tung từ bao giờ. Toàn bộ diễn võ trường lặng ngắt như tờ, mọi người đều trợn trừng mắt nhìn thân hình gầy nhỏ kia.

- Năm ngôi sao!

- Sáu ngôi sao!

Ánh sáng màu vàng đất trở nên càng ngày càng mạnh. Tuy rằng thời gian xuất hiện mỗi ngôi sao càng lúc càng cách xa hơn, càng lúc càng dài hơn, nhưng nó ngược lại càng sáng hơn.

Trên đài, bao gồm cả Dương Hồng Toàn cùng mấy lão giả, đều kim lòng không được mà đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi như không phải đang nhìn một người, mà là một quái vật.

Mà dưới đài, biểu tình của mỗi người đều giống nhau, kinh ngạc đến trợn mắt há hốc miệng.

- Bảy ngôi sao!

Khi bảy ngôi sao năm cánh màu vàng đất phiêu lãng phía trên đá khảo nghiệm, lóng lánh phát sáng rực rỡ như mặt trời cũng là lúc Dương Thiên Lôi cảm thấy kiệt sức. Cũng không phải do tinh thần lực trong đan điền giảm sút quá nhiều, mà nó căn bản là không hề giảm sút. Mỗi ngôi sao sáng lên hoàn toàn là dựa vào tinh thần lực thu được từ trong thiên địa.

Nguyên nhân chính là như vậy, càng về sau độ khó càng lớn, mỗi một ngôi sao tiêu hao tinh thần lực cũng càng nhiều. Không giống như Dương Thiên Ngao sử dụng tinh thần lực trong đan điền bản thân, có thể đạt tới tốc độ nhanh nhất. Dương Thiên Lôi lại mượn dùng ngoại lực, muốn nhanh cũng chỉ có thể khiến mình hấp thu nhanh hơn. Nhưng điểm ấy rõ ràng không phải hắn muốn làm là làm được. Tốc độ hấp thu của hắn như vậy cũng đã là cực hạn rồi.

Tuy nhiên, Dương Thiên Lôi hiểu rõ, mục đích của hắn đã đạt được rồi.

Một tia mỉm cười xuất hiện trên mặt Dương Thiên Lôi. Hắn ngừng thôi động đan điền, bảy ngôi sao năm cánh lóng lánh cũng dần dần biến mất hoàn toàn.

- Cảnh giới Thổ hệ cấp bảy đỉnh phong!

Mất nửa phút sau, Lục trưởng lão mới kích động tuyên bố. Ngay sau đó, lão liền ý thức được chuyện gì, nhướng mày nói tiếp:

- Không đúng! Bản thân ngươi căn bản không đạt được Tinh Giả cấp bảy. Đó là tinh thần lực mới vừa thu nạp, mà không phải là tinh thần lực dung nạp vào trong đan điền. Tốc độ hấp thu như vậy... trách không được chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, ngươi lại có thể từ một Tinh Giả cấp một trở thành cấp ba đỉnh phong.

Lục trưởng lão nói đến đây, bỗng nhiên xoay người nhìn về phía đài chủ trì, trầm giọng nói:

- Gia chủ, các vị trưởng lão, đẳng cấp của Dương Thiên Lôi thứ cho ta không thể định đoạt. Bất quá, lấy thiên phú tu luyện của hắn, ta nghĩ bất cứ tuyệt học gì của gia tộc, hắn đều có tư cách học tập.

- Không được!

Dương Hồng Toàn còn chưa tiếp lời, hai lão giả ngồi bên người lão đã đồng thời lên tiếng. Hai lão giả này chính là cùng thế hệ với Dương Hồng Toàn tại Dương gia, đại trưởng lão Dương Hồng Vũ và nhị trưởng lão Dương Hồng Thuyền, đồng thời cũng là nhân vật thủ lĩnh của hai phe cánh kia.

Sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau, nhị trưởng lão nói tiếp:

- Tuy rằng Dương Thiên Lôi kích phát ra bảy ngôi sao năm cánh, nhưng tu vi thực tế của hắn chỉ là Tinh Giả cấp ba đỉnh phong. Mặt khác, bốn ngôi sao còn lại tổn hao thời gian rất dài, căn bản cũng không phải tinh thần lực của bản thân hắn. Điểm ấy chúng ta hẳn đều rất rõ ràng. Cảnh giới và thứ tự khảo nghiệm thu được phần thưởng và tuyệt học Dương gia tương ứng là quy củ của gia tộc chúng ta, do lão tổ tông định ra, há có thể dễ dàng thay đổi?

- Ta tán thành ý kiến của Nhị trưởng lão.

Đại trưởng lão không chút do dự nói:

- Tốc độ hấp thu tinh thần lực của Dương Thiên Lôi tuy rằng kinh người, tốc độ tu luyện sau này tất nhiên cũng sẽ vượt xa người thường, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là thân thể một hệ, muốn có được thành tựu cao hiển nhiên là không có khả năng. Cho nên, Lục trưởng lão nói như vậy là không đúng rồi. Dương nhiên, nếu như hắn có thân thể song hệ, lời Lục trưởng lão nói sẽ không có vấn đề gì.

- Đại trưởng lão, với tốc độ hấp thu tinh thần lực của Dương Thiên Lôi, thân thể một hệ thì làm sao? Luyện đến cảnh giới đỉnh phong căn bản không có vấn đề gì. Từ đó sinh ra thuộc tính khác đồng thời cũng không phải là không thể.

- Hừ! Hậu Thiên diễn sinh há lại có thể so sánh với thân thể song thuộc tính Tiên Thiên? Mặc dù có thể diễn sinh, nhưng muốn đột phá dễ như vậy sao? Điều ấy lẽ nào người không hiểu?

Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng, một bước cũng không nhường.

Mặc dù Dương Hồng Toàn thăm nghĩ tới chuyện ban thưởng cho Dương Thiên Lôi thật lớn, nhưng giờ phút này cũng không thể có bất kỳ biểu hiện gì. Trước tiên, lão là người đứng đầu gia tộc, thứ hai, lão lại là gia gia của Dương Thiên Lôi. Nếu như phong độ này cũng không có, hắn cũng không có khả năng trở thành gia chủ Dương gia.

- Thân thể tiên thiên song thuộc tính sao?

Dương Thiên Lôi thăm nghĩ trong lòng, cũng không lên tiếng. Trong khi mấy trưởng lão còn đang cãi cọ, lại tiếp tục vươn tay ra, đặt lên đá khảo nghiệm.

Trong khoảnh khắc, quang mang màu đỏ lại phóng lên cao.

Một ngôi sao, hai ngôi sao trong nháy mắt hiện ra, rồi tới ba ngôi sao. Cảnh giới Hỏa hệ cấp ba đỉnh phong!

Toàn bộ diễn võ trường một lần nữa trở nên hoàn toàn tĩnh lặng. Ánh mắt mỗi người đều xảy ra biến hoá kinh người, có khiếp sợ, có vui mừng, có bất đắc dĩ, có mất mát, có ước ao...

Dương Thiên Lôi mỉm cười, thu hồi hai tay. Hắn biết mục đích của mình đã đạt được rồi. Tuy rằng cảnh giới của hắn không cao, nhưng biểu hiện của hắn lại chính là thiên phú tu luyện không gì sánh được. Có thiên phú như vậy, cũng đã là quá đủ rồi. Về phần thành tích khảo nghiệm, ngược lại không còn bất luận ý nghĩa gì nữa.

Trầm mặc một lúc, toàn bộ diễn võ trường bỗng nhiên bộc phát ra tiếng hoan hô như sấm.

Dương Thiên Lôi chậm rãi xoay người, đứng ở bóng dáng bởi vì kích động mà lệ rơi đầy mặt kia đang nhìn hắn mỉm cười hài lòng. Hắn thấy được những nữ nhân đã từng khinh thường, đã từng khi dễ maul từ hắn đang mang theo khuôn mặt tươi cười đi về phía maul thân mình.

- Chúc mừng người, Miểu Ân muội tử. Hào quang của Thiên Lôi rốt cục đã trở lại.

Từng tiếng chúc phúc vang lên bên tai Lộ Miểu Ân. Trên khuôn mặt kiều diễm thê mỹ, tuyệt thế dung nhan kia, rốt cuộc đã hiện lên một tia vui sướng phát ra từ sâu trong nội tâm.

Ánh mặt trời ban trưa rực rỡ tràn ngập trên thân thể nàng, bao bọc lấy mái tóc dài bạc trắng tạo nên vẻ đẹp kỳ diệu khiến người ta run sợ. Khuôn mặt nàng trở nên ửng hồng, như là một thiếu nữ ngây thơ.

Không ai biết, mái đầu bạc trắng kia đại biểu cho cái gì, kể cả Dương Thiên Lôi.

Chỉ có Dương Huyền Phong hiểu được, mái tóc bạc ấy đã phải chịu đựng bao nhiêu lo nghĩ, chờ đợi, áp lực và đau lòng...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Trảm Không Kiếm Phái (thượng)

Hắn tin tưởng nàng, từ đầu tới cuối cũng không có bất luận hoài nghi gì. Chính vì như vậy, hắn càng cảm thông nỗi thống khổ của Lộ Miểu Ân.

Thiên Lôi, là trời sinh. Bí mật này, chỉ thuộc về hắn và Lộ Miểu Ân.

Năm ấy, nàng chính là thiếu nữ cao quý nhất. Nàng có được thiên phú ngay cả Dương Huyền Phong cũng không theo kịp. Mặc dù nàng tận lực che giấu, nhưng Dương Huyền Phong hiểu rõ, chỉ cần nàng muốn, ngôi vị đệ nhất “tỷ thí người mới” năm ấy, tuyệt đối sẽ không đến lượt hắn.

Cũng tại Học viện Cực Dương, Dương Huyền Phong là thần tượng nam nhân, mà nàng là thần tượng nữ nhân của bao nhiêu người. Khoảnh khắc gặp được Lộ Miểu Ân trong kỳ “tỷ thí người mới” năm ấy, hắn phảng phất như thiên niên hàn băng bất ngờ hoàn toàn tan chảy. Hắn tin tưởng rằng, đó chính

là nữ nhân định trước sinh ra là để dành cho mình.

Tính cách của hần từ trước đã không giống với các thiếu niên khác, vì yêu mà điên cuồng, nhưng hần lại dùng phương thức đặc biệt của chính mình mà tiếp cận nàng. Thế nhưng trước sau vẫn không tới gần được chút nào, tận cho đến khi tốt nghiệp Học viện Cực Dương.

Nàng thánh khiết, thiện lương, giống như không thuộc về trần gian phàm tục, đối với bất luận sự theo đuổi nào cũng đều chỉ cười trừ. Hai năm sau, đúng lúc hần cho rằng cuộc đời này mình không còn hi vọng có được trái tim nàng, thì nàng bỗng nhiên tìm tới hần.

Về thánh khiết, tự tin của nàng đã không còn nữa. Nàng giống như chú nai con bị thương, khiến người ta đau xót.

Nàng đã mang thai. Bụng của nàng đã hơi lớn lên. Nàng có thể cảm nhận được sinh mệnh trong bụng mình, nhưng nàng lại không biết tại sao mình mang thai, bởi vì dấu vết thủ cung sa trên cánh tay nàng vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Vì vậy, sinh mệnh kỳ diệu ấy đã mang hai người đến với nhau. Tuy rằng hần biết, nàng tìm tới chính mình căn bản không phải là vì tình yêu, nhưng hần không quan tâm, bởi vì khi nàng khó khăn nhất, thống khổ nhất, cô đơn nhất, người nàng nghĩ đến là hần. Chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Dương Thiên Lôi sinh ra, đồng thời cũng cướp đi một thân tu vi của Lộ Miểu Ân, khiến một người vốn là thiên chi kiều nữ, trở thành một phạm nhân, cũng chân chính trở thành thê tử của Dương Huyền Phong.

Dương Thiên Lôi chậm rãi đi vào đoàn người.

Lúc này, bên người Lộ Miểu Ân đã vây đầy người, có Đại nương, có Nhị nương, có những đường tử, đường muội đã từng khinh thường mẫu tử bọn họ, cũng có những người thuộc nhất mạch Dương gia bọn hần.

Bất quá, Dương Thiên Lôi cũng xem như không thấy, chỉ quay lại nhị tỷ Dương Thiên Lê, khẽ gật đầu, sau đó đi về phía mẫu thân.

Thấy một màn như vậy, Dương Hồng Toàn bất đắc dĩ lắc đầu, khoé miệng già nua lộ ra một tia cười khổ. Thân là người đứng đầu gia tộc, mấy năm qua những người này đối đãi thế nào với mẫu tử Lộ Miểu Ân, lão rõ ràng hơn so với bất luận người nào. Thế nhưng lão không còn cách nào khác lại chỉ có thể làm như không thấy.

Không phải lão không muốn trợ giúp, mà là không thể trợ giúp. Đây là chuyện mà sống trong một đại gia tộc nhất định phải đối mặt. Cũng chỉ có thực tế trần trụi này, căn bản không nói tới thân tình đậm đặc, mới có thể thể hiện được tầm quan trọng của thực lực, khích lệ tài năng của mỗi người Dương gia, nỗ lực vươn lên hùng mạnh.

Ngay sau đó, Lục trưởng lão tuyên bố thứ hạng tạm thời và phần thưởng của kỳ khảo nghiệm. Phạm là những người bất mãn với thứ tự của mình, buổi chiều có thể khiêu chiến, nếu thắng lợi, thứ tự đó sẽ thuộc về mình.

Đến lúc này, Dương Thiên Lôi rút cuộc minh bạch, vì sao Dương gia phải tiến hành buổi khảo nghiệm long trọng như vậy.

Không nói phần thưởng chính là tuyệt học Dương gia đều đủ khiến người người động tâm, đây căn bản là một chính sách khích lệ, thúc đẩy đệ tử Dương gia tích cực tu luyện vươn lên, nhằm bảo trì sự cường thịnh mãi mãi không suy của một đại gia tộc như Dương gia.

Không hề nghi ngờ, tuy rằng Dương Thiên Lôi chỉ mới tấn cấp Tinh Giả cấp ba trong số những người xếp hàng thứ nhất, nhưng phần thưởng mà hần nhận được lại khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải đổ kỵ, ngay cả Dương Thiên Ngao cũng không ngoại lệ.

....

Yến hội phong phú đã được dọn xong. Đồng đảo thành viên dòng chính Dương gia chậm rãi bước vào. Khi Dương Hồng Toàn dẫn đầu ngồi lên vị trí chủ tọa, mọi người cũng đều tìm được vị trí của mình mà ngồi xuống.

Sau hồi khảo nghiệm, vị trí của mọi người đã có biến hoá vi diệu, tuy nhiên cũng chỉ là biến hoá tạm thời. Kết quả cuối cùng còn phải đợi cuộc khiêu chiến buổi chiều. Tuy nhiên, chiếu theo tình huống những năm qua, khiêu chiến cũng không mấy sôi nổi, cũng rất ít người có thể khiêu chiến thành công.

Dương Thiên Ngao và Dương Thiên Lê đảo ngược vị trí, rất nhiều đệ tử đạt được thành tích tốt, trên mặt mang theo nét vui sướng ngồi ở vị trí bọn họ thoả mãn. Mà một ít đệ tử khác trong mắt lại hiện lên tia không cam lòng.

Chỗ ngồi của một người tại gia tộc bình thường là không có gì đáng nói, nhưng tại đại gia tộc như Dương gia chính là tượng trưng cho thân phận cùng địa vị. Có thể ngồi gần vị trí chủ trì, chính là mệnh tướng của tất cả đệ tử trẻ tuổi.

Đệ tử dưới hai mươi tuổi, cũng chỉ có Dương Thiên Ngao và Dương Thiên Lê là có được tư cách đó.

Cạnh tranh có mặt ở khắp nơi, khích lệ mọi người phát triển. Tuy rằng rất tàn khốc, nhưng đó chính là quy luật thực tế. Người có thực lực thế nào, thì sẽ đạt được địa vị tương xứng.

...

Trời đất bao la mờ mịt, núi non trắng lè nguy nga...

Bầu trời xanh thẳm, từng đoá mây trắng phiêu lãng bay. Khi ánh dương quang chiếu xuống, toả ra một tầng quang mang màu vàng. Một con hùng ưng cao ngạo, giữa bầu trời tự do bay lượn, thiên phủ ban tặng cho nó một loại năng lực đặc thù - Phi hành.

Nhân loại không có cánh, đều luôn mộng tưởng mình có thể bay được như chim, giữa bầu trời tự do bay lượn, có thể bao quát đất trời, có thể trốn tránh nguy hiểm, có thể theo đuổi tự do...

Nhưng nhân loại muốn có được năng lực phi hành này, lại vô cùng khó khăn. Đối với thường nhân mà nói, đó căn bản là mục tiêu cao không thể với, đó cũng chính là cảnh giới mà mỗi tu luyện giả đều hướng tới.

Trước cửa Học viện Cực Dương, đám người Dương lão và Sở Kinh Hồn đã đợi tới một canh giờ. Một vài đệ tử trẻ tuổi tuy rằng oán giận trong lòng nhưng cũng không dám có bất cứ thái độ bất mãn gì. Nhất là khi thấy biểu tình của Dương lão và Sở Kinh Hồn, đủ để bọn họ đối với nhân vật sắp đến tràn đầy chờ mong và hiếu kỳ.

Bỗng nhiên, một cỗ uy áp thật lớn, như thái sơn áp đỉnh, từ trên trời giáng xuống, khiến mỗi người ở đây đều cảm thụ được áp lực xưa nay chưa từng có. Đó là một loại sợ hãi và run rẩy đến từ sâu trong nội tâm. Trong nháy mắt này, bọn họ dường như mất đi tất cả mọi năng lực, thậm chí ngay cả tư tưởng trong khoảng thời gian ngắn cũng như bị đình trệ lại.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Trảm Không Kiểm Phái (hạ)

Đây là một loại lực lượng bọn họ căn bản không thể chống cự được, lực lượng vượt xa khỏi nhận thức của bọn họ. Bọn họ không hề nghi ngờ, lực lượng này có thể dễ dàng huỷ diệt tất cả mọi người, không cần tốn nhiều sức lực.

- Đệ tử Trảm Không Kiểm Phái Dương Kinh Thiên cung nghênh sứ giả đại giá quang lâm!

Thanh âm Dương lão bỗng nhiên trở nên cung kính nói.

- Ngoại môn đệ tử Trảm Không Kiểm Phái Sở Kinh Hồn, cung nghênh các vị tiền bối đại giá quang lâm!

Sở Kinh Hồn khom người nói.

Lúc này, mọi người cảm giác được áp lực buông lỏng, trước mắt vô thanh vô tức xuất hiện mấy người. Bọn họ phảng phất như từ trên trời giáng xuống.

Mọi người không hề do dự, liền đi theo Dương lão và Sở Kinh Hồn, cung kính hành lễ.

Trảm Không Kiểm Phái, một trong tám đại môn phái trong truyền thuyết, vượt trên sự tồn tại của thế tục. Bốn chữ này đối với tất cả những người trẻ tuổi mà nói, trước kia có lẽ chỉ là truyền thuyết, nhưng hiện tại lại rõ ràng xuất hiện trước mắt bọn họ, đó là một tồn tại cao vời không thể với tới, gần như là thần thoại. Mà ngay cả cao thủ đệ nhất Đế quốc Cát Ương, Dương Kinh Thiên, viện trưởng mà bọn họ tôn kính, cũng là một đệ tử của Trảm Không Kiểm Phái. Điều này càng khiến cho các đệ tử trẻ tuổi khiếp sợ tột đỉnh. Hơn nữa, bọn họ dường như đập không mà đến, càng làm cho mọi người thêm kính nể, một loại kính nể phát ra từ sâu trong nội tâm.

Cho đến giờ khắc này, không còn bất kỳ ai trong lòng có chút bất mãn nào. Có thể được tiếp đón những nhân vật trong truyền thuyết này, đừng nói chờ một canh giờ, cho dù phải chờ ba ngày ba đêm cũng sẽ không có ai nói một câu nào oán hận.

Người dẫn đầu chính là một lão giả, chỉ thấy lão nhẹ nhàng phát tay, một cỗ lực lượng nhu hoà nhưng không thể kháng cự liền xuất hiện trên người tất cả, nhẹ nhàng nâng mọi người đứng lên.

Lão giả thân mặc trường bào màu xanh, tướng mạo nho nhã, sắc mặt hồng nhuận, tất nhiên không có chút nếp nhăn. Nếu như không phải lão có hàng lông mi cùng bộ râu bạc trắng, trong mắt ẩn chứa tang thương, bất luận kẻ nào cũng sẽ không nghĩ lão đã là lão nhân. Lão đứng ở nơi đó, mang một dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Phía sau lão giả, có sáu người thanh niên, năm nam, một nữ, thoạt nhìn cũng chỉ hơn hai mươi tuổi. Nam phong thần tuấn lãng, khí độ phi phàm, nữ xuất trần thoát tục, dáng như tiên tử. Trên người mỗi người bọn họ đều tản mát ra khí tức cường giả, thần tình có chút kiêu căng.

- Dương huynh, không cần khách khí!

Lão giả mỉm cười nói:

- Tiêu Vân, Linh Lung, mấy người các ngươi mau tới bái kiến Dương Kinh Thiên Dương sư thúc đi.

- Không dám! Không dám! Tiêu huynh khách khí rồi. Ta so với bọn chúng cũng chỉ là già hơn vài tuổi mà thôi. Khi bằng tuổi bọn chúng, ta bắt quá chỉ là

Hậu Thiên cấp chín mà thôi, mà nay bọn họ đều đã tấn cấp lên Tiên Thiên. Thật sự là đáng mừng. Nếu như ta đoán không sai, bọn họ hẳn là đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất nhất của môn phái rồi. Thực sự là tiền đồ vô lượng à!

- Dương sư thúc quá khen!

Một gã thanh niên trong đó mỉm cười nói:

- Tạ hạ Tiêu Vân, bái kiến Dương sư thúc!

- Linh Lung bái kiến Dương sư thúc.

Nữ tử trẻ tuổi phía sau nói.

Ngay sau đó, bốn gã thanh niên khác cũng đều đi đến chào Dương lão, dường như quên mất sự tồn tại của Sở Kinh Hồn. Tuy nhiên, Sở Kinh Hồn vẫn không có chút nào bất mãn, khuôn mặt khẽ mỉm cười, thái độ cung kính, cho dù là nhìn về sáu thanh niên cũng cung kính dị thường.

Đối với Tiên Thiên, những kẻ Hậu Thiên đều chỉ như con kiến hôi. Chỉ có thực lực mới có thể được tôn kính. Sở Kinh Hồn hiểu rõ, hắn tuy rằng là đế vương, nhưng đối với họ, tước vị này không có chút tác dụng. Quyền lợi thế tục trong mắt bọn họ chỉ là cặn bã. Huống chi Trảm Không Kiếm Phái chính là chỗ dựa vững chắc của Đế quốc Cát Ương. Nếu như không có chỗ dựa vững chắc này, điều mà cả Đế quốc Cát Ương sắp phải đối mặt chính là bị diệt vong hoàn toàn. Điểm ấy không cần phải bàn khoăn.

Tại đại lục Huyền Thiên, phía sau bất kỳ đế quốc nào cũng đều phải có chỗ dựa thật vững chắc. Tuy rằng những thế lực là chỗ dựa này căn bản sẽ không tham dự vào bất luận sự tình gì của đế quốc, chỉ là một tồn tại mang tính uy hiếp. Nhưng đối với bất luận quốc gia nào mà nói, chỗ dựa này đều không thể thiếu. Cũng chỉ có như vậy, khi đối mặt với phản động các quốc gia, năng lực chính là đài ngọ bình đẳng.

Sáu thanh niên này hiển nhiên vừa mới tấn cấp cường giả Tiên Thiên. Lão già lần này dẫn đội là sư thúc bọn hắn, Tiêu Hà, cao thủ Tiên Thiên tam trọng. Vốn họ đã biết trần thủ tại Đế quốc Cát Ương chính là Dương Kinh Thiên, là cao thủ Tiên Thiên. Tuy nhiên, Dương Kinh Thiên cùng bọn họ khác nhau. Bọn họ là dòng chính Trảm Không Kiếm Phái mà Dương Kinh Thiên tuy rằng là đệ tử nội môn, nhưng cũng chỉ là một danh hiệu mà thôi. Khi hắn tấn cấp Tiên Thiên cảnh giới mới được môn phái ban tặng tư cách đệ tử nội môn. Cho nên, ngay từ đầu bọn họ vẫn biểu hiện kiêu căng. Nhưng khi nghe được lời khen tặng khiêm tốn của Dương lão cùng với thái độ của Tiêu Hà bọn chúng mới biết lão nhân trước mặt sở hữu thực lực tương đương sư thúc Tiêu Hà, cao thủ Tiên Thiên cấp ba.

Một người không được môn phái trợ giúp, không có tâm pháp tuyệt thế, cũng không có linh đan diệu dược, hoàn toàn dựa vào năng lực của mình mà trở thành cao thủ Tiên Thiên cấp ba. Chỉ bằng điểm ấy, Dương lão cũng có đủ tư cách được bọn họ tôn kính.

...

Ăn xong bữa trưa, nghỉ ngơi nửa canh giờ, mọi người trong Dương gia lần thứ hai trở lại diễn võ trường. Khác với buổi khảo nghiệm ban sáng, thi đấu khiêu chiến buổi chiều không phải tất cả các đệ tử đều tham gia. Phải có người khiêu chiến và người bị khiêu chiến. Chỉ cần hai bên đồng ý, sẽ tiến hành thi đấu. Dưới tình huống thông thường, cấp bậc khác nhau sẽ không tiến hành thi đấu, chỉ có cấp bậc khảo nghiệm tương đồng, nhưng chỉ có đệ tử có tinh thần lực yếu hơn mới được phép khiêu chiến.

Ví dụ như, cùng có thành tích như Dương Thiên Lô là cấp ba đỉnh phong, nhưng đệ này có thứ hạng thấp hơn Dương Thiên Lô, có thể vì bất mãn thứ hạng của mình mà khiêu chiến Dương Thiên Lô.

Đương nhiên đây cũng chỉ là dưới tình huống thông thường. Chỉ cần hai bên đồng ý, bất luận người nào cũng đều có tư cách khởi xướng khiêu chiến, đối tượng cũng có thể tùy ý. Chỉ cần hai bên đồng ý là được rồi.

Đáng tiếc, khiêu chiến thi đấu đã tiến hành hơn nửa canh giờ cũng không có bất luận kẻ nào đến khiêu chiến Dương Thiên Lô. Hắn cùng mẫu thân tay nắm tay, nhỏ giọng trò chuyện với nhau, kể về tu luyện của hắn, về Trương Tử Hàm, về “tỷ thí người mới”...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Trở lại ký túc xá

▼

Chỉ cần là chuyện liên quan tới Dương Thiên Lô, Lộ Miểu Ân đều hỏi một lần. Từ đầu tới cuối, Lộ Miểu Ân ngoài đặt câu hỏi đều lắng lắng nghe, trên mặt tràn đầy nét mỉm cười hạnh phúc. Cho dù là Dương Thiên Lô kể đến lúc chiến đấu trong “tỷ thí người mới” hung hiểm dị thường, nàng vẫn trước sau giữ nguyên vẻ bình thản.

Lúc này đây gặp lại, Lộ Miểu Ân rất hài lòng. Không chỉ bởi vì Dương Thiên Lô thành công đột phá bình cảnh, cũng không phải bởi vì thiên phú kinh

người của hắn. Mà là bởi vì, chỉ có lần này, hải tử của mình mới thực sự là có sức sống. Trước đây Dương Thiên Lôi mỗi khi mình hỏi, hắn có thể trả lời chỉ có chuyện tu luyện, dường như sinh mệnh của hắn ngoại trừ tu luyện cũng không còn bất cứ thứ gì có thể khiến hắn quan tâm nữa.

Mặc dù Lộ Miểu Ân thật sự đặt rất nhiều kỳ vọng ở Dương Thiên Lôi, nhưng mỗi lần thấy bộ dáng của Dương Thiên Lôi, nàng thực sự khó có thể kiềm chế nỗi đau lòng. Nàng tình nguyện từ bỏ hi vọng của mình, cũng muốn con mình có một cuộc sống sinh hoạt bình thường. Nhưng nàng biết, nàng không thể có cách nào thay đổi lòng hiếu thắng và cố chấp của Dương Thiên Lôi. Việc duy nhất nàng có thể làm chỉ là cổ vũ mà thôi.

Không ngờ đến thời khắc cuối cùng, Dương Thiên Lôi rốt cục đột phá. Mà lần gặp mặt này, hắn còn khiến nàng kinh hi vạn phần, dường như thay đổi thành một con người khác, không có tự bế, không có chậm chạp, chỉ còn là một thiếu niên trẻ tuổi tràn đầy tự tin. Hắn có vui buồn yêu ghét của chính mình, thậm chí còn nhắc tới một nữ hải tử. Là một nữ nhân, từ trong mắt hắn, nàng có thể cảm nhận được, khi nói đến Trương Tử Hàm, trên mặt hắn tràn đầy hạnh phúc.

Khiêu chiến thi đấu kết thúc, mỗi người đều nhận được phần thưởng tương ứng. Phần thưởng của Dương Thiên Lôi càng khiến mọi người ước ao, có đủ tư cách học tập bất luận tuyệt học gì của Dương gia. Tuy nhiên, bởi vì chuyện của “tỷ thí người mới”, Dương Thiên Lôi phải lập tức trở về Học viện Cực Dương.

Tạm biệt mẫu thân còn lưu luyến không rời, Dương Thiên Lôi dưới sự hộ tống của Trang Thập Tam lần trước, quay trở về Học viện Cực Dương.

- Thập Tam thúc, không cần đưa. Thời gian còn sớm, ta có thể đi một mình.

Khi xe ngựa chạy đến trước cửa Học viện Cực Dương, Dương Thiên Lôi từ trong xe ngựa nhảy xuống, quay sang Thập Tam còn đang muốn hộ Trang tống mình vào tận ký túc xá, nhẹ giọng nói.

- Dạ, tiểu thiếu gia. Tiểu thiếu gia, về sau người gọi ta một tiếng Thập Tam là được.

Trang Thập Tam trầm giọng nói, trong mắt hiện lên một tia cảm động khó hiểu.

...

- Trảm Không Kiếm Phái a, một trong tám đại môn phái trong truyền thuyết. Nghe nói có vài người tới đây, hơn nữa đều đã vượt qua cấp chín đỉnh phong. Viện trưởng của chúng ta cũng là đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái.

- Thảo nào viện trưởng lợi hại như vậy!

- Đó còn tính là cái gì. Các người không thấy mấy thanh niên của Trảm Không Kiếm Phái, Hoàng đế của chúng ta đều phải gọi người ta là tiền bối đấy. Mấy người đó thoạt nhìn so với chúng ta lớn hơn không bao nhiêu, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi. So với bọn họ, thiên tài trong học viện chúng ta cũng chỉ là chó má.

- Tiểu Phi, người cũng không thể nói như vậy. Nếu bọn họ là chó má, chẳng phải chúng ta ngay cả chó má cũng không bằng sao?

- Ách... Vậy cũng đúng! Chúng ta so với bọn họ cũng chỉ có thể hâm mộ mà thôi. Nếu như chúng ta có thể như bọn họ, sáng nay cũng đã có cơ hội tận mắt thấy được phong phạm cường giả rồi! Trận thế đó... Viện trưởng của chúng ta, hoàng đế Sở Kinh Hôn, còn có các thiên tài đứng đầu học viện, cùng với thành viên Hoàng gia đều đứng ở cửa thành hai canh giờ. Tám đại môn phái a, ta cũng hi vọng mình có thể trở thành một thành viên trong đó!

- Đừng có nằm mơ! Đời này chúng ta không có hi vọng đâu. Có thể trở thành cường giả cấp chín đã là mãn nguyện lắm rồi!

....

- Trảm Không Kiếm Phái?

Vừa mới tiến vào học viện, Dương Thiên Lôi liền nghe được mọi người bàn tán. Một đường đi tới, hầu như tất cả mọi người đều chỉ nói về một chuyện. Lẽ nào mình rồi đi không đến một ngày một đêm, học viện đã xảy ra đại sự gì?

Tám đại môn phái trong truyền thuyết là cái gì? Tồn tại vượt xa cấp chín đỉnh phong từ khi nào trở nên không đáng giá như vậy? Xuất hiện một lúc tới mấy người rồi?

Mang theo nghi vấn, Dương Thiên Lôi tăng nhanh tốc độ chạy về ký túc xá của mình.

Ban ngày không thấy bóng dáng mình, Dương Thiên Lôi dùng cái mộng suy nghĩ cũng biết, lúc này Tử Hàm muội muội khẳng định rất tức giận. Bất quá chuyện này cũng không có biện pháp. Sáng sớm Trang Thập Tam tới đón mình, căn bản không kịp nói cho nàng. Lúc này không chừng Tử Hàm muội muội đang ở ký túc xá của mình chờ mình trở về đây.

Chỉ là, khi hắn trở lại ký túc xá phát hiện cửa viện vẫn đóng. Mở cửa ra, chăn màn trên giường vẫn như trước khi mình chạy đi gấp. Xem ra Tử Hàm muội muội căn bản là không có tới đây. Điều này làm cho Dương Thiên Lôi rất kỳ quái. Trong lời bàn tán khi nãy, hình như Tử Hàm muội muội hẳn là cũng tham gia nghi thức nghênh tiếp cái Trảm Không Kiếm Phái gì đó. Chẳng lẽ còn chưa trở về?

- Mụ nội nó, nếu như có điện thoại di động thì tốt rồi. Một chiếc di động là khiến mọi sự ok rồi!

Dương Thiên Lôi thầm nói trong lòng, cầm lấy giấy và bút mực viết lại mấy chữ, sau đó lần thứ hai rời khỏi ký túc xá.

Vẫn võ chi đạo, nắm được buông được. Lần trở về nhà tham gia khảo nghiệm này, tâm tình Dương Thiên Lôi rất vui sướng. Tuy chưa thể nói là thực sự hãnh diện, nhưng ít ra, hắn đã một lần nữa đoạt lại vinh quang và ánh sáng vốn thuộc về hắn. Bề ngoài, hắn tỏ ra bình tĩnh, nhưng kỳ thực, vô luận là hắn trước đây đã từng truy cầu võ đạo đỉnh cao hay hắn đến từ Địa Cầu đều cùng chung tâm trạng vô cùng đặc chí. Với tâm tình như vậy, hắn nghĩ tốt nhất nên thả lỏng một chút, căn bản không còn tâm trí đầu tư luyện.

Đi ra khỏi ký túc xá, ngẩng đầu nhìn lên núi non cao chót vót tận mây xanh, mây trắng lững lờ trôi, bầu trời trong veo, xanh ngắt một màu, khẽ hít sâu một hơi, Dương Thiên Lôi nhin không được lại nhớ tới Địa Cầu, nơi mình đã từng sinh sống.

Hắn biết rõ, nơi đó không có ai, không có cái gì đáng cho mình lưu luyến, nhưng dù sao đó cũng là nơi mình sinh sống gần hai mươi năm, cũng coi như là phân nửa cô hương của mình, chung quy cũng có rất nhiều thứ khiến hắn lưu luyến và khó có thể quên được. Ví dụ như internet giải sầu, phim ảnh, cùng một vài sản phẩm công nghệ cao mà thế giới này không có.

Đồng thời, ở nơi đó hắn học được những thứ mà tại thế giới này hắn căn bản không thể học được.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Cơ hội

Thờ dài thật sâu, trên khuôn mặt non nớt của hắn hiện lên vẻ u buồn già dặn hơn nhiều so với tuổi của mình. Hắn biết, muốn thực sự dung nhập vào thế giới này, hắn còn cần thêm thời gian.

Nhìn núi non xa xa, nhìn hư không vô tận, hắn biết, tại một điểm nào đó trong không gian bao la kia, thế giới trước kia của hắn có lẽ vẫn đang vận hành bình thường, sự ra đi của hắn sẽ không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì với nó.

Hắn chẳng qua chỉ là một người bình thường trong vô vàn con người mà thôi.

- Rất quen thuộc!

Dương Thiên Lôi nhìn về phía sau núi cao chót vót trong mây, bỗng nhiên trong lòng cả kinh. Hắn hình như nhận ra cái gì đó, thân hình nhất thời khẽ động, phóng nhanh về phía sau núi.

Hơn mười phút sau, hắn xuyên qua ký túc xá, đi về phía sau núi. Tiếp tục đi về phía trước, ban đầu còn có thể thấy được một vài đệ tử tu luyện, nhưng càng đi vào sâu, số người càng ngày càng ít. Đến cuối cùng, hắn cũng không nhìn thấy bất kỳ học viên nào nữa. Nhưng hắn vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Vừa rời trong lúc vô tình định dạng hình ảnh, hắn thấy rất rõ ràng, cũng nhớ rất kỹ hình ảnh mà tại địa cầu hắn đã ở lần cuối cùng trước khi xuyên việt tới thế giới này.

Hình ảnh ngọn núi cao chót vót đó hắn sao có thể quên được? Hắn đã từng vì muốn được tiếp xúc thân mật với nữ thần trong lòng mình mà hao hết trăm cay nghìn đắng, vất hết óc mới có thể trở thành một thành viên của tổ hậu cần cho đoàn kịch, có được cơ hội gần gũi nữ thần. Vậy mà không hiểu cơ duyên xảo hợp thế nào, khi quay tại đỉnh Hoa Sơn, nam diễn viên xảy ra chuyện gì đó, không thể trình diện, khiến hắn vốn có thân hình tương đối giống anh ta nên được gọi thay thế, vào cùng một nhóm quay với nữ thần trong lòng của mình. Cũng nhân lúc đang cùng quay phim, hắn mò tới bờ hông của nữ thần, kim lòng không được mà hung hăng véo một cái. Sau đó, bị kịch thể nào lại xuyên việt tới thế giới này, hắn cũng không nhớ nữa.

Cái hình ảnh kia chính là một trong những hình ảnh khi quay bộ phim tuyên truyền đó. Mà đỉnh núi kia chính là đỉnh Hoa Sơn!

Mặt trời lặn, ánh tà dương cũng dần dần biến mất, màn đêm chậm rãi phủ xuống, bao trùm vạn vật. Trên bầu trời vô tận bắt đầu lấp lóe ánh sao.

Gần một canh giờ trôi qua, Dương Thiên Lôi rốt cục lên tới đỉnh núi. Nương theo bóng đêm mông lung và một chút ánh sáng mờ ảo của trăng sao, Dương Thiên Lôi kinh ngạc nhìn đỉnh núi quen thuộc trước mắt, trong lòng tràn ngập cảm giác không thể tưởng tượng được. Hoàn toàn giống nhau! Nơi đây và đỉnh núi Hoa Sơn mà lúc trước hắn ngã xuống là hoàn toàn giống nhau!

Lẽ nào chỉ là trùng hợp sao?

Cúi đầu nhìn vườn trường với những ngọn đèn lấp lóe phía dưới, tâm tình của hắn tràn ngập một cảm giác không nói nên lời. Thiên nhiên thật thần kỳ! Vận mệnh cũng xa vời không thể nắm giữ, khiến hắn rung động thật sâu. Hắn không biết vì sao mình lại xuyên việt tới thế giới này, càng không biết vì sao hai con người hắn có thể dung hợp làm một thể rồi không phân biệt lẫn nhau. Nhưng hắn lại biết, những thứ này căn bản là không thể nắm trong tay, cũng không cách nào đổi.

Khoa học cũng không thể giải thích được.

Nhưng hẳn lại có thể khẳng định, thế giới này và Địa Cầu nhất định có mối liên hệ nào đó mà hẳn chưa thể lý giải được.

Trên Địa Cầu, hẳn chỉ là một người bình thường trong số những người bình thường. Điều hẳn có thể lý giải cũng chỉ là những chuyện bình nhứt trong số những chuyện bình thường, về những con người bình thường mà thôi. Thần tiên trong truyền thuyết, môn phái trong truyền thuyết đối với hẳn mà nói, đều là thần thoại, đều là do nhân loại tưởng tượng ra. Hẳn vẫn cho rằng đó là cổ sự. Thế nhưng giờ khắc này, nghĩ đến chính mình không hiểu sao lại xuyên việt, nghĩ đến khung cảnh này và đỉnh Hoa Sơn giống nhau như đúc, hẳn biết, bản thân mình cũng chỉ là vô tri mà thôi.

Bởi vì hẳn không đạt tới độ cao tương ứng, cho nên hẳn không hiểu. Giống như địa vị của hẳn hiện tại, so với tám đại môn phái trong truyền thuyết, đều đạt Tiên Thiên cảnh giới, sao có thể là cùng một thế giới?

Nếu như hẳn chỉ là một người bình thường, hẳn không có khả năng lý giải, cũng không có tư cách biết. Nhưng hiện tại, hẳn là tu luyện giả, hơn nữa còn là tu luyện giả có thiên phú hơn người, cho nên, hẳn rất rõ ràng, cường giả Tiên Thiên thực sự tồn tại. Như vậy, có cảnh giới trên cảnh giới Tiên Thiên hay không? Nó là cảnh giới gì đây?

Thần Tiên, Trường Sinh, có lẽ cũng không chỉ là truyền thuyết.

Mang theo tâm tình phức tạp, Dương Thiên Lô chậm rãi đi xuống dưới chân núi. Hẳn biết tâm tình mình đã thay đổi. Trở thành cường giả tất nhiên là mục tiêu của hẳn, nhưng đã không còn là mục tiêu lớn nhất nữa.

Nếu như hẳn không có phát hiện kỳ lạ này thì cũng thôi đi, nhưng nếu đã phát hiện rồi, hẳn nhất định phải tìm hiểu rõ chân tướng. Dù hi vọng là vô cùng xa vời. Chỉ cần mình không ngừng đột phá, đạt đến cảnh giới đủ cao, hẳn tin tưởng rằng, một ngày nào đó mình cũng sẽ điều tra được toàn bộ chân tướng sự việc.

Khi Dương Thiên Lô trở lại ký túc xá, đêm đã khá khuya. Nhìn thấy khung cảnh bên trong ký túc xá, Dương Thiên Lô biết Trương Tử Hàm tất nhiên đã tới.

Châm ngọn đèn, lá thư mình viết để trên bàn đá vẫn còn nguyên, tuy nhiên bên dưới lại có thêm một dòng chữ nắn nót xinh đẹp: “Tiểu Lô, Kiếm Phái Trảm Không tới đây tuyển người. Đây chính là cơ hội mà Dương lão đã nói với chúng ta. Ta phải cảm ngộ khí tức Băng nhanh một chút, không thể chờ người. Người trở về nghỉ ngơi cho sớm. Sáng mai ta sẽ tới gọi người.” – Tử Hàm

Nét mực còn chưa khô, xem ra Trương Tử Hàm khẳng định đợi mình rất lâu. Trong lòng Dương Thiên Lô hơi cảm động.

- Kiếm Phái Trảm Không tuyển người, tức là có cơ hội trở thành đệ tử của Kiếm Phái Trảm Không sao?

Dương Thiên Lô trầm nghĩ. Hẳn tuy rằng cô lười quá văn, nhưng vừa rồi cũng đã nghe bàn bạc rất nhiều về một trong tám đại môn phái. Nếu có thể trở thành đệ tử của Kiếm Phái Trảm Không, điều đó có ý nghĩa thế nào, Dương Thiên Lô rất rõ ràng.

Tại Đế Quốc Cát Ương,

Dương lão chính là cường giả cao nhất. Tuy rằng trong lòng Dương Thiên Lô minh bạch, Dương lão tất nhiên cũng đạt tới cảnh giới Tiên Thiên trong truyền thuyết, thế nhưng hẳn cũng minh bạch, nếu như hẳn chỉ quanh quẩn ở Đế Quốc Cát Ương, cuối cùng cũng chỉ có thể đạt được thành tựu cực kỳ có hạn mà thôi. Muốn đạt được tuyệt thế thần công khiến vô số tiểu muội muội xinh đẹp phải si mê, trên cơ bản đều không có khả năng thực hiện, càng không dám nói tới có thể điều tra được chân tướng sự việc.

Cho nên, trong nháy mắt khi hẳn đọc xong lời nhắn của Trương Tử Hàm, trong lòng Dương Thiên Lô liền tràn ngập chờ mong. Chính là như lời Dương lão nói, đây là một cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Tiểu nhân đắc chí liền càn rỡ

mời xem

Ngay khi Dương Thiên Lô trở lại ký túc xá, Trương Tử Hàm cũng vừa rời đi không xa. Chuyện xảy ra hôm nay khiến nàng có chút kích động, cũng có chút thấp thỏm không yên.

Trong yến hội ngày hôm nay, tuy rằng các nàng chỉ là làm nền, nhưng cũng đã nghe được một tin tức, đó là Trảm Không Kiểm Phái chuẩn bị tuyển người tại Học viện Cực Dương. Tin tức này không hề nghĩ ngờ, như bom tấn giáng xuống, làm chấn kinh toàn bộ thanh niên trong học viện. Trương Tử Hàm cũng không ngoại lệ. Đây chính là cơ hội mà bất cứ tu luyện giả nào cũng đều tha thiết ước mơ.

Khiến Trương Tử Hàm kích động chính là, khi Dương lão giới thiệu nàng, trong mắt Tiêu Hà tựa hồ hiện lên một tia tán thưởng. Tuy rằng chỉ thoáng qua rất nhanh, nhưng cũng đủ khiến Trương Tử Hàm hưng phấn. Điều này có ý nghĩa rằng, nàng có hi vọng trở thành đệ tử Trảm Không Kiểm Phái.

Trương Tử Hàm biết tuy rằng thiên phú của mình không tồi, nhưng trước bao nhiêu thiên tài, nhất là trước mấy cường giả Tiên Thiên trẻ tuổi của Trảm Không Kiểm Phái kia, điều đó không đáng kể chút nào. Hi vọng có thể tiến nhập Trảm Không Kiểm Phái của nàng so với đám người Lôi Hoành ít hơn nhiều. Hơn nữa, Trương Tử Hàm rất rõ ràng, Trảm Không Kiểm Phái tuyển người quan trọng nhất chính là tư chất, tu vi cá nhân thực ra chỉ là thứ nhì.

Cho nên, nàng tin tưởng, Dương Thiên Lôi rất có hi vọng có thể được tuyển chọn. Cũng chính bởi vì như thế, nàng vốn là mạnh hơn, nhưng vẫn muốn tiếp tục cố gắng hơn nữa. Nếu như trước kỳ khảo nghiệm tuyển người của Trảm Không Kiểm Phái, nàng có thể cảm ngộ thành công khí tức Băng, vậy cơ hội của nàng cũng sẽ lớn hơn.

Quả nhiên, khiến Trương Tử Hàm và đông đảo đệ tử ước ao chính là, khi Dương lão giới thiệu Lôi Hoành và Sở Hương Hương, lão giả Tiêu Hà kia dĩ nhiên trực tiếp tuyên bố, hai người có thể miễn kỳ khảo nghiệm, trực tiếp trở thành đệ tử của Trảm Không Kiểm Phái.

- Tử Hàm!

Đang lúc trong lòng Tử Hàm nặng trĩu tâm sự muốn nhanh chóng trở về ký túc xá của mình, đột nhiên nghe tiếng có người gọi tên mình.

Lôi Hoành đứng trước bóng dáng tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm, trong lòng tràn ngập kiêu ngạo và đắc ý. Cường giả Hệ kim cấp sáu đỉnh phong, đệ nhất cao thủ trong số học viện của Học viện Cực Dương, chỉ với hai điều này trong mắt người khác cũng đủ để hãnh kiêu ngạo. Mà hiện tại, hãnh lại trực tiếp được Trảm Không Kiểm Phái nhìn trúng. Điều này càng khiến hãnh trở nên cuồng ngạo không ai bì nổi.

Đương nhiên, trong lòng Lôi Hoành cũng không nghĩ như vậy. Hãnh tự rõ hơn ai hết chính mình là ai. Hãnh vô cùng rõ ràng, chỉ bằng vào hai điểm kia, Trảm Không Kiểm Phái nhất định sẽ không trực tiếp lựa chọn mình. Bởi vì trên người hãnh còn có một bí mật lớn hơn nữa. Giả heo ăn thịt hổ hãnh sẽ không làm, nhưng làm sư tử giả hổ thì có thể được.

Lôi Hoành dẫn theo sau lưng bốn, năm đệ tử, chắn trước mặt Trương Tử Hàm, mỉm cười nịnh nọt.

Trương Tử Hàm khẽ nhủ mảy may nói:

- Lôi Hoành? Có chuyện gì vậy?

- Ha ha! Ta đặc biệt tới tìm nàng.

Lôi Hoành nhìn Trương Tử Hàm nói. Trong khoảng thời gian này, bởi vì quan hệ với Dương Thiên Lôi, hãnh không thường xuyên quần quít Trương Tử Hàm như trước, không nghĩ tới Trương Tử Hàm trở mặt lại hấp dẫn như vậy, khiến hãnh cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

- Tìm ta có chuyện gì?

Trương Tử Hàm lạnh nhạt nghiêm mặt nói. Ánh mắt của Lôi Hoành khiến nàng rất phản cảm.

- Chuyện rất trọng yếu. Chúng ta tìm một chỗ nào đó ngồi đi.

Ánh mắt Lôi Hoành trở nên nóng bỏng, nói. Hãnh hoàn toàn không nhìn thấy vẻ chán ghét của Trương Tử Hàm.

- Xin lỗi! Ta không có thời gian.

Trương Tử Hàm nói xong liền muốn bỏ đi. Chỉ là, thân hình nàng vừa động, Lôi Hoành cùng mấy người liền lần thứ hai đứng chắn trước mặt nàng.

- Lôi Hoành, ngươi có ý gì?

Trương Tử Hàm tức giận nói. Vốn bởi vì quan hệ trong gia tộc, nàng cũng không muốn khiến Lôi Hoành mất mặt. Hơn nữa trong khoảng thời gian này Lôi Hoành cũng không đến làm phiền mình, nàng còn tưởng rằng hãnh đã đổi tính, không ngờ người này ngược lại càng trở nên vô sỉ, kiêu ngạo hơn.

- Không có ý gì, Tử Hàm. Nàng biết ta đối với nàng là thật tâm mà. Ta chỉ muốn nói chuyện với nàng thật vui vẻ.

Lôi Hoành nói.

- Trương Tử Hàm, lão đại của chúng ta thích ngươi là vinh hạnh của ngươi. Ngươi không ngần ngại xem thân phận của lão đại chúng ta là gì sao? Đệ tử của Trảm Không Kiểm Phái a!

- Hơn nữa, lão đại của chúng ta ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, tài mạo song toàn, ở cùng một chỗ với ngươi chính là trời sinh một đôi, đất tạo một đôi, trai tài gái sắc a!

- Đùng vậy! Hôn nữa, lão đại của chúng ta lại thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, đám nữ sinh còn không tranh giành nhau theo đuổi lão đại của chúng ta sao?

Lôi Hoành nghe mấy tên lâu la thì nhau vuốt mông ngựa trong lòng vô cùng đắc ý. Trước đây vì ngại Dương Thiên Lôi là người Dương gia, Lôi Hoành còn không dám lỗ mãng. Nhưng hiện tại đã khác rồi. Hắn trở thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, đừng nói Dương gia, ngay cả Hoàng đế Sở Kinh Hồn cũng không dám cùng hắn phân cao thấp. Sở Kinh Hồn đã tính là gì? Bất quá chỉ là đệ tử ngoại môn của Trảm Không Kiếm Phái mà thôi.

Lôi Hoành có thể khẳng định, một khi mình chính thức trở thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, Lôi gia bọn họ sẽ hoàn toàn xứng đáng trở thành đệ nhị gia tộc tại Đế Quốc Cát Ưng. Về phần đệ nhất gia tộc, đương nhiên là Hoàng gia. Hoàng gia có Dương lão chống đỡ. Hôn nữa, Sở Kinh Hồn là một ngoại môn đệ tử, còn có Sở Hương Hương cũng vừa mới được tán thưởng, cho nên thực lực cũng không thể khinh thường.

Đương nhiên, Lôi Hoành có đủ tự tin, chỉ cần mình không ngừng nỗ lực, bằng vào một mình mình, tương lai cũng có thể chống lại thực lực của Hoàng gia.

- Ta nói, ta không có hứng thú. Mau tránh ra, ta phải về.

Trương Tử Hàm có cảm giác buồn nôn. Tuy rằng Dương Thiên Lôi cột nhà nhưng Trương Tử Hàm thích. Hôn nữa, Dương Thiên Lôi cột nhà cũng luôn có mức độ. Nhưng Lôi Hoành và đám thủ hạ của hắn trước mặt này, quả thực chính là một đám kiêu căng ngu ngốc.

- Hừ, Trương Tử Hàm, đừng tỏ vẻ không biết điều. Nữ sinh lão tử thích, còn chưa có ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay lão tử đâu. Chỉ một câu nói của lão tử, cha nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn giao nàng cho lão tử ôm ấp. Nàng cứ chờ xem! Một Trương gia nho nhỏ, cũng dám cùng lão tử tự cao tự đại ư?

- Người muốn thế nào?

Trong lòng Trương Tử Hàm nhất thời kinh hãi.

Lôi Hoành thích nàng, nàng biết rất rõ. Bất quá, từ đầu tới cuối, hai người cũng không có khiến đối phương mất mặt. Trương Tử Hàm hơi cổ kị lợi ích của gia tộc, không muốn đắc tội Lôi Hoành. Mà Lôi Hoành là thật lòng thích Trương Tử Hàm, cũng không muốn quá vội vã, cho nên Lôi Hoành cũng chưa làm ra chuyện gì quá giới hạn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Tuyệt chiêu hèn mọn (thượng)

- Ha ha ha... Sợ rồi sao? Sợ thì hãy ngoan ngoãn nghe lời ta đi. Yên tâm, nàng là nữ nhân ta thật lòng yêu thích, ta đương nhiên sẽ không mạnh mẽ cưỡng bức. Chỉ cần nàng đồng ý trước tiên làm bạn gái của ta là tốt rồi.

Thấy biểu hiện của Trương Tử Hàm, trong lòng Lôi Hoành phi thường đắc ý. Đại ca nói quả không sai, đối phó với mỹ nhân, đôi khi cũng cần phải cường hãn một chút, bằng không sẽ khiến mình phải hối hận.

- Người... Nằm mơ!

Trương Tử Hàm phần nộ hết. Không biết vì sao, khi Lôi Hoành đang nói nàng làm bạn gái hắn, Trương Tử Hàm trước tiên liền nghĩ tới Dương Thiên Lôi. Cho nên, nàng không chút do dự, tức giận nói:

- Đừng tưởng rằng người trở thành đệ tử Trảm Không Kiếm Phái là cái gì ghê gớm. Lẽ nào ta không thể trở thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái sao?

- Nàng? Chỉ bằng nàng? Trương Tử Hàm, nàng hẳn biết rõ, nàng bất quá chỉ là Thuần Thủy Chi Thể. Thuần Thủy Chi Thể tuy cũng là thể chất không tồi, nhưng điều này chỉ đúng với cường giả cấp chín mà thôi.

- Vậy thì sao? Người chẳng qua cũng chỉ là Thuần Kim Chi Thể mà thôi.

Trương Tử Hàm nói.

- Ha ha ha... Nàng quá ngây thơ rồi! Trảm Không Kiếm Phái thu nạp ta chỉ vì thể chất Thuần Kim Chi Thể sao? Thật là buồn cười! Không cần nhiều lời, cho nàng hai lựa chọn, một là trở thành bạn gái của ta, hai là, để cha nàng tự nguyện dâng nàng cho ta, làm nữ nhân của ta.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm bị Lôi Hoành làm cho tức giận trở nên tái xanh. Nàng biết quan hệ giữa gia tộc mình và Lôi gia. Nếu Lôi

Hoành thực muốn dùng gia tộc đứng ra uy hiếp mà nói, không chừng đã bị Lôi Hoành nói trúng rồi. Khả năng Trương gia vì lợi ích của gia tộc mà biến nàng thành vật hi sinh là rất lớn.

Thế nhưng, nếu muốn Trương Tử Hàm đáp ứng yêu cầu của Lôi Hoành, không bằng để nàng chết đi.

Hiện tại, hi vọng duy nhất của nàng chính là có thể trở thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái. Chỉ cần mình trở thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, Lôi Hoành cho dù kiên ngoạ hơn nữa cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ gì đối với mình.

- Người nào dám đến đây hô to gọi nhỏ?

Ngay khi Trương Tử Hàm đang phẫn nộ không biết làm thế nào cho phải, một thanh âm băng lãnh bỗng nhiên vang lên bên tai. Người tới chính là Dương Thiên Lôi.

Trong lòng Dương Thiên Lôi cũng cảm thấy phẫn nộ a! Thấy lời nhắn Trương Tử Hàm để lại mực còn chưa khô, Dương Thiên Lôi đương nhiên biết rõ nàng cũng đi chưa xa. Tuy nhiên, cũng không có ý định đuổi theo. Dù sao cũng đã là buổi tối, hơn nữa Trương Tử Hàm còn phải mau chóng cảm ngộ khí tức Băng, cho nên Dương Thiên Lôi căn bản không muốn đi tìm nàng. Nhưng khi hần rửa mặt xong, chuẩn bị đi ngủ, lại loáng thoáng nghe thấy thanh âm Trương Tử Hàm, vì vậy liền chạy nhanh tới đây.

Nương theo ánh sáng của trăng sao, xa xa Dương Thiên Lôi thấy Trương Tử Hàm bị mấy người chặn trước mặt, dẫn đầu chính là tên Lôi Hoành kia. Thấy một màn như vậy, khiến Dương Thiên Lôi thực sự nổi giận.

Tại lại nghe được những lời đánh rắm của Lôi Hoành, trực tiếp khiến Dương Thiên Lôi bùng bùng giận dữ. Còn quân con mẹ nó Lôi Hoành hay Lôi thắng?

- Người nói ai?

Lôi Hoành đang đắc ý, không ngờ lại bị người khác cắt đứt. Hơn nữa, người đó lại là người hần hận không thể bóp chết, Dương Thiên Lôi. Chỉ là, nghe Dương Thiên Lôi nói như vậy, Lôi Hoành không lập tức nổi giận, ngược lại còn nhìn Dương Thiên Lôi, trầm giọng hỏi.

- Ta nói cầu nhật!

Dương Thiên Lôi không chút sợ hãi lạnh lùng nói với Lôi Hoành, đồng thời chậm rãi đi tới bên cạnh Trương Tử Hàm, trực tiếp cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của nàng.

- Người dám nói lão đại của chúng ta?

Một tiểu đệ của Lôi Hoành nhất thời nhảy ra.

Dương Thiên Lôi sừng sốt! Tiểu tử này cũng quá trâu bò đi! Không ngờ nào tàn đến trình độ này, trong lòng thầm vui mừng, nói:

- Ta nói chính là cầu nhật, cầu nhật là lão đại người?

- Nói thừa! Cầu nhật đương nhiên là lão đại ta!

Tiểu đệ của Lôi Hoành gân cổ, hùng hồn khẳng khái nói.

“Bóp!”

Một tiếng bập tai vô cùng thanh thúy vang lên.

- A, lão đại, người sao lại đánh ta?

- Cầu nhật đấy! Đầu người bị ngâm nước rồi hả? Dám nói cầu nhật là lão đại ta?

Trong lòng Lôi Hoành vô cùng phẫn nộ. Lần trước đã bị Dương Thiên Lôi quanh co lòng vòng mà chơi xấu một lần. Lần này mình đã thông minh hơn, nhưng tên tiểu đệ ngu ngốc này lại đột nhiên nhảy ra.

- A, xin lỗi lão đại!... Ta nói lão đại là cầu nhật...

“Bóp!”

“A!”

- Ha ha ha...

Dương Thiên Lôi nhất thời cười lớn thành tiếng. Nhân tài a! Thực sự là nhân tài cực phẩm a! Ngay cả Trương Tử Hàm cũng thấy buồn cười. Dương Thiên Lôi vừa mới xuất hiện, tâm tình của nàng được thả lỏng hơn rất nhiều.

- Dương Thiên Lô, người cho là lão tử không dám làm gì người sao? Trước đây lão tử vì nể mặt Dương gia còn nhân nhượng người ba phần. Hiện tại lão tử còn sợ Dương gia các người sao? Đánh cho ta!

- Lôi Hoành, người muốn làm gì?

Trương Tử Hàm nhất thời cả kinh. Tại Học viện Cực Dương, tự mình ầu đã hình phạt tương đối nghiêm trọng. Trừ phi là một bên khiêu chiến, một bên đáp ứng, tiến hành quyết đấu, bằng không, dưới tình huống bình thường, căn bản không ai dám tự tiện ầu đã. Nhưng hiện tại, thân phận của Lôi Hoành lại khác. Hắn đã là đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái, hoàn toàn không cần phải sợ. Ngay cả Dương lão cũng không thể dễ dàng trừng phạt hắn.

- Làm gì?

Thanh âm tàn bạo của Lôi Hoành nhìn thoáng qua Trương Tử Hàm, lại nhìn hai tay của Dương Thiên Lô và Trương Tử Hàm đan vào nhau, phần nộ trong lòng sớm đã đè nén không được rồi. Con mẹ nó! Tay của Trương Tử Hàm hắn còn chưa từng được sờ qua, nhưng xem hai người bọn họ cứ như nắm tay chỉ là chuyện thường ở huyện, quá mức bình thường:

- Hắn mắng lão tử, lão tử giáo huấn hắn một chút, chẳng lẽ không được? Các người còn chần chừ cái gì? Lên cho ta!

Mấy tên tiểu đệ của Lôi Hoành chỉ hơi do dự, ngay sau đó liền lao về phía Dương Thiên Lô. Mặc dù bọn họ biết học viện nghiêm cấm tự tiện đánh nhau, nhưng để lấy lòng Lôi Hoành, bọn chúng cũng bất cần những điều này.

- Thân ái, nàng xem là được rồi!

Dương Thiên Lô bỗng nhiên đẩy Trương Tử Hàm về phía sai, căn bản không cho Dương Thiên Lô kịp phản bác, thân hình không lui mà tiến tới, hét lớn một tiếng, nhanh như thiểm điện, tấn công một tên.

Không có bất cứ tình thần lực gì, đương nhiên cũng không có bất cứ chấn động khí tràng nào. Chính vì vậy, công kích của Dương Thiên Lô và của Tinh Giả bình thường là hai khái niệm hoàn toàn khác xa nhau. Hơn nữa, một trăm phần trăm cơ bắp, gân mạch, xương cốt, màng da của Dương Thiên Lô đều được rèn luyện, khiến tính cân đối cùng lực lượng cơ thể của hắn đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, bạo phát ra tốc độ nhanh như thiểm điện.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Tuyệt chiêu hèn mọn (hạ)

Hầu như chỉ trong nháy mắt liền truyền đến một tiếng kêu thảm thiết. Năm người, năm tiểu đệ của Lôi Hoành, hầu như chỉ trong một chiêu đó, tất cả đều nằm hạ bộ, sắc mặt trắng bệch, cuồn mình nằm trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trong lòng Lôi Hoành thâm kinh hãi. Năm tiểu đệ này của hắn, thấp nhất cũng đã là cảnh giới Tinh Giả cấp năm đại thành. Mặc dù Dương Thiên Lô tại “Tỷ thí người mới” có biểu hiện trâu bò, có thể chiến thắng một trong những tiểu đệ này. Điều này không khiến Lôi Hoành ngạc nhiên, Nhưng là năm người cùng một lúc tiến lên quần ầu, không ngờ lại bị Dương Thiên Lô dễ dàng đối phó. Điều này sao có thể không khiến hắn cảm thấy khiếp sợ?

Mặc dù là chính hắn cũng không có nắm chắc! Càng làm cho Lôi Hoành phần nộ chính là, chiêu thức vừa rồi của Dương Thiên Lô quả thực là vô sỉ, dễ tiện đến cực điểm.

Trương Tử Hàm thấy vậy mặt mũi đỏ bừng. Đây là cái chiêu thức gì a? Hắn học được của ai vậy? Mặc dù kinh ngạc trước thủ đoạn vô sỉ của Dương Thiên Lô, nhưng Trương Tử Hàm càng kinh ngạc hơn trước thực lực của hắn. Nàng rất rõ ràng tu vi của mấy người vây công Dương Thiên Lô có cấp bậc gì. Chiến thắng một người trong số đó đã là chuyện tương đối khó khăn, càng không nói tới chuyện chỉ trong chớp lát liền đánh gục luôn cả năm người. Hơn nữa, là bị đánh gục không còn khả năng tái chiến.

Mặc dù chiêu thức của Dương Thiên Lô có chút vô sỉ, nhưng điều đó là trọng trưng cho thực lực. Trương Tử Hàm không chút nghi ngờ mà cho rằng, nếu như tại “Tỷ thí người mới”, Dương Thiên Lô đánh ra một chiêu thực dụng như vậy, hắn giành ngôi đệ nhất “Tỷ thí người mới” cũng là chuyện hết sức nhẹ nhàng.

- Ha ha ha... Tử Hàm muội muội, chiêu tuyệt học này của ta thế nào? Ta vốn dự định nếu có dịp đối phó Lôi Kính sẽ đem ra dùng, muội nội nó chứ, đám cậu nhật không ngờ lại bức ca ca ta dùng tới tuyệt chiêu này.Ồ! Đó là cái gì?

Dương Thiên Lô đang nói bỗng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm nói. Biểu tình của hắn giống như thấy được chuyện gì đó cực kỳ kinh khủng vậy.

Trong lòng Lôi Hoành tuy rằng phần nộ, nhưng vẫn hiền kỳ nhìn lên bầu trời đêm.

Trương Tử Hàm đương nhiên cũng không ngoại lệ. Chỉ là, trên bầu trời, ngoại trừ những ánh sao lấp lánh tinh quang, hình như cũng không có cái gì đáng nhìn a. Giữa lúc Trương Tử Hàm còn đang buồn bực, một tiếng nổ cùng với tiếng hét thảm thiết của Lôi Hoành đột ngột vang lên khiến nàng thất kinh, sau đó liền nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng được. Lôi Hoành, một Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, không ngờ lại đang ôm chặt bộ hạ, kêu thảm thiết, lăn lộn trên mặt đất.

- Ngựa kéo sa mạc, thật đúng là cầu nhật!

Dương Thiên Lôi nhún vai, khinh thường nói.

- Dương Thiên Lôi, ngươi muốn chết!

Lôi Hoành té trên mặt đất, mồ hôi lạnh ứa ra, lại tàn bạo nhìn Dương Thiên Lôi chằm chằm nói.

- Có ý tứ!

Đúng lúc này, một nữ hài bỗng nhiên xuất hiện phía sau mọi người, nhẹ giọng nói:

- Lôi Hoành phải không? Dám tụ tập đả thương người! Vì sao? Tự cho mình đã thành đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái là có thể vô pháp vô thiên? Một câu nói của sư phụ ta cũng có thể phỉ bợ người!

- Sư phụ nàng là ai?

Trong lòng Lôi Hoành cả kinh.

- Dương lão! Sao hả? Sợ sao?

Sở Hương Hương nói:

- Sợ thì mau rút đi!

Lúc này, Lôi Hoành cũng đã ý thức được mình làm hơi quá. Nếu như Sở Hương Hương không đến, hẳn mặc dù ngừng giáo huấn Dương Thiên Lôi cũng không có gì, nhiều nhất là càng khiến Dương gia và Lôi gia thêm mâu thuẫn, nhưng hiện tại Sở Hương Hương xuất hiện, mọi chuyện lại khác. Nàng chính là đại biểu của Hoàng gia.

Lôi Hoành tuy rằng phẫn nộ nhưng cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, liếc mắt âm độc nhìn Dương Thiên Lôi, nắm hạ bộ, mang theo một đám tiểu đệ hung tợn cũng ôm đống quần xám xịt nhanh chóng rời khỏi.

- Hương Hương tỷ, cảm ơn tỷ!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Hương Hương?

Khi Dương Thiên Lôi nhìn tới nữ hài vừa xuất hiện này, trong lòng hơi sững sốt. Đây không phải mỹ nữ bị mình ăn củ cải trắng đây sao? Vì sao nàng lại xuất hiện ở chỗ này? Không lẽ chính là đệ tử mà Dương đã từng nói qua sao?

- Tử Hàm muội muội, không cần khách khí với ta!

Sở Hương Hương quay sang Trương Tử Hàm mỉm cười, thân thiết đi tới bên cạnh Trương Tử Hàm.

- Hai người biết nhau?

Dương Thiên Lôi ngạc nhiên nhìn hai mỹ nữ hỏi.

- Rất kỳ quái sao?

Sở Hương Hương vốn có khí tức quý phái bức nhân cùng vẻ mỹ lệ động lòng người giờ đây lại biến thành tiểu nữ nhân khả ái, mỉm cười nhìn Dương Thiên Lôi, hỏi.

- Ta và Hương Hương tỷ cũng vừa quen ngày hôm qua. Chúng ta cùng tham gia nghênh tiếp người của Trảm Không Kiếm Phái.

Trương Tử Hàm nói.

Vô luận Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương đi tới đâu cũng đều là tiêu điểm khiến mọi người chú ý. Theo lý mà nói, hai người hẳn là phải chường mắt, ganh ghét, châm chọc đối phương mới đúng. Nhưng hôm nay tại yến hội, hai người lại nói chuyện rất ăn ý. Chỉ là, khiến Trương Tử Hàm hơi kỳ quái chính là, Sở Hương Hương tựa hồ đối với Dương Thiên Lôi rất ngạc nhiên, nói tới nói lui lại chuyển lên người Dương Thiên Lôi. Tuy nhiên, Trương Tử Hàm cũng lơ đãng, còn tưởng rằng bởi vì Sở Hương Hương bị Dương Thiên Lôi đụng vào, cái gọi là “Không đánh nhau thì không quen” mới sản sinh ra hứng thú.

- Ta là Dương Thiên Lôi, rất cao hứng được biết nàng.

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói.

- Ta là Sở Hương Hương. Ta cũng rất vui được biết ngươi.

Dương Thiên Lôi nói xong liền nhiệt tình vươn tay về phía Sở Hương Hương.

Nhưng mà, Sở Hương Hương và Trương Tử Hàm cùng không hiểu ra sai, ngạc nhiên nhìn hắn, đồng thời hỏi:

- Ngươi làm gì vậy?

- Hắc hắc... Có vẻ các nàng không lưu hành này... Không có gì!

Dương Thiên Lôi không khỏi tiếc nuối xoa xoa hai tay. Hắn vốn định nhân cơ hội này sờ nắm bàn tay bé nhỏ của mỹ nhân, lại quên mất thế giới này không có tập tục bắt tay. Nhất là nam nhân cùng nữ nhân, lại càng không thể có chuyện đó.

- Hương Hương là tiểu công chúa của Đế Quốc Cát Ương, hơn nữa còn là cao thủ đệ nhất trong nội môn Hoàng gia.

Trương Tử Hàm tiếp tục giới thiệu.

- Ta đầu tính là gì. Tử Hàm muội muội, muội quá thoải phòng ta rồi. Ngược lại, Dương Thiên Lôi, vừa rồi ngươi rất lợi hại a. Tuyệt chiêu đó của ngươi tên gọi là gì?

Khóe miệng Sở Hương Hương mang theo một tia mỉm cười, ánh mắt là lạ nhìn Dương Thiên Lôi hỏi.

- Hà? Rất lợi hại phải không? Đó là đương nhiên rồi. Đây chính là một trong hai tuyệt chiêu “Hầu tử trích đào”!

Dương Thiên Lôi biết được thân phận của Sở Hương Hương, tuy rằng trong lòng kinh ngạc nhưng cũng không để bụng.

- Hầu tử trích đào?

Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương thấp giọng thì thầm, hơi suy tư một chút. Trương Tử Hàm nhất thời mặt mũi đỏ bừng, mà Sở Hương Hương lại yêu kiều cười thành tiếng nói:

- Cái tên này thật đúng là hình tượng. Vậy còn chiêu tuyệt học khác tên gọi là gì?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Điều kiện (thượng)

- Chiêu tuyệt học khác a?

Ánh mắt Dương Thiên Lôi kín đáo liếc qua trên ngực Sở Hương Hương và Trương Tử Hàm một chút, cười hắc hắc đáp:

- Không thể nói!

- Vì sao không thể nói?

Nói thừa! Đương nhiên không thể nói. Ca tuy rằng có hơi chút hèn mọn bi ôi, nhưng da mặt còn không có dày đến mức sùng bái không thùng a. Sao có thể ở trước mặt Tử Hàm muội muội nói ra danh tự trâu bò như vậy được.

- Chờ các nàng có dịp được chứng kiến tự nhiên sẽ biết. Hiện tại không thể nói. Tuyệt chiêu nói ra sẽ không còn linh.

- Xi!

Sở Hương Hương bĩu môi, trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi:

- Không nói thì thôi!

Dương Thiên Lôi im lặng một hồi không nói gì. Đây chính là mỹ nữ toàn thân toát ra khí tức cao quý sao? Biến hóa này cũng quá lớn đi! Tuy nhiên nghĩ

đến Trương Tử Hàm ở trước mặt người khác thì ôn nhu như nước, ở trước mặt mình lại hung dữ như chần, thì điều này cũng không có gì là khó lý giải.

Con người... Chỉ có sau khi quen thân mới thực sự lộ ra chân diện mục a. Nhưng hiện tại có vẻ như ta và nàng cũng không thân lắm a.

- Hương Hương, vì sao tỷ lại tới đây?

- Muội không phải đã nói cho ta biết ký túc xá của muội sao? Ta tới tìm muội nói chuyện, nhưng tìm không được. Ta định tới chỗ hắc xem sao. Không ngờ muội đúng là ở đó. Tên Lôi Hoành kia là có chuyện gì?

Sở Hương Hương nói.

Hôm nay khi hai người gặp nhau tại yến tiệc, Sở Hương Hương biết được quan hệ giữa Trương Tử Hàm và Dương Thiên Lôi, đương nhiên cũng hỏi thăm ký túc xá của nàng cùng Dương Thiên Lôi.

Nghe Sở Hương Hương nhắc tới Lôi Hoành, sắc mặt Trương Tử Hàm nhất thời trầm xuống, khẽ thở dài.

- Ta biết, hắc thích muội, nhưng muội rất chán ghét hắc. Tuy nhiên... Hình như muội sợ hắc?

Hai mắt Sở Hương Hương sáng ngời, nhìn Trương Tử Hàm nói.

- Muội không sợ hắc, muội lo lắng chính là hắc đối với gia tộc của muội...

- Sợ cái gì? Nếu hắc dám động thủ với gia tộc của nàng, ta sẽ khiến hắc hối hận vì đã sinh ra trên đời này.

Dương Thiên Lôi đột nhiên lạnh giọng nói.

- Tiểu Lôi, có lẽ ngươi còn chưa biết, tại yến tiệc hôm nay, hắc và Sở Hương Hương đều đã được Trảm Không Kiếm Phái coi trọng.

- Trảm Không Kiếm Phái thì sao? Cho dù là Thiên Vương lão tử, cũng đừng mơ động tới nàng!

Dương Thiên Lôi lần thứ hai nói.

Sở Hương Hương hơi chút kinh ngạc, không hiểu Dương Thiên Lôi vừa nãy còn đang cười đùa cợt nhả, vì sao bỗng dưng lại trở nên mạnh mẽ, quyết liệt như thế? Thế nhưng, nhìn vào mắt Dương Thiên Lôi, rõ ràng không hề có chút mảnh khỏe, gian xảo nào.

Trương Tử Hàm cũng không rõ ràng lắm vì sao mình và Sở Hương Hương có thể vừa gặp đã thân, nhưng Sở Hương Hương lại biết. Nàng ngoại trừ yêu thích Trương Tử Hàm, cũng vẫn có cảm giác tinh táo. Dù hai người đều là mỹ nữ khó gặp, nhưng đó cũng không phải là lý do khiến một người trước nay vốn cao ngạo như nàng lại chủ động tiếp cận Trương Tử Hàm. Mà nguyên nhân, hoàn toàn là bởi vì Dương Thiên Lôi. Đương nhiên, cái này cùng chuyện yêu yêu thích thích gì đó là hoàn toàn không có quan hệ gì.

Trong mắt Sở Hương Hương, Dương Thiên Lôi bất quá chỉ là một tiểu hài tử xấu xa mà thôi, muốn cho nàng vừa gặp đã yêu gì đó là tuyệt đối không có khả năng. Sở dĩ nàng muốn tiếp cận Dương Thiên Lôi hoàn toàn là bởi vì cho thỏa hiếu kỳ.

Vì sao lại hiếu kỳ? Bởi vì đây là lần đầu tiên nàng nhìn không thấu một người.

Từ nhỏ Sở Hương Hương đã có một năng lực đặc thù, năng lực nhìn thấu nhân tâm. Cho nên, nàng so với bất kỳ người bạn cùng lứa nào đều thành thực hơn nhiều, bởi vì nàng hiểu rõ hơn tất cả mọi người về nhân tâm hiểm ác, đáng sợ. Sinh tại Hoàng thất, hoàn cảnh xung quanh, con người tiếp xúc có thể nói là muôn hình muôn vẻ, cũng chính vì vậy khiến nàng thành thực hơn so với người bình thường rất nhiều.

Thế nhưng, khi nàng và Dương Thiên Lôi gặp nhau trên đường, nàng không ngờ mình lại không nhìn thấu Dương Thiên Lôi chút nào. Nhất là khi nhìn vào mắt Dương Thiên Lôi, lại khiến nàng rơi vào cảm giác bất lực. Loại tình huống này, nàng chưa bao giờ từng gặp phải. Cho dù nàng có nhìn không thấu một người, cũng chưa từng bao giờ hoàn toàn không thấu chút nào như vậy. Ví dụ đám người cao nhân thâm bất khả trắc như Dương lão, Tiêu Hà tiên bối... , nàng tuy rằng không thể liếc mắt là lập tức nhìn thấu, nhưng vẫn có thể mơ hồ cảm ứng được.

- Tử Hàm muội muội, không cần lo lắng. Muội cũng nhất định có thể tiến vào Trảm Không Kiếm Phái. Chỉ cần muội tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái, vô luận là Dương lão hay phụ hoàng cũng nhất định sẽ bảo hộ muội và gia tộc của muội.

- Không dễ dàng như vậy đâu. Muội... Chỉ là Thuần Thủy Chi Thể, nếu như có thể cảm ngộ khí tức băng mà nói, còn có thể có hi vọng...

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Ta tin tưởng, nhất định là có thể. Vô luận muội hiện tại có thể cảm nhận được khí tức băng hay không, đều nhất định có thể.

Ngờ kìa Sở Hương Hương thập phần khẳng định, nói.

- Thật vậy sao? Hương Hương tỷ không cần gạt muội. Cảm ứng không được khí tức băng, băng vào Thuần Thủy Chi Thể của muội, căn bản không có biện pháp tiến nhập cảnh giới Tiên Thiên. Vậy thì sao họ có thể chọn muội?

- Ta không gạt muối. Trong buổi yến tiệc, Tiêu Hà tiên bối tuy rằng chưa nói, nhưng nhân thần của lão đã rất tán thành muối. Muối không thấy khi Dương lão giới thiệu muối, Tiêu Hà tiên bối cũng gạt đầu khen ngợi muối đó sao? Được rồi! Đừng lo lắng! Tin tưởng ta là không sai đâu.

- Vâng!

Trương Tử Hàm gạt đầu, chỉ là biểu tình trên mặt hiển nhiên chỉ cho rằng Sở Hương Hương đang an ủi chính mình mà thôi.

- Trảm Không Kiếm Phái tuyển người yêu cầu điều kiện gì?

Dương Thiên Lôi hỏi.

Sở Hương Hương có thể trực tiếp được tuyển, Dương Thiên Lôi cũng không lấy làm bất ngờ. Dù sao thân phận và thực lực của nàng đều là có thể khiến nhân tâm đổ kỵ.

Thế nhưng tên cầu nhật Lôi Hoành kia cũng có thể trực tiếp được tuyển thật ra lại khiến Dương Thiên Lôi vô cùng bất ngờ. Tuy rằng tên gia hỏa này là đệ nhất cao thủ trong số các học viên tại Học viện Cực Dương, nhưng Dương Thiên Lôi có thể khẳng định, hẳn là nhờ vào trang bị bản thân và vũ khí mới giành được ngôi đệ nhất, chứ thực lực chân chính của hắn cũng không mạnh bao nhiêu.

Huống chi vừa rồi nghe ý tứ của Trương Tử Hàm tựa hồ hoàn toàn là do tố chất thân thể khó tấn cấp Tiên Thiên. Điều này càng khiến Dương Thiên Lôi buồn bực. Lôi Hoành không phải cũng là Thuần Kim Chi Thể sao? Vì sao hắn có thể được lựa chọn đây?

- Điều kiện cụ thể ta cũng không rõ lắm, chủ yếu vẫn là xem tư chất. Trước hai mươi tuổi có thể tấn cấp Tinh Giả cấp bảy mà không phải đơn thuộc tính thân thể, hoặc trước hai mươi tuổi có thể tấn cấp Tinh Giả cấp bảy, đồng thời có thể có cơ hội cảm ngộ một trong sáu loại diễn sinh thuộc tính của một loại đơn thuộc tính thân thể: phong, lôi, quang, âm, băng cùng vụ (sương mù), đều có cơ hội được lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Điều kiện (hạ)

Từ Hàm muối muối là Thuần Thủy Chi Thể, có thể diễn sinh ra hai chủng thuộc tính là băng và vụ, so với thuộc tính thân thể khác tốt hơn nhiều, tỷ lệ cảm ngộ thành công cũng lớn hơn. Mà hiện tại Từ Hàm muối muối mới mười tám tuổi đã là Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, cách thời hạn hai mươi tuổi còn những thời gian hai năm. Cho nên, mặc dù Tiêu Hà tiên bối không nói rõ, nhưng Từ Hàm muối muối được lựa chọn là chắc chắn.

- Ta có cơ hội được lựa chọn không?

Dương Thiên Lôi nhin không được hỏi.

- Ngươi? Còn phải xem thành tích của ngươi tại “Tỷ thí người mới” thế nào.

- Chuyện này cùng với “Tỷ thí người mới” có quan hệ gì? Không phải chủ yếu là xem tư chất sao?

- Ngươi không hiểu sao? Tuổi tác quá nhỏ mặc dù là thiên tài cũng rất khó được lựa chọn. Dù sao tu luyện trước Tiên Thiên, vô luận là ở Học viện Cực Dương hay Trảm Không Kiếm Phái cũng không khác nhau nhiều. Trừ phi là ngươi phi thường ưu tú, mới có thể sớm hấp thu, tu luyện được Trảm Không Kiếm Phái. Cho nên, đệ tử trước mười hai tuổi thông thường không nằm trong phạm vi cân nhắc lựa chọn. Tuy nhiên, nếu là siêu cấp thiên tài có hơn ba hệ thuộc tính thân thể hoặc lọt vào top 10 trong kỳ “Tỷ thí người mới” đều có thể lọt vào phạm vi khảo nghiệm, có cơ hội được lựa chọn.

Sở Hương Hương thân là thành viên Hoàng gia, lại là Công chúa, cho nên hiểu biết về chuyện này tất nhiên hơn xa so với Trương Tử Hàm.

- Thì ra là thế! Trách không được lão đầu keo kiệt kia có thể cho ta lấy được thứ hạng tốt.

Dương Thiên Lôi nói:

- Không hợp lý a! Nếu nói như vậy, cao thủ Tiên Thiên tại Đế Quốc Cát Ương chúng ta hẳn là không ít mới đúng, vì sao chỉ có một mình Dương lão? Lẽ nào những người được lựa chọn trước đó đều không trở về sao?

- Không phải! Trước đây Trảm Không Kiếm Phái căn bản không tới Đế Quốc Cát Ương lựa chọn. Sở dĩ lần này bọn họ tới là bởi vì Dương lão đã tấn cấp Tiên Thiên cấp ba, chúng ta mới có cơ hội này. Hơn nữa, sau đó cứ cách mỗi ba năm, Trảm Không Kiếm Phái sẽ đến chọn người một lần. Cho nên, ngươi cũng không cần lo lắng. Nếu như lần này không được lựa chọn, ba năm sau ngươi vẫn có cơ hội.

Sở Hương Hương đáp.

Dương Thiên Lôi mỉm cười, cũng không nói gì thêm.

Ý tứ của Sở Hương Hương rất rõ ràng. Tỷ lệ Dương Thiên Lôi được lựa chọn rất thấp. Mặc kệ hắn là thiên tài gì, sự thực là tu vi hiện tại của hắn mới chỉ đạt cấp ba đỉnh phong. So với đệ tử cùng lứa tuổi mà nói, tu vi này thực sự không tính là gì.

Tuy nhiên, Dương Thiên Lôi căn bản không định đợi tới ba năm sau. Khỏi cần phải nói, chính là vì Trương Tử Hàm, hắn không cho phép mình thất bại. Lọt vào top 10 trong “Tỷ thí người mới”, Dương Thiên Lôi tự tin không có vấn đề gì. Về phần có thể không thông qua khảo nghiệm, hắn cũng không cần phải lo lắng. Thông qua thi thôi, một khi có gì ngoài ý muốn, như vậy cho dù phải bại lộ bí mật thân thể mình, hắn cũng sẽ không tiếc. Thân thể ba hệ thuộc tính đã là thiên tài trong thiên tài. Tuy rằng Dương Thiên Lôi biết rõ mình thực chất không phải là thân thể ngũ hành thuộc tính chân chính, nhưng đan điền thần kỳ của hắn lại có thể nguy trang thành thân thể ngũ hành. Chỉ bằng điểm ấy cũng đủ để hắn được Trảm Không Kiếm Phái coi trọng.

Thân thể ngũ hành, vạn người không tìm được một. Trước cảnh giới cấp chín đỉnh phong, ưu thế đó còn không được thể hiện rõ ràng. Nhưng một khi đột phá Tiên Thiên, thành tựu sau đó tuyệt đối là vượt xa ngoài sức tưởng tượng. Chỉ bằng điểm ấy, bất cứ phe phái, bang hội nào cũng đều sẽ coi là trọng điểm bồi dưỡng.

Sau khi Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương rời khỏi, Dương Thiên Lôi cũng trở về ký túc xá. Việc hắn phải làm hiện tại là cố gắng tăng cường thực lực, lọt vào nhóm mười cường giả mạnh nhất.

...

Sau khi Lôi Hoành mang theo mấy tên tiểu đệ rời khỏi, trong lòng càng nghĩ càng phần nộ. Hắn rất hối hận trước đây đã coi thường Dương Thiên Lôi. Nếu như lúc trước hắn hung ác hơn chút nữa, Dương Thiên Lôi đã không có cơ hội quật khởi. Mà hiện tại, Lôi Hoành đã cảm nhận được uy hiếp từ Dương Thiên Lôi. Hơn nữa, loại uy hiếp này đang ngày càng lớn lên với tốc độ kinh người. Nghĩ đến tốc độ thăng tiến của Dương Thiên Lôi, trong lòng Lôi Hoành càng cảm thấy vô cùng bất an.

- Phụ thân nói không sai! Đối với bất cứ cái gì uy hiếp tới mình đều phải bóp chết từ trong trứng nước. Ta còn chưa đủ độc ác, quá xem nhẹ tên ngu ngốc kia rồi.

Lôi Hoành trở lại ký túc xá, trầm tư một mình. Qua nửa canh giờ, trong mắt hắn toát ra tia gian ngoan, âm độc, cả khuôn mặt chìm trong ánh đèn mờ ảo, càng lộ ra vẻ âm trầm.

- Lôi Ngao, ngươi tới đây đi.

Lôi Hoành âm trầm nói.

- Thiếu gia, có gì phân phó?

Lôi Ngao như u linh đẩy cửa bước vào, cung kính nói.

Ngay sau đó, Lôi Hoành lập tức hạ một loạt mệnh lệnh đối với Lôi Ngao.

Về mặt Lôi Ngao biến hóa vài lần, cuối cùng trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, trầm giọng nói:

- Thiếu gia, làm như vậy... Một khi sự tình bại lộ, có ảnh hưởng đến người hay không?

- Yên tâm, ta sẽ không lưu lại bất luận chứng cứ gì. Không có chứng cứ, bọn họ có thể làm gì ta? Trước đây ta còn không dám, hiện tại đã khác rồi. Ta đã là đối tượng được tuyển chọn của Trảm Không Kiếm Phái, mặc dù bọn họ hoài nghi, cũng không thể làm gì ta. Hừ! Chỉ một Dương gia mà thôi. Chỉ cần cho ta thời gian mấy năm, ta có thể khiến nó triệt để biến mất trên thế giới này. Được rồi! Ngươi đi mau về mau. Sau khi làm thỏa đáng, gọi Hoàng Phi Long tới đây cho ta.

- Vâng, thiếu gia!

Lôi Ngao trầm giọng đáp. Nói xong liền ra khỏi phòng, thoáng cái đã biến mất trong màn đêm đen thẫm.

...

Sáng sớm, gió mát nhẹ thổi tới, báo hiệu trời đông giá rét cũng sắp đến gần. Một vầng ánh sáng mặt trời tròn trịa, rực rỡ và ấm áp từ phương Đông chậm rãi nhô dần lên, xua tan không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng buổi sáng. Hôm nay là ngày thi đấu thứ ba tranh đoạt mười vị trí đứng đầu của “Tỷ thí người mới”, cũng là trận thứ hai trong ngày.

Sáng sớm, Trương Tử Hàm đã thức dậy, sau một hồi cảm ngộ khí tức băng, nhìn Sở Hương Hương vẫn còn đang chìm đắm trong giấc ngủ, nàng hơi lắc đầu, trong lòng hoặc ít hoặc nhiều có chút hâm mộ cùng độ kị. Cùng là nữ nhân, Sở Hương Hương có dung mạo không thua kém gì mình, nhưng thân thể và thiên phú lại hơn xa so với chính mình rất nhiều. Thành tích mà mình có được ngày hôm nay là kết quả của vô số ngày đêm khổ luyện, nhưng Sở Hương Hương thì sao đây?

Ngày hôm qua, hai người vừa gặp đã thấy hợp ý, Sở Hương Hương đối với mình vô cùng nhiệt tình như lão bằng hữu lâu năm. Hai người nói chuyện với nhau, phẳng phất như tâm linh tương thông.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Chỉ do ngoài ý muốn

Thường thường, Trương Tử Hàm mới nói nửa câu trên, Sở Hương Hương đã biết trước nàng muốn biểu đạt cái gì. Ở chung với nhau gần một ngày đêm, hai người liền có cảm nhận giống nhau, nghiêm nhiên trở thành hảo tỷ muội không giấu giếm nhau điều gì.

Trương Tử Hàm đối với Sở Hương Hương càng hiểu rõ nhiều, càng cảm thấy kinh ngạc. Nhất là thiên phú của Sở Hương Hương, càng khiến nàng không thể theo kịp. Nàng mơ hồ nghĩ, ngay cả Dương Thiên Lôi cũng còn xa mới có thể so sánh được với Sở Hương Hương.

- Hương Hương tỷ!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng gọi.

- Ủ!

Sở Hương Hương mơ mơ màng màng từ trong chăn ấm vươn bàn tay ngọc như ngó sen, dụi dụi hai mắt, đôi mắt còn ngái ngủ mông lung nhìn Trương Tử Hàm một chút nói:

- Tử Hàm muội muội, sớm như vậy đã dậy rồi à? Ta ngủ thêm một chút...

- Ủ! Vậy tỷ ngủ đi. Muội đi gọi Tiểu Lôi.

Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói.

- Gọi... Dương Thiên Lôi? Gọi hắn làm cái gì?

Chút buồn ngủ của Sở Hương Hương lập tức tiêu tan, nàng bỗng nhiên ngồi bật dậy. Đôi thỏ ngọc trắng như tuyết run run rẩy rẩy mà lay động trước ngực, tỏa ra sức quyến rũ mê người. Cô nàng này hiển nhiên là toàn thân xích lửa.

Đừng nói Dương Thiên Lôi, ngay cả đều là nữ nhân như Trương Tử Hàm khi thấy một màn như vậy cũng hổ thẹn mặt đỏ tới mang tai. Trương Tử Hàm rất ít nói, khi Sở Hương Hương mãnh liệt yêu cầu muốn được ngủ lại cùng nàng, Trương Tử Hàm đã cảm thấy ngượng ngùng. Nhưng tối qua khi đi ngủ, Sở Hương Hương không ngờ thoát ý không mảnh vải che thân, cứ trần trụi như vậy, như là bạch tuộc quấn chặt lấy thân thể nàng, hại Trương Tử Hàm một đêm trần trọc không thể nào ngủ được. Cũng may trời tối đen như mực, không nhìn thấy bất cứ thứ gì, hơn nữa hai người dù sao cũng đều là nữ nhân, cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận. Nhưng hiện tại, thấy Sở Hương Hương trần trụi, thân trên xích lửa tràn đầy mê hoặc, nàng vẫn như trước cảm thấy hết hồn.

- Hắn... Ngày hôm nay dự thi, muội muốn cùng hắn đi. Hương Hương tỷ, tỷ mau mặc quần áo vào đi. Cần thận cảm lạnh đó!

Trương Tử Hàm mặt mũi đỏ bừng nói.

- A, quên mất! Muội là sư phụ của hắn. Muội chờ ta một chút, ta cùng đi với muội.

Sở Hương Hương nói, liền trần trụi từ trong chăn nhảy ra, thân thể trắng như tuyết nhất thời hoàn toàn phơi bày trước mặt Trương Tử Hàm.

Vòng eo mảnh khảnh, bờ mông tròn trịa vênh lên, hai ngọn núi tuyết nhô cao tràn đầy co giãn cùng với hai điểm đỏ thắm săn chắc, còn đó khu rừng rậm huyền bí... đều mang theo mê hoặc chết người, khiến ngay cả nữ nhân như Trương Tử Hàm nhìn thấy cũng phải trợn mắt há miệng.

- Hi hi! Tử Hàm muội muội, tỷ tỷ có đẹp không?

Sở Hương Hương thấy bộ dáng của Trương Tử Hàm, nhất thời cười đầy mỉa mai hoặc, bày ra tư thế mê người, nhõng nhẽo hỏi.

- Rất đẹp!

Trương Tử Hàm thật tình nói.

- Hắc hắc... Tỷ tỷ không xấu hổ thì thôi, muội xấu hổ cái gì? Thật là... Tất cả của ta đều đã cho muội xem rồi, đêm nay nói gì muội cũng phải cho tỷ xem lại mới được.

Sở Hương Hương nói.

- Đêm nay... Tỷ vẫn muốn đến chỗ muội ngủ?

- Đương nhiên! Trong khoảng thời gian này ta sẽ không trở lại hoàng cung. Thật vất vả mới có thể ra ngoài một chuyến. Hi hi! Từ Hàm muội muội, muội không chào đón ta sao?

- Không... Không phải! Vậy hôm nay chúng ta bớt chút thời gian đi mua một bộ chăn mền, muội...Muội không có thói quen ngủ cùng người khác.

Trương Từ Hàm rất ái ngại nói.

- Được rồi! Tỷ nhanh mặc quần áo rồi rửa mặt đi.

- Muội ngày nào cũng đi gọi hấn sao?

Trương Từ Hàm và Sở Hương Hương, hai tuyệt đại mỹ nữ, tay nắm tay, một người toàn thân áo trắng, thanh lệ thoát tục, một người váy dài màu tím, cao quý trang nhã. Hai người đi cùng một chỗ tạo thành phong cảnh tuyệt sắc, mê hoặc lòng người.

- Ủ! Buổi tối hấn tu luyện tương đối khổ cực, sáng sớm đôi khi dậy không nổi. Nếu muội không đi gọi hấn, rất có thể sẽ bị muộn giờ.

Trương Từ Hàm nhẹ giọng nói.

- Hấn hình như rất thích muội đó, Từ Hàm muội muội.

Hai mắt Sở Hương Hương sáng lên, len lén nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuyệt sắc của Trương Từ Hàm. Quả nhiên, trên mặt Trương Từ Hàm xuất hiện vầng mây đỏ ửng.

- Hương Hương, tỷ nói gì vậy? Hấn chỉ là một tiểu hài tử thôi mà.

- Cái gì tiểu hài tử? Ta thấy cái gì hấn cũng đều hiểu cả rồi. Ngày hôm qua không phải hấn còn gọi muội là Từ Hàm muội muội sao?

Sở Hương Hương cười nói.

- Hấn... Toàn gọi vậy.

- Ha ha! Kỳ thực muội cũng rất thích hấn. Tỷ có thể nhìn ra được.

Sở Hương Hương giao hoạt nói.

- Hương Hương... Tỷ nói vậy gì vậy? Muội... Chỉ coi hấn là tiểu đệ đệ mà thôi. Tỷ còn nói nữa... Muội sẽ không để ý tới tỷ.

- Được rồi! Được rồi! Tỷ không nói nữa.

Hai người nói nói cười cười một hồi đã đi tới trước cửa ký túc xá của Dương Thiên Lôi. Ngay khi Sở Hương Hương muốn đẩy cửa bước vào, Trương Từ Hàm giữ nàng lại, nói:

- Chờ một chút, chúng ta gõ cửa đã.

- Gõ cửa?

Sở Hương Hương không nghĩ ngờ gì, liền ngừng lại.

- Tiểu Lôi!

Trương Từ Hàm gõ gõ cửa, hô.

Ngay sau đó, Sở Hương Hương nghe thấy cửa phòng thỉnh thoảng một tiếng, tiếp theo là tiếng bước chân gấp gáp, nhanh như thiểm điện tới gần.

“Kítttt!”

Cùng lúc cánh cửa mở ra, Sở Hương Hương nghe thấy một thanh âm vô cùng mập mờ:

- Thân ái!

Ngay sau đó, căn bản không chờ Sở Hương Hương kịp phản ứng, một bóng dáng tiếp xúc thân mật với nàng một chỗ.

“Bình!” một tiếng! Sở Hương Hương mở to hai mắt nhìn. Mặc dù nàng thông minh tuyệt đỉnh, hơn nữa vừa mới tấn cấp Tinh Giả cấp bảy, nhưng trong lúc nhất thời lại mất đi toàn bộ năng lực. Nàng có chút choáng váng, cái mũi ê ẩm, bởi vì bị một cái mũi khác đụng trúng. Nàng có chút ngây ngốc, bởi vì môi nàng, bị một cái miệng khác đụng trúng. Nàng không biết phải làm sao, cũng không hiểu rõ chuyện gì.

Cũng trở nên ngây ngốc còn có Trương Tử Hàm. Đại não của nàng hoàn toàn trống rỗng, khuôn mặt đỏ tới mang tai.

- Aaaaa....

Dương Thiên Lô kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng lui ra sau hai thước, ngơ ngác nhìn mọi sự trước mắt, trong lòng vừa xấu hổ vừa phiền muộn. Vì sao lại có thêm một nữ nhân nữa đây? Thêm thì thêm được rồi, sao lại còn đứng phía trước gần như vậy? Đứng gần phía trước thì cũng thôi đi, sao còn không chịu tránh? Người ca muốn thân mật tiếp xúc cũng không phải nàng mà. Điều này có thể trách ca sao? Ca mỗi ngày đều là cái dạng này a... Bị kịch a... Đôi môi trinh nguyên của ca... Như vậy thật tiện nghi cho người khác mà...

- Dương Thiên Lô!

Sau khi Sở Hương Hương nghe Dương Thiên Lô kêu to một tiếng, rốt cuộc tỉnh táo lại, nhất thời cũng giống như Trương Tử Hàm, biến thành cây táo đổ, chỉ có thể tức giận họ tên Dương Thiên Lô, kể tiếp cũng không biết phải nói gì, làm gì. Đây rõ ràng là ngẫu nhiên, rõ ràng là có chuyện xảy ra, rõ ràng là hành động vô tâm.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Đây rõ ràng là ngẫu nhiên, rõ ràng là có chuyện xảy ra, rõ ràng là hành động vô tâm. Nhưng sự ngẫu nhiên này lặp lại cũng quá nhiều lần đi. Ngày hôm trước mới tập kích bộ ngực sữa chưa từng có nam nhân nào chạm qua của mình, hiện tại không ngờ được một thước lại muốn một trượng, còn hôn môi mình nữa. Chuyện này là thế nào đây chứ? Ta chỉ là đối với người có điểm hiếu kỳ mà thôi, hiếu kỳ vì sao trăm lần thử công năng đặc đi lại không có hiệu quả với người. Nhưng cái hiếu kỳ này trả giá cũng quá lớn đi! Ngực đã bị sờ, miệng cũng đã bị hôn rồi. Người còn muốn thế nào nữa đây?

- Hương Hương... Xin lỗi! Tiểu Lô không phải cố ý. Đều do mọi người quên không nhắc nhở tỷ...

Trương Tử Hàm sau khi sừng sốt một lát, cố gắng đè nén cảm giác quái dị mà úy khuất trong lòng, cầm tay Sở Hương Hương an ủi nói.

Nội tâm Trương Tử Hàm không hiểu tại sao cũng cuống quýt không kém gì hai người kia. Đối với Dương Thiên Lô, tuy Trương Tử Hàm luôn luôn cho rằng giữa hai người chỉ là quan hệ tỷ đệ thuần khiết. Nàng có thể lừa gạt bản thân mình, nhưng lại không thể nào lừa gạt được nội tâm của mình.

Khi thân hình nhỏ gầy của Dương Thiên Lô nhiều lần mạnh mẽ đứng chắn ở trước mặt mình, vì mình mà ngăn gió che mưa, khi Dương Thiên Lô cười đùa cợt nhả mà nói rằng tương lai muốn mình làm con dâu Dương gia hán, khi Dương Thiên Lô nhiều lần lấy cố luyện công mà nhân cơ hội ăn đậu hũ của mình... Trong những lúc như thế, tình cảm giữa bọn họ từ lâu đã xảy ra biến hóa vi diệu. Loại biến hóa này, có chút nhẹ nhàng như mưa phùn mùa xuân, không ồn ào mạnh mẽ nhưng lại ngấm thật sâu vào trong nội tâm. Cũng trong lúc đó, “mầm tình” giữa hai người đã dần dần bén rễ nảy mầm, tuy rằng chưa có nở hoa, nhưng lại thâm căn cố đế.

Khi Dương Thiên Lô mở cửa, lần này lại nhanh hơn lần trước, lần này lại gần hơn lần trước, thậm chí càng ngày càng lỗ mãng hơn, là vì cái gì? Trương Tử Hàm không ngốc, cho nên khi nàng gõ cửa lại càng ngày càng lui về sau. Nàng đương nhiên hiểu rõ tên gia hỏa bỉ ổi Dương Thiên Lô này muốn cái gì. Nàng không muốn như vậy, cũng không có nghĩa là nàng nguyện ý để người khác được như vậy. Nhất là đối phương lại là một tiểu nữ hài dung mạo không thua kém gì so với mình, thân thể, tư chất lại càng hơn mình rất xa.

Nàng tựa hồ ăn hết một trái bồ đào thật lớn, trong lòng chua chát. Ta, kỳ thực cũng rất bi ai, các người hiểu không?

- Hắc hắc... Đừng tức giận. Ta sẽ không bắt nàng chịu trách nhiệm đâu, chỉ có thể trách ta xui xẻo mà thôi!

Da mặt Dương Thiên Lô dù sao cũng dày hơn Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương rất nhiều. Cho nên, trong khi hai đại mỹ nữ còn đang xấu hổ cùng phiền muộn, hán ngược lại rất nhanh khôi phục phong cách mặt dày này dạn, ra vẻ rất có phong độ nói.

- Muốn ta chịu trách nhiệm? Người hôn ta, còn muốn bắt ta chịu trách nhiệm?

Sở Hương Hương thực sự nổi giận. Sao có thể có loại người vô sỉ như vậy?

- Ách... Hương Hương đại mỹ nữ, nàng đừng hiểu lầm. Đó không gọi là hôn, chúng ta chỉ là huých một chút thôi. Hôn nữa, ta căn bản cũng chưa từng nghĩ sẽ bắt nàng chịu trách nhiệm, có được hay không? Tử Hàm muội muội đã chịu trách nhiệm với ta rồi. Một mình nàng cũng đã đủ rồi!

Về mặt Trương Tử Hàm trở nên đen thui, nhất thời nhin không được, đưa tay nhéo lấy lỗ tai Dương Thiên Lô.

Sở Hương Hương cắn răng, cũng vuron bàn tay hương điểm về phía hán.

Sau tiếng kêu gào thảm thiết của Dương Thiên Lô, một trò khôi hài cũng vừa kết thúc.

...

Ba người đều có tâm sự, dưới ánh mắt ngạc nhiên, hâm mộ và ghen tỵ của đông đảo học viên, cùng nhau dùng hết bữa sáng, sau đó đi về phía lôi đài.

Mọi vừa tới lôi đài bên ngoài, Dương Thiên Lôi liền nhìn một chút, hần ngoại trừ một trận đấu bình thường, không ngờ còn đấu một trận với Hoàng Phi Long. Điều này làm Dương Thiên Lôi rất kỳ quái. Cái tên cầu nhật kia chẳng phải nói đợi tới vòng cuối cùng sao? Vì sao ngày hôm nay đã lại an bài rồi?

Tuy nhiên, Dương Thiên Lôi kỳ quái thì kỳ quái, cũng không cần để ý. Dù sao cũng chỉ là đánh một hồi mà thôi, cũng không có gì ghê gớm.

Thế nhưng Trương Tử Hàm lại không nghĩ như vậy. Dương Thiên Lôi phải đánh hai trận thì cũng được đi. Nhưng hai trận thi đấu lại lần lượt như vậy... Nói cách khác, Dương Thiên Lôi vừa thi xong trận đầu, căn bản không có bất luận thời gian nghỉ ngơi gì đã phải bắt đầu trận thứ hai. Điều này rõ ràng không phải quá ép người sao? Dùng bộ ngực mà nghĩ cũng biết, sự tình thiếu đạo đức như vậy, khẳng định là do Lôi Hoành làm ra. Tuy nhiên, nghĩ tới tới qua Dương Thiên Lôi đối phó Lôi Hoành, thể hiện ra “thực lực” cường đại, cũng khiến Trương Tử Hàm yên tâm một chút.

- Ta khảo! Ta khảo! Ta khảo!

Khi Phong Mã Ngưu thấy Dương Thiên Lôi mang theo hai siêu cấp mỹ nữ đi tới bàn tuyển thủ, trông mắt của hắn thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, lòng ngưỡng mộ và kính trọng đối với Dương Thiên Lôi lại tăng thêm một tầng, nhất thời lần thứ hai đề cao hắn như đỉnh Everest. Thật không hổ là lão đại a... Thực là pháo mã song chiếu, ta cũng theo không kịp a...

Đồng thời trong lúc đó, gian phòng trang nhã vốn được dành cho đám người Dương lão cùng Dương Hồng Toàn theo dõi trận đấu lúc này đã bị thay đổi, vô luận là Dương Hồng Toàn hay hạch tâm mấy đại gia tộc hết thấy đều bị mời ra ngoài. Trong toàn bộ gian phòng trang nhã, ngoại trừ mấy hạ nhân bụng tra rót nước, chỉ còn lại vài người của Trảm Không Kiếm Phái, Dương lão cùng Sở Kinh Hồn.

Dương lão và Tiêu Hà ngồi chính giữa, Tiêu Vân, Linh Lung cùng các đệ tử khác ngồi hai bên. Mà Sở Kinh Hồn chỉ có thể ngồi sát mép bên ngoài. Dù vậy cũng đủ khiến Sở Kinh Hồn nom nớp lo sợ, chỉ dám ngồi nửa ghế. Quả thực mà muốn bao nhiêu cung kính liền có bấy nhiêu cung kính.

- Kinh Thiên a, “Tỷ thí người mới” này có gì hay ho đây? Đây là hải tử mười một, mười hai tuổi, tu luyện tại học viện của các người cũng như nhau cả thôi. Chỉ cần là nhân tài, trong kỳ tuyển người lần sau, chắc chắn sẽ không bỏ sót đâu.

- Ha ha! Tiêu huynh, không nói gạt huynh, một trong những tiểu hải tử này, có một vài người phi thường ưu tú. Nói không chừng khi huynh nhìn thấy sẽ lập tức chọn luôn. Tuy rằng nói trước Hậu Thiên, vô luận tu luyện tại chỗ ta hay tại môn phái, hiệu quả đều không sai biệt lắm, nhưng ít nhiều cũng có điểm khác nhau. Đối với một vài thiên tài chân chính, ảnh hưởng đó có thể lớn hơn nữa. Huynh cứ nghĩ xem...

Dương lão mỉm cười nói.

- A? Nói như vậy, trong số những tiểu hải tử này, có siêu cấp thiên tài tồn tại? Ta thực sự là rất muốn xem kỹ một chút đó.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Đầu heo lỗ mũi hướng lên trời

Lôi Hoành ngồi ở giữa tổ trù bị, vừa nhìn thấy Dương Thiên Lôi đến không chỉ cùng với Trương Tử Hàm mà còn có cả Sở Hương Hương, trong mắt nhất thời hiện lên quang mang gian ngoan âm độc, trong lòng đối với Dương Thiên Lôi càng chán ghét thêm vài phần. Bản thân mình đáng về đường đường, phong lưu phóng khoáng, vô luận là tư chất hay thân thể đều vượt lên hạng nhất, nhưng khổ công theo đuổi Trương Tử Hàm mấy năm, lại không một chút tiến triển. Càng làm cho hắn phần nộ chính là, công chúa Hoàng gia Sở Hương Hương không biết vì sao cũng đi cùng Dương Thiên Lôi.

- Hừ! Ngu ngốc! Để cho người khác ý thêm một lát nữa đi. Dám đối đầu cùng lão tử, vậy đừng trách lão tử ra tay độc ác. Ngày này sang năm chính là ngày giỗ của người đó! Con mẹ nhà người!

Lôi Hoành mắng thầm trong lòng.

Chỉ là, tên cầu nhật này dù thế nào cũng không thể ngờ rằng, mình ăn trộm gà không được còn mất thêm năm thóc. Càng bị kịch chính là, hắn đã triệt để đắc tội một người, một người bây giờ tạm thời yếu đuối, nhưng cũng là người hắn vĩnh viễn không thể đắc tội.

- Hắt xì! Sao thế nhỉ? Tên nào dám nguyên rửa ca?

Dương Thiên Lôi dẫn theo hai đại mỹ nữ, ngay giữa lúc mọi người đang vô cùng ngưỡng mộ và độ kị, không hiểu sao “hắt xì” một cái.

Sau khi ngồi xuống, cũng không lâu lắm, trọng tài liền bước lên đài Chủ tịch tuyên bố trình tự thi đấu ngày hôm nay, đồng thời giải thích nói, để bảo đảm

tiến độ thi đấu hoàn thành đúng theo mong muốn, trận giữa Dương Thiên Lôi và Hoàng Phi Long cũng được an bài luôn trong ngày hôm nay. Đồng thời còn nói thêm, để tỏ thái độ khiển trách Dương Thiên Lôi vì dùng linh dược, nên đặc biệt an bài hẳn tiên hành hai trận thi đấu.

...

- Tiểu Lôi, giữ gìn thực lực đó!

Ngay khi đến phiên Dương Thiên Lôi lên sàn đấu, Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói. Hiện tại nàng tuy rằng có lòng tin tuyệt đối với Dương Thiên Lôi, nhưng liên tục thi đấu hai trận, lại vẫn như trước khiến nàng có chút lo lắng.

- Yên tâm đi!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói. Dưới ánh mắt soi mói khác thường của mọi người, hai chân hắn bỗng nhiên đạp mạnh. “Ầm! Ầm!”, hai tiếng nổ lớn bạo phát dưới chân hắn. Hắn vẫn như trước, bằng vào lực lượng thân thể đạp nứt mặt đất cứng rắn dưới chân, cả người như thiểm điện bay lên rồi hạ xuống với tốc độ kinh người!

Cuồng bạo! So với ngày hôm trước càng cuồng bạo hơn!

Khuôn mặt thanh tú của hắn mang theo một tia bất kham, ánh mắt như kiếm sắc bén, một cỗ khí tức phóng khoáng từ trên người hắn phát ra.

Vừa xuất hiện đã chấn nhiếp tất cả mọi người.

Linh dược? Linh dược cái con bà nguoi! Ca cho các nguoi mở rộng tầm mắt, cái gì gọi là thực lực!

Toàn thân Dương Thiên Lôi giống như một thanh lợi kiếm vừa ra khỏi vỏ, khiến cho không một ai dám nhìn gần.

Ánh mắt như kiếm, mang theo một tia khiêu khích và khinh thường, lướt qua đối thủ trước mắt, nhìn thẳng khuôn mặt kinh ngạc của Lôi Hoành.

Cười nhạo sao? Các nguoi tiếp tục cười nhạo đi! Khinh thường sao? Các nguoi tiếp tục khinh thường đi! Linh dược thì sao? Nếu linh dược có thể vĩnh viễn thay đổi thể chất của ca, xem các nguoi còn có rắm gì có thể đánh? Huống chi ca căn bản không có dùng linh dược! Chỉ có điều, ca không muốn mấy tên câu nhật các nguoi biết nhiều quá mà thôi.

- Hai vị tuyển thủ, chuẩn bị xong chưa?

Thanh âm trọng tài vang vọng khắp cả đôi đài. Tiếng ồn ào, náo động của mọi người nhất thời lắng dịu xuống.

Dương Thiên Lôi và đối thủ Sử Ngạn Hoa cùng khẽ gật đầu.

Về mặt Sử Ngạn Hoa rất thận trọng. Nguyên bản hắn vẫn cho rằng Dương Thiên Lôi là vận *** chó. Một Tinh Giả cấp ba vô luận như thế nào cũng không có khả năng lọt vào top hai mươi lăm cường giả. Thế nhưng lúc này, khi hắn thực sự đối mặt với Dương Thiên Lôi, hắn liền cảm nhận được một loại khí tức vô cùng cường đại. Mặc dù là hôm trước đối mặt với Phong Mã Ngưu cũng không có kinh khủng như vậy.

- Tốt! Trận đấu bắt đầu!

Sau tiếng hét lớn của trọng tài, Sử Ngạn Hoa tức giận gầm lên một tiếng, tinh thần lực bùng nổ nhất thời điên cuồng vận chuyển. Từng đạo khí tràng kỳ dị trong nháy mắt tập trung về phía Dương Thiên Lôi. Thân hình hắn hơi nhoáng lên, rút kiếm ra, thoáng chốc sau thân hình dần biến thành từng đạo kiếm ảnh vây quanh Dương Thiên Lôi.

Mà Dương Thiên Lôi tựa hồ căn bản không có ý niệm rút kiếm trong đầu. Thương Viêm Kiếm vẫn ở sau lưng như trước, hắn vẫn đứng đó không hề nhúc nhích.

Dương Thiên Lôi cảm thấy khí trường đến từ các phương hướng khác nhau, giống như một gốc cây có nhiều rễ dài, dần dần trói buộc quanh thân thể mình. Đối phương hiển nhiên là Tinh Giả Hệ mộc.

Khí tràng, cũng không thể tạo thành thương tổn gì cho Tinh Giả, thế nhưng khí tràng cường đại, lại có thể khiến cho Tinh Giả sinh ra cảm giác bị trói buộc. Đó là một loại dùng niệm lực gây ảnh hưởng. Thế nhưng, đối với Dương Thiên Lôi mà nói, đây chỉ có thể coi là một loại cảm giác, muốn thực sự ảnh hưởng đến hắn, chỉ ít Tinh Giả tên gọi Sử Ngạn Hoa trước mắt này còn không làm được.

Mặc cho Sử Ngạn Hoa giống như là hồ điệp bay lượn xung quanh mình, Dương Thiên Lôi như trước vẫn không nhúc nhích, chỉ là đôi mắt sắc bén của hắn càng lúc càng sáng hơn mà thôi.

Đúng lúc này, khi Sử Ngạn Hoa cảm thấy khí tràng “Thiên đàng quán” của mình đã phát huy đến cực đỉnh, chân chính phát ra sát chiêu, đột nhiên xảy ra biến hóa.

Một kiếm tràn ngập tinh thần phần chấn ngoan cường, sinh cơ và cuồng bạo nhanh như thiểm điện công về phía sau lưng Dương Thiên Lôi.

- Toàn Phong Thối!

Dương Thiên Lô hết lớn một tiếng, chiêu thức vô đồ thuần túy, lực lượng thân thể thuần túy, thân hình bỗng nhiên xoay tròn, bay lên trời. Một chiêu “Toàn Phong Thối”, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, cơ bắp, gân mạch toàn thân dĩ nhiên trong nháy mắt ngưng thành một thể, cực kỳ chuẩn xác giống như cây roi quất thẳng vào tay cầm kiếm của Sử Ngạn Hoa.

“Ba!” một tiếng thanh thúy vang lên. Trường kiếm trong tay Sử Ngạn Hoa nhất thời vượt bay ra, toàn thân dưới cơn trùng kích thật lớn khiến bị xoay tròn. Ngay đó, trên không truyền đến một hồi đại lực. Sử Ngạn Hoa căn bản không kịp phản ứng, toàn thân liền bị đá bay ra ngoài lôi đài.

Một chiêu! Chỉ một chiêu! Rất chuẩn xác! Rất mạnh mẽ! Vừa đúng một chiêu! Tuy rằng bởi vì không chứa tinh thần lực, lực sát thương tương đối nhỏ, nhưng lại đá bay đối thủ ra ngoài lôi đài, vì vậy thu được toàn thắng.

Khắp cả lôi đài, hoàn toàn yên tĩnh!

- Dương Thiên Lô thắng!

Thanh âm trọng tài vang lên, dưới lôi đài nhất thời bùng phát tiếng hoan hô vang dội!

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng bật người một cái, liền về tới bên cạnh Trương Tử Hàm.

- Lão đại, xin lỗi...

Phong Mã Ngưu bỗng nhiên đỏ mặt nói.

- Xin lỗi? Dương Thiên Lô khề nhịu vậy, có chút không hiểu.

- Ngày hôm trước ta... Ta nghĩ lão đại dùng linh dược thi đấu, cho nên...

Phong Mã Ngưu áy náy nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

- Ngày hôm trước ta đúng là sử dụng linh dược.

Dương Thiên Lô mỉm cười, vô tình nói.

- Không phải! Điểm ấy ta biết. Linh dược có thể thay đổi thể chất của một người, nhưng vĩnh viễn không có khả năng thay đổi ngộ tính và thiên phú của người đó, càng không thể giúp cho lực lượng kéo dài. Mà trận đấu ngày hôm nay cho thấy, ngộ tính và thiên phú của lão đại người người thường căn bản khó có thể với tới. Nếu ta đoán không sai, cơ thể của lão đại, gân mạch, thậm chí màng da hẳn là đều đã được rèn luyện đến cảnh giới đỉnh phong.

Ý nghĩ của Phong Mã Ngưu cũng là suy nghĩ của mọi khán giả. Dương Thiên Lô đã dùng thực lực chân chính của hắn bịt miệng bất luận kẻ nào. Khinh thường và chế giễu do linh dược mang đến, trong khoảnh khắc liền tan thành mây khói, còn lại trong lòng mọi người chỉ có kính ngạc và hâm mộ.

Đã từng là đệ nhất thiên tài của Học viện Cực Dương, sau sáu năm, rốt cục trên trán hắn lại rực rỡ ánh hào quang.

...

- Tuyên thủ thi đấu, Dương Thiên Lô, Hoàng Phi Long, lên đài!

Gót chân Dương Thiên Lô còn chưa đứng vững đã nghe trọng tài lớn tiếng hét.

- Kháo! Quên mất trận này vẫn là ca. Sớm biết vậy đã không xuống.

Dương Thiên Lô phì cười nói, lần thứ hai nhảy lên lôi đài.

Hoàng Phi Long vốn có thêm một cơ hội thi đấu, lòng tự tin mãnh liệt không gì sánh được. Hắn tin tưởng, bằng vào tu vi cảnh giới Tinh Giả cấp năm đại thành của mình, chiến thắng Dương Thiên Lô tuyệt đối là không vấn đề gì. Dù sao ngày hôm trước Dương Thiên Lô cũng là dùng linh dược.

Nhưng vừa rồi khi thấy Dương Thiên Lô hóa chân thành cây roi, thể hiện ra thiên phú kinh người và lực lượng cường bạo, tín niệm tất thắng vừa rồi của hắn, liền xảy ra biến hóa kịch liệt.

Bất quá, nghĩ tới mình vừa có được “Thổ Long Thuần”, ánh mắt hắn lại lần thứ hai trở nên kiên định hơn.

- Ô! Tắm chân không tòi nha!

Khi Dương Thiên Lôi thấy Thổ Long thuần trong tay Hoàng Phi Long tản mát ra hào quang vàng kim óng ánh, bỗng nhiên cười cười nói:

- Ta biết ai đưa cho ngươi!

Vốn Hoàng Phi Long thay đổi một tấm chắn, Dương Thiên Lôi cũng không có cảm giác gì. Nhưng ngay khi Hoàng Phi Long lên sân khấu liền biểu hiện một tia do dự, cùng lúc ánh mắt nhìn về phía Lôi Hoành, một lần nữa lại tràn đầy đáng về tự tin, khiến Dương Thiên Lôi nghĩ tới có chuyện gì đó nên mới có ý nói.

- Ngươi biết?

- Đương nhiên! Chính là ngày hôm qua khi trận đấu của chúng ta kết thúc, tên gia hỏa đầu heo lỗ mũi hướng lên trời... Gọi là gì nhỉ?

- Lôi Hoành, Lôi thiếu gia?

Hoàng Phi Long vô ý thức đáp.

- Đúng đúng đúng! Chính là hắn! Trí nhớ của ngươi thật tốt a. Vừa nói đầu heo lỗ mũi hướng lên trời, ngươi liền biết là ai. Ha ha ha...

- Ha ha ha...

Đám người nhất thời nhao nhao cười rộ lên. Ví von này của Dương Thiên Lôi thực sự là quá hình tượng rồi. Lôi Hoành trong mắt tuyệt đại đa số người là một kẻ cạy tài khinh người, tự cao tự đại, tùy tiện vô phép, xem mọi người trong thiên hạ đều là kiến hôi. Bất quá, người này tuy rằng vô sỉ, nhưng ngại thực lực hắn cường đại và thể lực gia tộc hắn, nên không ai dám trực tiếp khiêu khích mà thôi.

Dương Thiên Lôi đã nói ra được tâm ý của tất cả mọi người, nhất là những người đã từng bị Lôi Hoành khi dễ càng cười lớn hơn.

Sắc mặt Lôi Hoành lập tức biến thành xanh mét, vô cùng phẫn nộ, khiến hắn gần như không nhìn được mà xuất thủ. Nhưng hắn biết, hiện tại không phải lúc. Hơn nữa, qua ngày hôm nay, căn bản cũng không tới phiên mình xuất thủ, cần gì phải cấp bách nhất thời. Trong mắt dần hiện ra một tia âm hiểm, Lôi Hoành mạnh mẽ nhìn xuống. Để tên ngu ngốc này đắc ý thêm một lúc, đợi lát nữa ta xem ngươi còn đắc ý được không.

Trọng tài ra lệnh một tiếng, trận đấu rốt cuộc bắt đầu. Những tiếng bàn tán cười nói xôn xao cũng dần dần an tĩnh xuống.

Hoàng Phi Long quát nhẹ một tiếng, Thổ Long thuần nhất thời tản mát ra quang mang chói mắt. Đồ án phức tạp trong tấm chắn tựa hồ sống dậy, bên trong loáng thoáng biến ảo thành một con Cự Long màu vàng đất, dường như có sinh mệnh, quẫy động ngay giữa lòng Thổ Long thuần.

Cảm nhận được khí tức cường đại từ Thổ Long thuần tản mát ra, Dương Thiên Lôi chậm rãi thu hồi dáng tươi cười, thân hình hơi cong lên, nhìn thẳng Hoàng Phi Long giống như con rùa đen đang núp sau Thổ Long thuần.

Hoàng Phi Long vẫn không nhúc nhích, hai chân đứng hình chữ “Bát”, Thổ Long thuần thủ hộ trước người. Cả người như tòa núi cao, phẳng phất như cùng thiên địa hợp thành một thể. Ngay cả Dương Thiên Lôi cũng không nhìn ra bất luận sơ hở gì, hoàn toàn là một tư thế phòng thủ kiểu địch bất động, ta cũng bất động.

Hai người cứ thế trầm mặc nhìn nhau tới một phút đồng hồ. Dương Thiên Lôi rốt cuộc đi đầu phá vỡ thế bế tắc.

“Keng!”

Rút kiếm! Tung người! Xuất kiếm! Một loạt hành động liên tục lưu loát như nước chảy mây trôi, không chút nào ngăn trở.

Một kiếm vẫn như trước, đơn giản, cuồng bạo, không mang theo chút tinh thần lực nào.

Về ra một đường ngắn ngủi mấy thước, Thương Viêm Kiếm màu huyết hồng hóa thành một dải lụa hồng rực, như xé rách hư không.

“Bùng!”

Một tiếng nổ long trời lở đất. Thổ Long thuần bỗng nhiên tản mát ra quang mang màu vàng đất càng rực rỡ chói mắt hơn. Hoàng Phi Long không lùi mà tiến tới, vùng thuần quét ngang, đồng thời tay phải đã vận lực từ trước giờ phát kiếm lúc này cũng vùng kiếm lên chém về phía Dương Thiên Lôi.

Trong đám người truyền đến một trận kinh hô. Tuy rằng sớm biết trận đấu này sẽ oanh oanh liệt liệt, nhưng tất cả mọi người đều không nghĩ tới, không động thì thôi, khẽ động liền khiến người kinh tâm động phách.

Thuộc tính cường hãn của Thổ Long thuần chính là điều Dương Thiên Lôi cảm thấy ngoài ý muốn. Một kiếm này, Dương Thiên Lôi tin tưởng so với công kích ngày hôm trước còn mạnh hơn nhiều. Nhưng không ngờ, Hoàng Phi Long lại có thể ngăn chặn dễ dàng như vậy. Không những thế, hắn còn có thể trong nháy mắt nắm được cơ hội xuất thủ phản công.

Trong nháy mắt điện quang hỏa thạch ấy, Dương Thiên Lôi lập tức phán đoán ra phương vị sát chiêu chân chính của Hoàng Phi Long. Thân thể hắn bỗng

điên cuồng vụn vụn, phảng phất hóa thành loài rắn không xương, lấy tốc độ và sự mềm dẻo kinh người đứng bật lên. Sau lúc cực kỳ hung hiểm tránh thoát một kiếm của Hoàng Phi Long, thân thể Dương Thiên Lôi bỗng nhiên bắn lên, vọt qua một bên.

Một kích của Hoàng Phi Long không trúng liền khôi phục lại bộ dáng lúc đầu, lui lại phía sau tám chân.

Tình, thì giống như rùa đen rút đầu, khiến người ta không thể nào hạ thủ. Động, thì như độc xà xuất động, sắc bén hung ác, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Ngay cả Trương Tử Hàm cũng kinh hãi toát mồ hôi lạnh. Nếu như Dương Thiên Lôi phản ứng chậm một chút, hoặc là thân thể rèn luyện không đạt tới cảnh giới đỉnh phong, lúc này khẳng định Dương Thiên Lôi đã chết không toàn thây.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Đầu heo lỗ mũi hướng lên trời

Lôi Hoành ngồi ở giữa tổ trù bị, vừa nhìn thấy Dương Thiên Lôi đến không chỉ cùng với Trương Tử Hàm mà còn có cả Sở Hương Hương, trong mắt nhất thời hiện lên quang mang gian ngoan âm độc, trong lòng đối với Dương Thiên Lôi càng chán ghét thêm vài phần. Bản thân mình đáng về đường đường, phong lưu phóng khoáng, vô luận là tư chất hay thân thể đều vượt lên hạng nhất, nhưng khổ công theo đuổi Trương Tử Hàm mấy năm, lại không một chút tiến triển. Càng làm cho hắn phần nộ chính là, công chúa Hoàng gia Sở Hương Hương không biết vì sao cũng đi cùng Dương Thiên Lôi.

- Hừ! Ngu ngốc! Để cho người khác ý thêm một lát nữa đi. Dám đối đầu cùng lão tử, vậy đừng trách lão tử ra tay độc ác. Ngày này sang năm chính là ngày giỗ của người đó! Con mẹ nhà người!

Lôi Hoành nắn cằm trong lòng.

Chỉ là, tên cầu nhật này dù thế nào cũng không thể ngờ rằng, mình ăn trộm gà không được còn mất thêm năm thóc. Càng bị kịch chính là, hắn đã triệt để đắc tội một người, một người bây giờ tạm thời yếu đuối, nhưng cũng là người hắn vĩnh viễn không thể đắc tội.

- Hắt xì! Sao thế nhỉ? Tên nào dám nguyền rủa ca?

Dương Thiên Lôi dẫn theo hai đại mỹ nữ, ngay giữa lúc mọi người đang vô cùng ngưỡng mộ và độ ky, không hiểu sao "hắt xì" một cái.

Sau khi ngồi xuống, cũng không lâu lắm, trọng tài liền bước lên đài Chủ tịch tuyên bố trình tự thi đấu ngày hôm nay, đồng thời giải thích nói, để bảo đảm tiến độ thi đấu hoàn thành đúng theo mong muốn, trận giữa Dương Thiên Lôi và Hoàng Phi Long cũng được an bài luôn trong ngày hôm nay. Đồng thời còn nói thêm, để tỏ thái độ khiển trách Dương Thiên Lôi vì dùng linh dược, nên đặc biệt an bài hắn tiến hành hai trận thi đấu.

...

- Tiểu Lôi, giữ gìn thực lực đó!

Ngay khi đến phiên Dương Thiên Lôi lên sân đấu, Trương Tử Hàm nhẹ giọng nói. Hiện tại nàng tuy rằng có lòng tin tuyệt đối với Dương Thiên Lôi, nhưng liên tục thi đấu hai trận, lại vẫn như trước khiến nàng có chút lo lắng.

- Yên tâm đi!

Dương Thiên Lôi mỉm cười nói. Dưới ánh mắt soi mói khác thường của mọi người, hai chân hắn bỗng nhiên đập mạnh. "Àm! Âm!", hai tiếng nổ lớn bạo phát dưới chân hắn. Hắn vẫn như trước, bằng vào lực lượng thân thể đập nát mặt đất cứng rắn dưới chân, cả người như thiểm điện bay lên rồi hạ xuống với tốc độ kinh người!

Cuồng bạo! So với ngày hôm trước càng cuồng bạo hơn!

Khuôn mặt thanh tú của hắn mang theo một tia bất kham, ánh mắt như kiếm sắc bén, một cỗ khí tức phóng khoáng từ trên người hắn phát ra.

Vừa xuất hiện đã chấn nhiếp tất cả mọi người.

Linh dược? Linh dược cái con bà nguoi! Ca cho các nguoi mở rộng tầm mắt, cái gì gọi là thực lực!

Toàn thân Dương Thiên Lôi giống như một thanh lợi kiếm vừa ra khỏi vỏ, khiến cho không một ai dám nhìn gần.

Ánh mắt như kiếm, mang theo một tia khiêu khích và khinh thường, lướt qua đối thủ trước mắt, nhìn thẳng khuôn mặt kinh ngạc của Lôi Hoành.

Cười nhạo sao? Các nguoi tiếp tục cười nhạo đi! Khinh thường sao? Các nguoi tiếp tục khinh thường đi! Linh dược thì sao? Nếu linh dược có thể vĩnh

viễn thay đổi thể chất của ca, xem các ngươi còn có rắm gì có thể đánh? Huống chi ca căn bản không có dùng linh dược! Chỉ có điều, ca không muốn mấy tên cầu nhật các ngươi biết nhiều quá mà thôi.

- Hai vị tuyền thủ, chuẩn bị xong chưa?

Thanh âm trọng tài vang vọng khắp cả đôi đài. Tiếng ồn ào, náo động của mọi người nhất thời lắng dịu xuống.

Dương Thiên Lô và đối thủ Sử Ngạn Hoa cùng khẽ gật đầu.

Về mặt Sử Ngạn Hoa rất thận trọng. Nguyên bản hắn vẫn cho rằng Dương Thiên Lô là vận *** chó. Một Tinh Giả cấp ba vô luận như thế nào cũng không có khả năng lọt vào top hai mươi lăm cường giả. Thế nhưng lúc này, khi hắn thực sự đối mặt với Dương Thiên Lô, hắn liền cảm nhận được một loại khí tức vô cùng cường đại. Mặc dù là hôm trước đối mặt với Phong Mã Ngưu cũng không có kinh khủng như vậy.

- Tốt! Trận đấu bắt đầu!

Sau tiếng hét lớn của trọng tài, Sử Ngạn Hoa tức giận gầm lên một tiếng, tinh thần lực bùng nổ nhất thời điên cuồng vận chuyển. Từng đạo khí tràng kỳ dị trong nháy mắt tập trung về phía Dương Thiên Lô. Thân hình hắn hơi nhoáng lên, rút kiếm ra, thoáng chốc sau thân hình dần biến thành từng đạo kiếm ảnh vây quanh Dương Thiên Lô.

Mà Dương Thiên Lô tựa hồ căn bản không có ý niệm rút kiếm trong đầu. Thương Viêm Kiếm vẫn ở sau lưng như trước, hắn vẫn đứng đó không hề nhúc nhích.

Dương Thiên Lô cảm thấy khí trường đến từ các phương hướng khác nhau, giống như một gốc cây có nhiều rễ dài, dần dần trói buộc quanh thân thể mình. Đối phương hiển nhiên là Tinh Giả Hệ mộc.

Khí tràng, cũng không thể tạo thành thương tổn gì cho Tinh Giả, thế nhưng khí tràng cường đại, lại có thể khiến cho Tinh Giả sinh ra cảm giác bị trói buộc. Đó là một loại dùng niệm lực gây ảnh hưởng. Thế nhưng, đối với Dương Thiên Lô mà nói, đây chỉ có thể coi là một loại cảm giác, muốn thực sự ảnh hưởng đến hắn, chỉ ít Tinh Giả tên gọi Sử Ngạn Hoa trước mắt này còn không làm được.

Mặc cho Sử Ngạn Hoa giống như là hồ điệp bay lượn xung quanh mình, Dương Thiên Lô như trước vẫn không nhúc nhích, chỉ là đôi mắt sắc bén của hắn càng lúc càng sáng hơn mà thôi.

Đúng lúc này, khi Sử Ngạn Hoa cảm thấy khí tràng “Thiên đẳng quán” của mình đã phát huy đến cực đỉnh, chân chính phát ra sát chiêu, đột nhiên xảy ra biến hóa.

Một kiếm trần ngập tinh thần phản chấn ngoan cường, sinh cơ và cuồng bạo nhanh như thiểm điện công về phía sau lưng Dương Thiên Lô.

- Toàn Phong Thối!

Dương Thiên Lô hét lớn một tiếng, chiêu thức vô đồ thuần túy, lực lượng thân thể thuần túy, thân hình bỗng nhiên xoay tròn, bay lên trời. Một chiêu “Toàn Phong Thối”, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, cơ bắp, gân mạch toàn thân dĩ nhiên trong nháy mắt ngưng thành một thể, cực kỳ chuẩn xác giống như cây roi quất thẳng vào tay cầm kiếm của Sử Ngạn Hoa.

“Ba!” một tiếng thanh thúy vang lên. Trường kiếm trong tay Sử Ngạn Hoa nhất thời vượt bay ra, toàn thân dưới cơn trùng kích thật lớn khiến bị xoay tròn. Ngay đó, trên miệng truyền đến một hồi đại lực. Sử Ngạn Hoa căn bản không kịp phản ứng, toàn thân liền bị đá bay ra ngoài đài.

Một chiêu! Chỉ một chiêu! Rất chuẩn xác! Rất mạnh mẽ! Vừa đúng một chiêu! Tuy rằng bởi vì không chứa tinh thần lực, lực sát thương tương đối nhỏ, nhưng lại đá bay đối thủ ra ngoài đài, vì vậy thu được toàn thắng.

Khắp cả đài, hoàn toàn yên tĩnh!

- Dương Thiên Lô thắng!

Thanh âm trọng tài vang lên, dưới đài nhất thời bùng phát tiếng hoan hô vang dội!

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng bật người một cái, liền về tới bên cạnh Trương Tử Hàm.

- Lão đại, xin lỗi...

Phong Mã Ngưu bỗng nhiên đỏ mặt nói.

- Xin lỗi? Dương Thiên Lô khẽ nhún mày, có chút không hiểu.

- Ngày hôm trước ta... Ta nghĩ lão đại dùng linh dược thi đấu, cho nên...

Phong Mã Ngưu áy náy nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90

- Ngày hôm trước ta đúng là sử dụng linh dược.

Dương Thiên Lôì mỉm cười, vô tình nói.

- Không phải! Điểm ấy ta biết. Linh dược có thể thay đổi thể chất của một người, nhưng vĩnh viễn không có khả năng thay đổi ngộ tính và thiên phú của người đó, càng không thể giúp cho lực lượng kéo dài. Mà trận đấu ngày hôm nay cho thấy, ngộ tính và thiên phú của lão đại người thường căn bản khó có thể với tới. Nếu ta đoán không sai, cơ thể của lão đại, gân mạch, thậm chí màng da hẳn là đều đã được rèn luyện đến cảnh giới đỉnh phong.

Ý nghĩ của Phong Mã Ngu cũng là suy nghĩ của mọi khán giả. Dương Thiên Lôì đã dùng thực lực chân chính của hắn bịt miệng bất luận kẻ nào. Khinh thường và chế giễu do linh dược mang đến, trong khoảnh khắc liền tan thành mây khói, còn lại trong lòng mọi người chỉ có kính ngạc và hâm mộ.

Đã từng là đệ nhất thiên tài của Học viện Cực Dương, sau sáu năm, rốt cục trên trán hắn lại rực rỡ ánh hào quang.

...

- Tuyển thủ thi đấu, Dương Thiên Lôì, Hoàng Phi Long, lên đài!

Gót chân Dương Thiên Lôì còn chưa đứng vững đã nghe trọng tài lớn tiếng hét.

- Kháo! Quên mất trận này vẫn là ca. Sớm biết vậy đã không xuống.

Dương Thiên Lôì phì cười nói, lần thứ hai nhảy lên đài.

Hoàng Phi Long vốn có thêm một cơ hội thi đấu, lòng tự tin mãnh liệt không gì sánh được. Hắn tin tưởng, bằng vào tu vi cảnh giới Tinh Giả cấp năm đại thành của mình, chiến thắng Dương Thiên Lôì tuyệt đối là không vấn đề gì. Dù sao ngày hôm trước Dương Thiên Lôì cũng là dùng linh dược.

Nhưng vừa rồi khi thấy Dương Thiên Lôì hóa chân thành cây roi, thể hiện ra thiên phú kinh người và lực lượng cường bạo, tín niệm tất thắng vừa rồi của hắn, liền xảy ra biến hóa kịch liệt.

Bất quá, nghĩ tới mình vừa có được “Thỏ Long Thuần”, ánh mắt hắn lại lần thứ hai trở nên kiên định hơn.

- Ồ! Tắm chân không tòi nha!

Khi Dương Thiên Lôì thấy Thỏ Long thuần trong tay Hoàng Phi Long tán mát ra hào quang vàng kim óng ánh, bỗng nhiên cười cười nói:

- Ta biết ai đưa cho ngươi!

Vốn Hoàng Phi Long thay đổi một tấm chắn, Dương Thiên Lôì cũng không có cảm giác gì. Nhưng ngay khi Hoàng Phi Long lên sân khấu liền biểu hiện một tia do dự, cùng lúc ánh mắt nhìn về phía Lôì Hoành, một lần nữa lại tràn đầy đáng vẻ tự tin, khiến Dương Thiên Lôì nghĩ tới có chuyện gì đó nên mới có ý nói.

- Ngươi biết?

- Đương nhiên! Chính là ngày hôm qua khi trận đấu của chúng ta kết thúc, tên gia hỏa đầu heo lỗ mũi hướng lên trời... Gọi là gì nhỉ?

- Lôì Hoành, Lôì thiếu gia?

Hoàng Phi Long vô ý thức đáp.

- Đúng đúng đúng! Chính là hắn! Trí nhớ của ngươi thật tốt a. Vừa nói đầu heo lỗ mũi hướng lên trời, ngươi liền biết là ai. Ha ha ha...

- Ha ha ha...

Đám người nhất thời nhao nhao cười rộ lên. Ví von này của Dương Thiên Lôì thực sự là quá hình tượng rồi. Lôì Hoành trong mắt tuyệt đại đa số người là một kẻ cậy tài khinh người, tự cao tự đại, tùy tiện vô phép, xem mọi người trong thiên hạ đều là kiến hôi. Bất quá, người này tuy rằng vô sỉ, nhưng ngại thực lực hắn cường đại và thể lực gia tộc hắn, nên không ai dám trực tiếp khiêu khích mà thôi.

Dương Thiên Lôì đã nói ra được tâm ý của tất cả mọi người, nhất là những người đã từng bị Lôì Hoành khi dễ càng cười lớn hơn.

Sắc mặt Lôi Hoành lập tức biến thành xanh mét, vô cùng phẫn nộ, khiến hắn gần như không nhận được mà xuất thủ. Nhưng hắn biết, hiện tại không phải lúc. Hơn nữa, qua ngày hôm nay, căn bản cũng không tới phiên mình xuất thủ, cần gì phải cấp bách nhất thời. Trong mắt dần hiện ra một tia âm hiểm, Lôi Hoành mạnh mẽ nhận xuống. Để tên ngu ngốc này đắc ý thêm một lúc, đợi lát nữa ta xem ngươi còn đắc ý được không.

Trọng tài ra lệnh một tiếng, trận đấu rốt cuộc bắt đầu. Những tiếng bàn tán cười nói xôn xao cũng dần dần an tĩnh xuống.

Hoàng Phi Long quát nhẹ một tiếng, Thổ Long thuần nhất thời tản mát ra quang mang chói mắt. Đồ án phức tạp trong tấm chắn tựa hồ sống dậy, bên trong loáng thoáng biến ảo thành một con Cự Long màu vàng đất, dường như có sinh mệnh, quấy động ngay giữa lòng Thổ Long thuần.

Cảm nhận được khí tức cường đại từ Thổ Long thuần tản mát ra, Dương Thiên Lôi chậm rãi thu hồi dáng tươi cười, thân hình hơi cong lên, nhìn thẳng Hoàng Phi Long giống như con rùa đen đang núp sau Thổ Long thuần.

Hoàng Phi Long vẫn không nhúc nhích, hai chân đứng hình chữ “Bát”, Thổ Long thuần thủ hộ trước người. Cả người như tòa núi cao, phẳng phất như cùng thiên địa hợp thành một thể. Ngay cả Dương Thiên Lôi cũng không nhìn ra bất luận sơ hở gì, hoàn toàn là một tư thế phòng thủ kiểu địch bất động, ta cũng bất động.

Hai người cứ thế trầm mặc nhìn nhau tới một phút đồng hồ. Dương Thiên Lôi rốt cuộc đi đầu phá vỡ thế bế tắc.

“Keng!”

Rút kiếm! Tung người! Xuất kiếm! Một loạt hành động liên tục lưu loát như nước chảy mây trôi, không chút nào ngăn trở.

Một kiếm vẫn như trước, đơn giản, cuồng bạo, không mang theo chút tinh thần lực nào.

Về ra một đường ngắn ngủi mấy thước, Thương Viêm Kiếm màu huyết hồng hóa thành một dải lụa hồng rực, như xé rách hư không.

“Bùng!”

Một tiếng nổ long trời lở đất. Thổ Long thuần bỗng nhiên tản mát ra quang mang màu vàng đất càng rực rỡ chói mắt hơn. Hoàng Phi Long không lùi mà tiến tới, vung thuần quét ngang, đồng thời tay phải đã vận lực từ trước giờ phát kiếm lúc này cũng vung kiếm lên chém về phía Dương Thiên Lôi.

Trong đám người truyền đến một trận kinh hô. Tuy rằng sớm biết trận đấu này sẽ oanh oanh liệt liệt, nhưng tất cả mọi người đều không nghĩ tới, không động thì thôi, khẽ động liền khiến người kinh tâm động phách.

Thuộc tính cường hãn của Thổ Long thuần chính là điều Dương Thiên Lôi cảm thấy ngoài ý muốn. Một kiếm này, Dương Thiên Lôi tin tưởng so với công kích ngày hôm trước còn mạnh hơn nhiều. Nhưng không ngờ, Hoàng Phi Long lại có thể ngăn chặn dễ dàng như vậy. Không những thế, hắn còn có thể trong nháy mắt nắm được cơ hội xuất thủ phản công.

Trong nháy mắt điện quang hỏa thạch ấy, Dương Thiên Lôi lập tức phán đoán ra phương vị sát chiêu chân chính của Hoàng Phi Long. Thân thể hắn bỗng điên cuồng vận vẹo, phẳng phất hóa thành loài rắn không xương, lấy tốc độ và sự mềm dẻo kinh người đứng bật lên. Sau lúc cực kỳ hung hiểm tránh thoát một kiếm của Hoàng Phi Long, thân thể Dương Thiên Lôi bỗng nhiên bắn lên, vọt qua một bên.

Một kích của Hoàng Phi Long không trúng liền khôi phục lại bộ dáng lúc đầu, lui lại phía sau tấm chắn.

Tĩnh, thì giống như rùa đen rút đầu, khiến người ta không thể nào hạ thủ. Động, thì như độc xà xuất động, sắc bén hung ác, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Ngay cả Trương Tử Hàm cũng kinh hãi toát mồ hôi lạnh. Nếu như Dương Thiên Lôi phản ứng chậm một chút, hoặc là thân thể rèn luyện không đạt tới cảnh giới đỉnh phong, lúc này khẳng định Dương Thiên Lôi đã chết không toàn thây.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Âm khí

- Dù ngoan!

Dương Thiên Lôi lạnh giọng nói. Ánh mắt nhìn về phía Hoàng Phi Long cũng có chút thay đổi.

Thi đấu đối với hắn cũng chỉ giống như thể dục thể thao mà thôi. Hắn ngây thơ chưa từng nghĩ tới sẽ đánh chết đối phương. Vốn theo lời Trương Tử Hàm nói, không cần thận sẽ nguy hiểm tính mạng, Dương Thiên Lôi vẫn không cho là đúng. Thế nhưng, trải qua một kích trí mạng của Hoàng Phi Long vừa rồi, đã khiến hắn thay đổi suy nghĩ, đồng thời cũng triệt để chọc giận hắn.

Một kiếm kia của Hoàng Phi Long nếu như chém trúng mà nói, cho dù là chém về phía thân thể của mình đều có thể khiến mình trọng thương, giành được thắng lợi. Thế nhưng hán lại chém về phía cổ mình!

Sát chiêu một kích tất sát!

Dương Thiên Lô hít sâu một hơi, khẽ lùi lại phía sau, lần thứ hai tấn công về phía Hoàng Phi Long. Bất quá lần này tốc độ của hán không nhanh bằng lần đầu tiên. Khi tới gần Hoàng Phi Long, Dương Thiên Lô phát ra hư chiêu, đồng thời thân hình rất nhanh chớp động, triển khai công kích điên cuồng.

“Bùng! Bùng! Bùng!”

Tiếng kim thiết chạm nhau vang lên không ngừng bên tai. Dương Thiên Lô thoăn thoắt di chuyển, bộ pháp biến hóa thần tốc, khi thì đẩy kiếm đâm thẳng, khi lại vung kiếm quét ngang.

Chỉ là, vô luận Dương Thiên Lô tấn công thế nào, Hoàng Phi Long đều có thể cử trọng nhược khinh mà đánh vắng công kích của hán, căn bản không thể đụng chạm đến một chéo áo trên người Hoàng Phi Long.

Dương Thiên Lô có loại cảm giác bị đè nén. Công pháp phòng ngự Hệ thổ của Hoàng Phi Long giống như là một cái mai rùa, phòng ngự kín đáo không một kẽ hở. Nếu như là người khác chỉ sợ đã sớm kiên trì không được. Dù sao so sánh hai người mà nói, Dương Thiên Lô tiêu hao thể lực hơn Hoàng Phi Long rất nhiều. Nhưng Dương Thiên Lô lại khác. Từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, công kích của hán không những không hề yếu bớt, ngược lại, càng ngày càng có xu thế mạnh hơn. Thương Viêm Kiếm của hán giống như vô số ngọn lửa đỏ rực, lần lượt tấn công về phía Hoàng Phi Long. Mỗi lần công kích đều khiến Hoàng Phi Long chịu thêm nhiều áp lực. Dần dần, Hoàng Phi Long cũng không tìm được bất luận cơ hội phản kích nào, hoàn toàn bị đầu pháp mạnh mẽ của Dương Thiên Lô áp chế, chỉ có thể toàn lực phòng thủ.

Thế nhưng, Hoàng Phi Long cũng không có bất luận kinh hoàng gì, vẻ mặt vẫn âm trầm như nước, lãnh tĩnh dị thường. Phòng thủ, chính là lợi thế mạnh nhất của hán. Chỉ cần lực công kích của Dương Thiên Lô không thể vượt qua cực hạn phòng ngự của hán, hán có đủ lòng tin, nhất định sẽ giành được thắng lợi cuối cùng.

Sức chịu đựng, bền bỉ, hán chưa từng sợ bất luận kẻ nào.

Tinh thần lực của hán vận chuyển càng lúc càng thuần thực, phối hợp với bộ pháp tinh diệu, dùng thế bốn lạng bạt ngàn cân, lần lượt dễ dàng ngăn trở mọi công kích của Dương Thiên Lô.

Thuộc tính siêu cường của Thổ Long thuần này thực sự khiến Hoàng Phi Long như hồ mọc thêm cánh.

- Tựa hồ lão đại công phá không được phòng thủ của Hoàng Phi Long. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng không ổn...

Phong Mã Ngưu chăm chú nhìn công kích điên cuồng của Dương Thiên Lô, trong lòng có chút lo lắng nói với Trương Tử Hàm đứng bên cạnh. Chỉ là khi thấy biểu tình của Trương Tử Hàm, hán vô cùng kinh ngạc. Trương Tử Hàm vừa rồi còn đang khăn trương, vẻ mặt lúc này không ngờ lại cực kỳ bình tĩnh.

- Người vẫn chưa hiểu Tiểu Lô!

Trương Tử Hàm vẫn nhìn Dương Thiên Lô, chỉ nhẹ nhàng nói một câu, sau đó im lặng không nói thêm gì nữa.

Sự chịu đựng, bền bỉ? Người khác không biết, nhưng Trương Tử Hàm đối với thể chất biến thái và tốc độ khôi phục kinh người có một không hai của Dương Thiên Lô lại phi thường rõ ràng. Ai có thể liên tục tu luyện điên cuồng mấy canh giờ không nghỉ? Ai có thể sau khi trúng một kích cuồng bạo của Vũ Đại Lăng mà tới khi ăn cơm công phu lại khôi phục như lúc ban đầu? Ai có thể trong khi rèn luyện màng da đối đãi với cơ thể mình so với người khác còn tàn độc hơn? Không có!

Huống chi, từ đầu tới cuối, Dương Thiên Lô căn bản không có sử dụng tinh thần lực. Trương Tử Hàm biết, Dương Thiên Lô là vì ẩn giấu thực lực. Tuy rằng hán chỉ có tu vi Tinh Giả cấp ba đỉnh phong, nhưng Trương Tử Hàm tin tưởng, tinh thần lực của hán, một khi phát ra, tuyệt đối là vô cùng kinh người.

Thân thể và tinh thần lực hỗ trợ lẫn nhau. Thân thể của hán, vô luận là cơ bắp, gân mạch hay màng da, thậm chí xương cốt đều có thể rèn luyện đến một trăm phần trăm. Vậy thì tinh thần lực của hán sẽ thế nào?

Thời gian từng giây, từng giây trôi qua, Hoàng Phi Long càng đánh càng kinh ngạc. Sự vận chuyển tinh thần lực của hán đã trở nên không còn quá ung dung, đã bắt đầu xuất hiện cảm giác không còn chút sức lực nào, thế nhưng, Dương Thiên Lô vốn tưởng rất nhanh sẽ không thể kiên trì được, lại phẳng phát giống như căn bản không có biến hóa gì. Công kích của hán vẫn sắc bén như thường, vẻ mặt của hán, hô hấp của hán thậm chí cũng không chút thay đổi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, đối mặt với hán chính là thất bại thảm hại.

“Không được! Ta không thể thất bại!”

Trong đầu Hoàng Phi Long hiện lên một tia âm độc, giống như vừa đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn, bỗng nhiên không hề báo trước, tinh thần lực xung quanh cơ thể hán nhất thời vận chuyển cuồng bạo, trong sát na không ngờ bức lui Dương Thiên Lô ba phần.

Thấy một màn như vậy, trên mặt Lô Hoành dần hiện lên một tia mỉm cười, như thể gian kế vừa được thực hiện.

“Hồi quang phản chiếu sao? Ca thấy ngơ ngác hình như không thể kiên trì bao lâu nữa.”

Dương Thiên Lô nghĩ thầm trong lòng, không chút hoảng loạn, vẫn tiếp tục tiến lên.

Đúng lúc này, Hoàng Phi Long bỗng hét lớn một tiếng, tinh thần lực bùng nổ, tay phải quán chú vào tay phải, vung kiếm lên.

Hai người lúc này đang đánh giáp lá cà, Hoàng Phi Long lại hoàn toàn bất chấp hậu quả mà vung kiếm công kích, tuyệt đối có được lực sát thương cường đại. Chỉ thấy bảo kiếm màu vàng đất nhanh như thiểm điện đâm thẳng về phía Dương Thiên Lô.

Ngay lúc sắp xảy ra va chạm, Dương Thiên Lô hừ lạnh một tiếng, thân hình bỗng nhiên trở mình ra sau, hai chân tại không trung chia ra rồi hợp lại, không ngờ kẹp lấy một kiếm cuồng bạo của Hoàng Phi Long. Không những thế, đồng thời khi thân thể hắn ngã ra sau té trên mặt đất bỗng nhiên bắn lên khiến bảo kiếm nhất thời xệt qua một đạo lưu quang, nhanh như thiểm điện bay ngược về phía Hoàng Phi Long.

Cùng lúc đó, Hoàng Phi Long bỗng nhiên cuốn Thổ Long thuần lại, tay phải đặt trên Thổ Long thuần nhanh như chớp vỗ lên.

“Vèo! Vèo! Vèo!”

Ba tiếng xé gió vang lên, ba chấm đen lấp lóe bắn thẳng về phía Dương Thiên Lô đang ở trên không trung với tốc độ kinh người.

Trong đám người nhất thời bộc phát từng trận tiếng kinh hô.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Một kích cuồng bạo

Hoàng Phi Long đã xuất ra toàn bộ tinh thần lực vốn có, căn bản không kịp né tránh, bảo kiếm của hắn đã đâm trúng ngực phải hắn. Nhưng trong mắt hắn lúc này không có bất luận vẻ thống khổ nào, ngược lại còn thoáng hiện lên hào quang thắng lợi.

Bởi vì, hắn trông thấy rõ ràng, trong lúc nhất thời, ba chấm đen lóe lên kia cũng đã bắn vào trong thân thể Dương Thiên Lô.

Dương Thiên Lô kêu lên một tiếng đau đớn, quỳ một chân xuống, Thương Viêm Kiếm cắm trên mặt đất, trên mặt dần hiện lên vẻ thống khổ.

- Tiểu Lô!

Trương Tử Hàm kêu lên một tiếng kinh hãi, thân hình nhoáng lên một cái đã xông về phía lui đài. Mấy đạo bóng dáng cũng theo ngay phía sau.

- Ám khí! Trong tầm chân kia không ngờ có giấu ám khí!

Trong đám người nhất thời vang lên những tiếng bàn luận nhỏ nhỏ.

Thế nhưng, ngay khi mọi người còn chưa kịp có phản ứng, Dương Thiên Lô bỗng nhiên ngửa mặt lên trời rống giận, cơ bắp, gân mạch quanh thân bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, tinh thần lực dồi dào như núi, như sông, như biển từ trên người hắn bộc phát ra, nhất thời khiến mấy người đang vọt đến kinh ngạc dừng cả lại.

Tóc đen cuồng đại, thanh y phất phật, một cỗ khí tức cuồng bạo thoáng chốc cuốn sạch toàn bộ lui đài. Thân hình hắn bỗng nhiên bắn lên, hóa thành một đạo lưu quang vọt tới trước mặt Hoàng Phi Long. Khom người! Xoáy eo! Ra quyền!

Quang mang màu vàng đất từ nắm tay hắn tràn ra, mang theo khí thế kinh khủng, tựa hồ xé rách hư không!

Một quyền! Đơn giản là một quyền cuồng bạo. Một quyền ngưng tụ tinh thần lực Hệ thổ kinh khủng, ầm ầm bạo phát!

“Bùng!”

Một tiếng nặng nề nổ mạnh. Thân thể Hoàng Phi Long nhất thời như điều đứt dây bay lên, văng ra xa, bắn ra ngoài lui đài mấy chục thước.

Màu đỏ tươi của máu rải đầy hư không!

Không ai nghĩ rằng Hoàng Phi Long còn có thể sống được.

Trong lòng mọi người đều tràn ngập khiếp sợ, cho dù là cường giả Tiên Thiên đến từ Trảm Không Kiếm Phái cũng không ngoại lệ. Tuy rằng khi Dương Thiên Lô và Hoàng Phi Long chiến đấu, bọn họ cũng chỉ xem như tiểu hài tử chơi đùa mà thôi, nhưng bọn họ lại rõ ràng, Dương Thiên Lô gần như chỉ đặt tu cảnh giới Tinh Giả cấp ba đỉnh phong. Một Tinh Giả cấp ba không ngờ có thể bộc phát ra tinh thần lực cường hãn như vậy, khiến bọn họ đều cảm

thấy khiếp sợ và không thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên, thấy một màn như vậy, Lôi Hoành ngồi ở ghế của đoàn trừ bị lại không hề thất vọng, nội tâm ngược lại càng hưng phấn dị thường. Vốn hắn còn có điểm lo lắng, lo lắng âm mưu hãm hại Dương Thiên Lôi của hắn bại lộ, nhưng hiện tại căn bản không cần lo lắng nữa. Cho dù những người khác hoài nghi, cũng là chết rồi không thể đối chứng.

Dương Thiên Lôi thắng lợi thì sao? Chẳng lẽ còn có thể sống mà nhìn thấy mặt trời ngày mai sao?

- Tiểu Lôi, ngươi thế nào rồi? Bị thương ở chỗ nào?

Trương Tử Hàm là người đầu tiên vọt tới bên người Dương Thiên Lôi, đôi mắt trong suốt tràn ngập vẻ lo lắng, hỏi.

Ngay sau đó, Dương lão, Dương Hồng Toàn cũng đều bước lên lời đài.

Dương lão định đưa tay tra xét một chút tình huống của Dương Thiên Lôi, không ngờ Dương Thiên Lôi lại hơi lui về phía sau, ngăn động tác của Dương lão lại, nói:

- Dương lão, ta không sao! Mọi người đừng lo lắng, Ám khí kia còn chưa thể thương tổn đến ta.

Nói xong, Dương Thiên Lôi không để ý tới vẻ khiếp sợ của mọi người, quay sang vị trọng tài tựa hồ đã chết sững kêu:

- Uy, sự phụ, người có phải là nên tuyên bố ta thắng không?

- Dương... Dương Thiên Lôi thắng!

Trọng tài lắp bắp hết lớn. Dương Thiên Lôi quay sang đám người Dương lão và Dương Hồng Toàn khoát tay áo, trực tiếp lôi kéo Trương Tử Hàm nhảy xuống lời đài, trong nháy mắt biến mất sau khung lời đài.

“Ha ha ha...! Tự mình muốn chết còn có thể trách được ai đây? Nếu như để Dương lão hỗ trợ mà nói, không chừng còn có thể sống lâu thêm vài ngày. Hừ!”

Trong lòng Lôi Hoành vô cùng vui vẻ. Ba chấm đen kia người khác không biết là cái gì, nhưng hắn tự tay giúp Hoàng Phi Long xếp đặt, cũng tự mình dụ dỗ cùng cưỡng bức Hoàng Phi Long sử dụng nó trong thời khắc mấu chốt, đương nhiên rõ ràng đó là cái gì. Hắn cũng không lo lắng Hoàng Phi Long bán đứng hắn, bởi vì hắn tin tưởng, Hoàng Phi Long không dám mang một nhà già trẻ cùng với muối muối mà hắn thương yêu ra làm trò đùa.

Đương nhiên, nếu như Hoàng Phi Long có thể bằng vào thực lực của chính mình trong trận đấu giết chết Dương Thiên Lôi là hay nhất. Bất quá, kết quả hiện tại này cũng đã khiến Lôi Hoành rất thỏa mãn. Hoàng Phi Long chết rồi, chuyện kia cùng Lôi Hoành hắn cũng không có bất cứ quan hệ gì nữa. Chính mình chẳng qua là tặng cho đệ tử của mình một tấm chắn mà thôi, đâu có gì đặc biệt. Còn chuyện ám khí độc ác kia, chính mình căn bản cũng không biết.

...

Đi một mạch trở lại ký túc xá, Dương Thiên Lôi đặt mông ngồi xuống giường, vẻ thống khổ lần thứ hai thoáng hiện trên khuôn mặt thanh tú.

- Tiểu Lôi! Mau nói cho ta biết, ám khí kia bắn trúng chỗ nào? Cần phải mau chóng lấy ra!

Trong mắt Trương Tử Hàm đã long lanh nước mắt, lo lắng nói. Nàng hiểu được cá tính của Dương Thiên Lôi, cũng biết rõ thể chất đặc thù của hắn, biết hắn không muốn ai khác ngoài mình biết được tình huống của hắn. Cho nên, khi Dương Thiên Lôi kéo nàng đi khỏi, nàng cũng không cự tuyệt.

- Đừng lo lắng! Lấy không được đâu!

- Lấy không được?

- Phải! Yên tâm đi. Ta không có việc gì. Nàng quên khoáng thạch màu đen trước kia biến mất thế nào sao? Ngày hôm nay cũng như vậy.

- Ngươi nói là, ám khí kia cũng đã bị ngươi hấp thu?

Trong lòng Trương Tử Hàm vô cùng kinh ngạc hỏi.

- Ừ! Chỉ là có chút không thích hợp. Khi ta hấp thu khoáng thạch màu đen kia thì không thấy có cảm giác gì. Nhưng hôm nay lại có chút khó chịu, đại khái là bởi vì ám khí trực tiếp đánh vào thân thể a. Nghỉ ngơi một chút chắc sẽ không có việc gì. Thân ái, nàng giúp ta canh chừng, đừng để ai quấy rối. Ta muốn đả tọa tu luyện một chút xem sao!

Dương Thiên Lôi nói.

- Ừ!

Trương Tử Hàm đáp khẽ.

Dương Thiên Lôi nói xong liền ngồi xếp bằng trên giường, cố nén cảm giác đau nhức không ngừng truyền đến cơ thể, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong nháy mắt khi ba đạo ám khí đánh vào ngực Dương Thiên Lôi, hấn căn bản là không kịp né tránh, chỉ có thể bằng vào sự co duỗi, đàn hồi của gân mạch và cơ bắp, lại khiến thân thể vận vẹo mới tránh được những vị trí yếu hại. Cũng bởi vì vậy, Dương Thiên Lôi không muốn cho Dương lão kiểm tra, Dương lão cũng không mạnh mẽ can thiệp. Dù sao loại ám khí này khi không đánh vào vị trí yếu hại, thương tổn mà nó tạo thành cũng có hạn. Dù vậy, ba đạo ám khí kia cũng khiến Dương Thiên Lôi bị thương khá nặng.

Chỉ là, khiến Dương Thiên Lôi không nghĩ tới chính là, ba đạo ám khí kia vừa tiến vào cơ thể, cỗ tinh thần lực kỳ dị trong đan điền kia bắt đầu điên cuồng vận chuyển, nhất thời sản sinh ra hấp lực thật lớn, trực tiếp khiến ba đạo ám khí vốn rất nhỏ đó tiến vào trong kinh mạch, chỉ chốc lát liền hấp thu tới đan điền. Ngay sau đó, từ trong đan điền hấn liền truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt. Cũng ngay một khắc kia, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên ngửa mặt lên trời rống giận, một quyền đánh chết Hoàng Phi Long.

Để những người khác không thể phát hiện ra thân thể quý dị của mình, Dương Thiên Lôi chỉ có thể cố nén đau nhức, kéo Trương Tử Hàm chạy nhanh về ký túc xá.

Chịu đựng từng trận đau nhức từ trong đan điền truyền đến, Dương Thiên Lôi chậm rãi tiến nhập trạng thái hoàn toàn thả lỏng, dung nhập toàn bộ tâm thần vào trong cơ thể.

Từ vị trí tiến vào của ba đạo ám khí, dò xuống dưới một chút, Dương Thiên Lôi phát hiện thương tích do ba đạo ám khí đó tạo thành đã biến mất không còn dấu vết, mà tinh thần lực trong đan điền vẫn điên cuồng vận chuyển như trước. Ba đạo ám khí hình châm kia lúc này đã trở nên hết sức nhỏ bé, cùng với tinh thần lực điên cuồng vận chuyển, chúng đang dần dần tan rã ra.

Chỉ là, Dương Thiên Lôi phát hiện có một đoàn dịch thể màu đen đặc, giống như màu máu bầm, bị bao vây ở giữa đan điền, tựa hồ như đang chiến đấu kịch liệt cùng tinh thần lực của mình. Hơn nữa, nó đang không ngừng tỏa xung hữu đột, muốn đột phá vòng vây của tinh thần lực.

Đau đớn kịch liệt chính là bởi vậy mà ra.

“Kháo! Không ngờ tên chó Lôi Hoành chơi ác như vậy!”

Thấy một màn này, Dương Thiên Lôi coi như là mình bạch chuyện gì xảy ra. Dùng “tiểu huynh đệ” mà nghĩ cũng biết đây tất nhiên là kiệt tác của Lôi Hoành. Hoàng Phi Long nhất định không có dám lường này. Dám máu đen kia tất nhiên là một loại kịch độc.

- Không ngờ còn muốn mạng của lão tử. May mà lão tử có thể chất kỳ lạ, bằng không thật đúng là khiến tiểu tử này đắc ý rồi.

Đại não của Dương Thiên Lôi vận chuyển cực nhanh, suy đoán được tám chín phần chân tướng trong chuyện này, hấn rõ ràng, nếu như Hoàng Phi Long không bị Lôi Hoành uy hiếp nhất định không dám làm chuyện này, thế nhưng Hoàng Phi Long đã bị chính mình đánh chết, chết không đối chứng.

Tuy nhiên điều này cũng không quá trọng yếu. Chỉ cần biết lo do Lôi Hoành gây nên là được rồi. Người ở dị giới cũng không giống ở Địa Cầu, nhìn người vương mất ta liền động thủ giết người thì thế nào? Muốn có chứng cứ sao, cứ có thực lực tương xứng là được rồi.

Mấy phút đồng hồ sau, ba đạo ám khí hình châm rút cuộc hoàn toàn tan rã, cũng không còn mấy may dấu vết, giống như ba khối bảo thạch màu đen trước kia, dung nhập toàn bộ vào trong đan điền.

Đúng lúc này, tinh thần lực điên cuồng vận chuyển lập tức toàn bộ đè ép về trung tâm đan điền, vây quanh đoàn dịch thể màu đen kia. Dương Thiên Lôi vốn định dùng tinh thần lực bức chúng ra ngoài cơ thể, chỉ là, ý niệm vừa động lại kinh dị phát hiện, đoàn dịch thể màu đen vốn còn đang chống lại tinh thần lực, đại khái bỗng nhiên nhanh chóng tăng cường mấy lần áp lực lên tinh thần lực, vậy mà an tĩnh trở lại. Đồng thời, theo sự xoay tròn của tinh thần lực, tựa hồ bắt đầu dung nhập vào trong tinh thần lực.

“Lẽ nào đan điền của ta còn có thể thôn tính độc dược?”

Dương Thiên Lôi hơi kinh ngạc, trong đầu nhất thời hiện ra mấy nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp sau khi hấp thu vật kịch độc nào đó, liền trở thành bách độc bất xâm, nhân họa đắc phúc. Lẽ nào ca cũng có thể hấp thu vật kịch độc này sao?

Vừa nghĩ đến đây, Dương Thiên Lôi cũng tạm thời từ bỏ ý định bức độc dược ra bên ngoài cơ thể. Dù sao đi nữa, hiện tại đoàn dịch thể màu đen kia đã bị hấn hoàn toàn nắm trong tay, căn bản đối với hấn không tạo được bất luận thương tổn gì nữa. Cho nên, Dương Thiên Lôi quyết định trước tiên xem kỹ một chút rồi hẵng tính.

Quả nhiên, theo thời gian trôi qua, đoàn dịch thể màu đen trong đan điền càng ngày càng giảm bớt, cuối cùng cũng giống như ba thanh độc châm khi nãy, triệt để tan ra trong đan điền hấn. Dương Thiên Lôi cũng không còn cảm thấy chút khó chịu nào nữa, toàn thân giống như vừa ăn thập toàn đại bổ, tràn đầy tinh lực.

- Hò...

Sau khi thở ra một hơi thật dài, Dương Thiên Lôi chậm rãi mở mắt, nhất thời thấy được hai khuôn mặt động lòng người cùng bốn con mắt tuyệt mỹ.

- Người khỏe rồi?

Về mặt Sở Hương Hương tràn đầy tò mò nhìn Dương Thiên Lôi, trong mắt mang theo một tia kinh ngạc. Khi nàng chạy tới đây, Dương Thiên Lôi còn đang đả tọa, khi hỏi tình hình Trương Tử Hàm lại nhận được cái đáp án không chân thực. Với năng lực trời sinh của mình, nàng rất dễ dàng phát hiện Trương Tử Hàm thực ra là đang nói dối. Sở dĩ đó là lời nói dối, bởi vì với năng lực của mình, nàng liếc qua liền có thể thấy được Trương Tử Hàm đang giấu giếm. Nhưng lời nói dối này, nếu dùng lý trí mà phân tích, lại thấy vô cùng chân thực.

Trương Tử Hàm nói Dương Thiên Lôi đã lấy ra được ám khí trên người, hiện tại đã không có gì nguy hiểm, đang đả tọa chữa thương. Nếu là những người khác nghe Trương Tử Hàm nói như vậy, lại nhìn bộ dáng hiện tại của Dương Thiên Lôi, tất nhiên sẽ không có chút nào hoài nghi. Thế nhưng, lời nói của Trương Tử Hàm lại không cách nào qua mặt được năng lực đặc thù của Sở Hương Hương.

Đương nhiên, Sở Hương Hương cũng chỉ có thể nhìn ra được là Trương Tử Hàm đang nói dối, nàng nhất định đang che giấu cái gì. Tuy nhiên, nàng vốn thông minh nên cũng không hỏi nhiều. Dù sao các nàng quen biết cũng mới chỉ có hai ngày, quan hệ cũng chưa đạt tới mức thật sự thân mật khăng khít, mà dù có thân mật khăng khít, mỗi người cũng đều có bí mật của riêng mình, tựa như năng lực đặc thù của mình vậy, nàng làm sao có thể nói cho bất luận kẻ nào?

Đương nhiên, Sở Hương Hương cũng tin rằng, Trương Tử Hàm làm như vậy tất nhiên là có quan hệ với Dương Thiên Lôi. Điều này khiến cho lòng hiếu kỳ của Sở Hương Hương đối với Trương Tử Hàm trở nên càng mãnh liệt hơn.

Đối với Dương Thiên Lôi, tuy rằng Sở Hương Hương sớm đã nghe tên, nhưng chân chính gặp mặt, quen biết cùng phát sinh xung đột mới chỉ là ngày hôm trước. Lúc đó, biểu hiện của Dương Thiên Lôi khá trầm ổn và cuồng ngạo, căn bản không giống một thiếu niên mới mười một tuổi. Loại tâm tính lãnh tĩnh không hề sợ hãi này so với hộ vệ của nàng đều chỉ có hơn chứ không kém. Hơn nữa, biểu hiện cuồng ngạo của hắn căn bản không phải kiểu ăn chơi trác táng, cáo mượn oai hùm cố làm ra vẻ, mà là cuồng ngạo phát sinh từ trong xương cốt.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Trước vòng kế tiếp

Tin tức Trảm Không Kiếm Phái tới Học viện Cực Dương tuyển chọn đệ tử sang tới ngày thứ hai liền lan truyền nhanh chóng như dầu loang trên biển. Toàn bộ nhân vật hiển vinh cùng các đại gia tộc trong Đế Quốc Cát Ương nhất thời đều chấn động. Đặc biệt là các đệ tử trong các gia tộc có hi vọng được chọn trúng, căng dốc mọi tâm tư, nhất quyết phải nắm được cơ hội này.

Vì vậy, trước khản cầu của hàng trăm thế lực khắp nơi, đồng thời cũng để Trảm Không Kiếm Phái cảm thụ được lòng nhiệt tình của Đế Quốc Cát Ương, Dương lão và Sở Kinh Hồn đứng ra thương lượng cùng Tiêu Hà, cuối cùng được đám người Tiêu Hà đồng ý, quyết định tổ chức một yến hội thật long trọng trong hoàng cung.

Chủ đề của yến hội đương nhiên là vì Trảm Không Kiếm Phái, mời khách từ phương xa đến làm cơ tẩy trần. Chỉ có điều, mục đích thật sự lại là vì tạo ra một cơ hội để các nhân vật hiển quý của Đế Quốc Cát Ương có dịp tiếp xúc thân mật với các cao thủ Tiên Thiên của Trảm Không Kiếm Phái.

Cao thủ Tiên Thiên tuy rằng đã vượt qua khỏi thế tục, nhưng bọn họ cũng là người, cũng có thất tình lục dục. Sở dĩ ở trước mặt người thường bọn họ biểu hiện vô cùng lạnh nhạt, cũng không phải bởi vì bọn họ có bao nhiêu thanh cao, siêu phàm, mà là bởi vì không đủ lợi ích để thúc đẩy bọn họ mà thôi.

Người thường trong mắt bọn họ quá mức nhỏ yếu, nói là con sâu con kiến cũng không quá đáng, căn bản không tạo nên cho bọn họ bất kỳ ảnh hưởng gì, lợi ích tồn tại cũng cực kỳ nhỏ bé. Vàng bạc châu báu đối với bọn họ mà nói, không có bất luận giá trị gì, quyền lợi thế tục, bọn họ cũng phát tay bỏ qua. Trong mắt người thường, bọn họ dường như không muốn, không cầu bất cứ cái gì.

Kỳ thực không phải vậy. Chỉ là, bọn họ ở trình độ khác nhau, truy cầu cũng khác nhau mà thôi.

Một viên đan dược cực phẩm, hoặc một kiện bảo khí khi đặt trước mặt bọn họ thử xem, sẽ là tràng cảnh như thế nào? Không hề nghi ngờ, bọn họ sẽ thể hiện ra đầy đủ sự tham lam, cũng có thể làm ra bất cứ sự tình gì mà người thế tục có thể làm, đồng thời cũng có thể liều mạng đến đầu rơi máu chảy.

Nguyên nhân Dương lão và Sở Kinh Hồn thuyết phục Tiêu Hà tổ chức yến hội lần này đơn giản là muốn thu được tình cảm thật tốt của Trảm Không Kiếm Phái, nhờ đó có thể có thêm mấy chỉ tiêu tiền vào Trảm Không Kiếm Phái.

Bất kể là Dương lão hay Sở Kinh Hồn đều rất rõ ràng, một khi gia tộc nào đó có đệ tử có thể tiến vào Trảm Không Kiếm Phái, lợi ích mang lại cho gia tộc đó là tuyệt đối không thể tưởng tượng được. Đồng thời đối với Đế Quốc Cát Ương mà nói, cũng có tác dụng thật lớn.

Tuy rằng Đế Quốc Cát Ương được xưng làm Đế quốc, nhưng so với toàn bộ đại lục Huyền Thiên mà nói, bất quá chỉ là một quốc gia nhỏ bé mà thôi. So với một vài quốc gia lớn, căn bản là không thể đánh đồng, thậm chí ngay cả so với một tỉnh phủ của một đại quốc gia cũng không bằng. Thế nhưng, một quốc gia nhỏ bé như vậy là có thể hiên ngang sừng sững, ngàn năm không đổ, tất nhiên là có nguyên nhân của nó.

Vì sao Trảm Không Kiếm Phái lại trở thành chỗ dựa vững chắc của Đế Quốc Cát Ương? Dương lão, một cao thủ Tiên Thiên cấp ba, vì sao lại chấp nhận thủ hộ cho Đế Quốc Cát Ương? Sở Kinh Hồn rất rõ ràng. Cho nên hắn không lo lắng chuyện người của gia tộc nào đó được Trảm Không Kiếm Phái lựa chọn mà uy hiếp đến địa vị thống trị của Hoàng gia.

Hắn hi vọng đệ tử được lựa chọn càng nhiều càng tốt, vô luận là ai, vô luận là người của gia tộc nào, càng có nhiều người được lựa chọn, Hoàng quyền của Đế Quốc Cát Ương sẽ càng vững chắc, địa vị cũng càng cao.

Trảm Không Kiểm Phái mang đến cho Đế Quốc Cát Ương làn sóng xung kích thật cường đại, hơn xa sức tưởng tượng của mọi người. Từ sau khi ngày tổ chức yến hội được định ra, đông đảo gia tộc và nhân vật hiển hách bắt đầu công việc lu bù lên, vất óc tìm mọi mưu kế, không tiếc bất cứ giá nào, chuẩn bị lễ vật hiến cho Trảm Không Kiểm Phái. Ngay cả Dương gia cũng không ngoại lệ.

Dương gia ngoại trừ hai thiên tài Dương Thiên Ngao, Dương Thiên Lệ rất có khả năng được Trảm Không Kiểm Phái chọn trúng, còn có Dương Thiên Lôi một lần nữa quật khởi cũng có hi vọng không nhỏ. Chỉ ít, trong cảm nhận của những người Dương gia, Dương Thiên Lôi có thân thể Tiên Thiên song thuộc tính, hơn nữa thiên phú hấp thu tinh thần lực của hắn tuyệt đối trước nay chưa từng có. Điều tiếc nuối duy nhất chính là, cấp bậc Tinh Giả của hắn quá thấp, có thể không lọt vào mắt cường giả Trảm Không Kiểm Phái. Đây mới chính là vấn đề.

Tuy nhiên, thông qua trận thi đấu ngày hôm nay, khiến Dương Hồng Toàn yên tâm không nhỏ, bởi vì lão biết rõ, Trảm Không Kiểm Phái cũng khá quan tâm tới trận đấu đó.

...

Vài ngày thi đấu tiếp theo, tràng diện tuy rằng vẫn sôi nổi như trước, nhưng một vài đại nhân vật trong các gian khán phòng trang nhã đã lặng lẽ rời đi, bắt đầu chuẩn bị cho buổi yến hội sắp tới.

Tuy nhiên, trong mấy ngày này, kẻ phiến muộn nhất, phần nộ nhất, mê hoặc nhất, đồng thời cũng bí ẩn nhất, sợ rằng không ai khác chính là Lôi Hoành.

Sau khi Dương Thiên Lôi trúng ám khí của Hoàng Phi Long, trong lòng Lôi Hoành đã chắc chắn Dương Thiên Lôi nhất định phải chết. Vốn tưởng rằng qua ngày thứ hai tin tức Dương Thiên Lôi bỏ mình sẽ nhanh chóng truyền đi, hơn nữa đối với hắn sẽ tạo nên ảnh hưởng nhất định. Nói không chừng chính mình phải tốn một phen công phu nói xạo, phải sạch mọi quan hệ với mình. Thế nhưng, khiến hắn không ngờ tới chính là, ngày thứ hai đã qua đủ một ngày một đêm, không ngờ không có chút tin tức nào về cái chết của Dương Thiên Lôi. Thẳng đến ngày thứ ba khi “Tỷ thí người mới” tiếp tục bắt đầu, thấy Dương Thiên Lôi vẫn sinh long hoạt hổ, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp chiến thắng đối thủ, trong lòng hắn quả thực vô cùng phiến muộn. Lẽ nào chất độc “Thôi mệnh tán”, được xưng là thiên hạ đệ nhất kỳ độc lại là hàng giả sao? Bằng không vì sao Dương Thiên Lôi lại có thể không chết?

Thế nhưng tên đại ngốc này nghĩ đến phá đầu, nát óc cũng nghĩ không ra nguyên nhân. Thẳng đến sau trận đấu, khi Dương Thiên Lôi làm như vô tình lấy từ trong ngực ra một tấm chắn nhỏ, hắn mới bừng tỉnh đại ngộ, không thể không cảm thán Dương Thiên Lôi thật sự là phúc lớn mạng lớn.

Lôi Hoành không biết rằng, động tác nhìn như vô tình kia của Dương Thiên Lôi căn bản chính là để mê hoặc tên ngu ngốc như hắn mà thôi.

Trong ngày cuối cùng tranh đoạt vị trí một trong mười cường giả, tiểu tử của Dương Thiên Lôi chỉ có hắn và Phong Mã Ngu là thắng liền ba trận. Nói cách khác, hai người đã sớm lọt vào vòng kế tiếp, tấn cấp mười cường giả.

Dù vậy, mọi người đối với trận đấu giữa Dương Thiên Lôi và Phong Mã Ngu cũng tràn ngập chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 94: Phương thức hoán loại (thượng)

▼

Dù sao Phong Mã Ngu cũng là á quân trong kỳ “Tỷ thí người mới” lần trước, lần này càng là người có hi vọng cạnh tranh chức vị quán quân, có thực lực khủng bố. Mà Dương Thiên Lôi lại là nhân vật mới có tốc độ tiến bộ kinh người, tu vi không cao, nhưng sức chiến đấu lại sâu không thể lường. Hai người thi đấu, ai có thể thắng cũng khó mà đoán trước được.

Chỉ là, khiến cho tất cả người xem tròn mắt há mồm, Phong Mã Ngu vốn là nhân vật phong vân, có nhân khí cực cao, không ngờ lại nói một câu khiến mọi người kinh ngạc, sau đó trực tiếp nhảy xuống lôi đài.

- Hắn là lão đại của ta, là thần tượng ta sùng bái nhất, có một không hai. Ta không thể nào chiến đấu với lão đại của mình, đương nhiên cũng không phải là đối thủ của lão đại. Ta nhận thua.

Khi Phong Mã Ngu nói ra những lời này, cũng không có chút mắc cỡ, hổ thẹn nào, bộ dáng vẫn thần nhiên, rành mạch rõ ràng, rất có khí phách, giống như là nói chuyện bình thường hàng ngày. Nói xong liền quay sang Dương Thiên Lôi khom người vái một vái thật sâu, tiêu sái cực điểm mà nhảy xuống dưới lôi đài.

Trong lòng Dương Thiên Lôi thực sự là vô cùng phiến muộn a. Vốn đang nghĩ sẽ đại chiến một hồi, dù sao thực lực của Phong Mã Ngu cũng không thể

khinh thường. Hơn nữa, muốn cho tiểu đệ mình sùng bái, dùng “đức” trị người là không đủ, chỉ có tài năng, thực lực chân chính mới khiến tiểu đệ thực sự tâm phục khẩu phục. Không nghĩ tới tiểu tử này dĩ nhiên trực tiếp nhận thua, lý do lại phong tao như vậy. Chẳng lẽ nói ca là một người hiếm thấy sao? Người nói như vậy, sau này ca làm sao còn có thể ít xuất hiện a?

...

Sau khi chiến đấu để lọt vào top mười người mạnh nhất, là tới chiến đấu xếp hạng, cũng là tranh đấu kịch liệt nhất của “Tỷ thí người mới”, được chờ đợi nhiều nhất. Vô luận là sư phụ, học viên của Học viện Cực Dương hay người xem bên ngoài đều hồi hộp chờ đợi cuộc chiến này. Tuy nhiên, khiến mọi người tiếc nuối chính là, bởi vì Trảm Không Kiểm Phái đến, cuộc chiến tranh hạng mười cường giả này vẫn được tiến hành như trước nhưng theo một phương thức khác, tương đối ôn hòa, nhưng cũng tàn khốc hơn.

Ôn hòa, là bởi vì mười tuyển thủ sẽ không tiến hành đối kháng trực tiếp. Tàn khốc, là bởi vì bọn họ sắp sửa đối mặt với nguy hiểm hơn xa so với đối kháng trực tiếp.

Phương thức thí luyện, tức là top mười tuyển thủ Phong Vân bảng của Học viện Cực Dương, hai mươi tuyển thủ của nội đường Hoàng gia, cùng một vài tuyển thủ tuy không tiến được vào top mười Phong Vân bảng của “Tỷ thí người mới” nhưng lại có thiên phú kinh người, cùng tham gia thí luyện. Top mười cường giả “Tỷ thí người mới” không chỉ thông qua thành tích thí luyện quyết định thứ hạng bài danh, hơn nữa cũng đồng thời tham gia khảo nghiệm chọn người của Trảm Không Kiểm Phái.

Mà lần thí luyện này cùng những lần thí luyện trong các kỳ “Tỷ thí người mới” trước đây của Học viện Cực Dương là hoàn toàn khác nhau. Tuy rằng sân bãi vẫn như cũ, là vùng núi hoang vu sơn dã phía sau Học viện Cực Dương, nhưng không có bất kỳ vị sư phụ nào đi cùng, trực tiếp do cường giả Tiên Thiên của Trảm Không Kiểm Phái đưa tuyển thủ đến khi vực tương ứng, tiến hành thí luyện.

Thành tích thí luyện là lấy số lượng, đẳng cấp cùng cấp bậc linh dược của ma thú mà tuyển thủ dự thi săn bắt được để quyết định.

Mặc dù khi tiến đưa tại sân bãi, Trảm Không Kiểm Phái sẽ xem xét thực lực bản thân những tuyển thủ thí luyện để lựa chọn đưa đến khu vực tương ứng, tận lực tránh gặp phải ma thú hơn xa thực lực khiến tuyển thủ bỏ mình, nhưng cũng chỉ là tận lực tránh mà thôi. Tại nơi hoang sơn dã lĩnh luôn luôn tồn tại quá nhiều rủi ro. Những rủi ro này căn bản không thể dự đoán trước được. Cho nên, nguy hiểm trong đó có thể hiểu được.

Thế nhưng, loại thí luyện này lại có thể kích phát tiềm lực của một người mạnh mẽ nhất. Năng lực sinh tồn dã ngoại, năng lực ứng biến tình huống bất phát, năng lực thực chiến, lòng kiên nhẫn... Tất cả các phương diện đều được rèn đúc tốt nhất, cũng càng có thể kiểm nghiệm thực lực chân chính của một người.

Sau khi quyết định top mười của “Tỷ thí người mới”, tạm thời xác định được danh sách tuyển thủ tham gia thí luyện. Trong đó, Học viện Cực Dương hai mươi người, nội môn Hoàng gia hai mươi người. Hai mươi người của Học viện Cực Dương do top mười cường giả “Tỷ thí người mới” và top mười Phong Vân bảng cấu thành. Tuy rằng Lôi Hoành và Sở Hương Hương đã có tư cách trực tiếp tiến vào Trảm Không Kiểm Phái, nhưng vẫn muốn tham gia khảo nghiệm. Về phần những tuyển thủ thiên phú tuyệt hảo do Dương lão và Sở Kinh Hồn đề cử thì phải tự mình thông qua khảo nghiệm của Trảm Không Kiểm Phái mới đủ tư cách tham gia lần thí luyện này.

Sau khi nghe xong tin tức này, cô nàng bạo lực Tăng Cách La Mỗ có chút tiếc nuối không thể trực tiếp cùng Dương Thiên Lôi giao thủ. Tuy rằng Dương Thiên Lôi thể hiện ra thực lực kinh người khiến nàng biết rõ, nếu đối mặt với Dương Thiên Lôi, phần thắng không nhiều lắm, nhưng có thể thống thống khoái khoái đánh một hồi cũng tốt. Vậy mà hiện tại đương nhiên không có cơ hội. Điều này làm nàng có chút mất mát, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi. Dù sao nàng cũng thuận lợi lọt vào top mười, sau này vẫn còn cơ hội.

Mà Lôi Hoành sau khi nghe xong tin tức này, tâm trạng phiền muộn liền biến mất, trực tiếp tập trung Lôi Kính cùng những tuyển thủ có tư cách tham gia lần thí luyện này mà hẩn tuyệt đối nắm trong tay tới một nơi, bí mật bàn tính âm mưu thâm hiểm một lần nữa nhắm vào Dương Thiên Lôi.

Hoang sơn dã lĩnh, mù mịt không người, trắng mờ núi cao, tuyết đối là một nơi thích hợp cho giết người phóng hỏa. Tên Lôi Hoành ngốc nghếch này xem ra quả thực là vớ được cái bánh ngọt từ trên trời rơi xuống, là cơ hội tuyệt vời mà ông trời ban tặng.

...

Trước khi yến hội cử hành một ngày một đêm, tất cả các thành viên có tư cách tham gia thí luyện, cùng với các đại nhân vật có uy tín, danh dự tại Đế Quốc Cát Ương, đều nhận được thiệp mời do Hoàng đế Sở Kinh Hồn tự tay viết và ký tên. Ngoài ra, những thành viên có thiên phú cực cao nhưng không có tư cách tham gia thí luyện cũng nhận được thiệp mời. Không hề nghi ngờ, Trảm Không Kiểm Phái sẽ mượn cơ hội yến tiệc lần này tự mình khảo nghiệm những người này, để xác định bọn họ có đủ tư cách tham gia lần thí luyện này hay không.

Tiểu tước phụ Mộc Tử Vi cùng với Vũ Đại Lăng từng bị Dương Thiên Lôi đánh bại không ngờ cũng ở trong danh sách này.

Trong ngày mọi người nhận được thiệp mời hôm ấy, một vài gia tộc đã sớm chạy tới Học viện Cực Dương chào mời những đệ tử có tư cách tham gia yến hội. Lôi gia, bao gồm cả Lôi Hoành và Lôi Kính không ngờ có tới sáu người.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Phương thức hoán loại (hạ)

Đây mới chỉ là số người ở Học viện Cực Dương, chưa tính những người trong nội môn Hoàng gia. Đương nhiên, bốn người kia cũng không phải là người Lôi gia, chỉ là đã sớm được Lôi Hoành mua chuộc mà thôi. Nói thật, tên Lôi Hoành ngốc nghếch này, nếu không phải cứ cố chống lại Dương Thiên Lôi mà nói, là một nhân vật không chỉ thể lực gia tộc, mà tu vi và thiên phú bản thân cũng là đối tượng được rất nhiều người sùng bái. Bằng không, bốn nhân vật thiên tài kia cũng sẽ không dễ dàng bị thu phục.

Đồng thời, Tử Hàm muội muội thân yêu cùng đám người Vũ Đại Lăng cũng đều được các gia tộc bên ngoài mời chào. Mỗi người, mỗi gia tộc đối với lần yến hội này đều vô cùng coi trọng, đều đạt đến tình trạng chưa từng có. Có thể khẳng định, bọn họ vì muốn đệ tử gia tộc mình có thể tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái đã chuẩn bị thật tốt, không tiếc bất kỳ giá nào.

Người lái ngựa Trang Thập Tam lần thứ hai đứng trước cửa Học viện Cực Dương. Bất quá lần này không phải chỉ mang theo một xe mà là hai chiếc. Dương Hồng Toàn một chiếc, Dương Huyền Phong, Lộ Miểu Ân một chiếc, ba người không ngờ tự mình tới đón Dương Thiên Lôi. Có thể tưởng tượng được, lúc này địa vị của Dương Thiên Lôi tại Dương gia đã vô hình đạt đến hạng nào rồi.

Lúc này, bốn tên hoa si Vương Phong, ngực lớn Tử Đào, mông bự Triệu Phi, eo thon Hầu Diệu Vô lảng lảng đứng sau lưng Phong Mã Ngưu, nhìn bóng lưng lộ vẻ hiu quạnh của Phong Mã Ngưu. Bọn họ hiểu rõ vì sao Phong Mã Ngưu đến đây, càng hiểu rõ những suy nghĩ trong lòng Phong Mã Ngưu.

Hắn, là lão đại của bọn họ, hắn có thiên phú siêu cường, đối với huynh đệ bằng hữu giúp đỡ không tiếc cả mạng sống. Hắn có thể được như hôm nay, hoàn toàn là dựa vào nỗ lực của chính mình. Bọn họ rất rõ ràng, Phong Mã Ngưu có thể có được ngày hôm nay, phải nỗ lực lớn hơn người khác rất nhiều. Một người từ nhỏ là cô nhi, không biết cha mẹ mình là ai, có thể sống sót đã là kỳ tích. Nhưng nếu hắn không chỉ còn sống, mà còn nhờ vào lực lượng của chính mình, tiến nhập Học viện Cực Dương, hơn nữa lần này còn có được tư cách tham gia thí luyện, hắn cần phải trả giá hơn người bình thường gấp bao nhiêu lần?

Bọn họ đồng thời cũng biết, lão đại của bọn họ chưa từng khuất phục bất luận kẻ nào. Cho dù là thiên chi kiêu tử Lôi Hoành của Học viện Cực Dương trong mắt hắn cũng chỉ là một tên vô dụng mà thôi. Trong mấy năm qua, có bao nhiêu thể lực muốn mượn hơi Phong Mã Ngưu, bọn họ rất rõ ràng. Thế nhưng hắn chưa bao giờ thêm ngó tới. Bọn họ vẫn cho rằng, tâm tính thực sự bên trong con người lão đại chính là cao ngạo, có lẽ cả đời này hắn sẽ không phục bất kỳ kẻ nào, lại càng không vì bất cứ kẻ nào mà bán mạng.

Mãi cho đến khi Dương Thiên Lôi xuất hiện.

Trên thiếp mời đã ghi rõ muốn đệ tử dẫn theo trưởng bối tham gia yến hội. Bởi vì yến hội lần này không chỉ đơn giản như bề ngoài vậy. Đối với tương lai của bất kỳ ai đều có ý nghĩa quyết định. Cho nên, đề trưởng bối cùng tham dự cũng là hợp tình hợp lý.

Thế nhưng Phong Mã Ngưu tìm đâu ra trưởng bối? Hắn cũng mang hi vọng xa vời có thể được đại gia tộc như Dương gia, Lôi gia, Mộc gia cho mình một chỗ dựa vững chắc để mình có thêm lợi thế tiến vào Trảm Không Kiếm Phái, từ đó chân chính thay đổi vận mệnh của mình. Nhưng hắn chung quy vẫn chỉ là một tiểu nam hài mười hai tuổi. Dù rằng hắn đã sớm nếm trải nhân gian ẩm lạnh, so với bạn cùng lứa thành thực hơn nhiều, nhưng dù sao cũng là hài tử chưa lớn. Hắn khát vọng thân tình, cũng giống như Dương Thiên Lôi trên Địa Cầu khát vọng thân tình vậy.

Cho nên, khi nhìn chiếc xe ngựa xa hoa đón những đệ tử được lựa chọn rời khỏi Học viện Cực Dương, trong lòng hắn chua xót, khổ sở và mất mát thế nào hoàn toàn có thể hiểu được.

- Nhị ca, người trong gia tộc lão đại đến kìa!

Hoa si Vương Phong đứng ở sau lưng Phong Mã Ngưu nhẹ giọng nói. Từ sau khi Phong Mã Ngưu nhận Dương Thiên Lôi làm lão đại, đám người Hoa si, ngực lớn đã đồng loạt đổi giọng. Phong Mã Ngưu trước đây là lão đại, bây giờ biến thành Nhị ca.

Mấy người bọn họ mặc dù đối với Dương Thiên Lôi từ khi còn chưa quen tới lúc sùng bái như bây giờ đã hoàn toàn thừa nhận sự tồn tại của lão đại này, nhưng ở sâu trong nội tâm bọn họ, người thân thiết với bọn họ hơn vẫn là Phong Mã Ngưu. Dù sao thời gian bọn họ tiếp xúc với Dương Thiên Lôi còn quá ít. Sợ dĩ bọn họ thừa nhận sự tồn tại của lão đại Dương Thiên Lôi này hoàn toàn là bởi vì Phong Mã Ngưu. Bọn họ tin tưởng, quyết định của Phong Mã Ngưu sẽ không sai.

Phong Mã Ngưu nhìn thoáng qua chữ “Dương” đang lay động trên chiếc xe ngựa xa hoa, bỗng nhiên quay đầu nhìn đám người hoa si, nhẹ giọng nói:

- Người biết vì sao ta nhận lão đại là lão đại không?

- Việc này... Nhị ca không phải đã nói rồi sao? Bởi vì lão đại là siêu cấp cao thủ tán gán, hơn nữa lão đại là cao thủ ẩn giấu thực lực.

Đám người hoa si khó hiểu nói, không rõ Phong Mã Ngưu nói vậy là có ý gì.

- Không sai! Bất quá đó không phải là nguyên nhân trọng yếu nhất!

- Vậy là vì sao?

- Bởi vì ánh mắt của lão đại.

Phong Mã Ngưu nhẹ giọng nói, trong mắt lóe ra quang mang bốn người không thể hiểu được.

- Ánh mắt?

Bốn người càng không hiểu.

- Quên đi! Nói các ngươi cũng không hiểu. Nói chung, các ngươi chỉ cần biết rằng, lão đại của chúng ta là người có thể làm huynh đệ cả đời. Các ngươi nhớ kỹ là tốt rồi.

Nhìn bộ dạng ngơ ngác của bốn người, Phong Mã Ngưu cũng không giải thích thêm, chỉ nhẹ nhàng nói.

Không chỉ có nam nhân và nữ nhân mới có thể vừa gặp đã yêu, giữa nam nhân và nam nhân đôi khi cũng thế. Đương nhiên, loại vừa gặp đã yêu này cũng không phải là ái tình, mà là tình huynh đệ. Loại tình cảm này rất kỳ lạ, nhưng lại thực sự tồn tại. Phong Mã Ngưu cũng không có năng lực đặc thù như Sở Hương Hương, nhưng hắn từ bé đã nếm đủ nhân gian ấm lạnh, khiến hắn thấy được rất nhiều điều từ trong mắt Dương Thiên Lôi mà người thường không thể thấy được.

Nhất là khoảnh khắc hắn và Dương Thiên Lôi đối mặt trên lời đài kia, hắn càng nhận thức điều này rõ ràng hơn. Lãnh liệt, cuồng ngạo, niềm tin tất thắng, khi Dương Thiên Lôi đối mặt với bất kỳ đối thủ nào đều có thể biểu hiện ra ngoài. Thế nhưng, ngay khi đối mặt với chính mình, hắn lại cảm thụ được trên người Dương Thiên Lôi chiến ý cường đại, còn có ánh mắt tôn kính đối với mình. Đó là một loại ánh mắt căn bản bất kể thắng bại, chỉ tồn tại trong đó tình huynh đệ tương hỗ luận bàn.

Đương nhiên, đây chỉ là một góc của núi tuyết. Trong mắt Dương Thiên Lôi, hắn còn thấy được nhiều hơn nữa. Chỉ là hắn vô luận thế nào cũng không nghĩ ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Mộc gia (thượng)

Bất quá, như vậy đã là đủ rồi. Thân thiết, nịnh bợ, lạnh lùng, khinh thương, chế giễu, miệt thị... dạng ánh mắt gì hắn cũng đều thấy qua, duy chỉ có ánh mắt bình thản, chân thành, coi hắn như huynh đệ là hắn mới thấy lần đầu. Đám người hoa si, ngực lớn tuy rằng cũng là huynh đệ, nhưng bọn họ so với hắn thân thể cũng không tốt hơn bao nhiêu, rốt cuộc vẫn là đồng mệnh tương liên. Dương Thiên Lôi lại khác. Hắn là dòng chính Dương gia, hắn có được thiên phú không thể tưởng tượng. Một người như vậy đủ để coi rẻ bất luận kẻ nào, nhưng lại có thể chân chính coi mình như huynh đệ. Chỉ bằng điểm ấy thôi cũng là đủ rồi.

Cho nên, trên lời đài, Phong Mã Ngưu thoải mái mà nói ra lời tuyên bố khiến tất cả khán giả muốn té xỉu kia. Có lẽ người khác không rõ ràng lắm câu nói đó mang ý nghĩ gì, nhưng hắn lại rất rõ ràng. Từ thời khắc đó, Dương Thiên Lôi chính thức trở thành huynh đệ của hắn, lão đại của hắn, huynh đệ chân chính, lão đại chân chính.

- Ồ? Nhị ca, lão đại hình như thấy chúng ta rồi.

Đúng lúc này, Hoa Si có chút hưng phấn nói.

Biểu tình của Phong Mã Ngưu liền thay đổi, nhất thời khôi phục lại thần thái nhẹ nhõm bất cần đời, ôm lấy thất lưng, chậm rãi tiến về phía Dương Thiên Lôi.

- Lão đại!

Phong Mã Ngưu mang theo vẻ nịnh nọt cười cười, la lớn.

- Kháo! Ngươi còn biết ta là lão đại sao? Ngươi có biết vì muốn chiến đấu với ngươi, ca có thể nói là vắt hết óc, tiêu hao hết vô số tế bào não mới có thể nghĩ được một biện pháp đối phó. Nhưng tiểu tử ngươi không ngờ vô mộng lâm trận bỏ chạy, còn nói cái gì không phải đối thủ của ca. Ngươi không biết ca rất bức mình sao?

Dương Thiên Lôi tung cước đá tới mũi Phong Mã Ngưu, nổi giận dùm dùm nói.

- Khụ khụ... Lão đại, huynh đã nói huynh nghĩ biện pháp đối phó đệ, điều này đệ không thể tự hiểu lấy sao? Lão đại anh minh thần võ, huynh hẳn là biết đệ làm vậy cũng là bất đắc dĩ mà. Hơn nữa, huynh là lão đại của đệ, đệ nào dám so đo với lão đại a?

Phong Mã Ngưu đỏ mặt nói.

- Vì sao không dám? Ngươi thắng ta, ngươi chính là lão đại!

Dương Thiên Lôi phát phát tay, không để ý nói:

- Được rồi! Không nói những lời này nữa. Người nhà của ta đến đón rồi. Cảm thú, người nhà của ngươi sao còn chưa tới? Các ngươi ở đây làm gì vậy?

Từ khi Phong Mã Ngưu và Dương Thiên Lôi quen biết, hắn liền được ban thưởng một biệt hiệu khiến hắn vô cùng phiền muộn – Cảm thú. Theo như Dương Thiên Lôi nói, vừa Ngưu vừa Mã, không phải cảm thú thì là gì? Đương nhiên đám người Hoa Si, Ngực Lớn không dám gọi. Thực ra Phong Mã Ngưu nghĩa là nhanh nhẹn, nhưng Dương Thiên Lôi lại gọi như vậy. Tuy nhiên, hắn cũng không có biện pháp. Ai bảo Dương Thiên Lôi là lão đại có hắn chứ.

- Lão đại, nhị ca hắn...

- Tiểu Hoa!

Hoa Si vừa muốn nói liền bị Phong Mã Ngưu ngăn lại:

- Lão đại, huynh mau đi đi, chúng ta là tùy tiện dạo chơi thôi. Ngày mai gặp tại yến hội!

Trong mắt Phong Mã Ngưu chợt lóe qua tia buồn bã, làm sao có thể tránh được ánh mắt của Dương Thiên Lôi? Hầu như trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi liền ý thức được mình nói sai. Hắn nhớ rằng Từ Hàm muội muội thân yêu đã từng nói qua với hắn hoàn cảnh của Phong Mã Ngưu. Phong Mã Ngưu vốn là cô nhi, giống với đời trước của hắn, từ nhỏ chưa từng được cảm nhận qua tình cảm gia đình.

- Tùy tiện đi dạo? Rất nhân rồi nha! Nếu là như vậy, vậy đi cùng ca đi. Sao hả? Buổi tối ca và ngươi cùng luận bàn. Ta nghĩ được biện pháp đối phó với ngươi nhưng cũng chưa chắc lắm. Nếu không thể nghiệm thực tế, thực tiễn nghĩ cho tiểu tử ngươi rồi! Đi! Tiễn thể ngươi cũng biết qua nhà của ta luôn.

Dương Thiên Lôi căn bản không cho Phong Mã Ngưu cơ hội cự tuyệt, liền trực tiếp kéo tay Phong Mã Ngưu, quay sang bốn gã tiểu đệ phát tay, sau đó đi về phía Trang Thập Tam đang chờ.

- Lão đại!

Về nhẹ nhõm giả bộ của Phong Mã Ngưu nhất thời hoàn toàn bị đánh tan, một giọt nước mắt long lanh xuất hiện trong mắt hắn, thanh âm của hắn đã có chút nghẹn ngào.

- Ngươi ý kiến cái gì? Ta không phải là lão đại của ngươi sao? Là thân lão đại, chính là người nhà của ngươi, cũng là gia đình của ngươi, có phải vậy không? Hay là ngươi sợ lúc luận bàn quá thảm? Yên tâm! Cùng lắm thì đến lúc đó ta hạ thủ lưu tình, không đánh lên mặt ngươi là được. Đi thôi!

Nhìn bóng lưng hai người đi xa, trong mắt Hoa Si, nước mắt cũng đã lăn rơi xuống, nhìn ba huynh đệ cũng đang có bộ dáng như vậy, hỏi:

- Nhị ca...Sao lại khóc?

Eo Thon Hầu Diệu Võ trước giờ vốn không hay nói chuyện, thanh âm run run nói:

- Chúng ta đã tìm được một lão đại tốt. Đi thôi! Chúng ta cũng phải nỗ lực lên. Bằng không, chúng ta và lão đại, nhị ca, chênh lệch càng ngày càng lớn đó!

...

Sau một lát, hai người theo Trang Thập Tam đi tới trước cửa Học viện Cực Dương. Ba người Dương Hồng Toàn, Dương Huyền Phong, Lộ Miểu Ân đã đứng ở trước xe ngựa, trên mặt mang theo tia mỉm cười vui vẻ, nhìn Dương Thiên Lôi từ xa đi tới. Khi thấy Phong Mã Ngưu bên cạnh hắn, tuy rằng mọi người hơi nghi hoặc nhưng cũng không để trong lòng.

Dương Huyền Phong và Lộ Miểu Ân cũng không nhận ra Phong Mã Ngưu, nhưng Dương Hồng Toàn lại biết rõ. Dương Thiên Lôi có thể kết giao bằng hữu với người như vậy, khiến Dương Hồng Toàn rất vui mừng. Cháu trai của mình đã trưởng thành rồi, không còn là tên thiếu niên quái gở chỉ biết cầm đầu tu luyện như trước kia nữa.

- Gia gia!

Khi đi tới trước mặt ba người, Dương Thiên Lôi trực tiếp nhìn sang Dương Hồng Toàn, vừa cười vừa nói:

- Sau này ngươi sẽ có thêm nhiều tôn tử. Người có ngại không?

- Nhiều tôn tử?

Dương Hồng Toàn là nhân vật thế nào, hầu như trong nháy mắt liền hiểu rõ ý tứ của Dương Thiên Lôi:

- Đương nhiên không ngại! Gia gia cầu còn không được!

- Ha ha! Vậy là tốt rồi. Đây là phụ thân ta, đây là mẫu thân ta!

Dương Thiên Lôi vỗ vỗ Phong Mã Ngưu còn đang choáng váng nói:

- Còn ngần ngại cái gì? Gọi đi!

- A...Gia gia... Phụ thân... Mẫu thân...

Phong Mã Ngưu hoảng hốt, lo sợ gọi, chỉ là, chưa gọi xong, trong mắt hắn, nước mắt đã không thể không chế mà trào ra từ bao giờ.

- Khóc cái gì? Nam tử hán đại trượng phu, đừng như đàn bà thế!

Dương Thiên Lôi không chút nề tình nói.

- Lão đại... Ta... Ta không phải vì vui quá sao?

- Được rồi! Tiểu Phong, con và Tiểu Lôi là huynh đệ, sau này đừng xem như người xa lạ nữa. Đi thôi, về nhà trước rồi nói!

Dương Hồng Toàn nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Phong Mã Ngưu, hòa ái nói.

Dương Thiên Lôi, Phong Mã Ngưu và Dương Hồng Toàn cùng lên một xe, chậm rãi chạy về Dương gia.

...

- Gia gia, chúng ta đi đâu đây?

Trương Tử Hàm ngồi cùng một lão già trong một chiếc xe ngựa xa hoa, nhẹ giọng hỏi. Lão già này chính là gia chủ Trương gia, thân gia gia của Trương Tử Hàm, Trương Văn Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Mộc gia (hạ)

mời xem

Trương gia tại Đế Quốc Cát Ương tuy rằng không thể so với một trong năm đại gia tộc, nhưng cũng được coi như là danh môn vọng tộc, nhất là trên phương diện làm ăn buôn bán, càng là số một. Bởi vậy, bản thân Trương Văn Sơn cũng được mời tham dự yến hội. Tuy nhiên, đại bản doanh của Trương gia cũng không phải ở trong thành Cực Dương, mà ở một thành thị cách thành Cực Dương bốn trăm dặm, thành Thanh Dương.

Thành Cực Dương là trung tâm hành chính của Đế Quốc Cát Ương, mà thành Thanh Dương chính là trung tâm thương nghiệp của Quốc gia này. Là một gia tộc đệ nhất trong lĩnh vực thương nghiệp, Trương gia xây dựng tại Thành Thanh Dương là đương nhiên.

- Đi Lôi gia!

Trương Văn Sơn mỉm cười nhẹ giọng nói. Khi nói đến Lôi gia, ánh mắt mang theo một tia vui mừng.

- Lôi gia? Vì sao phải tới đó?

Trương Tử Hàm nhất thời khẽ nhíu mày hỏi.

- Ủ! Tiểu Hàm, đi Lôi gia không tốt sao?

Trương Văn Sơn cảm giác hơi kỳ quái, nhưng nghĩ đến quan hệ giữa Trương Tử Hàm và Lôi Hoành, nhất thời như hiểu rõ mọi việc, còn tưởng rằng Trương Tử Hàm xấu hổ, vừa cười vừa nói:

- Trương gia chúng ta cùng Lôi gia qua lại rất nhiều. Gia chủ Lôi gia, Lôi Văn Vũ cùng gia gia giao tình không ít. Yến hội lần này đối với chúng ta mà nói đương nhiên rất trọng yếu, bây giờ trở lại Thanh Dương đã không kịp rồi. Ha ha! Sao nào? Lê nào Tiểu Hàm nhà chúng ta xấu hổ? Ha ha...

- Xấu hổ? Gia gia... Người nói gì vậy? Con có cái gì phải xấu hổ? Con chỉ là không muốn đi Lôi gia thôi.

Trương Tử Hàm nghiêm túc nói.

- Ủa? Không đúng a! Lần trước huynh trưởng của Lôi Hoành, Lôi Chấn còn tự mình đến Trương gia chúng ta, nói chuyện của con và Lôi Hoành mà.
- Con và Lôi Hoành? Nói cái gì?
- Nói các con... Ha ha... Tiểu Hàm! Đừng xấu hổ. Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, gia gia cũng không gạt con, lần trước Lôi Chấn được phụ thân hân Lôi Văn Vũ ủy thác, tự mình đến nói chuyện giữa con là Lôi Hoành mà.
- Gia gia, người nói cái gì?

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm nhất thời mang theo một tia lửa giận.

Trương Văn Sơn một đời là nhân tài kiệt xuất trên thương trường, có thể nào không nhận ra biểu tình bất thường của Trương Tử Hàm. Bất quá, lão thân là người đứng đầu một gia tộc, suy nghĩ vấn đề phức tạp hơn nhiều. Đương nhiên cũng không phải gia tộc sẽ hi sinh Trương Tử Hàm, chỉ ít lâu xem ra tiểu tử Lôi Hoành này cũng được coi là kỳ tài ngút trời, đáng về ngày thường cũng đường đường chính chính, tương lai lại vô hạn lượng a... Cháu gái của mình có thể cùng hân một chỗ, cũng coi như là có phúc. Quan trọng nhất là, một khi Trương gia và Lôi gia có đám hỏi, sẽ mang đến cho Trương gia lợi ích tuyệt đối không thể tưởng tượng được. Biểu hiện kỳ lạ của Trương Tử Hàm ở trong mắt lão xem ra, chẳng qua là biểu hiện bình thường của tiểu nhi nữ khi đối mặt với chuyện hôn nhân mà thôi.

Lôi gia, Văn Châu Lôi gia, trước khi Lôi Văn Vũ chưa trở thành tể tướng đã đưa gia tộc lọt vào một trong năm đại gia tộc, mà hiện tại đã có thể sánh vai cùng Dương gia và Mộc gia. Đương nhiên, đây chỉ là biểu hiện bề ngoài mà thôi. Thực lực chân chính của Lôi gia không chỉ đơn giản như vậy. Tại Văn Châu, Lôi gia nghiêm nhiên trở thành hoàng đế một phương, sở hữu tài phú không thể đo lường được. Tuy rằng Trương gia trên thực tế là gia tộc đệ nhất thương nghiệp Đế Quốc Cát Ương, nhưng Trương Văn Sơn rất rõ ràng, lực lượng tiềm tàng của Lôi gia một khi bộc lộ ra, Trương gia là không đáng kể chút nào.

- Gia gia cũng không gạt con, là về chuyện đính hôn của con và Lôi Hoành.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Trương Tử Hàm nhất thời trở nên tái nhợt, thanh âm run run hỏi:

- Người... Đồng ý rồi?
- Ủ! Gia gia đương nhiên đồng ý. Lôi gia là một trong năm đại gia tộc của Đế Quốc Cát Ương, thừa sức tương xứng với chúng ta. Quan trọng hơn là, Lôi Hoành là người đường hoàng, hơn nữa cũng là kỳ tài ngút trời, hiện tại lại được Trảm Không Kiểm Phái lựa chọn, tương lai tuyệt đối là không thể hạn lượng. Con theo hân cũng coi như là phúc phận của con. Ta và Lôi gia thương nghị, sau khi kết thúc yến hội, sẽ cho các con cử hành nghi thức đính hôn.
- Con không đồng ý!

Trương Tử Hàm căn bản không có bất luận do dự gì lên tiếng, nước mắt cũng chảy xuống trên khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt của nàng.

- Tiểu Hàm, con...

Trương Văn Sơn cho rằng mình nghe lầm. Trương Tử Hàm trong cảm nhận của lão từ nhỏ đã là một đứa trẻ ngoan ngoãn, đối với quyết định của mình chưa bao giờ dám làm trái. Nhưng nhìn nước mắt trên mặt Trương Tử Hàm, trong lòng Trương Văn Sơn không khỏi đau xót. Không thể không nói, Trương Tử Hàm từ nhỏ đã là đứa cháu gái lão thương yêu nhất. Nếu như có thể được, lão không muốn Trương Tử Hàm phải chịu bất kỳ ủy khuất gì.

- Gia gia, con ghét Lôi Hoành! Người không biết hân, những gì người thấy chỉ là vẻ bề ngoài. Hân kỳ thực là tên tiểu nhân đệ tiện, vô sỉ. Con dù chết cũng không cùng hân một chỗ.

Thanh âm Trương Tử Hàm vô cùng quyết liệt nói.

- Tiểu nhân đệ tiện, vô sỉ? Tiểu Hàm, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lần trước Lôi Chấn còn nói, hai người các con yêu mến lẫn nhau, là bạn bè tốt mà. Hơn nữa, Lôi Hoành đối với con đã sớm sinh lòng ái mộ. Lễ nào đều là giả dối?
- Đương nhiên là giả dối. Gia gia, dù thế nào đi nữa, con cũng sẽ không đồng ý. Chúng ta hay là đừng đến Lôi gia nữa.

Trương Tử Hàm nói.

- Vậy...

Trương Văn Sơn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói:

- Hiện tại sợ rằng không kịp rồi... Gia gia đã đáp ứng Lôi gia, hiện tại đổi ý... Tiểu Hàm, rốt cuộc gia gia xin con. Lôi gia, chúng ta hiện tại đắc tội không nổi, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Chỉ cần con có thể được Trảm Không Kiểm Phái lựa chọn, khiến Lôi gia có điều cố kỵ, Trương gia chúng ta không đến mức bị diệt tộc, gia gia sẽ đều nghe lời con!

....

- Ha ha ha... Thông gia, ngài cuối cùng cũng đã trở về!

Khi đám người Dương Hồng Toàn và Dương Thiên Lôi vừa trở lại Dương gia liền được tin gia chủ Mộc gia Mộc Thành Sâm đích thân đến bái phỏng. Điều này khiến cho Dương Hồng Toàn có chút buồn bực. Lão thất phu này mấy năm qua ngoại trừ qua lại vì chuyện công việc, thực tế cũng không có bất cứ quan hệ gì với mình, hiện tại lại đến Dương gia làm cái gì? Dương Hồng Toàn vốn đang nghi nghi hoặc hoặc, thấy vẻ mặt của Mộc Thành Sâm, lại nghe những lời lão nói, rốt cục cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

- Thông gia? Mộc Thành Sâm, chúng ta thành thông gia từ khi nào vậy? Không phải lão già rồi nên hồ đồ chứ hả?

Sắc mặt Dương Hồng Toàn trầm xuống, không chút khách khí nói.

- Khụ khụ... Lão Dương, không phải lão quên mất cháu gái bảo bối của ta cùng với Tiểu Lôi đã có chỉ phúc vi hôn rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Gian phòng

- Người cũng biết ước định lúc đầu của chúng ta sao?

Dương Hồng Toàn nghiêm mặt, rất tự nhiên ngồi lên vị trí chủ nhà, nhìn Mộc Thành Sâm nói:

- Ta nhớ rõ mấy năm trước, mỗi dịp lễ tết mừng năm mới, ta phái người đưa lễ tới nhà thông gia, nhưng đều bị người ta trả về mà. Chẳng lẽ ta lại nhớ nhầm sao?

- Việc này...

Mặt Mộc Thành Sâm đỏ bừng lên, trong lòng thầm mắng Dương lão thất phu. Năm đó nếu không phải cháu ngoại bỗng nhiên trở thành phế tài, ta làm vậy sao? Ta sao có thể gả cháu gái bảo bối của ta cho một tên phế tài được chứ? Đương nhiên nếu như không phải cháu gái bảo bối của mình không biết bị chạm dây thần kinh nào, dĩ nhiên mỗi ngày đều nhắc Dương Thiên Lôi, hơn nữa trong khoảng thời gian này bỗng nhiên thần thò, ngẩn ngơ, ngay cả nằm mơ cũng đều hô tên Dương Thiên Lôi, mức độ quan tâm đến Dương Thiên Lôi đã vượt quá bình thường, đến nỗi muốn phát cuồng. Tuy rằng mỗi lần hỏi, Mộc Tử Vi đều nói hận tới nghiến răng nghiến lợi loại người này, nhưng là người từng trải, lão thất phu rất rõ ràng tâm trạng hiện tại của Mộc Tử Vi là có ý nghĩa gì. Bằng không, lão đường đường là đệ nhị quân thần Đế Quốc Cát Ương cũng sẽ không tự hạ mình mà đến đây nhắc lại việc hôn nhân này. Dù sao trước đây lão cũng là người không đúng.

- Sao nào? Chẳng lẽ nói ngoại trước đây không phải là cự tuyệt? Vừa trả lễ vừa đoạn tuyệt với nhà chúng ta?

Dương Hồng Toàn tiếp tục nói móc. Hai người vốn là hai võ tướng bình thường trên triều vẫn hay tranh cãi, lúc này có thể bức Mộc Thành Sâm thành như vậy, khiến trong lòng Dương Hồng Toàn vô cùng đắc ý. Lão thất phu! Có phải thấy cháu nội ta một lần nữa quật khởi, trong lòng hối hận phải không? Nếu không phải cháu gái ngoại xem ra cũng xứng đôi với Tiểu Lôi, lão tử ta đã trực tiếp đá bay ngoại ra khỏi cửa rồi.

- Đúng đúng đúng! Lão Dương! Lão quả nhiên lợi hại, vừa đoán liền trúng à! Hai người chúng ta vốn là ngư tầm ngư, mã tầm mã, khẩu vị cũng không sai biệt lắm. Cho nên, ta không nghĩ qua là, hai chúng ta chọn lễ vật cũng như nhau. Ha ha ha...

Mộc Thành Sâm không hề cảm thấy vô sỉ nói, phảng phất như chuyện đó đúng là như vậy, đồng thời vừa nói vừa đi tới trước mặt Dương Thiên Lôi đang vừa kích động vừa kính nể im lặng đứng đó.

- Đây là Tiểu Lôi sao? Không tồi! Không tồi! Cùng với Tiểu Vi nhà ta quả thực là một cặp trời sinh.

Đồng thời, vừa nói Mộc Thành Sâm vừa vươn tay vuốt vuốt lên đỉnh đầu Dương Thiên Lôi, cực kỳ sùng nịnh.

Chỉ là, mới được phân nửa liền bị Dương Thiên Lôi đẩy ra không chút nề tình. Vừa rồi nghe lão gia hỏa này và gia gia đối thoại, Dương Thiên Lôi mơ hồ hiểu được chuyện gì xảy ra. Hình như chính mình bị gia gia chỉ phúc vi hôn, bất quá xem ra có vẻ như đối phương đã từng đổi ý. Nói thật, nghe hai người đối thoại, trong lòng Dương Thiên Lôi đối với lão nhân vô liêm sỉ này tương đối bội phục. Bất quá, bội phục thì bội phục, cũng không có nghĩa là Dương Thiên Lôi sẽ chào đón thân gia từ trên trời rơi xuống này.

Nếu là Dương Thiên Lôi trước đây thì cũng thôi đi, nhưng chính mình bây giờ là thanh niên tốt, có lý tưởng, có văn hóa, chủ trương tự do yêu đương, chống lại xã hội ép duyên, sao có thể đáp ứng chuyện tình sai lầm như vậy được? Hơn nữa, nếu như để Tử Hàm muội muội biết, nàng còn không thương tâm chết sao?

- Tiểu Vi là ai? Không biết! Ta không nhận ra.

Dương Thiên Lôì nhếch miệng, rất không khách khí hỏi.

- Ngươi không biết Tiểu Vi là ai? Không phải chứ? Trong “Tỷ thí người mới” chẳng phải ngươi cùng Tiểu Vi đã tỉ thí qua rồi sao?

Mộc Thành Sâm kinh ngạc hỏi.

- “Tỷ thí người mới”? Tiểu Vi?

Dương Thiên Lôì khẽ nhủ mày.

- Lão đại, người lão ta nói chính là Mộc Tử Vi!

Phong Mã Ngưu kéo Dương Thiên Lôì nhỏ giọng nói.

- Mộc Tử Vi?

Dương Thiên Lôì cả kinh, nhất thời nghĩ đến cô nàng thiếu chút nữa làm mình muốn chết, đồng thời cũng bị chính mình thiếu chút nữa bóp vỡ thỏ ngọc đến thất điên bát đảo. Trách không được cô nàng vừa thấy mình liền như cừu nhân thấy nhau, trách không được khi mình ăn bánh bao, mặt nàng lại đỏ như vậy. Nguyên lai còn có tầng quan hệ này a... Bất quá, cảm giác cái đó không lớn a, còn không bằng bánh bao nữa. Tuy nhiên, điều này có thể lý giải được, dù sao nàng cũng chỉ mới mười một, mười hai tuổi mà thôi.

- Chính là con cạp cái nhỏ kia a, ta còn tưởng là ai. Nhưng dù sao, cuộc hôn nhân trẻ thơ này, ta kiên quyết không đồng ý!

- Dương Thiên Lôì!

Đúng lúc này đột nhiên truyền đến một tiếng gầm lớn, Mộc Tử Vi mặt mũi đỏ bừng vọt đến. Trong lòng nàng vô cùng tức giận a. Nàng không hiểu gia gia phát chứng thần kinh gì, bỗng nhiên lôi kéo mình đến Dương gia, đã thế lại còn bắt mình ỉn ỉn núp núp ở một bên. Không nghĩ tới đề tài bọn họ đàm luận lại chính là chuyện giữa mình và Dương Thiên Lôì. Vừa nghĩ đến tên Dương Thiên Lôì chiến đấu cùng mình lần trước kia, nàng hận không thể chà đạp hắn tới chết, làm hại đôi thỏ ngọc của mình đau điếng tới mấy ngày. Thế nhưng lúc này lại chính tai nghe thấy cái tên khiến mình vô cùng gai mắt kia cũng kiên quyết phản đối cuộc hôn nhân trẻ con này, trong lòng nàng vậy mà không có bao nhiêu chán ghét, ngược lại lại có chút ngượng ngùng, cho nên, nàng vốn muốn nhảy ra ngăn cản, cuối cùng lại nhịn xuống.

Lúc đầu, khi nghe gia gia cùng Dương Thiên Lôì nói chuyện, tim nàng còn đập thình thịch, cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, thật không nghĩ đến câu nói đầu tiên của Dương Thiên Lôì khiến nàng triệt để bạo phát.

- Ách... Ngươi muốn làm gì?

Dương Thiên Lôì nhanh như thiểm điện trốn ra sau bàn. Đối với cô nàng nóng tính này, ký ức Dương Thiên Lôì vẫn còn y nguyên. Nàng chính là thân thể ba thuộc tính cấp năm a. Mặc dù hiện tại Dương Thiên Lôì vẫn có thể đánh bại nàng, nhưng sợ rằng vẫn phải tốn khá nhiều công phu tay chân, hơn nữa nói không chừng còn phải trả một cái giá thật lớn. Đương nhiên, nếu lại có thể một lần nữa thi triển chiêu thức “Bất nãi long trào thủ” thì tình hình có thể khả quan hơn. Bất quá, hiện tại, cho Dương Thiên Lôì thêm mười lá gan hắn cũng không dám làm như vậy.

- Ngươi mới là cạp mẹ! Không đúng! Lão hồ già! Lão hồ già đáng ghét! Ai muốn ngươi đồng ý? Ta còn không đồng ý đây này!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Tử Vi đỏ bừng, phần nộ đến cực điểm nói.

- Phụt!

Hai lão già Dương Hồng Toàn, Mộc Thành Sâm tròn tròn mắt, mà những lời Mộc Tử Vi nói càng khiến hai lão già hóa trực tiếp phun nước bọt.

- Đúng rồi đó! Ngươi điều ngoa, tùy hứng như vậy, ai dám lấy ngươi chứ? Quyết định như vậy đi!

Dương Thiên Lôì rất sáng khoái nói:

- Gia gia, còn có Mộc trưởng bối, hai người thấy đấy, cả hai chúng ta đều không ai muốn, hai người cũng không cần phải bận tâm việc này nữa, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

- Ai nói ta không muốn? Ta hàng ngày đều nguyện ý!

Mộc Tử Vi nghe Dương Thiên Lôi nói, trong lòng càng xấu hổ và giận dữ, trong nhất thời căn bản cũng không kịp cân nhắc gì, dựa vào cái gì người nói ta không muốn, ta liền không muốn? Người càng không muốn, bản cô nương đây lại càng muốn.

- Kháo!

Dương Thiên Lôi chết lặng một hồi, bất quá lại nắm được tâm lý của cô nàng này, lần thứ hai nói:

- Ta cũng nguyện ý! Cả hai chúng ta đều nguyện ý! Nàng sau này là nàng tiểu tức phụ của ta!

- Xi! Không biết xấu hổ! Ai muốn làm tiểu tức phụ của người? Người nguyện ý, nhưng bản cô nương ta lại không đồng ý đây!

Mộc Tử Vi cũng không chịu kém hét lên.

- Được rồi, được rồi! Đừng làm loạn! Chuyện này để sau hẵng nói.

Dương Hồng Toàn nhìn bộ dáng rất khả ái của Mộc Tử Vi, trong lòng quả thực rất thích. Hơn nữa, lão đương nhiên nhìn ra được, sở dĩ Mộc Tử Vi làm như vậy, sợ rằng ngay cả chính cô bé cũng không biết, đối với Dương Thiên Lôi đã có cảm giác hoan hỉ oan gia.

- Hừ!

Trên mặt Mộc Tử Vi lộ ra một tia đắc thắng, quay sang Dương Thiên Lôi hừ lạnh một tiếng, sau đó nói

- Gia gia, chúng ta trở về đi!

- Trở về? Trở về làm gì? Đoàn xe nhà chúng ta đã đến. Yến hội ngày mai ta sẽ đi cùng với Dương gia gia. Đã quyết định như vậy rồi!

Mộc Thành Sâm đáp.

Nhìn bộ dáng hai lão già này, Dương Thiên Lôi đương nhiên hiểu được chuyện gì xảy ra, chỉ là lúc này nói gì đi nữa cũng nên để cho Dương Hồng Toàn chút mặt mũi, dù sao người ta cũng là gia gia của mình đúng không? Quan trọng nhất là, ánh mắt mẫu thân nhìn về phía Mộc Tử Vi lại tràn đầy sùng ái. Chỉ bằng điểm ấy, Dương Thiên Lôi cũng không thể nói cái gì nữa. Dù sao đi nữa, mình và tiểu nữ từ điều ngoa kia tuổi vẫn còn nhỏ. Tối nay nghĩ biện pháp rút lui an toàn là được.

....

Không bao lâu sau, Dương Thiên Lệ và Dương Thiên Ngạo cũng từ Nội đường Hoàng gia trở về. Dương Hồng Toàn tập trung các thành viên chủ chốt trong gia tộc tới ăn một bữa cơm thật vui vẻ, thịnh soạn.

Bữa cơm này, hai lão già Dương Hồng Toàn và Mộc Thành Sâm ăn tương đối ngon miệng. Dương gia có ba người có được tư cách tham gia khảo nghiệm, hơn nữa, đứng về phía trận doanh của Dương gia còn có Phong Mã Ngưu, vậy là đủ bốn người. Dương Hồng Toàn có muốn không vui cũng không được. Mà Mộc Thành Sâm thì vì quyết định sáng suốt lôi kéo cháu gái mình đến đây mà âm thầm cảm thấy may mắn không ngờ.

Bất quá bởi vì yến hội ngày mai sẽ bắt đầu, mọi người đành phải kết thúc sớm.

Sau khi ăn xong, năm người Dương Thiên Lôi, Dương Thiên Lệ, Phong Mã Ngưu, Mộc Tử Vi cùng Dương Thiên Ngạo được sắp xếp ở tại viện đệ nhất của Dương gia, “Dương gia biệt viện”.

Dương gia biệt viện vốn là khu vực mà Dương gia chuyên sử dụng cho việc tiếp đãi khách quý. Bình thường ngay cả dòng chính Dương gia cũng không có tư cách tiến vào. Kể cả hai người Dương Thiên Lệ và Dương Thiên Ngạo vốn được Dương gia công nhận là hai nhân vật thiên tài cũng không ngoại lệ.

Lần này bọn họ được Dương Hồng Toàn sắp xếp ở chỗ này, đồng thời còn được tùy ý lựa chọn phòng của mình, hơn nữa còn có quyền ở lại vĩnh viễn, có thể tưởng tượng được địa vị của bọn họ ở Dương gia đã cao tới mức nào rồi.

- Nhị tỷ, Thiên Ngạo ca, chúng ta đi chọn phòng của mình đây, tạm biệt!

Khi năm người đi tới Dương gia biệt viện, Dương Thiên Lôi mặt đỏ tới mang tai hầu như không thể đợi được mà đẩy nhị tỷ Dương Thiên Lệ cơ hồ đang dán sát trên người mình ra, bước tới bên cạnh Phong Mã Ngưu nói.

Trong lòng Dương Thiên Lôi thật sự xoắn xuýt a. Nhị tỷ, nhị tỷ thân yêu của ta, tỷ có thể đừng mê hoặc như vậy được không? Ca đã rất nhẫn nại rồi, tỷ lại còn cố tình thế này nữa, ca làm sao có thể chịu được? Vừa ra khỏi đại môn, tỷ liền ôm chặt cánh tay ca. Ôm thì ôm được rồi, tỷ lại còn dán sát như vậy làm gì? Tỷ không biết hai tòa núi lửa nhún nhảy của người đã dán sát trên vai ca rồi sao? Tuy rằng ca chỉ mới mười một tuổi, nhưng trong nội tâm ca đã sớm là nam nhân trưởng thành rồi a!

- Chọn cái gì mà chọn? Đi cùng tỷ đi!

Dương Thiên Lệ không ngờ lại còn trực tiếp kéo Dương Thiên Lôi đang muốn chạy trốn lại, nói.

- Cùng tỷ làm gì?

Dương Thiên Lôi nhìn ánh mắt hồn xiêu phách lạc của Dương Thiên Lôi, trong lòng đột nhiên giật mình một cái.

- Tỷ đã chọn xong phòng tốt cho các đệ rồi!

Dương Thiên Lệ mỉm cười nói:

- Thiên Ngao, huynh tự đi chọn phòng của mình đi! Gặp lại sau. Tiểu Vi, Tiểu Phong, hai người đi theo tỷ.

Dương Thiên Lệ trực tiếp gạt bỏ Dương Thiên Ngao ra ngoài, lôi kéo Dương Thiên Lôi, mang theo hai người Mộc Tử Vi và Phong Mã Ngưu đi vào sâu trong biệt viện.

Nói là chọn phòng, nhưng thực ra lại là một biệt viện độc lập. Sau khi Dương Thiên Lệ đưa mọi người tới khi biệt viện cao nhất, chỉ vào một loạt các độc viện nói:

- Chúng ta ở đây có bốn phòng, phong cảnh đẹp nhất. Tiểu Phong, đây là phòng của đệ, sau này chính là chỗ ở của đệ tại Dương gia. Đệ mau vào tu luyện đi. Kỳ thi luyện sắp tới thật không đơn giản đâu. Cố gắng nỗ lực tu luyện cho tốt!

Dương Thiên Lệ quả đúng là đại tỷ dẫn đầu, chiếm luôn vai trò lão đại của Dương Thiên Lôi.

- A, tốt quá!

Phong Mã Ngưu cũng không khách khí, trực tiếp đáp. Sau khi nhìn lão đại một chút, phát hiện về mặt lão đại tuy rằng phiền muộn nhưng không có phản ứng gì, liền thuận theo mà đi vào độc viện.

- Tiểu Vi, ba phòng còn lại, muội chọn trước một phòng đi.

- Để hấn chọn trước!

Mộc Tử Vi quệt miệng, hung hăng trừng mắt liếc Dương Thiên Lôi một cái, nói.

- Ha ha... Các ngươi là vợ chồng son, nhưng thật ra vẫn còn khách khí đó!

Dương Thiên Lệ mang theo một tia giáo hoạt, mỉm cười nói. Nàng vốn vô cùng khôn khéo, kỳ thật đã sớm nhìn ra hai người nhìn đối phương như cừu nhân nhìn nhau. Chính vì vậy, nàng mới cố ý trêu chọc một chút cho hai người xấu hổ.

- Không phải vậy! Nhìn thấy hấn liền buồn nôn, muội không muốn ở gần hấn. Cho nên để hấn chọn trước, miễn cho hấn chọn ở bên cạnh muội. Hừ!

- Kháo! Ca thấy ngươi lại muốn bóp nữa rồi!

Dương Thiên Lôi trực tiếp giương hai móng vuốt, làm một động tác “bắt nãi trào long thủ”, lập tức khiến Mộc Tử Vi giật mình. Cô nàng này bị dọa cho phát ngốc, vội vàng lấy tay che bộ ngực sữa, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, tức giận đến giậm chân bình bịch, nhưng cũng không dám nói thêm gì nữa.

- Tiểu nữ, còn dám hung hăng càn quấy với ca? Cẩn thận ca bóp nát meo meo của ngươi!

Trong lòng Dương Thiên Lôi đắc ý nói. Bất quá bề ngoài tiểu ni tử này cũng thật đáng yêu, cái mông nhỏ nhắn, vòng eo mềm mại, khuôn mặt khả ái, tuyệt đối là một tiểu mỹ nhân. Bất quá, trẻ con vẫn là trẻ con a. Xem ra “Bắt nãi long trào thủ” của ca đã để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Kiêu diễm

- Ta ở chỗ này!

Dương Thiên Lôi nói xong, trực tiếp đi vào tiểu viện kế tiếp tiểu viện của Phong Mã Ngưu.

- Hừ! Đồ quý đáng ghét! Thiên Lệ tỷ, muội ở chỗ kia.

Sau khi Dương Thiên Lô biến mất, biểu tình của Mộc Tử Vi mới thoát khỏi phục lại bình thường, chỉ vào tiểu viện bên cạnh nói.

- Được! Tỷ ở viện nằm giữa hai người.

- Vâng!

Mộc Tử Vi lên tiếng đáp, liền đi về phía tiểu viện của mình.

Dương Thiên Lệ nhìn lên bầu trời đêm âm u, hơi hơi nhú mồm, cũng đi vào tiểu viện của mình.

Thí luyện, tuy rằng Dương Thiên Lô cũng chưa từng trải qua bất cứ lần thí luyện nào, nhưng đối với lần thí luyện này, hắn lại vô cùng chờ mong. Đây là lần đầu tiên hắn thực sự chiến đấu, thậm chí đối mặt với uy hiếp tử vong, nhưng trong lòng hắn không hề sợ hãi chút nào. Bởi vì hắn rõ ràng, chỉ có từ trong chiến đấu sinh tử, thực lực của mình mới nhanh chóng tăng tiến. Săn bắn ma thú, giành lấy linh dược, chinh chiến tại rừng rậm và núi hoang là một khóa học bắt buộc đối với mỗi tu luyện giả, cũng chính là điều kiện tốt nhất để đề cao thực lực và luyện tập vũ kỹ bản thân.

Ma hạch của ma thú ẩn chứa tinh thần lực khổng lồ, là tài liệu luyện chế vũ khí, trang bị vô cùng tuyệt hảo. Hơn nữa, càng là ma hạch của ma thú cao cấp, giá trị càng cao, mà linh dược càng ngưng tụ được nhiều Tinh Hoa thiên địa, là vật phẩm chuẩn bị để luyện chế đan dược.

Mà kết quả cuối cùng của lần thí luyện này còn quyết định bởi những thứ này.

Điều này khiến trong lòng Dương Thiên Lô tương đối phiền muộn. Bởi vì hắn cho tới bây giờ căn bản vẫn không biết ma thú và linh dược là cái dạng gì? Ma thú còn dễ hiểu, có lẽ cũng không khác động vật là bao nhiêu, chỉ là cách gọi khác nhau mà thôi. Nhưng linh dược là gì đây? Hoang sơn dã lĩnh, cây cỏ mọc thành bụi, nếu như không nhận ra mà nói, muốn từ đồng hồ hỗn độn đó tìm được linh dược thích hợp là không có khả năng.

- Xem ra trước khi thí luyện cần phải tìm hiểu kỹ tài liệu về ma thú và linh dược mới được!

Dương Thiên Lô thầm nhủ trong lòng, sau khi quen thuộc nơi ở mới, chậm rãi đi vào trong viện tử.

Màn đêm đã hoàn toàn phủ xuống, bầu trời âm u, nhìn không thấy một chút ánh sáng. Bỗng nhiên, một đạo thiểm điện lóe lên cắt ngang bầu trời, chiếu sáng toàn bộ thiên địa, sau đó tiếng sấm long trời lở đất âm ầm truyền đến, đình tai nhức óc. Khi từng hạt mưa lớn như hạt đậu rơi trên mặt cũng là lúc Dương Thiên Lô nghỉ hoặc nhìn về phía tiểu viện của nhị tỷ Dương Thiên Lệ. Hình như có người vừa phát ra một tiếng thét chói tai. Vành tai nghe trong chốc lát, không phát hiện ra động tĩnh gì, Dương Thiên Lô liền nhanh chóng về phòng.

Mưa tầm tã xối xả cùng với gió lạnh gào thét trong phút chốc từ trên trời giáng xuống, thỉnh thoảng kèm theo tiếng sấm ầm ầm, có lẽ là một cơn giông tố. Dương Thiên Lô vốn muốn tu luyện Quy Giáp Công một lát để đề cao năng lực kháng đòn của mình, cũng chỉ có thể làm như vậy thôi. Loại thời tiết này đối với tu luyện giả mà nói là cấm kỵ. Vô luận là tu luyện võ kỹ hay thu nạp tinh thần lực đều rất dễ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma. Việc duy nhất có thể làm chính là đi ngủ.

Chỉ là, khi Dương Thiên Lô vừa định cởi quần áo, bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng đập cửa.

- Ai?

Dương Thiên Lô nghỉ hoặc hỏi.

- Cứu đệ, mở cửa nhanh lên! Là ta, nhị tỷ!

Bên ngoài truyền đến thanh âm có chút kinh hoàng của Dương Thiên Lệ.

- Nhị tỷ?

Dương Thiên Lô nhớ tới tiếng thét chói tai vừa rồi, cho rằng nhị tỷ xảy ra chuyện gì, liền vội vàng mở cửa phòng.

Dương Thiên Lệ lập tức vọt đến, cả người ướt sũng như chuột lột, phơi bày toàn bộ những đường cong hoàn mỹ tràn đầy mê hoặc ra trước mặt Dương Thiên Lô. Chỉ bất quá lúc này Dương Thiên Lô quả thực không có tâm tình thương thức, trong lòng vô cùng lo lắng, hỏi:

- Nhị tỷ, tỷ làm sao vậy?

- Tỷ... Tỷ không có chuyện gì, chỉ là đến... Xem đệ thế nào!

Dương Thiên Lệ lau sạch nước mưa trên mặt, hất mái tóc ướt sũng về phía sau, có chút ngượng ngùng nói.

- Tỷ, không phải chứ?

Về mặt Dương Thiên Lô lập tức trở nên đen thui, mở to hai mắt hỏi:

- Đêm hôm khuya khoắt, mưa gió ầm ầm, tỷ chỉ vì đến xem đệ? Đệ còn tưởng tỷ xảy ra chuyện gì chứ?

- Cái này... Kỳ thực... Kỳ thực cũng không có gì... Tỷ... tỷ có chút sợ... A!

Ngay khi Dương Thiên Lệ còn đang nhần nhần nhỏ nhỏ có chút ngượng ngùng nói, bỗng nhiên một tia chớp lại lóe lên, còn chưa có tiếng sấm, cô nàng này liền một mạch phi thân nhào tới trên người Dương Thiên Lôi, ôm lấy hắn thật chặt.

“Àm, âm” một tiếng. Khi tiếng sấm vang lên, Dương Thiên Lệ càng chui đầu sâu hơn vào trong ngực Dương Thiên Lôi, toàn thân trở nên lạnh run, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt.

Dương Thiên Lôi tròn tròn mắt. Con mẹ nó cũng quá thú vị đi! Tỷ tỷ gọi cảm, xinh đẹp, ngang bướng như vậy, không ngờ lại sợ sấm!

Sau khi biết được nguyên nhân nhỏ như con thỏ này, Dương Thiên Lôi cũng tạm yên lòng. Nhưng đang lo lắng thì không sao, vừa yên lòng một chút, Dương Thiên Lôi lập tức có chút choáng váng. Cảm giác săn chắc mà mềm mại của bộ ngực nàng truyền đến khiến hắn nhất thời xung động đến trào máu mũi. Nhưng nàng chính là đường tỷ của mình a. Nghĩ tới đây, loại ý niệm kia vừa nảy ra trong đầu liền bị khuôn phép đạo đức trong lòng hắn một kiếm chặt đứt. Hắn dứt khoát đẩy Dương Thiên Lệ đang nép trong lòng mình ra.

- Aaaa... Đệ làm gì vậy?

Dương Thiên Lệ cả kinh, thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

- Khụ khụ... Nhị tỷ, cái này... Tỷ ôm đệ như vậy... Đệ là nam nhân đó tỷ hiểu không?

Dương Thiên Lôi cảm thấy vô cùng xấu hổ nói.

- Nam nhân?

Dương Thiên Lệ hơi sùng sốt, ánh mắt khiến người khác hồn xiêu phách lạc đảo qua đảo lại lên người Dương Thiên Lôi. Bỗng nhiên “Phốc!” một tiếng, bật cười nói:

- Cừu đệ, đệ mới có vài tuổi a. So với tiểu hài tử cũng không hơn bao nhiêu. Nhìn đệ đỏ mặt kia! Ha ha ha... Cười chết ta mất! Tỷ tỷ ôm đệ một cái mà đệ đã xấu hổ? Được! Đã vậy hôm nay tỷ ngủ ở đây luôn! Nhưng mà, đệ không được nói cho người khác biết tỷ sợ... Sấm sét đó. Hiểu không?

- Không phải chứ, nhị tỷ? Tỷ... Ngủ ở đây thật hả? Đệ làm sao bây giờ?

Cảm Dương Thiên Lôi thiếu chút nữa rớt trên mặt đất. Nhị tỷ này cũng thật khinh người quá đáng, không ngờ lại cho mình là một tiểu hài tử. May mắn nàng là đường tỷ, nếu như là một nữ nhân khác, Dương Thiên Lôi tất nhiên sẽ chứng minh cho nàng thấy mình là tiểu hài tử hay là nam nhân chân chính.

- Thì đệ cũng ngủ ở đây luôn chứ sao!

- Nhị tỷ! Đệ van tỷ đó! Tỷ không thấy ở đây chỉ có một cái giường lớn thôi sao?

- Một cái giường thì sao? Lớn như vậy còn không đủ cho hai người chúng ta ngủ sao? Được rồi, tỷ đi thay y phục đã, ướt hết rồi!

Dương Thiên Lệ đỉnh đầu nói, xong liền đi tới bên tủ quần áo, từ trong tủ chọn ra một bộ đồ ngủ rộng thùng thình, khoa chân múa tay một hồi, nhìn Dương Thiên Lôi đang ngây ngốc đứng đó, bật cười nói:

- Mặc dù đệ chỉ là một tiểu hài tử, nhưng tỷ tỷ thay quần áo thì không thể cho đệ nhìn. Mau! Xoay người sang chỗ khác!

- Ta kháo!

Dương Thiên Lôi thảm máng một tiếng, đã triệt để hết chỗ nói rồi. Lẽ nào đây cũng là một bi kịch khi xuyên việt? Thân thể trẻ con mà tư duy người lớn, càng khiến cho tư tưởng của mình trở nên xấu xa, hạ lưu gấp bội? Nhưng con mẹ nó, lão Thiên cũng chơi quá xấu đi! Đây chính là đường tỷ của ca a. Sao không thể đổi thành Tử Hàm muội muội chứ?

Nghĩ đến Tử Hàm muội muội khuynh quốc khuynh thành, nhất thời khiến Dương Thiên Lôi bình tĩnh hơn rất nhiều, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, trong đầu liệu mạng nghĩ đến từng ly từng tí những chuyện khi mình và Tử Hàm muội muội ở chung một chỗ, quả nhiên dễ chịu hơn rất nhiều.

Đáng tiếc, khi Dương Thiên Lôi đang âm thầm kêu may mắn, đột nhiên lại thêm một tia chớp rạch ngang trời đất.

Dương Thiên Lệ vừa cởi được bộ y phục ướt sũng còn chưa kịp mặc áo ngủ nhất thời hét lên một tiếng, lần thứ hai nhào vào người Dương Thiên Lôi, trực tiếp ôm chặt hắn từ phía sau.

Thân thể mềm mại, ấm áp, cách một lớp quần áo mỏng manh rất rõ ràng truyền vào trong đầu Dương Thiên Lôi. Mặc dù Tử Hàm muội muội sức quyến rũ vô biên cũng bị oanh kích tan thành mây khói trong nháy mắt này. Trước mắt hiện ra đôi cánh tay trắng nõn như ngọc khoắc trên người, mùi hương nữ tử thơm tho thoang thoảng xộc vào mũi, kích thích nghiêm trọng thần kinh Dương Thiên Lôi, khiến lông tóc toàn thân hắn đều dựng đứng cả lên.

Dương Thiên Lôi triệt để mất đi năng lực tư duy, toàn bộ thân thể đều cứng lại. Hô hấp, nhịp tim, nhiệt độ cơ thể đều trong nháy mắt này tăng vọt đến cực điểm.

May mắn, tiếng sấm qua đi, Dương Thiên Lệ vội buông Dương Thiên Lôi ra, bồng không, Dương Thiên Lôi quả thật không biết mình có thể khống chế được loại mê hoặc vượt quá sức chịu đựng của con người này hay không.

Dương Thiên Lệ thờ phào nhẹ nhõm nói:

- Không được xoay người! Tỷ còn chưa mặc xong y phục đó!

Sau khi Dương Thiên Lệ thay xong áo ngủ liền trực tiếp nhào lên giường, thân thể trần như nhộng thấp thoáng ẩn hiện trong bộ áo ngủ rộng thùng thình, đôi chân ngọc thon dài ngang dọc trên giường, không có bất luận thứ nội y nào che đậy... Khung cảnh ấy lại tràn ngập một loại mê hoặc khác. Nếu như cổ tình bày ra một tư thế mà nói, chỉ e dù là Liễu Hạ Huệ cũng có thể biến thành mãnh nam.

- Được rồi, đệ có thể xoay người lại.

Dương Thiên Lệ nói.

Dương Thiên Lôi thầm hít một hơi thật sâu. Hắn quyết định vô luận như thế nào cũng không thể tiếp tục kéo dài tình trạng này nữa. Mặc dù chính mình định lực thâm hậu, nhưng cùng với một nữ nhân, lại là một nữ nhân tràn đầy gợi cảm và ngang bướng như vậy ngủ chung một giường, hẳn chung quy vẫn không có cái dừng khi ấy. Đương nhiên, đây cũng chỉ là đối với mình Dương Thiên Lệ mà thôi. Dù sao nàng cũng chính là đường tỷ của mình, đừng nói giữa hai người xảy ra chuyện gì, cho dù chỉ là có một ý tưởng nổi loạn thôi, cũng đủ khiến hắn khinh nhờn bản thân mình rồi. Điều này đối với cả Dương Thiên Lôi hay Dương Thiên Lệ mà nói, đều là một loại thương tổn nghiêm trọng.

- Này, cửu đệ! Đệ có thể quay lại đây không? Tỷ đã mặc áo ngủ rồi. Đệ cũng mau đi thay đồ ngủ, ngủ đi. Sáng mai chúng ta còn phải đi Hoàng cung dự yến hội!

Dương Thiên Lệ thấy Dương Thiên Lôi chậm chạp bắt động liền giục giã nói. Nàng rất sợ sấm chớp lại kéo tới nữa, cảm thấy tốt nhất vẫn nên ở cạnh Dương Thiên Lôi, tới lúc đó có thể ôm chặt hắn, có một chỗ để dựa vào.

- Nhị tỷ... Đệ nghĩ, chúng ta như vậy không tốt đâu.

Dương Thiên Lôi vẫn không xoay người lại, nghiêm túc nói.

- Vì sao không tốt?

Dương Thiên Lệ này căn bản không hề nghĩ gì tới phương diện quan hệ nam nữ. Trong lòng nàng, Dương Thiên Lôi đúng như lời nàng nói, là đệ đệ của nàng, thân đường đệ, cũng không lớn hơn tiểu hài tử bao nhiêu. Hai người ngủ cùng một chỗ cũng căn bản không có vấn đề gì.

- Đệ... Thực sự đã trưởng thành, đệ cái gì cũng đều hiểu cả. Tỷ đừng có xem đệ như một tiểu hài tử được không? Hai người chúng ta ngủ cùng một chỗ, đối với tỷ, đối với đệ, cũng đều không tốt!

Dương Thiên Lôi suy nghĩ một chút, sắp xếp lại từ ngữ, nghiêm túc nói. Hắn cũng chỉ có thể nói đến như vậy. Chung quy không thể nói chính mình chịu không nổi mê hoặc của nàng, lại còn trẻ trung tươi mát nữa chứ!

- Ha ha...

Dương Thiên Lệ hơi sùng sốt, nhất thời cười thành tiếng, trực tiếp từ trên giường nhảy xuống, đi tới trước mặt Dương Thiên Lôi, như nhìn thấy đồ chơi gì thú vị, vừa cười vừa nói:

- Đệ biết cái gì a? Tỷ tỷ hình như còn chưa biết. Đệ có thể nói cho tỷ tỷ một chút không?

- Cái này...

- Không nói được chứ gì? Bớt giả bộ đi! Mau đi thay quần áo rồi đi ngủ. Coi như tỷ tỷ tìm đệ hỗ trợ, lần sau đệ muốn tỷ hỗ trợ cái gì cứ việc nói. Tất cả tỷ sẽ đều đáp ứng! Nếu tỷ không sợ sấm sét... Cũng đã không tìm đệ rồi... Nghe lời đi mà... Tỷ thực sự..

“Răng rắc!...”

Aaaa!!

May mắn thế nào đúng lúc này sấm chớp lại ầm ầm nổ ra, chiếu sáng toàn bộ gian phòng. Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mê hoặc của Dương Thiên Lệ nhất thời lộ ra vẻ kinh hoàng cực độ, cố gắng nhắm chặt hai mắt. Thấy nổi sợ hãi phát ra từ sâu trong nội tâm Dương Thiên Lệ, trong lòng Dương Thiên Lôi vô cùng thương cảm, quyết tâm đuổi Dương Thiên Lệ của hắn hồi nãy xem ra không có khả năng thành hiện thực rồi.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Dương Thiên Lôi khẽ vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Dương Thiên Lệ, trong lòng vô cùng khổ não. Xem ra đây nhất định sẽ là một đêm ngủ không yên, cũng là một đêm bi kịch của mình rồi!

...

Sáng sớm, sau cơn mưa trời lại sáng, ánh mặt trời từ từ nhô lên, mông lung mờ ảo. Dương Thiên Lôi cảm giác trên người mình nhẹ đi, ngay sau đó, một

đôi môi ảm áp nhẹ nhàng đặt lên má mình một nụ hôn ngọt ngào, khiến Dương Thiên Lôi vừa ngủ được không bao lâu toàn thân giật lên một cái. Không cần nghĩ hẳn cũng biết, đó chính là nhị tỷ nhân cơ hội mình còn ngủ say mà ăn đậu hũ của mình. Bất quá, Dương Thiên Lôi cũng không dám mở mắt, miễn cho việc hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, càng thêm xấu hổ.

Dương Thiên Lôi nhắm mắt cảm nhận, Dương Thiên Lệ đang nhẹ chân nhẹ tay mà bước xuống giường. Khi thấy Dương Thiên Lệ đã hoàn toàn rời khỏi giường, Dương Thiên Lôi mới dám len lén mở một con mắt. Chỉ thấy Dương Thiên Lệ đi tới bên cạnh một chiếc túi vải màu đen đặt ở góc tường.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Yến hội

Cái túi này tới qua Dương Thiên Lệ đã mang theo qua đây. Dương Thiên Lôi cũng không biết bên trong là vật gì, bất quá khi thấy Dương Thiên Lệ lấy từ đó ra một bộ y phục, Dương Thiên Lôi nhất thời hiểu rõ mọi chuyện.

Chỉ là, khi hai mắt Dương Thiên Lôi còn chưa kịp nhắm lại, áo ngủ trên người Dương Thiên Lôi bỗng nhiên như nước đổ xuống... Hai mắt Dương Thiên Lôi bỗng nhiên trừng lớn, đầu óc hoàn toàn trống rỗng!

Thân thể trơn bóng như ngọc, không mảnh vải che thân mà hiện ra trước mắt Dương Thiên Lôi. Tuy rằng chỉ là bóng lưng, nhưng những đường cong lung linh uyển chuyển, đôi chân ngọc thon dài cân xứng, trên đôi chân trắng tấp ấy là cặp móng tròn trịa, đầy đặn hơi vênh lên, cái eo thon mảnh khảnh không một chút mỡ thừa... Tất cả đều kích thích thật sâu mỗi một sợi dây thần kinh Dương Thiên Lôi, khiến máu huyết toàn thân hắn đột ngột tăng vọt. Nhất là khi Dương Thiên Lệ khom lưng mặc nội khó, cặp móng đầy đặn vênh lên kia trong sát na triển lộ vô hạn phong tình, khiến bất luận nam nhân nào thấy đều sẽ kim lòng không được mà nghĩ đến tư thế “lão hán đẩy xe”...

Dương Thiên Lôi đã quên rằng chính là đường tử của mình, quên mất mình làm như vậy chính là vi phạm cấm kỵ đạo đức của bản thân, hắn chỉ biết duy nhất thân thể động lòng người mà từ trước tới nay hắn chưa bao giờ được thấy. Chỉ là, hình ảnh động lòng người này chỉ tồn tại trong khoảng thời gian rất ngắn, hầu như chỉ trong chốc lát sau đó, Dương Thiên Lệ đã quần áo chỉnh tề, vuốt vuốt mái tóc dài của mình, đột ngột xoay người. Lúc bấy giờ Dương Thiên Lôi mới từ trong cơn bàng hoàng tỉnh lại. Đáng tiếc, bây giờ có muốn giả bộ ngủ cũng không kịp nữa rồi.

Hai người nhất thời mắt to mắt nhỏ trừng lớn nhìn nhau, khuôn mặt mỗi người đều trở nên đỏ bừng.

- Khụ khụ... Nhị tỷ, tỷ dậy sớm vậy. Hôm nay thời tiết thật đẹp!

Dương Thiên Lôi dù sao da mặt cũng dày hơn một chút, vội cắt đứt tia xấu hổ, trực tiếp ngồi dậy nói. Hiện tại dù có giải thích gì cũng là vô nghĩa. Dù sao biểu hiện vừa rồi của mình đã bán đứng mình, nói mình không thấy gì hết e rằng quý cũng không tin nổi. Cho nên, tốt nhất cứ thẳng thắn biểu hiện thái độ không không hề để ý là tốt nhất.

Tuy rằng Dương Thiên Lệ chỉ coi Dương Thiên Lôi như một tiểu hài tử, nhưng chính mình trần trụi mà thay quần áo trước mặt hắn như vậy cũng khiến nàng rất thẹn thùng. Tuy nhiên, nghe Dương Thiên Lôi nói, lại nhìn bộ dáng của hắn, Dương Thiên Lệ “Xì” một tiếng, cười nói:

- Nhanh xuống giường rửa mặt đi. Tỷ tỷ cũng về phòng đây. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được nói cho người khác biết tỷ tỷ sợ sấm sét đầu đó! Lát gặp!

Dương Thiên Lôi nói xong liền nhanh như chớp trở lại tiểu viện của mình.

...

Hoàng gia, bên ngoài Hoàng cung.

Lúc này, không khí tràn ngập vui mừng, nơi nơi giăng đèn kết hoa, so với tết âm lịch mỗi năm một lần thậm chí còn long trọng hơn nhiều. Đại nội thị vệ trải rộng khắp mọi góc ngách trong hoàng cung, bảo vệ toàn bộ hoàng cung kín mít không còn kẽ hở. Hai bên cửa lớn hoàng cung có khoảng chừng hơn trăm tên thị vệ chia làm hai hàng. Một gã thái giám già đứng ở giữa đại môn, phía sau có trên trăm cung nữ trẻ tuổi, xinh đẹp, hợp thành một đội ngũ không lồ nghênh tiếp khách nhân.

Từng chiếc xe ngựa xa hoa sau khi trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, dưới sự dẫn dắt của các cung nữ, mới đi bộ vào trong hoàng cung.

Những người có thể được mời tham dự yến hội hôm nay, ngoại trừ những thiếu nam thiếu nữ có được tư cách thí luyện, hoặc những nhân vật thiên tài có hi vọng nhân được tư cách thí luyện, cùng với gia trưởng bọn họ, còn có một vài nhân vật nổi tiếng tại thủ đô Đế Quốc Cát Ưng. Có thể được mời chính là một loại vinh quang, một dấu mốc tượng trưng cho thực lực chân chính.

Đây là thế giới dùng võ vi tôn, có thể tiếp xúc thân mật với cao thủ Tiên Thiên là mộng tưởng của mỗi một tu luyện giả. Tuy rằng có rất nhiều gia tộc

không có đệ tử nhận được tư cách tham gia thí luyện giả Trảm Không Kiếm Phái, nhưng cũng không ảnh hưởng đến nhiệt tình của bọn họ. Bây giờ không có, không có nghĩa là sau này cũng không có. Chỉ cần có thể nhận được một chút hảo cảm của người trong Trảm Không Kiếm Phái, khiến bọn họ có một chút ấn tượng, nói không chừng tương lai có thể mang lại thu hoạch thật lớn cho gia tộc. Cho nên, yến hội lần này không ai keo kiệt, hầu như mỗi người đều mang đến lễ vật thật quý trọng.

Mà những gia tộc có đệ tử đạt được tư cách tham gia khảo nghiệm càng là không tiếc bất cứ giá nào, hầu như đem tất cả bảo bối cùng những vật hiếm có trong gia tộc mình tới đây.

Dương gia và Mộc gia cũng không ngoại lệ.

Hai lão giả Dương Hồng Toàn và Mộc Thành Sâm tới qua trắng đêm không ngủ chính là vì chuyện chuẩn bị lễ vật. Bởi vì hai nhà cùng nắm tay nhau xuất hiện, cho nên lễ vật đương nhiên cũng hợp lại rồi. Mộc Thành Sâm chuẩn bị hai xe, Dương Hồng Toàn chuẩn bị ba xe. Tổng cộng chỉ riêng qua tặng đã lên tới năm xe.

- Dương Nguyên soái, Mộc Nguyên soái đến!

Khi thấy xe của Dương gia và Mộc gia, lão thái giám lập tức dùng giọng nói đặc biệt như tiếng gà trống mắc cổ của mình mà hô lên. Khuôn mặt nhẵn nhụi nhất thời lộ ra vẻ tươi cười nịnh nọt bước nhanh ra đón.

Đám người Dương Hồng Toàn đều xuống xe ngựa cùng lão thái giám hàn huyên một lúc. Lão thái giám nhìn mấy người Dương Thiên Lôi hỏi:

- Dương nguyên soái, Mộc nguyên soái, xin thứ cho chúng ta vô lý, mấy vị này là...?

- Lý công công khách khí rồi! Yến hội hôm nay không thể so với bình thường, cho nên nhất thiết phải cẩn thận như vậy mới được. Thiên Ngao, Thiên Lệ, các con mau đưa thiệp mời ra đi!

Dương Hồng Toàn mỉm cười nói, giọng nói vô cùng vang dội, vẻ đắc chí trong đó ai cũng có thể nhìn ra được. Bất quá, chuyện này đắc chí cũng đáng lắm! Dù sao dòng chính Dương gia cũng có ba người đạt được tư cách tham gia thí luyện. Phải biết rằng, toàn bộ Đế Quốc Cát Ưng số người có được tư cách tham gia thí luyện cũng chỉ khoảng hơn mười người mà thôi.

Lão thái giám kiểm tra thiệp mời xong, xác định không có gì sai lầm, dáng tươi cười trên mặt càng thêm nịnh nọt, vội vàng phân phó mấy cung nữ dẫn đường cho đoàn xe vào trong hoàng cung.

Dương Hồng Toàn và Mộc Thành Sâm đích thân phụ trách kiểm kê quà tặng, kết giao với những nhân viên chuyên thu nhận lễ vật, đồng thời lập ra danh mục quà tặng. Mà đám người Dương Thiên Lôi thì trực tiếp đi vào đại sảnh Hoàng cung nơi tổ chức yến hội.

Dương Thiên Lệ và Dương Thiên Ngao thực sự không có cảm giác gì. Dù sao hai người cũng là thành viên trong Nội đường hoàng gia, tuy rằng bình thường ngoại trừ tu luyện tại diễn võ trường trong hoàng cung, cũng không được đi đâu, nhưng đối với hoàng cung cũng coi như đã sớm quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Nhị tỷ bưu hãn

Nhưng đám người Dương Thiên Lôi, Phong Mã Ngưu, và Mộc Tử Vi lại như hài tử hiếu kỳ, tràn ngập tò mò. Nhất là Phong Mã Ngưu chân đất áo vải này, càng tấm tắc luôn miệng. Tuy nhiên, đối tượng khiến hắn tấm tắc không phải là quy mô kiến trúc hùng vĩ, to lớn của hoàng cung, cũng không phải là cung điện tinh xảo mỹ lệ, mà là các cung nữ xinh đẹp đi qua đi lại không ngớt trong hoàng cung.

May là ba người Dương Thiên Ngao, Dương Thiên Lệ, Mộc Tử Vi đi trước, không nhìn thấy bộ dáng giương nây múa vuốt của tên này, bằng không Dương Thiên Lôi thân là lão đại cũng cảm thấy thật mất mặt.

- Chắc chắn! Lão đại, mỹ nữ trong hoàng cung quả thật cũng quá nhiều đi. Trách không được mọi người đều thích làm Hoàng đế, có nhiều cung nữ như vậy. Tam cung lục viện thập nhị phi kia chẳng phải càng trâu bò hơn sao?

Phong Mã Ngưu nhẹ giọng nói bên tai Dương Thiên Lôi, nhìn chằm chằm vào cặp mông bự của một cung nữ, mắt cũng không thèm nháy một lần.

- Sặc! Trình độ thưởng thức của ngươi có thể cao hơn một chút không? Biết cái gì gọi là cảnh giới không? Mặt mũi của lão đại ta đều bị ngươi làm mất hết rồi...

- Khục khục... Lão đại, ta không phải là kim lòng không được sao? Ta thích nhất là mông lớn. Huynh xem, cái mông kia thật lớn... Thật khiến người ta khó chịu mà...

Về mặt Dương Thiên Lôi đen thui, trực tiếp đạp một cước lên cái mông Phong Mã Ngưu, làm ra bộ ta không quen biết ngươi, bước nhanh về phía

trước. Chỉ là, mới đi được vài bước, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên dừng lại. Một bóng dáng vô cùng quen thuộc xuất hiện trước mắt hắn, chỉ cách vài trăm thước.

Tuy rằng cự ly khá xa, cũng chỉ thấy được bóng lưng, nhưng Dương Thiên Lôi liếc mắt liền khẳng định, người đó chính là Từ Hàm muội muội thân ái của hắn.

Chỉ là, khiến Dương Thiên Lôi nghi hoặc cùng buồn bực và phiền muộn chính là, bên người Từ Hàm muội muội không ngờ còn có thêm một con ruồi đáng ghét. Tên thất phu này sao lại có thể ở bên cạnh Từ Hàm muội muội? Lẽ nào bọn họ cùng nhau tới tham gia yến hội sao?

Hầu như trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi nghĩ đến tình huống của hai người Mộc Tử Vi và Phong Mã Ngưu, một loại dự cảm không tốt nhất thời bùng lên trong lòng hắn. Trương gia, tuy rằng Dương Thiên Lôi không hiểu rõ lắm, nhưng tiếp xúc trong khoảng thời gian này, nhiều ít gì cũng hiểu được một điểm. Trương gia tuy rằng không phải một trong năm đại gia tộc, nhưng cũng coi như một thế gia vọng tộc. Lẽ nào Trương gia và Lôi gia bắt tay nhau cùng tham gia yến hội? Khả năng này vô cùng lớn. Nhưng vì lý do gì khiến hai nhà hợp tác với nhau đây? Với tính cuồng ngạo của đám người Lôi gia, e rằng sẽ không quá coi trọng Trương gia. Nguyên nhân lớn nhất, chính là Trương Từ Hàm.

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Lôi rốt cuộc không thể kiên nhẫn nữa. Thân hình có vẻ hơi đơn bạc của hắn, cơ hồ là trong nháy mắt như được gắn thêm động cơ, “Oanh” một tiếng, liền xông ra ngoài.

- Cứu đệ, đệ làm gì vậy?

Dương Thiên Lệ nhất thời cả kinh la lớn. Chỉ là Dương Thiên Lôi lại dường như không hề nghe thấy, nhanh như chớp vọt về phía trước.

Dương Thiên Lệ không rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không chút do dự, thân hình nhoáng lên liền đuổi theo Dương Thiên Lôi. Phong Mã Ngưu vừa thấy lão đại như vậy cũng bất chấp cái gì mông lớn, hai chân lập tức như Phong Hỏa Luân, mang theo một trận cuồng phong phóng đi. Mộc Tử Vi và Dương Thiên Ngạo cũng do dự một chút rồi đuổi theo, để lại đám cung nữ với vẻ mặt ngơ ngác mờ mịt, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Xa xa, Dương Thiên Lôi thấy Lôi Hoành mang theo vẻ mặt nịnh nọt nghiêng đầu nói gì đó với Trương Từ Hàm đứng bên cạnh, mặt mày hớn hờ, hiển nhiên trong lòng phi thường hưng phấn và vui vẻ.

Đúng vậy! Khi Lôi Hoành biết được đại ca Lôi Chấn đã dựa theo ý tứ của hắn mà tiếp xúc với Trương gia, cũng được gia chủ Trương gia Trương Vân Sơn cho một câu trả lời thuyết phục, hắn thực sự là rất cao hứng. Trong khoảng thời gian ngắn ngay cả uy hiếp lớn nhất là Dương Thiên Lôi cũng bị hắn ném ra khỏi đầu. Theo hắn xem ra, nếu Trương Vân Sơn đã đáp ứng cuộc hôn nhân này, hơn nữa hai gia tộc còn bắt tay nhau cùng tham gia yến hội lần này, chuyện hắn và Trương Từ Hàm ở cùng một chỗ cũng coi như là vấn đề đã đóng thuyền, nắm chắc trong tay rồi. Điều này sao có thể khiến hắn không cao hứng cho được? Mặc dù Trương Từ Hàm đối với hắn vẫn xa cách, lạnh nhạt, nhưng hắn cũng không cần phải lo lắng.

Dương Thiên Lôi rất muốn một cước đạp bay tên khốn kiếp kia đi. Nhưng dù sao đây cũng là trong Hoàng cung, hơn nữa, Dương Thiên Lôi cũng rõ ràng mình có lẽ không phải đối thủ của Lôi Hoành. Huống chi, đôi khi cũng không nhất định phải dùng vũ lực mới có thể giải quyết vấn đề.

- Từ Hàm!

Tâm tình Trương Từ Hàm vốn đang bồn chồn loạn chột nghe được thanh âm của Dương Thiên Lôi từ phía sau truyền tới, nhất thời kinh hãi quay đầu qua, liếc mắt liền thấy Dương Thiên Lôi đang chạy như bay về phía mình. Khuôn mặt vốn vô cảm của Trương Từ Hàm khi đối diện với Lôi Hoành lập tức trở nên rạng rỡ tươi cười, như ánh nắng trong suốt vừa bùng lên sau cơn mưa, tràn ngập phong tình quyến rũ. Đừng nói Dương Thiên Lôi, kể cả Dương Thiên Lệ đang theo phía sau nhìn thấy cũng phải ngẩn ngơ.

Nhất tiểu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc.

Lôi Hoành vốn một mực biểu hiện tính kiên nhẫn, rốt cục lúc này cũng không nhịn được nữa. Trương Từ Hàm trước mặt mình vẫn lạnh nhạt nghiêm nghị, đối với mình càng ngày càng hồ hững, nhưng tên Tiểu Bạch si Dương Thiên Lôi kia vừa xuất hiện, nàng không ngờ lại cười xán lạn như vậy. Đây là ý gì? Điều này khiến mặt Lôi Hoành nhất thời trầm xuống, trong mắt lóe ra quang mang ngoan độc nhìn thẳng vào Dương Thiên Lôi đang bước nhanh đến. Bỗng nhiên hắn ngang ngược muốn đưa tay ôm ngang vai Trương Từ Hàm. Hắn muốn tuyên bố chủ quyền của mình.

Thương hương tiếc ngọc? Hắn tự cảm thấy mình đã rất kiên trì rồi. Nếu như không phải thực sự thích Trương Từ Hàm đến phát cuồng, hắn đã sớm không nhịn được. Không ngờ mình dễ dàng tha thứ như vậy, ngược lại lại nhận được kết quả này. Điều này đối với bất luận nam nhân nào mà nói, đều là vô cùng nhục nhã.

- Người định làm gì?

Khi tay Lôi Hoành vừa đặt lên vai Trương Từ Hàm, nàng bỗng nhiên giật mình, lập tức thò tay không chút khách khí mà đẩy mạnh ra, giận dữ nói.

- Làm gì? Trương Từ Hàm! Ta nhẫn nại cũng có giới hạn thôi. Đừng quên quan hệ hiện tại giữa hai chúng ta!

Lôi Hoành kiêu ngạo đáp.

- Quan hệ hiện tại?

Trong lòng Dương Thiên Lôi hơi nghi hoặc, nhìn khuôn mặt tái nhợt, phần nộ mà ủy khuất của Trương Từ Hàm, trong lòng hắn không khỏi đau xót. Hắn không hề có ý định dừng lại, trực tiếp đi tới bên cạnh Trương Từ Hàm, nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang run nhè nhẹ của nàng, ngạo nghễ chắn trước mặt

Trương Tử Hàm, ánh mắt băng lãnh như hai thanh lợi kiếm hung hăng hướng về phía Lôi Hoành.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

Một cảm giác khủng bố dị thường chợt lóe lên trong đầu Lôi Hoành. Hắn kim lòng không được khiếp đảm lui về phía sau một bước. Không riêng gì Lôi Hoành, tất cả mọi người xung quanh đều cảm thụ được khí tức băng lãnh đến cực điểm đó. Bọn họ đều không khỏi khiếp sợ nhìn về phía Dương Thiên Lôi.

- Aaaaa!

Lôi Hoành găm lên giận dữ, thân hình nhoáng lên, nhanh như thiểm điện tấn công về phía Dương Thiên Lôi.

Dám cướp đi Trương Tử Hàm ngay trong tay Lôi Hoành khiến hắn hoàn toàn mất hết mặt mũi, tôn nghiêm của nam nhân đã bị khiêu khích nghiêm trọng. Nhưng Lôi Hoành đường đường một Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong lại bị một Tinh Giả cấp ba như Dương Thiên Lôi bỗng nhiên phóng ra khí tức dọa lùi càng khiến hắn xấu hổ và giận dữ không chịu nổi. Khuôn mặt có thể coi là anh tuấn của hắn lập tức trở nên dữ tợn và khủng bố. Hắn rốt cục đã không nhịn nổi lửa giận trong lòng.

Chỉ là, hắn vừa mới phóng xuất ra khí tức cuộn cuộn liền cảm giác trước mắt tối sầm. Ngay sau đó, trên mặt truyền đến một trận đau nhức, toàn thân bật ngửa ra sau ngã xuống đất.

Một bóng dáng giống như quỷ mỹ xuất hiện trước người Dương Thiên Lôi. Đôi chân thon dài hiên ngang đứng đó, mái tóc dài không gió mà bay, ánh mắt băng khốc mà tràn đầy bướng bỉnh, ăn mặc khêu gợi, khí tức băng lãnh... Tất cả tạo thành một hình ảnh tuyệt mỹ mà lại vô cùng dữ dội.

Cũng không hề tỏ ra chút yếu kém, Dương Thiên Lôi đang nhắm phía Lôi Hoành phóng tới, bỗng nhiên thấy trước mắt xuất hiện một mỹ nữ dừng hẳn, nhất thời trợn tròn mắt. May mắn là hắn đã kịp thời thắng gấp lại!

Chỉ là, sau khi thân hình Dương Thiên Lệ hơi dừng lại, mọi người còn chưa kịp phản ứng, nàng bỗng nhiên lại tiếp tục xông về phía Lôi Hoành.

“Bịch! Bịch! Ba! Ba!...”

Tiếng quyền cước giao phong liên tiếp truyền đến tai mọi người, khiến tất cả người xem đều choáng váng. Tận đến mấy giây sau, khi nhận ra Lôi Hoành mọi người mới hiểu được chuyện gì xảy ra, nhất thời đều xuất thủ!

Nhưng mà Dương Thiên Lệ bỗng nhiên huyền hoặc ra vô số quyền ảnh, nghênh đón công kích của từng người, một chiêu liền bức lui toàn bộ.

- Cẩn thận! Tuyệt học Dương gia “Thiên thủ Quan Âm”!

Một người lớn tiếng quát lên.

Đúng lúc này, Dương Thiên Lệ kêu khẽ một tiếng, đá một cước vào mông Lôi Hoành, khiến hắn nhất thời hét thảm một tiếng, như đạn pháo bay đi xa mấy trượng mới ầm ầm rơi xuống đất.

- Dám khi dễ đệ đệ ta, lão nương liền đánh ngươi thành đầu heo!

Dương Thiên Lệ phui phui tay, ánh mắt hung mãnh quét qua đám người Lôi gia, khinh thường nói.

Nói thì dài dòng, kỳ thật từ khi phát sinh xung đột đến bây giờ bất quá chỉ là mấy giây mà thôi. Tuy nhiên, dù sao đây cũng là Hoàng cung, kỳ thật ngay từ đầu hộ vệ tuần tra đã phát hiện ra, nhưng đám người đó nếu đã có thể ở trong cung làm hộ vệ, mắt người nào lại không tinh? Những người hôm nay có tư cách tiến nhập vào đây đều không phải người một một hộ vệ nhỏ nhoi như bọn họ có thể giải quyết. Cho nên, bọn họ tuy rằng nhìn thấy, cũng chỉ là nhắm mắt mở mắt cho qua, miễn cho phải đắc tội với bất kỳ bên nào chính mình cũng đều không gánh nổi.

- Đờ Lôi Hoành lên, chúng đi!

Một người tuổi tác có vẻ lớn nhất trong đám người Lôi Hoành, sau khi nhìn thoáng qua Dương Thiên Lệ và Dương Thiên Lôi trầm giọng nói. Người này biết Dương Thiên Lệ, bởi vì hắn cũng là thành viên Nội đường Hoàng gia, cho nên hắn biết rõ Dương Thiên Lệ, biệt hiệu “Hòa Bạo Mã Nữ” kinh khủng thế nào. Thành tích của Dương Thiên Lệ trong kỳ khảo nghiệm của Nội đường Hoàng gia năm ngoái là vị trí thứ nhì, Tinh Giả song thuộc tính cấp bảy đại thành, gần bằng tuyệt thế thiên tài tiểu công chúa Sở Hương Hương.

Đương nhiên, Sở Hương Hương cũng không phải thắng nàng trên phương diện cảnh giới. Sở Hương Hương năm ngoái bất quá là Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, hiện tại mới chỉ vừa mới tấn cấp Tinh Giả cấp bảy. Nhưng nàng có thiên phú kinh diễm, lại bằng vào võ kỹ cường đại có được từ Nội đường

Hoàng gia mới được xếp hạng thứ nhất.

Hơn nữa, phía sau Dương Thiên Lệ còn có Dương Thiên Ngạo. Hắn cũng rất rõ ràng, tuy rằng Dương Thiên Ngạo tính cách ôn hòa, cũng không thích cùng người khác tranh cường đấu trí, nhưng thực lực của hắn cũng không chênh lệch bao nhiêu so với Dương Thiên Lệ. Thành tích khảo nghiệm của hắn năm ngoái xếp hàng thứ năm, hơn nữa tốc độ tiến bộ kinh người. Hiện tại thực lực chân chính của hắn e rằng cao hơn cả Dương Thiên Lệ. Hai người đó ở cùng một chỗ, cho dù mấy người bọn họ liên thủ cũng chỉ có thể bị chà đạp mà thôi.

Nhìn một đám tiểu nhân xám xịt mà đi xa, trong lòng Dương Thiên Lôi cũng thật chấn động a. Tuy vẫn biết rằng nhị tỷ rất hung mãnh, nhưng không nghĩ tới lại hung mãnh tới trình độ này!

Trương Tử Hàm cũng ngây ngốc nhìn Dương Thiên Lệ gọi cảm, nóng bỏng, mạnh mẽ, mà xinh đẹp trước mặt.

- Thế nào? Tỷ tỷ lợi hại không?

Dương Thiên Lệ cười duyên đi tới trước mặt Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm, nhéo nhéo khuôn mặt còn đang đờ ra của Dương Thiên Lôi, đắc ý nói.

- Khụ khụ... Nhị tỷ, đây là chuyện giữa đệ và tên ngu ngốc kia. Tỷ xen vào làm gì?

Kính ngạc qua đi, Dương Thiên Lôi có chút phiền muộn nói.

Người này là một người vô cùng coi trọng mặt mũi, vô cùng đề cao chủ nghĩa nam nhân. Trong lòng hắn, nam nhân bảo vệ nữ nhân của mình là thiên kinh địa nghĩa, vì nữ nhân của mình mà chiến cũng là chuyện đương nhiên phải làm.

Tuy rằng hắn không dám tin tưởng mình có thể thắng được Lôi Hoành, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sợ Lôi Hoành, nhất là vừa rồi dưới con phần nộ, hắn cảm giác tiểu vũ trụ của mình đã bạo phát, chỉ có điều bị Dương Thiên Lệ khiến cho đình chỉ mà thôi.

- Tỷ không xen vào lẽ nào nhìn đệ chịu đòn a? Tinh Giả cấp ba cũng dám khiêu chiến Tinh Giả cấp sáu? Đệ đúng là nam nhân đích thực! Cũng biết bảo hộ tiểu muội muội xinh đẹp rồi, còn không giới thiệu với tỷ tỷ sao?

Ánh mắt Dương Thiên Lệ có chút ý tứ hàm xúc nhìn Trương Tử Hàm nói.

- Đệ đương nhiên là nam nhân đích thực. Nàng tên là Trương Tử Hàm. Tử Hàm, đây là nhị tỷ của ta, Dương Thiên Lệ!

Dương Thiên Lôi rất tự nhiên kéo tay Trương Tử Hàm, cực kỳ vô sỉ nói:

- Mau gọi nhị tỷ đi!

Tuy rằng Lôi Hoành đã bị đuổi đi, nhưng Trương Tử Hàm lại vui vẻ không nổi. Dù sao việc nàng vừa làm cũng đã phản lại ước nguyện ban đầu của gia gia, rất có thể tạo thành tổn thất rất lớn cho Trương gia. Cho nên, tâm trạng của nàng lúc này rất sa sút, có chút không yên lòng.

Chỉ là khi Dương Thiên Lôi kéo tay nàng vô cùng thân thiết, trực tiếp gọi mình là “Tử Hàm” không nói, còn nói cái gì “Gọi nhị tỷ”, khiến Trương Tử Hàm giật mình tỉnh táo lại một chút, biết người này lại bắt đầu vô sỉ, ăn đậu hũ của mình, nàng liền đỏ bừng mặt, nhất thời theo thói quen vươn bàn tay nhỏ bé néo lỗ tai Dương Thiên Lôi:

- Người gọi ta là gì? Ai gì gì với người?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ta sẽ không đáp ứng

- Aaaa...! Thân ái...Không! Trương lão sư, mau buông tay! Ta không nói nữa là được!

Dương Thiên Lôi nhất thời khoa trương kêu to lên nói.

- Phi! Đại sắc lang, không có cốt khí!

Mộc Tử Vi hung dữ trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi. Nhất là thấy bộ dáng vô cùng thân thiết của Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm, lại còn gọi “Thân ái!”, như là chính mình không tồn tại vậy. Nói thế nào mình cũng danh chính ngôn thuận là nàng dâu nhỏ của hắn.

“Phi! Phi! Phi! Ta mới không cần làm tiểu tức phụ của hắn. Hắn yêu ai, thân thiết với ai, đâu có liên quan gì tới ta?”

Mộc Tử Vi tự an ủi mình như vậy, chỉ là lừa gạt trong lòng không hiểu vì sao lại không thể đẹp xuống được.

- Cái này cũng không sai biệt lắm!

Trương Tử Hàm đắc ý nói. Chỉ là khi nói xong, bỗng nhiên ý thức được chuyện gì, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng, nhìn thoáng qua ánh mắt đang trừng trừng nhìn mình của Dương Thiên Lệ, vội vàng thấp giọng nói:

- Thiên Lệ tỷ, muội... Muội là lão sư của Tiểu Lôi...

- Ủ! Biết rồi! Tỷ tỷ biết rất rõ, nhưng sau này cứ gọi tỷ là nhị tỷ là được rồi!

Dương Thiên Lệ rất nghiêm túc nói.

Khi đám người Dương Thiên Lôi đi tới đại sảnh tham gia yến hội, người còn chưa nhiều lắm, chia thành từng tốp nhỏ ngồi lra thưa ở các góc trong phòng khách.

Những đệ tử trẻ tuổi này hầu hết đều là người có tư cách tham gia thí luyện, mà những đại nhân vật uy danh hiển hách như Dương Hồng Toàn, Mộc Thành Sâm, đều là đi đưa lễ.

- Tiểu ma nữ!

Vừa mới bước vào cửa, Dương Thiên Lệ đứng mũi chịu sào liền nghe thấy có người đang vui vẻ gọi ra biệt hiệu của mình. Không cần nhìn Dương Thiên Lệ cũng biết là ai. Đám ở trước mặt mà gọi ra biệt hiệu của nàng, cũng chỉ có hảo tử muội "tiểu yêu nữ" cùng nàng xưng danh "Yêu ma nhị nữ" mà thôi.

Một bóng dáng màu tím trong nháy mắt liền đi tới trước mặt mọi người.

- Tiểu yêu nữ, tới rất sớm a. Nhớ tỷ tỷ không?

Dương Thiên Lệ mỉm cười khiêu khích, giống như đại gia khể nâng cầm tiểu yêu nữ.

- Nhớ a! Tối hôm qua ngủ ngon lắm hả? Hắc hắc!... Ah! Chào Thiên Lôi đệ, Tử Hàm muội muội!

Tiểu yêu nữ không chút ngưng ngừng, nhìn Dương Thiên Lệ, sau khi nói xong mỉm cười với Dương Thiên Lôi và Trương Tử Hàm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kêu gọi của Dương Thiên Lệ nhất thời đỏ bừng. Nàng đương nhiên biết tiểu yêu nữ đang nói tới các gì. Đó rõ ràng là bí mật ngoại trừ cha mẹ cũng chỉ có nàng, tiểu yêu nữ ở cùng ký túc xá với nàng và Dương Thiên Lôi biết.

- Hương Hương tỷ!

Trương Tử Hàm nhẹ giọng đáp.

Dương Thiên Lôi biểu tình như gặp quỷ nhìn bộ dáng kẻ vài sát cánh của Dương Thiên Lệ cùng Sở Hương Hương. Hai người này không phải là hoa bách hợp trong truyền thuyết chứ? Mà câu nói kia của Sở Hương Hương cũng đã cho thấy, nàng biết bí mật này của Dương Thiên Lệ.

- Các người quen nhau?

Dương Thiên Lệ hơi kỳ quái hỏi.

- Đương nhiên quen nhau! Chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi đi. May mà các người tới, bằng không đám ruồi nhặng kia thật sự là làm ta tức chết!

Sở Hương Hương nhìn đám thiếu niên vừa vây quanh mình có chút chán ghét nói.

- Có gì không đuối được? Nói với muội bao nhiêu lần rồi, nếu có con ruồi nào theo ta liền ra sức đánh, đánh đến khi hần không dám quần quít bên muội nữa mới thôi, không nhất thiết phải giả bộ cái gì văn nhã. Muội xem tỷ tỷ a... Ai dám lăng nhăng với tỷ? Tử Hàm muội muội cũng nên học đi. Nếu muội mạnh mẽ như tỷ, tiểu tử Lôi gia kia cũng không dám quần quít lấy muội như vậy. Ủ, còn có Tiểu Vi, muội lớn lên cũng nên làm như vậy đi.

Dương Thiên Lệ bộ dáng như đại tỷ tỷ giáo huấn đám nữ nhân xinh đẹp bên cạnh.

Dương Thiên Lôi im lặng không nói, Dương Thiên Ngao vẫn như trước vẫn đậm phong khinh, tựa hồ biết mà không thể trách. Bất quá hai tên gia hỏa này vẫn như tâm linh tương thông mà len lén liếc nhau một cái. Đối với Dương Thiên Ngao, Dương Thiên Lôi cũng không có ác cảm gì. Hần không nói nhiều, lúc nào cũng thể hiện một dáng vẻ vô cùng trầm ổn, lòng dạ thâm sâu. Bản tính như vậy cũng tốt, Dương Thiên Lôi cũng không quá để ý. Tuy nhiên, vừa rồi khi Dương Thiên Lệ nổi điên chà đạp Lôi Hoành, Dương Thiên Ngao tuy rằng không xuất thủ, nhưng trên người hần vẫn bảo trì tinh thần lực dao động. Dương Thiên Lôi tin rằng, chỉ cần Dương Thiên Lệ có bất kỳ nguy hiểm gì, hần sẽ không chút do dự mà xuất thủ. Chỉ bằng điểm ấy, đã đủ để Dương Thiên Lôi thừa nhận vị đường huynh này rồi.

- Tiểu tử Lôi gia? Tỷ nói là Lôi Hoành sao?

Đôi mắt dường như có thể nhìn thấu nhân tâm của Sở Hương Hương nhìn thoáng qua Trương Tử Hàm, lại quay đầu hỏi Dương Thiên Lệ.

- Lôi Hoành? Là hần sao? Đã bị tỷ đánh cho thành đầu heo rồi! Ha ha ha!

Dương Thiên Lệ đắc ý nói.

Không giống với tính cách tùy tiện của Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương vô cùng thân thiết cầm tay Trương Tử Hàm nói:

- Đừng lo lắng! Lôi gia tuy rằng mạnh mẽ, nhưng cũng không dám làm gì Trương gia của muội đâu.

Nghe Sở Hương Hương nói thẳng suy nghĩ trong lòng mình, Trương Tử Hàm ngạc nhiên ngẩng đầu:

- Thực như vậy sao?

- Đương nhiên thật!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên vô cùng chắc chắn nói. Kỳ thực Dương Thiên Lôi đã sớm nhìn ra lo lắng của Trương Tử Hàm, chỉ là ngại cho lòng tự trọng của nàng, hần không muốn nói ra trước mặt mọi người mà thôi. Hần cần trực tiếp dùng hành động để chứng minh. Không ngờ Sở Hương Hương vừa mới tới đã nói toạc ra mọi tâm sự của Trương Tử Hàm như vậy.

- Thắc chưa? Tiểu tử thân... Dương Thiên Lôi có thể không quan tâm muội sao? Đương nhiên, tỷ tỷ cũng sẽ như vậy.

Sở Hương Hương mỉm cười, trêu chọc nói. Chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến trước đây mình bị Dương Thiên Lôi tập kích bộ ngực, sau lại bị hần hôn môi, nhất thời đem “thân ái” đổi thành Dương Thiên Lôi, nghiêm túc nói.

- Mọi người đang nói cái gì thế?

Dương Thiên Lệ nghe không hiểu gì cả.

- Ma nữ, tỷ chỉ thích hợp với đầu đá dừng mảnh mà thôi. Loại tư duy cần chỉ số IQ cao thế này tỷ không cần xen vào.

Sở Hương Hương không khách khí nói.

- Yêu nữ đáng chết! Chờ buổi tối trở lại ký túc xá xem tỷ thu thập muội thể nào.

Dương Thiên Lệ tàn bạo nói, cũng thực sự không hỏi thêm gì về chuyện kia nữa.

- Nhưng... Gia gia muội... Đã đáp ứng Lôi gia rồi...

- Đáp ứng cái gì?

Dương Thiên Lôi và Sở Hương Hương đồng thời hỏi.

- Chuyện... Đính hôn giữa muội và... Lôi Hoành.

Thanh âm Trương Tử Hàm như tiếng muỗi kêu, thấp giọng nói, khuôn mặt tuyệt mỹ trở nên đỏ bừng.

- Nàng có đáp ứng không?

Dương Thiên Lôi sớm biết khi Trương gia và Lôi gia bắt tay cùng đến, tất nhiên sớm đã đạt thành hứa hẹn nào đó. Mặc dù sớm đã nghĩ tới chuyện này, nhưng khi nghe chính miệng Trương Tử Hàm nói ra, vẫn khiến hần vô cùng giận dữ. Một cỗ khí thế cuồng ngạo nhất thời từ trên người hần phát ra:

- Chỉ cần nàng không muốn, ngay cả Thiên Vương lão tử đã đáp ứng rồi, cũng đừng mơ!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105

- Ta đương nhiên không muốn, chỉ là gia gia...

- Gia gia nàng muốn hi sinh nàng, thành toàn cho Trương gia?

Dương Thiên Lôi lạnh giọng hỏi, trong lòng đối với gia gia Trương Tử Hàm đã không có bất luận hảo cảm gì.

- Không phải... Gia gia nói, chỉ cần ta có thể trở thành đệ tử Trầm Không Kiếm Phái, Lôi gia sẽ không dám quá phận. Khi đó, sẽ theo ý của ta...

- Ý nàng là nếu như nàng không thể trở thành đệ tử Trầm Không Kiếm Phái, nàng sẽ phải đáp ứng?

Dương Thiên Lôi hỏi tiếp.

- Ta...

Trương Tử Hàm có chút ngạc nhiên nhìn Dương Thiên Lôi giống như là thay đổi thành một người khác. Loại tình huống này nàng không phải không nghĩ tới, chỉ là chính nàng cũng không biết nếu tình huống này xảy ra, mình sẽ đối mặt như thế nào. Tuy nhiên, lúc này nhìn đôi mắt đen láy, thâm thúy, tản ra quang mang khó hiểu của Dương Thiên Lôi, nàng đã biết lựa chọn của mình là gì. Nàng nhìn thẳng Dương Thiên Lôi, vô cùng kiên quyết nói:

- Ta sẽ không đáp ứng!

Nỗi thương tâm vừa trào lên cổ họng Dương Thiên Lôi khi nghe nàng nói như vậy, rốt cục đã lắng dịu xuống. Tuy rằng cho dù Trương Tử Hàm trả lời thế nào, hắn cũng nhất định không thể rời xa nàng, nhưng hắn lại không hi vọng nữ nhân của mình là một người đối mặt với cường quyền liên yếu đuối, nhận mệnh. Đương nhiên, điều này cũng được xây dựng trên cơ sở hiểu biết của Trương Tử Hàm về thân phận hắn. Nếu như hắn không phải người Dương gia mà chỉ là một người bình thường, cho dù Trương Tử Hàm trả lời ngược lại, hắn cũng không chú ý chút nào, dù sao nàng căn bản không thể phản kháng. Vì tôn vinh của gia tộc, nàng lựa chọn như vậy không có gì đáng trách. Nhưng hiện tại lại khác, Trương Tử Hàm biết rõ hắn là ai, càng biết rõ thực lực của Dương gia, nếu như còn đưa ra lựa chọn như vậy, chỉ ít chứng minh hai điểm. Một là, Trương Tử Hàm căn bản không coi hắn là người có thể dựa vào, hai là, Trương Tử Hàm là một loại nữ nhân rất dễ thỏa hiệp.

Hai điểm này, bất luận là điểm nào cũng không phải là điều Dương Thiên Lôi muốn thấy.

Sau khi hai người nhìn nhau tới mấy giây, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên lộ ra nụ cười xán lạn, rất vui mừng, cũng rất vô si nói:

- Vậy mới tốt nha! Nàng còn có ta, còn có Dương gia, còn có... Sở gia, có phải không Hương Hương tỷ?

- Đó là đương nhiên!

Mặc dù có chút hiềm nghi bị Dương Thiên Lôi lợi dụng, nhưng Sở Hương Hương cũng không chút phật lòng, rất quyết đoán nói:

- Đợi chúng ta gặp gia gia muội, phụ hoàng chuyện gì cũng đều nghe ta hết.

- Tỷ thực mạnh mẽ. Tuy nhiên, gia gia chúng ta hắn là cũng sẽ nghe lời chúng ta, phải không? Nhị tỷ? Thiên Ngao ca?

Dương Thiên Ngao mỉm cười gật đầu, Dương Thiên Lệ cũng biểu hiện ý đương nhiên.

Nếu đã quyết định nên làm thế nào, mọi người cũng không chịu ngồi yên, trực tiếp nhanh như chớp chuồn ra khỏi phòng khách, nửa canh giờ sau lại làm như không có chuyện gì chạy trở về.

...

Lại qua nửa canh giờ nữa, phòng khách yến hội đã tập nập người, những lão gia tặng lễ cũng đều chạy qua đây.

Đám gia hỏa Lôi Hoành kia cũng theo sau hai lão già cũng đoàn người đi tới. Người này vừa đến, ánh mắt liền quét khắp nơi, rất nhanh nhìn thấy đám người Dương Thiên Lôi, trong mắt toát lên một tia âm độc, quay sang một lão già bên cạnh nói:

- Trương gia chủ, Tử Hàm ở bên kia. Người có thể kêu nàng qua đây không?

- Việc này...

Lão già này chính là gia gia của Trương Tử Hàm, Trương Văn Sơn. Vừa biết chuyện Trương Tử Hàm bỏ qua Lôi Hoành, lão còn có điểm lo lắng, nhưng khi biết người Dương gia, lại khiến lão bình tĩnh hơn nhiều. Hơn nữa, là gia chủ Trương gia, lão đã từng gặp qua không biết bao nhiêu người, lần đầu tiên thấy Lôi Hoành liền biết vì sao nàng không thích hắn. Không cần phải nói, chỉ bằng thái độ nói chuyện của hắn với mình cũng khiến Trương Văn Sơn rất không vừa lòng. Tốt xấu gì Trương Văn Sơn cũng là người đứng đầu một nhà, còn là gia gia của Trương Tử Hàm, nhưng Lôi Hoành không ngờ lại hoàn toàn là một bộ dáng vênh mặt hách hàm sai khiến.

- Sao thế? Người đối ý rồi sao?

- Đối ý? Đối ý cái gì?

Đúng lúc này, Dương Thiên Lôi vốn đã sớm có dự định, dẫn theo đám người Trương Tử Hàm đi tới, nhìn Lôi Hoành khinh thường nói một câu. Sau đó nở một nụ cười nịnh nọt, so với Trương Tử Hàm còn thân thiết hơn, đi tới cạnh Trương Văn Sơn, cúi thấp người trước vẻ mặt ngờ ngạc không hiểu ra sao của Trương Văn Sơn, nói:

- Gia gia, ta là Dương Thiên Lôi, là bằng hữu tốt nhất của Trương Tử Hàm. Lão nhân gia người sau này chính là thân gia gia của ta.

“Phụt!”

Những lời Dương Thiên Lôi nói trực tiếp khiến đám người Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương, và Phong Mã Ngưu bật cười, ngay cả Dương Thiên Ngao cũng nhịn không được cười thành tiếng. Những lời này của hắn cũng quá khôi hài, quá vô sỉ đi. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm đỏ bừng, hận không thể tìm được lỗ mũi nào mà chui xuống.

- Ngươi là người Dương gia?

Lôi Văn Vũ vốn vẫn đang mặt lạnh không nói gì, đột nhiên hỏi Dương Thiên Lôi.

Đám người Dương Thiên Lệ và Sở Hương Hương lập tức ngưng tiếng cười nói. Bọn họ cảm nhận được một loại uy thế cường đại khiến bọn họ không thể kháng cự.

- Lão là ai?

Dương Thiên Lôi nghiêng đầu, liếc mắt quan sát khuôn mặt vô cảm của lão giả, giống như là quan sát quái vật, khinh thường hỏi, tựa hồ không hề cảm nhận thấy uy thế mà lão giả vừa phóng xuất ra.

Đám người Dương Thiên Lệ, Sở Hương Hương nhất thời có chút kinh ngạc nhìn Dương Thiên Lôi. Bọn họ rất rõ ràng, Dương Thiên Lôi biết người trước mặt là ai. Hơn thế nữa, điều khiến bọn họ khiếp sợ không chỉ bởi khí thế cường đại của người kia, mà còn là thân phận của lão. Đừng nói Dương Thiên Lôi, ngay cả Dương Hồng Toàn cũng phải nhường nhịn ba phần. Lôi Văn Vũ này tuy là quan văn, nhưng văn võ kiêm toàn, hơn nữa tu vi bản thân cũng không phải chuyện đùa, chỉ là hắn thâm tàng bất lộ, không dễ dàng biểu hiện ra mà thôi.

- Lôi Văn Vũ!

Lão giả lạnh giọng nói, từ trên mặt hắn không nhìn ra bất cứ biểu tình gì.

- Không biết! Hắn là người Lôi gia phải không? Thật giống nhau a, đều là bộ dạng này!

Dương Thiên Lôi nói xong liền trực tiếp nghênh đầu lên, làm một động tác lỗ mũi hướng lên trời, sau đó khôi phục về bình thường, mỉm cười nói:

- Lão nhân gia, xin nhắc ngài một câu, khi bước đi nên cẩn thận một chút. Đi như vậy rất dễ bị vấp ngã đó.

- Làm càn!

Lôi Văn Vũ tuy rằng tâm cơ thâm trầm, vui buồn không lộ ra mặt, nhưng một tiểu nhi ba thước lại dám hỗn láo với mình như thế, khiến hắn nhất thời lửa giận công tâm.

- Làm càn? Tể tướng đại nhân, ngài nói ai làm càn vậy?

Đúng lúc này, một thanh âm sang sảng bỗng nhiên từ phía sau truyền tới. Dương Hồng Toàn, Mộc Thành Sâm, một trái một phải cùng Sở Kinh Hồn đi tới. Người còn chưa đến, Dương Hồng Toàn đã lớn tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Tư cách khảo nghiệm (thượng)

- Ai nha! Đây không phải là Trương lão đệ sao? Vừa này ta và Mộc lão còn tìm ngài đó!

Dương Hồng Toàn thân thiết nhìn về mặt nghi hoặc của Trương Văn Sơn nói.

- Đây... Không biết hai vị huynh đài tìm ta có việc gì?

Trương Văn Sơn biết trong đó tất nhiên có ẩn tình, nhưng vẫn nhịn không được hỏi.

- Đại sự, đương nhiên là chuyện đại sự. Về chuyện hợp tác của ba gia tộc chúng ta đó! Chúng ta cần phải thảo luận một chút.

Dương Hồng Toàn mỉm cười nói.

- Văn Vũ, vì sao tức giận như vậy? Xảy ra chuyện gì sao?

Sở Kinh Hồn nhẹ giọng nói. Lão tuy rằng là Hoàng đế Đế Quốc Cát Ương, nhưng trong những trường hợp thế này đều dùng thân phận Sở gia nói chuyện. Cho nên, vô luận là lão hay tiểu công chúa Sở Hương Hương đều theo nghi lễ giang hồ.

- Không có gì!

Sắc mặt Lôi Văn Vũ vô cùng khó coi nói.

- Không có gì là tốt rồi! Con cháu tất có phúc của con cháu, chuyện của tiểu hài tử, bề trên như chúng ta cũng không cần phải xen vào. Đi thôi! Chúng ta đi trước uống vài chén!

Sở Kinh Hồn thân nhiên nói. Những gì hắn có thể làm cũng chỉ có vậy. Dù gì hắn cũng là quốc chủ một đế quốc, cân đối thế lực khắp nơi là trách nhiệm của hắn. Nếu như hai gia tộc thực sự đấu tranh, tổn thất lớn nhất cuối cùng lại thuộc về Đế Quốc Cát Ương.

- Đi, Trương lão đệ! Chúng ta cũng đi uống vài chén!

Dương Hồng Toàn và Dương Thiên Lôi chớp mắt vài cái, sùng ái nhìn thoáng qua Trương Tử Hàm và Mộc Tử Vi đang quệt miệng nổi giận đùng đùng, trực tiếp lôi kép Trương Văn Sơn rời đi.

Cho đến lúc này, Trương Tử Hàm mới thực sự yên lòng. Nàng biết, từ nay về sau, nàng cũng không cần lo lắng Lôi gia sẽ làm gì với gia tộc của mình nữa.

Sau khi mấy lão gia đi khỏi, Lôi Hoàn không nói một câu, sắc mặt âm trầm dẫn theo mấy tên gia hỏa lần nữa xám xịt bỏ đi.

Lúc này, Dương Thiên Lệ và Sở Hương Hương rốt cục không cần phải nhịn nữa cười ra tiếng.

- Cười... Cười chết ta mất! Đường đường Tể tướng lại bị đệ chọc giận đến râu mép cũng dựng hết cả lên. Ha ha... Bộ dáng vừa rồi của đệ, thật đúng là giống người Lôi gia đó! Tuy nhiên, đệ thật sự không sợ Lôi Văn Vũ sao?

- Sợ hắn cái gì?

Dương Thiên Lôi khinh thường nói.

- Phải đó! Chỉ là một đám thất phu mà thôi. Chỉ cần lão đại nói một câu, ta giết cả nhà hắn!

Phong Mã Ngưu rất trâu bò nói. Hiện tại, người này đúng là vô cùng kính ngưỡng Dương Thiên Lôi, so với nước sông Hoàng Hà còn dào dạt hơn nhiều. Nhất là biểu hiện trâu bò của lão đại khi sắp xếp mọi việc, đùa giỡn tất cả mọi người trong lòng bàn tay, càng là kính phục đến tột đỉnh. Ai có lão đại cuồng ngạo như vậy? Ai có lão đại vô si như vậy? Ai có lão đại tán gái lợi hại như vậy? Ai có lão đại thiên phú kinh người như vậy? Không có phải không? Đi theo một lão đại như vậy, kẻ làm tiểu đệ không thuộc loại trâu bò sao được? Cho nên, bản thân nói quá một chút cũng không sao.

- Tốt! Vậy người đi giết hắn đi!

Dương Thiên Lôi đá một cước vào mông Phong Mã Ngưu, nói.

- Ách...

Phong Mã Ngưu nhất thời rụt cổ lại.

Chỉ chốc lát sau, mấy bóng dáng quen thuộc cũng đi vào phòng khách, Vũ Đại Lăng, Tăng Cách La Mỗ, còn có thiếu nữ mang khăn che mặt màu đen v.v....

Tới gần chính ngọ, đám cung nữ xinh đẹp mang các loại sơn hải hải vị đi vào. Dương Thiên Lôi lần đầu tiên tham dự loại yến hội này, hơi nghi hoặc. Chính chủ còn chưa tới đây, vì sao yến hội đã bắt đầu rồi?

Sau khi Sở Hương Hương giải thích, Dương Thiên Lôi mới hiểu được nguyên nhân là thế nào. Mất cả buổi trang trí, vậy mà đại diện xa hoa đồ sộ này không ngờ lại không phải là nơi chính thức cử hành yến tiệc. Đây bất quá chỉ là nơi tiếp khách mà thôi. Thời gian yến hội cử hành chính thức là vào buổi tối, sau buổi trưa người của Trảm Không Kiếm Phái có thể mới đến.

Hoàng gia quả nhiên là Hoàng gia a. Loại phô trương này căn bản không phải thứ Dương Thiên Lôi có thể tưởng tượng được.

...

Sau bữa trưa, dưới sự thống lĩnh của Sở Kinh Hồn, toàn bộ những người tham gia yến hội tập trung hai bên cửa lớn Hoàng cung, nghênh tiếp đoàn người Trảm Không Kiếm Phái.

Loại phương thức nghênh tiếp này lần nữa khiến Dương Thiên Lôi cảm thấy khiếp sợ. Đồng thời, cũng khiến hắn hiểu rõ, cao thủ Tiên Thiên trong cảm nhận của mọi người có địa vị cao thế nào.

Toàn bộ Đế Quốc Cát Ương cũng chỉ có mình Dương lão đạt cảnh giới Tiên Thiên, mà Trảm Không Kiếm Phái tùy tiện phái đi mấy sứ giả không ngờ tất cả đều là cao thủ Tiên Thiên. Như vậy, thực lực của Trảm Không Kiếm Phái đến tột cùng là cường đại như thế nào?

Điều này khiến trong lòng Dương Thiên Lôi cũng tràn ngập chờ mong.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, tám chiếc xe ngựa xa hoa của Hoàng gia chậm rãi dọc theo thông đạo đi tới. Mã xa cầm đầu bước xuống mở cửa, Dương lão bước xuống, mỉm cười đi tới trước mặt lão giả đang bước từ trên cỗ xe thứ hai xuống. Lão giả này chính là sứ giả đầu lĩnh của Trảm Không Kiếm Phái, Tiêu Hà. Tiếp theo đó, sáu đệ tử Tiên Thiên trẻ tuổi cũng xuống xe đứng ra sau lưng Tiêu Hà.

- Cung nghênh sứ giả Trảm Không Kiếm Phái đại giá quang lâm!

Sở Kinh Hồn hô lớn một tiếng, mấy trăm người nhất thời cung kính quỳ gối hô theo. Mỗi người, vô luận là thanh niên hay lão giả, ánh mắt nhìn về phía người của Trảm Không Kiếm Phái đều tràn ngập ngưỡng mộ và tôn trọng. Đó là một loại tôn trọng đối với cường giả phát ra từ sâu trong nội tâm, ngay cả Dương Thiên Lôi cũng không ngoại lệ.

Trong mắt hắn xem ra, đây chính là cao thủ võ lâm trong truyền thuyết. Nếu là cao thủ, liền có tư cách nhận được sự tôn trọng của mình. Đương nhiên, tôn trọng thì tôn trọng, Dương Thiên Lôi cũng không giống như đại đa số người ở đây, xem bọn họ như một đỉnh cao không thể nào với tới được.

Ngược lại, khoảnh khắc nhìn về phía bọn họ ấy lại kích khởi hào khí cùng cảm xúc mãnh liệt trong lòng hắn!

Hắn muốn trở thành cường giả!

Chính mình trước đây, trong lòng tràn đầy chấp niệm, cũng chính mình hiện tại, đã bắt đầu bước những bước đầu tiên trên con đường ấy.

Tiêu Hà mỉm cười, tựa hồ những chuyện như vậy lão đã nhìn quen, nhẹ giọng nói:

- Mọi người đứng lên cả đi!

- Tiêu huynh, các vị sư điệt, mời!

Dương lão cung kính nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Tư cách khảo nghiệm (trung)

Dưới sự dẫn dắt của Sở Kinh Hồn và Dương lão, mọi người tiếp tục đi vào chính điện.

Toàn bộ đại điện vẫn là hình tròn, bố trí như sân vận động hiện đại, tuy nhiên, xa hoa hơn vô số lần. Bốn phía đều là ghế dựa, ở giữa có một cái bục sân khấu hình tròn.

Người của Trảm Không Kiếm Phái, Dương lão cùng Sở Kinh Hồn ngồi tại chiếc bàn lớn hình tròn gần sân khấu nhất. Mà các đệ tử trẻ tuổi có tư cách tham gia thí luyện ngồi ở từng bàn đơn lẻ cách vòng tròn sân khấu tương đối xa. Những người tham gia yến hội khác thì căn cứ vào thân phận và địa vị, lần lượt ngồi theo thứ tự.

Sau khi tất cả mọi người đã ngồi xuống, Sở Kinh Hồn chậm rãi đứng lên, quay về phía đám người Tiêu Hà khom người thật sâu nói:

- Đầu tiên xin cảm tạ Trảm Không Kiếm Phái tôn kính đã che chở và ưu ái Đế Quốc Cát Ương chúng ta cho tới bây giờ, đồng thời cũng cảm tạ các vị sứ giả đã cho chúng ta cơ hội lần này thấy được phong phạm của cao thủ Tiên Thiên. Hiện tại xin giới thiệu với mọi người những cao thủ Tiên Thiên mà chúng ta luôn luôn tôn kính!

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt nhất thời vang lên, ánh mắt của mỗi người đều tập trung trên đài chủ tịch.

Dương Thiên Lôi có chút im lặng. Xem ra vô luận là ở Dị Giới hay trên Địa Cầu, căn bệnh này thủy chung vẫn không thể nào tránh được.

May mắn là so với Địa Cầu ngắn gọn hơn rất nhiều. Nghi thức dâng tặng lễ vật cũng chỉ là đem một xấp dày đặc danh sách quà tặng của các đại gia tộc giao cho Tiêu Hà là xong. Bằng không, chỉ riêng việc đọc xong phần danh mục này, e rằng cũng phải đến hừng đông ngày mai mới xong được.

- Rốt cuộc hội yến cũng đi vào chính đề!

Đầu tiên là tiến hành khảo hạch đối với các đệ tử có thiên phú cực cao nhưng lại chưa đủ tư cách tham gia thí luyện. Sau khi Tiêu Hà tuyên bố phương

thức khảo hạch, cao thủ Tiên Thiên trẻ tuổi tên Thạch Phá Thiên, thân hình hơi nhoáng lên đã biến mất trên đài chủ tịch, khi lần thứ hai xuất hiện hắn đã đứng ở trung tâm sân khấu.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. Cao thủ Tiên Thiên, mọi người đều nói rằng bọn họ rất lợi hại, nhưng đến tột cùng là lợi hại tới trình độ nào cũng rất ít người hiểu rõ. Thế nhưng lúc này, chỉ cần một lần lên sân khấu, đã liền hoàn toàn trấn trụ tất cả mọi người.

Vô thanh vô tức, không có chút dao động khí tràng nào, không có bất luận uy áp gì, thiếu niên kia đã lẳng lặng đứng trên sân khấu tự khi nào.

- Vũ Đại Lãng!

Cùng với tiếng điểm danh của Sở Kinh Hồn vang lên, người đầu tiên lên sân khấu, Vũ Đại Lãng, giống như một cỗ xe tăng khổng lồ, biểu tình vô cùng ngưng trọng nhảy lên sân khấu.

Tuy rằng Vũ Đại Lãng không lọt vào top 10 trong “Tỷ thí người mới”, nhưng nhờ thiên phú tu luyện và thể chất đặc thù của bản thân mình, hắn lại có được cơ hội khảo hạch lần này. Nếu như có thể vượt qua khảo hạch của Trảm Không Kiếm Phái, hắn cũng có tư cách thí luyện như đám người Dương Thiên Lôi. Đây chính là cơ hội duy nhất của hắn, nếu không muốn phải chờ thêm ba năm nữa.

- Thịnh tiền bối chỉ giáo nhiều hơn!

Vũ Đại Lãng cung kính nói. Nói xong liền dồn tinh thần lực hệ thổ đề thăng tới cực hạn, tung ra một quyền không thể tưởng tượng được trực tiếp tấn công về phía Thạch Phá Thiên.

Biểu tình của Thạch Phá Thiên không chút biến hóa, trong nháy mắt khi nắm đấm của Vũ Đại Lãng tới gần bên người, hắn hơi hột giờ tay phải lên, trực tiếp nắm lấy tay của Vũ Đại Lãng.

Tất cả chấn động tinh thần lực xung quanh nhất thời biến mất. Đúng lúc này, Thạch Phá Thiên nhẹ nhàng buông tay, nắm ngón tay mềm mại khẽ vỗ lên ngực Vũ Đại Lãng. Thân hình khổng lồ của Vũ Đại Lãng nhất thời mạnh mẽ bị bức lui lại, “Bịch” một tiếng ngã sấp xuống lối đi. Chỉ là, vừa mới ngã xuống, Vũ Đại Lãng liền lần thứ hai đứng bật dậy, lại một lần nữa công tới trên người Thạch Phá Thiên. Hết lần này tới lần khác, kết quả đều không chút thay đổi. Chỉ là, công kích mà Vũ Đại Lãng phải chịu càng lúc càng mạnh. Tới lần thứ bảy, khoe miệng hắn đã sớm rỉ ra máu tươi. Vũ Đại Lãng rốt cuộc không kiên trì được nữa, ngã xuống lối đi.

- Thuộc tính tinh thần lực hệ thổ thuần khiết, bất quá trời sinh thần lực, da cứng thịt dày, thật ra cũng là nhân tài tu luyện tinh thần lực hệ thổ. Miễn cưỡng có thể có được tư cách.

Thạch Phá Thiên mỉm cười nói, trực tiếp tuyên bố thành tích khảo nghiệm của Vũ Đại Lãng.

Dương lão khẽ gật đầu, Sở Kinh Hồn lập tức gọi tên người thứ hai.

Tuy nhiên, liên tiếp mấy thiếu niên tham gia khảo nghiệm không ngờ không có một ai vượt qua.

- Mộc Tử Vi!

Đúng lúc này, rốt cuộc đến phiên nàng dâu nhỏ Mộc Tử Vi của Dương Thiên Lôi, cũng là người cuối cùng có được tư cách khảo hạch.

Thạch Phá Thiên thấy tiểu nữ hài mái tóc xanh lục, xinh đẹp như búp bê này, ánh mắt lập tức sáng ngời. Không thể không nói, mặc dù là tại trước mặt Tiên Thiên cao thủ, vẻ đẹp của cô nàng này cũng có lực sát thương nhất định.

Cô nàng Mộc Tử Vi này vốn là người ngang ngược, vô lý, hai chữ “tể phép” dường như cách nàng tới ngàn dặm. Hơn nữa từ hôm qua tới bây giờ, trong bụng vốn đã ghen tức một đống. Cho nên, lúc lên đài, không chút khách khí nghênh cái miệng nhỏ, giờ nắm tay mồm mồm lên, nổi giận dùng dùng tấn công về phía Thạch Phá Thiên.

Tuy Thạch Phá Thiên là cao thủ Tiên Thiên, nhưng bất quá cũng chỉ mới hai mươi ba tuổi mà thôi, thấy một tiểu cô nương khả ái dễ thương như vậy, trong lòng nhiều ít cũng có chút thiên vị. Hơn nữa hắn rõ ràng cảm ứng được tiểu cô nương khả ái trước mắt này có thân thể ba thuộc tính vô cùng hiếm gặp. Cái này cho dù là ở Trảm Không Kiếm Phái cũng có thể được coi như một nhân vật thiên tài. Cho nên, hắn cũng không thèm chấp nhặt việc Mộc Tử Vi vô lễ, chỉ khẽ cười cười, đưa tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Mộc Tử Vi. Tinh thần lực hệ kim tính thuần nhất thời dừng mảnh tiến vào trong tay Thạch Phá Thiên.

Nhưng mà, khiến Thạch Phá Thiên vô cùng kinh ngạc chính là, ngay khi hắn cầm bàn tay nhỏ bé của Mộc Tử Vi, cô nàng này không ngờ trực tiếp ôm chặt lấy ngực mình, khiến Thạch Phá Thiên ngờ ngạc không hiểu chuyện gì xảy ra.

Dù nghĩ đến vỡ đầu hắn cũng không hiểu được, Mộc Tử Vi sở dĩ làm như vậy hoàn toàn là bởi vì khi Thạch Phá Thiên khảo nghiệm mấy người trước đó đều là nắm tay, sau đó nhẹ nhàng vỗ lên ngực đối phương, khiến đối phương bị đánh bay đi để khảo nghiệm năng lực chịu đòn của đối phương. Cho nên, Mộc Tử Vi vốn bị “Bất nãi Long Trảo Thủ” của Dương Thiên Lôi ám ảnh mới có hành động quái dị như vậy.

Đương nhiên, trong toàn đại diện cũng chỉ có Dương Thiên Lôi là đầu sỏ gây nên chuyện này mới có thể hiểu được ý đồ của Mộc Tử Vi. Cô nàng này cũng quá khôi hài đi. Kim lòng không được, Dương Thiên Lôi bật cười thành tiếng. Trong đại diện vô cùng yên tĩnh, tiếng cười ấy lại nghe vô cùng chói tai.

- Khụ khụ... Thấy ánh mắt mọi người đều tập trung về phía mình, Dương Thiên Lôi ho khan hai tiếng, xấu hổ gãi gãi đầu.

Thạch Phá Thiên nhẹ nhàng buông tay, giống như người cá, khẽ vỗ vào trên vai Mộc Tử Vi. Mộc Tử Vi nhất thời cảm giác được một cỗ lực lượng mãnh mẽ truyền đến, lập tức tung người lên không trung mấy vòng mới giải trừ được, đứng vững ở sát rìa lò đài.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Thí luyện bắt đầu

Không chỉ có Dương Thiên Lôi cảm thấy kỳ quái, ngay cả Linh Lung cũng vô cùng kinh ngạc. Ánh mắt nhìn về phía Dương Thiên Lôi mang theo một tia nghi hoặc.

Thực lực bề ngoài của Dương Thiên Lôi xem ra chỉ là Tinh Giả cấp ba đỉnh phong. Nhưng năng rất rõ ràng tình huống của Dương Thiên Lôi, bởi vì lần xem trận thi đấu trước kia để lại cho nàng ấn tượng rất sâu sắc. Thiếu niên trước mắt tuy rằng chỉ là Tinh Giả cấp ba, nhưng ngộ tính của hắn tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài. Bằng không nhất định sẽ không thể rèn luyện cơ bắp, gân mạch, màng da đều đạt đến cảnh giới đỉnh phong. Nếu như không phải trên người Dương Thiên Lôi chỉ cảm ứng được một loại tinh thần lực mà nói, chắc chắn rằng thiếu niên này cũng sẽ được sư thúc trực tiếp lựa chọn.

Nhưng vì sao thoát nhìn dường như thiếu niên này đối với áp của mình không hề có cảm ứng đây? Lễ nào niệm lực của hắn đã vượt xa so với mình? Điều này tuyệt đối không có khả năng, Linh Lung có thể khẳng định. Niệm lực, dưới Tiên Thiên căn bản không có bất kỳ công pháp gì có thể tu luyện. Kể cả một cường giả Hậu Thiên đỉnh phong nhiều nhất cũng chỉ đạt được niệm lực cấp ba, chỉ một số ít trời sinh niệm lực mạnh hơn người thường mới có thể đạt được cấp bốn, thậm chí cấp năm. Nhưng những người như vậy, trong thiên hạ sợ rằng không có mấy người.

Mà Linh Lung chính là tuyệt thế thiên tài niệm lực trời sinh. Khi đạt cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong, liền đạt được niệm lực cấp năm. Chính vì như vậy, khi tấn cấp Tiên Thiên, niệm lực của nàng tăng trưởng vừa nhanh vừa mạnh khiến mọi người ghen tị và phát cuồng. Tới bây giờ, tấn cấp Tiên Thiên gần hai năm, niệm lực của nàng đã đạt tới Tiên Thiên cấp một đỉnh phong – tầng chín.

Cường giả Tiên Thiên cấp một, nếu như niệm lực không thể đại tới tầng chín, vĩnh viễn cũng không có khả năng tấn cấp lên Tiên Thiên cấp hai. Mà cường giả Tiên Thiên cấp hai muốn tấn cấp lên cấp ba thì cần niệm lực đạt được tầng mười tám. Mỗi một lần tấn cấp, niệm lực cần phải tăng lên chín tầng. Hơn nữa càng về sau, việc đề thăng niệm lực càng khó khăn hơn.

Ánh mắt Linh Lung nhìn về phía Dương Thiên Lôi mang theo một tia tiếc hận. Đúng vậy! Nàng đã xác nhận Dương Thiên Lôi hẳn là một người trời sinh lực giác mất thông. Người như vậy tuy rằng đối với con đường tu luyện không có bất luận ảnh hưởng gì, trước Tiên Thiên có thể tu luyện niệm lực nhưng đối với cảm ứng nguy hiểm lại gần như là không cảm nhận được. Điều này có nghĩa là, trong giới tu luyện tràn đầy tranh đấu và nguy hiểm, người như thế rất dễ dàng chết non.

Không chỉ có Linh Lung, ngay cả Tiêu Hà, Dương lão và mấy cường giả Tiên Thiên trẻ tuổi cũng phát hiện Dương Thiên Lôi có biểu hiện bất thường. Sau khi có chút nghi hoặc, Dương lão và Tiêu Hà đều bắt đầu đi lăm lăm. Nhất là Dương lão, đối với Dương Thiên Lôi kỳ vọng rất cao, càng cảm thấy âm thầm tiếc nuối cho hắn. Hải tử này số phận sao mà bất bình quá vậy?

Khi Linh Lung thi triển niệm lực đến tầng thứ tư, một thiếu niên bỗng nhiên quát to một tiếng, bụng kín đầu mình, rốt cuộc không chịu nổi uy áp kinh khủng kia, ngã xuống trên sân khấu.

Thân hình Thạch Phá Thiên nhoáng lên, liền ôm lấy thiếu niên, đưa về chỗ ngồi.

Sau đó, theo thời gian trôi qua, đám thiếu niên lần lượt té ngã, lần lượt được đưa ra ngoài sân khấu. Sau khi cô nàng buri hân Tăng Cách La Mộc và Phong Mã Ngưu lần lượt ngã xuống, toàn bộ trên sân khấu chỉ còn lại có ba người.

Lôi Kính, thiếu nữ che mặt thần bí Lục Thanh Âm cùng người biểu hiện thoải mái nhất, Dương Thiên Lôi.

Không giống với các cường giả Tiên Thiên, những khán giả ở đây thấy bộ dáng của Dương Thiên Lôi, trong lòng đều vô cùng khiếp sợ. Các thiếu niên khác đều chống đỡ rất gian nan, chỉ có Dương Thiên Lôi lại tỏ ra dường như không có việc gì. Đến bây giờ ngay cả tinh thần lực cũng không cần vận chuyển. Điều này nói lên cái gì? Không hề nghi ngờ, trong lòng mọi người, Dương Thiên Lôi đã trở thành người mạnh nhất trong số mười cường giả. Mặc dù bây giờ không phân ra thắng bại, nhưng cho dù là ai cũng đều có thể nhìn ra được, Dương Thiên Lôi nhất định là người trụ được đến cuối cùng.

Chỉ là lúc này, nhìn mọi người ngã xuống cả đám, Dương Thiên Lôi tuy rằng không rõ vì sao mình không có phản ứng gì, nhưng căn cứ vào nguyên tắc tối thiểu, Dương Thiên Lôi cũng không muốn biểu hiện quá nổi bật. Cho nên, hắn hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho đến nơi đến chốn, bắt đầu diễn kịch. Thân thể nhất thời giống như mọi người, bắt đầu run rẩy, tinh thần lực hệ thống dồi dào trong cơ thể bắt đầu điên cuồng vận chuyển.

Linh Lung khẽ nhíu mày. Lễ nào hắn không phải trời sinh lực giác bất thông mà là lực giác tri độn? Đồng thời, đám người Dương lão cũng nảy ra suy nghĩ như vậy. Điều này cũng khiến Dương lão ít nhiều được an ủi. Dù sao lực giác tri độn so với lực giác bất thông cũng đã tốt hơn nhiều rồi.

Linh Lung tiếp tục tăng niệm lực lên tới tầng thứ năm.

Trong thoáng chốc đó, thân thể vốn đang run rẩy của Lôi Kính và Lục Thanh Âm càng trở nên run rẩy kịch liệt hơn. Biểu hiện của Dương Thiên Lôi cũng càng ra sức giả bộ hơn nữa.

Chấp niệm hiếu thắng trong nội tâm Lôi Kính khiến hắn kiên trì xuất ra cả khí lực bú sữa mẹ. Vô luận như thế nào hắn cũng không thể thua. Thế nhưng, giờ phút này, tinh thần của hắn khi thừa nhận uy áp đã tới sát bờ vực chuẩn bị sụp đổ. Tuy rằng hắn vô lực, nhưng cũng không dám phân tâm quan sát tình huống của các đệ tử tham gia khảo nghiệm xung quanh, nhưng hắn nghe được tiếng bảy người ngã xuống đất. Điều này có nghĩa là, ngoài mình ra còn có hai người nữa vẫn có thể kiên trì chịu đựng.

Cho nên, hắn phải kiên trì!

Thế nhưng, khi Linh Lung bỗng nhiên tiếp tục tăng niệm lực lên tầng thứ năm, Lôi Kính cảm giác đầu nổ “Oanh!” một tiếng. Hắn không khống chế được chính mình nữa, ầm ầm ngã xuống trên sân khấu.

Hầu như cùng một lúc, Lục Thanh Âm cũng ngã xuống.

Vừa nhìn tất cả mọi người ngã xuống, Dương Thiên Lôi cũng rất dứt khoát mà chúi đầu té ầm trên mặt đất.

Kế tiếp, Linh Lung lại lần lượt khảo nghiệm top mười Phong Vân Bảng của Học viện Cực Dương và hai mươi tuyển thủ của nội đường Hoàng gia. Trong số top mười Phong Vân Bảng, tên Lôi Hoành ngu ngốc có biểu hiện xuất sắc nhất. Khi Linh Lung thi triển thần niệm tới tầng thứ bảy, mọi người mới không thể kiên trì được. Mà trong nội đường Hoàng gia, tiểu yêu nữ Sở Hương Hương biểu hiện kinh người nhất. Tới khi Linh Lung thi triển thần niệm tầng thứ tám, nàng vẫn còn chống đỡ được trong khoảng thời gian uống một chén trà nhỏ.

Khi khảo nghiệm hoàn thành, Tiêu Hà tuyên bố thời gian thí luyện và hạng mục công việc cần chú ý. Yến hội mới chính thức bắt đầu. Toàn bộ đại đường yến hội nhất thời biến thành đại dương sung sướng với rượu ngon, thức ăn ngon, biểu diễn ca múa đẹp mắt, cần cái gì liền có cái đó. Sau khi Trảm Không Kiếm Phái và Dương lão rời đi, yến hội vẫn tiếp tục duy trì đến tận đêm khuya, mọi người mới lục tục ra về.

Trương Văn Sơn và Trương Tử Hàm dưới lời mời nhiệt tình của Dương Hồng Toàn cuối cùng chấp nhận ở lại Dương gia.

Khi tiểu yêu nữ Sở Hương Hương thấy Dương Thiên Lôi vô cùng thân thiết lôi kéo Trương Tử Hàm trở về Dương gia, liền không nói hai lời, rất thẳng thắn đi theo luôn.

Đối với Sở Hương Hương, tiểu yêu nữ đã từng bị mình sờ qua tiểu ngọc tho, Dương Thiên Lôi cảm khái hàng ngàn hàng vạn lần. Lần đầu tiên thấy nàng, hắn sao mà cảm thấy nàng thật cao quý? Nhưng mà cao quý, chỉ e cũng là đối với những người xa lạ mà thôi, nàng là công chúa hoàng gia cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Bằng không, nàng cũng sẽ không cùng Dương Thiên Lôi xưng hô “Yêu ma nhị nữ”.

Khi trở lại Dương gia, đêm cũng đã khuya. Hai người Trương Tử Hàm và Sở Hương Hương tạm thời được sắp xếp ở tại hai biệt viện của Dương gia, gần với biệt viện của đám người Dương Thiên Lôi.

Thí luyện được ấn định sẽ bắt đầu sau ba ngày nữa. Nói cách khác, mọi người còn có ba ngày để chuẩn bị.

Đối với người khác mà nói, chỉ cần chuẩn bị một ít lương khô, nước uống, mỗi bữa cùng với quần áo và đồ dùng hàng ngày, những nhu yếu phẩm dùng cho sinh tồn nơi dã ngoại. Sau đó có thể nghỉ ngơi dưỡng sức đợi tới ngày thí luyện. Nhưng Dương Thiên Lôi muốn chuẩn bị nhiều hơn một chút. Từ khi sinh ra tới bây giờ, hắn mới chỉ là một đệ tử năm thứ nhất, căn bản chưa được học qua những tri thức liên quan đến linh dược cùng ma thú. Cho nên, hắn muốn lợi dụng ba ngày nghỉ ngơi này bù lại một chút.

Dương Thiên Lôi mượn từ thư viện của Dương gia hai quyển sách về ma thú và linh dược, sau đó tự nhốt mình trong phòng, không bước ra nửa bước, cầm đầu đọc suốt ngày suốt đêm. Cuối cùng, một ngày trước khi thí luyện bắt đầu cũng đã đọc xong, đối với ma thú và linh dược cũng có kiến thức nhất định, trong lòng đã tự tin hơn rất nhiều.

Sáng sớm hôm sau, trời còn tờ mờ, những đệ tử tham gia thí luyện đã tới Học viện Cực Dương. Dưới sự dẫn dắt của Dương lão cùng Trảm Không Kiếm Phái, mọi người đi dọc theo thông đạo phía sau núi, ra roi thúc ngựa mà chạy liên mấy canh giờ, rốt cục tới một khu vực hoang sơn dã lĩnh mù mịt không người ở.

Liếc mắt nhìn lại, rừng núi mênh mông, vô số dãy núi nối nhau liên miên bất tuyệt. Có ngọn núi cao ngất trong mây, có ngọn lại đầy kỳ hoa dị thảo, thâm cốc mây mù mờ ảo, tràn ngập khí tức nguyên thủy hoang vu.

Chỉ là, khiến mọi người khiếp sợ chính là, giữa vùng đồi núi mênh mông liếc mắt không thấy giới hạn đường như có một khe sâu vắt ngang như muốn phân chia nơi này thành hai thế giới riêng biệt. Cúi đầu nhìn xuống, thấy khe rãnh này rộng chừng trăm trượng, nhìn không thấy đáy, hai bên vách đá trơn bóng như dao gọt, không hề có bất kỳ vật gì nhô lên.

- Giá Đạo Thiên Tiệm là một trong các thần tích của Huyền Thiên đại lục, dài mấy ngàn dặm, rộng khoảng trăm trượng, xâm nhập vào sâu trong lòng đất. Truyền thuyết kể rằng, một cao thủ tuyệt đỉnh của nhân loại, nhằm ngăn chặn ma thú tấn công con người với quy mô lớn, đã dùng một loại thần lực vô thượng bỏ xuống, hình thành nên lạch trời này.

Dương lão nhẹ giọng giải thích.

- Con người... Bỏ ra?

Tất cả mọi người khiếp sợ há to miệng, nhất là Dương Thiên Lôi. Hắn tuy rằng thấy khe rãnh này vô cùng quý dị, vô luận thế nào cũng không thể ngờ lại là do con người bỏ ra. Cái này...

Không để ý đến thái độ kinh ngạc của mọi người, Dương lão nghiêm túc nói:

- Địa điểm thí luyện lần này của chúng ta chính là lạch trời đối diện. Đây là lần đầu tiên các ngươi tới đây, cho nên ta ưu tiên một lần, các vị tiên bối Trảm Không Kiếm Phái sẽ đưa các ngươi tới phần đối diện, đồng thời căn cứ vào thực lực của các ngươi chia làm ba tổ, đưa bọn ngươi tới khu vực chỉ định để tiến hành thí luyện. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được xâm nhập một mình, bằng không, bất kỳ ai cũng không thể bảo đảm được an toàn cho các ngươi. Đã hiểu chưa?

- Nhớ rồi!

Tất cả mọi người cùng đồng thanh hô lên.

- Tốt lắm, Tiêu huynh, chúng ta bắt đầu,

- Được! Bắt đầu đi!

Tiêu Hà nhẹ giọng đáp. Chỉ thấy lão bỗng nhiên vươn tay, một đạo ba động kỳ dị qua đi, trong tay không ngờ xuất hiện một sợi dây trắng nhỏ một đầu có mũi nhọn.

Tiêu Hà nhẹ nhàng vung lên, sợi dây nhỏ kia dường như có sinh mệnh, thoáng chốc quấn chặt lên một thân đại thụ. Sau đó, bóng dáng lão bỗng nhiên biến mất tại chỗ. Mọi người nhìn theo mũi nhọn của sợi dây vừa lóe tinh quang thấy một đạo tàn ảnh, nhanh như thiểm điện bay tới lạch trời đối diện, thoáng cái đã bay tới cự ly ba trăm trượng.

Sau đó, Dương lão và Linh Lung cùng các cao thủ Tiên Thiên khác dựa theo sợi dây nhỏ này lần lượt đưa từng người qua phía lạch trời đối diện.

- Bảy ngày sau, chúng ta sẽ phóng pháo hoa từ chỗ này. Mọi người phải trở lại tập hợp trước khi mặt trời lặn. Người tới muộn sẽ bị trừ điểm theo tình hình thực tế. Hiểu chưa?

Tiêu Hà trầm giọng nói.

- Rồi!

- Tốt! Ta hi vọng tất cả các ngươi đều có thể sống sót trở về.

Tiêu Hà nói xong lại như làm ảo thuật lấy ra bốn mươi hai bọc nhỏ, phát cho mỗi người một cái, nói:

- Trong này có một vài vật phẩm cùng bản thuyết minh. Chờ sau khi các ngươi tới khu vực chỉ định hãy mở ra xem. Linh Lung, Tiêu Vân, Cao Phi, các ngươi đưa đệ tử Nội đường Hoàng gia tới khu vực thứ ba. Mạc Bắc, Thạch Phá Thiên, Long Đằng Vân, các ngươi đưa mười đệ tử Phong Vân bang tới khu vực thí luyện số hai.

- Vâng, sư thúc!

Đám người Linh Lung trầm giọng đáp. Nói xong liền chia làm hai đội mang theo các đệ tử thí luyện nhanh chóng đi về hướng của mình.

- Khu vực thí luyện của các ngươi bắt đầu từ chỗ này, không được xâm nhập sâu quá một trăm dặm, bằng không các ngươi rất khó sống sót trở về. Các ngươi có thể bắt đầu rồi!

Sau khi mọi người rời khỏi, Tiêu Hà quay lại nói với đám người Dương Thiên Lôi.

- Vâng!

Đám người Dương Thiên Lôi lên tiếng đáp. Sau đó, mỗi người liền nhanh chóng lựa chọn phương hướng cho mình, theo hình rẽ quạt xông ra ngoài.

- Sặc! Làm cái gì mà gấp vậy a? Không nghe Tiêu tiên bối nói trước tiên xem cái túi nhỏ một chút sao?

Dương Thiên Lôi liếc mắt nhìn mọi người đã chạy xa, đặt mông ngồi xuống mặt đất, hưng phấn mở bọc nhỏ Tiêu Hà vừa đưa khi này.

Lúc này, nhóm mười hai người mới, chỉ còn lại một mình Dương Thiên Lôi.

Sau khi Dương Thiên Lôi nhanh chóng xem rõ vật trong túi là cái gì, quay đầu nhìn Dương lão và Tiêu Hà mỉm cười, thân hình nhất thời nhanh như thiểm điện xông ra ngoài.

Thí luyện chính thức bắt đầu.

- Các ma thú thân yêu, các loại linh dược yêu quý của ta, đại gia tới rồi đây!

Dương Thiên Lôì hào tình vạn trượng, không chút ý thức nguy hiểm nào thốt lên.

Khu vực này, nếu đã là giới tuyến do Trảm Không Kiểm Phái định ra, Dương Thiên Lôì liền có thể khẳng định, đây là ước định đưa ra dựa trên tổng hợp thực lực của mọi người. Nói cách khác, nơi này tuyệt đại đa số mọi người đều có thể gặp nguy hiểm, nhưng không nhất định là nguy hiểm trí mạng. Mà Dương Thiên Lôì tin tưởng, tuy rằng hắn chỉ có thực lực Tinh Giả cấp ba, nhưng lực chiến đấu chân chính của hắn, tuyệt đối không thua bất kỳ người nào trong số mười hai người kia. Cho dù là Lôì Kính, hắn cũng đều không sợ chút nào.

Trong “tỷ thí người mới”, tuy rằng hắn gặp phải một chút nguy hiểm, nhưng đó là do hắn chưa hề thi triển ra thực lực chân chính của mình. Bởi vì, hắn không muốn bại lộ thế chất đặc thù của chính mình.

Nhưng hiện tại lại khác, nơi đây hoang tàn vắng vẻ, đến cả cúrt chim còn không có, hắn có thể không cần kiêng kị gì mà thoải mái thi triển thực lực chân chính của mình.

Sau khi thâm nhập hai, ba dặm, một vài ma thú cấp thấp bắt đầu xuất hiện trong mắt Dương Thiên Lôì. Tuyệt đại đa số đều là ma thú cấp một, cấp hai. Những loại ma thú này, ngay cả Tinh Giả cấp hai cũng đều có thể giải quyết. Tuy rằng biết rõ cho dù săn bắn những ma thú này, thành tích đối được cũng ít đến đáng thương, nhưng ai bảo ta là lần đầu tiên đi săn, hơn nữa cũng lần đầu tiên nhìn thấy những ma thú này. Cho nên, ngay từ đầu hắn đã giết rất hưng phấn. Nhưng chỉ một lát sau khi giải quyết được vài đầu, hắn liền không có hứng thú nữa. Đây không phải hoàn toàn là bất nạt ma thú sao?

Cảm giác mới mẻ qua đi, Dương Thiên Lôì cũng không tiếp tục lãng phí thời gian, nhanh chóng xâm nhập sâu hơn vào bên trong.

Về phần linh dược, Dương Thiên Lôì không lo lắng chút nào. Sau khi xem xong hai quyển sách kia, Dương Thiên Lôì liền hiểu rõ, cho dù mình không nhận ra được linh dược cũng không sao. Bởi vì, linh dược và ma thú thông thường đều đồng thời xuất hiện. Nơi nào có ma thú, nơi đó không nhất định có linh dược, nhưng những nơi có linh dược, tất nhiên nơi đó sẽ có ma thú bảo vệ. Nếu như không có ma thú bảo vệ, vậy không thể gọi là linh dược được, chỉ có thể gọi là dược liệu mà thôi. Tuy rằng cũng có một vài dược liệu so với linh dược bình thường còn trân quý hơn nhiều, nhưng những thứ đó chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Cho nên, Dương Thiên Lôì cũng không quá kỳ vọng.

Hiện tại, điều hắn muốn làm chính là dùng tốc độ nhanh nhất tìm được một đầu ma thú cấp cao.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Phong Báo

Khu vực này, nếu đã là giới tuyến do Trảm Không Kiểm Phái định ra, Dương Thiên Lôì liền có thể khẳng định, đây là ước định đưa ra dựa trên tổng hợp thực lực của mọi người. Nói cách khác, nơi này tuyệt đại đa số mọi người đều có thể gặp nguy hiểm, nhưng không nhất định là nguy hiểm trí mạng. Mà Dương Thiên Lôì tin tưởng, tuy rằng hắn chỉ có thực lực Tinh Giả cấp ba, nhưng lực chiến đấu chân chính của hắn, tuyệt đối không thua bất kỳ người nào trong số mười hai người kia. Cho dù là Lôì Kính, hắn cũng đều không sợ chút nào.

Trong “tỷ thí người mới”, tuy rằng hắn gặp phải một chút nguy hiểm, nhưng đó là do hắn chưa hề thi triển ra thực lực chân chính của mình. Bởi vì, hắn không muốn bại lộ thế chất đặc thù của chính mình.

Nhưng hiện tại lại khác, nơi đây hoang tàn vắng vẻ, đến cả *** chim còn không có, hắn có thể không cần kiêng kị gì mà thoải mái thi triển thực lực chân chính của mình.

Sau khi thâm nhập hai, ba dặm, một vài ma thú cấp thấp bắt đầu xuất hiện trong mắt Dương Thiên Lôì. Tuyệt đại đa số đều là ma thú cấp một, cấp hai. Những loại ma thú này, ngay cả Tinh Giả cấp hai cũng đều có thể giải quyết. Tuy rằng biết rõ cho dù săn bắn những ma thú này, thành tích đối được cũng ít đến đáng thương, nhưng ai bảo ta là lần đầu tiên đi săn, hơn nữa cũng lần đầu tiên nhìn thấy những ma thú này. Cho nên, ngay từ đầu hắn đã giết rất hưng phấn. Nhưng chỉ một lát sau khi giải quyết được vài đầu, hắn liền không có hứng thú nữa. Đây không phải hoàn toàn là bất nạt ma thú sao?

Cảm giác mới mẻ qua đi, Dương Thiên Lôì cũng không tiếp tục lãng phí thời gian, nhanh chóng xâm nhập sâu hơn vào bên trong.

Về phần linh dược, Dương Thiên Lôì không lo lắng chút nào. Sau khi xem xong hai quyển sách kia, Dương Thiên Lôì liền hiểu rõ, cho dù mình không nhận ra được linh dược cũng không sao. Bởi vì, linh dược và ma thú thông thường đều đồng thời xuất hiện. Nơi nào có ma thú, nơi đó không nhất định có linh dược, nhưng những nơi có linh dược, tất nhiên nơi đó sẽ có ma thú bảo vệ. Nếu như không có ma thú bảo vệ, vậy không thể gọi là linh dược được, chỉ có thể gọi là dược liệu mà thôi. Tuy rằng cũng có một vài dược liệu so với linh dược bình thường còn trân quý hơn nhiều, nhưng những thứ đó chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Cho nên, Dương Thiên Lôì cũng không quá kỳ vọng.

Hiện tại, điều hắn muốn làm chính là dùng tốc độ nhanh nhất tìm được một đầu ma thú cấp cao.

Cùng Dương Thiên Lôi không ngừng thâm nhập, sắc trời dần dần tối sầm lại. Hắn đột nhiên phát hiện, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập cảm giác xao động và bất an. Xa xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng ma thú gầm rống, tuy rằng vẫn không phát hiện được ma thú cao cấp, nhưng số lượng lại nhiều hơn không ít.

Hắn biết mình tốt nhất nên dừng lại. Buổi tối là thời điểm ma thú hoạt động, một khi chiến đấu bắt đầu rất dễ dẫn tới quần công. Mặc dù những ma thú này đẳng cấp không cao, nhưng nếu như chúng kết thành bầy đàn mà tới, Dương Thiên Lôi cũng không dám khẳng định mình có thể chịu đựng nổi hay không. Dù sao ngay cả bản thân hắn còn không rõ ràng thực lực của mình đến tốt cùng là mạnh bao nhiêu.

Cho nên, hắn quyết định tạm thời tuân theo lời khuyên bảo trong bản thuyết minh mà Tiêu Hà đã đưa cho mình. Trước tiên tìm một địa phương an toàn nghỉ lại rồi tính sau.

Rút Thương Viêm Kiếm, Dương Thiên Lôi đi tới một cây đại thụ che trời, nhẹ nhàng tung người nhảy lên cái chạc trên cây. Hắn huy kiếm hướng về thân cây cổ thụ, đâm ngang gọt dọc một hồi, lát sau liền tạo ra một hốc cây thật lớn, lại từ chỗ khác róc xuống một ít vỏ cây, làm một cái cửa đơn giản. Vậy là có thể tạo thành một căn nhà độc lập.

Móc ra “Dạ tinh thạch” đã được Dương Hồng Toàn chuẩn bị cho trước đó, Dương Thiên Lôi nhất thời bật lên chiếu sáng cả hốc cây. Ánh sáng tuy rằng không phải rất mạnh, nhưng so với ngọn đèn lại sáng hơn nhiều. Sau đó lại đem vào một khối da thú, vậy là cái ổ của mình tạm coi như đã dựng xong.

- Hắc hắc! Cũng không tệ lắm! Nếu như có Từ Hàm muội muội ở đây thì còn tốt hơn nhiều!

Sau khi Dương Thiên Lôi YY trong lòng một hồi, liền bắt đầu tiến hành kiểm kê thu hoạch ngày hôm nay.

Sáu viên ma hạch cấp một, tám viên ma hạch cấp hai, ba viên ma hạch cấp ba. Đây chính là toàn bộ thu hoạch ngày hôm nay của Dương Thiên Lôi. Hắn không rõ ràng lắm tình huống của người khác, nhưng có thể khẳng định, nếu như mình không phải vì muốn thâm nhập vào nơi có ma thú cấp cao hơn, tuyệt đại đa số thời gian đều dùng để săn những loại ma thú này, chắc chắn sẽ còn thu hoạch lớn hơn nhiều.

Dựa theo lời trong bản thuyết minh Tiêu Hà phát cho, ma hạch cấp một có thể đổi lấy một một điểm tích lũy, ma hạch cấp hai là năm điểm tích lũy, ma hạch cấp ba là hai mươi lăm điểm tích lũy, ma hạch cấp bốn thì đạt được một trăm điểm, mà ma hạch cấp năm chính là năm trăm điểm tích lũy.

Nói cách khác, với số ma thú hắn giết ngày hôm nay, tổng cộng có thể thu được 121 điểm tích lũy. Chỉ cần giết thêm hai ma thú cấp bốn hoặc là một ma thú cấp năm, vậy điểm tích lũy sẽ vượt rất xa so với hiện tại.

Thép tốt phải dùng làm lưỡi dao. Làm cách nào thu được lợi ích cao nhất, Dương Thiên Lôi so với người khác càng rõ ràng hơn nhiều. Giết ma thú cấp ba, Dương Thiên Lôi so với cấp một và cấp hai không có gì khác nhau, đều có thể dễ dàng đánh chết. Ma thú cấp bốn tuy rằng Dương Thiên Lôi chưa từng gặp qua, nhưng hắn lại có thể khẳng định, mình muốn đánh chết cũng sẽ không quá khó khăn.

Đẳng cấp ma thú và đẳng cấp Tinh Giả của con người phân chia giống nhau. Sức chiến đấu của ma thú cấp bốn có thể nói tương đương với sức chiến đấu của Tinh Giả cấp bốn. Ma thú cấp năm đương nhiên là tương đương với Tinh Giả cấp năm.

Với thực lực của Dương Thiên Lôi, hiển nhiên là đánh chết ma thú cấp bốn hoặc cấp năm mới có thể thu được hiệu suất cao nhất.

Sau khi vạch ra kế hoạch ngày mai, Dương Thiên Lôi thu hồi “Dạ tinh thạch”, chậm rãi ngồi xếp bằng trên tấm da thú.

Thí luyện, đối với Dương Thiên Lôi mà nói, không đơn giản chỉ là thí luyện, mà quan trọng hơn là, hắn muốn thông qua bảy ngày thí luyện này chân chính lý giải cực hạn của thân thể mình, cũng làm cho tu vi của mình tăng tiến thêm một bậc.

Trảm Không Kiếm Phái, đối với hắn là tình thế bất buộc.

...

“Hô!...”

Sáng sớm, khi ánh mặt trời xuyên qua khe hốc cây, chiếu lên mặt Dương Thiên Lôi, hắn cũng đã tu luyện qua một đêm Đoán Cốt Công. Dương Thiên Lôi thở phào một hơi, chậm rãi mở mắt.

- Tu luyện ở đây không ngờ hiệu quả hơn so với bình thường rất nhiều.

Hai mắt Dương Thiên Lôi lóe lên tinh quang.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110

Tu luyện suốt đêm nhưng hắn không hề cảm thấy chút mệt mỏi nào, ngược lại, tinh thần phấn chấn, toàn thân tràn ngập lực lượng. Hắn vốn tưởng rằng ngồi trong hốc cây tu luyện đối với việc hấp thu tinh thần lực tất nhiên có ảnh hưởng nhất định, nhưng không nghĩ tới, tinh thần lực ở đây so với trong Học viện Cực Dương thậm chí còn nồng đậm hơn nhiều.

Điều này khiến cho Dương Thiên Lôi vô cùng hưng phấn. Khi hắn chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng hoạt động gân cốt, nhất thời quanh thân truyền đến một hồi tiếng “Rắc! Rắc!”, giống như mỗi một khớp xương đều kết nối lại với nhau, không còn một khe hở.

- Tinh Giả cấp bốn sao? Lão tử rút cuộc đã đột phá rồi!

Trong nháy mắt này, Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm ứng được biến hóa trong cơ thể mình. Loại rèn luyện xương cốt này sau khi hoàn thành, đặc biệt có lực xuyên thấu cường đại khiến hắn hiểu rõ, mình đã trở thành Tinh Giả cấp bốn.

“Oành!”

Một quyền đâm vào vỏ cây làm thành cửa đơn giản, thân hình Dương Thiên Lôi nhoáng lên, trực tiếp phi thân ra ngoài.

- Các ma thú thân ái, ca tới đây!

Dương Thiên Lôi rống to một tiếng, đáp xuống mặt đất.

- Rống!

Hầu như đồng thời trong lúc đó, phẳng phất như bị Dương Thiên Lôi khiêu khích, một tiếng rống giận kinh thiên bỗng từ phía trước truyền đến.

- Kháo! Tới thật đúng lúc!

Dựa theo thanh âm ma thú phát ra, Dương Thiên Lôi có thể đoán được, đây tuyệt đối là ma thú từ cấp bốn trở lên. Xác định đúng phương hướng, thân hình nhoáng lên, Dương Thiên Lôi khẩn cấp xông ra ngoài.

- Phong báo?

Sau một lát, một ma thú mình dài hai thước, thân cao hai thước, da lốm đốm xuất hiện trước mặt Dương Thiên Lôi. Hầu như trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi liền nhận ra lai lịch ma thú này.

Phong báo, dựa theo tư liệu ghi chép lại, dưới tình huống bình thường là ma thú cấp bốn, có thuộc tính phong. Cho nên đặc điểm lớn nhất của nó là tốc độ cực nhanh, hơn nữa cũng có trí tuệ nhất định. Con người đạt Tinh Giả cấp bốn đỉnh phong có thể cùng đánh với nó một trận, nhưng nếu muốn đánh chết cũng rất khó. Tốc độ của nó rất nhanh a, đánh không lại chẳng lẽ còn không biết chạy sao?

Trong nháy mắt khi một người một thú đối mặt, phong báo đã cảm ứng được khí tức của Dương Thiên Lôi. Loại khí tức này, trong mắt nó xem ra không tạo được bất luận uy hiếp gì cho nó. Cho nên, nó cũng không thèm dừng lại, trực tiếp nhe răng nanh sắc bén, nhanh như thiểm điện lao về phía Dương Thiên Lôi.

Dám xông vào lãnh địa của lão tử? Lão tử cắn chết ngươi! Phong báo gầm lên giận dữ. Khi còn cách Dương Thiên Lôi mấy trượng, bốn chân hắn bỗng nhiên đạp một cái, thân thể khổng lồ lập tức như tên bắn, dùng thế “Ác báo chụp mồi” đánh về phía Dương Thiên Lôi.

Nó tin tưởng rằng, cấp bậc tên gia hỏa trước mắt này còn không bằng mình, dưới uy áp của mình, ngay cả một chút phản ứng cũng không có, nhất định sẽ biến thành bữa ngon trong miệng mình.

Chỉ là, ngay khi mắt thấy răng nanh sắp đụng tới “bữa ngon”, đồng thời cũng đang tới rất gần, thân hình Dương Thiên Lôi bỗng nhiên chuyển hướng một cách quỷ dị, thi triển “Lôi Vân thân pháp”, dễ dàng tránh thoát công kích của nó.

- Rống!

Phong báo gầm lên giận dữ. Một cỗ khí trường cuộn cuộn từ trên người nó phát ra, thân hình khổng lồ không ngờ cũng nhanh nhẹn chuyển hướng, không hề dừng lại, tiếp tục lao về phía Dương Thiên Lôi.

- Ta kháo, nhanh thật!

Dương Thiên Lôi càng hoảng sợ. Tuy biết rằng tốc độ của ma thú này rất nhanh, nhưng không nghĩ tới lại có thể nhanh đến trình độ này, cho dù là tốc độ của Phong Mã Ngưu cũng không bằng. Điều này làm cho Dương Thiên Lôi nhất thời trở nên thận trọng hơn, dưới chân bỗng nhiên phát lực, miễn cưỡng xoay người một cái, nhanh như thiểm điện thoát khỏi công kích của Phong báo. Đồng thời cũng nhanh chóng lui về phía sau một khoảng.

Thấy nhân loại nhỏ bé trước mắt này không ngờ có thể tránh thoát được công kích liên hoàn của mình, Phong báo triệt để phần nộ rồi. Sau khi gầm lên một tiếng rống giận trầm thấp, thân thể nó bỗng nhiên run lên, toàn bộ lông chân lông đột nhiên dựng thẳng lên.

Tinh thần Dương Thiên Lôi nhất thời tập trung cực độ. Cơ bắp, gân mạch, xương cốt toàn thân thoáng chốc ngưng thành một thể, không đợi Phong báo kịp phản ứng, liền rút kiếm ra.

- Con mẹ nó! Muốn tìm chết sao?

Dương Thiên Lôi gầm lên một tiếng. Thương Viêm Kiếm nhanh như thiểm điện đâm thẳng tới cổ Phong báo.

- Rống!

Phong báo gầm lên giận dữ. Cái đầu khổng lồ bỗng nhiên chúc xuống, như một chiếc roi da, không những tránh thoát công kích của Dương Thiên Lôi, còn vỗ vào trên thân Thương Viêm Kiếm, trực tiếp đẩy Thương Viêm Kiếm ra ngoài.

Trong thoáng chốc đó, một người một thú liền thành đánh giáp lá cà, có xu thế áp sát vật lộn.

Ngay từ đầu, đối mặt với công kích nhanh như thiểm điện của Phong báo, Dương Thiên Lôi tuy rằng đã phát huy tốc độ và lực lượng thân thể đến cực hạn, nhưng lại vẫn có vẻ đỡ trái, hờ phài. Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, khi đã quen thuộc với tốc độ công kích của Phong báo, năng lực học hỏi biến thái của Dương Thiên Lôi liền phát huy tác dụng kinh người, dần dần trở nên thành thực. Toàn thân hắn phảng phất giống như cánh bướm, linh hoạt xoay tròn, xê dịch, cực kỳ tinh diệu, lần lượt tránh thoát toàn bộ công kích của Phong báo.

Bản thân hắn tựa hồ quên mất việc cần phải đánh chết Phong báo, cứ mãi mê chìm đắm trong thân pháp, nghiên cứu bộ pháp. Tới khi tốc độ cường hãn của phong báo không còn tạo được bất luận uy hiếp gì đối với hắn, Thương Viêm Kiếm trong tay Dương Thiên Lôi lóe lên, xẹt qua một ánh lửa như dải lụa hồng, một kiếm đâm ra.

- Phốc!

Một kiếm nhanh như thiểm điện, mang theo tinh thần lực hệ kim sắc bén và cuồng bạo, trực tiếp xuyên thủng cổ phong báo.

- Hô...

Nhìn Phong báo nằm trên mặt đất máu tươi lênh láng đã mất đi khí tức sinh mệnh, Dương Thiên Lôi thở phào một hơi, trong lòng dâng lên hào khí vô hạn. Ma hạch cấp bốn, một trăm điểm tích lũy đã tới tay!

Trận chiến này khiến Dương Thiên Lôi hiểu rõ, chỉ có trong chiến đấu sinh tử chân chính, mới có thể làm cho thực lực của mình nhanh chóng phát triển. Phong báo tuy rằng không phải rất mạnh, nhưng tốc độ biến thái của nó lại giúp Dương Thiên Lôi có thêm linh ngộ mới về phối hợp giữa thân pháp và bộ pháp. Tại giờ khắc này, cho dù đối với Lôi Kính nhanh như thiểm điện, một chiêu chế địch kia, Dương Thiên Lôi cũng đều có đủ tự tin.

Ma thú cấp bốn còn chưa có tư cách bảo vệ linh dược. Điểm này Dương Thiên Lôi đã đọc được trong thư lý giải của Tiêu Hà. Cho nên, hắn không cần phải ở chỗ này lãng phí thời gian. Sau khi thu hồi ma hạch của Phong báo, Dương Thiên Lôi không hề dừng lại, tiếp tục đi vào sâu hơn.

...

Khu vực thứ hai, khu vực thứ ba, thực ra là được phân chia căn cứ vào cự ly thâm nhập khu hoang dã. Càng thâm nhập vào sâu, đẳng cấp ma thú sẽ càng mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Tôm tép nhãi nhép

Khu vực thứ nhất của đám người Dương Thiên Lôi là trong vòng một trăm dặm, mà khu vực thứ hai của các nàng Trương Tử Hàm là trong phạm vi một trăm đến một trăm năm mươi dặm. Khu vực còn lại thuộc về Nội đường Hoàng gia là trong phạm vi từ một trăm năm mươi đến hai trăm dặm.

Đám người Lôi Hoành, Trương Tử Hàm dưới sự xuất lĩnh của ba người Trảm Không Kiếm Phái, dùng tốc độ nhanh nhất đi thẳng tới phạm vi khoảng hơn trăm dặm, bắt đầu thí luyện. Ba gã đệ tử của Trảm Không Kiếm Phái thì phân tán tiến nhập vào khu vực thứ hai, chuẩn bị đối phó bất cứ tình huống nào.

Trong khi tất cả mọi người gấp rút chuẩn bị thí luyện, Lôi Hoành cũng giả bộ thâm nhập vào sâu một đoạn, sau khi xem chừng thời gian không khác biệt lắm, lúc này mới lặng lẽ quay lại, lén lút tiến vào khu vực số một.

Trong vòng trăm dặm, tuy rằng là nơi hoang dã, ma thú ngang dọc. Nhưng khu vực này cũng không có bất cứ thứ gì có thể uy hiếp được Lôi Hoành. Cho nên, khoảng cách ấy với hắn mà nói, căn bản không tính là gì. Gặp phải con ma thú đuôi mù nào, hắn chỉ cần phóng xuất khí thể Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, liền có thể dễ dàng dọa chúng bỏ chạy, hoặc nhiều khi trực tiếp đánh chết.

Sau khoảng nửa canh giờ, Lôi Hoành đã thần không biết quỷ không hay đi tới trung tâm khu vực thứ nhất. Mà mục đích của hắn là nhanh chóng tìm được Dương Thiên Lôi, cũng thần không biết quỷ không hay giết chết.

Bất quá khu vực thứ nhất chỉ sâu khoảng trăm dặm, nhưng bề ngang thì theo hình nửa vòng tròn, bao trùm phạm vi cực lớn. Lôi Hoành muốn trong nháy mắt tìm được Dương Thiên Lôi là không có khả năng.

Tuy nhiên, đã có Lôi Kính. Hắn chỉ ít có thể bắt được phân nửa công phu.

Lôi Hoành lấy từ trong người ra một loại giống như la bàn gì đó, sau khi lăng lạng nhìn mấy phút đồng hồ, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nhận định phương hướng chính xác, thân hình tiếp tục lao nhanh đi.

Tương tự, sau khi Lôi Kính dẫn đầu tiến vào khu vực hoang dã, cũng không có lập tức thâm nhập mà lén lút ẩn nấp tại khắp ngõ ngách, quan sát nhất cử nhất động của Dương Thiên Lôi khi Dương Thiên Lôi cũng xâm nhập vào khu hoang dã. Ngay khi bắt đầu xâm nhập, hắn từ xa theo dõi sát phía sau Dương Thiên Lôi, bảo trì khoảng cách an toàn, muốn tìm hiểu rõ lộ tuyến của Dương Thiên Lôi. Lôi Kính tránh khỏi Dương Thiên Lôi một chút, vượt lên phía trước mà đi.

Hắn không thể ra tay, bởi vì hắn không nắm chắc có thể thắng được Dương Thiên Lôi. Bề ngoài tuy rằng hắn có đủ năng lực đánh chết Dương Thiên Lôi, nhưng trong “Tỷ thí người mới”, cứ mỗi khi chắc chắn Dương Thiên Lôi sẽ thất bại, hắn đều chiến thắng một cách quỷ dị, bất ngờ. Ai biết được tuy rằng chính mình có niềm tin tất thắng nhưng khi đối mặt với hắn có thể lại lần nữa phát sinh vấn đề ngoài ý muốn hay không? Một lần ngoài ý muốn có thể coi là trùng hợp, nhưng liên tiếp phát sinh ngoài ý muốn, vậy cũng không thể coi là trùng hợp nữa rồi.

Mà lần này quyết không được phép thất bại. Huống chi Lôi Kính còn có nhiệm vụ khác. Hắn chỉ cần xác định vị trí đại khái của Dương Thiên Lôi là đủ rồi. Những việc khác sẽ do Lôi Hoành đích thân ra tay.

Lôi Hoành đã được Trảm Không Kiếm Phái lựa chọn. Lần thí luyện này cho dù hắn có trở về tay không cũng không có bất luận ảnh hưởng gì. Lần này đối với hắn mà nói, tuyệt đối là cơ hội tốt nhất trừ khử Dương Thiên Lôi. Một khi bỏ qua lần này, muốn giết Dương Thiên Lôi sẽ càng khó khăn hơn vạn lần.

Lôi Hoành là người lòng dạ cực kỳ hẹp hòi, là kẻ tiểu nhân có thù tất báo. Dương Thiên Lôi lại quá tam ba bận khiêu chiến cực hạn của hắn. Hắn vốn từ lâu đã không thể nhịn được nữa, vô luận như thế nào cũng không thể bỏ qua cho Dương Thiên Lôi. Nhất là khi cảm thụ được tốc độ tiến bộ kinh người kia của Dương Thiên Lôi, khiến trong lòng hắn vô cùng bất an. Nếu như hiện tại không thể giết chết hắn, vậy tương lai kẻ phải chết rất có thể chính là mình. Điểm ấy Lôi Hoành rất rõ ràng.

Khi sắc trời dần dần tối lại, la bàn trong tay Lôi Hoành và Lôi Kính dường như cảm ứng được gì đó, hai người rút cuộc cùng đi về hướng nhau.

- Thiếu gia!

Lôi Kính cung kính nói!

- Tiểu tử kia đang ở chỗ nào?

Lôi Hoành vội vã hỏi.

- Còn ở phía sau. Dựa theo lộ tuyến của hắn mà phán đoán, hắn hẳn là sẽ đi qua vùng phụ cận nơi này, nhưng phỏng chừng còn một đoạn thời gian nữa mới tới được. Tên gia hỏa này thấy ma thú là giết, kể cả ma thú cấp một cũng không bỏ qua.

Lôi Kính đáp.

- Ngụ ngốc! Rất tốt! Cái này cho ngươi, xem như là bồi thường tổn thất hôm nay ngươi mất công theo dõi hắn.

Nghe xong câu trả lời thuyết phục của Lôi Kính, Lôi Hoành rút cuộc yên lòng, từ trong người lấy ra mấy khóa ma mạch ma thú mà hắn thuận lợi chém giết, đưa cho Lôi Kính.

- Cái này... Thiếu gia, bằng chính năng lực của mình ta cũng có thể dễ dàng thông qua thí luyện rồi.

Tuy rằng Lôi Kính là hạ nhân của Lôi gia, nhưng trên phương diện tu luyện lại không bao giờ có một chút cầu thả nào. Từ trong xương cốt, hắn là một người vô cùng cao ngạo.

- Thí luyện lần này là mấy quốc gia liên hợp xếp hàng. Trong số những người mới của Đế Quốc Cát Ương, ngươi thực sự có thể bài danh đệ nhất, nhưng so với quốc gia khác thì sao đây? Cứ cầm đi! Có những thứ này, chỉ ít sẽ có thêm một phần lợi thế. Nhớ kỹ, tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái mới là mục tiêu lớn nhất của ngươi.

- Vâng, thiếu gia!

Lôi Kính do dự một chút, trầm giọng đáp.

Nhìn qua ma hạch trong tay, không ngờ có một viên ma hạch cấp sáu, năm viên cấp năm. Ma hạch cấp năm coi như bỏ qua, hắn cũng có thể bằng vào thực lực của mình mà tự tay săn bắt, nhưng ma hạch cấp sáu thì lại không đơn giản như vậy. Một viên ma hạch cấp năm là năm trăm điểm tích lũy. Một

viên ma hạch cấp sáu là bao nhiêu? Ba ngàn, tròn ba ngàn điểm tích lũy.

Lôi Kính ngày hôm nay theo dõi Dương Thiên Lôi, một ma thú cũng chưa từng giết qua, vậy mà đã có 5500 điểm tích lũy.

- Được rồi, trời sắp tối rồi. Ngươi mau chóng rời khỏi đây, tìm một chỗ nghỉ ngơi đi.

Lôi Hoành phân phó nói.

- Vâng, thiếu gia!

Lôi Kính sau khi cung kính lên tiếng, xoay người bỏ đi.

Sau khi Lôi Kính rời khỏi, Lôi Hoành tìm được một vị trí cao ráo trong vùng phụ cận, bí mật ẩn thân phía sau, ngồi xếp bằng lại. tinh thần lực nhàn nhạt nhất thời hội tụ về phía hai tai. Thoảng chốc sau, phương viên mây đậm quanh đó đều nằm trong tầm khống chế của hắn.

Tuyệt học của Tinh Giả “Thuận phong nhi”, tuy rằng Lôi Hoành mới chỉ nắm giữ phần bên ngoài, nhưng dưới sự thi triển toàn lực của hắn, trong phương viên mấy km chỉ cần có một động tĩnh lớn, hắn đều có thể phát giác được. Đương nhiên, đó phải là những động tĩnh lớn. Về phần gió thổi cỏ lay, hắn đương nhiên là sẽ không phát hiện được.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Hiểm cảnh

Điều hắn cần phải làm hiện tại chính là, đợi Dương Thiên Lôi đến.

Sắc trời nhanh chóng tối sầm lại, Lôi Hoành sau khi cảm thụ được khí tức ma thú xao động, liền chậm rãi thu hồi tinh thần lực. Hắn biết lúc này Dương Thiên Lôi hẳn là sẽ ngừng di chuyển. Cho nên hắn cũng không gấp gáp nhất thời, trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi, ngày mai sẽ chính là ngày chết của Dương Thiên Lôi.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Lôi Hoành đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ, phát huy tuyệt học “Thuận phong nhi” tới cực hạn, đợi Dương Thiên Lôi tới.

- Rống!

Khi ánh mặt trời rải khắp khu vực hoang dã, một tiếng thú rống giận dữ vang lên, từ phương xa truyền tới. Lôi Hoành nhất thời mở bừng hai mắt. Trong mắt hiện lên một tia kinh hi. Thân hình nhoáng lên, liền nhắm hướng có tiếng thú rống phóng đi.

Ngay sau đó, hắn vô thanh vô tức chạy tới nơi phát ra thanh âm, liền thấy được một màn kinh người.

Một người một thú nhanh như thiểm điện chém giết cùng một chỗ. Chính là Dương Thiên Lôi và Phong báo.

- Tốc độ của hắn không ngờ nhanh như vậy? Ánh mắt thâm độc của Lôi Hoành nhìn chăm chăm Dương Thiên Lôi, lông mày hơi nhíu lại, trong lòng thầm kêu may mắn đã không để Lôi Kính động thủ. Bằng không, với tốc độ của Lôi Kính mà muốn giết chết Dương Thiên Lôi căn bản là không có khả năng. Cho dù là Lôi Hoành tự mình động thủ cũng không thể nắm chắc mười phần.

Phong báo, tuy chỉ là ma thú cấp bốn, nhưng Phong báo đang chiến đấu với Dương Thiên Lôi không ngờ đã là ma thú cấp bốn đỉnh phong. Thể chất thuộc tính phong khiến tốc độ của nó hơn xa so với ma thú đồng cấp, thậm chí cấp cao hơn. Cho dù tốc độ của Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong như Lôi Hoành, cũng đều chưa chắc có thể so sánh được với nó.

Nhưng Dương Thiên Lôi không ngờ dưới công kích như thiểm điện của Phong báo lại không hề tổn hao gì. Càng làm cho Lôi Hoành kinh ngạc chính là, ngay từ đầu Dương Thiên Lôi còn có vẻ đỡ trái hờ phài, nhưng dần dần, biểu hiện của hắn càng trở nên nhẹ nhàng, thân hình càng giống như quỷ mị, phát huy tốc độ cùng lực lượng thân thể đều tới mức cực hạn.

Tuy rằng Lôi Hoành kiêu ngạo, ương ngạnh nhưng cũng không phải là ngốc nghếch. Hắn lần này giết chết Dương Thiên Lôi là tình thế bất buộc không thể có bất cứ sơ xuất gì. Bằng không, một khi bị người khác phát hiện, hoặc là không thành công để Dương Thiên Lôi chạy trốn, hậu quả đó đừng nói hắn, ngay cả là Lôi gia cũng không thể gánh chịu nổi.

Cho nên, hắn không thể không thay đổi. Vốn kế hoạch ban đầu là trực tiếp giết chết Dương Thiên Lôi, lén lút đi theo phía sau hắn, không động thì thôi, khẽ động là có thể thủ tiêu Dương Thiên Lôi, không có bất cứ sai lầm gì.

....

Dương Thiên Lôi đang chìm trong tâm trạng hưng phấn, căn bản không chú ý tới Lôi Hoành ở phía sau không xa. Hắn chỉ rất nhanh chạy tới chạy lui, tình

thần lực quanh thân ngưng mà không tan, vận chuyển rất nhanh trong cơ thể, tự nhiên như vậy mà tản mát ra khí trắng cuộn cuộn.

Tại nơi hoang dã này, Dương Thiên Lôi rốt cuộc không cần phải cố kỵ, lần đầu tiên thể hiện ra hoàn toàn tốc độ chân chính của bản thân.

Trong khoảng một lần hít thở, tinh thần lực tại đan điền truyền đến huyết Dũng Tuyền ở hai chân, luân phiên qua lại, khiến Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm ứng được cảm giác Đẳng vân giá vũ (đi mây về gió). Loại cảm giác này và loại tốc độ chỉ do lực lượng bản thân mang tới là hoàn toàn khác nhau. Phảng phất như chính mình hóa thân thành cao thủ vô lâm đạt tới cảnh giới “Đạp tuyết vô ngân”, “Thảo thượng phi hành” trong truyền thuyết.

Theo thời gian trôi qua, huyết mạch quanh thân Dương Thiên Lôi càng lúc càng thông suốt, năng lượng kỳ dị trong đan điền cũng càng lúc càng trở nên sục sôi, không có bất luận thuộc tính gì, vẫn là một đồng hồ hỗn độn như trước, rất nhanh đi qua kinh mạch Dương Thiên Lôi, mang tới cho hắn lực lượng vô cùng vô tận.

- Aaaa!

Sau khi chạy nhanh vài dặm vẫn không hề gặp phải ma thú ngoài cấp bốn nào, Dương Thiên Lôi rốt cuộc nhịn không được, bèn hét lớn một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của ma thú.

Làm như vậy là rất không sáng suốt. Người bình thường căn bản là không dám làm như thế. Tuy rằng ma thú hơi chút cường đại đều tự làm thủ lĩnh phần khu vực của mình, tình huống ma thú đi theo quần thể cũng rất ít xuất hiện, nhưng vạn nhất gặp phải, cho dù bản thân mình cường đại đến đâu cũng sao có thể đối phó cả đàn ma thú đây? Cho nên, dưới tình huống bình thường, khi săn bắn ma thú, mọi người đều lặng im không một tiếng động tìm kiếm tung tích ma thú, cân nhắc thực lực hai bên mới có thể bắt đầu tấn công.

- Đồ điên!

Lôi Hoành đi theo phía sau Dương Thiên Lôi cũng cảm thấy khiếp sợ, trong lòng thầm mắng. Cho dù hắn đã sớm ý thức được uy hiếp của Dương Thiên Lôi, thế nhưng cho tới tận hôm nay hắn mới chính thức nhận biết được tiềm lực của Dương Thiên Lôi rốt cuộc kinh khủng như thế nào. Một người vừa mới tấn cấp Tinh Giả, chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi đã đạt tới cảnh giới cấp ba đỉnh phong không nói, không ngờ hiện tại đã đột phá đến Tinh Giả cấp bốn. Càng kinh khủng hơn là, Dương Thiên Lôi hiện tại bày ra bộ dáng nhẹ nhàng, phiêu dật, lao đi với tốc độ nhanh như thiểm điện, khiến Lôi Hoành chân chính cảm nhận được nguy hiểm thật lớn. Mặc dù thực lực của hắn là Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, muốn làm được như vậy cũng không hề dễ dàng, khiến hắn phải xuất ra chín thành lực lượng mới miễn cưỡng có thể đuổi kịp.

- Ngao ... ô ...

Mấy tiếng gầm rú nhất thời vang lên liên tiếp từ phía trước không xa truyền đến.

Ngay khi nghe thấy mấy tiếng rống to đó, trong lòng Lôi Hoành vô cùng vui vẻ, thân hình đột nhiên ngừng lại, lặng yên không một tiếng động nhanh chóng lui về phía sau.

Ma lang! Từ trong thanh âm kia, Lôi Hoành liền có thể nhận ra, Dương Thiên Lôi gặp phải ma thú gì. Đừng nói là Dương Thiên Lôi, ngay cả chính hắn khi gặp phải ma lang cũng chỉ có cách chạy càng nhanh càng tốt mà thôi.

Lần thứ hai nhanh chóng lui ra phía sau, Lôi Hoành đi tới một vị trí khá cao, trèo lên một cây cỏ thụ cành lá sum xuê, rốt cục có thể nhìn thấy Dương Thiên Lôi đang đứng trên khoảng đất trống nhỏ phía xa.

Hơn mười đầu ma lang rất nhanh tiếp cận phía trước Dương Thiên Lôi. Chỉ là, Dương Thiên Lôi không ngờ không có chút ý định chạy trốn, phảng phất giống như là đang đợi ma lang đến gần.

- Kháo! Vận khí của ca tốt như vậy sao?

Dương Thiên Lôi cũng vô cùng kinh hãi, không nghĩ tới mình vừa gọi một tiếng, dĩ nhiên lại gặp phải ma thú quần cư. Vận khí như vậy thật cmm cũng quá tốt đi! Tuy nhiên, nghe thanh âm chỉ có khoảng năm, sáu con. Nếu như mới như vậy đã bị dọa chạy thì cũng thật mất mặt, không bằng cứ xem thêm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113

Tuy rằng hắn đã đọc qua tư liệu về ma thú, nhưng dù sao cũng chưa từng gặp qua, cho nên, chỉ dựa vào thanh âm, Dương Thiên Lôi căn bản không biết là ma thú gì. Mặc dù thanh âm kia có điểm giống như tiếng sói tru, nhưng đây cũng không phải là Địa Cầu, Dương Thiên Lôi cũng không biết rằng sói tru chính là ma lang. Ai biết sói ở dị giới tru thế nào chứ? Nếu như biết đây là ma lang, e rằng hắn đã sớm tề ra quần mà chạy trốn chết rồi.

- Ngao ô ...

Lại một tiếng kêu to rõ nữa vang lên. Nghe thanh âm tựa hồ còn cách mình một khoảng nữa, cho nên Dương Thiên Lôi cũng không nóng nảy, nhân cơ hội này uống thêm mấy ngụm nước, ánh mắt hưng phấn nhìn về phía trước.

Chỉ là, đợi trái đợi phải, đợi tới hơn mười phút cũng vẫn không thấy bất luận ma thú gì xuất hiện.

- Con mẹ nó! Lẽ nào chỉ là phô trương thanh thế? Hay bị khí thế vương bát trên người ca dọa cho chạy mất rồi?

Dương Thiên Lôi tức giận mắng một tiếng, thân hình nhoáng lên lao về phía trước.

...

Chỉ là, Lôi Hoành đang theo dõi ở phía xa xa lại hưng phấn mở to hai mắt nhìn. Vốn đang suy nghĩ nát óc làm thế nào yên lặng không một tiếng động giết chết Dương Thiên Lôi, lúc này hân hỉ vui vẻ tới mức muốn kêu to vài tiếng.

Ma lang, quả nhiên là ma thú có được trí tuệ trung đẳng trong truyền thuyết. Ngay khi phát hiện Dương Thiên Lôi, không ngờ chúng không lập tức triển khai công kích, mấy trăm con, thậm chí hơn một ngàn con dưới sự chỉ huy của Ma lang vương trong truyền thuyết, vậy mà yên lặng không một tiếng động từ bốn phương tám hướng ồ ạt tiến về phía Dương Thiên Lôi.

Đồng nghị một mảnh, khiến Lôi Hoành nhìn thấy cũng hết hồn. Hẳn có thể khẳng định, Dương Thiên Lôi lần này dù chấp cánh cũng khó bay.

Một tên Tinh Giả cấp bốn rơi vào vòng vây của một đàn ma lang, cho dù là kỳ tài ngút trời thì thế nào đây? Cũng chỉ có một kết cục duy nhất – Chết!

Khi Dương Thiên Lôi mới đi được khoảng trăm trượng về phía trước, bỗng nhiên những tiếng sói tru rõ to từ bốn phương tám hướng truyền tới liên tiếp không ngừng. Không gian ban đầu vốn còn bình thường, nhất thời tràn ngập khí tức cuồng bạo hung tàn, tanh máu. Một uy áp phô thiên cái địa hướng về phía Dương Thiên Lôi.

- Ta ... Kháo! Không phải chứ? Giải thưởng lớn năm trăm vạn trong truyền thuyết?

Khi Dương Thiên Lôi thấy phía trước bỗng nhiên vọt tới cả đàn ma thú, da đầu nhất thời tê dại một trận, không có bất kỳ do dự nào, vội đề thăng tốc độ tới cực hạn, thân hình nhoáng lên, xoay người cầm đầu bỏ chạy.

Ma lang, ma thú cấp ba, thích sống quần cư, trời sinh tính hung tàn, có trí tuệ trung đẳng. Trên một trăm con, chắc chắn có Ma lang vương thống lĩnh. Ma lang vương thấp nhất cũng là ma thú cấp bốn, cao nhất có thể đạt tới cấp năm.

Chỉ là, vừa mới cất bước, Dương Thiên Lôi liền phải ngừng lại, biểu tình nhất thời trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có, nhanh chóng quét mắt nhìn bốn phía. Nháy mắt, Dương Thiên Lôi đã nhận rõ tình thế, trong đầu cấp tốc lướt qua vô số ý niệm. Tinh thần của hắn nhất thời khẩn trương đến cực điểm.

Một đàn ma lang đồng nghị, từ bốn phương tám hướng tràn tới, từng bước từng bước đến gần. Vòng vây dần dần thu hẹp lại.

Lúc này, cho dù là phát tín hiệu đàn cầu cứu trong cái túi mà Tiêu Hà đưa cho, Dương Thiên Lôi có thể kiên trì đến khi bọn họ tới hay không cũng không thể nói trước được. Huống chi trong bằng thuyết mình đã nói rõ ràng, một khi khởi động tín hiệu cầu cứu, cũng đồng nghĩa với việc sẽ mất đi tư cách thí luyện.

Dương Thiên Lôi không muốn mất đi cơ hội lần này!

- Lão tử lần này liều mạng với đám cầm thú các ngươi! Không phải chỉ là ma thú cấp ba thôi sao?

Dưới kích thích do tử vong uy hiếp và khẩn trương cực độ, đan điền kỳ dị trong cơ thể Dương Thiên Lôi nhất thời điên cuồng vận chuyển, nhịp tim, hô hấp được đẩy lên cao với tốc độ kinh người, lông tóc toàn thân dựng đứng lên, thần kinh cũng trở nên căng thẳng tới mức cực hạn chịu đựng của con người. Dưới nguy cơ sinh tử như thế này, thân thể, tâm thần và lực lượng thần bí trong đan điền Dương Thiên Lôi trong nháy mắt bất ngờ liền hợp lại, đồng thời đạt đến cảnh giới đỉnh phong.

Dục vọng chiến đấu tiềm tàng thật sâu trong nội tâm hắn lúc này hừng hực bốc cháy!

- Ngao ô...

Phảng phất như cảm thụ được chiến ý hừng hực trên người Dương Thiên Lôi, Ma Lang vương với thân hình lớn gấp đôi ma lang bình thường, đang đứng ngao nghê phía sau bầy sói, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời phát ra tiếng sói tru thật lớn!

Ngay trong lúc đó, mười đầu ma lang liền phát ra tiếng rít gào trầm thấp, lộ ra răng nanh sắc bén, cùng đồng thời nhắm về phía Dương Thiên Lôi.

Tính hung tàn và không sợ chết của loài sói, tại giờ khắc này thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

“Bình! Bình! Bình! Phốc! Phốc! Phốc!”

Trong đầu Dương Thiên Lôi hoàn toàn là một cõi không minh. Dưới uy hiếp của tử vong, Dương Thiên Lôi thi triển ra toàn bộ vốn liếng võ học của mình,

từng chiều từng chiều đều nhằm vào chỗ hiểm, tay đánh, chân đá, kiếm đâm, không lưu tình chút nào!

Hầu như trong nháy mắt liền có hai đầu ma lang bị Thương Viêm Kiếm đánh hạ. Thế nhưng, mười đầu ma lang kia lại không hề lui bước, vẫn hung hãn không sợ chết mà đánh về phía Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi dù có ba đầu sáu tay, lúc này cũng đối phó không xuể. Ngay khi hắn chém giết hai đầu ma lang kia, vài đầu ma lang khác với răng nanh sắc bén đã phân biệt cần lấy bả vai và đùi Dương Thiên Lôi.

Trong hoàn cảnh chỉ mình treo chuông đó, màng da quanh thân Dương Thiên Lôi bỗng nhiên trở nên đàn hồi. Tinh – khí – thần trong nháy mắt hợp làm một, bộc phát ngay tại nơi bị công kích. Quý Giáp Công được Dương Thiên Lôi phát huy đến cực hạn.

Dù vậy, răng nanh sắc bén của ma lang vẫn xé nát vụn y phục của Dương Thiên Lôi, để lại trên người hắn một dấu răng thật sâu. May mắn, ma lang này chỉ là ma thú cấp ba, đối với Dương Thiên Lôi vẫn không tạo được thương tổn quá lớn.

Trong khoảng thời gian mưa máu gió tanh đó, sau một lát, mười đầu ma lang đều bị Dương Thiên Lôi giết chết dưới kiếm. Chỉ là, chúng không để Dương Thiên Lôi có bất luận thời gian lấy sức nào, mười đầu ma lang tiếp theo lại không hề sợ chết mà lao lên.

Lôi Hoành trốn ở xa xa thấy được một màn này cũng sợ hết hồn. Mặc dù người đối mặt với bầy sói không phải hắn nhưng vẫn khiến sắc mặt hắn tái nhợt. Hắn biết, Dương Thiên Lôi chết chắc rồi. Hơn nữa, khẳng định là chết mất xác. Ma lang tuy chỉ là ma thú cấp ba, nhưng có tổ chức, có kỷ luật, lại công kích luân phiên hết đợt này tới đợt khác, cho dù là bất luận kẻ nào, nếu như không thể bằng vào tu vi cường đại mở một con đường máu mà chạy khỏi vòng vây của chúng, kết quả duy nhất chỉ có thể là tử vong mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Diên cuồng săn giết

Sức lực của con người là có hạn. Dưới loại công kích này, không ai có thể kiên trì mãi được. Một khi lực lượng tiêu hao hết, chính là lúc bị bầy sói phân thân thấy.

Nhìn đến đây, Lôi Hoành đã không dám tiếp tục nhìn nữa. Tuy rằng hắn rất muốn thấy cảnh Dương Thiên Lôi bị bầy sói phân thân, nhưng hắn không muốn trở thành Dương Thiên Lôi thứ hai. Một khi hơi có chút vô ý bị bầy sói phát hiện, vậy cho dù có hối hận bao nhiêu cũng không kịp rồi.

Lén lút ẩn giấu thân hình, thừa dịp bầy sói đang chiến đấu với Dương Thiên Lôi, Lôi Hoành nhanh nhẹn trốn ra ngoài thật xa, quay trở về khu vực số hai.

...

Sang lần công kích thứ hai, bầy sói càng trở nên giảo hoạt hơn, có dụ địch, có tấn công. Chỉ cần Dương Thiên Lôi vùng kém chém về bất luận con nào, sẽ đồng thời gặp phải công kích của chín ma lang còn lại.

Bất quá, loại tình huống này lại khiến Dương Thiên Lôi thở phào một hơi. Cho dù không sợ đau, cũng không muốn sống nữa a! Nếu cứ đánh như lần đầu tiên vậy, Dương Thiên Lôi thật không biết mình có thể kiên trì được bao lâu, căn bản ngay cả thời gian thở dốc cũng không có.

Nhưng hiện tại xem ra, trí tuệ của ma lang ngược lại lại cho mình chút thời gian. Loại tình huống này đối với những người khác mà nói là càng kinh khủng, nhưng đối với Dương Thiên Lôi mà nói, lại có sự khác biệt rất lớn.

Bởi vì hắn có thể chất đặc thù! Bởi vì hắn có thể lực và tốc độ khôi phục vượt xa so với thường nhân rất nhiều!

Thời gian lần lượt trôi qua, một ma lang ngã xuống liền có một ma lang khác xông lên thay thế, thủy chung duy trì mười đầu chiến đấu cùng Dương Thiên Lôi.

Chỉ là, theo thời gian trôi qua, Ma Lang vương nguyên vốn tưởng rằng Dương Thiên Lôi sẽ chống đỡ không nổi mà dần dần kiệt sức, không ngờ lại phát hiện nhân loại trước mắt tựa hồ càng đánh càng hăng. Nhìn đồng thì thể con dân trên mặt đất, Ma Lang vương rốt cuộc cũng không thể kiên nhẫn.

- Ngao ô...

Một thanh âm rống giận vang lên cao vút tận mây xanh. Ma Lang vương phát đi mệnh mệnh tổng công kích. Thoáng trong lúc đó, bầy sói như phô thiên cái địa đánh về phía Dương Thiên Lôi.

- Kháo! Kéo cả đàn ra sao? Lão tử liều mạng với đám cầm thú các ngươi!

Dương Thiên Lôi gầm lên giận dữ, đối mặt với bảy sói đông nghịt trước mắt không ngờ không chút sợ hãi, tinh thần lực trong cơ thể đề cao đến cực điểm mà phóng xuất ra, khiến mỗi một tác da thịt bản thân đều đàn hồi đến cực hạn.

Lúc đầu, Dương Thiên Lôi quả thực rất khản trương. Nhưng theo thời gian trôi qua, khi mình chém giết sói ma lang càng ngày càng nhiều, tâm tình của hắn liền càng lúc càng trở nên tỉnh táo, càng lúc càng tự tin hơn. Hắn không phải kẻ cuồng sát, nhưng lại rất thích thú cảm giác chiến đấu nhẹ nhàng hăng say này. Trong trạng thái tinh thần tỉnh táo và tập trung cao độ, hắn phát hiện chính mình không ngờ bắt đầu có thể dễ dàng cảm ứng được khí tức của bất kỳ ma lang nào tấn công mình, đồng thời có thể phán đoán chuẩn xác trình tự công kích của bọn chúng. Nhờ đó hắn có thể phân biệt rõ ràng nặng nhẹ, giết chết từng con một.

Không hề nghỉ ngơi, tốc độ phản ứng và năng lực ứng biến của hắn trong thời gian ngắn ngủi đã được đề thăng trên diện rộng.

Càng làm cho Dương Thiên Lôi tràn ngập lòng tin chính là, thể lực của hắn tựa hồ không có chút giảm sút. Không những thế, ngược lại càng đánh càng cảm thấy lực lượng của mình thêm dư thừa, tinh thần càng lúc càng tỉnh táo, càng lúc càng rõ ràng. Đại não của mình dường như biến thành một chiếc máy tính có năng lực tính toán siêu cường, có thể nắm chắc thời cơ một cách thỏa đáng, đưa ra mệnh lệnh chính xác tuyệt đối. Hơn nữa, năng lực kỳ dị trong đan điền hắn, dưới sự tiêu hao điên cuồng, ban đầu còn có chút giảm bớt, nhưng hiện tại không ngờ lại đã lấy lại được trạng thái cân bằng.

Điều này có ý nghĩa gì? Đó là, chỉ cần hắn muốn, liền vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, giống như một cỗ máy vậy, chiến đấu không biết mệt mỏi.

Ma lang nhiều thì làm sao? Bất quá chỉ là ma thú cấp ba mà thôi. Đến nhiều ca giết nhiều, đến ít ca giết ít.

Chính vì nguyên nhân đó, dưới mệnh lệnh phát động tổng công kích của Ma Lang vương, khi đối mặt với từng đoàn ma lang như phô thiên cái địa, Dương Thiên Lôi không hề sợ hãi chút nào, ngược lại, hào tình vạn trượng, gầm rú tiến lên nghiền tiếp.

Mỗi một lần Dương Thiên Lôi vung kiếm đều có một đầu ma lang ngã xuống trong vùng máu. Đồng thời cũng có vài đầu ma lang tới cắn xé người Dương Thiên Lôi. Đáng tiếc, dưới tính toán chính xác của Dương Thiên Lôi, không một đầu ma lang nào có thể tạo thành thương tổn chân chính đối với hắn.

Phương viên một trăm trượng đã biến thành một đại dương đầy máu, thi thể ma lang chồng đồng lên nhau, mùi máu tươi hôi tanh nồng nặc khiến người nôn mửa. Chỉ là, Dương Thiên Lôi đang chìm trong chiến đấu vẫn không hề có cảm giác gì. Quần áo cả người hắn nát vụn, hầu như biến thành toàn thân xích lồa. Trên mặt, trên người nhuộm đầy máu tươi, là máu của ma lang. Thương Viêm Kiếm đỏ rực bị máu tươi thấm vào càng phát ra quang mang rực rỡ hơn, giống như một lưỡi hái tử thần, vô tình thu nhật sinh mệnh của đám ma lang ngu ngốc. Mà Dương Thiên Lôi dường như đã hóa thành tử thần.

Ở nơi đây hắn là chúa tể!

- Ngao ô.....

Lại giằng co thêm một canh giờ nữa, Ma Lang vương có được trí tuệ nhân loại nhìn hơn phân nửa con dân của mình ngã xuống, rốt cuộc phát ra một tiếng tru kinh thiên động địa, trong thanh âm mang theo cừu hận và giận dữ vô hạn. Trên thân thể khổng lồ của nó, toàn bộ lông tóc bỗng nhiên dựng đứng lên. Trông mắt vốn màu nâu xám trong phút chốc bỗng trở nên đỏ tươi như máu. Một cỗ khí thế khổng lồ từ trên người nó đột ngột bạo phát.

Bảy sói tự động mở ra một cái thông đạo, thẳng hướng tới chỗ Dương Thiên Lôi.

Cùng lúc đó, một vài ma lang hung hãn không hề sợ chết gào nhào vào người Dương Thiên Lôi, bất chấp Thương Viêm Kiếm xẹt qua cổ chúng, trong khoảnh khắc phân chúng thành hai nửa, nhưng móng vuốt và răng nanh sắc bén của chúng vẫn mạnh mẽ cắn lấy Dương Thiên Lôi không tha. Đám này ngã xuống, đám khác nhào lên cứ thế ngăn trở thân hình Dương Thiên Lôi.

Từ khoảng cách ngắn ngủi hơn mười trượng, Ma Lang vương nhanh như thêm điện vọt tới, móng vuốt lóe ra quang mang hệ kim, mang theo tinh thần lực tím kim sắc bén, chộp tới trái tim Dương Thiên Lôi. Cái miệng như một chậu máu lớn với những chiếc răng nanh sắc bén nhất thời hung ác, độc địa và giao hoạt hướng về phía cổ Dương Thiên Lôi.

- Rống!

Dương Thiên Lôi gầm lên giận dữ, dưới áp lực thật lớn do Ma Lang vương mang tới, cũng bất chấp công kích của đàn ma lang, ra sức vung kiếm gạt hết đám ma lang, tập trung lực lượng toàn thân vào Thương Viêm Kiếm đón hướng tấn công của Ma Lang vương, đâm ra một kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Thủy đàm thần bí

Khiến Dương Thiên Lôi bất ngờ chính là, thân thể Ma Lang vương to lớn như vậy, không ngờ sau một hồi điên cuồng vận vạo, vậy mà lại có thể tránh được một kiếm của Dương Thiên Lôi, khẽ rùn đầu xuống, thân thể hơi cong lại, “Bùng!” một tiếng, đánh trúng giữa ngực Dương Thiên Lôi.

Cho dù Dương Thiên Lô phản ứng cực nhanh, cũng chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên nhẹ đi, bị một luồng đánh bay ra ngoài, trên ngực truyền đến một trận đau nhức. Miệng không kịp được phun ra một ngụm máu tươi, Thương Viêm Kiếm cũng tuột tay bay đi mất.

- Ngao ô....

Ma Lang vương gầm lên giận dữ, không cho Dương Thiên Lô bất luận cơ hội gì, thân hình chợt lóe lên, thân thể khổng lồ mang theo sát khí cuồng bạo, như cỗ xe tăng to lớn, lại một lần nữa đánh về phía Dương Thiên Lô, trực tiếp đập lên người Dương Thiên Lô.

Bộ lông trên người Ma Lang vương kia căn bản đang dựng thẳng lên, giống như một đám cương châm quán chú đầy tinh thần lực hệ kim cuồng bạo, thông qua tiếp xúc thân thể, trực tiếp đánh vào cơ thể Dương Thiên Lô.

Lập tức giống như ngàn lưỡi đao, bắt đầu thít lại trong cơ thể Dương Thiên Lô.

Càng kinh khủng hơn là, trong nháy mắt chặn trước người Dương Thiên Lô, Ma Lang vương mở cái miệng lớn như một chậu máu với răng nanh sắc bén trực tiếp hướng về phía cổ Dương Thiên Lô.

Tại giây phút chỉ mảnh treo chuông đó, Dương Thiên Lô bất chấp từng trận đau nhức từ cơ thể truyền đến, bỗng nhiên vươn hai tay, cứ thế mà nắm chặt lấy miệng Ma Lang vương, đồng thời còn dùng biện pháp “thủ chi đạo trị thủ chi thân” với nó nữa, thoáng chốc dồn tinh thần lực của mình vào hai gò má, miệng và hàm răng của nó, mạnh mẽ, dữ dội phá vỡ bộ lông như cương châm của Ma Lang vương, há miệng cắn về phía cổ Ma Lang vương.

Lúc này, đòn công kích Dương Thiên Lô đã hoàn toàn không khác gì công kích của ma lang. Hắn chỉ lợi dụng cơ bắp, gân mạch cùng xương cốt vận vào một cách quỷ dị, bảo vệ các bộ vị then chốt trên cơ thể, vận động tinh thần lực đến cực hạn gắt gao cắn chặt Ma Lang vương không tha.

Hắn biết rõ, đây là chiến đấu sinh tử, không phải ngơoi chết thì ta vong! Chỉ cần một chút buông lỏng, e rằng ngày này sang năm chính là ngày giỗ của mình. Lý tưởng bằng vào tuyệt thế thần công quyền rũ vô số muội muội kholm lưng cạnh tranh từ nay về sau có lẽ vẫn mãi chỉ là lý tưởng, càng đừng nói đến chuyện tìm hiểu ngọn nguồn sự việc.

Dương Thiên Lô dốc cạn cả vốn liếng, liều mạng đem hết toàn lực, điên cuồng mà cắn, hoàn toàn bất kể cái gì mất mũi với không mất mũi, người thú nào khác gì nhau. Đầu gấp quý con mẹ nó đi thôi! Dám cắn lão tử, lão tử cắn lại cho ngươi xem!

Rốt cục dưới sự cắn xé triệt để điên cuồng của Dương Thiên Lô, một dịch thể âm ẩm mang theo mùi tanh hôi nồng nặc từ cổ Ma Lang vương chảy vào trong miệng hắn. Chịu đựng cảm giác buồn nôn mãnh liệt, Dương Thiên Lô liều mạng nuốt lấy, cứ điên cuồng mà hút, như người trong sa mạc sắp chết khát bỗng nhiên vớ được hồ nước lớn, uống mãi không hết khát vậy.

Rốt cục, một tiếng kêu thê lương, thảm thiết và không cam lòng từ trong miệng Ma Lang vương phát ra. Đôi mắt đỏ rực màu máu của nó dần dần tàn mất. Cái miệng đang tiêu mạng cắn của Dương Thiên Lô cũng dần mất đi lực lượng...

- Cút con mẹ ngươi đi! Ọe....

Dương Thiên Lô đẩy con vật khổng lồ đang chặn ngang người mình, trực tiếp mạnh mẽ phun ra mấy ngụm máu sói. Hắn vốn cho rằng còn cần phải chém giết một trận nữa, không nghĩ tới vừa mới nhắc đầu, sỏ ma lang còn lại không đến một nửa kia liền đột nhiên gào thét quay đầu bỏ chạy, hoàn toàn đánh mất tinh thần dũng mãnh không sợ chết hồi nãy.

Ma Lang vương đã chết, “Vương” trong suy nghĩ của chúng đã ngã xuống, chúng làm sao có đủ năng lực để chống lại ác ma trước mắt kia?

Dương Thiên Lô cũng không thèm truy sát, trực tiếp ngồi chồm hổm trên mặt đất, tiếp tục mưa như điên, thẳng đến khi không thể mưa ra bất luận cái gì nữa mới hấp tấp chạy ra ngoài chiến trường, đặt mông ngồi xuống đất thở từng ngụm từng ngụm hổ hển. Lúc này hắn mới thực sự cảm thấy một mối rã rời, hận không thể trực tiếp ngã vào trong cơ thể mềm mại, ấm áp, say lòng người của Tử Hâm muội muội, ngủ một giấc quên trời quên đất. Nhưng hắn biết, hiện tại không thể được.

Đây là hoang sơn dã lĩnh, là địa phương ma thú ngang dọc. Nếu cứ vậy mà ngủ, e rằng bản thân chết như thế nào cũng không biết.

Mạnh mẽ lấy lại tinh thần, Dương Thiên Lô nhìn một chút cơ thể hoàn toàn xích lỏa của mình, máu sói đầy người, đáng dấp đi tới đâu cũng đều có thể làm một cái cột máu trong lòng thâm kêu bi thảm một tiếng. Nhất là ngay cả tiểu đệ đệ của mình cũng bị dính đầy máu đỏ.

Chậm rãi đứng dậy, Dương Thiên Lô lần nữa đi vào chiến trường đầy thi thể. May mắn là ba lô vẫn còn nguyên, tuy rằng bị máu sói ngấm vào, nhưng ba lô này lại không thấm nước, tất cả mọi thứ bên trong đều không bị ảnh hưởng. Thấy thi thể của Ma Lang vương, cùng với thi thể mấy trăm đầu ma lang, Dương Thiên Lô nhất thời lại trở nên hưng phấn. Tất cả chỗ này đều là điểm tích lũy a.

Nghĩ đến điểm tích lũy, Dương Thiên Lô lập tức lấy lại tinh thần, vung Thương Viêm Kiếm, bắt đầu thu hoạch thành quả thắng lợi của mình.

Thẳng cho đến khi mặt trời lặn về tây, Dương Thiên Lô rốt cục cũng hoàn tất thu dọn chiến trường. Đám ma lang bình thường may mắn chỉ bị Dương Thiên Lô lấy đi ma hạch, mà Ma Lang vương kia, Dương Thiên Lô tin chắc rằng đó là ma thú cảnh giới cấp năm đỉnh phong, cho nên rất không khách khí rút sạch gân da, hàm răng và móng vuốt càng không thể buông tha, ma hạch lại càng không cần phải nói. Tất cả đều là thứ tốt a. Tuy rằng ngoại trừ ma hạch, Dương Thiên Lô cũng không biết những thứ khác có thể đổi thành điểm tích lũy hay không, nhưng lằng lằng những thứ tốt như vậy dù sao cũng không được rồi. Tất cả đều là tiền đó a!

Thu thập chiến trường xong, Dương Thiên Lôi xích lửa đeo Thương Viêm Kiếm trên lưng, thân hình nhanh chóng đi xuyên qua sơn dã đó, thừa dịp mặt trời còn chưa lặn tìm một cái hồ nước mà tẩy rửa sạch sẽ.

Có ma lang quần cù, khu vực xung quanh đây nhất định sẽ có nguồn nước.

Quả nhiên, hơn mười phút sau, Dương Thiên Lôi lần theo dấu vết của ma lang để lại, khi tìm được sào huyết của ma lang, liếc mắt liền thấy một dòng sông từ trên núi chảy xuống. Bên cạnh sào huyết có một thác nước nhỏ, dưới thác nước là một cái đầm nước. Dòng sông lại dọc theo đầm nước tiếp tục chảy vào trong hang sâu.

- Quá sung sướng! Bọn sói con này quả nhiên rất biết chọn địa điểm.

Dương Thiên Lôi trần như nhộng nhanh chóng chạy tới bên cạnh đầm nước. Đầm nước màu xanh lục trong suốt dị thường, nhưng không ngờ lại không nhìn thấy đáy, xem ra tựa hồ rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Pho tượng mỹ nữ

Dương Thiên Lôi hơi do dự, không trực tiếp nhảy xuống đầm mà đi tới hạ lưu đầm nước, trước tiên rửa sạch máu sói đang dính đầy trên người, sau đó toàn thân nhất thời nhảy vào trong đầm nước.

Nước sông mát lạnh nhất thời khiến Dương Thiên Lôi thoải mái rên rỉ một tiếng. Tuy rằng hiện tại đã là mùa đông, nhưng Đế Quốc Cát Ương bốn mùa như xuân, mùa xuân và mùa thu vẫn không khác nhau nhiều lắm. Toàn thân Dương Thiên Lôi đều chìm vào trong dòng nước, không có bất cứ một chút lạnh lẽo nào, chỉ cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Dương Thiên Lôi ngừng hô hấp, cả đầu cũng ngập vào trong nước sông, hai tay cố gắng không ngừng chà xát toàn thân, nhất là phần đầu và tiểu đệ đệ, chà xát vô cùng kỹ lưỡng. Không ngờ tiểu đệ đệ vậy mà trở nên cứng ngắc. Dương Thiên Lôi vội vàng sợ hãi thu tay lại. Đồi trước dù sao cũng xong rồi, đời này ca có gia có thể, bản thân lại phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, hoa thấy hoa nở, người gặp người yêu, quả thực là đẹp trai quá sức tưởng tượng. Sao có thể đem lần đầu tiên mà chôn vùi dưới ma trảo đây? Điều này tuyệt đối là không thể được.

Nghĩ tới đây, trong đầu Dương Thiên Lôi kim không được mà hiện lên hình ảnh Từ Hàm muội muội trong sáng, thuần khiết như đoá lan trắng. Toàn thân hần bỗng nhiên giật mình một cái, cuống quýt đứng lên. Khi Từ Hàm muội muội và ma thú chiến đấu, liệu có thể hay không cũng bị thảm như ca vậy? Bị đám ma thú kinh tởm kia lột hết quần áo?

Hắn là không thể nào. Ca còn chưa được xem. Từ Hàm muội muội, nàng ngàn vạn lần không được để bọn ma thú đó xem trước nha.

Dương Thiên Lôi suy nghĩ lung tung một hồi, tuy rằng biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn có chút lo lắng cho Trương Từ Hàm.

Qua nửa canh giờ, Dương Thiên Lôi mới kỳ cọ hoàn toàn sạch sẽ, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái nhảy ra khỏi đầm nước.

Đã lâu lắm rồi Dương Thiên Lôi chưa bao giờ cảm thấy đói như vậy. Có lẽ là hôm nay trên chiến trường tiêu hao lực lượng quá lớn, liền vội vàng mở ba lô lấy ra phần lương khô đã được chuẩn bị đầy đủ từ trước, ăn như gió cuốn mây bay. Thế nhưng sau khi ăn xong phần lương khô, Dương Thiên Lôi vẫn đói như cũ không thể chịu được, phảng phất như trở lại chính mình trước đây, là một cái thùng cơm ăn mãi không no vậy.

Trong đầm nước này có cá hay không nhỉ? Trong đầu toàn là tư tưởng ăn uống, Dương Thiên Lôi đi tới trước đầm, nhất thời nghĩ tới mùi cá nướng ngào ngạt, nước bọt trong nháy mắt liền trào ra như suối quanh miệng.

“Ào ào!” một tiếng, cả người Dương Thiên Lôi lặn vào trong đầm.

Cơ bắp, gân cốt toàn thân Dương Thiên Lôi đã được rèn luyện đến, 100% nhất thời dường như biến thành một người cá, lặn sâu xuống dưới với tốc độ kinh người. Nước trong đầm trong suốt, không hề ảnh hưởng đến thị lực của Dương Thiên Lôi. Khi lặn xuống mấy thước, khiến Dương Thiên Lôi thất vọng chính là, không ngờ trong đầm không hề có bất cứ sinh vật gì tồn tại, cá thì lại càng không nên nhắc tới.

Chỉ là, đầm nước này sao lại sâu như vậy? Càng xuống sâu phía dưới, không khí càng tối đen như mực, căn bản không nhìn thấy gì, phảng phất như không thấy đáy.

Dưới lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Dương Thiên Lôi lại tiếp tục lặn sâu hơn xuống phía dưới. Cùng với áp lực nước cũng càng lúc càng lớn, tốc độ lặn của Dương Thiên Lôi cũng càng lúc càng chậm. Hơn nữa, hần còn phải dùng tinh thần lực phóng xuất ra ngoài, chống lại áp lực cực lớn kia. Ánh sáng cũng càng lúc càng mờ nhạt hơn.

Ngay khi Dương Thiên Lô đang định từ bỏ, bỗng nhiên hắn thấy trên vách đá trong đầm xuất hiện một cửa động hình tròn. Càng quý dị chính là, ngay tại cửa động, tựa hồ xuất hiện khúc xạ kỳ dị.

- Đây là cái gì?

Dương Thiên Lô nhất thời quên cả đói, nhanh chóng bơi về phía cửa động. Khiến Dương Thiên Lô bất ngờ chính là, khi hắn bơi tới cửa động, bỗng nhiên “Ào!” một tiếng, cả người liền rơi xuống mặt đất.

Đúng vậy! Là rơi trên mặt đất, bên trong cửa động. Quanh người không còn một chút dấu tích nào của đầm nước.

- Chuyện này là thế nào?

Dương Thiên Lô kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. Chuyện này cũng con mẹ nó quá quái dị đi! Dương Thiên Lô xác định, khi hắn đi về phía trước không hề gặp bất cứ trở lực gì. Nói cách khác, dưới tình huống bình thường, đi trong đầm nước là phải chịu áp lực của nước mới đúng, loại tình huống này hoàn toàn là đi ngược tính chất vật lý thường thức. Tuy nhiên, nghĩ tới việc mình còn có thể xuyên việt từ Địa Cầu tới một thế giới hoàn toàn khác như thế này, Dương Thiên Lô cũng chỉ gần như ngạc nhiên chốc lát, liền trở lại bình thường.

Dương Thiên Lô chậm rãi vươn tay, cánh tay không gặp chút trở lực nào, đi xuyên qua cửa động. Hắn rõ ràng cảm ứng được đầm nước bên ngoài. Như vậy có thể tin tưởng rằng, cái động này tất nhiên tồn tại một loại cấm chế hoàn toàn vượt xa trí tưởng tượng của mình.

- Đây rốt cục là nơi nào?

Dương Thiên Lô mang theo lòng hiếu kỳ mãnh liệt, chậm rãi xoay người nhìn vào hắc động thần bí tối đen như mực không biết sẽ thông tới đâu. Mỗi một dây thần kinh đều trở nên khẩn trương cao độ, tinh thần lực kỳ dị trong đan điền cũng bắt đầu dọc theo toàn thân vận chuyển trong cơ thể. Dần dần, Dương Thiên Lô không ngờ lại có thể nhìn rõ được trong cự ly mấy thước, đã có được tầm nhìn nhất định.

Khi phát hiện ra điều này, Dương Thiên Lô an tâm không ít, dứt khoát tiến về phía trước. Tuy nhiên, dù vậy Dương Thiên Lô vẫn rất cẩn thận, vạn nhất nếu như xuất hiện mãnh thú hồng hoang gì trong truyền thuyết, cái mạng nhỏ của mình rất có thể sẽ phải gửi lại nơi đây rồi.

Vẫn duy trì cảnh giác cao độ, Dương Thiên Lô bước từng bước một mà đi vào trong. Đại khái sau khi đi được khoảng hơn trăm thước, trước mắt Dương Thiên Lô xuất hiện một bậc thang hướng xuống phía dưới. Sơn động tựa hồ cũng trở nên mở rộng hơn một chút.

Dương Thiên Lô thầm tính toán, dọc theo bậc thang vừa thăm dò vừa đi từng bước một xuống phía dưới. Khi đếm đến bậc thứ 999, cầu thang liền kết thúc, lần nữa trở về mặt đất bằng phẳng. Sơn động lại rộng thêm một chút. Lại tiếp tục đi về phía trước khoảng hơn trăm thước, một tia sáng đột nhiên xuất hiện trước mắt Dương Thiên Lô. Tròng cảnh trước mặt cũng trở nên rõ ràng hơn.

Chỉ là, khi Dương Thiên Lô chứng kiến khung cảnh trước mắt, nhất thời bị dọa cho kinh hãi. “Bịch! Bịch! Bịch!”, hắn hoảng hốt lùi lại mấy bước, đặt móng ngồi phịch trên mặt đất.

- Xin lỗi! Xin lỗi! Tiểu đệ trong lúc vô tình xông vào nơi đây. Thành mỹ nữ tỷ tỷ thông cảm một chút...

Dương Thiên Lô hầu như cúi đầu thấp xuống tận chỗ tiểu huynh đệ, kinh sợ nói. Trong lòng thấp thỏm và khiếp sợ không gì sánh được. Có cho hắn thêm một cái đầu nữa hắn cũng không nghĩ ra nơi quý dị này không ngờ còn có thể thấy người, hơn nữa lại còn là người sống, mà cũng đâu phải chỉ là người sống không thôi, lại còn ... Con mẹ nó ... Là mỹ nữ, hơn nữa là siêu cấp mỹ nữ toàn thân xích lỏa.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Phong hoa tuyệt đại

mời xem

Trong truyền thuyết hoặc tiểu thuyết, nhân vật chính dưới cơ duyên xảo hợp tiến vào địa phương thần bí, đa số đều là thu được bí tịch tu luyện tuyệt thế gì đó, hoặc thiên địa thánh quả, còn có cái gì truyền thừa, cái gì pháp bảo. Vì sao ca lại gặp một người đẹp lỏa thể đây? Lẽ nào mỹ nữ này chính vì ca mà sinh ra?

Trong đầu Dương Thiên Lô suy nghĩ rất nhanh, tính toán bước kế tiếp, hậu quả mà mình có khả năng gặp phải. Dùng tiểu JJ nghĩ cũng có thể biết được, mỹ nữ có thể ẩn cư ở loại địa phương thần bí này tất nhiên người bình thường không thể so sánh được. Nếu nàng muốn trách phạt mình tội tự tiện xâm nhập cấm địa, e rằng chính mình căn bản không thể phản kháng.

Chỉ là, khiến Dương Thiên Lô kinh ngạc chính là, vì sao đợi cả nửa ngày cũng không hề có bất luận động tĩnh gì vậy?

- Này... Mỹ nữ tỷ tỷ?

Dương Thiên Lôi nhìn không được thử gọi thêm lần nữa.

Nhưng mà, đợi trong chốc lát vẫn không hề có tiếng đáp lại. Dương Thiên Lôi nhìn không được liền làm bộ như quá sợ hãi và xấu hổ mà lau đi mồ hôi lạnh đầy đầu, cũng nhân cơ hội này len lén liếc mắt nhìn về phía mỹ nữ.

Nhưng mà, khiến Dương Thiên Lôi kỳ quái là, không ngờ mỹ nữ lúc này và khi hắn vừa mới thấy lại hoàn toàn giống nhau như đúc, cả về tư thế, thần thái, ánh mắt cũng không hề có chút thay đổi nào. Nàng giống như là pho tượng không hề nhúc nhích vậy.

- Pho tượng? Chẳng lẽ đây là pho tượng sao?

Dương Thiên Lôi nghĩ tới đây, lá gan nhất thời lớn hơn nhiều, chậm rãi ngẩng đầu lên. Quả nhiên nàng vẫn không hề có bất kỳ phản ứng gì.

- Móa nó chứ!

Sau khi Dương Thiên Lôi đứng xa nhìn kỹ cả nửa ngày, mỹ nữ vẫn không hề có bất luận phản ứng gì, hắn rốt cục cũng vững tin. Mỹ nữ trông rất sống động này dĩ nhiên là một pho tượng chết.

Có phát hiện này, Dương Thiên Lôi nhất thời không kiên nhẫn gì mà đứng lên, nhảy một lúc hai ba bước, đi tới bên cạnh mỹ nữ, ánh mắt tràn ngập vẻ hèn mọn, đi xung quanh mỹ nữ đang ngồi xếp bằng, tỉ mỉ nghiên cứu.

- Nghệ thuật a, nghệ thuật! Đây thật con mẹ nó tuyệt đối là nghệ thuật đỉnh phong!

Dương Thiên Lôi nuốt nước bọt tán thưởng nói:

- Con mắt này, mũi này, cái miệng nhỏ nhắn này, bộ ngực này, eo thon này... Bà mẹ nó, còn cả cái mông lớn này...

- Cái này con mẹ nó cũng quá giống thật đi!

Khi Dương Thiên Lôi đi tới trước mặt mỹ nữ, cúi đầu nhìn về phía hai chân nàng, không ngờ còn có thể thấy được phần rưng nhiệt đới sâu thẳm thẳm trong truyền thuyết, mỗi một "sợi lông abc" đều chân thực, sống động đến cảnh giới tuyệt đỉnh tối cao.

Chỉ là một pho tượng đã khiến vật đáng xấu hổ của Dương Thiên Lôi trở nên cứng ngắc. Từ Hàm muội muội như thế nào hắn còn chưa từng thấy qua, nhưng so với vóc người rất hoàn mỹ của đường tỷ Dương Thiên Lệ mà nói, pho tượng này rõ ràng đẹp hơn nhiều, quả thực không có bất kỳ một chút tỷ vết nào.

- Hắc hắc...

Dương Thiên Lôi nhìn xung quanh một vòng, liếc mắt liền có thể thấy rõ ràng, trong sơn động ngoại trừ hắn và pho tượng mỹ nữ, cũng không có bất luận bóng người nào khác, trên mặt lộ ra nụ cười hèn mọn bí ẩn. Hắn đồng dạng cũng đang lơ đãng, chậm rãi vươn một cánh tay, nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt nhỏ nhắn, mịn màng phẳng phất như tòa ra ánh sáng trong suốt của mỹ nữ. Chỉ là, trong nháy mắt khi tay hắn và khuôn mặt mỹ nữ tiếp xúc, Dương Thiên Lôi nhất thời nhanh như điện giật vội tay về, về mặt khiếp sợ lùi lại mấy bước. Tất cả tư tưởng hèn mọn trong đầu lập tức biến mất không còn dấu vết.

Khi hắn chạm đến khuôn mặt mỹ nữ, Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm thấy đây không phải pho tượng, ngược lại phẳng phất như là chạm vào da thịt người sống, bóng loáng, mềm mại, còn có cả độ co giãn.

- Sao lại... Có thể?

Dương Thiên Lôi khiếp sợ tột đỉnh, ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng được nhìn trân trân vào mỹ nữ xích lỏa vẫn không nhúc nhích kia. Vài phút đồng hồ trôi qua hắn rốt cuộc mới bình tĩnh trở lại.

- Chẳng lẽ là thi thể người thật? Nhưng thi thể không có khả năng bảo tồn lâu như vậy.

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng. Nhưng khi vừa tới gần quan sát, hắn liền xác định, mỹ nữ này không có bất luận khí tức sinh mệnh gì, căn bản không có hô hấp, không có nhịp tim, mà khi chạm đến, hắn cũng không cảm nhận được chút âm áp nào. Thế nhưng, vì sao lại giống như da thịt người thật như vậy? Chẳng lẽ pho tượng này là do tài liệu đặc thù chế thành? Ví dụ như chất si-líc (khuê giao) trên Địa Cầu dùng để chế tạo búp bê?

Mang theo lòng hiếu kỳ cực lớn, Dương Thiên Lôi nhìn không được mê hoặc trong lòng, đánh bạo đi tới trước mặt mỹ nữ, một lần nữa vươn bàn tay hèn mọn ra.

Mỹ nữ này đích xác rất thánh khiết, thánh khiết như là nữ thần cao cao tại thượng. Bất luận kẻ nào thấy mặt nàng cũng đều chỉ biết quý trọng và tán thưởng, thậm chí quý bái. Dương Thiên Lôi cũng không ngoại lệ. Chỉ là, muốn trách thì trách nàng không nên đem tấm thân hoàn mỹ trần như nhộng kia phô bày ra trước mặt một nam nhân tâm trí thành thực như vậy.

Hơn nữa, càng bị kích hơn chính là, nam nhân này còn tưởng tượng nàng thành một kiệt tác nghệ thuật.

Lần này, trong lòng Dương Thiên Lô cũng không có bất luận ý tưởng hèn mọn gì, có chăng chỉ là hiếu kỳ. Hắn muốn biết rõ ràng đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra.

Hắn nhẹ nhàng từng chút một đặt tay lên mặt mỹ nữ, thử thăm dò sờ soạng mấy cái, cảm giác rất chân thực. Ngoại trừ không có độ ẩm, còn lại không khác gì người thật. Kim lòng không được, Dương Thiên Lô vươn hai tay, nhẹ nhàng nắm lấy đôi môi mềm mại đỏ tươi mê người kia, khẽ kháng mở ra, nhất thời thấy được hai hàng răng ngà nhỏ nhắn đều đặn, lại nhẹ nhàng tách hàm răng ngà, không ngờ còn thấy được chiếc lưỡi thơm tho, phơn phớt hồng nhuận, bóng loáng.

- Ta kháo... Kỹ thuật này thật tốt quá đi!

Dương Thiên Lô than một tiếng, sợ hãi đến cực điểm, ngay sau đó liền bắt đầu công tác thăm dò nghệ thuật thần thánh và cao thượng.

Đôi gò bồng đảo nhô cao với hai hạt đậu đỏ tươi say lòng người, chiếc eo thon mảnh khảnh hai bàn tay có thể ôm vừa, kiểu đồn phong mẫn vĩnh cao, eo gầy và tràn đầy xúc cảm... Tất cả đều trở thành đối tượng để Dương Thiên Lô tỉ mỉ nghiên cứu.

Tuy rằng trong lòng tự nhủ chỉ là nghiên cứu thôi, nhưng bất tri bất giác, tiểu đệ đệ của Dương Thiên Lô lại trở nên phần nộ dị thường, dựng thẳng đứng lên. Lúc bấy giờ, tên hèn mọn bỉ ổi này mới phải thu hồi bàn tay tội ác trở lại.

Dương Thiên Lô quỹ gối thật sâu dưới váy nữ thần không có sinh mệnh này.

- Một thiếu nữ phong hoa tuyệt đại như vậy, vì sao lại chỉ là vật chết? Nếu như là người sống thật thì tốt biết bao a!

Dương Thiên Lô vô cùng phiền muộn nói, trong lòng ngoại trừ tiếc nuối cũng chỉ có tiếc nuối mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

Một siêu cấp mỹ nữ trần trụi hiển hiện trước mặt mình như vậy, lại chỉ là một người không có sinh mệnh, một con rối không có tư tưởng, cho dù là bất cứ người nào cũng đều không cam lòng, đều cảm thấy đáng tiếc, bất bình cùng phiền muộn.

Cố gắng đè nén cảm giác tiếc nuối, cho đến lúc này, Dương Thiên Lô mới bắt đầu cẩn thận quan sát căn phòng duy nhất trong huyết động rộng lớn này.

Nguồn sáng duy nhất của huyết động có được là nhờ một hạt châu nhỏ bằng hạt đào màu trắng sữa đang tỏa ra quang mang nhàn nhạt được khảm vào trong nhâm thạch phía trên đỉnh huyết động. Xung quanh thân thể mỹ nữ, có một vài mẩu vải màu trắng bị rách là tả giống như là y phục để lâu nên nát vụn vậy.

Không có tiên đan linh dược trong truyền thuyết, không có thần binh lợi khí, càng không có thần công bí tích gì.

Dương Thiên Lô nhẹ nhàng cúi người nhặt đám vải rách trên mặt đất, nhẹ nhàng tung lên. Đám vải rách nhất thời hóa thành bụi, thổi một hơi liền bay phiêu lãng trong không khí. Lẽ nào đây vốn là y phục nàng mặc chỉ là do niên đại đã lâu lắm mới trở nên mục nát như vậy?

- Ồ!

Đúng lúc này, Dương Thiên Lô bỗng nhiên phát hiện phía dưới đám vải rách không ngờ có một vết khắc, hiện lên rất rõ ràng trong nền đất đá cứng rắn, bút tích như họa, nông sâu đều đặn, dường như có ai dùng dao khắc vào, không chút kẽ hở, đường cong trôi chảy đến cực điểm.

Sau khi nhẹ nhàng lau sạch mặt đất, một hàng chữ đẹp đẽ thanh thoát hiện ra trước mắt Dương Thiên Lô.

- Ta một thân một mình, dốc lòng tu đạo mất ngàn năm, cuối cùng khó thoát ra được ngũ hành, vượt qua được luân hồi. Tới khi thọ nguyên đã hết, chợt cảm thấy mình thật cô tịch, đành thiết lập Huyền Thiên kết giới, ngưng tụ nguyên thần bất diệt, đợi người hữu duyên, hái Thiên Linh châu trên đỉnh động, đưa vào miệng ta, nguyện từ nay về sau chân trời góc biển, trọn đời làm bạn.

Thấy đoạn văn tự ngắn gọn này, Dương Thiên Lô nhất thời ghen hờn nhìn trần trời, khiếp sợ há to miệng!

- Nàng chẳng lẽ là... Người thật? Tu đạo mấy ngàn năm... Huyền thiên kết giới... Lẽ nào ca chính là người hữu duyên?

Dương Thiên Lô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hạt châu màu trắng sữa đang tỏa ra quang mang nhàn nhạt trên đỉnh đầu:

- Đây là Thiên Linh châu sao? Thiên Linh châu là cái gì? Lẽ nào thứ này có thể khiến nàng sống lại?

Dương Thiên Lôi nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ vẫn không nhúc nhích trước mặt, lại nhìn Thiên Linh châu trên đỉnh huyệt động, hô hấp vậy mà không hiểu sao lại nhanh hơn mấy lần. Nhất là nghĩ đến câu “Chân trời góc biển, từ nay về sau trọn đời làm bạn” kia, khiến Dương Thiên Lôi vô cùng phấn chấn, đồng thời cũng có chút bối rối.

Mỹ nữ ai không thích? Nhất là nữ nhân hoàn mỹ không chút tỳ vết nào như vậy. Nếu như ai dám nói không thích, hoàn toàn là nói láo. Thế nhưng, nếu muốn Dương Thiên Lôi giữa mỹ nữ và Trương Tử Hàm phải chọn một người, hẳn sẽ không chút do dự mà chọn Trương Tử Hàm. Không phải bởi vì dung mạo của Trương Tử Hàm, mà bởi vì, chỉ ít trong cảm nhận của Dương Thiên Lôi, nàng là người trọng yếu nhất.

Tuy nhiên, Dương Thiên Lôi cho dù bối rối, cũng chỉ là bối rối một chút mà thôi. Trơ mắt nhìn một siêu cấp mỹ nữ chết mà không cứu, không phải quá khốn nạn rồi sao? Có mỹ nữ mà không hưởng, sẽ bị trời phạt đó! Huống hồ mỹ nữ này đã tu luyện mấy ngàn năm, hẳn là một nhân vật rất trâu bò rồi!

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lôi mặc kệ đoạn văn tự trên mặt đất kia là thật hay giả, bờ mông uốn éo, hai chân đạp một cái liền nhảy bật lên, rất nhẹ nhàng lấy hạt châu màu trắng sữa trên đỉnh động xuống.

Khi cầm hạt châu trên tay, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên cảm thấy cổ tinh thần lực kỳ dị trong đan điền kia không ngờ vận chuyển nhanh hơn, như là hưng phấn đến cực điểm. Điều này khiến cho Dương Thiên Lôi càng thêm hoảng sợ, nhất là khi nghĩ đến năng lực thôn phệ của kỳ dị của nó, sợ đến mức thiếu chút nữa hắt văng hạt châu ra. Đây chính là vật cứu mạng người đó a. Nếu như bị chính mình thôn phệ thì quả là bị kịch rồi.

Mạnh mẽ đè nén cảm giác kích động của đan điền, Dương Thiên Lôi nhanh như thiểm điện mở rộng cái miệng anh đào của mỹ nữ, trực tiếp nhét hạt châu vào.

Khi hạt châu vừa tiến vào trong miệng mỹ nữ, một màn kỳ dị liền xuất hiện. Chỉ thấy thân thể mỹ nữ không ngờ trở nên run rẩy kịch liệt, từ trên người nàng phát ra từng đạo quang mang màu trắng. Chỉ một lát sau, toàn bộ cơ thể nàng liền bị những lỗ hồng màu trắng vây quanh. Ban đầu Dương Thiên Lôi còn có thể nhìn thấy bóng dáng mỹ nữ, nhưng khi những quang mang màu trắng trở nên càng ngày càng mãnh liệt, càng lúc càng chói mắt, bóng dáng của mỹ nữ phảng phất như là biến mất, rốt cuộc không nhìn thấy đầu nữa.

- Đã sống lại rồi sao?

Quang mang chói mắt khiến Dương Thiên Lôi phải nhắm chặt mắt lại, nhìn một màn thần kỳ này trầm nghĩ trong lòng.

Khoảng hơn mười phút trôi qua, ánh sáng trắng chói mắt dần dần yếu bớt, dần dần trở nên nhu hòa. Nhưng mà, Dương Thiên Lôi lại ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại biến mất rồi?

Ngay khi Dương Thiên Lôi kinh ngạc vạn phần, quang mang màu trắng kia dường như hóa thành một tia khói xanh, chậm rãi bay lượn tới trước mặt Dương Thiên Lôi, quay xung quanh thân thể hắn, sau khi vòng vo vài vòng, liền nhanh như thiểm điện chui vào mi tâm Dương Thiên Lôi. Thoáng chốc trong lúc đó, toàn bộ huyệt động bỗng biến thành một mảng đen kịt.

Ngay sau đó, có tiếng nước ào ào truyền đến, giống như vạn mã lao nhanh, vang vọng cả sơn động. Đám nước kia vốn không thể tràn vào sơn động, lúc này lại giống như vỡ đê, không còn chút cách trở nào, dưới áp lực nước cực lớn, lập tức điên cuồng mà tràn vào.

Thoáng trong lúc đó, dường như sóng to gió lớn, điên cuồng gào thét mà ập lên người Dương Thiên Lôi, không cho hắn bắt luận chút thời gian suy nghĩ nào, toàn bộ huyệt động đã bị nước trong đầm tràn ngập, dần dần mới yên tĩnh lại.

- Rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Dương Thiên Lôi từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại. Vốn đang chờ mong khung cảnh sau khi mỹ nữ sống lại, không nghĩ tới nàng lại trực tiếp hóa thành một làn khói xanh tiến vào thân thể mình. Lẽ nào đây cũng được gọi là sống lại? Là giống như nàng nói, từ nay về sau trọn đời làm bạn sao?

Dương Thiên Lôi ngâm mình trong đầm nước mát lạnh, chậm rãi nhắm hai mắt lại, cẩn thận cảm ngộ thân thể mình. Nhưng khiến hắn thất vọng chính là, dĩ nhiên không hề cảm thụ được bất cứ cái gì khác thường. Thế nhưng rõ ràng hắn tận mắt thấy làn khói xanh kia chui vào mi tâm mình. Vì sao lại không hề có cảm giác gì?

Tận cho đến khi có cảm giác bị đè nén, tuy rằng vẫn chưa thể làm rõ đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, nhưng Dương Thiên Lôi không thể không nhanh chóng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Nguyên thần

Dọc theo huyết động đen ngòm, sau khi bơi khoảng mấy phút đồng hồ, rốt cục hắc hắc bơi được ra tới ngoài cửa động, liền nhanh chóng bơi về phía trước.

Khi trôi lên mặt nước, hắc hắc không ngờ mình chỉ cách thượng du đầm nước tầm mấy chục thước. Cũng may đầm nước không quá mức trơn trượt. Dương Thiên Lôi chỉ cần bám vào một tảng đá nhô ra trên đầm liền rất nhanh có thể trèo lên bãi gềnh.

Khi Dương Thiên Lôi trở lại đầm nước, sắc trời đã trở nên hoàn toàn đen kịt. Nhặt lấy ba lô cùng Thương Viêm Kiếm, Dương Thiên Lôi cảm giác như mình vừa trải qua một chuyến đi kỳ lạ, tựa hồ như là giấc mộng. Tất cả bỗng trở nên như mộng như ảo, không thể nắm lấy. Khi tỉnh mộng trở về hiện thực, dường như tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Thế nhưng Dương Thiên Lôi biết, tất cả chuyện này đều là sự thật, nếu không đầm nước kia cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà giảm xuống hơn mười thước.

Mang theo nghi hoặc trong lòng, Dương Thiên Lôi còn đang cời trướng, cả thấy con đoi trong bụng lại hoành hành, chậm rãi đi vào trong sào huyết của Ma Lang vương. Hắc hắc định đây sẽ là nơi mình ở lại qua đêm.

Dương Thiên Lôi lấy từ trong ba lô ra một viên đá đánh lửa, toàn bộ huyết động nhất thời sáng rực lên. Huyết động không lớn cũng không nhỏ, hắc hắc là nơi Ma Lang vương sống một mình. Khiến Dương Thiên Lôi hơi kinh ngạc chính là, trong huyết động được bố trí gần giống như con người, có một chiếc giường đá thật lớn, bên cạnh giường còn có một cái bàn đá, trên bàn đặt một ít hoa quả không biết tên, có lẽ đều là cung cấp cho Ma Lang vương hưởng dụng.

Bụng đang đói, Dương Thiên Lôi cũng không quản nhiều như vậy, mặc kệ ba bảy hăm một gì, liền bắt đầu ăn, trong đầu lại vẫn tiếp tục suy nghĩ về những gì trải qua vừa rồi. Nhưng cho dù hắc hắc nghĩ đến vỡ đầu cũng không hiểu rốt cục là có chuyện gì xảy ra.

Bất tri bất giác, đồng quả rừng đã bị Dương Thiên Lôi tiêu diệt sạch sẽ. Cuối cùng hắc hắc cũng không còn cảm giác đói bụng nữa. Có lẽ là do cái bụng rỗng đã được lấp đầy, trong đầu Dương Thiên Lôi nhất thời linh quang chợt lóe.

- Một tia Nguyên Thần! Một tia Nguyên Thần! Đúng rồi! Làn khói xanh kia nhất định chính là nguyên thần của mỹ nữ. Nguyên thần của nàng đã tiến nhập vào trong cơ thể ca!

Nguyên thần, kỳ thực chính là linh hồn thăng cấp lên. Linh hồn ý lại vào cơ thể con người mà tồn tại. Khi thân thể chết đi, linh hồn sẽ tiêu tán. Nhưng nguyên thần thì khác. Nó chính là hấp thu tinh khí Tiên Thiên rèn luyện mà sinh ra, là đặc trưng căn bản của tu luyện giả. Khi linh hồn cường đại đến mức không cần phụ thuộc vào thân thể cũng có thể tồn tại độc lập trong thiên địa. Đó chính là nguyên thần.

Đương nhiên Nguyên thần cũng không phải là mãi mãi bất diệt. Sau khi rời khỏi thân thể, nó sẽ dần dần suy yếu cho đến khi hoàn toàn tiêu vong. Tu vi bản thân của tu luyện giả càng mạnh, nguyên thần càng cường đại, thời gian rời khỏi thân thể cũng càng dài hơn.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Dương Thiên Lôi cũng yên lòng phần nào. Về phần Nguyên Thần của mỹ nữ này vì sao lại tiến nhập vào trong cơ thể mình, khi tiến nhập vào có ảnh hưởng gì đối với mình hay không, không phải điều mà Dương Thiên Lôi có thể lý giải và không chế được, chỉ có thể tạm thời chấp nhận mà thôi.

- Hiện tại ta phải dồn mọi tinh lực vào việc tu luyện. Chỉ có tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái, bước vào hàng ngũ tu luyện giả chân chính mới có thể nhanh chóng đề cao thực lực của mình.

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lôi liền chậm rãi mở ba lô.

Đặt toàn bộ số ma hạch của ma lang ngày hôm nay sẵn giết được trên mặt đất, Dương Thiên Lôi bắt đầu kiểm kê thu hoạch trong một ngày này.

- Bảy trăm bốn mươi tám ma hạch cấp ba! Không ngờ lại nhiều như vậy.

Sau khi Dương Thiên Lôi kiểm kê xong, ngay cả chính mình cũng có chút kinh ngạc.

Tuy rằng ma hạch cấp ba có điểm tích lũy không cao, nhưng số lượng lại nhiều kinh khủng. Dương Thiên Lôi rõ ràng, nếu như không gặp phải đàn ma lang, mà đơn giản là đi tìm giết đám ma thú cấp ba, e rằng một ngày đêm chỉ có thể săn được khoảng hai, ba mươi ma thú đã là may mắn lắm rồi! Vậy mà chỉ trong một ngày đêm, mình lại có thể chém giết bảy trăm bốn mươi tám ma lang.

Một ma hạch cấp ba là 25 điểm tích lũy, bảy trăm bốn mươi tám ma hạch là ... 18.700 điểm. Hơn nữa, Ma Lang vương chết đi để lại ma hạch cấp năm, cùng với ma hạch cấp bốn của Phong báo. Như vậy, thu hoạch hôm nay của hắc hắc chính là 19.300 điểm tích lũy.

- Ngày hôm qua thu hoạch 121 điểm, nếu cộng cả hôm nay, tổng số điểm tích lũy đã là 19.421 điểm. Đây chính là số điểm tích lũy chỉ có thể đạt được nếu giết chết ba mươi chín ma thú cấp năm.

Dương Thiên Lôi hưng phấn tính toán, ngay cả chính mình cũng cảm thấy mình thật biến thái.

Hắc hắc có thể xác định, đám người Phong Mã Ngưu cho dù tới khi thí luyện kết thúc, muốn thu được số điểm tích lũy như vậy đều không dễ dàng.

- Sở dĩ ta có thể thu được số điểm tích lũy như vậy hoàn toàn là nhờ có thể chất đặc thù. Nếu như những người khác gặp phải đàn ma lang đó, khẳng định là phải chết không thể nghi ngờ, sao có thể giống ca tìm được đường sống không nói, lại còn có thể chém giết nhiều ma lang như vậy?

Đàn ma lang, trong sách đã từng nói rất kỹ càng, mặc dù đẳng cấp không cao, nhưng lại là một loại ma thú không ai muốn trêu chọc. Bởi vì số lượng của nó thực sự khổng lồ, hơn nữa lại hung hãn không sợ chết. Có thể nói, chúng là loại ma thú khó chơi nhất trong số các ma thú cấp thấp.

Tinh Giả dưới cấp bảy gặp phải đàn ma lang căn bản không có bất luận cơ hội gì, hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Tinh Giả ngoài cấp tám tuy rằng có thể bằng vào thực lực bản thân, đột phá khỏi vòng vây của đàn ma lang, nhưng nếu muốn đánh chết toàn bộ căn bản là không có khả năng.

Về phần các cường giả Tiên Thiên cao cấp, lại khinh thường việc săn giết loại ma thú cấp thấp không có tác dụng gì này.

- Điểm tích lũy hẳn là không có bất luận vấn đề gì. Vài ngày còn lại, ta nên thử khiêu chiến với các ma thú cấp cao hơn, lợi dụng mấy ngày này tôi luyện chính bản thân mình cho thật tốt.

Sau khi đưa ra quyết định, Dương Thiên Lôi thu hồi toàn bộ số ma hạch, lấy da thú trải lên trên giường Ma Lang vương, chậm rãi ngồi xếp bằng xuống, tiếp tục bắt đầu tu luyện.

Sau một lát, tinh thần lực dồi dào liền rất nhanh dừng mãnh tiến vào cơ thể hắn. Dưới niệm lực dẫn dắt của Dương Thiên Lôi, từ cơ bắp, gân mạch đến màng da, trở lại xương cốt, mỗi một bước đi lại là một bước rèn luyện.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Thân thể Huyền Thiên

Hiện tại Dương Thiên Lôi đã đột phá cấp ba đỉnh phong, trở thành Tinh Giả cấp bốn. Chẳng những cơ bắp, gân mạch, màng da cùng xương cốt của hắn đều đã rèn luyện tới mức trăm phần trăm, mà đồng thời còn cũng đạt đến cực hạn của cấp bậc tu vi. Chẳng hạn như, Tinh Giả cấp ba rèn luyện màng da có thể đạt tới cực hạn chịu đòn là 800 cân. Điều đó cũng có nghĩa là, tu vi cực hạn của màng da Tinh Giả cấp ba là 800 cân.

Cái gọi là cực hạn, đó là, tại thời điểm đạt được cấp bậc đó, Tinh Giả có thể có được trình độ nhất định nào đó, một khi vượt quá trình độ này, cấp bậc liền không thể tăng trưởng được.

Nhưng Dương Thiên Lôi lại khác. Trên người hắn căn bản không hề tồn tại cái gì gọi là cực hạn. Khi hắn rèn luyện màng da đạt đến mấy nghìn cân vẫn không hề có trạng thái cực hạn khiến cơ thể bị đình chỉ.

Cũng chính vì như vậy, Trương Tử Hàm mới có thể cho phép Dương Thiên Lôi không cần phải rèn luyện cơ bắp, gân mạch và màng da nữa.

Bất quá hiện tại Dương Thiên Lôi đã trở thành Tinh Giả cấp bốn, không cần chuyên môn tu luyện công pháp tương ứng, chỉ cần bằng vào ý niệm dẫn đường là có thể làm được giống như rèn luyện xương cốt, cơ bắp, gân mạch và màng da.

Dương Thiên Lôi lẳng lặng cảm nhận những biến hóa phức tạp mà rất nhỏ bé trong cơ thể mình, hô hấp trở nên càng lúc càng sâu, càng ngày càng chậm, dần dần nhỏ đến mức không thể nghe thấy. Một loại cảm giác rõ rệt dần dần xuất hiện trong nội tâm Dương Thiên Lôi.

Thân thể hắn phẳng phát như cùng thiên địa hòa thành một thể, mỗi một hô hấp của hắn trở thành một mạch đập của trời đất, theo sự vận chuyển của tinh thần lực, nhịp nhàng rung động, cực kỳ có quy luật.

Dần dần, một cảm giác linh hoạt kỳ ảo không gì sánh được xuất hiện khiến Dương Thiên Lôi hoàn toàn tiến nhập vào trạng thái vong ngã. Hắn quên mất chính mình đang tu luyện, quên mất quỹ tích vận chuyển tinh thần lực của mình, cũng quên mất việc rèn luyện thân thể... Quên mất tất cả!

Đây là một loại cảm giác rất vi diệu, quên đi chính mình rồi lại rõ ràng cảm ứng được chính mình, dường như hóa thân vào trời đất, như mây trắng phiêu lãng bay, tự do tự tại, không cảm thấy bất kỳ ràng buộc gì của thế giới xung quanh, không còn những phiền não thế tục. Có chăng chỉ là một mảnh không mình và tĩnh lặng.

Dương Thiên Lôi hoàn toàn chìm đắm trong loại cảm giác này, quên mất thời gian đang dần dần trôi qua...

Không biết qua bao lâu, mi tâm của Dương Thiên Lôi bỗng nhiên tán mát ra một luồng ánh sáng màu trắng, phá vỡ trạng thái kỳ ảo này của Dương Thiên Lôi.

Tinh thần lực xung quanh cơ thể hắn bỗng nhiên mất đi không chế, điên cuồng dừng mãnh tràn vào não bộ Dương Thiên Lôi.

Loại biến hóa quỷ dị mà điên cuồng này khiến Dương Thiên Lôi nhất thời tỉnh táo lại. Chỉ là, hắn bỗng nhiên kinh hãi phát hiện, tâm thần của mình cùng với thân thể và tinh thần lực đã hoàn toàn mất đi sợi dây liên hệ. Hắn vốn là chủ nhân của thân thể này bỗng dưng biến thành người ngoài, không còn chút quan hệ nào nữa.

- Không tốt!

Phát hiện này khiến Dương Thiên Lôi trở nên sợ hãi:

- Chẳng lẽ là tẩu hỏa nhập ma?

Chỉ là, Dương Thiên Lôi căn bản không kịp suy nghĩ nhiều, tinh thần lực trong cơ thể trong sát na liền bị thu nạp không còn chút gì, ngay cả đan điền thần bí cũng trở nên vô cùng suy yếu. Cũng đúng lúc này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên khôi phục lại mối liên hệ với thân thể, phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cả người cũng không có chỗ nào bất ổn. Cảm giác duy nhất chính là, hần như vừa mới đại chiến trăm nghìn hiệp, tiêu hao hết sạch tinh thần lực bản thân.

- Đây là có chuyện gì? Lẽ nào ... Là nàng?

Dương Thiên Lôi chưa từng gặp phải tình huống như vậy, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, nghĩ tới kỳ ngộ dưới đầm nước.

- Là ta!

Khi Dương Thiên Lôi vừa mới nghĩ đến chính Nguyên Thần đã tiến nhập thân thể mình, nhất thời trong đầu liền xuất hiện một thanh âm yếu ớt nhưng vô cùng rõ ràng.

Dương Thiên Lôi sợ đến giật nảy mình một cái, liền từ trên giường nhảy xuống hỏi:

- Ngươi, ngươi là ...

- Lãng Hi! Ta là Lãng Hi!

Thanh âm lại lần thứ hai vang lên trong đầu Dương Thiên Lôi. Khi Dương Thiên Lôi vừa định hỏi đối phương có phải là mỹ nữ dưới đầm không, thanh âm đó lại nói tiếp:

- Đúng! Chính là ta!

- Nàng đọc được suy nghĩ của ta?

Dương Thiên Lôi khiếp sợ hỏi.

- Đương nhiên biết! Ta ở ngay trong đầu của ngươi. Thật không ngờ ngươi yếu như vậy, mà vì sao lại có được thân thể Huyền Thiên? Lẽ nào ... Đây cũng là thiên ý?

Giọng nói của Lãng Hi có chút thất vọng, cũng tràn đầy nghi hoặc và bất đắc dĩ.

- Thân thể Huyền Thiên là cái gì?

Dương Thiên Lôi lúc này cũng không kinh hoàng nữa, nghi hoặc hỏi. Trong bút tích lưu lại của mỹ nữ cũng đề cập tới kết giới Huyền Thiên. Lẽ nào thân thể Huyền Thiên và kết giới Huyền Thiên lại có quan hệ với nhau?

- Thân thể Huyền Thiên, còn gọi là “Tiên thể”, chỉ khi đạt được cảnh giới Thần Đạo, trải qua sấm sét rèn luyện mới có thể tu thành. Mà ngươi ... Chỉ là một Tinh Giả Hậu Thiên, lại có được thân thể Huyền Thiên ...

Lãng Hi đang nói bỗng nhiên ngừng lại, dường như nghĩ tới cái gì, thanh âm bỗng trở nên kích động:

- Ta hiểu rồi ... Ta rốt cục đã hiểu rồi ... Thì ra là thế! Trách không được khi tuổi thọ của ta sắp hết, cảm ngộ được thiên đạo, lại chọn nơi phụ cận sào huyệt của ma lang này!

Lúc đó Lãng Hi gặp phải đại nạn, cũng là lúc ngẫu nhiên cảm ngộ được thiên đạo. Thông qua bánh xe luân hồi khiến nàng thấy được tia sáng vận mệnh của mình. Chỉ là lúc đó nàng vô cùng nghi hoặc và không thể nào giải thích được, vì sao thiên đạo lại chỉ cho nàng cửa “Sinh” ở tại lĩnh vực của loài ma thú cấp thấp như ma lang này? Vì sao phải bày kết giới Huyền Thiên, chỉ có nhân tài thân thể Huyền Thiên mới có thể giúp mình siêu thoát luân hồi?

Lĩnh vực ma lang vì sao lại gặp được người trong Thần Đạo có thân thể Huyền Thiên? Không nói người trong Thần Đạo sẽ không đến loại địa phương cấp thấp này, e rằng căn bản là không có bất luận kẻ nào tiến vào trong đó. Lĩnh vực ma lang, đối với Tinh Giả ngoài cấp tám cấp chín mà nói, căn bản là một nơi không đáng chú ý, ma thú cấp ba đối với bọn họ không có bất luận lực hấp dẫn gì, kể cả Ma Lang vương cấp năm cũng còn là quá thấp. Mà đối với Tinh Giả dưới cấp sáu mà nói, e chỉ có nước chịu thua mà thôi. Vậy thì ai sẽ đến loại địa phương không có bất luận ích lợi gì đây?

Mà quan trọng hơn là, lúc đó Lãng Hi cho rằng người hữu duyên nếu là thân thể Huyền Thiên, tất nhiên sẽ là người trong Thần Đạo. Một khi Nguyên Thần của mình bị người trong Thần Đạo phát hiện, lại có người nào có thể buông tha cho Nguyên Thần của mình?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Phương pháp thổ nạp

Nguyên Thần, một khi tự do ở ngoài thân thể, sẽ trở thành thuốc bổ siêu cấp cho người trong Thần Đạo, sau khi luyện hóa liền có thể dễ dàng đạt được tất cả thần niệm của Nguyên Thần. Lăng Hi tu luyện ngàn năm, cũng có nghĩa rằng, một khi người trong Thần Đạo luyện hóa được Nguyên Thần của nàng, sẽ khơi khơi thu được tu vi ngàn năm của nàng.

Lợi ích này có sức mê hoặc thật lớn. Ai sẽ có khả năng buông tha đây?

Nhưng lúc đó thọ nguyên của Lăng Hi đã hết, nếu đã cảm ngộ được thiên đạo rồi, cũng rõ ràng lời chỉ dẫn của thiên đạo. Cho nên, tuy rằng trong lòng có nhiều nghi vấn không giải thích được, nhưng nào không có bất kỳ lựa chọn nào khác. Đó là cơ hội duy nhất của nàng.

Mà hiện tại, khi Lăng Hi chân chính gặp “người hữu duyên” Dương Thiên Lôi, đồng thời cũng hiểu rõ tu vi của Dương Thiên Lôi, nàng rút cuộc minh bạch vì sao thiên đạo lại chỉ nàng tới chỗ này.

Một Tinh Giả cấp bốn lại có được thân thể Huyền Thiên, nàng căn bản không cần lo lắng Dương Thiên Lôi sẽ luyện hóa Nguyên Thần của nàng. Bởi vì Dương Thiên Lôi còn chưa có năng lực như vậy.

Cái này còn không phải là thiên ý sao?

- Cái gì là cảnh giới Thần Đạo? Thiên đạo là cái gì?

Dương Thiên Lôi nghe Lăng Hi nói, nhất thời cảm thấy đầu mình to ra. Tuy nhiên, hần loáng thoáng nhận ra, thân thể Huyền Thiên tựa hồ rất trâu bò, hơn nữa chỉ có cái gì “người trong Thần Đạo” trải qua sấm sét rèn luyện mới có thể trở thành thân thể Huyền Thiên. Mà hiện tại, có vẻ như mình có tu vi cấp thấp mà lại có được thân thể Huyền Thiên. Đây là chuyện gì vậy? Trong lòng Dương Thiên Lôi nhất thời xuất hiện một đồng vấn đề, không cần nghĩ ngợi liền hỏi.

- Cảnh giới tu luyện của con người chia làm ba đại cảnh giới: dưới Tinh Giả cấp chín là cảnh giới Hậu Thiên, trên cấp chín liền bước vào cảnh giới Tiên Thiên, trên Tiên Thiên cấp chín, chính là cảnh giới Thần Đạo. Mà thiên đạo... Chờ thực lực ngươi đủ mạnh, lúc đó tự nhiên sẽ biết thôi. Ngươi hiện tại tựa hồ có thể rèn luyện lực phủ ngũ tạng, tại sao lại luyện đến xương cốt rồi dừng lại?

Lăng Hi dường như đã khôi phục lại bình tĩnh, vẻ thất vọng trước đó đã hoàn toàn biến mất không thấy, liền bắt đầu quan tâm đến tu vi của Dương Thiên Lôi.

Tuy rằng nàng đã một lần nữa khôi phục ý thức, Nguyên Thần cũng đã tìm được nơi sống nhờ, nhưng muốn cô động ra thực lực bản thân, một lần nữa khôi phục tu vi, lại hoàn toàn ký thác trên người Dương Thiên Lôi. Chỉ khi Dương Thiên Lôi thực sự mạnh lên, đạt tới cảnh giới Thần Đạo, nàng mới có thể mau chóng khôi phục. Bằng không, chỉ dựa vào một Tinh Giả Hậu Thiên như Dương Thiên Lôi, làm sao có thể đủ cung cấp lượng thiên địa linh khí khổng lồ cho nàng đây?

- Hắc hắc... Việc này...

Dương Thiên Lôi nhất thời xấu hổ gãi gãi đầu. Hắn chỉ mới vừa tấn cấp Tinh Giả cấp bốn mà thôi, về phần công pháp cấp năm này, hắn căn bản còn chưa có học qua.

Đạo tu luyện từng nói, kiêng kỵ nhất chính là chỉ vì cái trước mắt, cho nên trăm ngàn năm truyền thừa xuống dưới, để tránh tình huống này xuất hiện, tu luyện giả khi đạt tới cấp độ tu luyện nào thì chỉ được truyền thụ công pháp của cấp độ đó.

- Thì ra ngươi còn chưa học tập công pháp cấp năm, trách không được... Đã như vậy, ta liền truyền cho ngươi phương pháp thổ nạp.

Lăng Hi nhẹ giọng nói. Thanh âm chưa dứt, tâm thần Dương Thiên Lôi bỗng nhiên rung động, trong sát na liền cảm giác như trời đất chuyển vận. Sau đó, hắn thấy mình xuất hiện trong một không gian kỳ dị.

Toàn bộ không gian là một mảnh hỗn độn, không có trời, không có đất, không sáng, cũng không tối, phẳng phất giống như tiến nhập vào trong hư không. Dương Thiên Lôi giống như đang phiêu đảng trong đó.

Càng khiến cho Dương Thiên Lôi khiếp sợ chính là, trong không gian kỳ dị này, hắn không ngờ lại thấy một bóng dáng tuyệt mỹ. Hầu như liếc mắt, hắn liền nhận ra bóng dáng đó là ai. Bất quá lúc này, nàng đã không còn xích lõa nữa, mà mặc một bộ quần áo trắng như tuyết, che khuất đi thân thể hoàn mỹ của nàng. Nàng đang mỉm cười nhìn Dương Thiên Lôi.

Dương Thiên Lôi mở to hai mắt, vẻ mặt ngơ ngẩn, ánh mắt vẫn không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hoàn mỹ làm cho người ta hít thở không thông của nàng, hô hấp và nhịp tim trong nháy mắt liền tăng vọt lên. Hắn vốn là một tên hèn mọn, trong nháy mắt vừa nhìn thấy mỹ nữ, liền quên đi tất cả, trong đầu duy chỉ xuất hiện một hình ảnh, đó là thân thể mềm mại, mê hoặc của mỹ nữ kia khi nàng hoàn toàn xích lõa.

Hắn thấy lúc đó chỉ là một người không có khí tức sinh mệnh, giống như là một pho tượng, mà lúc này, khi mỹ nữ rõ ràng xuất hiện trước mắt hắn, lại mang đến cho hắn cảm giác hoàn toàn khác nhau. Nếu như không phải đã từng nhìn qua thân thể mỹ nữ này, Dương Thiên Lôi cho dù có hèn mọn hơn

nữ cũng tuyệt đối sẽ không sinh ra bất luận ý niệm khinh nhờn nào trong đầu. Bởi vì, nàng thật sự là quá thánh khiết, nhất là tia mỉm cười nhàn nhạt kia, dường như có thể hòa tan tất cả những dơ bẩn và đáng ghê tởm của thế gian. Cho dù là bất luận kẻ nào cũng đều không may mắn có ý niệm khinh nhờn nào trong đầu.

Nhưng, sai thì cũng đã sai rồi. Lúc đó, Dương Thiên Lô không chỉ nhìn thấy thân thể của mỹ nữ, lại còn nghiên cứu vô cùng tỉ mỉ. Cho nên, hần kim lòng không được, liền đem thân thể hoàn mỹ kia so sánh với bộ dáng thánh khiết hiện tại, nước bọt hầu như trong nháy mắt nhỏ xuống tong tong.

- Ngươi nghĩ cái gì?

Mỹ nữ vốn còn đang mỉm cười, nhất thời biểu tình biến đổi, tức giận nói.

Tư tưởng của Dương Thiên Lô căn bản tránh không khỏi cảm ứng của Lăng Hi, nàng há lại không biết hần nghĩ cái gì trong đầu?

- Khụ khụ...

Dương Thiên Lô nhất thời lại càng hoảng sợ, vội vàng thu liễm tâm thần, xấu hổ hỏi:

- Mỹ nữ... Đây là nơi nào? Vì sao ta lại đến đây?

- Gọi Lăng Hi đi! Đây chính là trong đầu của ngươi, cũng chính là không gian ý thức của ngươi. Được rồi, ta vừa mới thức tỉnh, Nguyên Thần còn rất yếu ớt, đưa ngươi vào không gian ý thức đã tiêu hao rất nhiều niệm lực của ta. Thời gian của ta không nhiều lắm, ngươi phải cẩn thận ghi nhớ, cũng phải cảm nhận tâm cảnh của ta.

Lăng Hi nói xong, liền quay qua Dương Thiên Lô nhẹ nhàng vẫy tay. Dương Thiên Lô nhất thời bay tới trước mặt nàng.

- Ngũ tâm hướng lên trời, ngồi xếp bằng xuống.

Lăng Hi trầm giọng nói.

Ngũ tâm, chính là đỉnh đầu, hai tay và hai chân, hợp lại thành ngũ tâm. Ngũ tâm hướng lên trời còn gọi là “song bàn”. Loại tư thế này chính là thường dùng để tu tập thổ nạp.

Dương Thiên Lô lúc này cũng không dám hàm hồ.

Trở thành cường giả, bằng tuyệt thế thần công khiến cho vô số muội muội say mê, chính là lý tưởng vĩ đại của hần. Mỹ nữ tuy rằng quan trọng, nhưng không có đủ thực lực, làm sao có thể được mỹ nữ yêu mến?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Tiếp tục thâm nhập

Điểm ấy chính là sự thật căn bản nhất, Dương Thiên Lô tất nhiên hiểu được. Hần đương nhiên rõ ràng, tu luyện so với mỹ nữ quan trọng hơn, bằng không sẽ lẫn lộn đầu đuôi hết.

Nhất thời, Dương Thiên Lô lại giống như khi đối mặt với Trương Tử Hàm. Sau khi khoanh chân ngồi xuống, liền thu liễm tâm thần, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đúng lúc này, đôi môi mềm mại của Lăng Hi khẽ hé ra, những câu khẩu quyết liên tiếp vọng vào tai Dương Thiên Lô hết sức rõ ràng, cũng đồng thời dẫn dắt Dương Thiên Lô tiến nhập trạng thái tu luyện.

Sau đó, hai tay Lăng Hi nhẹ nhàng dán vào sau lưng Dương Thiên Lô. Thoáng chốc trong lúc đó, một cảm giác huyền hoặc khó hiểu xuất hiện trong lòng Dương Thiên Lô. Hần rõ ràng cảm ứng được tâm tình của Lăng Hi. Trong nháy mắt này, tâm tình hai người phảng phất như kết nối cùng một chỗ, đạt tới cảnh giới tâm ý tương thông.

Loại tâm tình này chính là chỗ tinh yếu trong phương pháp thổ nạp của Lăng Hi.

Ngộ tính của Dương Thiên Lô vốn là không giống bình thường, hầu như chỉ trong chốc lát liền tiến nhập trạng thái tu luyện, hoàn toàn chìm đắm trong sự huyền ảo của công pháp mới.

...

- Phù...

Sau khi Dương Thiên Lôi dựa theo khẩu quyết của công pháp, vận hành ba mươi sáu chu thiên, thành công đem một tia tinh thần lực yếu ớt tiến nhập lục phủ ngũ tạng, rốt cục thở dài một hơi, chậm rãi thu công, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Chỉ là khi thấy khung cảnh trước mắt, lại khiến Dương Thiên Lôi hơi sững sốt. Vì sao hắn không còn ở không gian kia nữa? Mỹ nữ Lăng Hi đâu?

- Lăng Hi?

Dương Thiên Lôi nhìn không được nhẹ giọng hô. Nhưng mà, vô luận là trong đầu hay xung quanh, cũng không có bất luận thanh âm gì đáp lại. Mỹ nữ Lăng Hi kia lại hoàn toàn biến mất lần nữa, phảng phất như căn bản chưa từng xuất hiện.

Liên tục gọi thử mấy tiếng, Dương Thiên Lôi cũng chỉ đành bỏ qua.

Lúc này, mặt trời đã nhô lên chói chang, đã tới buổi trưa rồi. Tuy rằng Dương Thiên Lôi tu luyện suốt đêm nhưng lại không có chút mệt mỏi nào, không những thế, hắn còn cảm thấy cả người tràn ngập lực lượng. Nhất là hô hấp trở nên so với trước đây càng dài hơn, sâu hơn. Đường như trong một hơi thở đó đều tràn đầy lực lượng.

Nhắc lên ba lô mang dây ma hạch, Dương Thiên Lôi mang theo Thương Viêm Kiếm lại tiếp tục tiến vào nơi hoang dã.

Nhìn phương hướng một chút, Dương Thiên Lôi trực tiếp đi vào chỗ sâu nhất, bắt đầu một ngày một đêm thí luyện mới.

Thân hình hắn rất nhanh xuyên qua đám ma thú cấp ba, cấp bốn, thậm chí cả ma thú cấp năm cũng đã không còn hứng thú với hắn. Mục tiêu của hắn bây giờ là ma thú cấp sáu.

Ma thú cấp năm, giống như Ma Lang vương tuy rằng cũng phải tốn rất nhiều công sức, nhưng đối với Dương Thiên Lôi mà nói, cũng không có nhiều tính khiêu chiến. Cũng không phải tất cả ma thú đều được như phong báo vậy, tuy rằng chỉ là ma thú cấp bốn nhưng lại có được sở trường đặc biệt, có thể giúp cho Dương Thiên Lôi qua đó có được một chút gợi ý.

Liên tục băng qua hơn mười dặm, sau khi xác định đã đi xa khỏi lĩnh vực ma lang, Dương Thiên Lôi dường như hóa thành một tên điên, phấn khích tru lên nhằm hấp dẫn ma thú kéo tới.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Dương Thiên Lôi đã gọi tới được một ma thú cấp năm “Liệt Diễm hồ”. Sau khi chiến đấu một phen, cũng không có bất luận tính khiêu chiến gì, nhưng Dương Thiên Lôi cũng thu được một viên ma hạch cấp năm.

Tiếp tục thâm nhập, tiếp tục tru lên, tiếp tục săn giết...

Sau khi liên tục chạy hơn mười dặm, lại liên tục chém giết bảy ma thú cấp năm, Dương Thiên Lôi đối với ma thú cấp năm triệt để mất đi hứng thú.

Lúc này, tính toán sơ qua khoảng cách mình xâm nhập, Dương Thiên Lôi phát hiện mình đã chạy tới sát biên giới khu vực cấp một. Nếu như còn tiếp tục xâm nhập, e là sẽ tiến vào khu vực cấp hai.

- Xem ra ở khu vực thứ nhất, ma thú cấp năm đã là ma thú cấp cao nhất rồi. Nếu muốn chém giết ma thú cấp sáu, e rằng cần phải tiến vào khu vực thứ hai.

Dương Thiên Lôi trầm nghĩ trong lòng. Sau khi hơi do dự một chút, hắn quyết định tiếp tục thâm nhập.

Tuy rằng hắn biết rõ hậu quả của việc làm này, tới lúc thí luyện kết thúc, một khi hắn đưa ra ma hạch cấp sáu, tất nhiên sẽ gây nên một trận oanh động, nhưng hắn không muốn nghĩ nhiều như vậy. Mau chóng đề thăng thực lực của chính mình mới là then chốt. Huống chi cho dù có bại lộ thực lực của mình cũng chỉ là một phần rất nhỏ, một bộ phận không đáng kể. Nếu đã cao điệu mà đoạt lại vinh quang và ánh sáng thuộc về mình trước kia, bây giờ có cao thêm lần nữa cũng đâu có sao? Chỉ cần không lộ ra con bài tẩy chân chính của bản thân, thì trước sau mình vẫn luôn giữ được thế chủ động.

Thế chất kỳ lạ, đan điền kỳ dị, còn có mỹ nữ cao thủ Lăng Hi đang ở trong đầu mình mới chính là con bài tẩy lớn nhất của mình.

Đương nhiên cần phải khiến mỹ nữ Lăng Hi kia chịu hợp tác mới được!

Cảm giác “Giả trụ ăn thịt hổ” đó Dương Thiên Lôi rất thích thú.

Nhưng ca là rồng có được hay không? Cần gì phải là một con heo vừa béo phì lại vừa xấu xí đây? Giả trang một lão hồ uy phong lẫm lẫm không phải càng tốt hơn sao?

...

Sau khi lặng yên không một tiếng động mà đi về phía trước hơn mười dặm, Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm ứng được khí tức ma thú trong không khí càng ngày càng đậm, thiên địa linh khí cũng càng ngày càng dày hơn.

Ma thú cấp bốn nhìn mãi quen mắt, gần như là đệ nhất trong khu vực cấp một, sang khu vực cấp hai lại chỉ như tôm tép, cách một đoạn ngắn lại có thể

thấy một con. Ngay cả ma thú cấp năm cũng đều rất bình thường, căn bản không cần mình phải đích thân khiêu khích cũng có thể dễ dàng tìm được.

Ma thú cấp năm, nếu như hai ngày trước đối với Dương Thiên Lôi còn có tính khiêu chiến nhất định. Nhưng từ khi Dương Thiên Lôi đột phá đến Tinh Giả cấp bốn, lại trải qua chiến đấu với đàn ma lang, lúc này hắn đã trưởng thành hơn rất nhiều. Tuy rằng vẫn chưa thể đạt đến mức như chém giết ma thú cấp một, hai, nhưng những ma thú đạt cảnh giới như vậy đã không còn bất luận tính khiêu chiến gì đang nói, chỉ cần ra sức một chút, liền có thể nhẹ nhàng giết chết.

Tốc độ biến hóa lớn như vậy, ngay cả bản thân Dương Thiên Lôi cũng cảm thấy bội phục chính mình. Thế nhưng, nghĩ tới cao thủ Tiên Thiên, nghĩ đến mỹ nữ thần bí trong đầu, nhất là cảnh giới Thần Đạo mà mỹ nữ nói tới, thành tựu kia của hắn đâu có đáng gì. Vậy mà chút tự hào này của hắn nhất thời liền bị chà đạp chia năm xẻ bảy.

- Đẳng cấp ma thú tối cao của khu vực thứ hai hắn là cấp sáu. Ở đây tuy rằng cũng có thể gặp được ma thú cấp sáu, nhưng tỉ lệ không lớn. Xem ra mình còn phải thâm nhập sâu nữa mới được.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Dương Thiên Lôi liền không lãng phí thời gian, cước bộ tiếp tục gia tăng nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Đề cử

Chỉ khi thỉnh thoảng đụng phải ma thú đuôi mù, Dương Thiên Lôi mới thuận tay đánh chết, còn lại tuyệt đại đa số thời gian đều dùng để chạy nhanh trên đường.

Khi sắc trời dần dần tối lại, Dương Thiên Lôi đã thâm nhập vào khu vực thứ hai khoảng gần năm mươi dặm, đại khái là đã đi tới vị trí trung tâm. Nhưng vận khí của hắn thực sự quá tồi đi, trước sau vẫn chưa gặp được ma thú cấp sáu nào.

Tuy rằng không cảm thấy chút mệt mỏi nào, nhưng Dương Thiên Lôi lại cảm thấy đói không thể nhịn được. Điều này khiến Dương Thiên Lôi rất khó hiểu, cũng rất kỳ quái.

Chẳng lẽ là do tiêu hao lực lượng quá lớn tạo thành sao? Ti mi hồi tưởng lại những gì trải qua trong thời gian này, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên nghĩ đến khối thiên thạch kia, hình như từ khi thôn phệ nó, hắn liền không còn cảm giác đói. Tận đến khi đại chiến với đàn ma lang, loại cảm giác đói mãnh liệt này mới một lần nữa trở lại trên người mình. Lẽ nào nếu mình thôn phệ vẫn thạch đó thì có thể đỡ đói? Nhưng ngay lập tức Dương Thiên Lôi liền phủ định suy nghĩ sai lầm này.

Lắc đầu, khi Dương Thiên Lôi thuận lợi giải quyết một ma thú cấp năm, ngay cả thi thể cũng không trên vai. Hiện tại chỉ có thể dùng thịt ma thú giải quyết con đói mà thôi.

Lấy một ít củi gỗ ven đường, Dương Thiên Lôi tìm được một cái huyệt động thiên nhiên, liền đi vào, sau khi quét tước sơ qua một chút, lại dùng Thương Viêm Kiếm phân thịt ma thú thành từng miếng, nhóm lửa, trực tiếp nướng lên.

Một lúc sau, mùi thịt nướng liền tản ra bốn phía, khiến Dương Thiên Lôi mạnh mẽ nuốt nước miếng. Chỉ là khi hắn chuẩn bị ăn, lại có một loại cảm giác khó có thể nuốt xuống.

- Con mẹ nó, sớm biết vậy đã mang theo một ít gia vị đến đây rồi.

Dương Thiên Lôi phiền muộn nói. Tuy rằng khó ăn, nhưng chịu không nổi cảm giác đói cồn cào trong bụng, đành phải kiên trì nhét vào miệng. Sau khi ăn hết hai cái đùi của con thú, rốt cục đã cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Kiểm kê toàn bộ thu hoạch ngày hôm nay, tuy rằng chỉ có nửa ngày, hơn nữa đại bộ phận thời gian đều là chạy trên đường, nhưng Dương Thiên Lôi vẫn săn giết được tới bảy ma thú cấp bốn, hai mươi ba ma thú cấp năm.

Thành tích như vậy, nếu bất luận kẻ nào biết được cũng đều khiếp sợ đến cảm rớt xuống đất hết. Ngay cả những Tinh Giả cấp sáu như Lôi Hoành, Trương Tử Hàm, cũng đều chỉ có thể tự than không bằng.

Chém giết ma thú cấp năm đối với bọn họ mà nói cũng rất nhẹ nhàng, dù sao bọn họ cũng có thực lực Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong, chỉ cần tản mát khí tức ra liền có thể tạo được hiệu quả to lớn. Nhưng nếu muốn bọn họ liên tục chém giết mấy đầu mà nói, sẽ không dễ dàng như vậy. Dù sao thể lực cùng tinh thần lực của bọn họ đều là hạn chế lớn nhất, đối với loại người biến thái không biết mệt mỏi như Dương Thiên Lôi căn bản là không thể so sánh.

- Tổng cộng 31.621 điểm, tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái hẳn là không thành vấn đề. Ngày mai sẽ trực tiếp chạy đến chỗ sâu nhất trong khu vực thứ hai này xem sao.

Sau khi đã xác định xong kế hoạch ngày mai, Dương Thiên Lô bắt đầu tu luyện công pháp thổ nạp do mỹ nữ Lăng Hi truyền thụ, rèn luyện phủ tạng.

Đồng thời, trong lòng mơ hồ có một tia chờ mong, không biết mỹ nữ kia liệu có xuất hiện lần nữa trong khi mình đang tu luyện hay không?

Sau khi liên tục vận chuyển ba mươi sáu chu thiên, Dương Thiên Lô lại một lần nữa thành công đem một tia tinh thần lực vào trong lục phủ ngũ tạng.

Dương Thiên Lô không hề cảm thấy có chút mệt mỏi nào.

Theo như lời Lăng Hi nói, lục phủ ngũ tạng chính là nơi yếu đuối nhất trong con người. Thông qua hô hấp thổ nạp tinh thần lực để rèn luyện nó, việc đầu tiên phải làm chính là dùng tâm thần dẫn đường, ngưng tụ tinh thần lực hóa thành một tia rất nhỏ, tiến hành rèn luyện nó từng chút một.

Bằng không, chỉ cần hơi không cẩn thận là có thể dẫn đến phá hủy chính lục phủ ngũ tạng của mình. Cho nên, khi cảm thấy bản thân không khỏe, cần lập tức ngừng rèn luyện, nghỉ ngơi, chăm sóc tốt cơ thể một thời gian mới có thể tiếp tục tiến hành những lần sau.

Bình thường, khi Tinh Giả tu luyện nếu muốn ngưng tụ tinh thần lực hóa thành như những sợi tơ cũng phải mất mấy tháng, nhưng Dương Thiên Lô với thể chất biến thái lại không có bất cứ khó khăn gì, tối hôm qua lúc tu luyện liền có thể tiếp tục tiến hành những lần sau.

Điểm ấy ngay cả Lăng Hi là người truyền thụ công pháp này cho Dương Thiên Lô cũng phải bất ngờ. Nàng đã nghĩ rằng, Dương Thiên Lô muốn làm được như vậy, chỉ ít cũng phải mất khoảng một tháng. Tuy nhiên, điều này cũng không có gì đáng nói, then chốt nhất chính là, khi nàng truyền thụ công pháp, lại quên mất Dương Thiên Lô chính là thân thể Huyền Thiên.

Người bình thường đúng là cần phải cẩn thận từng li từng tí ngưng tụ tinh thần lực hóa thành mảnh như tơ để rèn luyện lục phủ ngũ tạng. Nhưng với Dương Thiên Lô có thân thể Huyền Thiên mà nói, lại cần bản không cần làm như vậy. Năng lực tiếp nhận của lục phủ ngũ tạng của hắn người bình thường không thể sánh bằng.

Nếu không cảm thấy chút mệt mỏi nào, vậy Dương Thiên Lô cũng không cần lãng phí thời gian, tiếp tục bắt đầu rèn luyện lần nữa.

...

Ngày thứ tư sau khi thí luyện bắt đầu, bên cạnh lạch trời thật lớn kia, hai người Dương lão và Tiêu Hà đang ngồi khoanh chân hướng vào nhau.

Nét mặt già nua của Dương lão tràn đầy vui vẻ, có vẻ thật thoải mái, mà thần tình của Tiêu Hà lại vô cùng ngưng trọng, nhìn chăm chăm vào bàn cờ đặt giữa hai người, trầm tư một lúc lâu, rồi cuộc phiến muộn nói:

- Ta thua!

- Đa tạ, đa tạ! Thật sự là may mắn a...Ha ha...

Dương lão đắc ý nói.

- Nói đi, ngươi muốn tiến cử người nào?

Tiêu Hà phiến muộn nói. Tuy rằng chỉ thua có nửa mục, khiến Tiêu Hà rất áy náy, nhưng thân là một cao thủ Tiên Thiên cấp ba, nguyện ý đánh cược chịu thua, lão sao có thể bỏ chạy đây.

Kỳ đạo là phương diện yêu thích nhất của Tiêu Hà ngoại trừ tu luyện.

Hai lão già phải ở chỗ này chờ các tuyển thủ thí luyện trở về, để đề phòng những tình huống bất ngờ xảy ra, cũng không thể tiến nhập vào trạng thái tu luyện. Tới cảnh giới này của bọn họ, một khi tu luyện, đầu phải mấy canh giờ ngủ như vậy là có thể được, mười ngày nửa tháng là chuyện rất bình thường.

Cho nên, trong hoàn cảnh chán muốn chết, thông qua đề nghị của Tiêu Hà, Dương lão vốn rất thích chơi cờ liền đáp ứng ngay lập tức. Không có biện pháp a, cho dù không thích cũng đành phải đáp ứng. Ai bảo ta là sứ giả của Trảm Không Kiếm Phái chứ? Những đệ tử thí luyện này có được lựa chọn hay không tất nhiên do thành tích thí luyện quyết định, nhưng Tiêu Hà muốn nói xấu mấy câu cũng rất dễ dàng.

Chỉ là sau khi hai người chơi mấy ván, Dương lão mỗi lần đều thua.

Ngay từ đầu, Tiêu Hà còn tưởng kỳ nghệ của Dương lão không bằng mình, thế nhưng sau khi hai người chơi ba ngày, Tiêu Hà lại cảm giác không thích hợp. Lão gia hỏa này thu thì thua được rồi, nhưng vì sao mỗi lần thua đều là thua nửa mục vậy? Điều này cũng quá xảo diệu đi!

Sau khi có ý nghĩ này, trong mấy ván tiếp theo, Tiêu Hà đều kín đáo để lộ ra mấy sơ hở, tuy rằng kín đáo, nhưng Tiêu Hà lại có thể khẳng định, lấy khả năng đánh cờ của Dương lão, tất nhiên sẽ có thể nhận ra, từ đó giành được thắng lợi.

Nhưng ngoài ý liệu của Tiêu Hà, Dương lão quả nhiên làm bộ không thấy, vẫn như trước thua mình đúng nửa mục.

Điều này làm cho Tiêu Hà vô cùng khó chịu. Rõ ràng lão gia hỏa này đang nhượng bộ mình. Sao lại có thể như vậy? Đây chính là sỉ nhục kỳ nghệ của mình.

Tiêu Hà là lão già thành tinh, đương nhiên hiểu vì sao Dương lão làm như vậy.

Cho nên, để thống thống khoái khoái cùng Dương lão sát phạt, Tiêu Hà nói một câu, khiến Dương lão vốn lạnh nhạt tự nhiên lại thoáng cái kích động mà nhảy dựng lên, như ăn phải thuốc kích thích vậy.

- Ba ván thắng hai, nếu người thắng, người có thể đề cử một đệ tử thí luyện, ta bảo đảm hẳn có thể tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái!

- Tiêu huynh, huynh nói thật?

- Đương nhiên thật!

- Thua không tức giận, không để bụng, không nuốt lời?

Dương lão hỏi lại lần nữa.

- Người đây là hoài nghi phẩm chất đánh cờ của ta?

Tiêu Hà phùng râu tròn mắt nói.

Hắn và Dương lão quen biết từ rất sớm. Tuy rằng chưa được coi là rất thân thiết, nhưng tiếp xúc mấy ngày nay, hai người ở chung lại vô cùng hòa hợp, trên con đường võ đạo cũng tham khảo lẫn nhau rất nhiều, hai người đều thu được lợi ích khá lớn.

Nhất là Tiêu Hà, lão là đệ tử thuần túy của Trảm Không Kiếm Phái, trên con đường tu luyện, không thiếu nhất chính là phương pháp chính tông. Mà Dương lão lại không có xuất thân, toàn bộ dựa vào thiên phú, nghị lực mới có thể có được thành tựu ngày hôm nay. Cho nên, cảm ngộ tu luyện đặc biệt của Dương lão đối với Tiêu Hà lại có ý nghĩa tham khảo không nhỏ. Đồng thời, những kinh nghiệm tâm đắc của một đại môn phái trăm ngàn năm truyền thừa tới nay cũng giúp cho Dương lão thu được rất nhiều lợi ích. Điều này khiến cho hai người có cảm giác thấu hiểu không ít, giao tình cũng phát triển nhanh hơn, đã tới mức xưng huynh gọi đệ.

Cho nên, Tiêu Hà và Dương lão nói chuyện cũng không cần cố kỵ gì.

- Tốt! Vậy một lời đã định!

Dương lão bỗng nhiên như thay đổi thành một người khác, toàn thân tinh thần phấn chấn, mặt mũi hồng hào.

Kế tiếp liền xuất hiện một màn kia. Hai ván, Dương lão chỉ cần hai ván liền kết thúc cuộc chiến. Giành thắng lợi 2-0.

- Đề cử ai được đây?

Nghe Tiêu Hà nói, Dương lão bắt đầu tự hỏi.

Đề cử ai quả thật là một vấn đề. Nếu như người được đề cử bằng vào thành tích thí luyện có thể tiến vào Trảm Không Kiếm Phái mà nói, vậy suất đề cử này quả thực là lãng phí. Suy đi nghĩ lại, cân nhắc nửa ngày, Dương lão vẫn đắn đo chưa quyết.

- Nói mau! Có gì mà phải suy nghĩ.

Tiêu Hà giục giã.

- Đây... Tiêu huynh, có thể chờ sau khi biết được thành tích thí luyện, ta sẽ đề cử được không?

Trong lòng Dương lão tuy rằng nghĩ tới vài người, nhưng cũng không dám chắc chắn.

- Như vậy sao được. Nếu người không nói, vậy không thể trách ta không tuân thủ lời hứa.

Tiêu Hà nói.

- Vậy... Được rồi, đã như vậy, thì Dương Thiên Lôi đi.

Cuối cùng, Dương lão quyết định nói ra tên Dương Thiên Lôi.

Đối với Dương Thiên Lôi, Dương lão quả thực có điểm thiên vị. Một là, Dương Thiên Lôi hợp khẩu vị của lão, hai là, từ trên người Dương Thiên Lôi, lão thấy được bóng dáng của mình. Loại tinh thần kiên quyết không từ bỏ này, cùng lão trong thời kỳ niên thiếu vô cùng giống nhau!

Tuy nhiên, điểm quan trọng nhất là, Dương lão không thể khẳng định Dương Thiên Lôi có thể vượt qua thí luyện mà tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái hay không. Mặc dù trong "tỷ thí người mới", Dương Thiên Lôi biểu hiện ra thiên phú kinh người, nhưng hẳn chung quy vẫn chỉ là một Tinh Giả cấp ba đỉnh phong. Cấp bậc thấp là cái thứ nhất. Thứ hai, Dương Thiên Lôi lại có Tiên Thiên lục giác trì độn. Chỉ bằng hai điểm này, e rằng đã sớm lần át hết mọi lợi thế khác rồi.

Mà thành tích thí luyện, ngoại trừ lực bản thân, còn phụ thuộc vào vận khí. Cho nên, Dương lão căn bản không thể khẳng định thành tích thí luyện của Dương Thiên Lôi sẽ như thế nào

Do đó, Dương lão suy nghĩ mãi, cuối cùng quyết định đem cơ hội này cho Dương Thiên Lôi.

- Ta đoán chính là tiểu tử này!

Trên mặt Tiêu Hà lộ ra vẻ quả đúng là thế, nói:

- Khi “tỷ thí người mới” diễn ra, người mời ta theo dõi chính là để xem tiểu tử này thi đấu. Nói thật, tuy rằng tiểu tử này cấp bậc thấp, nhưng ngộ tính tuyệt đối là cấp bậc thiên tài. Hơn nữa tổ chất thân thể vô cùng cường đại, tiền bộ có thể nói là thần tốc. Đáng tiếc duy nhất chính là chỉ có một thuộc tính, hơn nữa lại là Tiên Thiên lục giác trì độn. Bằng không, môn phái trực tiếp thu nạp cũng không có bất luận vấn đề gì. Tiểu tử này muốn bằng thành tích thí luyện tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái quả thực có điểm khó khăn. Nhưng đó là người người đã chọn, ta đáp ứng người!

- Ha ha! Vậy là tốt rồi! Chúng ta tiếp tục chứ? Vẫn là quy củ cũ, ba ván thắng hai, ta thắng lại có thể đề cử một người.

Dương lão mỉm cười nói.

- Người nói hay lắm! Năng lực của ta bảo đảm một người đã là cực hạn. Tuy nhiên, cờ hay ăn nhau về cuối. Chúng ta thay đổi tiền cược!

....

Khi hai lão đầu đang túi bụi, tại chỗ sâu nhất trong khu vực thứ hai.

- Ngao...

Một tiếng thú rống vang vọng thiên địa bỗng nhiên bộc phát, uy áp cường hãn cuộn cuộn, không ngờ còn hơn xa cực hạn của ma thú cấp sáu. Hai trông mắt hung hãn vốn màu vàng đất lúc này lại biến thành màu đỏ như máu, toàn thân lông lá dựng thẳng lên, từng bước một đi về phía bóng dáng mảnh mai trước mặt.

Mỗi một bước đi đều để lại một dấu chân thật sâu, mặt đất dường như đang run rẩy.

Tại thời điểm con người mảnh mai nhỏ bé này mang đến cho nó uy hiếp sinh mệnh thật lớn, nó rốt cục kích phát thành công tiềm năng của ma thú – Thú huyết phi đẳng.

Trong nháy mắt này, uy áp và lực lượng của nó đều tăng lên gấp đôi.

Trương Tử Hàm khiếp sợ nhìn ma thú vốn sẽ bị mình đánh chết. Nàng cảm thụ được uy hiếp thật lớn. Khí tức cuộn cuộn và uy áp kinh khủng bỗng nhiên biến thành cường đại kia khiến nàng hầu như không chịu nổi.

Ma thú cấp sáu, đối với một Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong như Trương Tử Hàm, vốn là muốn đánh chết nó tuy cũng phải phí rất nhiều sức lực, nhưng căn bản không có bất cứ nguy hiểm gì. Vậy mà không ngờ, ma thú cấp sáu này, ngay khi nàng chuẩn bị đắc thủ đột nhiên lại cường đại thêm mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chỉ có đánh một trận

Lúc này, tinh thần lực của Trương Tử Hàm đã tiêu hao hơn phân nửa, thể lực cũng còn lại không nhiều lắm, lấy tình huống lấy yếu đánh mạnh như vậy, làm sao có thể địch lại nó?

Hầu như là trong nháy mắt, Trương Tử Hàm liền quả quyết xoay người bỏ chạy.

Nhưng mà, khiến Trương Tử Hàm không nghĩ tới chính là, trong nháy mắt khi thân hình nàng vừa động, ma thú cấp sáu đột nhiên biến cường kia không ngờ lại lấy tốc độ kinh người chặn trước mặt nàng. Trương Tử Hàm liên tục thay đổi phương hướng vài lần, lại vẫn không thể nào thoát được.

Dưới sự sợ hãi, Trương Tử Hàm đề thăng tốc độ tới cực hạn, lợi dụng sự linh xảo của bản thân, thân hình rất nhanh xuyên qua rừng cây. Chỉ là, ma thú dường như phát cuồng kia lại như chiếc xe tăng to lớn, không coi chướng ngại vật ra gì, lấy tốc độ kinh người đuổi theo không bỏ.

Một tiếng rống giận kinh khủng từ trong miệng ma thú phát ra.

Trương Tử Hàm đã cảm nhận được khí tức cường liệt do ma thú mang đến. Nó lại từng chút một tiếp cận chính mình.

Nếu cứ tiếp tục chạy như vậy, kết quả duy nhất của nàng chính là, bị ma thú đánh chết.

Không nói ma thú này có thể đuổi theo mình, nếu còn tiếp tục chạy như vậy, khẳng định sẽ khiến ma thú khác chú ý mà gặp phải vây công của ma thú. Tới lúc đó, nàng sẽ không còn đủ chỉ một tia sinh cơ.

Chỉ có liều mạng đánh một trận mới là hi vọng duy nhất của nàng.

Trương Tử Hàm nhận rõ tình thế, trong nháy mắt liền bình tĩnh lại. Nhân thân bỗng nhiên trở nên kiên nghị, nhìn thẳng vào ma thú.

Huyền Băng Kiếm tản ra hào quang xanh lam hoành ngang trước người, tinh thần lực hệ thủy quanh thân được đề thăng tới cực hạn, khí tức cuộn cuộn trong nháy mắt tràn ra. Có lẽ là uy hiếp từ vong quá khủng khiếp, khiến Trương Tử Hàm trở nên tỉnh táo chưa từng có. Trong đầu nàng kim không được lại hiện ra một bóng dáng có vẻ gầy yếu nhưng lại như tiêu thương, hiên ngang thẳng đứng.

“Hắn có sinh mệnh lực cường đại, ý chí bất khuất. Hắn kiên cường, cho dù thắng hay bại, mỗi lần té ngã lại lập tức đứng lên!”

Nhớ lại lời nói của Dương Thiên Lô, nhớ lại trận đánh giữa Dương Thiên Lô và Vũ Đại Lăng thể hiện ý chí bất khuất, Trương Tử Hàm hoàn toàn trừ bỏ hết mọi sợ hãi, tâm thần đạt tới trình độ tập trung trước nay chưa từng có.

Trong nháy mắt, ma thú đang nổi giận đến phát cuồng kia bỏ nhào tới trước người nàng. Tinh thần lực hệ thủy quanh thân cùng với khí tức được đề thăng tới cực hạn, toàn bộ tâm thần và lực lượng đều quán chú trên Huyền Băng Kiếm, đâm ra một kiếm mạnh nhất trong đời nàng từ trước tới nay.

Huyền Băng Kiếm bỗng nhiên bỏ bắn ra hào quang băng lam sáng chói, xẹt qua như một dải lụa, nhanh như thiểm điện hướng về phía yết hầu của ma thú.

Cũng chính trong giờ khắc này, một loại cảm giác kỳ dị bỗng nhiên xuất hiện trong khi Trương Tử Hàm đâm ra Huyền Băng Kiếm, người và kiếm phảng phất như hòa thành một thể, đạt tới cảnh giới Nhân Kiếm Hợp Nhất.

Một loại khí tức băng lãnh đến cực điểm xuất hiện trong trái tim Trương Tử Hàm. Tinh thần lực hệ thủy cuộn cuộn phảng phất như trong nháy mắt cô đọng lại, hóa thành một năng lượng hệ băng tinh thuần, từ trong Huyền Băng Kiếm bắn ra.

- Phập...

Sau khi Huyền Băng Kiếm trực tiếp đâm thủng yết hầu ma thú, liền nhẹ nhàng xoắn một cái, nhất thời nửa đầu của ma thú rơi xuống. Máu tươi thoáng trong chốc lát uồn ra. Chỉ là tới giữa không trung lại đột nhiên ngưng tụ lại thành một khối, dường như bị đông kết lại. Trong lúc gần chết, ma thú vẫn không cam lòng vùng móng vuốt sắc bén lên. Nhưng mà, móng vuốt được một nửa, liền “Bịch!” một tiếng cứng ngắc mà ngã trên mặt đất. Toàn bộ thân thể giống như bị đông lại, không ngờ lại lập lòe băng tinh.

Trương Tử Hàm ngạc nhiên nhìn ma thú ngã xuống, lại nhìn Huyền Băng Kiếm trong tay, nháy mắt trong lòng tràn ngập vui sướng và kích động của cảm giác sống sót sau tai nạn, hai hàng nước mắt trong suốt không kiềm được mà lăn dài trên hai má bị máu đen, tro bụi làm ô ứ, nhất thời lưu lại hai ngón lệ rõ ràng.

- Khí tức băng, ta...Rất cực cũng lĩnh ngộ được khí tức băng!

Ngực Trương Tử Hàm phập phồng kịch liệt, vui đến phát khóc, nói.

Nếu như không phải tại thời khắc máu chốt chốt lĩnh ngộ được khí tức băng, Trương Tử Hàm thật không dám tưởng tượng kết quả mà nàng sắp phải đối mặt sẽ thế nào. Một kiếm cường đại kia, tới bây giờ nghĩ lại vẫn khiến nàng run rẩy. Đồng thời, một kiếm cường đại kia cũng rút sạch tất cả thể lực cũng như tinh thần lực của nàng.

Tạm nén tâm tình đang kích động, Trương Tử Hàm vội vàng ngồi xếp bằng dưới đất, trải qua một khoảng thời gian ngắn điều tức, khôi phục lại một chút thể lực và tinh thần lực, Trương Tử Hàm mới đi tới bên cạnh ma thú, dùng Huyền Băng Kiếm lấy ra ma hạch của ma thú này.

- 26.300 điểm! Thời gian chỉ còn có ba ngày, ta nhất định phải đạt được 60.000 điểm.

Đây là ma thú thứ năm mươi mà nàng săn giết được. Từ khi bắt đầu thí luyện tới bây giờ, nàng đã giết hai mươi tám ma thú cấp bốn, mười bảy ma thú cấp năm và năm ma thú cấp sáu.

Ngoại trừ buổi tối tu luyện và nghỉ ngơi, nàng cơ hồ đều dùng hết tất cả lực lượng. Trong đầu nàng chỉ có một ý niệm duy nhất, tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái!

Bộ quần áo vốn màu trắng như tuyết, lúc này nhuộm đầy vết máu, nhiều chỗ bị rách, rõ ràng là vết tích lưu lại khi nàng và ma thú chiến đấu. Cũng may là vết rách không ở những bộ vị then chốt. Nhưng mà, trên thân thể mềm mại của nàng đã để lại một vài vết thương thật sâu.

Mái tóc của nàng cũng rối tung, mất đi trật tự hàng ngày, trên mặt cũng đầy vết bẩn, chỉ có cặp mắt tuyệt mỹ trong suốt như nước hồ thu là vẫn tản ra ánh sáng mê người như trước.

Nhìn thời gian đã là chính Ngọ, Trương Tử Hàm kéo thân thể uể oải, cẩn thận từng li từng tí đi vào trong rừng, đi tới hang ổ phụ cận của ma thú.

Ma thú đều bảo vệ sào huyệt của mình. Nếu Trương Tử Hàm đã giết chết ma thú kia, như vậy hiện tại chỉ có ở trong sào huyệt của ma thú mới là an toàn nhất. Bằng không, một khi đi ra khỏi sào huyệt của ma thú này, rất dễ có thể gặp phải ma thú khác. Mà Trương Tử Hàm lúc này không có bất luận sức chiến đấu gì, cho dù là gặp phải ma thú cấp năm cũng không phải lúc này Trương Tử Hàm có thể chống đỡ được.

Tại phụ cận sào huyệt của ma thú, Trương Tử Hàm tìm thấy một cây đại thụ che trời. Nàng gian nan trèo lên một nhánh cây cực lớn, bắt đầu khôi phục lại thể lực và tinh thần lực của mình, lại một lần nữa chuẩn bị sẵn giết.

Lúc này, nàng đã ở sâu trong khu vực thứ hai.

Trương Tử Hàm không thể ngờ rằng, sau khi nàng lấy đi ma hạch của ma thú rồi rời đi khoảng một canh giờ, một đạo bóng dáng lại xuất hiện bên cạnh thi thể của ma thú.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Giác quan thứ sáu

- Ma thú cấp sáu, ta kháo! Ca thật vất vả mới gặp được một con, không ngờ lại là đồ chết rồi! Con mẹ nó chứ!

Thân ảnh kia có vẻ vô cùng phiền muộn nói, đá một cước vào thi thể của ma thú. Thân thể to lớn chừng mấy trăm cân không ngờ “Bịch!” một tiếng, trực tiếp bị đá bay đi mấy trượng.

- Ô?

Thân ảnh kia bỗng nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc, hai con mắt tròn trũng như chuông đồng, yên lặng nhìn mấy viên nhỏ bằng hạt đậu, trong suốt với màu sắc khác nhau nằm trên mặt đất, giống như là phát hiện ra bảo bối vậy, vội vã khom lưng xuống nhặt lên.

- Khiêu khiêu đường! Oa ha ha ha! Thì ra là Tử Hàm muội muội! Nhất định là nàng!

Đạo bóng dáng này chính là Dương Thiên Lôi đã thâm nhập vào khu vực thứ hai. Hắn vốn rất phiền muộn bởi vì thật vất vả mới tìm được một đầu ma thú cấp sáu lại bị người khác giành trước, lúc này bỗng nhiên hưng phấn tới mức hai mắt đều tỏa sáng.

- Duyên phận a! Giữa nơi hoang dã mênh mông này, trong vòng mấy trăm dặm, ca lại có thể gặp được Tử Hàm muội muội. Đây chẳng phải duyên phận thì là gì? Ha ha ha...

Dương Thiên Lôi hưng phấn nói, lại tiếp tục đi tới bên thi thể ma thú.

Khi hắn vừa đá ma thú liền cảm thấy một tia dị thường. Lúc này, khi đi tới trước ma thú, Dương Thiên Lôi liền cảm thụ được một cỗ khí tức lạnh lẽo, mặt ngoài thi thể của ma thú đã ngưng kết từng viên bọt nước. Dương Thiên Lôi thử đưa tay sờ lên thi thể, nhất thời liền cảm thấy một cỗ khí tức lạnh như băng.

- Trách không được lại mất cân bằng như vậy. Thì ra đã biến thành một khối băng rồi. Lẽ nào... Tử Hàm muội muội đã lĩnh ngộ được khí tức băng?

Trong lòng Dương Thiên Lôi nhất thời vui sướng, bởi vì Trương Tử Hàm mà cảm thấy cao hứng tự đáy lòng.

- Băng trên ma thú vẫn chưa hoàn toàn hòa tan, Tử Hàm muội muội khẳng định còn chưa đi xa được.

Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lôi bắt đầu tỉ mỉ quan sát địa hình xung quanh, tìm kiếm từng chút một những dấu tích để lại.

Khi thấy dấu chân của ma thú lưu lại trong rừng cây hoang dã mà giật mình, Dương Thiên Lôi có thể tưởng tượng ra ma thú này cường hãn đến mức nào. Tuy rằng biết rõ ma thú đã bị Trương Tử Hàm giết chết, nhưng hắn vẫn như trước, vì Trương Tử Hàm mà cảm thấy sợ hãi. Theo những dấu vết mà ma thú lưu lại, Dương Thiên Lôi phát hiện vài giọt máu cùng một ít vãi trắng bị rách còn mắc trên cây. Điều này khiến tâm tình Dương Thiên Lôi nhất thời cuồng lên.

- Lẽ nào Tử Hàm muội muội bị thương rồi?

Nghĩ tới thân hình khổng lồ của ma thú kia, lại nghĩ tới thân thể mềm mại của Trương Tử Hàm, nghĩ tới nơi hoang sơn dã lĩnh không có người ở mặt mù, tràn đầy nguy hiểm, Dương Thiên Lôi cũng không dám tiếp tục nghĩ nữa. Vô luận như thế nào hắn cũng phải tìm được Trương Tử Hàm trong thời gian ngắn nhất, không thể để nàng chịu thêm bất kỳ thương tổn nào nữa.

Trong đầu mau chóng phán đoán ra phương hướng Trương Tử Hàm có thể sẽ đi, thân hình Dương Thiên Lôi nhất thời nhoáng lên, nhanh như thiểm điện phóng vào trong rừng cây.

Có lẽ bởi vì quá quan tâm Trương Tử Hàm, tinh thần lực trong cơ thể Dương Thiên Lôi không ngờ lại tự động bắt đầu vận chuyển. Tuy rằng không có học qua bất kỳ loại tinh kỹ cảm ứng nào, nhưng vô hình trung, hai tai của hắn liền trở nên lay động, bất kỳ động tĩnh gì trong vòng khoảng một trăm mét không hiểu tại sao lại hoàn toàn tiến nhập vào trong tai hắn. Hai tròng mắt vốn màu đen giờ đây lóe ra từng đạo tinh quang, nhanh chóng quét qua khung cảnh quanh người. Bất kỳ dấu vết nào cũng đều hiện ra rõ ràng trong mắt hắn.

Sau một lát, một loại cảm giác mông lung kỳ dị liền xuất hiện trong lòng Dương Thiên Lôi. Hắn phảng phất như cảm ứng được tồn tại của Trương Tử Hàm. Tuy rằng mông mông lung lung không rõ ràng, nhưng trực giác của Dương Thiên Lôi lại không ngừng chỉ dẫn hắn tiếp tục đi tới.

Loại cảm giác này giống như là giác quan thứ sáu thần kỳ, rõ ràng không nghe được bất kỳ thanh âm gì, cũng không thấy được bất luận dấu vết gì Trương Tử Hàm lưu lại, nhưng trong đầu Dương Thiên Lôi lại càng lúc càng rõ ràng.

Mà ngay cả Dương Thiên Lôi cũng không hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Nhưng hắn lại có thể khẳng định cảm giác của chính mình. Cho nên, hắn không có bất luận do dự gì, dựa vào loại cảm giác thần kỳ này, thân hình nhanh như thiểm điện chạy xuyên qua đám cây lá cẩn thận.

Hắn thật tình không biết, đây chính là giác quan thứ sáu mà tu luyện giả thiết thơ mơ ước.

Có một vài người Tiên Thiên lục giác rất mạnh, có thể cảm ứng được rất nhiều thứ mà người bình thường không cảm ứng được. Sở Hương Hương là một ví dụ. Nàng trời sinh có thể nhìn thấu tâm tư của tuyệt đại đa số người. Trước mặt nàng, người thường căn bản không thể nào nói dối. Đây chính là một trong số giác quan thứ sáu – “Tha tâm thông”!

Đương nhiên Sở Hương Hương chỉ là nắm được một chút bề ngoài của năng lực này mà thôi, cũng không có đạt được “Tha tâm thông” chân chính. “Tha tâm thông” chân chính đạt đến cảnh giới cao nhất có thể liếc mắt liền nhìn thấy trải nghiệm của một người, giống như đọc một cuốn sách vậy, không hề có bí mật gì có thể cất giấu được. Mà Sở Hương Hương thì chỉ khi trong lòng đối phương có suy nghĩ mới có thể mạng đến cho nàng thông tin cần thiết.

Mà Dương Thiên Lôi chính là bởi vì lo lắng cho Trương Tử Hàm mới trong lúc vô tình đã thức tỉnh một năng lực khác của giác quan thứ sáu – “Tâm linh cảm ứng”

Thân hình Dương Thiên Lôi nhanh như thiểm điện xuyên qua rừng cây. Thân thể hắn vốn được rèn luyện trăm phần trăm, giờ đây giống như linh viên, không có bất luận cản trở gì, nhẹ nhàng không tiếng động mà lao nhanh về phía trước.

Hơn mười phút sau, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía một cây đại thụ che trời.

Một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong mắt Dương Thiên Lôi. Chỉ là, khi nhìn thấy bộ dáng bóng dáng này, lại khiến trong lòng Dương Thiên Lôi tràn ngập cảm giác đau lòng và thương xót.

Vốn là bộ y phục trắng tinh không nhiễm một hạt bụi, lúc này không ngờ lại đầy máu đen, nhiều chỗ đã rách, loáng thoáng có thể thấy nhiều vết thương trên người nàng. Khuôn mặt trước kia nhẵn nhụi, trong suốt, trắng nõn nà, lúc này lại lem luốc đầy màu sắc, thật không khác gì một tên ăn mày (tiểu khiếu hóa). Mái tóc lộn xộn rối tung cũng mất đi vẻ sáng bóng thường ngày.

Tuy mới chỉ ngắn ngủi ba ngày không gặp, toàn thân nàng phảng phất như gãy đi một vòng.

Tuy rằng Dương Thiên Lôi rất muốn lập tức tiến đến, ôm thân thể mềm mại, uể oải kia vào lòng, hung hăng mà thương yêu một phen, nhưng lại không thể không nhìn xuống. Không nói đến Tử Hàm mười mười thân yêu có thể cho hắn cơ hội hay không, mà cho dù là cho, hắn cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Âm thầm theo dõi

Bởi vì hắn hiểu rõ, Trương Tử Hàm vừa mới trải qua một hồi kịch đấu, đang ở giai đoạn khôi phục thể lực và tinh thần lực, không thể bị bất luận cái gì quấy rối.

Dương Thiên Lôi cứ như vậy đứng ở nơi đó, lặng lẽ mà nhìn Trương Tử Hàm, đợi nàng tỉnh lại.

Qua nửa canh giờ sau, Trương Tử Hàm rốt cục thở một hơi thật dài, chậm rãi mở hai mắt. Trong đôi mắt trong như nước hồ thu kia tràn ngập vẻ ngạc nhiên vui sướng.

- Thuộc tính Băng! Ta đã chân chính lĩnh ngộ thuộc tính băng!

Trương Tử Hàm hưng phấn lắm lắm.

Ngay khi Dương Thiên Lôi chuẩn bị mang đến cho nàng một niềm vui bất ngờ, Trương Tử Hàm bỗng nhanh như thiểm điện nhảy từ trên cây đại thụ xuống mang theo Huyền Băng Kiếm giống như lửa đốt xông chạy sâu vào trong rừng cây.

- Không phải chứ?

Dương Thiên Lôi giật mình há to miệng

- Tử Hàm muội muội vội vã như vậy làm gì? Chẳng lẽ là... Mắc tiểu sao?

Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt vô sỉ của Dương Thiên Lôi nhất thời lộ ra một tia mỉm cười hèn mọn, thân hình nhoáng lên, lặng yên không một tiếng động đuổi theo.

Tên vô sỉ này ỷ vào thân thể cường hãn, nhanh nhẹn, tuy rằng thu liễm toàn bộ tinh thần lực, nhưng tốc độ xuyên qua rừng cây hoang dã này vẫn không thua chút nào so với Trương Tử Hàm. Hơn nữa, hắn vừa mới thức tỉnh giác quan thứ sáu, Trương Tử Hàm muốn chạy khỏi lòng bàn tay hắn, căn bản là không có khả năng.

Chỉ là, sau khi theo đuổi hai, ba dặm, Dương Thiên Lôi vẫn không thấy Trương Tử Hàm có chút ý niệm dừng lại nào trong đầu. Bộ dáng hưng phấn kia, giống như là không thể chờ đợi được nữa muốn mau chóng tìm một con mồi vậy.

- Trách không được lại biến thành cái dạng này. Có vẻ như Tử Hàm muội muội mấy ngày nay đều không hề quan tâm gì tới chuyện tắm rửa, giặt giũ a.

Lúc này Dương Thiên Lôi cũng đã đoán được chuyện gì xảy ra. Nếu như không thấy bộ dáng hiện tại của Trương Tử Hàm, hẳn dù thế nào cũng không nghĩ tới Tử Hàm muội muội lại có một mặt điên cuồng như vậy.

Loại lạng lẽ theo sau này, cảm giác nhìn thấy nhất cử nhất động của Trương Tử Hàm khiến Dương Thiên Lôi vô cùng hưng phấn. Nếu đã xác định Trương Tử Hàm không có gì nguy hiểm, trong khoảng thời gian ngắn Dương Thiên Lôi thật ra không muốn vội hiện thân. Hắn muốn xem Tử Hàm muội muội đến tận cùng có những hành động gì.

Quan trọng hơn là, loại cảm giác rình coi mỹ nữ này khiến Dương Thiên Lôi hưng phấn tới gần như biến thái.

Trương Tử Hàm chạy một hồi liền chạy ra khỏi sào huyệt của ma thú. Trong không khí lại lần nữa xuất hiện khí tức của một ma thú khác.

Khi phát hiện ra đây chỉ là một đầu ma thú cấp năm, Trương Tử Hàm không chút do dự lao tới. Uy áp và khí trường cường đại nhất thời hoàn toàn tập trung trên người ma thú.

Sau khi chém ra mấy chiêu nhanh như thiểm điện, Trương Tử Hàm kêu khê một tiếng, nhất thời từng đạo khí tức băng hàn từ trên người nàng phát ra. Huyền Băng Kiếm bỗng nhiên xẹt qua một đạo quang mang băng lam, xuyên vào thân thể ma thú. Cuộc chiến nhanh chóng kết thúc.

Dương Thiên Lôi nhìn ma thú giống như bị đông lại thành băng, ầm ầm ngã xuống, trong lòng khiếp sợ không thôi.

- Tinh thần lực thuộc tính băng không ngờ cường hãn như vậy. Xem ra sau này khi cùng Tử Hàm muội muội luận bàn phải hết sức cẩn thận. Nếu bị đóng thành băng thì thật là bị kịch rồi.

- 26.800 điểm!

Trương Tử Hàm lắm lắm, sau khi vung kiếm lấy ra ma hạch, liền không hề dừng lại chút nào, lại tiếp tục đi tới. Bộ dáng điên cuồng giành giật từng dây khiến Dương Thiên Lôi một lần nữa không thể nói được gì.

Sau khi liên tục chém giết bốn đầu ma thú cấp năm, Trương Tử Hàm mới cảm thấy thể lực và tinh thần lực dần dần cạn kiệt không nổi nữa, rốt cuộc đành phải dừng lại, từ trong ba lô lấy ra nước ngọt và lương khô, tùy tiện ăn hai phần. Nàng lại leo lên cây đại thụ che trời, bắt đầu đả tọa khôi phục thể lực và tinh thần lực.

Khoảng chừng không đến nửa canh giờ sau, Trương Tử Hàm liền xuất phát lần thứ hai.

Dương Thiên Lôi cứ như vậy lén lút đi ở phía sau theo dõi. Lại đi được khoảng chừng cây số nữa, đang đi vội vã Trương Tử Hàm bỗng nhiên ngừng lại.

- Uy áp thật mãnh liệt, hẳn là ma thú cấp sáu.

Trương Tử Hàm trầm nghĩ trong lòng, hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt hiện lên tia quang mang kiên định. Tinh thần lực trong cơ thể bỗng nhiên điên cuồng vận chuyển. Uy áp băng lãnh, cuộn cuộn nhất thời từ trên người nàng phát ra. Thân hình nhoáng lên liền nhanh như thiểm điện đón hướng uy áp mãnh liệt kia mà phóng đi.

Sau một lát, một tiếng thú rống rõ to tràn ngập phần nọ từ cách đó không xa truyền đến.

- Cái này cũng được?

Dương Thiên Lôì thật sự sùng sốt. Nguyên bản hắn còn không rõ vì sao Trương Tử Hàm phóng ra khí tức bản thân, cho tới khi nghe tiếng thú rống truyền tới, Dương Thiên Lôì mới hiểu chuyện gì xảy ra.

Thì ra Trương Tử Hàm lợi dụng khí tức của chính mình mà khiêu khích ma thú. Từ trong tiếng rống của ma thú kia, Dương Thiên Lôì có thể xác định, ma thú này so với bất luận ma thú nào hắn từng săn giết qua đều cường đại hơn nhiều. Đây rất có thể là ma thú cấp sáu.

Chỉ là, Trương Tử Hàm làm cách nào có thể cảm ứng được khí tức của ma thú này? Dương Thiên Lôì có điểm không giải thích được. Hắn đích xác cảm thụ được khí tức ma thú trong không khí, nhưng có vẻ như từ khi tiến nhập nơi hoang dã này vẫn có loại cảm giác này sao? Tối đa chỉ là đôi khi cảm giác rõ một chút, hoặc đôi khi mơ hồ một chút mà thôi. Nhưng qua thần thái của Trương Tử Hàm, dường như năng cảm ứng được cả ma thú cường đại. Điều này làm cho Dương Thiên Lôì rất khó hiểu, nghĩ mãi cũng không thông.

Kỳ thực, Dương Thiên Lôì không hiểu được là chuyện rất bình thường. Bởi vì hắn đối với uy áp do loại ma thú đẳng cấp này tản mát ra quả thực không có cảm giác đặc thù gì. Tựa như khi cùng Linh Lung tiến hành khảo nghiệm uy áp, hắn không hề có bất luận cảm giác gì.

Không phải hắn là Tiên Thiên lục giác tri độn, lại càng không phải là lục giác bất thông. Mà là, loại uy áp với cường độ này đối với hắn mà nói... Thật sự là quá thấp, thấp đến mức hắn mặc dù cảm ứng được, cũng tự động bỏ qua.

Hắn trước đây và hắn trên Địa Cầu, hai linh hồn huyền hoặc khó hiểu mà lại dung hợp, khiến cho đại não vốn thần bí nhất được khai phá một cách không tương. Nhờ đó hắn có được niệm lực vượt xa người thường. Tuy rằng niệm lực này bị tu vi bản thân Dương Thiên Lôì chế ước, vẫn không thể chân chính biểu lộ ra ngoài. Nhưng nó lại như một con mãnh hổ đang ngủ say mà thôi. Một khi Dương Thiên Lôì bước vào cảnh giới Tiên Thiên, nắm giữ phương pháp sử dụng niệm lực, tới lúc đó, nó sẽ thực sự tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Trường tí linh viên

Một con hổ mạnh mẽ, đối mặt với con gà, hay với sài lang mạnh hơn gà gấp mấy lần, có gì khác nhau sao? Không có!

Chúng đều thức ăn cho mãnh hổ.

- Rống!

Một tiếng thú rống cuồng bạo lại một lần nữa truyền đến.

Thân hình Trương Tử Hàm bỗng nhiên ngừng lại. Trước mắt nàng đã xuất hiện một con trường tí linh viên mình cao hơn hai thước, cánh tay dài quá gối.

Trường tí linh viên, ma thú có trí tuệ cao cấp, thân hình gần giống con người, toàn thân đầy lông lá, thân thể đa số là thuộc tính kim.

Bình thường Trường tí linh viên có thể đạt tới cảnh giới Tinh Giả cấp sáu đỉnh phong. Đồng thời, kinh khủng nhất chính là, bởi vì loại ma thú này có trí tuệ cao cấp, cho nên cùng với tuổi tác cao thêm, tu vi cũng không ngừng tăng lên theo. Linh viên trăm năm rất có thể đạt tới Tinh Giả cấp chín đỉnh phong, một khi đột phá liền có thể tấn cấp Tiên Thiên, hóa thành yêu thú!

May mắn là, Trường tí linh viên xuất hiện trước mặt Trương Tử Hàm này chỉ là linh viên bình thường, có tu vi cấp sáu đỉnh phong. Bằng không, lãnh địa của nó cũng không ở tại chỗ này.

Tuy nhiên, cho dù là vậy, nhưng khi nhìn thấy ma thú này, Trương Tử Hàm vẫn lấy làm kinh hãi.

Bởi vì trường tí linh viên có trí tuệ tương đối cao, cho nên khác với các ma thú đồng cấp khác, có được sức chiến đấu kinh người. Bọn chúng cũng giống như con người, nắm trong tay rất nhiều võ kỹ cường đại. Có thể nói đã thoát ly một nửa khỏi phạm trù ma thú rồi.

- Ghừ...!

Trường tí linh viên quay sang Trương Tử Hàm, lộ ra răng nanh sắc bén. Nó vừa nhe răng, toàn thân nhất thời tản mát ra khí tức cuộn cuộn — khí tức hệ kim mãnh liệt, sắc bén, mang theo sát khí lợi hại, hướng về phía Trương Tử Hàm.

Đúng lúc này, Trường tí linh viên bỗng nhiên dậm chân một cái, “Oanh!” một tiếng vang lên. Trên mặt đất cứng rắn nhất thời xuất hiện bốn cái hố sâu thật to, cát đá văng ra, khói bụi cuộn cuộn. Thân thể cao hai thước của nó nhất thời nhanh như thiểm điện đánh về phía Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm kêu khẽ một tiếng, không có chút khiếp sợ nào. Tinh thần lực hệ thủy nhất thời liên miên tuôn ra, toàn thân dường như hóa thành dòng nước nhu hòa, nhẹ nhàng đẩy ra mỗi một công kích cuồng bạo của Trương tí linh viên.

Hai tay của Trương tí linh viên giống như hai cây côn sắt, có vẻ như so với thân thể còn lớn hơn, chứa đựng tinh thần lực hệ kim hùng hậu ngạnh tiếp từng chiêu với Huyền Băng Kiếm của Trương Tử Hàm, không ngờ phát sinh từng tiếng sắt thép chạm nhau nghe chói tai.

Tuy rằng sớm biết Trương tí linh viên khó đối phó, nhưng khi thực sự giao thủ vẫn khiến Trương Tử Hàm thất kinh. Khí tức của nàng căn bản không thể tập trung vào Trương tí linh viên. Con Trương tí linh viên này không những thân pháp linh hoạt, biến đổi liên tục, tốc độ kinh người, hơn nữa công kích cũng không thể đỡ. Trong khoảng thời gian ngắn nó dĩ nhiên hoàn toàn áp chế Trương Tử Hàm.

May mắn là, Trương Tử Hàm đã lĩnh ngộ được thuộc tính băng, khiến cho nàng còn có chút chỗ dựa.

Cho nên, tuy rằng khiếp sợ sự hung hãn của Trương tí linh viên, nhưng nàng cũng không đến nỗi hoảng loạn. Trương Tử Hàm bình tĩnh phát huy tính túy của hệ thủy đến cực hạn, khi thì mạnh mẽ như sóng biển ba đào, lực đạo mỗi lúc mỗi mạnh hơn, khiến cho công kích cuồng bạo của Trương tí linh viên dần dần suy yếu cho đến khi hóa giải thành công, khi thì giống như sóng dữ ngập trời, biến gầm dữ dội, trực diện chém giết Trương tí linh viên.

Trải qua lần uy hiếp tử vong trước đây, Trương Tử Hàm lĩnh ngộ thành công thuộc tính băng, trong chiến đấu lần này lại phát huy thực lực bản thân vô cùng nhuần nhuyễn, dần dần đem tất cả các võ kỹ hệ thủy đã từng được học qua hòa hợp làm một, mỗi một loại võ kỹ trong lúc đó chuyển đổi liên lạc, liên miên bất tuyệt không một kẽ hở. Ở mỗi thời điểm lại có thể đưa ra một võ kỹ ứng đối thỏa đáng.

Dương Thiên Lôi lúc đầu vốn dự định tham gia chiến đấu, trợ giúp Trương Tử Hàm một tay, nhưng nhìn thấy Trương Tử Hàm tựa hồ hoàn toàn chìm đắm trong trận chiến, phảng phất như đạt được trạng thái không mình, đồng thời tiến nhập cảnh giới cảm ngộ kỳ diệu của con người, lại lén lút ẩn thân ở một bên quan sát.

Hắc biết, lúc này Trương Tử Hàm vẫn biểu hiện thủ nhiều công ít như trước, nhưng cũng đã giành được thế chủ động rồi. Nàng không còn cần phải xuất ra tinh thần lực băng thuộc tính cường đại nhất nữa.

Ngay từ đầu, Dương Thiên Lôi cho rằng Trương Tử Hàm đang tìm kiếm cơ hội thi triển ra một kích trí mạng. Và sự thực cũng đúng là như vậy. Chỉ là, qua một hồi chiến đấu liên tục, Dương Thiên Lôi dần dần hiểu ra, nàng dường như giống với hần lúc chiến đấu cùng phong báo, khiến tâm thần nàng chìm đắm trong chiến đấu, trong khoảng thời gian ngắn ngược lại không muốn trận chiến kết thúc nhanh như vậy.

Cho nên, khi Dương Thiên Lôi thấy lần lượt xuất hiện rất nhiều cơ hội có thể thi triển một kích trí mạng đều bị Trương Tử Hàm bỏ qua, hần đã hiểu được, Trương Tử Hàm lại có cảm ngộ mới.

Loại cảm ngộ này đối với bất luận tu luyện giả nào mà nói, đều là cơ hội khó có được. Ngay cả đối với người chỉ đứng ngoài xem như Dương Thiên Lôi cũng đều cảm thấy mình đối với tinh thần lực và võ kỹ hệ thủy đã có thêm một tầng nhận thức mới.

Trương tí linh viên công kích mãi không được, bắt đầu trở nên phần nộ. Cùng với một tiếng rống thật to, công kích của nó càng lúc càng hung ác độc địa, càng lúc càng điên cuồng.

Bỗng nhiên, “Đinh” một tiếng, Trương tí linh viên không ngờ giống như điên cuồng dùng cánh tay phải tràn đầy tinh thần lực hệ kim bắt được một kiếm đang công tới của Trương Tử Hàm. Đồng thời, tay trái hóa trào thành quyền, ngưng tụ tinh thần lực bên trong, cuồng bạo đến cực điểm tấn công về phía Trương Tử Hàm.

Lợi hại, cuồng bạo, phảng phất như xe rách hư không, mang theo tiếng xé gió khủng bố!

Dương Thiên Lôi thất kinh, không nghĩ tới cảm thú này lại có thể hung mãnh như vậy.

Đúng lúc này, Trương Tử Hàm kêu khẽ một tiếng, tay phải cầm kiếm không thay đổi, cùng tranh chấp với cánh tay của linh viên, thân thể bỗng nhiên trầm hồng, khom lưng, xoay người, tinh thần lực hệ thủy trong cơ thể nháy mắt ngưng kết lại, tấn công ra một cỗ khí tức băng hàn cường đại. Nàng giơ ngón tay thon dài, giờ khắc này tấn công ra một cỗ hào quang như bông tuyết, mạnh mẽ bay về phía nắm tay của Trương tí linh viên.

“Bùng!”

Một tiếng nổ nặng nề vang lên. Trương tí linh viên bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, thân hình lao đảo lùi lại phía sau mấy bước. Vô luận là chỗ móng vuốt cầm Huyền Băng Kiếm hay là móng vuốt va chạm với Trương Tử Hàm đều bị ngưng kết thành một khối băng.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của Dương Thiên Lôi chính là, Trương tí linh viên lại không giống với các ma thú khác khi bị Trương Tử Hàm công kích, toàn thân đông lại, mà chỉ bị đông chỗ hai tay tiếp xúc với Trương Tử Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Chân mệnh thiên tử

- Rống....!

Trương tí linh viên bỗng nhiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống giận ngập trời, kéo dài tới nửa phút mới dừng lại được. Đồng thời trong lúc này, tinh thần lực hệ kim hùng hậu điên cuồng mà dũng mãnh hướng về phía hai tay của nó. Một tia hơi nước nồng đậm từ hai tay linh viên thoát ra. Chỉ trong chốc lát, hai tay vốn bị đóng băng không ngờ đã khôi phục hoàn toàn như cũ. Chỉ là ánh mắt vốn vô cùng hung hãn của nó khi nhìn về phía Trương Tử Hàm đã mang theo một tia sợ hãi.

Đồng dạng, Trương Tử Hàm cũng không chịu nổi. Khi cùng Trương tí linh viên va chạm một quyền cường bạo vừa rồi, một tia tinh thần lực hệ kim sắc bén như dao không ngờ lại có thể quán chú đến hai tay của nàng, xiết chặt gân mạch, khiến Trương Tử Hàm phải lùi lại mấy bước mới ổn định được thân hình, khí huyết trong ngực nhộn nhạo.

Một người một thú, không ngờ thực lực tương đương, kỳ phùng địch thủ.

Nhưng mà, khiến Trương Tử Hàm nghĩ không ra chính là, tiếng kêu của linh viên vừa dứt, cách đó không xa không ngừng lại truyền đến một tiếng thú rống khác càng rõ ràng, hùng hậu và hữu lực hơn.

Hầu như trong nháy mắt Trương Tử Hàm liền đưa ra quyết định. Tuy rằng trong lòng tiếc nuối, bỏ qua cơ hội tôi luyện tuyệt hảo này, nhưng cũng không thể không mau chóng thoát đi. Chỉ một Trương tí linh viên nàng còn có thể ứng phó, nếu lại thêm một con nữa, vậy thì không phải tôi luyện, mà chính là tìm vạ rồi, thậm chí còn phải trả giá bằng chính tính mạng của mình.

Nghe thấy tiếng tru đó, Trương tí linh viên trước mặt Trương Tử Hàm nhất thời lại trở nên hưng phấn ngửa mặt lên trời kêu lớn một tiếng. Bỗng nhiên, đôi mắt hung ác, độc địa nhìn về phía Trương Tử Hàm đã không còn bất luận chút sợ hãi nào nữa. Tinh thần lực cuồng bạo từ trên người nó phát ra, thân hình nhoáng lên, chủ động tấn công về phía Trương Tử Hàm.

Trương Tử Hàm biết, một khi thêm một con ma thú khác tới, ngay cả đào tẩu e rằng nàng cũng không có khả năng. Cho nên, không hề có chút do dự gì, Trương Tử Hàm bỗng nhiên cố sức chém ra một kiếm, mau chóng xoay người, muốn nhân cơ hội này thoát đi.

Chỉ là, Trương tí linh viên tựa hồ nhìn thấu ý đồ của Trương Tử Hàm, không ngờ lại không tiếp chiêu, thân hình nhoáng lên vọt tới trước mặt Trương Tử Hàm, cứ thế chạy vòng quanh nàng, triệt để ngăn lại mọi đường lui của Trương Tử Hàm.

Trí tuệ của Trương tí linh viên đích xác rất cao. Nó hiểu rõ, tuy rằng nhân loại trước mắt này nhỏ bé nhưng lại có được thực lực mình không thể chiến thắng nổi. Hiện tại nó muốn làm chỉ là cầm chân nhân loại trước mắt này, chờ đồng bạn của mình tới. Tới lúc đó chính là lúc chết của con người này.

Trương Tử Hàm liều mạng điều động tất cả tinh thần lực, thế nhưng thủy chung vẫn không thoát khỏi dây dưa với Trương tí linh viên. Điều này khiến trong lòng nàng lo lắng vạn phần, nhưng lại không có bất luận biện pháp gì. Lúc này, nàng chỉ có thể liều mạng dốc hết toàn lực đánh một trận.

Ngán ngùi không đến một ngày, Trương Tử Hàm lần thứ hai đối mặt với khảo nghiệm sinh tử. Lần trước là nhờ mình linh ngộ được tinh thần lực thuộc tính băng mới may mắn chiến thắng. Nhưng lần này mình dựa vào cái gì để có thể tìm được đường sống đây?

Một tia tuyệt vọng xuất hiện trong lòng Trương Tử Hàm. Trong nháy mắt này, trong đầu nàng kim không được lại lần nữa hiện lên hình ảnh Dương Thiên Lôi.

- Không, ta không thể chết được! Tiểu Lôi, ta nhất định sẽ không chết!

Bỗng nhiên, Trương Tử Hàm như điên cuồng kêu lên một tiếng. Nàng không ngờ lại không chạy trốn nữa, mà tấn công như vũ bão về phía Trương tí linh viên.

Trốn ở một nơi bí mật gần đó theo dõi cuộc chiến, khi Dương Thiên Lôi nghe thấy Trương Tử Hàm kêu to tên mình, hần nhất thời ngạc nhiên há to miệng. Tuy rằng hần biết trong lòng Trương Tử Hàm mình đã có một vị trí nhất định, nhưng không nghĩ tới trong thời khắc sinh tử này, nàng lại kêu tên của mình. Điều này nói lên cái gì?

Trong lòng Dương Thiên Lôi bỗng trào dâng một cảm giác hưng phấn và hạnh phúc dồi dào, hần không thể lập tức lao tới. hần hăng dầm nát Trương tí linh viên kia dưới chân. Chỉ là, Dương Thiên Lôi hiểu rõ tình huống hiện tại của Trương Tử Hàm, muốn để nàng có thêm một chút thời gian tôi luyện, đành phải mạnh mẽ nén lại dục vọng trong lòng. Hần biết rõ, tại thời khắc sinh tử này, đối mặt với ma thú có thực lực tương đương, đối với tu luyện giả mà nói có ý nghĩa như thế nào. Cho nên hần phải kiềm chế khát vọng chiến đấu trong lòng.

Hần đang đợi chờ một đầu ma thú khác đến.

- Rống....!

Một tiếng thú rống kinh thiên động địa lần thứ hai truyền đến. Đồng thời, một bóng dáng to lớn đang từ xa xa phóng nhanh lại. Ma thú còn chưa tới nơi, khí tức hùng hậu kinh khủng đã bao vây phương viên cả trăm trượng.

Trương tí linh viên, lại là một con Trương tí linh viên. Chỉ khác là, linh viên này so với đầu ma thú kia lớn hơn một chút. Nhất là hai chân trước, càng giống như một cái gấu xúc, to lớn dị thường. Còn có một điểm khác nhau nữa là, giữa hai chân của linh viên này không ngờ lại treo lủng lẳng một vật nữa, giống

như là cái chân thứ ba. Hiển nhiên đây chính là con vượn đực. Có thể khẳng định, đây là một đôi linh viên thư hùng.

Cảm ứng được khí tức kinh khủng của ma thú vừa xuất hiện, thấy được bộ dáng của Trương tí linh viên kia, tuy Trương Tử Hàm ngàn vạn lần không cam lòng, nhưng nàng biết, hôm nay nàng khó có thể may mắn thoát được. Cảm giác tuyệt vọng lại một lần nữa trào dâng trong lòng nàng.

Nàng không muốn chết! Nàng thật sự không muốn chết! Vì gia tộc của mình, nàng không thể chết được!

Quan trọng hơn là, trong lòng nàng đã có một loại cảm xúc không nói nên lời, cảm xúc mà nàng không thể nào dứt bỏ.

Mặc dù niên kỷ của hân còn rất nhỏ, chỉ là một tiểu hài tử, mặc dù hân luôn luôn cột nhả, nghĩ hết cách này tới cách khác để hân đầu hủ của mình, nhưng nàng lại rõ ràng cảm nhận được, khi hân nói tương lai muốn nàng trở thành tiểu tức phụ của mình là vô cùng kiên định.

Tuy rằng thừa nhận là rất xấu hổ, nhưng tại thời khắc sinh tử này, thứ quan trọng nhất không thể buông bỏ trong lòng nàng lại chính là hân.

Nàng tham gia thí luyện vì sao lại điên cuồng như vậy? Liều mạng như vậy? Để tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái sao? Để cứu vớt gia tộc thực sao?

Đó thực ra mới chỉ là một phần nguyên nhân. Quan trọng nhất chính là, vì hân!

Bởi vì nàng tin tưởng rằng, hân nhất định có thể dễ dàng tiến nhập Trảm Không Kiếm Phái. Nàng chỉ là vì muốn có thể cùng hân tiến nhập, có thể đi theo bên người hân, theo dõi hân tu luyện, nhìn hân từng bước trưởng thành.

Nàng trong lúc vô tình đã thích cảm giác ở với hân cùng một chỗ. Nàng hiểu rõ hoàn toàn về hân, cho nên trong lòng đối với hân càng tràn ngập chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129

Nàng biết một ngày nào đó, hân sẽ đạt tới trình độ người thường khó có thể sánh kịp. Cho nên, nàng càng muốn liều mạng mà đề thăng thực lực của mình. Bởi vì nàng là sư phụ của hân. Tuy rằng nàng biết, địa vị “Sư phụ” này giữ không được bao lâu nữa, nhưng nàng lại muốn tận lực duy trì, cho dù chỉ thêm một giây một phút cũng tốt.

Thế nhưng hiện tại, nàng lại biết, tất cả những thứ đó đang dần dần rời xa mình.

- Rống!

Trương tí linh viên còn đang chiến đấu kịch liệt với Trương Tử Hàm bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm rú hung phấn, thân hình nhoáng lên, vọt ra phía sau Trương Tử Hàm, cùng đồng bọn của nó đang nhanh chóng chạy lại hợp thành một thể vây kín Trương Tử Hàm vào giữa.

Trương Tử Hàm buồn bã nhắm hai mắt lại.

Chỉ là, đúng lúc này, một bóng dáng giống như quỷ魅, không mang theo bất cứ tinh thần lực nào, lặng yên không một tiếng động, từ trong rừng bắn ra nhanh như thiểm điện, thoáng cái đã đi tới bên cạnh Trương Tử Hàm.

Một cánh tay nhẹ nhàng, vô thanh vô tức ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Trương Tử Hàm.

Thân thể Trương Tử Hàm bỗng nhiên run lên. Trong tuyệt vọng nàng đã chuẩn bị xong tâm lý chịu đựng công kích cuồng bạo của hai Trương tí linh viên. Thế nhưng, khiến nàng không nghĩ tới chính là, vậy mà lại chỉ có một cánh tay nhẹ nhàng mà ôn nhu ôm lấy vòng eo của chính mình. Nàng có thể chấp nhận cái chết, nhưng không thể chấp nhận bất cứ động tác khinh nhờn nào. Tuy rằng nàng rõ ràng cảm nhận được, kẻ đang ôm vòng eo của mình không phải là hai linh viên kia. Nhưng nàng vẫn đột ngột phát lực, muốn thoát khỏi cánh tay kia. Chỉ là, cánh tay đó bỗng nhiên biến thành hai, hơn nữa còn tăng thêm lực đạo, dường như là sắt thép, mạnh mẽ ôm chặt lấy mình.

Một cỗ khí tức quen thuộc bỗng nhiên truyền đến trong mũi Trương Tử Hàm. Nàng đột ngột mở bừng mắt, thấy được khuôn mặt quen thuộc, mang theo nụ cười vô si thường ngày.

Vô luận như thế nào Trương Tử Hàm cũng không nghĩ tới sẽ gặp Dương Thiên Lôi ở đây. Hân cũng không thể xuất hiện ở chỗ này. Nàng nghĩ, đây nhất định là ảo giác.

- Đây không phải là ảo giác! Ca chính là hoàng tử bạch mã đẹp trai phong độ, cười trên dải mây bảy màu đặc biệt tới cứu tiểu tức phụ xinh đẹp, diễm lệ như hoa của mình. Ta đã sớm được định trước là chân mệnh thiên tử của nàng.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc, mờ mịt không thể tin được của Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi rõ ràng cảm nhận được suy nghĩ trong lòng nàng, phảng phất

như nhìn thấu tâm tư nàng, vô cùng tự nhiên và hùng hồn nói. Đồng thời, vừa nói, tay hắn vừa nhẹ nhàng mà ôn nhu lau đi hai giọt lệ trong suốt đang lăn dài trên má nàng.

- Rống! Rống...

Hai tiếng thú rống điên cuồng vang lên, cắt đứt giây phút vuốt ve an ủi của hai người.

Dương Thiên Lôï bỗng nhiên ôm Trương Tử Hàm nhẹ nhàng lóe lên, liền tránh thoát được đòn giáp công của hai ma thú, đồng thời nói:

- Nàng hãy đối phó coi cái kia đi, còn con đực, hãy giao cho ta.

- Phạt Sơn Vô Ảnh cước!

Không để Trương Tử Hàm kịp phản ứng, Dương Thiên Lôï liền rống to một tiếng, thân hình đột nhiên bạo phát. Toàn thân cứ thế bay lên trời, hai chân hướng về phía trước, hóa thành một đạo hư ảnh công kích về phía Trường tí linh viên mới tới kia.

Ngay sau đó liền truyền đến một hồi tiếng va chạm “Bình! Bình! Bình!...” liên tiếp vang lên. Đầu Trường tí linh viên hung hãn thân cao hai thước kia vậy mà “Bịch! Bịch! Bịch!...”, sau khi lùi lại mấy bước, bỗng nhiên bay ngược ra sau, âm âm rơi trên mặt đất.

Trong lòng Trương Tử Hàm khiếp sợ không thể nào tưởng tượng được. Bất quá, thấy một màn như vậy nàng cũng yên lòng. Tuy rằng không biết vì sao mấy ngày gần đây Dương Thiên Lôï lại trở nên cường đại như vậy, nhưng bây giờ không phải lúc để hỏi. Giải quyết hai ma thú trước mắt mới là việc quan trọng nhất.

Vốn Trương Tử Hàm đã tuyệt vọng, trong nháy mắt liền khôi phục lại tự tin, kêu khẽ một tiếng. Huyền Băng Kiếm tản ra từng tia sắc lạnh, tấn công về phía con Trường tí linh viên cái kia.

- Rống!

Không nghĩ tới tên nhân loại bỗng nhiên xuất hiện này khi đối mặt với mình lại có thể đảo ngược tình thế như vậy. May mắn, đó chỉ là công kích bằng lực lượng thông thường, không chứa tinh thần lực, nó cũng không thực sự bị thương tổn thực sự nào nhờ da cứng thịt dày. Bỗng dưng trường tí linh viên phát sinh một tiếng rống giận thâu tận trời xanh. Nó xoay người một cái liền nhảy bật lên, tinh thần lực hệ kim hùng hậu quán chú trên cánh tay dài gần hai thước của nó, bay nhào một cái như thiểm điện về phía Dương Thiên Lôï.

- Tinh thần lực hệ kim, tốt!

Dương Thiên Lôï cũng đồng dạng tay không tác sát, trong nháy mắt hay bàn tay cùng cánh tay, giống như bàn tay linh viên, quán chú đầy tinh thần lực hệ kim.

- Bình! Bình! Bình!..

Thanh âm va chạm vang lên liên tiếp khắp nơi. Thân hình nhỏ gầy của Dương Thiên Lôï không ngờ có thể từng bước, từng bước bức lui Trường tí linh viên khổng lồ. Mỗi một lần va chạm, Trường tí linh viên đều nghe thấy răng nhếch miệng tru lên không ngớt. Ngược lại, Dương Thiên Lôï lại tỏ ra rất hưng phấn, chiến ý bùng lên dào dạt.

Phương pháp thổ nạp, tuy rằng Dương Thiên Lôï mới tu luyện được không đến hai ngày, nhưng khiến cho hơi thở của hắn trở nên dài hơn, mỗi một lần hô hấp thân thể lại lực lượng và tinh thần lực cuồng bạo. Toàn thân cảm giác giống như tuần mã, phảng phất như có được tinh lực vô hạn. Thật vất vả mới có thể đánh một trận với ma thú cấp sáu, hắn sao có thể không hưng phấn cho được?

Quả thực Dương Thiên Lôï là một quái nhân. Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, đã từ Tinh Giả cấp ba đỉnh phong tấn cấp lên Tinh Giả cấp bốn. Hơn nữa, chắc chắn rằng, chỉ cần cho hắn thêm một thời gian ngắn, một khi rèn luyện lực phủ ngũ tạng hoàn tất, hắn liền có thể thuận lợi tấn cấp đến cấp năm đỉnh phong.

Thân thể Huyền Thiên đã giúp hắn có được tốc độ tu luyện người thường khó có thể đuổi kịp. Tinh Giả Hậu Thiên, hầu như không có bất luận thứ gì có thể cản trở hắn đi tới. Càng kinh khủng chính là, niệm lực tiềm tàng trong đầu hắn vượt xa hơn thường nhân rất nhiều, theo đẳng cấp bản thân hắn tăng lên, năng lực thể hiện ra càng kinh khủng. Khí tức cùng uy áp mà sự chênh lệch đẳng cấp tạo ra đối với hắn sẽ càng nhỏ bé.

Không hề nghi ngờ rằng, lúc này nếu như gặp lại uy áp khủng bố do hộ vệ của Sở Hương Hương phát ra lúc trước, Dương Thiên Lôï hoàn toàn có thể không thèm để ý.

Cũng chính vì vậy, Trường tí linh viên cấp sáu đỉnh phong trước mặt Dương Thiên Lôï ngược lại trở nên yếu kém, quả thực không có bất luận sở trường gì.

Lấy kim khắc kim, dùng bạo chế bạo, hơn mười phút sau, Dương Thiên Lôï đã hoàn toàn quen thuộc với phương thức công kích và quỹ tích vận chuyển võ kỹ của Trường tí linh viên. Khi Trương Tử Hàm kết thúc trận chiến, cũng là lúc Dương Thiên Lôï hoàn thành nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Mèo hoa nhỏ bé!

Hai ma thú cấp sáu đỉnh phong đã hóa thành điểm tích lũy của hai người.

Trương Tử Hàm nhìn về mặt nhẹ nhõm của Dương Thiên Lô, lại nhìn con Trường tí linh viên cứ thế mà bị Dương Thiên Lô dùng nắm tay đánh chết, nỗi khiếp sợ trong lòng quả thực khó có thể hình dung được. Đồng thời cũng khiến tâm tình nàng trở nên vô cùng phức tạp.

- Hắc hắc...

Khi Dương Thiên Lô lấy ra ma hạch của ma thú, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười xấu xa, hấp tấp đi tới trước mặt Trương Tử Hàm, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, vô cùng thân thiết nói:

- Thân ái... Tiểu mèo hoa, nàng nên rửa mặt đi. Ô! Thật nhiều khe hở kia... Ahh! Nàng bị thương. Mau! Mau để ta xem vết thương có nặng không!

Tên Dương Thiên Lô quả thực là vô sỉ, vừa nói xong liền vén y phục của Trương Tử Hàm lên.

- Phụt!

Ngàn vạn cảm xúc của Trương Tử Hàm nhất thời hóa thành hư ảo, lập tức bật cười thành tiếng, đồng thời đẩy đôi tay xấu xa của Dương Thiên Lô ra nói:

- Ngươi mới là tiểu mèo hoa! Đây là vết thương nhỏ không có gì đáng nói. Muốn ăn đậu hũ của ta sao? Không có cửa đâu!

- Đâu có! Trời đất chứng giám! Ta đây thực sự là quan tâm nàng.

Dương Thiên Lô lời lẽ hùng hồn nói. Chỉ là, vừa nói ánh mắt gian tà lại vừa nhìn chăm chăm vào những chỗ y phục bị rách trên người Trương Tử Hàm, mắt không chớp lấy một cái.

Làm hại Trương Tử Hàm vội lấy tay bưng kín những chỗ hở trên người mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trở nên đỏ bừng. Chỉ có điều, màu hồng rực ấy bị những vết lem luốc che kín không nhìn thấy mà thôi.

- Được rồi! Đừng làm rộn. Trời sắp tối rồi, trước hết chúng ta cần tìm một chỗ nghỉ ngơi đã. Sau đó ta có chuyện cần hỏi ngươi.

Trương Tử Hàm giận dữ trừng mắt nhìn Dương Thiên Lô nói. Nàng cũng không biến thái được như Dương Thiên Lô. Mặc dù cuối cùng giết được Trường tí linh viên, nhưng tinh thần lực cùng thể lực của nàng hầu như đã cạn sạch.

- Tốt! Đêm nay ca chính là của nàng, mặc cho nàng xử trí!

Ánh mắt Dương Thiên Lô lại hiện lên một tia xấu xa, trong lòng như nở hoa. Nơi đây hoang sơn dã lĩnh, không dấu chân người, được qua đêm cùng Tử Hàm muội muội như hoa như ngọc, quả thực là niềm hạnh phúc nhất trong đời con người. Nhất là khi nghĩ tới “Dã chiến” trong truyền thuyết, càng khiến cho ánh mắt Dương Thiên Lô nhìn về phía Trương Tử Hàm tràn ngập vẻ dâm dăng xấu xa.

- Nơi nghỉ ngơi thì đơn giản. Chúng ta chỉ cần tìm tới sào huyệt của hải con Trường tí linh viên này là được rồi.

- Ủ, đi thôi!

Tử Hàm muội muội trong sáng thuần khiết nhẹ giọng nói. Nói xong liền dẫn đầu đi về phía trước.

- Chờ một chút! Ta lấy ba lô xuống đã.

Dương Thiên Lô lắc mình phóng vào rừng cây. Sau một lát trở ra, trên lưng đã có thêm một chiếc ba lô phình to.

Trương Tử Hàm nhìn chiếc ba lô thật lớn, ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ hỏi:

- Ngươi trang bị mấy thứ gì? Mang theo ba lô nặng như vậy không thấy phiền toái sao? Những đồ vô dụng đều không cần mang theo, chỉ cần ma hạch là được rồi. Cái khác chẳng những không mang đến điểm tích lũy, ngược lại còn thêm gánh nặng, ảnh hưởng đến hành động.

- Uhm... Bề ngoài những thứ này cũng có lúc hữu dụng. Được rồi! Chúng ta mau đi thôi.

Dương Thiên Lô không đành lòng đã kích thần kinh yếu đuối của Tử Hàm muội muội, chỉ hàm hồ nói. Nói xong bèn lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Trương Tử Hàm, đi nhanh về phía trước. Chỉ là, đi được vài bước, Dương Thiên Lô liền phát hiện, tựa hồ Trương Tử Hàm rất yếu ớt, rõ ràng không theo kịp

bước đi của mình.

- Tiểu mèo hoa, ta ôm nàng đi nhé?

Dương Thiên Lôi ngoài miệng hỏi, hai tay căn bản không đợi Trương Tử Hàm trả lời, liền dứt khoát ôm ngang hông nàng nhấc lên, thân hình nhoáng lên, nhanh như thiểm điện phóng về phía trước.

Trương Tử Hàm “Úm” một tiếng, trong lòng vô cùng e thẹn. Tuy rằng rất muốn giãy dụa, nhưng nàng quả thực rất mệt mỏi, sau khi từ chối tượng trưng một chút, liền vô lực ôm lấy cổ Dương Thiên Lôi, nghe tiếng gió thổi vù vù bên tai, cảm nhận khí tức nam nhân nồng đậm trên người Dương Thiên Lôi. Lúc này, trong lòng nàng lại tràn ngập cảm giác ngọt ngào khôn tả, chậm rãi nhắm hai mắt lại, tựa đầu lên lồng ngực tuy rằng chưa quá kiên cố nhưng lại khiến nàng cảm thấy ấm áp và an toàn không gì sánh được.

Trong nháy mắt, Dương Thiên Lôi liền lần theo dấu tích mà Trường tí linh viên để lại, tìm được sào huyết của bọn chúng. Đây là một chỗ ở được làm trong một huyết động tự nhiên trên sườn núi. Bên trong huyết động tương đối ngăn nắp, sạch sẽ, nếu như không biết trước đây là sào huyết của Trường tí linh viên, có khi còn tưởng là nơi ở của con người, Nhất là cái giường đá thật lớn kia, khiến Dương Thiên Lôi vô cùng thỏa mãn.

Khi nhẹ nhàng buông Trương Tử Hàm ra, Dương Thiên Lôi nhìn đôi mắt tuyệt mỹ có chút xấu hổ của nàng, cười nói:

- Tiểu mèo hoa, ta bỗng nhiên phát hiện, ánh mắt của nàng thật xinh đẹp!

- Trước đây lẽ nào không đẹp sao?

Trương Tử Hàm trừng mắt nhìn Dương Thiên Lôi, bất mãn hỏi ngược lại.

- Đẹp! Đương nhiên đẹp! Chỉ là bị khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng che giấu đi không ít. Nhưng hiện tại... Khuôn mặt đầy màu sắc rực rỡ của nàng, cứ như tiểu mèo hoa, ngược lại khiến ánh mắt nàng trở nên vô cùng nổi bật. Ha ha ha...

Dương Thiên Lôi nhin không được vừa cười vừa nói.

- Không được gọi ta là tiểu mèo hoa!

Trương Tử Hàm nhất thời nổi giận nói, còn làm bộ muốn đánh.

- Ách...

Dương Thiên Lôi nhanh nhẹn lắt mình một cái ra ngoài cửa động, nói:

- Tiểu mèo hoa, nàng nghỉ ngơi chút đi. Ta đi phụ cận tìm nguồn nước xem thế nào. Nàng nếu không tắm rửa sẽ thật sự biến thành tiểu mèo hoa mất. Ha ha ha...

Trương Tử Hàm tức giận dậm chân, nhìn bóng lưng Dương Thiên Lôi nhanh chóng biến mất, trong lòng lại tuôn tràn cảm giác ngọt ngào. Thần kinh vốn luôn ở trạng thái căng thẳng lúc này vậy mà vô cùng trầm tĩnh lại.

...

Khi Dương Thiên Lôi từ trong động đi ra, kiểm tra xung quanh một phen, liền trực tiếp dọc theo một con đường núi nhỏ tương đối rõ ràng, hướng lên trên đỉnh núi. Con đường này hiển nhiên là do hai con linh viên thường xuyên qua lại mới hình thành. Cho nên, trên đỉnh núi tất nhiên là khu vực hoạt động thường ngày của linh viên. Nguồn nước rất có thể ở xung quanh đâu đó.

Sau khi dọc theo đường nhỏ khoảng chừng uống cạn một chén trà, tiếng suối chảy “rì rầm” rõ ràng vọng vào tai Dương Thiên Lôi.

- Ca đoán quả nhiên không sai!

Dương Thiên Lôi mỉm cười. Sau mấy cái nhún người liền rất nhanh đi về phía phát ra âm thanh.

Chỉ là, người còn chưa đi đến nơi, từng đám, từng đám hơi nước đã xuất hiện trước mắt Dương Thiên Lôi. Hơi nước mềm mại trầm xuống, dường như từ trong nước bốc ra, khiến Dương Thiên Lôi vô cùng kinh ngạc. Chẳng lẽ đây chính là suối nước nóng trong truyền thuyết? Nghĩ tới đây, Dương Thiên Lôi hưng phấn tru lên, nhanh như điện xẹt chạy tới vùng phụ cận.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Suối nước nóng thiên nhiên

Một cái hồ nhỏ đường kính khoảng 5-6 mét xuất hiện trước mắt Dương Thiên Lôi. Nước ao mát lạnh, liếc mắt liền có thể thấy đáy, chỉ sâu vèn vèn bằng một người đứng, không ngừng có bong bóng từ trong ao bật ra, không có gì khác so với nước đang sôi. Càng làm cho Dương Thiên Lôi mừng rỡ chính là, bên cạnh ao còn có hai hồ lớn hình người, nằm vào trong đó liền có thể ngâm toàn thân dưới nước hồ, chỉ có đầu là nhô lên bên ngoài. Hiển nhiên, hai cái hồ này là kiệt tác của hai con Trường tí linh viên trước đó.

Dương Thiên Lôi thử đưa tay thăm dò vào trong nước, một cảm giác ấm áp nhất thời truyền đến, khiến Dương Thiên Lôi cười đến không ngậm miệng lại được. Trong ánh mắt hiện lên một tia xấu xa nồng đậm. Hắn xoay người một cái, nhanh như bay chạy về phía chân núi.

- Tiểu mèo hoa thân ái! Mau mau, ca tìm được một nơi rất tuyệt vời!

Người còn chưa tiến vào trong động, Dương Thiên Lôi đã hưng phấn hô lên.

- Cái gì một nơi rất tốt?

Trương Tử Hàm nghi hoặc đứng dậy hỏi.

Dương Thiên Lôi mỉm cười, trực tiếp kéo Trương Tử Hàm lại gần, thần bí nói:

- Nàng tới rồi sẽ biết!

Khi đi ra ngoài sơn động, Dương Thiên Lôi thuận tay xách luôn ba lô của hai người, khiến Trương Tử Hàm nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra. Chỉ là nhìn bộ dáng hưng phấn thần bí của Dương Thiên Lôi, nàng cũng chỉ có thể đợi tới nơi đó xem thế nào.

- Ahh? Suối nước nóng tự nhiên?

Khi hai người đứng ở bên bờ ao, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm nhất thời tràn ngập hưng phấn nói.

- Ô! Thì ra nàng cũng biết suối nước nóng à?

- Ta đương nhiên biết! Phụ cận thành Thanh Dương có rất nhiều, Trương gia chúng ta cũng có vài chỗ.

Trương Tử Hàm vui vẻ nói, đôi mắt đẹp trong suốt nhìn chằm chằm vào cái ao tản mát ra cực độ mê hoặc kia. Nàng bỗng nhiên cảm thấy toàn thân nhóp nhách khó chịu. Vài ngày không có tắm rửa, nàng rất khao khát muốn ngâm mình trong đó, thống thống khoái khoái mà hưởng thụ một phen. Nhưng mà, vừa nhìn về mặt xấu xa của Dương Thiên Lôi, Trương Tử Hàm đành phải tạm thời dè dặt khát vọng trong lòng.

- Nàng còn do dự cái gì? Thân ái... Chúng ta... Tắm chung đi! Ha ha ha...

Tên Dương Thiên Lôi vô sỉ này lập tức kích động nói. Vừa nói xong liền bắt đầu cời y phục trên người mình.

Trương Tử Hàm lập tức xấu hổ không chịu nổi, néo néo lỗ tai Dương Thiên Lôi, tức giận nói:

- Nghĩ hay nhỉ! Cái tên bại lộ cuồng này, đại sắc lang! A...

Trương Tử Hàm néo lỗ tai Dương Thiên Lôi, vốn tưởng rằng hắn sẽ giống như bình thường, ngoan ngoãn nghe lời mình. Nhưng mà còn chưa kịp mắng xong, Dương Thiên Lôi bỗng nhiên không để ý đến cảm giác đau đớn trên lỗ tai, lập tức chui vào dưới nách Trương Tử Hàm, hai tay trực tiếp ôm lấy nàng, “Àm!” một tiếng nhảy vào trong ao, khiến Trương Tử Hàm thiếu chút nữa là sặc nước.

- Oa! Thật thoải mái!

Dương Thiên Lôi hưng phấn tru lên, ném Trương Tử Hàm về phía giữa ao, sau đó nhanh nhẹn bơi xa nàng một đoạn. Đôi mắt vô cùng hèn mọn xấu xa thường thức thân thể Trương Tử Hàm bởi vì bị quần áo dính sát mà lộ ra vô số đường cong mê người.

- Tiểu Lôi, tên hỗn đản này! Ah...

Trương Tử Hàm vừa trầm mình xuống làn nước ấm áp chỉ lộ ra cái đầu vừa vuốt sạch nước trên mặt, hất mái tóc sũng nước về phía sau, tức giận mắng. Chỉ là, một cột nước bị Dương Thiên Lôi kích thích đúng lúc này ào tới đánh mạnh vào trên mặt Trương Tử Hàm.

Nàng lập tức cũng quên đi e thẹn, vùng vẫy phát chương, đánh mạnh lên mặt nước. Nhất thời từng cột nước mạnh mẽ lại lao tới phía Dương Thiên Lôi.

Thoáng chốc trong lúc đó, hai người vui cười âm ỉ cùng nhau, phảng phất trở về như những đứa trẻ, bắt đầu một trận chiến dưới nước.

Ban đầu chỉ là công kích từ xa, nhưng dần dần, theo âm mưu cố ý tiếp cận của tên gia hỏa vô sỉ Dương Thiên Lôi, cực ly giữa hai người càng ngày càng thu hẹp lại. Khi hai bàn tay xấu xa của Dương Thiên Lôi bỗng nhiên ôm chặt Trương Tử Hàm, nàng vội kêu lên một tiếng sợ hãi. Hai người nhất thời trở

thành đánh giáp lá cà một chỗ.

Hai người lúc thì chìm vào trong nước, lúc lại trôi lên mặt nước. Trong lòng Dương Thiên Lôi thầm kêu sáng khoái a, hầu như đem thân thể Trương Tử Hàm sờ soạng một lượt, còn không sợ gây ra bất kỳ hậu quả gì.

Ca thật sự là quá thông minh! Sớm biết Tử Hàm muối muối tuyệt đối sẽ không cho phép mình cùng tắm chung. Nhưng hôm nay trời ban thưởng cơ hội tốt như vậy, nếu như còn lãng phí, chẳng phải là sỉ nhục chỉ số thông minh của ca sao?

Tục ngữ nói tán gái phải lấy tâm lý làm trọng, chỉ cần đánh đổ được phòng tuyến trong lòng Trương Tử Hàm thì những việc còn lại đều đơn giản

Quả nhiên lúc Dương Thiên Lôi bất chấp đạo lý ôm Trương Tử Hàm nhảy vào trong ao, lại vô lại khơi mào màn thủy chiến dưới nước thì phòng tuyến trong lòng nàng đã bị tên vô si đó thành công phá bỏ. Hắn cùng nàng không những cùng vui đùa âm ỉ, còn quang minh chính đại ăn đậu hũ của nàng, thanh âm trong trẻo, vòng eo nhỏ nhắn, cặp mông tròn lẳn đầy đà quyến rũ...

Chẳng qua, đang lúc Dương Thiên Lôi ngấm ngấm thực hiện kế hoạch ám nàng bỗng nhiên rùng mình một cái. Hắn đang ở thế hạ phong, không thể chống lại sức mạnh của Tử Hàm nàng nàng. Nàng nhanh như chớp vươn bàn tay mềm mại rẽ nước chớp tới điểm trọng yếu nằm giữa hai chân Dương Thiên Lôi

“A...Đừng!!” Phút chốc Dương Thiên Lôi phát ra một tiếng kêu thảm thiết, tay chân hắn khựng lại không dám động đậy nữa. Cảm giác đau nhức cùng sung sướng đan xen khiến hắn phải đối mặt với một lựa chọn gian nan: nên hay không nên tiếp tục?

Nên, Tử Hàm nàng nàng vạn nhất phát động lực ép đến, chẳng phải đi đời trai? Không nên, nhưng Tử Hàm vuốt vuốt... Có vẻ rất sáng khoái nha!

Thật muốn quần quýt lấy nàng. Nhưng khi bàn tay nhỏ nhắn của Tử Hàm trực tiếp dùng ngón cái và ngón chỏ xiết lại, kiên quyết ép chặt xuống, Dương Thiên Lôi đành phải đau khổ lựa chọn phương án đứng im bất động. Nàng thật sẽ nhỏ cỏ tận gốc? Để tích phúc đức cho những năm tuổi già của ca, ca chỉ có cách hy sinh giây phút sáng khoái ngắn ngủi này thôi.

- Tử Hàm nàng nàng, ca đầu hàng rồi, ca chịu thua đó!

Dương Thiên Lôi bày ra vẻ mặt đáng thương giống như phải chịu ủy khuất gì to tát lắm

- Chịu thua sao? Người chịu thua mà sao vẫn còn phản kháng? Đừng cho là ta không biết! Hừ!

Tử Hàm từ dưới nước lộ ra gương mặt thanh thuần động lòng người, vẻ mặt hờn dỗi tức giận nói.

Lúc này các vết máu và bụi đất trên mặt nàng đã được nước rửa sạch, làn da non mịn trong suốt ẩn hiện trong làn nước, ánh mắt trong vắt lấp lánh chỉ một tia nhìn cũng làm cho bao kẻ tương tư. Mái tóc dài đen nhánh ướt nước, từng giọt từng giọt theo gương mặt thanh tú chảy xuống cổ. Dưới làn tóc thấp thoáng chiếc cổ trắng như tuyết càng tôn ra khí chất thanh thuần mà mỹ lệ dị thường.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Phản ứng sinh lý

mời xem

Dưới ánh trăng toàn thân nàng lấp lánh như bông hoa sen mới nở khiến cho Dương Thiên Lôi ngơ ngẩn ngẩn nhìn đến quên mất cả tiểu đệ đệ đang bị uy hiếp.

Trương Tử Hàm thấy Dương Thiên Lôi đột nhiên chăm chú nhìn mình rất khác thường, nhất thời trở nên e thẹn. Chỉ là đã tới tình cảnh này nàng cũng không dám buông tay, vạn nhất tên vô si này lại quậy phá khiến cho chính mình đều bị hắn sờ soạng hết sao? Dù sao đi nữa cũng coi như giúp tiểu đệ đệ của hắn rèn luyện thêm chút cấp, có gì phải sợ chứ?

- Hừ! Ngẩn ngơ cái gì? Người vẫn còn dám phản kháng à?

Trương Tử Hàm hừ nhẹ một tiếng, cảm giác được vật đang nắm trong tay dần dần ngóc lên, mỗi lúc càng thêm cứng rắn, nàng nhịn không được lần thứ hai nắn hắn.

- Ahh... Thân ái, ta nào có dám phản kháng? Ta làm sao dám chứ?

- Còn nói không có! Vì sao cái kia càng lúc càng cứng? Nếu người không thành thật, ta sẽ thẳng tay trừng trị!

Trương Tử Hàm tức giận nói. Nha đầu này đúng là đơn thuần, tuy rằng nàng cũng mơ hồ hiểu rõ việc nam nữ, tựa hồ có quan hệ tới cái đồ chơi này, nhưng cũng chỉ biết một mà không biết hai. Thế giới này không hề được phổ cập giáo dục về phương diện này. Trương Tử Hàm kia làm sao biết được thứ đồ chơi này có thể lớn có thể nhỏ, có thể mềm có thể cứng? Vật này không có trên cơ thể nàng, cũng đương nhiên không có trong nhận thức của nàng. Trên cơ thể nam nhân luôn có thêm một cây đũa cầu bông, chỉ cần phát sinh ý niệm gì gì đó thì các cơ thịt liền tức khắc gồng lên như vậy.

Vì thế khi tiểu đệ đệ của Dương Thiên Lôi gồng lên, Trương Tử Hàm liền cho rằng hắn đang phản kháng.

Nghe được những lời nàng nói, lại nhìn gương mặt ngây thơ kia, Dương Thiên Lôi thật muốn thổ huyết. Tại sao không có phổ cập giáo dục giới tính cho dị giới chứ? Bảo ta phải làm sao giải thích bây giờ... Ca đây mà là phản kháng à? Đây rõ ràng là phản ứng sinh lý rất bình thường mà! Kê nào bị một nữ nhân thiên kiều bá nị như nàng sờ nắn tiểu đệ đệ mà còn có thể giữ nguyên tình trạng bình thường chứ? Ai nói có thể, lão tử liền nhô vào mặt hắn. Con mẹ nó! Có còn là nam nhân nữa không?

Dương Thiên Lôi trong lòng cuồng quýt, không biết làm sao đành nói:

- Này... Tử Hàm nàng nàng, ta thực không phải là phản kháng, kỳ thực... Đây chỉ là một phản ứng bình thường của nam nhân, chính là phản ứng sinh lý thôi.

- Phản ứng sinh lý? Phản ứng sinh lý là cái gì, sao ta chưa bao giờ nghe nói?

Trương Tử Hàm nghi hoặc hỏi lại. Thường ngày nàng rất thông minh, nhưng lúc này lại giống như Tiểu Bạch Si ngây ngốc thắc mắc.

- Cái này thật đúng là rất khó giải thích, như thế này, giống như là bộ dáng lần đầu tiên khi thấy ta lỏa thể, lúc ấy nàng có phản ứng gì? Có phải là rất xấu hổ không? Khi xấu hổ có phải mặt nàng sẽ đỏ lên không?

- Ủ!

Trương Tử Hàm khẽ lên tiếng, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên lần nữa.

- Đỏ, đỏ cũng là một loại phản ứng sinh lý. Mặt nàng đỏ nàng có thể không chế được không? Không phải nàng muốn mặt đỏ là liền có thể đỏ, cũng như vậy, ta ở đây... Nàng hiểu chưa?

Dương Thiên Lôi tuy rằng rất vô sỉ nhưng lúc này mặt cũng đã trắng bệch.

Trương Tử Hàm có vẻ rất suy tư một lúc, nói rằng

- Ý ngươi là việc cứng hay không cứng cũng không phải do ngươi không chế, chỉ là phản ứng sinh lý bình thường đúng không?

- Phi... Phi thường chính xác!

Mắt Dương Thiên Lôi mở lớn nghiêm túc nhìn Trương Tử Hàm. Lúc này hắn bỗng phát hiện ra nhị tỷ Dương Thiên Lệ e cũng không đứng mảnh bằng Tử Hàm muội muội a

- Vậy, là cái gì khiến cho ngươi có phản ứng sinh lý vậy?

Trương Tử Hàm giọng điệu không sợ chết tiếp tục hỏi thêm

- Khụ khụ... Chúng ta không nói chuyện này nữa có được không? Mau tắm rửa sạch sẽ ngày mai còn thí luyện!

Dương Thiên Lôi thật khôn khéo, điểm ấy bất luận thế nào cũng không thể nói. Nếu như để Tử Hàm muội muội biết chuyện gì xảy ra, sau đó mỗi lần nhìn thấy các muội muội xinh đẹp kìm được mà có phản ứng, mà việc có phản ứng đó lại để nàng biết được chẳng phải tự mình chuốc khổ hay sao? Đương nhiên Dương Thiên Lôi cũng hiểu rằng việc này không thể giấu mãi nhưng có thể giấu điếm được phút nào hay phút ấy, dù sao so với để nàng phát hiện ngay bây giờ thì vẫn tốt hơn nhiều.

- Kỳ thực ngươi không nói ta cũng biết, chỉ cần ta đánh nó hoặc vuốt nó là nó sẽ cứng ngốc lên. Ngươi xem, lại cứng thêm nữa này. Ồ còn có cả mạch đập phập phồng nữa!

Trương Tử Hàm vừa nói vừa cố gắng đưa tay vuốt ve tiểu đệ đệ khiến Dương Thiên Lôi dăng trào dục vọng. Hai mắt hắn tối sầm lại thiếu chút nữa là ngã quỵ xuống đất ao. Cảm giác đau nhức cùng sung sướng khiến hắn không nhịn được phát ra tiếng rên rĩ, hận không thể lập tức đem nha đầu ngốc nghếch này ăn sạch sẽ.

Nếu cứ bị Trương Tử Hàm vuốt ve như vậy, Dương Thiên Lôi không dám chắc có thể hồ đồ chôn vùi lần đầu tiên của mình trong đôi tay nhỏ bé của Tử Hàm muội muội hay không. Cho nên hắn trong nháy mắt thu liễm dục vọng đang bùng nổ dưới tay Tử Hàm, bày ra dáng vẻ phi thường thống khổ van xin:

- Đừng, đừng nhéo nữa... Rất đau đó, thực sự rất đau...

- Hắc hắc...

Trương Tử Hàm cười duyên một tiếng rồi buông lỏng tay nói rằng:

- Được rồi, mau tắm rửa đi, lát nữa chúng ta sẽ nghỉ ngơi rồi tiếp tục thí luyện

Dương Thiên Lôì như nhận được lệnh đại xa, nhất thời lắc mình một cái chớp mắt đã phi xuống ao, tuy rằng hắn rất lo lắng bản thân không kiểm chế được sẽ làm càn nhưng cũng không muốn có tiếp xúc thân thể. Hắn rất tự tin có thể bảo trì trinh tiết của mình, cho nên để vớt lại thất bại vừa rồi, tên vô sỉ là hắn sẽ không ngại liều mạng đùa giỡn với cảnh giới thuần khiết bá đạo của Tử Hàm muội muội.

Dương Thiên Lôì nhanh chóng ở trong nước cởi hết quần áo, ném quần áo lên bờ rồi thoải mái nằm giữa ao

- Đại sắc lang, người cởi y phục làm gì??

Trương Tử Hàm vừa mới bình tĩnh lại một chút liền bị tên vô sỉ Dương Thiên Lôì khiến cho vẻ mặt nàng đỏ bừng như mặt trời

- Ách... Thân ái, làm gì có đạo lý nào mà đi tắm còn phải mặc nguyên y phục chứ? A... Thật là thoải mái...

Dương Thiên Lôì vô cùng thích thú rên lên một tiếng, hai tay nhẹ nhàng xoa xoa trên người mình

- Tử Hàm muội muội, nàng cũng cởi ra đi. Ta sẽ nhắm mắt lại, cái gì cũng không nhìn thấy. Hơn nữa trời tối thế này, dù ta có mở mắt thì nàng cũng có thể yên tâm, ha ha...

- Nghĩ thực đẹp! Ta mặc kệ!

- Tùy nàng thôi, dù sao người khó chịu cũng chính là nàng.

Dương Thiên Lôì thờ ơ nói một câu rồi nhắm mắt dưỡng thần. Tiếng vỗ nước, tiếng rên rỉ cứ vang lên không ngừng như trêu tức Trương Tử Hàm, khiến nàng động tâm, bất giác say sưa hưởng thụ cái ấm áp, sáng khoái của dòng nước.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Nhìn thấy trực diện

Trương Tử Hàm thật sự muốn cởi bỏ y phục để nhanh chóng ngâm mình vào làn nước trong mát kia. Thế nhưng dù thế nào thì hắn vẫn đang chinh ỉnh trước mặt, Dương Thiên Lôì ở trước mặt nàng cởi hết quần áo, giờ lại cùng hắn ngâm mình trong ao. Cho nên, nàng cũng chỉ có thể tìm một chỗ kín đáo nào đó, vén y phục lên nhẹ nhàng tắm rửa.

Chỉ là Dương Thiên Lôì kia biểu diễn thật sự rất mê người, khiến cho Trương Tử Hàm càng lúc càng thấy khó chịu với y phục trên người. Nàng lên nhìn thoáng qua Dương Thiên Lôì, thấy y vẫn đang nhắm mắt say sưa tắm tấp, hoàn toàn không chú ý gì đến mình, lại ngẩng đầu nhìn sắc trời, trong mắt Dương Tử Hàm hiện ra một tia vui mừng. Quả nhiên hơn mười phút sau sắc trời đã hoàn toàn đen sẫm còn Dương Thiên Lôì thì dường như ngâm mình quá thoải mái mà ngủ quên, còn phát ra tiếng ngáy đều đều khe khẽ.

Nàng còn do dự điều gì chứ? Im lặng một lúc lâu, sau đó Trương Tử Hàm ngay lập tức nhẹ chân nhẹ tay cởi bỏ y phục trên người, hoàn toàn thoát khỏi ràng buộc, trườn xuống ao. Cảm giác da thịt tiếp xúc với nước ao thật là thoải mái khiến ngay cả Trương Tử Hàm cũng không nhịn nổi mà rên lên một tiếng

Nàng không hề ngờ rằng, khi nàng đang làm những động tác đó, bộ dáng đang say ngủ của Dương Thiên Lôì khẽ nhúc nhích, khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười mỉm rất xấu xa, tuy rằng rất nhẹ, nhưng cũng vô cùng hèn mọn. Đáng tiếc là Trương Tử Hàm đang say mê hưởng thụ nên không nhìn thấy được mà thôi.

Qua nửa giờ, Trương Tử Hàm cuối cùng cũng cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, vẻ ẻo oải khi trước đã hoàn toàn biến mất. Nhìn sang bên kia, Dương Thiên Lôì vẫn đang ngáy, nàng nhẹ nhàng, cố gắng không phát ra một tiếng động nào, chậm rãi bước lên bờ.

Thân thể hoàn toàn xích lửa của Trương Tử Hàm lập tức phơi bày giữa không khí, làn da trơn bóng sáng như ngọc ẩn hiện trong màn đêm. Mấy giọt nước từ vai lăn theo những đường cong cơ thể chảy dần xuống gót chân tỏa ra cảm giác mỹ lệ khác thường. Nàng chậm rãi bước từng bước về phía Dương Thiên Lôì để lấy quần áo sạch ra thay.

Ngay lúc Trương Tử Hàm mở ba lô lấy ra một bộ nội y và áo khoác sạch sẽ chuẩn bị mặc lên thì bỗng nhiên tiếng ngáy của Dương Thiên Lôì chuyển thành nói mê. Hắn vốn đang “ngủ say”, “không ngờ” lại trượt vào trong ao, toàn thân lập tức chìm xuống mặt nước không một chút tiếng động.

- A!

Trương Tử Hàm cả kinh, nàng đã từng chứng kiến Dương Thiên Lôi có tật ngủ say như chết kiểu này, nhưng chìm xuống nước như vậy không phải sẽ chết đuối sao? Trong khoảnh khắc ấy, ngay cả y phục Trương Tử Hàm cũng không thêm mặc, hét lớn một tiếng “Tiểu Lôi” rồi nhắm hướng Dương Thiên Lôi vừa chìm, lao xuống cứu người

Vừa lặn xuống nước, một thân thể xịch lỏa tựa như bắt được cọng rom cứu mạng, mạnh mẽ ôm chặt lấy cơ thể cũng đang xịch lỏa của nàng. Một đôi tay hữu lực trực tiếp ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng. Nàng chỉ cảm thấy một bàn tay nhẹ nhàng sờ lên đôi mông của mình, hai ngọn núi mềm mại nhất, mẫn cảm nhất của nàng lại bị một khuôn mặt gắt gao ép vào.

Trong nháy mắt, Trương Tử Hàm tuy rằng vẫn nhớ đến an nguy của Dương Thiên Lôi nhưng cơ thể cứng đờ, đầu óc trở nên trống rỗng. Đột ngột tiếp xúc da thịt, hơn nữa những bộ phận nhạy cảm bị tập kích bất ngờ khiến hết thảy suy nghĩ của nàng giống như bị điện giật trở nên mềm nhũn yếu ớt. Một cảm giác lạ thường như con lốc lan tràn toàn thân. Mãi cho đến khi uống phải một ngụm nước ao, Trương Tử Hàm mới đột nhiên tỉnh lại. Nàng dùng hết khí lực ôm lấy Dương Thiên Lôi, tay phát lực bắn ra một chùm. Âm một tiếng, mặt ao cuộn trào, hai người bắn ra khỏi ao.

Thời điểm rơi xuống mặt đất, ngực của Trương Tử Hàm bỗng nhiên truyền đến một trận tê dại, nàng cúi xuống nhìn thấy Dương Thiên Lôi miệng ngậm vào nơi cao vút của mình, mặt nàng lập tức đỏ bừng nhất thời nổi giận hét lên một tiếng, đẩy đầu Dương Thiên Lôi ra. Ngay lập tức nàng thấy an tâm hơn khi thấy cổ của Dương Thiên Lôi nghẹo về một bên, lần thứ hai phát ra tiếng khò khè ngáy ngủ. Không ngờ người này còn chưa có tỉnh lại, nước bọt theo khóe miệng chảy ra dường như đã có một giấc ngủ vô cùng ngọt ngào.

Dương Thiên Lôi đương nhiên sẽ không tỉnh lại, bởi vì tên vô sỉ này căn bản không hề ngủ. Hắn rốt cục đã có thể thỏa nguyện đòi lại một chút lợi tức trên người Trương Tử Hàm. Không những thấy được thân thể hoàn mỹ không có bất luận chút tỳ vết nào của nàng, mặc dù trời tối, không thấy được rõ ràng, nhưng như vậy cũng là đủ rồi, hắn lại còn được sờ soạng những nơi mẫn cảm nhất. Cảm giác này thật sự... Tuyệt vời! Tuyệt vời đến nỗi Dương Thiên Lôi không muốn dừng lại. Nhưng hắn rất rõ ràng, hiện tại đã là cực hạn chấp nhận của Trương Tử Hàm. Nếu như mình còn tiến thêm một bước, sợ rằng Tử Hàm muối muối sẽ trực tiếp nổi bão.

Ăn cơm ăn từng miếng, tán gái tán từng bước. Đạo lý này Dương Thiên Lôi rất rõ ràng. Cho nên phải cường chế dục vọng ở trong lòng, một vừa hai phải. Hơn nữa, Dương Thiên Lôi cũng rất rõ, nếu như Tử Hàm muối muối biết tất cả những việc này là do hắn đạo diễn mà nói, khẳng định sẽ chà đạp hắn đến chết. Cho nên, nếu hắn thông minh đương nhiên sẽ không tỉnh lại. Tuy rằng nước bọt vẫn không khống chế được mà chảy xuống ầm ầm, nhưng khi giấc mơ quá ngọt ngào có cả nước miếng cũng là rất bình thường mà.

Toàn thân Trương Tử Hàm nóng rần lên, tuy rằng hận không thể hung hăng chà đạp Dương Thiên Lôi một trận, nhưng nàng lại càng không muốn để Dương Thiên Lôi nhìn thấy bộ dáng hai người như lúc này. Cho nên nàng không thể không cẩn thận từng ly từng tí, nhẹ chân nhẹ tay mà phóng về phía sau Dương Thiên Lôi, mặc vào y phục của mình bằng tốc độ nhanh nhất.

Nhìn thấy quần áo của Dương Thiên Lôi trên bờ đã ướt sũng, Trương Tử Hàm cắn cắn môi lưỡng lự. Tuy rằng nếu làm rất có thể bị Dương Thiên Lôi phát hiện nàng mặc quần áo cho hắn nhưng Trương Tử Hàm lại càng không nguyện ý ôm một Dương Thiên Lôi trần truồng trở về. Cho nên trước tiên cứ xem xét tay nải của hắn trước đã.

Không ngờ khi nàng mở tay nải của Dương Thiên Lôi, nhìn thấy đầy một bọc ma hạch khiến cho nàng há hốc miệng kinh sợ

Trong này có bao nhiêu viên? Mấy trăm, không, phải hơn một nghìn viên? Tuy rằng tuyệt đại đa số đều là ma hạch cấp ba thế nhưng số lượng cũng quá nhiều. Lẽ nào những ma hạch này đều là do hắn tiêu diệt ma thú thu hồi được. Điều này sao có thể?

Trương Tử Hàm ngẩn ngơ nhìn bao ma hạch một hồi trong lòng không ngừng khiếp sợ! Nghĩ đến việc Dương Thiên Lôi tu luyện điên cuồng, nghĩ đến thể chất đặc thù của hắn, nghĩ đến cuộc ác chiến của hắn ngày hôm nay đánh bại Trường tỉ linh viên dễ dàng, Trương Tử Hàm tuy rằng vẫn chưa thể tin được nhưng sự thực lại nói cho nàng biết những khối ma hạch này chắc chắn là do Dương Thiên Lôi tiêu diệt ma thú đoạt được

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Phân công nhau thí luyện

Trong lòng Trương Tử Hàm ngổn ngang suy nghĩ nhìn về Dương Thiên Lôi vẫn đang ngủ say, trong lòng nàng đang dấy lên vô số cảm giác kỳ diệu, có kiêu ngạo, có tự hào cũng có một tia lo lắng và khó hiểu. Nàng biết thiếu niên trước mắt chỉ mới có 11 tuổi nhưng trong lòng nàng, bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế được vị trí của hắn. Nàng cũng biết hắn sẽ giống như một ngôi sao chổi kỳ diệu, quét khỏi mạnh mẽ như tia chớp trên bầu trời, trở thành một ngôi sao mới tỏa sáng trong giới tu luyện.

- Đến lúc đó, hắn có còn như hiện tại kề cận bên mình nữa hay không?

Ý niệm này vừa xuất hiện thì lòng Trương Tử Hàm chợt lóe lên, nàng khẽ thở dài một tiếng. Trương Tử Hàm đặt bọc ma hạch qua một bên, cầm lên một bọc vải nhỏ hơn, lấy ra một bộ quần áo. Nàng nhẹ nhàng đi tới bên Dương Thiên Lôi vẫn đang say ngủ, vừa e thẹn vừa mặc quần áo cho hắn.

Tiếng thở dài ai oán của Trương Tử Hàm không lọt khỏi tai Dương Thiên Lôi, khiến cho lòng hắn chợt động. Liệu mình có hơi vô sỉ quá không? Lẽ nào đã làm cho Tử Hàm muối muối mất hứng? Ài, nghĩ sau vậy. Dương Thiên Lôi cũng không định giả bộ tiếp nữa, hắn hé miệng ra bộ ngáp một cái thật lớn.

Quả nhiên Trương Tử Hàm lập tức thất kinh, vọt đến một chỗ thật xa.

- Tiểu Lôi... Tỉnh lại... Rồi sao?

- Uh... Thật là thoải mái, thật thư thái... Á á ta vừa ngủ quên à? Hồngбет...ca chẳng phải bị nàng nhìn hết rồi sao? Trời xanh ơi...Trương Tử Hàm muội muội đây là muốn phụ...

Dương Thiên Lôi cứ như vậy mà lơ lơ đứng lên ngẩng mặt kêu thảm thiết với trời xanh, Chỉ là còn chưa kịp nói hết câu thì từ mộng truyền đến một trận đau nhức. Chân của Trương Tử Hàm kia đạp lên thật không lưu tình một chút.

- Sắc lang kia! Mau mặc y phục vào!

Trương Tử Hàm nổi giận quát lớn, Hừ! Ta còn chưa ủy khuất, ngươi đã kêu gào cái gì. Thân thể ta đã bị ngươi sờ qua, ngay cả chỗ đó cũng bị ngươi hôn qua, hơn nữa đây dựa cùng một chỗ với kẻ trần truồng vô sỉ này. Ngươi không kêu ta chịu trách nhiệm thì ta đây cũng muốn bắt người chịu trách nhiệm. Ngươi tưởng thoát được chắc?

Đương nhiên Trương Tử Hàm cũng chỉ có thể tự mình ngấm trong lòng, nàng không có khả năng nói ra, bằng không Dương Thiên Lôi không phải sẽ biết hết sao? Còn không bằng im miệng cho qua.

...

Hai người trở lại phía sau sào huyết của Trương tử linh viên, Trương Tử Hàm không tránh khỏi việc thăm vấn Dương Thiên Lôi một phen. Đối với Trương Tử Hàm, Dương Thiên Lôi cũng không giấu diếm điều gì. Ngoại trừ việc mỹ nữ Lăng Hi không muốn lộ ra ngoài, còn việc mấy ngày nay tu luyện ra sao, tình huống thí luyện thế nào tất cả đều nói hết. Trương Tử Hàm nghe xong không ngừng cả kinh, cuối cùng cũng minh bạch vì sao Dương Thiên Lôi lại thu được nhiều ma hạch như vậy, vì sao lại chạy đến khu vực thứ 2 ở nơi sâu hút đó. Với hắn mà nói khu vực 1 quả thực không có chút ý nghĩa gì.

Cho dù vậy, Trương Tử Hàm vẫn kinh hồn bạt vía như trước. Cả một đàn ma lang? Đừng nói là nàng, cho dù đám người Dương Thiên Lệ cao cường hơn nàng đi chăng nữa, gặp phải cũng chỉ có nước bỏ chạy. Nhưng Dương Thiên Lôi không ngờ lại chiến thắng?

Đây là khái niệm gì chứ? Chỉ có hai chữ “Biến thái” mới có thể đủ miêu tả một phần.

Những điều nên hỏi đều đã hỏi được, Trương Tử Hàm hiểu được bản thân mình phải càng nỗ lực hơn nữa, bằng không sự chênh lệch với Dương Thiên Lôi sẽ càng lúc càng lớn. Thu liễm lại tâm trạng yếu đuối của mình, nàng không để ý tới Dương Thiên Lôi nữa, lập tức tiến vào trạng thái tu luyện

Tuy rằng Dương Thiên Lôi rất muốn tìm chủ đề tiếp tục nói chuyện, nhưng nhìn đến bộ dạng của Trương Tử Hàm lại thôi. Hôm nay cũng đã thu hoạch được rất nhiều, coi như đã đủ thỏa mãn, trước mắt, tu luyện mới là việc quan trọng nhất.

Ngẩn ngơ thưởng thức mỹ nữ một hồi, Dương Thiên Lôi lén đem mấy khối ma hạch cấp năm của mình nhét vào tay nải Trương Tử Hàm. Tâm tình sáng khoái, lần thứ hai bắt đầu tu luyện thuật Thổ Nạp.

...

Sáng sớm ngày tiếp theo, Trương Tử Hàm mở mắt thấy Dương Thiên Lôi vẫn chìm đắm tu luyện, nàng lắc đầu không nói chỉ thầm an ủi chính mình. Bản thân là người bình thường, sao có thể so sánh cùng kẻ biến thái đây?

Một đêm, Dương Thiên Lôi tu luyện suốt một đêm, còn Trương Tử Hàm chỉ mới tu luyện được hai canh giờ đã khôi phục thể lực và tinh thần, sau đó tiến vào giấc ngủ

Đối với Tinh Giả bình thường mà nói, tu luyện tuy là phương pháp nhanh nhất để hồi phục thể lực và tinh thần nhưng giấc ngủ thì vẫn phải có. Bọn họ không thể làm được việc tu luyện suốt một đêm mà không chìm vào giấc ngủ.

Hơn nữa, đối với bọn họ mà nói, việc ngồi thiền không ngừng cũng không thể nâng cao tu vi của bản thân, chỉ có không ngừng tu luyện tinh kỹ và hao hết sạch tinh thần lực bản thân, lại tiếp tục hấp thu một cách tuần hoàn mới có thể nâng cao tu vi của chính mình

Chắc hẳn Dương Thiên Lôi và bọn họ không giống nhau. Vì sao khác nhau thì Trương Tử Hàm không rõ lắm, có lẽ bản thân hắn cũng không rõ ràng

“Phù...” Dương Thiên Lôi phun ra một hơi thở dài rồi chậm rãi mở mắt, ngay lập tức hắn ngơ ngác nhìn một khuôn mặt đang cười với mình. Điều này làm cho tâm tình hắn sáng khoái vô cùng

- Thân ái...

- Thành thật một chút đi! Gọi ta là Tử Hàm.

Trương Tử Hàm giận dữ nói, nàng vốn định để hắn gọi là Trương lão sư nhưng ngấm lại quan hệ kỳ lạ của hai người, Trương Tử Hàm liền đổi thành Tử Hàm thôi. Mặc dù như vậy cũng khiến mặt nàng đỏ ửng.

- Được, không thành vấn đề, Tử Hàm, sau này gọi ta là Thiên Lôi ca đi, ừm... Hoặc là Lôi ca đi... Nàng cũng có thể gọi Thiên Lôi. Dù sao đi nữa

cũng không thể tiếp tục gọi là Tiểu Lôi được

Chứng kiến Trương Tử Hàm mắt đẹp trừng trừng, hấn cũng chỉ có thể thối lui mà tìm phương án hai. Bất quá, dù vậy cũng khiến hấn vô cùng hưng phấn, Tử Hàm nói như vậy, chí ít cũng đã nói rõ một điểm, nàng đã chấp nhận hấn, sẽ không đối xử hấn như một đứa trẻ nữa. Hơn nữa dường như trong lối xưng hô đã có một tầng ý tứ khác.

- Như vậy còn không sai biệt lắm. Ăn một chút rồi chúng ta chia nhau thí luyện.

Trương Tử Hàm từ tay nải lấy ra đồ ăn và nước uống đưa cho Dương Thiên Lôi một nắm khiêu khiêu đường, còn có một khối lương khô.

- Vì sao phải chia ra? Cùng nhau thí luyện không tốt sao?

Dương Thiên Lôi không khách khí nhận lấy trực tiếp nhét vào miệng. Tuy rằng một chút này hoàn toàn không lấp đầy được bụng hấn nhưng nếu là đồ do Tử Hàm muối muối đưa, hấn đương nhiên sẽ ăn.

- Không tốt. Ta muốn tiến vào Trảm Không kiếm phái bằng thực lực chính mình.

Trương Tử Hàm kiên định nói

- Hơn nữa người đi theo ta, ngược lại đến việc tu luyện của cả ta và người.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Lão đại uy vũ (1)

Dương Thiên Lôi đoạt lại túi nước từ trong tay Tử Hàm, đưa lên miệng dốc vào hai huyệt lớn, quệt miệng nói:

- Sẽ không ảnh hưởng gì. Chúng ta ở cạnh nhau, có nguy hiểm còn có thể tương trợ. Giống như hôm qua, nếu như vạn nhất nàng gặp phải tình huống đó thì biết làm sao? Bảo ta làm sao không lo lắng cho nàng được.

- Hơn nữa với điểm tích lũy hiện tại của ta, tiến vào Trảm Không Kiếm Phái hấn là không có vấn đề gì, ma thú cấp sáu cũng không thách thức được ta. Ta phụ trách dụ ma thú, nàng dành thời gian chiến đấu, ta có thể tự tu luyện, chúng ta không ảnh hưởng gì nhau, định như vậy rồi, Tử Hàm?

Dương Thiên Lôi nói xong lại trả túi nước lại Trương Tử Hàm. Nàng do dự một lúc, nhìn vẻ mặt nghiêm túc cùng lý luận của Dương Thiên Lôi, vô thức nâng túi nước lên uống một ngụm nhỏ.

- Được rồi!

Trương Tử Hàm trầm ngâm một chút, cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp. Tuy rằng nàng rất muốn để Dương Thiên Lôi tiếp tục đi sâu vào trong, khiêu chiến với các ma thú cấp cao để tối luyện bản thân nhưng nàng lại lo lắng nhờ Dương Thiên Lôi có điều gì bất trắc. Dù sao thì thời gian thí luyện cũng sẽ sớm kết thúc, Trương Tử Hàm cũng không miễn cưỡng nữa.

Thế là hai ngày sau, tại khu thí luyện thứ hai xuất hiện một màn quý dị, một thiếu nữ không ngừng săn ma thú, sát khí hùng hực, giết hết con này tới con khác, hết đám này tới đám khác. Còn một thiếu niên lại dùng hết các phương thức bí ối nhất để khiêu khích đám ma thú, kể cả ma thú cấp sáu siêu cấp cũng bị hấn dẫn dụ đến chỗ người thiếu nữ. Với những con ma thú thực lực kém hơn thì hấn tìm cách dẫn dụ cả đám tới chỗ mai phục.

Mãi cho đến khi trong vòng mười dặm xung quanh nơi trú ngụ của hai người không thể tìm thấy một con ma thú nào nữa, hai người họ mới di chuyển đến một vùng khác.

Hai ngày điên cuồng săn bắt, Trương Tử Hàm chỉ nhớ được mình đã chém chết bảy con ma thú cấp sáu, còn các con cấp năm trở xuống nàng không thể nhớ hết được bao nhiêu. Dù sao thì bọn cấp năm lần nào cũng xuất hiện cả đàn. Trương Tử Hàm gần như biến thành một cái máy giết thú, liên tục khiêu chiến cực hạn của mình. Ngoại trừ buổi tối nghỉ ngơi, còn ban ngày nàng hầu như chỉ ngồi tu luyện và chém giết ma thú xong đến, các ma thú cần bản không cần chờ nàng đi tìm.

Cuối cùng, khi một đạo pháo hoa che phủ phương viên mấy trăm dặm, ánh sáng rực rỡ tỏa sáng trên không trung báo hiệu kỳ hạn thí luyện đã tới rồi.

Dương Thiên Lôi cùng Trương Tử Hàm một mặt săn ma thú, một mặt trở về nơi tập kết. Lúc còn hơn mười dặm nữa là đến đích, để che giấu tai mắt, Dương Thiên Lôi để Trương Tử Hàm trở về trước, còn hấn tìm một con sông tắm rửa thay y phục sạch sẽ, đợi khi đêm xuống mới thong thả đi về điểm tập kết.

...

- Sư thúc, khu vực thứ ba đã trở về đầy đủ.

Linh Lung sau khi kiểm kê số lượng đệ tử thí luyện, trầm giọng báo cáo.

- Toàn bộ khu vực số hai cũng đã trở về.

Mạc Bắc tiếp lời

- Khu vực số một còn thiếu một người, vì sao Dương Thiên Lôi vẫn chưa trở về?

Dương lão lên tiếng, trên mặt lộ ra một tia lo lắng, nhìn quanh một đám đệ tử giống hệt những tên khát cái, quần áo quanh thân rách rưới bẩn thỉu, lẫn lộn những vết máu đã sạm màu, có lẽ đã bị thương trong lúc thí luyện.

- Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Tiêu Hà cũng hơi nhíu mày

Tuy rằng Trảm Không Kiếm Phái đã cố tình lựa chọn khu vực tương đối an toàn, nhưng cũng không cách nào đảm bảo được việc sau khi thí luyện có thể nguyên vẹn trở về. Lần này để quốc Cát Ương cử tới mười mấy tên đệ tử cùng thí luyện, đều đã trở về an toàn đã là chuyện vô cùng hiếm có. Hơn nữa bọn họ ở giữa lúc thí luyện cũng không hề phát tín hiệu cầu cứu để mất tư cách thí luyện. Nếu như không phải Dương Thiên Lôi còn chưa trở về thì lần thí luyện này phải nói là rất hoàn mỹ. Đương nhiên tiền đề là các đệ tử thí luyện phải thu được điểm tích lũy thật tốt.

- Sẽ không đâu! Tuyệt đối không có chuyện gì đâu!

Một người vẽ mặt bụi bẩn, nhỏ thó tên Phong Mã Ngưu lên tiếng khẳng định

- Khu vực số một không có ma thú nào có thể vây khốn ta, huống hồ là lão đại của ta. Tuyệt đối không có khả năng!

Tuy rằng Phong Mã Ngưu khẳng định rất chắc chắn nhưng Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Ngao, Sở Hương Hương thậm chí cả Mộc Tử Vi trên mặt đều lộ ra thần sắc lo lắng bất an

- Dương lão, để con đi tìm Tiểu Lôi.

Cô nàng Dương Thiên Lệ bu hân lúc này toàn thân đầy vết thương, trên áo có vài chỗ bị xé rách hiển nhiên là đã trải qua không ít trận ác chiến. Trên mặt nàng thần tình ngưng trọng cùng lo lắng, lời nói đưa dứt đã phi thân ra cửa

- Thiên Lệ tỷ, khoan hãy đi!

- Ồ! Từ Hàm, muội cũng muốn đi cùng sao?

- Không phải, Thiên Lệ tỷ, Thời hạn còn chưa tới, ta tin tưởng Thiên Lôi nhất định sẽ sớm trở về. Chúng ta chờ thêm một lát nữa, được không?

Trương Tử Hàm nhịn không được lên tiếng can ngăn.

Trong lòng nàng cũng rất bối rối, biết rõ Dương Thiên Lôi kia cả một cộng lòng cũng chưa tổn hại nhưng lại không thể mở miệng. Giờ phút này nàng hận không thể nhéo cái tai Dương Thiên Lôi, hung hăng giầy vò một phen. Người không thể trở về sớm một chút hay sao?

Sở Hương Hương liếc nhìn sắc mặt Trương Tử Hàm, khóe miệng hé ra một tia giảo hoạt mỉm cười nói

- Thiên Lệ, Từ Hàm muội muội nói không sai. Tiểu Lôi chắc chắn không có việc gì đâu. Đợi đến đêm nếu hắn vẫn chưa trở về thì cũng ta sẽ đi tìm. Dù sao việc này gấp gáp cũng không được.

Sở Hương Hương vừa nói chuyện vừa kéo tay Dương Thiên Lệ. Dương Thiên Lệ tuy rằng đang rất căng thẳng nhưng cũng hiểu được ý tứ Sở Hương Hương, chỉ có thể tạm thời nén xuống.

Ánh mắt Lôi Kính và Lôi Hoành chạm nhau, thấy bộ dáng Lôi Hoành bình tĩnh thong dong, Lôi Kính biết Lôi Hoành nhất định làm được việc, Dương Thiên Lôi kia nhất định không thể trở về.

- Mọi người mau đi nghỉ ngơi. Nếu như đến đêm Dương Thiên Lôi vẫn chưa trở về, chúng ta sẽ chia nhau tìm kiếm.

Dương lão trầm giọng phân phó, bắt đầu đi lắt đầu.

Người khác không rõ ràng nhưng hắn biết rõ khu vực số một có đàn ma lang xuất hiện. Hắn lo rằng Dương Thiên Lôi đã gặp phải đàn ma lang đó. Lúc đó hắn nên sớm nói cho Dương Thiên Lôi biết. Bởi vì hắn và các đệ tử thí luyện không giống nhau, bọn họ có Tiên Thiên lục giác linh mẫn, gặp phải đàn ma lang cũng có thể sớm tránh đi. Còn Dương Thiên Lôi hắn chỉ có Tiên Thiên lục giác tri độn.

Sắc trời dần buông xuống, tâm trạng đám người Dương Thiên Lệ càng lúc càng nặng nề. Bỗng nhiên một tiếng ca vừa thô tục, vừa phóng đảng, vừa độc đáo, vừa lạnh lạnh khiến cho người ta không nói được lời nào từ xa bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Lão đại uy vũ (2)

- Một ngày không thấy muội muội ngủ không còn hương sắc. Hai ngày không thấy muội muội tâm tư hốt hoảng. Ba ngày không thấy không biết làm sao. Cả người không còn sức lực. ai~~~ muội muội nàng là hoa nở đầy núi, muội muội nàng là tiếng chim hót bên tai, muội muội nàng là nước suối trong mát, từng lời từng lời đều rơi vào trái tim ca ca~~~ hắc, người muội muội thật xinh đẹp... Tựa như vàng thái dương chói lọi nóng bỏng trên vai ta, khiến ta cam tâm tình nguyện đem mồ hôi chảy xuống. Ôi! Muội muội xinh đẹp của ta...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tử Hàm lập tức xanh mét, Dương Thiên Lệ hé ra nụ cười chết người không đền mạng, Sở Hương Hương đổi thành biểu tình mờ mịt, quái dị. Dương Thiên Ngạo nặng nề trút ra một hơi, nhàn nhạt mỉm cười. Cô nàng Mộc Tử Vi này nhất thời ở vào trạng thái gần như muốn bạo phát, còn Phong Mã Ngưu sáng khoái tru một tiếng

- Lão đại uy vũ!

Dương lão và Tiêu Hà nhìn nhau không nói nên lời

Mà Lôi Hoàn và Lôi Kính thất kinh nhìn nhau, nội tâm đang điên cuồng hò hét

“Không thể nào, điều này không thể xảy ra. Vì sao? Vì sao? Tại sao có thể như vậy?”

Một đạo bóng dáng phong thần tuấn lãng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Hắn tựa hồ như đắm chìm trong tiếng ca của chính mình, bước những bước hèn mọn, há miệng tru lên giọng ca phóng đảng không kiềm chế được.

Hắn mặc một thân bạch y không nhiễm bụi, mái tóc màu đen phiêu dật thả lỏng sau người, trên lưng là một thanh đại kiếm hóa hồng và một bao đồ thật lớn, chậm rãi bước ra khỏi rừng cây, so với những đệ tử tham gia thí luyện toàn thân rách nát như khắt cái, lúc này hắn càng giống đập trên đám mây bảy màu, là vương tôn công tử lần đầu tới thể nghiệm dân tình nhân gian, thần thanh khí爽, phong thần tuấn lãng, trên đường trải đầy hoa tươi, quý giá không hơn gì như vậy.

- Đi? Đi ra rồi!

Khi Dương Thiên Lôi nhìn thấy đoàn người đông nghịt xa xa, tiếng ca nhất thời quàng quạc dừng lại. Lấy một tư thế tự cho là đẹp trai nhất, lưu loát gãy những sợi tóc nghịch ngợm ra phía sau, thân hình nhoáng lên, tốc độ như thiểm điện lao về phía đoàn người.

Chỉ là, khi hắn bước tới gần, thấy mọi người nhìn về phía chính mình có điểm trùng mắt há mồm, nhãn thần ngây dại cảm thấy vô cùng kỳ quái. Nữ nhân như vậy thì cũng thôi, ca lớn lên suốt khí như vậy, đương nhiên có thể lý giải được, nhưng đám đàn ông tinh khiết các ngươi cũng có thể nhìn như vậy hay sao?

Toàn thân Dương Thiên Lôi run run, đánh vỡ yên tĩnh, vội vàng nói:

- Dương lão, ta đã trở về!

- Tốt, trở về là tốt rồi!

Về lo lắng trên gương mặt già của Dương lão tan hết, sờ sờ chòm râu, trầm giọng nói:

- Tiêu huynh, chúng ta bắt đầu kiểm kê.

- Uhm, bắt đầu đi! Linh Lung, ngươi phụ trách ghi lại. Tiêu Vân, năm người các ngươi phụ trách kiểm kê! Dương huynh, chúng ta giám sát là được rồi!

Tiêu Tiêu Hà phân phối nhiệm vụ, sáu đệ tử Tiên Thiên nhất thời hành động.

Những đệ tử được điểm tên tiến lên, bắt đầu giao ma hạch chính mình kiểm được cho các đệ tử Trảm Không Kiểm Phái phụ trách kiểm kê.

Kiểm kê đầu tiên chính là hai mươi thành viên đầu tiên của nội môn Hoàng gia.

Nhìn một đồng ma hạch từ trong bao đồ của các thành viên nội môn Hoàng gia thả ra ngoài, khiến nhãn thần đám người Phong Mã Ngưu đông đưa, ước ao không thôi. Đại bộ phận đều là ma hạch cấp năm cấp sáu, ma hạch cấp bảy chỉ kiểm một bộ phận. Chỉ cần tùy tiện lấy ra vài viên ma hạch như vậy

đã có thể vượt qua được điểm tích phân của vô số ma hạch cấp thấp hơn. Điều này cũng để bọn họ chân chính nhận thức được sự cường hãn của nội môn Hoàng gia, Tinh giả cấp bảy đích xác không phải bọn họ có thể sánh được.

Đặc biệt là đến thời điểm Dương Thiên Lệ, cô nàng buru hãn này sẵn giết được ma thú dĩ nhiên vượt qua tất cả các thành viên của nội môn Hoàng gia, bao gồm người xếp đầu tiên là tiêu yêu nữ Sở Hương Hương và Dương Thiên Ngạo có thực lực vượt qua nàng. Điều này khiến Dương Thiên Lôi có điểm kinh ngạc, bất quá nhìn bộ dáng chật vật của Dương Thiên Lệ, Dương Thiên Lôi biết được, vị nhị tỷ buru hãn này tất nhiên nỗ lực điên cuồng, phải trả giá nhiều hơn rất nhiều so với Trương Tử Hàm.

Dương Thiên Lệ dĩ nhiên sẵn giết mười bảy con ma thú cấp năm, một trăm bốn mươi bảy con ma thú cấp sáu, mà mười bốn con ma thú cấp bảy! Một con ma thú cấp năm có giá trị 500 điểm, một con ma thú cấp sáu là 3000 điểm, mà một con ma thú cấp bảy càng cao tới 10000 điểm!

Tổng điểm của Dương Thiên Lệ chính là 589500 điểm! Xếp đầu bảng!

Mà Sở Hương Hương và Dương Thiên Ngạo thì phân biệt có 509500 và 484500 điểm, xếp thứ hai và thứ ba.

Kiểm kê tiếp theo, đến lúc những đệ tử xếp mười thứ hạng đầu của Phong Vân Bảng học viện Cực Dương, nguyên bản mọi người cho rằng Lôi Hoành sẽ thu được điểm tích phân đệ nhất không cần bàn cãi, chỉ là khi Trương Tử Hàm đồ đồng ma hạch trong bao đồ của chính mình, cả đám lập tức phát ra tiếng kinh hô. Thậm chí Dương lão và Tiêu Hà đều chuyển ánh mắt như điện nhìn về phía Trương Tử Hàm.

- Tiểu Hàm, ngươi đã lĩnh ngộ được băng chi khí tức?

Dương lão nhìn không được kinh hãi hỏi, tuy rằng hắn đã cảm nhận được từ trên người Trương Tử Hàm có một tia khí tức băng lãnh tinh thuần dị thường, thế nhưng vẫn không thể tin tưởng được như trước. Dù sao nguyên bản hắn tưởng rằng dù có Huyền Băng Kiếm, Trương Tử Hàm có thể dễ dàng cảm ngộ được băng chi khí tức, nhưng nếu không có thời gian một năm rưỡi cũng không thể đột phá được. Dù sao diễn sinh thuộc tính năng lượng đối với bất cứ kẻ nào mà nói, muốn lĩnh ngộ cần phải có cơ duyên nhất định mới có thể làm được.

- Đúng vậy, Dương lão!

Đối mặt với cái nhìn của mọi người, lại nhìn biểu tình có chút kinh ngạc của Dương lão, trong lòng Trương Tử Hàm mừng thầm, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, nhẹ giọng nói.

- Trách không được, tốt, tốt!

Dương lão phi thường vui mừng nói.

- Mười bốn con ma thú cấp sáu, tám mươi hai con ma thú cấp năm, bảy mươi tám con ma thú cấp bốn, tổng cộng 90800 điểm!

Trong thanh âm của Linh Lung mang theo một tia kinh ngạc, lớn tiếng tuyên bố nói.

Tuy biết rằng Trương Tử Hàm đã cảm ngộ được băng chi khí tức, đồng thời cũng biết thuộc tính băng rất cường hãn, nhưng thành tích này vẫn khiến Dương lão và đám người Trảm Không Kiếm Phái kinh ngạc. Có thể tưởng tượng nữ hài Trương Tử Hàm thoát nhìn có chút nhu nhược trong lần thí luyện này nỗ lực điên cuồng và trả giá nhiều như thế nào.

Thế nhưng, khi Trương Tử Hàm nghe thành tích thống kê được lại khẽ nhú mày nhìn thoáng qua Dương Thiên Lôi. Nàng không nhớ rõ chính mình giết bao nhiêu ma thú cấp bốn, cấp năm, nhưng ma thú cấp sáu nàng nhớ rất rõ ràng, tổng cộng là mười ba con, mà hiện tại đã biến thành mười bốn con.

Trương Tử Hàm không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là Dương Thiên Lôi trong khoảng khắc để ma hạch của con trưởng tử linh viên kia vào trong bao đồ của chính mình. Bất quá lúc này nàng cũng không dám nói cái gì.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thiên Tà Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.